vietmessenger.com

Đồng Hoa

Bộ Bộ Kinh Tâm

Giới thiệu

Nguyên bản phồn hoa đô thị thành phần tri thức nữ tử xuyên qua sau trở thành quật cường, bốc đồng "Liều Mạng Thập Tam Muội" Nhược Hi. Nàng mang theo đối Thanh sử hiểu rõ cuốn vào trận này cửu vương đoạt đích tranh đấu trung, không ngừng mà cùng vận mệnh đấu tranh hoặc thỏa hiệp. Nàng biết rõ lịch sử hướng đi, cũng biết đứng ở ai một bên mới là sáng suốt lựa chọn, nhưng này lí có nàng khắc sâu yêu người, vì thế, nàng chỉ có thể khắp nơi kinh doanh, Bộ Bộ kinh tâm.

Rốt cuộc Khang Hi sẽ cho Nhược Hi an bài như thế nào tương lai? Nam nhân được làm vua thua làm giặc trong lúc đó, hội dung kế tiếp nữ nhân dấu ấn sao? Nhược Hi cuối cùng lựa chọn là ôn nhuận như ngọc Bát A Ca, vẫn là mặt lãnh tâm nóng Tứ A Ca, hay là những người khác đâu? Kết cục vĩnh viễn ngoài dự đoán mọi người! Thỉnh đi theo Mã Nhĩ Thái · Nhược Hi đang tiến vào này yêu cũng kinh tâm, hận cũng kinh tâm chuyện xưa.

Biên tập đề cử:

Mười năm đến, ngươi có từng bị một đoạn tình yêu cảm động? Có từng vì một đoạn tình yêu rơi lệ? Cả năm linh đoạn ngôn tình chủ nghĩa mãnh liệt, cảm động sở hữu nữ tính tình yêu sách học. Mang theo ngôn tình giới yên lặng mười năm cảm động thổi quét mà đến, tác muốn ngươi chôn sâu đáy lòng kia một giọt tình yêu lệ, Nhược Hi là quật cường, bốc đồng nữ tử, cùng a ca đấu võ mồm, cùng cách cách đánh nhau, liên Khang Hi đều cười nói nàng là "Liều Mạng Thập Tam Muội" . Như vậy một cái nữ tử nguyên bản là phồn hoa đô thị một gã thành phần tri thức, lại nhân một cước đạp không mà xuyên qua thời không đường hầm. Nàng mang theo đối Thanh sử hiểu rõ tiến vào phong vân ngụy biến cung đình. Nàng biết bản thân không nên cuốn vào trận này cửu vương đoạt đích tranh đấu trung, vừa ý không khỏi mình, bởi vì nơi này có nàng sở yêu, cũng có yêu của nàng...

MỞ ĐẦU

Alex dịch

Năm 2005. Thâm Quyến.

Phố phường lên đèn nom lung linh êm ả hơn ban ngày đôi chút. Dưới ánh đèn vàng vọt, trông Trương Tiểu Văn mệt mỏi thấy rõ trong bộ đồ lam nhạt. Đang định bước vào cổng, sực nhớ bóng điện phòng tắm đã hỏng, cô vội quay sang tiệm tạp hóa bên hông tòa nhà.

Làm một lèo mở cửa, bật đèn, đá giày, quăng túi xách xong, Tiểu Văn nhích cái thang nặng trịch từ bao lơn vào phòng tắm, chỉnh cho thăng bằng rồi sè sẹ leo lên. Thình lình cô trượt chân, chỉ kịp "A" một tiếng kinh hãi là đã ngã ngửa ra sau, người nện đánh thình xuống sàn gạch, bất động.

…

Nhà Thanh, năm Khang Hy thứ 43. Bắc Kinh.

Trên lối lên đình ngoạn cảnh hồ, có hai cô bé luống mười ba mười bốn tuổi đứng đối mặt nhau. Cô bé vận áo dài màu hoàng yến đã vãn cảnh xong, đang định đi xuống, cô bé áo lam nhạt thì sắp sửa đi lên. Thang lên đình tương đối hẹp, một người đi thoải mái, nhưng hai người cùng đi thì không thể vừa. Đôi bên đều không muốn nhường đường, cả hai cùng nhấc chân, cất bước, hích nhau mà qua. Cô bé áo lam nhạt vì đứng dưới thấp nên kém thế, thành ra trượt chân, chỉ kịp "A" một tiếng là lăn tòm xuống gác, ngã thịch ra nền đất, bất động.

Chương 1

Đang dịp giữa hè, cảnh sắc chẳng còn mơn mởn như dạo đầu xuân. Dạo ấy, cây lá biết rằng những ngày đẹp đẽ mới bắt đầu nên cùng khoe sắc tươi rạng rỡ, còn cây lá hiện thời thì cứ âm trầm, hẳn vì biết mình đã tới độ huy hoàng nhất, những ngày tháng sau chỉ có nước lụi tàn dần đi mà thôi. Tâm trạng của Trương Tiểu Văn cũng vậy. Cô đã ở thời xưa đến ngày thứ mười mà vẫn cảm thấy mọi sự như cơn mộng, tưởng đâu hễ tỉnh lại thì mình vẫn là nữ nhân viên văn phòng độc thân hai mươi lăm tuổi với một chồng báo cáo tài chính đang ngóng chờ, chứ không phải cô bé người Mãn chưa đầy mười bốn đang sống ở năm thứ bốn mươi ba Khang Hy.

Mười hôm trước, trong lúc thay bóng điện, Tiểu Văn ngã lộn từ trên thang xuống, khi tỉnh lại thì thấy mình đã ở trên chiếc giường của người mà cô đang mang phần xác đây. A hoàn kể, cô ngã thang gác, hôn mê mất một ngày đêm. Còn tại sao khi tỉnh dậy cô lại quên tiệt mọi sự, thì đại phu phán là do kinh hãi quá mức, từ từ tĩnh dưỡng sẽ dần dần bình phục.

- Nhị tiểu thư, chúng ta về thôi. Tuy đã qua chính ngọ nhưng khí đất dạo này độc hại, mà cô vẫn chưa khỏe hẳn – A hoàn Xảo Tuệ đứng bên nhắc.

Tiểu Văn quay lại đáp:

- Ừ! Chắc chị tôi cũng đọc kinh xong rồi.

Tên của Tiểu Văn bây giờ là Mã Nhi Thái Nhược Hi, còn cô chị trên trời rơi xuống nọ là Mã Nhi Thái Nhược Lan, trắc phúc tấn của Liêm thân vương Bát a ca Doãn Tự. Liêm thân vương là một người tương đối có tiếng tăm trong lịch sử nhà Thanh, nhưng vào thời điểm này thì chưa được phong vương, mới chỉ là một Đa la Bối lặc, và còn mang tên Dận Tự chứ chưa phải đổi để khỏi phạm húy Ung Chính đế.

Nói một cách dễ nghe thì Nhược Lan là người dịu dàng hiền thục, mà nói một cách khó nghe thì là người nhu nhược nhút nhát, hằng ngày nàng dành quá nửa thời gian vào việc tụng kinh. Nhược Hi đoán rằng Nhược Lan không được sủng ái, bởi mười ngày cô ở chỗ nàng, Bát a ca chưa một lần ghé đến. Mười ngày đó cũng cho thấy Nhược Lan đối với em gái rất ân cần, từ cơm nước đến quần áo, việc không cứ lớn nhỏ đều lo chu toàn để Nhược Hi thoải mái. Nhược Hi thầm thở dài, nếu không thể trở về thời đại mình, cứ phải ở nơi này thì cô cũng chỉ biết trông cậy vào người phụ nữ này thôi. Song nghĩ tới kết cục mai sau của Bát a ca, cô lại cảm thấy chỗ dựa Nhược Lan không vững vàng chút nào. Dẫu sao đấy cũng là chuyện nhiều năm nữa, trước mắt không lo vội.

Nhược Hi về đến nhà, Nhược Lan đã đợi sẵn. Đang ngồi nhấm nháp bánh trái bên bàn, thấy Nhược Hi bước vào, nàng liền lên tiếng, giọng quở trách:

- Cũng không sợ say nắng nữa à!

Nhược Hi tiến đến ngồi cạnh, cười đáp:

- Làm gì đến nỗi bà chúa phải gai thế! Hơn nữa ra ngoài đi lòng vòng, em cảm thấy người nhẹ nhõm hơn mấy hôm vừa qua.

Nhược Lan quan sát sắc mặt Nhược Hi, đoạn bảo:

- Trông khí sắc khá hơn nhiều, nhưng dạo này thời tiết xấu, đừng nên ra ngoài.

Nhược Hi tiện miệng đáp: "Em biết rồi".

Đông Vân bưng chậu lại, ngồi nhón gót hầu Nhược Hi rửa tay. Nhược Hi cười thầm, nghĩ, *biết là biết vậy, làm hay không làm theo tính sau.* Xảo Tuệ mang khăn mặt đến lau khô tay cho Nhược Hi, lại chọn lấy thứ thuốc cao màu hổ phách xoa lên tay cô. Thuốc có mùi thơm ngọt, không rõ thành phần thế nào.

Xong xuôi, Nhược Hi đang chuẩn bị chọn lấy mấy món bánh mà ăn, chợt cảm thấy là lạ, bèn ngẩng lên thì bắt gặp Nhược Lan đang nhìn mình. Cô chột dạ, dùng ánh mắt nghi hoặc ngó lại. Nhược Lan bỗng phì cười:

- Em đó, ngày trước khó chịu nhất cái tính xấc xược, a ma nói gì đều bỏ ngoài tai, sảy chân ngã một cái là thành ngoan ngay, hiền lành lễ phép hẳn ra!

Nhược Hi thở phào, lại cúi đầu, vừa xem mấy món bánh trái vừa cười hỏi:

- Chẳng lẽ chị muốn em cứ xấc xược mãi?

Nhược Lan chọn lấy bánh hạt sen mà Nhược Hi thích ăn nhất, đưa cho cô:

- Nửa năm nữa là phải vào tuyển tú nữ, cũng nên giữ gìn đôi chút phép tắc. Làm sao lộn xộn phá phách mãi được?

Miếng bánh hạt sen mắc sững nơi cổ họng, Nhược Hi bật ho khằng khặc. Nhược Lan vội cầm nước tới, Xảo Tuệ lo vuốt lưng, Nhược Hi uống liền mấy ngụm mới lấy lại được hơi sức. Nhược Lan bực bội:

- Mới bảo giữ gìn phép tắc là giở ngay cái bộ dạng này ra, không ai đọ với em được!

Nhược Hi vừa lau miệng vừa suy nghĩ rất lung, làm thế nào đây? Bảo cho Nhược Lan biết cô không phải Nhược Hi em nàng? Tuyệt đối không được! Lòng ngổn ngang trăm tơ nghìn mối mà không nghĩ ra một kế nào, cô đành tự an ủi: còn nửa năm nữa kia mà. Cuối cùng cô lấy lại bộ điệu tỉnh bơ, hỏi:

- Bữa trước nghe chị kể a ma đang trấn thủ vùng tây bắc, còn em mới đến đây được ba tháng. Có phải vì việc tuyển tú nữ mà a ma mới đưa em về chỗ chị không?

- Phải, a ma nói ngạch nương mất sớm, em lại không chịu vâng lời di nương, càng rèn càng bừa bãi. A ma nghĩ kể ra em còn chịu nghe chị vài câu, nên đưa em đến, để chị dạy em nề nếp.

…

Mấy bữa nay cứ sáng dậy Nhược Hi đi dạo một vòng, tối ăn cơm rồi lại đi dạo vòng nữa, đấy là cách rèn luyện duy nhất cô nghĩ ra được lúc này. Phương pháp tuy đơn giản nhưng rất hiệu quả, càng ngày Nhược Hi càng thấy khỏe ra, không bải hoải như mấy hôm mới tỉnh nữa.

Cô cũng từng dỗ ngọt Xảo Tuệ đưa mình đến chỗ tiểu đình mà Nhược Hi thật sảy chân lúc trước. Đứng trên đình, có mấy lần cô bồng bột muốn nhảy xuống, hi vọng khi mở mắt ra đã về được thời hiện đại. Nhưng chỉ e hiện đại không về nổi lại thành tàn phế hay ngớ ngẩn, mà tiềm thức ngấm ngầm mách bảo rằng khả năng ngớ ngẩn là cao hơn. Dẫu sao xuyên việt cũng chẳng phải việc dễ xảy ra, bằng không lịch sử đã lung tung bát nháo lên từ đời nào. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Xảo Tuệ theo Nhược Hi đi dạo hết một vòng, cả hai cùng mệt. Vừa hay đằng sau hòn giả sơn có tảng đá tương đối bằng phẳng, Xảo Tuệ trải khăn tay của mình lên, để Nhược Hi ngồi. Nhược Hi kéo Xảo Tuệ cùng ngồi xuống. Mặt trời vừa gác núi, đá vẫn còn âm ấm, gió nhẹ lướt qua mặt, đã thoảng hơi mát lành. Hết sức dễ chịu.

Nhược Hi ngửa mặt ngắm vòm không. Màn chiều dần buông, sắc xanh da trời bắt đầu tối đi nhưng vẫn trong văn vắt, trông rất gần, tưởng chừng cứ giơ tay ra là với tới được. Nhược Hi thầm nghĩ đúng là vòm không thời cổ, hồi đi học ở Bắc Kinh, lần duy nhất cô nhìn thấy bầu trời giống thế này là lúc đứng trên đỉnh Linh Sơn.

Nhược Hi đương cơn cảm khái, chợt nghe Xảo Tuệ nói:

- Nhị tiểu thư, quả thực cô thay đổi rồi!

Mấy hôm nay Nhược Lan thường nói câu tương tự, Nhược Hi lúc đầu còn chột dạ, giờ đã dửng dưng, nên vẫn ngắm vòm trời:

- Thay đổi chỗ nào?

- Trước đây có bao giờ cô trật tự thế này đâu, lúc nào cô cũng liến thoắng, hiếu động, lão gia bảo cô là con "ngựa chứng". Trước hôm tai nạn, cô thường khuyên chủ nhân đọc kinh ít thôi, chúng tôi lấy làm mừng vì cuối cùng cũng có người khuyên nhủ, nhưng bây giờ cô chẳng hề nhắc nhỏm đến nữa.

Nhược Hi ngoảnh sang nhìn Xảo Tuệ, vừa chạm ánh mắt cô, a hoàn cúi ngay đầu xuống.

Nhược Hi trầm ngâm:

- Chị tôi cứ như bây giờ cũng ổn.

Xảo Tuệ cúi đầu, giọng run run:

- Ổn ư? Đã năm năm rồi, người ta vào sau mà còn có tin mừng rồi ấy.

Nhược Hi không biết nên giải thích ra sao, chẳng lẽ cho Xảo Tuệ biết hậu vận Bát a ca rất thảm, bây giờ càng thân cận thì tương lai càng thêm tổn thương ư? Cô thở dài, bảo:

- Đối với chị tôi, xa rời hẳn những chuyện đó không hẳn là không tốt. Bây giờ tâm trạng chị yên ổn, biết tự vừa lòng để tạo niềm vui. Tôi thấy vậy là hay.

Xảo Tuệ ngước mắt lên, tựa hồ muốn xem Nhược Hi có nghiêm túc khi nói ra những lời đó không, xong ngoảnh mặt đi:

- Nhưng người trong phủ…

Nhược Hi ngắt lời:

- Ngẩng đầu nhìn vòm không, ngắm trời đẹp nhường kia, chị sẽ quên hết những điều sầu não.

Xảo Tuệ hơi bất ngờ, máy móc nhìn trời, rồi lại nhìn Nhược Hi, còn định nói thêm, nhưng Nhược Hi đã ngửa mặt lên, không nhúc nhích nữa. Xảo Tuệ đành nén lại, cũng nhìn lên trời theo, đờ đẫn.

Bỗng một tràng cười vọng lại, có hai người ngoặt ra từ mé bên hòn giả sơn. Người đi trước hơi thấp, hơi mập mạp, cười vang bảo người đi sau:

- Bé con này hay thật! Một cô nhóc mười ba tuổi đầu mà nói được những câu như người từng trải nhân tình thế thái, già dặn không hợp tuổi chút nào.

Vừa thấy người đến, Xảo Tuệ đứng bật dậy thỉnh an:

- Cửu a ca, Thập a ca cát tường!

Từ khi đến đây ở, Nhược Hi chưa gặp người ngoài bao giờ, nhất thời cứ đứng ngẩn ra, trông thấy Xảo Tuệ thỉnh an mới sực tỉnh, cũng vội vàng cúi mình bái chào, lòng hồi hộp mãi vì lời gã kia vừa nói, cô quên bẵng mất giờ cô mới mười ba chứ không phải hai lăm nữa!

Người đi trước mỉm cười, không nói năng gì, vừa đưa tay chống cằm vừa ngắm nghía Nhược Hi. Nhược Hi thầm nghĩ đây chắc là Thập a ca, còn người đứng sau, thân hình thẳng đuỗn kia hẳn là Cửu a ca. Cửu a ca nói, giọng đều đều:

- Đứng lên đi!

Nhược Hi và Xảo Tuệ cùng đứng dậy. Nhược Hi thầm nghĩ thì ra hai kẻ đầu tiên cô gặp chính là đồ bị thịt và con rắn độc mà sử sách vẫn nhắc. Cô tự soát lại câu nói ban nãy xem không ổn ở đâu, nhưng chẳng thấy lời nào bất kính, bọn họ nghe được hẳn cũng không sao.

Thập a ca cười bảo:

- Cô là người nhà Mã Nhi Thái phải không?

- Vâng – Nhược Hi đáp.

Thập a ca còn định nói thêm, Cửu a ca đã giục:

- Đi nào, Bát ca đang đợi đấy!

Thập a ca vỗ đầu, vội vàng rời khỏi chỗ Nhược Hi, miệng càm ràm:

- Phải rồi, em vừa thấy trò vui là quên ngay việc chính. Đi thôi, đi thôi!

Hai người bọn họ đi rồi, Nhược Hi ngẩng lên nhìn theo, trông bộ dạng Thập a ca phải thừa nhận các cụ nói cấm có sai, đúng là bộ dạng bị thịt. Cô bật cười, vẻ mặt mới tươi lên đã vấp ngay vào Cửu a ca vừa ngoảnh mặt lại, liền cứng đơ ra.

Trên đường về, Xảo Tuệ giữ im lặng, không biết là do kinh hãi vì các a ca, hay là do bất mãn với Nhược Hi. Nhược Hi cũng bận nghĩ ngợi cuộc gặp ban nãy, nếu kiến thức lịch sử ít ỏi mà cô thu lượm được là thật, thì Thập a ca vốn tính không quen quanh co, ắt sẽ đem chuyện vừa nghe ra kể với Bát a ca. Bát a ca phản ứng thế nào, Nhược Hi không đoán nổi, chỉ còn cách báo trước với Nhược Lan, tuy không phải là chuyện to tát, nhưng có chuẩn bị vẫn hơn. Định bụng đâu đấy xong thì cũng tới nhà, Nhược Hi đi chậm lại, bảo:

- Tôi luôn mong chị tôi sống hạnh phúc. Yên tâm đi!

Nói đoạn cũng không buồn để tâm xem Xảo Tuệ phản ứng thế nào, cô rảo chân bước vào nhà.

Nhược Lan đang nằm nghiêng trên sập, tiểu a hoàn thì quỳ trên đôn đấm chân cho nàng. Nhược Hi ra hiệu đừng đánh tiếng, rồi đến ngồi trên chiếc ghế đối diện với Nhược Lan. Giả như ở vào thời hiện đại, chắc hẳn người theo đuổi Nhược Lan không được một tiểu đoàn thì cũng đến đại đội. Cằm thon rất thanh tú, làn da khỏe khoắn, trắng muốt mịn màng, trông gần như trong suốt dưới ánh đèn.

Nhược Lan mở mắt, bắt gặp Nhược Hi đang ngắm mình, bèn bảo a hoàn đỡ dậy, tựa người vào đệm, cười hỏi:

- Càng lúc em càng ít nói. Về mà cũng không buồn lên tiếng, chị có gì đáng nhìn chứ?

Nhược Hi cười theo:

- Nếu chị không có gì đáng nhìn, thì e rằng chẳng còn mấy người đáng nhìn nữa.

A hoàn bưng nước lại cho Nhược Lan, nàng chiêu hai ngụm rồi đưa trả, lim dim đôi mắt. Nhược Hi nhỏ nhẹ bắt đầu:

- Lúc nãy trong vườn, em gặp Cửu a ca và Thập a ca.

Nhược Lan đợi một chốc, không thấy Nhược Hi nói thêm, bèn mở mắt ra nhìn em gái, rồi bảo mấy a hoàn xung quanh:

- Các ngươi lui xuống chuẩn bị đồ tắm cho tiểu thư.

Bọn a hoàn lui ra. Nhược Hi đứng dậy, bước đến ngồi cạnh Nhược Lan, đem hết chuyện vừa qua ra kể một lượt. Nhược Lan nghe xong, thẫn thờ giương mắt nhìn tấm bình phong mỹ nhân bên cạnh một lúc, cuối cùng thở dài bảo:

- Em à, em lớn thật rồi! – Nàng vén gọn lọn tóc bên tai Nhược Hi, dịu dàng nhìn cô – Bây giờ em không giống cô bé mười ba tuổi nữa, cứ như thể ngã xong lớn thêm đến mười tuổi vậy.

Nhược Hi thầm nghĩ, thì đúng là ngã xong lớn thêm mà.

2

Nhược Hi vặn vẹo trên ghế, ăn mặc thế này quá bằng cực hình. Giờ cơm tối qua đã lâu mà Bát a ca vẫn chưa tới, không khí háo hức ban đầu cũng dần dần xìu xuống, ngồi thì bứt rứt, cô bèn đứng lên, giằng lấy chiếc quạt ở tay a hoàn quạt phành phạch một hồi. Nhược Lan cau mày hỏi:

- Làm gì mà nóng tới vậy?

Nhược Hi vừa quạt vừa đáp:

- Nếu không đến nữa thì để em về thay quần áo cái. Đúng là hành tội nhau!

Chưa dứt lời, đã thấy rèm vén lên, ba người lần lượt đi vào, người đi đầu tầm hai hai hai ba tuổi, thân hình cao lớn vận trường bào trắng toát, lưng thắt đai xanh biếc đính ngọc bội đồng màu, mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao. Nhược Hi thầm tán thưởng, Bát a ca này hơi thiếu dũng mãnh, nhưng xét đến cùng vẫn là một mỹ nam tử.

Trông thấy Nhược Hi, mắt Dận Tự thoáng nét kinh ngạc, vẻ mặt hơi sững sờ, nhưng mau chóng lấy lại thái độ bình thường, khóe miệng nhếch cười, dời ánh mắt sang chỗ Nhược Lan. Bấy giờ bọn đàn bà và a hoàn trong nhà đã quỳ cả xuống, Nhược Hi choàng tỉnh, vội vàng nhún mình theo, thầm nhủ vẫn chưa quen được với cung cách lạy lục này. Bát a ca nói:

- Đứng lên cả đi! – Chàng mỉm cười đỡ Nhược Lan dậy – Có chút việc quá giờ, lúc quay lại còn phải bàn thảo với Cửu đệ, Thập đệ, xong mấy anh em cùng sang luôn. Đến phút cuối mới rủ hai em, nên không thông báo trước với nàng được.

Nhược Lan cười đáp:

- Không sao ạ.

Bát a ca, Cửu a ca, Thập a ca ngồi xuống rồi, bọn a hoàn liền chạy lại hầu hạ rửa mặt rửa tay. Nhược Lan bước ra bảo bọn thái giám bên ngoài dọn cơm. Nhược Hi đứng bên, thầm kêu, *chị ơi chị, sao lại quên bẵng em đây?* Cửu a ca mặt lạnh như tiền. Thập a ca thì bộ dạng chớt nhả, từ lúc vào cứ thi thoảng lại liếc Nhược Hi. Bát a ca vẫn mỉm miệng cười, nhưng mắt lim dim, xem chừng hơi mệt. Nhược Lan dặn dò xong, quay lại tủm tỉm nói:

- Dùng cơm luôn thôi.

Bát a ca gật gật đầu, bấy giờ mới mở mắt ra, nhìn Nhược Hi cười bảo:

- Nhược Hi đây phải không? Mấy bữa nay nghe nói em không được khỏe, bây giờ đỡ hơn chút nào chưa?

Nhược Hi đáp:

- Cũng kha khá rồi ạ!

Bát a ca lại nói:

- Em vừa mới đỡ, đừng đứng mãi thế, ngồi đi!

Nhược Hi liếc Nhược Lan, thấy nàng không phản đối, bèn vâng lời ngồi xuống.

Trong lúc dùng cơm, Bát a ca trao đổi với Nhược Lan đôi câu, Cửu a ca cứ im lìm ăn, còn Thập a ca, vì vừa khéo ngồi chênh chếch với Nhược Hi, nên vừa và cơm vừa cười hi hí nhìn cô, trông bộ dạng rất ngon miệng. Vì trời nóng, Nhược Hi vốn đã chán ăn, lại bị liếc ghẹo không ngừng, thành thử càng khó nuốt. Cô thầm nghĩ, *hắn coi ta là món khai vị ngon mắt hay sao chứ?*

Nhược Hi kín đáo ngó quanh, thấy không ai chú ý, bèn ngẩng đầu trừng mắt nhìn lại. Thập a ca đang vừa ăn vừa liếc rất hào hứng, bất ngờ bị lườm một cái thì ngẩn cả người, đũa ngậm cứng trong miệng quên cả lấy ra. Nhược Hi lườm mấy giây, trông bộ dạng ngây ngốc của Thập a ca quá sức hoạt kê, nên cong môi bật cười, lại cúi đầu xuống ăn cơm. Đúng lúc cúi đầu, bất giác đảo mắt một vòng, phát hiện ra Nhược Lan, Bát a ca và Cửu a ca đều đang nhìn mình, cô giật thót, không dám ngẩng đầu lên nữa, và liền hai miếng thì bị

nghẹn, bèn nghiêng người sang, vừa vịn mép bàn bưng miệng ho vừa xua xua tay với Nhược Lan ra ý không sao. Thập a ca phá ra cười, nhưng Nhược Hi không dám nhìn gã nữa, lấy lại dáng điệu điềm nhiên, súc miệng, tiếp tục ăn cơm, chỉ hiềm mặt đỏ bừng bừng.

…

Dưới bóng mát cách mặt hồ không xa, Nhược Hi tựa vào thân cây đọc Tống từ. Đây là cuốn sách hôm qua cô nhờ Nhược Lan tìm cho, trước đây vì thích Tống từ nên thuộc rất nhiều bài, giờ đối chiếu với bản này cũng nhận biết thêm được kha khá chữ cổ.

Nhược Hi vẫn vơ nghĩ, ở thời hiện đại đã khổ công học hành mười sáu năm trời, tự cho rằng mình cũng là dạng phụ nữ có kiến thức, nhưng về đến đây lại biến thành một kẻ gần như mù văn hóa. Hôm kia, nhân lúc thái giám lo việc thư từ đi vắng, Nhược Hi xung phong đọc thư cho Nhược Lan, nhưng hết phân nửa là không nhận được mặt chữ. Trong lúc cô ậm à ậm ừ mãi không xong lá thư, thì Nhược Lan cười bò ra sập:

- Thấy em xin đọc hộ, chị những tưởng mấy năm không gặp em đã tiến bộ nhiều rồi. Nào ngờ đúng là tiến bộ thật, nhưng theo kiểu dùng ừ à thay cho những chữ không biết.

Nhược Lan cười lăn lộn, có một câu ngắn mà nói rời rạc mãi không xong. Nhược Hi đứng ngây ra, vừa thẹn vừa dỗi, lập tức hạ quyết tâm, *không được, ta phải thoát khỏi cái lốt mù chữ, nhất định phải trở thành một phụ nữ có học thức.*

Nghĩ tới đây, cô bất giác cười nhạo bản thân, cũng may mà rơi được vào chỗ cô chiêu cậu ấm, ăn mặc không phải lo, bằng không chỉ e cái loại tay không biết làm, vai không biết gánh như mình đã chết đói nhăn răng rồi. Nhác trông mấy con kiến trong đám cỏ, sực nhớ hồi nhỏ mình hay chọc tổ kiến, Nhược Hi bỗng nổi hứng nghịch ngợm, *mang tấm thân thiếu nhi này, hình như mình lại có hơi hướm cải lão hoàn đồng*. Cô nhặt một cành nhỏ chặn kiến, đợi nó đi được mấy bước lại gẩy trở về, đi mấy bước, lại gẩy trở về.

Đang cười vụng, chợt nghe bên tai có tiếng thở phì phò, Nhược Hi quay phắt đầu sang thì thấy Thập a ca vừa ngồi xổm xuống bên cạnh, cũng săm soi con kiến. Nhược Hi trừng mắt với gã, nhác thấy gần đấy còn một đôi giày nữa, bèn men theo đôi giày nhìn ngược lên, gặp ngay đôi mắt nửa cười nửa không của Bát a ca, cô vội đứng dậy thỉnh an. Thập a ca đứng lên theo, uể oải bảo anh trai:

- Trông bộ dạng nhóc con nghịch ngợm này, em còn tưởng có trò gì hay. Xem ra em đánh giá cao cô ta quá rồi!

Nhược Hi nhủ thầm, *được ngươi đánh giá cao cũng chưa chắc vinh hạnh gì đâu.* Bát a ca cười hỏi:

- Đọc Tống từ à?

Nhược Hi ngó cuốn sách nằm lăn dưới đất, đáp: "Vâng!" Thập a ca xen ngang:

- Nghịch kiến đấy chứ, giả bộ đọc sách để lòe thiên hạ thôi.

Nhược Hi ngoảnh đầu nhìn Thập a ca, nhiếc thầm, *chẳng qua mười bảy mười tám tuổi đầu, trước mặt ta cứ ra cái vẻ người nhớn.* Cô nói:

- Anh không biết câu *Mỗi bông hoa chứa một thế giới, mỗi gốc cây ngụ một Bồ đề* à? Tôi đang nghịch kiến thật, nhưng cái tôi trông thấy không chỉ là kiến thôi đâu.

Thập a ca đứng ngẩn ra, không biết nên đối đáp thế nào, bèn đưa mắt nhìn Bát a ca. Bát a ca gật đầu:

- Lão Thập, em nên học chăm chỉ vào – rồi hỏi Nhược Hi – Em đọc cả kinh Phật à?

Nhược Hi vội đáp:

- Em nghe chị tụng kinh nhiều quá ấy mà.

Bát a ca mỉm cười, quay nhìn ra hồ, một lúc sau mới buông thõng:

- Tụng nhiều thật!

Nhược Hi ngẫm nghĩ chốc lát, thấy Bát a ca vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, không đoán được trong lòng chàng đang nghĩ gì, đành rào đón:

- Chỉ cầu mong tâm tư yên ổn thôi.

Bát a ca chẳng nói chẳng rằng, vẫn cười cười nhìn ra mặt hồ.

Thập a ca đứng bên đợi lâu quá, mà không biết tham gia câu chuyện thế nào nên càng nhàm chán, bèn bước lại nhặt cuốn sách dưới đất lên:

- Cô đọc được hết à?

Trước ánh mắt khiêu khích của Thập a ca, Nhược Hi chỉ muốn đáp, *được hết*, nhưng sự thực vẫn còn rành rành ra kia, đành thú nhận:

- Chút ít thôi! Chữ biết tôi, nhưng tôi không biết chữ, có điều chúng tôi đang trong quá trình tìm hiểu lẫn nhau.

Thập a ca lại cười sằng sặc. Không hiểu vì sao hễ nhìn thấy bộ dạng trêu ngươi của gã, Nhược Hi lại bực bội, chỉ muốn nói cho hả miệng, không màng cân nhắc lời lẽ gì nữa. Bát a ca tủm tỉm hỏi:

- Thế em định tìm hiểu chữ kiểu gì đây?

Nhược Hi ngẫm nghĩ chốc lát rồi đáp:

- Em đoán!

Thập a ca kêu lên:

- Thế cũng được à? Thế thì mời thầy mở lớp làm gì nữa, cứ tự đoán là xong.

Bát a ca thở dài, lắc lắc đầu, bảo: "Đi thôi!" rồi bước đi trước. Thập a ca vội quăng quyển sách trả Nhược Hi và đuổi theo anh trai, vừa được mấy bước đã ngoái lại hỏi:

- Chúng ta sang biệt viện cưỡi ngựa, cô đi không?

Nhược Hi nghe qua mà xao xuyến cả người, từ khi tới đây vẫn chưa được ra khỏi cửa, bèn chạy vội theo, ngọt ngào hỏi:

- Tôi cứ thế này là đi được à? Đằng chị tôi phải nói sao đây?

Thập a ca bảo:

- Có gì mà không đi được? Để tìm cho cô con ngựa già nào thuần tính một chút, sai bọn nhỏ nó dắt hộ là xong. Còn đằng chị cô thì liên quan gì tới ta?

Thấy Thập a ca lại lên giọng trịch thượng, Nhược Hi toan móc cho vài câu, song nghĩ chẳng mấy khi được ra ngoài, đành nuốt hận nhẫn nhịn.

Thập a ca bước đi thong thả, nhưng Nhược Hi phải rảo chân mới theo kịp. Được một chốc, Nhược Hi làm như vừa nghĩ ra một ý hay:

- Bát Bối lặc gia nói thì thể nào chị tôi cũng nghe.

Thập a ca liếc mắt lại:

- Thế cô đi mà nhờ Bát ca!

Nhược Hi tưởng đâu nghe thấy cả tiếng mình nghiến răng, *tại sao cái tên anh Mười này lại đem con bỏ chợ thế nhỉ?* Cô phát cáu:

- Anh mời tôi thì anh phải trách nhiệm tới cùng chứ, bằng không tôi chả đi nữa!

Thập a ca liếc sang, ra ý *nào, thế có đi không?* Nhược Hi hậm hực quay về, Thập a ca vội vàng kéo cô lại:

- Thôi, thôi! Để ta nói hộ, được chưa!

Bấy giờ Nhược Hi mới vui vẻ xoay lại, rảy tay gã ra, đoạn rảo chân bước cho kịp.

Đến cổng, bọn hầu nhỏ tiến tới đón, báo xe ngựa đã chuẩn bị xong. Bát a ca không nói gì, trèo lên xe trước, Thập a ca cũng nhảy phóc lên theo. Đứa quỳ xuống làm bệ cho Nhược Hi chỉ ước mười hai mười ba tuổi, mặt còn măng sữa, Nhược Hi nhìn lưng nó, không nỡ lòng nào giẫm lên cái lưng ấy mà vào xe được.

Trong xe, Thập a ca làu bàu:

- Lề mề gì thế?

Bát a ca ngồi phía đối diện, mỉm cười thò tay ra. Nhược Hi thở phào, cho đứa hầu nhỏ tránh sang, rồi níu lấy tay Bát a ca trèo lên. Thập a ca càu nhàu: "Lôi thôi!" và dịch vào trong, ngụ ý bảo Nhược Hi ngồi cạnh mình.

Nhược Hi thò người ra cửa sổ, quan sát cảnh vật bên ngoài. Khách bộ hành tấp nập, tiệm hàng san sát. Xe ngựa đi đến đâu, mọi người đều tự giác dạt sang hai bên nhường đường, bởi vậy tuy đông đúc nhưng xe đi vẫn khá nhanh. Đang nhìn ngó, Nhược Hi bỗng "Ơ" một tiếng, rồi mau chóng hiểu ra nên chỉ lắc lắc đầu.

Thập a ca thò cổ ra nhìn lại khúc đường vừa đi qua, rồi rụt đầu vào, thắc mắc hỏi Nhược Hi:

- Cô vừa trông thấy gì thế?

Nhược Hi chững lại, rồi bật cười:

- Không cho anh biết – và tiếp tục nhìn ra ngoài.

Thập a ca hằm hằm lườm cô bé, đoạn ngoảnh đi, nhưng không nhịn được tò mò nên chỉ lát sau lại hỏi:

- Cô vừa "Ơ" cái gì?

Nhược Hi quay mặt vào, nhìn thẳng ra phía trước, không buồn trả lời. Thập a ca giơ tay đẩy, Nhược Hi thủng thẳng:

- Cho anh biết cũng được thôi, nhưng anh phải trả công tôi mới xong.

Thập a ca kêu lên:

- Chỉ hỏi nhìn thấy gì thôi mà cũng phải trả công!

- Không nói thế được! Đây là trò vui tôi trông thấy, anh muốn biết đương nhiên phải có trao đổi xứng đáng. Chẳng lẽ anh đi nghe kể chuyện nơi trà quán không trả tiền bao giờ sao?

Nói đoạn, Nhược Hi lại vén rèm ngó ra ngoài, một lát sau, cảm giác có ai đặt vào tay mình thứ gì, bèn nhìn lại thì ra là tấm ngân phiếu. Thập a ca hỏi:

- Nói được chưa đây?

Nhược Hi ném trả: "Hừ!"

- Rốt cục cô muốn gì nào?

Nhược Hi mỉm cười, thầm nhủ *đùa ngươi cho vui, chứ đâu biết nên đòi trao đổi thứ gì,* sực nhớ đến truyện *Ỷ Thiên Đồ Long ký*, bèn giao hẹn:

- Tôi nhất thời chưa nghĩ ra. Hay là anh hứa mai sau sẽ đáp ứng một yêu cầu của tôi đi vậy! – Thấy Thập a ca máy môi, Nhược Hi vội tiếp – Nhất định là việc anh làm được. Với lại, anh là một a ca, hứa làm cho một con bé con một việc, có gì khó chứ?

Thập a ca vẫn không yên dạ, nhưng cuối cùng đành chấp nhận:

- Được, ta hứa với cô!

Nhược Hi vỗ tay reo:

- Anh nhớ đấy! Tôi có nhân chứng đây nhé!

Từ lúc lên xe, Bát a ca vẫn nhắm mắt dưỡng thần, bây giờ nghe nhắc đến mình bèn mở mắt nhìn Thập a ca, đoạn cười bảo Nhược Hi:

- Nhớ rồi! Nói được rồi đấy!

- Ư hừm – Nhược Hi hắng giọng – Trên đường đông người là thế, nhưng xe đi rất suôn sẻ, khách bộ hành trông thấy xe là tránh từ xa, mặc dù chúng ta không hề để lộ là có Bối lặc gia ngồi trong. Lúc ấy tôi thắc mắc điểm này, nên mới buột miệng kêu "Ơ".

- Vậy sao cô lắc đầu?

Nhược Hi tiếp:

- Về sau ngẫm lại, xe ngựa thế này chẳng phải nhà ai cũng có. Nơi đây lại ngay dưới bóng thiên tử, dân cư đa phần là hiểu chuyện, bởi vậy dù không rõ ai ngồi trong xe thì cũng biết cẩn thận tránh đường là tốt nhất. Còn vì sao tôi lắc đầu? Ấy là vì tôi nghĩ bản thân mình giờ hóa cáo rồi.

- Cáo? – Thập a ca nghi hoặc nhìn Nhược Hi, rồi lại ngoảnh sang nhìn Bát a ca.

Bát a ca mỉm cười:

- Cáo mượn oai hùm.

Thập a ca hiểu ra, đang định cười thì chững lại, càu nhàu:

- Thế thôi á? Chỉ thế mà đổi lấy một lời hứa của ta.

Trông bộ dạng ảo não của gã, Nhược Hi không nhịn được, bèn cúi mặt xuống cười, lúc ngẩng lên thì thấy Bát a ca cũng vừa cười vừa nhìn Thập a ca. Chỉ có điều điệu cười này hơi khác trước đây. Nhược Hi ngẫm nghĩ, *khác ở đâu nhỉ?* Bát a ca liếc mắt sang, đúng lúc bắt gặp ánh nhìn dò xét của Nhược Hi. Hai người lẳng lặng nhìn nhau, cuối cùng Nhược Hi không gồng mình được nữa, bèn cúi đầu xuống, thầm nghĩ *quả nhiên lợi hại, không hổ là người trưởng thành từ tranh đấu, trước đây ta nhìn chằm chằm vào ai, người đó chỉ có nước ngoảnh đi chỗ khác mà thôi*.

3

Nhược Hi ngồi luyện viết bên bàn. Chuyện chữ nghĩa này, không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là buốt cả óc. Tại nó mà mấy hôm nay Nhược Hi bị Thập a ca cười nhạo rất nhiều lần, nhiều đến nỗi từ thẹn đỏ mặt ban đầu giờ đã biến thành thản nhiên vô cảm.

Hôm ấy đi cưỡi ngựa rất vui. Thập a ca thì khỏi phải nói, tài khinh kỵ thật xứng với câu *Người Mãn lấy được thiên hạ trên lưng ngựa*. Ngay Bát a ca vốn dĩ mảnh khảnh hóa ra cũng là một tay kỵ mã dẻo dai. Nhược Hi ngồi trên yên được một lúc, cảm thấy lưng ngựa không vững chãi bằng bãi cỏ, bèn khăng khăng đòi xuống đất ngồi quan sát từ xa. Trên đường về, Thập a ca cười trêu Nhược Hi thật giống tiểu thư người Hán. Nhược Hi thầm nghĩ, *thì ta vốn là con gái Hán mà.* Về đến nhà, Bát a ca phái đứa hầu nhỏ chạy trước báo tin, Nhược Lan tuy không quở trách, song sắc mặt không mấy hài lòng. Có điều được bữa xả hơi thoải mái, Nhược Hi cảm thấy chịu đựng một chút cũng đáng.

Từ hôm ấy trở đi, cứ dăm ba ngày Thập a ca lại đến chỗ Nhược Hi một lần. Có hôm Nhược Hi thắc mắc zích zắc viết thế nào, Thập a ca cũng không trả lời được, hai bên quay ra khích bác nhau chán chê, cuối cùng đành bỏ lửng chữ đấy. Suốt thời gian này, nếu tính ra có thu hoạch được gì thì chính là tốc độ tăng trưởng chóng mặt của những màn cãi cọ giữa Nhược Hi và Thập a ca, nói như Xảo Tuệ thì là: "Bẵng vài buổi không được tiểu thư chọc cho mấy câu là lòng dạ Thập gia lại bâng khuâng hụt hẫng." Nhược Hi cười thầm, *nhóc con như Dận Hề, làm sao đấu được với ta?* Tuy vậy dần dần, cô cảm thấy Thập a ca không đến nỗi bị thịt như mình vẫn tưởng. Có thể lòng dạ gã không thâm sâu, học tập thì qua loa, hành xử lại bộp chộp, đôi lúc còn nói ngang như cua bò, nhưng cô cảm thấy khá là giống đám bạn thời hiện đại, khiến người ta không phải nhọc công đi dò lòng đoán ý. Với Thập a ca, cô dễ dàng bộc lộ hết mọi vui buồn mừng giận của mình.

Viết được mấy chữ, cảm thấy khó lòng tập trung thêm nữa, Nhược Hi bèn gác luôn bút sang một bên. Qua tấm rèm châu, loáng thoáng thấy bóng Nhược Lan, cô bèn bước ra, tiện thể sai a hoàn nhỏ mang trà lên. Nhược Lan đang nghe một tiểu thái giám bẩm báo, nghe xong phất tay, tiểu thái giám bèn lui xuống. Nhược Lan trông lên, bảo:

- Tối nay Bối lặc gia sang bên này dùng cơm.

Nhược Hi hớp một ngụm trà, hỏi:

- Thập a ca cũng đến cùng chứ?

- Không rõ, có thể lắm – Nhược Lan đáp, đột nhiên chững lại, bảo đám a hoàn lui xuống hết, rồi tới gần Nhược Hi.

Nhược Hi cảm thấy có điều không ổn, nhưng không đoán ra Nhược Lan định nói gì, đành im lặng đợi. Nhược Lan nhìn em gái, chực nói lại thôi, cứ thế mãi khiến Nhược Hi sốt ruột, đành phải hỏi:

- Chị ơi, giữa chị em mình mà còn chuyện khó mở lời nữa ư?

Nhược Lan gật gật đầu, tựa hồ đã quả quyết, bèn hỏi thẳng:

- Em có tình ý với Thập a ca à?

- Á! – Nhược Lan hoảng hồn, vội nói – Thế nào thế nào đây? Hai đứa em chỉ chơi với nhau thôi.

Trông vẻ mặt em không có gì là lấp liếm, Nhược Lan thở phào:

- Không có thì tốt – rồi nghiêm nghị dặn – Người Mãn chúng ta tuy không nhiều phép tắc như người Hán, nhưng em là con gái, phải biết giữ chút gia giáo.

Nhược Hi vừa bực bội vừa buồn cười. Bực là vì trao đổi có vài câu, giao lưu có vài lần mà người khác nhìn vào tưởng đâu mình đã gây ra chuyện gì nhơ nhuốc lắm. Buồn cười là vì Nhược Lan giống hệt cô giáo hồi trung học đã từng gọi Tiểu Văn lên khuyên nhủ đừng yêu sớm trước đây.

…

Khi Bát a ca tới, Nhược Hi và Xảo Tuệ đang chơi đá cầu ngoài sân, Nhược Hi đã tâng đến lượt thứ bốn mươi, cũng là mức cao nhất hiện tại của cô. Vì muốn phá được kỷ lục, nên dù trông thấy Bát a ca, cô vẫn

tảng lờ để đá tiếp. Xảo Tuệ và bọn đàn bà định thỉnh an, Bát a ca đã ra hiệu đừng đánh tiếng, mọi người đành đứng ngây ra đó nhìn Nhược Hi đá cầu. 45, 46, 47, cuối cùng không chịu đựng nổi bầu không khí kỳ dị, Nhược Hi đành tự dừng lại. Giả vờ vừa phát hiện ra Bát a ca, cô vội vàng bái chào, bấy giờ bọn bộc phụ a hoàn đứng trong sân mới răm rắp thỉnh an theo.

Bát a ca vui vẻ nhìn Nhược Hi, khen:

- Đá giỏi lắm!

Nhược Hi nhe răng, không nói năng gì, bụng bảo dạ, "Đãi bôi! Đá giỏi tức là toàn thân chỗ nào cũng đỡ được cầu như bọn a hoàn ở đây ấy chứ, tôi chỉ tâng chân phải, cũng coi là giỏi được ư?"

Bọn đàn bà nâng rèm. Bát a ca tiến vào trước. Nhược Hi theo sau, còn ngoái lại dặn Xảo Tuệ:

- Nhớ hộ là bốn mươi bảy lượt nhé!

Lúc dừng chân, cô nhận ra mình đã đứng đối diện Bát a ca. Nhược Lan thì đang lúi húi giúp chồng xắn tay áo. Nhược Hi ngó quanh, không biết nên làm gì, bèn đứng ngẩn ra nhìn hai người bọn họ.

Nhược Lan xắn tay áo xong, ngẩng lên thấy Nhược Hi quan sát vợ chồng mình, nàng hơi đỏ mặt:

- Thừ người ra đó làm gì?

Bấy giờ Nhược Hi mới ý thức được chỗ thất thố, mặt nóng bừng lên, ngoảnh đầu đi lúng búng:

- Thì không biết làm gì nên mới thừ người ra.

Bát a ca cười hỏi:

- Nhiều ghế thế này, em lại không biết nên làm gì ư?

Nhược Hi nhủ bụng, *chắc cho phép mình ngồi đây,* bèn kiếm cái ghế ngồi xuống. Nhược Lan nhắc:

- Em cũng rửa tay đi, còn ăn cơm.

Cơm nước súc miệng xong, đĩa bát được dọn đi, bọn a hoàn lại bưng trà lên, Nhược Hi nhớ lần trước Bát a ca đến dùng cơm, chỉ thoáng cái đã về. Lần này trông bộ dạng ung dung thư thả, chắc tối nay sẽ nghỉ lại đây. Cô đang vẩn vơ nghĩ ngợi, thì nghe Bát a ca nói:

- Vài hôm nữa là sinh nhật lần thứ mười bảy của Thập đệ, vì không phải năm tuổi chẵn nên chắc trong cung chỉ bày biện qua loa cho có. Mấy anh em lại thích mượn dịp này để cả bọn tụ tập ăn uống hàn huyên cho vui. Thập đệ chưa có phủ riêng, nên ta nghĩ hay là làm ở chỗ nàng.

Nhược Lan cân nhắc một chốc, rồi thưa:

- Thiếp chưa biện tiệc bao giờ, chi bằng vấn ý đích phúc tấn.

Bát a ca nhấp một ngụm trà:

- Bên ấy đang lúc bận mình, vả lại Thập đệ muốn làm ở đây.

Nhược Lan đưa mắt nhìn Nhược Hi:

- Thế thì để thiếp lo vậy!

Bát a ca chậm rãi bảo:

- Chỉ mấy anh em trong nhà, mọi người cốt kiếm một chỗ vui vầy với nhau thôi, nàng cũng không phải căng thẳng quá làm gì.

- Thái tử gia có đến không? – Nhược Lan hỏi.

- Thiếp mời chắc chắn là phải đưa, đến hay không thì chưa rõ.

Nhược Lan gật gật đầu, không hỏi thêm nữa, cứ ngồi lặng thinh, hai mắt cụp xuống. Bát a ca thì nhìn thẳng ra trước mặt, cũng không nói năng gì.

Nhược Hi nhấc chung trà lên, mới biết mình đã uống cạn, đành đặt xuống. A hoàn tới châm thêm, nhưng Nhược Hi xua tay, a hoàn lại lùi ra. Bầu không khí càng lúc càng dị thường, Nhược Hi đành đứng dậy, cất giọng khô khan:

- Nếu Bối lặc gia không còn gì dạy bảo, Nhược Hi xin lui trước.

Bát a ca vừa nhấc tay, Nhược Lan đã hỏi ngay:

- Định ngủ sớm thế này à?

Nhược Hi cười đáp:

- Chưa đâu, em về luyện chữ thôi.

Nhược Lan vội can:

- Mới ăn cơm xong đã tập viết, rồi ra đau dạ dày đấy!

Xem tình hình không đi ngay được, Nhược Hi cười khan, lại ngồi xuống như cũ, vẫy tay bảo a hoàn châm thêm trà. Bát a ca nhếch miệng cười, nhìn hai chị em. Nhược Hi cố đoán xem có phải chàng phật ý không, nhưng đoán mãi không ra, đành thôi.

Im lìm, im lìm, cứ im lìm mãi, cuối cùng Nhược Hi không chịu đựng được nữa. Thầm nghĩ công phu tu tâm dưỡng tính của mình không thể bì được với hai vợ chồng nhà này, cô đứng bật dậy:

- Chúng ta đánh cờ đi!

- Chị không biết đánh – Nhược Lan lắc đầu.

Nhược Hi nhìn sang Bát a ca, chàng gật đầu bảo a hoàn đứng bên:

- Lấy cờ vây ra đây!

Nhược Hi vội kêu:

- Em không biết đánh cờ vây. Bọn mình chơi cờ tướng đi!

Nhưng Bát a ca lắc đầu:

- Ta không biết đánh.

Nhược Hi "Á" một tiếng, không biết phải làm thế nào nữa, đành ngồi trở lại ghế.

Yên lặng, yên lặng, lại yên lặng. Cờ nhảy, cờ quân đội, tú lơ khơ, cờ nhập vai, tiên kiếm kỳ tình… Nhược Hi nhận ra những trò mình nghĩ tới không thể cải thiện được tình cảnh hiện tại, nên không lao tâm khổ tứ làm gì nữa, đành nói:

- Chúng ta chơi cờ vây vậy!

Bát a ca hỏi:

- Chẳng phải em không biết chơi hay sao?

- Chẳng phải có thể học được hay sao? – Nhược Hi hỏi lại.

Bát a ca ngẫm nghĩ chốc lát, nét cười nơi khóe miệng rạng ra cả khuôn mặt:

- Được!

Nhược Hi bỗng ngờ ngợ, nhớ lại nụ cười trên xe ngựa hôm nọ, rồi sực hiểu, thì ra điểm khang khác cô cảm thấy lúc ấy chính là đôi mắt Bát a ca. Cũng như hôm nay, đôi mắt đang cười, còn bình thường, ánh cười của chàng không chạm được tới hàng mi.

Bát a ca giảng sơ qua luật lệ, rồi bảo vừa chơi vừa hoàn thiện. Chàng để Nhược Hi cầm quân đen đi trước. Lúc nhỏ vì phù phiếm nhất thời, Nhược Hi cũng từng nghiền ngẫm kỳ phổ, về sau lên trung học cứ bận bịu dần, vả chăng vốn dĩ không có hứng thú nên dẹp luôn món cờ vây mệt óc, quay sang môn tú lơ khơ đơn giản dễ học. Nay nhìn bàn cờ, nhớ lại yếu lĩnh "thắng thua phụ thuộc nước đi", cô bèn cân nhắc một góc để hạ. Nhược Lan ngồi ngay cạnh, Nhược Hi vốn có ý muốn để nàng cũng học hỏi đôi chút, nhưng thấy nàng dửng dưng, đành thôi. Một lát sau, quá nửa bàn cờ đã là giang sơn của quân trắng, Nhược Hi hơi ấm ức:

- Bối lặc gia chẳng nhường em chút nào à?

- Sao em biết ta không nhường em? – Bát a ca hỏi.

Nhược Hi xịu mặt:

- Nhường mà đã thế này, nếu không nhường…

- Vậy đánh tiếp không?

- Tiếp!

Nhược Hi nghĩ, đằng nào cũng đã thua rồi, chỉ còn nước cứu vãn để đỡ thảm hại quá mức mà thôi. Bỏ khúc trung tâm, cho quân trắng ăn, giữ vững hai góc, nộp đất phì nhiêu… Nhược Hi cố sức lục lọi những ký ức mờ nhạt, về sau không biết là do mấy cách nghĩ ra đã phát huy tác dụng, hay là do Bát a ca nhường nhịn, mà cuối cùng vẫn duy trì được hai góc, không đến nỗi bị ăn mất hết.

Bát a ca nhìn xuống bàn cờ:

- Em từng học cờ vây rồi phải không?

- Em xem người ta chơi, biết chút chút thôi. Sao ạ?

Bát a ca nhìn Nhược Hi, giọng hài hước:

- Không sao! Biết bỏ phụ giữ chính, không níu kéo lằng nhằng, kể cũng là khá.

Nhược Hi chỉ cười, không đáp lại. Cảm thấy không còn sớm sủa nữa, đoán chắc hôm nay Bát a ca sẽ ngủ lại đây, cô bèn đứng dậy thưa:

- Nhược Hi cáo lui!

Bát a ca gật gật đầu, Nhược Lan đứng lên bảo bọn a hoàn chuẩn bị nước tắm. Nhược Hi nhún mình chào rồi lui ra.

4

Nhược Hi ngủ một giấc ngon lành, khi mở mắt ra thì trời đã sáng. Nghĩ giờ này chắc Bối lặc gia lên triều rồi, cô gọi a hoàn lại hầu rửa mặt, xong xuôi thì vội vàng sang thăm hỏi chị. Khi vào nhà, thấy Nhược Lan đang thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, Nhược Hi bèn ngồi xuống gần đấy, ngẫm lại chuyện tối qua, cũng cảm thấy buồn rầu.

Nhược Lan im lặng một lúc, vẫn không quay đầu lại, chỉ lên tiếng hỏi:

- Nghĩ gì thế?

Nhược Hi tới đứng bên Nhược Lan, nắm bắp tay nàng hỏi ngược:

- Chị thì đang nghĩ gì?

Nhược Lan chưa trả lời ngay, nhìn ra ngoài cửa sổ thêm một chốc rồi đáp:

- Chẳng nghĩ gì hết.

Hai người cùng trầm ngâm, Nhược Hi tựa má vào vai chị, bắt chước ngó ra ngoài.

…

Một tiểu đình xinh xắn tọa lạc trên sườn đồi, ba mặt trồng đầy thúy trúc, mặt còn lại là một hành lang dài đổ lượn xuống đồi. Nhược Hi ngồi trên ghế đá trong đình, lưng xoay về lan can, mặt hướng ra hàng trúc, đầu tựa lên một tay, tay kia cầm Tống từ. Một bài chưa đọc trọn, người bỗng đã ngẩn ngơ.

Trở lại Xương Môn cảnh khác xưa

Cùng đi hà cớ chẳng cùng về

Ngô đồng tàn tạ sau sương lạnh

Quạnh quẽ uyên ương mất bạn thề

Cỏ trên bãi

Móc vừa se

Chốn xưa mộ mới dạ tái tê…

Đột nhiên, sách trong tay Nhược Hi bị giật mất, một giọng vui vẻ vang lên:

- Xem gì thế? Có người đến mà cũng không hay!

Nhược Hi giật nảy, nhảy nhổm lên khỏi ghế thì chạm ngay ánh mắt Thập a ca đang nhìn mình. Thập a ca hù được Nhược Hi, vốn dĩ vô cùng khoái chí, chợt nhận ra mắt cô gái còn ngấn lệ, khuôn trăng vương nét sầu, gã thót tim, bộ mặt đang hào hứng cũng ngây ra. Đứng gần đấy còn có Cửu a ca và một thiếu niên tuấn tú trông còn rất trẻ, hai người này cũng lộ vẻ ngỡ ngàng.

Nhược Hi nhún mình thỉnh an, nhân thể lấy lại tự chủ, khi ngẩng đầu lên thì nét mặt đã như bình thường. Thập a ca vẫn đứng ngẩn tại chỗ, nhưng Cửu a ca đã hết ngạc nhiên, giới thiệu với Nhược Hi:

- Đây là Thập Tứ gia.

A, Thập Tứ gia, Nhược Hi thầm nghĩ, *nhân vật ta vẫn muốn gặp. Nhưng gặp bây giờ thật chẳng đúng lúc chút nào, lòng dạ không sao vui nổi.* Nhất thời cả bốn đều im lặng. Ngó lại thấy Thập a ca đã bình tĩnh, Nhược Hi bèn hỏi:

- Thập a ca sao lại ở đây?

- Chúng ta đến gặp Bát ca, từ đằng xa trông thấy cô ngồi im ru bà rù, bèn đi vòng lại xem cô làm gì – Gã

ngừng một chốc, quan sát sắc mặt Nhược Hi – Ai làm cô giận thế?

Nhược Hi cười xòa:

- Chị tôi là trắc phúc tấn nhà này, anh bảo ai đủ tài làm tôi giận chứ?

Thập a ca cầm quyển sách cuộn gõ gõ vào chiếc bàn đá bên cạnh, máy môi định tiếp, Cửu a ca đã giục:

- Đi thôi, chắc Bát ca đang sốt ruột đấy!

Thập a ca nhìn thật sâu vào mắt Nhược Hi, rồi đặt trả sách trên bàn, lầm lầm cái mặt đi lướt qua cô gái. Cửu a ca xoay mình bước theo Thập a ca xuống hành lang. Thập Tứ a ca cười cười bước đến bên bàn, ngó ngó cuốn sách, thình lình hỏi độp một câu:

- Bao tuổi?

Nhược Hi nghi hoặc đáp:

- Mười ba!

Thập Tứ a ca gật gật đầu, rồi cũng xoay mình bỏ đi.

Nhược Hi đợi một lát, trông bóng bọn họ xa rồi mới nhặt cuốn sách lên, quay gót trở về, chuyện Xảo Tuệ kể hôm qua vẫn còn vang vọng trong đầu: "Trước khi xuất giá, chủ tử rất thân thiết với một binh sĩ dưới trướng lão gia. Tài cưỡi ngựa của chủ tử cũng do người ấy dạy. Tuy người ta thuộc tộc Hán, nhưng cưỡi ngựa cực giỏi, giỏi đến mức vang danh toàn doanh trại. Nhưng sau này, chủ tử được gả cho Bối lặc gia. Về nhà chồng rồi, chủ tử không thiết cười nữa, mặc dù mọi việc khác vẫn hành xử như bình thường, ba tháng sau còn mang thai tiểu a ca. Thật chẳng ngờ sắp tới lúc lâm bồn thì từ phương Bắc có tin gửi về, báo rằng binh sĩ nọ đã chết. Chủ tử ngất lịm đi, chống chọi thêm vài ba ngày rồi ốm liệt, hài nhi cũng không giữ được nữa. Lâu dần khỏi ốm, nhưng sức khỏe rất bấp bênh. Từ bấy trở đi, ngày nào chủ tử cũng tụng kinh, cư xử càng lúc càng thờ ơ lãnh đạm. Đích phúc tấn về đây muộn hơn chủ tử hai năm, bây giờ cũng đã hoài thai tiểu a ca, còn chủ tử vẫn…"

Lúc nghe kể, Nhược Hi tức giận hỏi: "Ban đầu, tại sao chị tôi không cầu xin a ma?" Xảo Tuệ cười buồn, đáp: "Sao lại không cầu? Nhưng lão gia nói, đừng nằm mơ nữa, chủ tử đã được định hôn cho a ca rồi, còn mơ mộng nọ kia thì mọi người hết đường sống luôn." Nhược Hi lại hỏi: "Bối lặc gia có biết nội tình không?" Xảo Tuệ đáp: "Không, lão gia xử lý mọi việc rất kín kẽ. Trong phủ chỉ có người, chủ tử và tôi tường tận mà thôi."

Nhược Hi nhớ lại vẻ mặt của Bát a ca lúc đứng dưới tán cây bên hồ, thầm nhủ e rằng cả a ma và Xảo Tuệ đều nhận định sai rồi.

5

Lòng người buồn rười rượi, mà thời gian cứ mặc tình trôi. Mấy hôm nay Nhược Lan tất bật lo liệu, dù Bối lặc gia trấn an là đừng căng thẳng quá, nhưng thết yến cùng một lúc mười mấy vị a ca, lại thêm Thái tử gia, ai mà không căng thẳng cho nổi? Nhược Hi không đỡ đần được gì, thành ra lại quá sức nhàn tản, nhưng bởi trong lòng sầu muộn nên cũng chẳng muốn đi đâu, cả ngày rúc trong phòng vẩn vơ nghĩ ngợi. Lúc ngậm ngùi cho chị, lúc cảm thán nỗi mình, con đường tuyển tú nữ đang đợi trước mặt kia sẽ ra sao? Dù đã biết hướng đi của lịch sử, nhưng số phận cá nhân lại bị người khác giật dây, không có gì chắc chắn được hết.

Đông Vân bưng một bát súp ngân nhĩ vào, cười nói:

- Lúc ốm thì suốt ngày chạy rông bên ngoài, gọi thế nào cũng không dừng lại được. Bây giờ khỏe mạnh thì lại nằm ườn trên giường cả buổi là sao?

Nhược Hi nhỏm dậy, đến ngồi bên bàn, bưng bát súp lên ăn, *người đời chẳng vẫn nói thức ăn hóa giải buồn thương đấy ư?* Đông Vân nhìn Nhược Hi ăn súp, hỏi:

- Tối mai là tiệc sinh nhật Thập a ca, tiểu thư đã biện lễ chưa?

Nhược Hi ngừng ăn, thầm nhủ, *sao lại quên việc này nhỉ?* Rồi tư lự suy nghĩ xem nên tặng quà gì. Trông bộ dạng vò đầu bứt tóc của Nhược Hi, Đông Vân cười bảo:

- Chủ tử lo xong hộ tiểu thư rồi.

Nhược Hi nghĩ bụng, *quà lo hộ thì còn ý nghĩa gì!*

Tuy vậy có việc để mong đợi cũng hay, chí ít không rảnh rang mà ưu sầu. Nhược Hi bắt đầu ngong ngóng chờ yến tiệc ngày mai, bụng bảo dạ, thế là bao nhiêu nhân vật lừng danh lịch sử sẽ tề tựu lại dưới một mái nhà!

…

Hôm sau, mới tinh mơ Nhược Hi đã bò dậy, gọi Đông Vân lại, dặn chuẩn bị trang điểm cho mình càng lộng lẫy càng tốt. Tiếp đó đến quần áo và đồ trang sức, cô duyệt hết tấm này món nọ, lại tấm nọ món kia, bày ra la liệt khắp bàn khắp giường khắp nhà mà không sao quyết định được. Nhược Lan cười trêu, *Nhược Hi điên rồi.* Nhược Hi thầm nghĩ nếu không tìm cách sống cho vô tư lự, không bắt mình rối rít vì những việc không đâu thế này, sợ rằng mới phát điên thật ấy.

Ăn xong bữa trưa, Nhược Lan mải mốt đi lo việc. Nhược Hi và Đông Vân bận bịu suốt từ sáng đến chiều, công cuộc làm đẹp toàn diện mới tạm coi là ổn. Trước kia đi làm, Tiểu Văn cũng thường xuyên trang điểm nhẹ, so với túi đồ trang điểm tinh xảo hồi đó của cô thì dụng cụ ở đây quá sức thô sơ, trong khi Đông Vân lại trau chuốt tỉ mỉ đến mức không bỏ qua cả hàng mi, mí mắt, khiến Nhược Hi sốt ruột đến cuồng cả người. Nhưng rồi, nhờ các hướng dẫn chật vật của Tiểu Văn, nhờ tài trang điểm khéo léo của Đông Vân, cộng thêm Mã Nhi Thái Nhược Hi vốn dĩ đã là một tiểu mỹ nữ, cuối cùng họ cũng tạo ra được một giai nhân cổ trang vừa kim vừa cổ. Xảo Tuệ trông thấy, phải ngắm mất một lúc mới thốt nên lời:

- Tiểu thư… đẹp quá!

Nhược Hi ra chiều khép nép khiêm nhường, e lệ cúi đầu xuống mỉm cười, khiến Xảo Tuệ phải la lên:

- Trời ơi! Tiểu thư, phải cô không đấy?

Nhược Hi lại ngẩng đầu lên, nháy nháy mắt, cười hỏi:

- Chị nghĩ sao nào?

Xảo Tuệ cười bảo:

- Bây giờ thì phải rồi!

Vừng dương dần ngả về tây, Nhược Hi đã chuẩn bị xong xuôi, đúng lúc thái giám mà Nhược Lan phái sang đón cũng vừa đến cửa. Thế là, đằng trước có thái giám dẫn lối, đằng sau hai a hoàn thị hầu, Nhược Hi yểu

điệu bước đi.

Trời đã sang thu, ban ngày có hơi oi bức, nhưng khi chiều buông thì tiết trời man mát, rất dễ chịu. Nhược Lan chọn một khoảnh đất trống bên hồ để bày tiệc. Sân khấu dựng trên mặt nước, ven hồ vừa khéo trồng mấy cây kim ngân quế, gió nhẹ từ ngoài hồ thoảng lại, đẩy đưa chút hương thầm như có như không.

Khi Nhược Hi tới nơi, Nhược Lan đang ngồi trên lầu ven hồ xem thẻ kịch. Ngẩng lên trông thấy em gái, nàng ngẩn ra một lúc, không nói không rằng, chỉ dùng ánh mắt ngắm nghía một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng bật cười khen:

- Còn đẹp hơn mỹ nhân trong tranh nữa đó!

Nhược Hi nói:

- Chị khen em hay khen bản thân? Chúng ta rất giống nhau mà!

Nhược Lan cười mắng:

- Chỉ dẻo miệng!

- Khách khứa chưa đến sao?

- Lúc nãy thằng hầu nhỏ vừa lại báo, Bối lặc gia, Cửu a ca và mấy a ca đang cùng đi, chắc sắp tới nơi rồi.

Lời còn chưa dứt, đằng xa đã thấy loáng thoáng một tốp người. Nhược Lan vội đứng dậy, bước ra khỏi lầu, dừng ở cửa đợi. Nhược Hi cũng tiến đến đứng sau lưng chị. Nhược Lan vừa dõi mắt trông vừa nói:

- Trong số họ có hai người em chưa gặp, là Thập nhất a ca và Thập nhị a ca.

Bấy giờ tốp người cũng vào tới, Nhược Lan tiến lên thỉnh an, Nhược Hi theo sau. Khi cô đứng dậy, thấy Bát Bối lặc, Cửu a ca, Thập a ca đều đang ngẩn người, còn Thập nhất và Thập nhị a ca chưa gặp Nhược Hi bao giờ, thì tuy có nhìn cô hơi lâu, nhưng vẻ mặt vẫn bình thản như thường.

Mọi người tiến vào lầu, ai nấy cùng an tọa. Nhược Hi vẫn đứng bên Nhược Lan, Bát a ca cười bảo:

- Tối nay vui là chính, không nhiều phép tắc như hằng ngày, ngồi xuống đi!

Lúc ấy Nhược Hi mới ngồi xuống sau lưng chị gái. Thập nhất a ca nói:

- Bữa trước uống rượu, Thập Tam đệ lại trốn, bữa nay không thể tha cho hắn được!

Thập a ca hào hứng nói theo:

- Thì cũng đợi mỗi hắn nữa thôi.

Bát a ca cười bảo:

- Em làm sao địch nổi tửu lượng của Chàng Liều đó!

Mọi người cười rộ lên.

Nhược Lan đương mỉm mỉm nghe chuyện, chợt thấy tiểu thái giám chầu ngoài cửa thò cổ nhìn vào, bèn đứng dậy xin phép:

- Các phu nhân và tiểu thư đến, thiếp đi thu xếp một chút!

Đoạn dẫn Nhược Hi ra khỏi lầu. Đằng sau có tiếng Thập a ca cằn nhằn gì đó, rồi cả phòng cười ồ. Nhược Hi nghe cười, lòng đầy cảm thán, nếu được lựa chọn, cô thà là chẳng biết những việc sắp tới, để vô tư lự vui vẻ theo người ta.

6

Lầu chia ra hai bên nam, bắc. Mé nam là chỗ nghỉ cho Bối lặc và a ca, mé bắc là chỗ nghỉ cho phúc tấn và cách cách. Nhược Lan dặn Xảo Tuệ đưa Nhược Hi sang lầu bắc nghỉ trước, một lát nữa đến giờ xem kịch thì sẽ lên mời xuống. Dặn xong, nàng cùng các thái giám a hoàn rời đi.

Nhược Hi lên lầu, thấy ở đây có hai thiếu nữ xinh đẹp chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang vui vẻ trò chuyện. Nghe tiếng bước chân, họ cùng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn ra. Thiếu nữ vận cung trang màu hồ thủy nhìn Nhược Hi, thoạt tiên kinh ngạc soi mói cô từ đầu xuống chân, rồi bĩu môi trừng mắt một cái, ngoảnh phắt mặt đi. Xảo Tuệ tiến tới thỉnh an, cô ta cũng không đếm xỉa, lại quay về cười nói với bạn, cô bé bên cạnh chừng hơi áy náy, bèn bảo:

- Miễn lễ!

Nhược Hi vừa băn khoăn, *oan đầu nợ chủ từ đời kiếp nào đây,* vừa lên lầu trên chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, đoạn hỏi Xảo Tuệ:

- Chuyện gì thế?

Xảo Tuệ ấm ức thì thào:

- Nhị tiểu thư gây thù chuốc oán với họ, để lãnh rủi ro lại là cái thân tôi. Đấy là Quách Lạc La Minh Ngọc, người ta thường gọi là Minh Ngọc cách cách, em gái của đích phúc tấn.

Nhược Hi ngẫm nghĩ, rồi đại khái cũng hiểu ra. Nhược Hi trước đây ngỗ nghịch táo tợn, chắc vì cảm thấy chị mình không được sủng ái nên kiếm cớ gây chuyện với tiểu thư nhà kia. Khổ nỗi mẹ người ta là Hòa Thạc công chúa (em họ Khang Hy, phụ thân bà là An Thân vương anh họ Thuận Trị), cha người ta là Minh Thượng phò mã, chị người ta là Bát đích phúc tấn, Nhược Hi có cửa nào mà trên cơ?

Xảo Tuệ lại ghé tai thì thào:

- Khi tiểu thư ngã xuống lầu, Minh Ngọc cách cách cũng có mặt, về sau kể lại là do tiểu thư tự sảy chân. Chúng tôi thì đều cho rằng nhất định cô ta có dính dáng.

Nhược Hi gật gật đầu, tự nhủ *mai này miễn là cô đừng chọc phá tôi, nhất định tôi không động đến cô,* rồi bảo Xảo Tuệ mang ít bánh trái lại, ngồi ngó ra cửa sổ, đúng lúc trông thấy bọn thái giám và hầu nhỏ đang khúm núm đi theo ba người sang phía lầu nam. Một trong ba người này chính là Thập Tứ a ca tuấn tú, bên cạnh là một người nữa vóc dạc cũng tầm tầm gã, mình vận áo dài xanh ngọc, mặt mũi sáng sủa tinh anh, tác phong còn phóng túng hơn Thập Tứ a ca vài phần, đoán chừng là Thập Tam a ca. Người đi đầu vận áo dài xanh sẫm, sắc diện nhợt nhạt nhưng vẻ mặt trầm tĩnh nghiêm nghị, chắc hẳn là Tứ a ca đại danh đỉnh đỉnh. Nhược Hi đứng dậy, dướn hẳn người ra khỏi ô cửa để nhìn Ung Chính tương lai cho rõ!

Bát a ca tiến ra đón, thỉnh an Tứ a ca rồi đứng dịch sang để chàng đi trước. Thập Tứ a ca tụt lại sau, đột nhiên dừng bước ngẩng mặt nhìn, Thập Tam a ca cũng ngó theo hướng mắt gã, bắt gặp Nhược Hi tay vịn chặt lấy khung cửa sổ, nửa người đang nhô hẳn ra ngoài. Nhược Hi lập tức thụt vào, đứng thẳng dậy. Hai a ca không biểu lộ gì, chỉ giương mắt chằm chằm trông lên. Nhược Hi đứng trong cửa sổ, nhún mình xuống làm động tác bái chào. Khóe miệng Thập Tứ a ca nhếch lên thành một nụ cười, Thập Tam a ca cũng cười theo, rồi hai anh em quay bước đi vào trong lầu.

…

Trời đã tối hẳn, đèn đuốc cùng thắp cả, tuy không sáng bằng đèn điện nhưng mờ mờ ảo ảo thế này lại có phong vị riêng, kiểu như "ngắm hoa trong sương" vậy. Mọi người tề tựu dưới lầu, trên lầu chỉ có Nhược Hi và Xảo Tuệ ngồi nghe tiếng cười khúc khích vọng lên. Nhược Hi tì người xuống khung cửa, vừa lơ đãng ngắm bọn hầu nhỏ và a hoàn bận rộn dưới sân, vừa rời rạc nói chuyện với Xảo Tuệ.

Bỗng Xảo Tuệ khẽ gọi: "Tiểu thư!" Nhược Hi "hử" một tiếng rồi ngoái đầu lại, thấy cô a hoàn đã đứng dậy sau lưng, bộ dạng cung kính, đầu cúi thấp. Nhược Hi nghi hoặc ngoảnh mặt sang lầu đối diện thì thấy Tứ a ca, Bát a ca đang đứng sánh vai bên cửa sổ. Cách một hàng song, giữa khung cảnh tranh tối tranh sáng, khuôn mặt hai người lúc tỏ lúc mờ. Nhược Hi vô thức đứng dậy, bụng bảo dạ, hai nam tử điểm đắn như ngọc này, hôm nay đứng cạnh nhau, nhưng một ngày kia sẽ chĩa giáo đối địch, một mất một còn. Đương khi ngày lành cảnh đẹp, mà Nhược Hi vẫn thấy đôi chút bi ai nhen dậy trong lòng. Chợt bị Xảo Tuệ từ đằng sau giật

giật tay áo, Nhược Hi mới nhận ra nãy giờ mình cứ đứng ngây đuỗn mà nhìn người ta, bèn vội vàng nặn một nụ cười, nhún chân thỉnh an. Hai người phía đối diện đồng thời vẫy tay, Nhược Hi từ từ đứng dậy rồi lùi lại bên cạnh Xảo Tuệ.

Một tên hầu nhỏ rảo chân bước tới gần Bát a ca, thì thào gì đó, Bát a ca và Tứ a ca liền nói vài câu, rồi Tứ a ca gật đầu, hai người lần lượt đi xuống. Một lát sau, a hoàn đến báo khai tiệc, Nhược Hi hỏi:

- Thái tử gia chưa đến cơ mà?

A hoàn cười đáp:

- Thái tử gia vừa đưa tin lại, nói người mới xong việc, đi thay y phục rồi sẽ sang, dặn cả nhà đừng chờ nữa, cứ bắt đầu trước đi!

Nhược Hi gật đầu, rồi theo a hoàn xuống gác, đến bàn thì đã thấy hai cô nương tầm tuổi mình đang cười đùa ở đó. Hai bên cùng cúi mình chào nhau. Ngồi xuống rồi, Nhược Hi nhìn quanh, nhận ra bàn giữa hàng đầu vẫn bỏ trống, chắc để dành cho thái tử. Từ bàn đó lần lượt chạy xuống bên trái là các bàn của Bát, Cửu, Thập và Thập Tứ a ca, xuống bên phải là Tứ, Thập nhất, Thập nhị, Thập Tam a ca.

Một thái giám bưng khay gỗ phủ nhiễu đại hồng vào, trên khay đặt thẻ kịch, dừng lại bên bàn Tứ a ca. Tứ a ca không nhìn đến, chỉ nói với thái giám mấy câu, thái giám lĩnh mệnh bưng khay đến bàn Thập a ca thưa bẩm. Thập a ca không nghe hết, chỉ gật gật đầu, nhấc thẻ lên xem lướt qua rồi lấy bút đánh dấu một chỗ, xong đưa trả thái giám. Thái giám lại quay về bàn Tứ a ca, Tứ a ca cũng đánh dấu một chỗ. Bấy giờ thái giám mới bưng khay đi, tiến sang mời Bát a ca chọn kịch, nhưng Bát a ca khoát tay, ra ý bảo nó lui xuống.

Chỉ chốc lát, sân khấu đã dậy lên tiếng í a hát xướng. Lúc này Kinh kịch vẫn chưa ra đời, người ta còn hát Côn khúc. Đáng tiếc là hơn ba trăm năm sau, Côn khúc không thịnh hành nữa, đến thời của mình, Tiểu Văn chỉ biết có vài vở rất nổi danh như *Tây sương ký*, *Mẫu Đơn đình*, và thêm một vở là *Ma Cô hiến thọ* mà Đông Vân mới dạy tối qua. Song liếc sơ trang phục, cô cũng biết vở đang diễn là *Võ Tòng đả hổ*, bèn tự nhủ, *Thập a ca chọn có khác, chỉ thích những màn nhộn nhịp.* Khi con hát diễn tới đoạn Võ Tòng cưỡi trên mình hổ vung quyền định nện, thì một thái giám cao giọng hô:

- Thái tử tớiiiiiiiiiiiiii!

Trên đài dưới đài nhất tề rạp mình xuống. Nhược Hi nhìn qua đám đông, thấy một người vận áo dài màu mỡ gà, khuôn mặt đẹp đẽ đứng đắn, thong thả đi vào.

Mọi người đứng dậy, trở về chỗ ngồi. Thái giám lại bưng khay đựng thẻ kịch lên. Thái tử cất giọng sang sảng:

- Hôm nay làm sinh nhật cho Thập đệ, nên để người được chúc thọ chọn trước.

Thập a ca đứng lên thưa:

- Em đã chọn trước rồi, giờ đợi Nhị ca chọn thôi.

Lúc ấy thái tử mới nhấc thẻ xem kỹ. Nhược Hi không còn biết trên đài người ta diễn gì nữa, song hai cô nương bên cạnh thì dõi theo mê mải.

Các a ca lớn chỉ thi thoảng nói dăm ba câu, rượu uống cũng rất ít. Nhưng từ Thập a ca trở xuống, ai nấy nốc rượu như nước lã. Họ đứng quanh bàn Thập Tam a ca, ép gã uống rượu. Thập Tam cũng không từ chối, cứ nâng chén lên là trăm phần trăm. Cạn xong, gã nói lớn:

- Chúng ta phải kính Thọ tinh của đêm nay thêm vài chung.

Các a ca liền nhao nhao nâng chén mừng Thập a ca. Nhược Hi thầm nghĩ, *đúng là gậy ông đập lưng ông.*

Ăn đã no, kịch trên đài đã sang vở khác, Nhược Hi vẫn không biết người ta đang hát gì. Bấy giờ Thập a ca đứng lên rời tiệc. Nhược Hi liếc về phía Nhược Lan, thấy nàng vừa xem kịch vừa trò chuyện với vị phúc tấn bên cạnh, cô bèn nhỏm dậy bám theo Thập a ca. Xảo Tuệ định đi hầu, Nhược Hi vội bảo:

- Chị cứ đợi ở đây, tôi ra chốc lát là quay về thôi.

Một tiểu thái giám xách đèn lồng đi trước dẫn đường, Thập a ca xiêu vẹo bước đi sau. Nhược Hi thầm nghĩ, quả là không đọ được Thập Tam, người ta vẫn tỉnh táo tráng kiện, mình thì đã túy lúy càn khôn. Liếc căn nhà trước mặt mới hiểu Thập a ca đến đây đi giải, Nhược Hi vội quay mình bước ra xa đứng chờ.

Một lát sau, tiểu thái giám theo Thập a ca trở ra. Trông thấy Nhược Hi đứng trơ trọi bên đường, Thập a ca rảo chân tới hỏi:

- Đứng đây làm gì thế này?

Nhược Hi đáp:

- Đến tặng quà sinh nhật!

Ngó cô gái chỉ có hai tay không, Thập a ca thắc mắc:

- Quà đâu nào?

Nhược Hi liếc mắt nhìn thái giám, Thập a ca bèn bảo:

- Ngươi cứ vào trước!

Thái giám cúi chào rồi rời khỏi. Nhược Hi cất bước, Thập a ca theo sau, lại hỏi dồn:

- Quà đâu?

Nhược Hi không đáp lại, cứ cắm cúi đi, cuối cùng bước vào thủy đình bên hồ. Nơi đây cách sân khấu không xa lắm, trông rõ đèn đuốc sáng trưng, còn nhìn thấy cả người múa máy trên đài, nhưng tiếng đàn hát thì chỉ loáng thoáng, đằng nào cũng không ngại nhiễu âm. Nhược Hi dừng chân, trỏ chiếc ghế băng bên lan can, bảo Thập a ca:

- Anh ngồi đây đi!

Thập a ca lộ vẻ thắc mắc, lại có phần sốt ruột, nhưng vẫn bước tới lan can ngồi xuống. Nhược Hi xoay người về phía gã, nghiêm túc cúi chào. Thủy đình không gắn đèn, trên trời treo mỗi một vầng trăng khuyết, Thập a ca ngồi trong chỗ tối, Nhược Hi không tài nào nhìn rõ mặt gã, chỉ nghe được gã hỏi:

- Chắc quà của cô không phải là cúi chào chứ?

Nhược Hi hắng giọng, cất tiếng dịu dàng ca:

…

Hương bay nến thọ ánh xa

Chén vàng rượu thọ rót ra dâng hầu

Khay này đào thọ sống lâu

Phúc như Đông Hải thọ cầu Nam Sơn

…

Lời hát cuối vừa dứt, chợt nghe ngoài thủy đình có tiếng vỗ tay:

- Em cứ bảo anh Mười đi đâu mất tiêu. Hóa ra lẻn xuống đây dựng sân khấu nhỏ.

Thập Tứ a ca vừa vỗ tay vừa tiến vào thủy đình, theo sau là Thập Tam a ca đang cười toét miệng. Nhược Hi nhún mình thỉnh an, nhất thời hơi lúng túng, chưa biết nên biện bạch thế nào. Thập a ca thì thật trái thói thường, không hề nói át cậu em đi, chỉ đứng dậy bảo:

- Hơi chếnh choáng nên ngồi nghỉ chút thôi. Giờ về đây!

Thập Tứ a ca đi vòng quanh Nhược Hi, vừa nhìn từ đầu xuống chân vừa hỏi:

- Khi nào cũng hát cho ta nghe một vở nhá?

Ánh mắt gã khiến Nhược Hi đâm bực:

- Đến sinh nhật Thập Tứ gia, nếu người không chê, nô tỳ nhất định hát.

Thập Tứ a ca bật cười, còn định nói nữa, nhưng Thập a ca đã cắt ngang: "Thập Tứ đệ!" Thập Tứ a ca vội phẩy tay:

- Rồi rồi, thì về!

Ba người theo nhau rời khỏi thủy đình. Nhược Hi ngồi bệt xuống, bối rối, *thái độ này là sao đây?*

7

Ngồi một lúc, đoán chừng nếu còn không quay vào thì Xảo Tuệ sẽ lo lắng lắm, Nhược Hi bèn đứng dậy đi. Trước mặt là cảnh ca vũ rộn ràng, mà trong lòng thì ảm đạm thê lương, cảm thấy tình cảnh ngoài đời chỉ là một sân khấu lớn hơn, mà bản thân mình là người xem kịch. Trên sân khấu lớn ấy người ta đương diễn một màn bi thảm, nếu không xúc động can tràng, xem xong cũng coi như thôi, nhưng lúc này Nhược Hi đã đặt hết tâm trí vào vở bi kịch ấy rồi, cảm thấy mọi chuyện như đang xảy ra với chính mình, không tài nào vùng ra được nữa.

Nhược Hi đang cúi đầu lê bước, chợt nghe tiếng quát:

- Mù à? Đâm vào người ta bây giờ!

Nhược Hi giật mình, vội dừng chân, ngẩng đầu lên thì nhận ra là Minh Ngọc cách cách nhà Quách Lạc La. Cô ta đứng cách Nhược Hi chừng mười bước, theo sau là một a hoàn bé. Nhược Hi không bụng dạ đâu mà đôi co, rảo chân định băng nhanh qua, thì Minh Ngọc lại dịch ngang sang chắn đường, giở giọng châm chọc:

- Đúng là "mọi rợ", chẳng có chút phép tắc nào.

Nhược Hi bước tránh sang một bước, định đi vòng qua Minh Ngọc, nhưng cô nàng cũng bước theo, thành ra vẫn chắn trước mặt Nhược Hi.

Nhược Hi hơi bực, ngẩng lên nhìn xem thử cô ta định làm gì. Minh Ngọc cười tự đắc:

- Nghe nói sau cú ngã ngươi bị ấm đầu.

Nhược Hi cũng cười:

- Ối đứa không ngã cũng ấm đầu kìa!

Minh Ngọc thôi cười, nổi giận bảo:

- Cái đồ mọi rợ, có mẹ đẻ mà không có mẹ dạy!

Nhược Hi nhìn Minh Ngọc, cười cười độp lại:

- Ối đứa có mẹ dạy cũng không bằng cả bọn mọi rợ kìa!

Minh Ngọc hơi luống cuống. Cô ta càng luống cuống, Nhược Hi càng buồn cười, đúng là nhóc con, mới đôi ba câu đã cuống cà kê. Nhớ Tiểu Văn năm xưa cãi cọ với bạn cùng bàn, chẳng từ một câu tục tĩu bậy bạ nào, chửi mà vẫn cười được, càng thản nhiên khoái trá thì đối phương càng nổi điên. Thấy Nhược Hi cứ hí hởn nhìn mình, Minh Ngọc buột mồm bảo:

- Ngươi giống hệt chị ngươi, đều là hạng đàng điếm thiếu lễ giáo!

Nhược Hi nghĩ, mình bị nhiếc đàng điếm cũng không sao, đàng điếm chẳng qua chỉ là một từ vựng sơ cấp trong từ điển chửi bới của Tiểu Văn trước đây mà thôi, nhưng động đến Nhược Lan thì không được. Từ lúc tỉnh dậy ở thế giới này, Nhược Hi đã dần gắn bó với sự chăm sóc ân cần chu đáo và lòng yêu mến cưng chiều của Nhược Lan, Nhược Lan là người quan tâm đến cô nhất, và hiện tại cũng là người thân duy nhất của cô. Bởi vậy, Nhược Hi lạnh lùng nhìn Minh Ngọc:

- Cô dựa vào đâu mà nói thế?

Thấy Nhược Hi đã mất bình tĩnh, Minh Ngọc lộ vẻ khoái chí:

- Dựa vào đâu thì quan trọng gì, đằng nào cũng là đàng… điếm…

Cô ta cố ý kéo dài giọng. Nhược Hi vung tay tát "bốp" một cái. A hoàn bé xông tới đỡ lấy chủ, kêu réo: "Cách cách!" Minh Ngọc bưng má nhìn Nhược Hi, vẻ không sao tin nổi. Nhược Hi vẫn trừng trừng nhìn lại, lạnh lùng hỏi:

- Dựa vào đâu mà nói thế?

Thình lình Minh Ngọc xô a hoàn ra, nhảy xổ lại tát Nhược Hi. Khí thế Nhược Hi là của người hai mươi lăm tuổi, đáng tiếc sức lực chỉ mới mười ba, bởi vậy diễn biến tiếp theo ra sao, có thể dùng bốn chữ "thảm không nói hết" để hình dung. Đúng là kiểu nữ sinh đánh nhau! Cào, bấm, thụi, đấm, véo, ngoài ra còn thêm màn giật tóc. Cả hai đều đi hài cao nên bị ngã, lúc lăn lê ra lại huy động thêm chiêu "cắn" mà đấu nhau.

A hoàn bé đứng bên luôn mồm gào khóc "Cách cách, cách cách", mấy lần định tách hai cô gái ra, nhưng hai người đang lăn lộn dưới đất thì tách bằng cách nào được, cuối cùng nó thét:

- Có ai không? Có ai không?

Bọn thái giám hầu nhỏ a hoàn nghe tiếng nhốn nháo chạy tới, rối rít:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!

Khổ nỗi hai tiểu thư đài các đang giao đấu say sưa, đời nào còn để lời can của họ vào tai, mà bọn đầy tớ thì không dám dùng sức can thiệp, chỉ e làm bị thương bên nào cũng đều khó lòng biện giải.

Chỗ này không cách xa nơi bày tiệc là mấy, thành thử đánh động cả thái tử và các a ca phúc tấn cách cách. Mấy a ca nhỏ nhanh chân, chỉ chớp mắt đã tới nơi, các a ca lớn và thái tử đi sau, đám phu nhân tiểu thư một là đi chậm, hai là mé lầu họ ở cũng xa hơn, nên đến muộn nhất. Thập Tam, Thập Tứ a ca tới nơi trước tiên, tiếp theo là Bát và Cửu a ca. Thập a ca dù đang ngà ngà cũng ngật ngưỡng chạy lại. Thái tử gia và Tứ a ca vì phải giữ uy nghi, nên đi thong thả hơn một chút.

Thập Tứ a ca chưa thấy người đã thấy tiếng:

- Các cô làm gì thế, còn không mau dừng tay?

Thập Tam a ca cũng quát:

- Thôi ngay!

Nhưng ai thèm nghe gã kia chứ? Hai nàng cứ tiếp tục! Vô kế khả thi, Thập Tam và Thập Tứ đành nhào vào chuẩn bị xắn tay lôi hai bên ra.

Thình lình, "bùm" một tiếng, mọi người cùng bật kêu kinh hãi. Thì ra Nhược Hi và Minh Ngọc đánh nhau gần hồ, quần thảo tơi bời trên mặt đất, chẳng chú ý gì cả, lăn liền mấy vòng là lao thẳng xuống nước.

Lúc mới rơi xuống hồ, Nhược Hi mừng thầm trong bụng. Chả là hồi học đại học, Tiểu Văn đã từng thi bơi ếch cự ly 200m, nhưng cô mau chóng nhận ra sai lầm. Chân đi hài đế chậu, mình vận y phục rườm rà, đầu đội trang sức nặng trĩu, lại bị một người níu chặt lấy tà áo mà vùng vẫy, biết bơi hay không biết bơi cũng chẳng khác gì nhau. Nhược Hi đành nín hơi đợi người xuống cứu, bụng bảo dạ chắc là mau thôi. Song thời gian trôi đi hình như rất chậm, Nhược Hi cảm thấy tức ngực, càng lúc càng bí bức. Đến khi cô tưởng không trụ nổi nữa thì thấy có người áp vào lưng, tay luồn qua dưới nách ôm lấy mình, bàn tay đang níu áo cũng được gỡ ra, rồi cả người từ từ nổi lên mặt hồ. Vừa nhô đầu khỏi làn nước, Nhược Hi đã há miệng hớp lấy hớp để. Vào bờ, cô mới nhận ra người ôm mình là Thập Tam a ca. Thập Tứ a ca thì đang ẵm Minh Ngọc cách cách bò lên bờ, chắc cô ta đã uống phải nước, hai mắt nhắm nghiền, người không nhúc nhích. Nhược Hi có khá hơn, nhưng chân tay bải hoải, nằm vật ra đất, đầu tựa vào lòng Thập Tam a ca, thở hổn hển. Thập a ca nhảy bổ lại, kéo Nhược Hi hỏi:

- Có sao không?

Nhược Hi yếu ớt lắc đầu. Đằng Minh Ngọc thì đã nhốn nháo la gọi, Nhược Hi trông kiểu bọn họ ấn vào bụng Minh Ngọc, thầm than cứu chữa không nên hồn thế kia, chẳng lẽ ta phải sang làm hô hấp nhân tạo hộ ư? Cô đang lẩn mẩn nghĩ, thì Minh Ngọc ộc ra được mấy ngụm nước, rồi từ từ mở mắt.

Lúc này Nhược Lan cũng vừa tới nơi. Thấy Nhược Hi ngồi dưới đất, nàng lao ngay lại, đưa tay run run sờ nắn em, Nhược Hi an ủi:

- Em không sao, không sao đâu!

Chắc chắn là Nhược Hi bình an vô sự rồi, Nhược Lan mới đứng dậy, lại chạy sang chỗ Minh Ngọc xem tình

hình. Xảo Tuệ và Đông Vân đến nơi, đỡ Nhược Hi ra khỏi lòng Thập Tứ a ca, dìu cô đứng lên, lại choàng áo khoác vào người cho. Bát a ca sắt mặt lại, không còn chút tươi tỉnh nào nữa. A hoàn bé hầu Minh Ngọc đang cúi đầu trình bày sự việc. Thái tử gia và Tứ a ca đứng gần đấy, không nói năng gì. Minh Ngọc hồi sức rồi, bèn xô Nhược Lan thật mạnh, xong ngồi tại chỗ khóc bù lu bù loa. Nhược Lan loạng choạng, cũng ngã phệt ra đất. Nhược Hi ngó thấy, liền vùng ra khỏi Xảo Tuệ, chạy ào lại. Nhược Lan gắt:

- Em định làm gì đây?

Nhược Hi nghe vậy đứng khựng lại, Nhược Lan cao giọng hỏi:

- Chuyện là thế nào?

Nhược Hi khoác áo đứng im, khinh miệt nhìn xuống Minh Ngọc, hừ một tiếng chẳng nói chẳng rằng. Nhược Lan lại quay sang Minh Ngọc, dịu dàng dỗ:

- Đừng khóc kẻo ốm người. Nhược Hi bắt nạt em à? Cứ nói ra, chị sẽ giúp em xử trí.

Nàng vừa dỗ vừa rút khăn định lau nước mắt cho Minh Ngọc, nhưng cô ta đẩy phắt tay nàng đi, nức nở gào:

- Các ngươi đều bắt nạt ta, các ngươi đều là…

- Còn dám nói! – Nhược Hi thét.

Minh Ngọc hằn học nhìn Nhược Hi, Nhược Hi cũng gườm gườm nhìn trả, *định thi oai với ta sao?* Cuối cùng Minh Ngọc nuốt nghẹn, không nói nữa, lại ngoạc mồm định khóc, Nhược Hi sấn tới quát:

- Không được khóc!

Minh Ngọc ngồi đó ngửa mặt lên, há hốc mồm nhìn Nhược Hi, rõ ràng là chưa gặp ai cứng rắn với mình thế này bao giờ, nên choáng váng đến ngẩn người ra.

Có điều, lúc ấy chẳng phải chỉ mình Minh Ngọc choáng váng, mà Nhược Lan, Thập a ca, Thập Tam a ca, Thập Tứ a ca đều sửng sốt, Tứ a ca, Bát a ca và Thái tử gia cũng nín lặng nhìn Nhược Hi. Bầu không khí lặng ngắt như tờ, tưởng nghe được cả tiếng kim rơi. Cuối cùng, thái tử bật cười khẽ:

- Thật chẳng ngờ, Thập Tam đệ đến đây lại gặp được em gái!

Bấy giờ mọi người mới bừng tỉnh, Minh Ngọc tiếp tục khóc rưng rức, Nhược Lan hầm hầm nhìn Nhược Hi, rồi sai Xảo Tuệ Đông Vân đưa cô về, bản thân nàng lại đến săn sóc Minh Ngọc cách cách.

…

Tính từ hôm ngã xuống nước, đã năm ngày trôi đi, nhưng bất kể Nhược Hi nhún nhường khép nép, nhỏ nhẹ đáng thương hay giả ngây giả dại, Nhược Lan vẫn không nói chuyện với cô. Bọn a hoàn làm việc gì cũng cứ im lìm vào rồi lẳng lặng ra, ai nấy đều coi Nhược Hi như người vô hình. Cô gái nghĩ bụng, tự nguyện giam chân trong nhà đã chẳng được tha thứ, thôi thì cứ ra ngoài cho xong.

Nhược Hi lễnh mễnh đi, cảm thấy thái giám hầu nhỏ a hoàn đàn bà gặp phải trên đường đều nhìn mình với ánh mắt rất lạ, có phần kính nể và e dè hơn ngày thường nhiều, nhưng cô cũng chẳng để tâm, lơ đãng lượn lờ chỗ nọ chỗ kia trong vườn. Chợt trông thấy bóng dáng Thập a ca và Thập Tứ a ca đằng xa, Nhược Hi vội vã chạy đến.

Hai người ngoảnh lại, nhận ra Nhược Hi thì cùng nghệt mặt, cứ chòng chọc nhìn. Nhược Hi cũng nghiêng đầu nghịch ngợm nhìn trả. Cuối cùng, Thập Tứ a ca bật cười:

- Bộ dạng gì vậy?

Nhược Hi nhe răng:

- Bộ dạng cố cùng liều thân!

Thập a ca nhăn nhở bảo:

- Ta tưởng cô đối xử với ta là hung tợn lắm rồi, bây giờ nhìn lại vẫn còn tử tế chán!

Thập Tứ a ca lắc đầu than:

- Mới gặp cứ tưởng giai nhân nhu mì…

- Giờ sao? – Nhược Hi hỏi.

Thập Tứ a ca bặm môi cười, hỏi ngược:

- Có biết vì vụ hôm nọ mà giờ cô nổi danh lắm không?

Nhược Hi thầm nghĩ, bữa ấy đám con nhà quyền quý nhất thành Bắc Kinh đều đến dự tiệc, thể nào cũng có kẻ về rêu rao sự tích của mình. Cô mím môi, đáp:

- Đại để cũng đoán được.

Thập Tứ a ca phì cười:

- Mấy hôm nay công tử tiểu thư trong Tử Cấm thành chỉ bàn tán mỗi chuyện "Nàng Liều".

Nhược Hi "A" một tiếng, Thập Tứ tiếp:

- Ngay Hoàng a ma cũng đùa hỏi Thập Tam ca, "Con nhận em gái bao giờ thế?".

Nhược Hi bưng miệng, không dám tin, cứ tròn mắt nhìn Thập Tứ, bụng bảo dạ, *Trời ơi, cả Khang Hy cũng biết đến mình*. Trước phản ứng của Nhược Hi, Thập Tứ càng cười lăn lộn.

Bấy giờ một tiểu thái giám hớt hải chạy tới, quệt mồ hôi trên trán rồi tiến lại thỉnh an các a ca, sau khom mình trước Nhược Hi:

- Rảo quanh mấy vòng mà không tìm được tiểu thư. Bối lặc gia nói muốn gặp tiểu thư, người hiện đang đợi trong thư phòng!

Cuối cùng cũng đến lúc tuyên án, trong lòng Nhược Hi không khỏi run sợ, không phải sợ Bát a ca sẽ xử phạt, mà sợ liên lụy đến Nhược Lan. Nhận ra nét mặt âu lo của Nhược Hi, Thập a ca nói toáng lên:

- Giờ biết sợ rồi hả?

Thập Tứ a ca thì không cười nữa, ôn tồn bảo:

- Đừng sợ! Ta sẽ xin giúp cô.

Nhược Hi ngạc nhiên nhìn gã, Thập Tứ mỉm cười, Nhược Hi khẽ đáp:

- Thế thì cảm ơn!

Khi cả bọn đi vào, Bát a ca đang ngồi viết chữ bên bàn. Chàng không hề nhìn ngó đến Nhược Hi, chỉ gật gật đầu với Thập a ca và Thập Tứ a ca, rồi cúi xuống tiếp tục viết. Hai a ca lại ghế ngồi, Nhược Hi đứng bất động giữa nhà, mặt cúi gằm, thầm nhủ, *lại thêm một người nữa coi ta là kẻ vô hình!*

Một lúc sau, hai a ca đã uống xong một tuần trà, Bát a ca mới buông bút, cuốn giấy lại, dặn thái giám đứng cạnh:

- Đưa tấu chương này đến thẳng bộ Lại.

Thái giám thu cất cuộn giấy rồi rời đi. Bát a ca nhấp một ngụm trà, hỏi Thập a ca và Thập Tứ a ca:

- Sáng nay đàn hặc Thường Thụ về hành động thu phục A Bảo Vị và nhóm hải tặc Quảng Đông, các em nhìn nhận thế nào?

Tôi chủ trương không bị chú trong bản dịch, nhưng câu này có vẻ hơi thiếu mạch lạc, nên đành giải thích sơ lược như sau: theo Thanh sử thì tháng Chín năm Quý Mão, thị lang là Thường Thụ đã chiêu an cướp biển A Bảo Vị và 236 tên đồng bọn ở Quảng Đông, cho nhập vào quân ngũ. Đàn hặc nghĩa là chất vấn điều trần, tiếng Việt đấy!

Thập a ca đáp ngay:

- Còn thế nào? Sao lại nương tay với lũ giặc cướp hoành hành trên biển! Không giết chết làm gương, bọn còn lại càng thêm ngông cuồng.

Bát a ca không buồn trả lời, chỉ nhìn Thập Tứ a ca. Thập Tứ nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

- Tuy Hoàng a ma không tỏ rõ thái độ, nhưng em đoán trong lòng người đã có sẵn chủ ý, chắc là khen ngợi Thường thị lang về hành động ấy thôi. Hai trăm ba mươi bảy tên hải tặc kia kiêu dũng thiện chiến, lại cực kỳ thông thuộc vùng biển xung quanh, kẻ nào kẻ nấy đều là hảo hán. Chiêu nạp họ làm lính vừa tăng cường thực lực hải quân khiến bọn cướp biển khác phải e dè ngần ngại, vừa nêu cao được tôn chỉ của Đại Thanh ta, để muôn dân biết hễ là người có bản lĩnh, chịu ra giúp nước thì Hoàng a mã nhất định sẽ cho họ cơ hội.

Bát a ca nghe hết, gật gù. Tiếp theo mấy anh em lại bàn những việc mà Nhược Hi không sao lọt tai, bụng bảo dạ, *lại chính trị, lại quyền mưu.* Thế là cô cứ đứng đó chờ, đứng đó chờ, đứng đó…

Trời đã tối mịt, một thái giám đi vào hỏi đã cần dọn cơm chưa, Bát a ca cười bảo:

- Mải chuyện trò, quên bẵng cả thời gian. Muộn thế này rồi, các em về cũng nhỡ nhàng, nếu không vội vàng gì thì ở lại đây dùng bữa.

Hai a ca đều nhận lời, thái giám lĩnh mệnh đi ra.

Bát a ca nhìn sang Nhược Hi, ngón tay gõ khẽ vào bàn, khuôn mặt vẫn đọng nét cười. Trong nhà yên tĩnh, tiếng gõ nho nhỏ vang lên rất rõ. Nhược Hi cúi đầu đứng im, may nhờ năm xưa từng tập quân sự đâu ra đấy, nên nay mới đứng được suốt hơn hai canh giờ thế này. Bát a ca ngoảnh lại bảo hai em:

- Hai đứa sang trước đi, ta theo ngay đây!

Hai a ca đứng dậy, Thập Tứ dông tuốt ra ngoài, Thập a ca còn lưỡng lự:

- Hay đợi rồi tất cả đi cùng luôn.

Bát a ca mỉm cười nhìn xoáy vào gã:

- Đi đi!

Thập a ca liếc Nhược Hi, rồi đành bỏ đi.

Bát a ca cho cả thái giám đang thị hầu lui ra, đoạn bước lại trước mặt Nhược Hi.

Một áp lực vô hình ập tới, khiến Nhược Hi gần như loạng choạng, cô cúi gằm mặt nhìn đôi hài của Bát a ca, tim đập thình thình, lòng bấn loạn trăm tơ nghìn mối mà chẳng biết mình đang nghĩ gì. Cứ thế hồi lâu, Bát a ca mới nhẹ giọng:

- Ngẩng đầu lên!

Nhược Hi không muốn chút nào, nhưng không dám cưỡng, đành ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, thật chậm. Lướt từ cổ, cằm, miệng, mũi, cuối cùng là tới đôi mắt Bát a ca. Mắt như hồ sâu, trong veo mà không sao soi thấy đáy, Nhược Hi chỉ muốn hướng sang chỗ khác, nhưng không hiểu sao không quay đi được, đành cứ trân trân nhìn chàng.

Sắc diện chàng trầm tĩnh, lại có chút dò xét, tựa hồ muốn tìm biết điều gì từ nét mặt Nhược Hi. Không biết lâu hay chóng, có lẽ một giây, mà cũng có lẽ phải một canh giờ, khóe miệng chàng từ từ nở nụ cười, nụ cười dần dần chảy lan khắp mặt, cuối cùng ngập đầy cả đôi mắt. Nhược Hi cảm thấy sắp ngã thật rồi, bất giác ôm ngực giật lui mấy bước. Bát a ca phá lên cười. Nhược Hi thầm nghĩ, *thì ra tiếng cười của chàng rung cảm thế này đây! Hệt như dòng điện liu riu chạy qua buồng tim, khiến tim người ta tê tê, dại dại.*

Bát a ca cười hỏi:

- Bộ điệu đanh đá tối nọ đâu mất rồi?

Nhược Hi thấy đầu ong ong, từ ngữ bay tứ tán, đành chỉ đứng ngẩn ra. Bát a ca lại cười, đoạn nhấc chân bước ra ngoài, tới ngưỡng cửa, chàng ngoái lại hỏi:

- Em vẫn còn muốn đứng nữa sao?

Nhược Hi nghe vậy, vội hấp tấp theo ra. Bát a ca dặn thái giám đưa tiểu thư về chỗ trắc phúc tấn, rồi xoay mình bỏ đi.

Đứng lâu quá, chân tê cứng cả, Nhược Hi phải lết từng bước, thái giám xách đèn lồng đi trước dẫn đường. Nhược Hi vừa di chuyển vừa ngẫm nghĩ, *Bát a ca có ý gì nhỉ, chuyện thế là coi như xong rồi phải không?* Thái giám đang đi bỗng dừng phắt lại, khom mình thỉnh an:

- Thập a ca cát tường! Thập Tứ a ca cát tường!

Hóa ra hai a ca đang đứng bên lề đường.

Thập a ca ngó Nhược Hi, thấy mặt cô buồn buồn, vội hỏi:

- Sao thế?

Nhược Hi cắn môi, chực nói lại thôi, chực nói lại thôi, mấy lần liền, cuối cùng cúi đầu, chẳng nói chẳng rằng. Thập a ca túm tay cô, cuống quýt giục:

- Đi, chúng ta đi gặp Bát ca!

Nhược Hi giật tay ra, u uẩn nhìn gã, rồi mông lung nhìn thẳng ra đằng trước, nét mặt thảm thiết vô hạn, chậm rãi lắc đầu.

- Ha ha ha… – Thập Tứ a ca gập người ôm bụng cười bò, rên rẩm – Trời ơi!

Bối rối vì tràng cười bất chợt của cậu em, Thập a ca bực bội nhìn gã. "Phì!" Nhược Hi cũng cười ngất. Thập a ca ngó cô gái, lại ngó cậu em trai, đột nhiên phẩy tay áo xoay mình bước đi, giận dỗi bảo:

- Ta thật lo bò trắng răng!

Nhược Hi và Thập Tứ a ca vội chạy theo ngăn gã lại. Nhược Hi nín cười, nhẹ nhàng nói:

- Lần sau không dám thế nữa, anh thứ lỗi cho lần này!

Thập Tứ a ca cũng chắp tay xá lia lịa, bấy giờ Thập a ca mới dịu nét mặt.

Nhược Hi ngoảnh sang nhìn Thập Tứ, hỏi:

- Ai bảo đến xin hộ tôi ấy nhỉ?

Thập Tứ cười nói:

- Bát ca nổi tiếng là quân tử khoan hòa, xưa nay đối nhân xử thế rất mực nhã nhặn lịch thiệp, điềm đạm ôn nhu. Nếu lúc cô vào mà anh ấy tử tế nồng hậu, thì ta mới phải vắt óc nghĩ xem nên xin xỏ hộ thế nào – Ngừng một lát, gã tiếp – Nhưng thấy cô đứng mãi, ta tự nhủ thế là được, không phải năn nỉ nữa!

Nhược Hi nghe rồi, không hỏi han thêm, nhưng Thập a ca lại lục vấn:

- Thế sao em không nhắc anh?

Thập Tứ cười đáp:

- Để xem diễn trò mới vui!

Thập a ca nổi cáu:

- Giỏi lắm, em…

Thập Tứ cắt ngang:

- Tận mắt thấy người rồi, dạ cũng yên yên rồi, giờ vào ăn cơm chứ!

Nhược Hi đi được mấy bước, nghĩ sao lại gọi hai anh em:

- Bên phủ phò mã Quách Lạc La có tỏ thái độ gì không?

Thập a ca máy môi, nhưng Thập Tứ đã cướp lời:

- Đằng nào việc tới đây cũng coi như xong, cô khỏi bận tâm nghĩ ngợi lôi thôi, mau về bảo a hoàn đấm chân cho.

Nhược Hi về tới nhà, Nhược Lan trông thấy, không gọi hỏi gì, chỉ sai a hoàn đứng bên:

- Bảo nhà bếp hâm nóng thức ăn rồi đưa lên đây.

A hoàn vâng mệnh đi ra, một lát sau lại vào, cười thưa:

- Em vừa ra khỏi cửa thì gặp Tiểu Tứ Tử xách một hộp cơm. Hắn nói là mang cho tiểu thư, bởi vậy em quay về hỏi xem nhà bếp có cần hâm nóng thức ăn nữa không?

Đằng sau quả có tiểu thái giám xách lồng cơm thật, Nhược Lan nhìn nó bảo:

- Có sẵn rồi thì thôi, khỏi hâm thức ăn nữa.

A hoàn quay lại đón lồng cơm, bảo thái giám về, rồi hầu Nhược Hi dùng bữa. Đứng hơn hai canh giờ, bụng đã đói meo, Nhược Hi liền ăn ngấu nghiến. Nhược Lan ngồi trên sập, đăm đăm nhìn em, khuôn mặt thoáng suy tư. Thấy Nhược Hi ăn xong, nàng lạnh nhạt bảo:

- Tắm rửa rồi nghỉ sớm đi!

Nhược Hi thở dài, biết chị vẫn chưa nguôi giận, nhưng chẳng còn cách nào cả, đành về phòng nghỉ ngơi.

8

Ngày lại ngày trôi đi, Nhược Hi cảm thấy cuộc sống buồn chán quá đỗi, quanh đi quẩn lại chỉ ngần ấy việc làm, Nhược Lan thì vẫn nhạt nhẽo lãnh đạm. Mọi chỗ có thể đi được trong Bối lặc phủ, Nhược Hi đều đã dạo qua không biết bao lần. Cô bắt đầu nhớ tiếc những lúc bù khú nhậu nhẹt, chén chú chén anh, sa đọa trác táng ở Thâm Quyến. Về đây thì chỉ có đàn ông mới được hưởng thụ thôi. Nhược Hi ngồi trên tảng đá, mặt quay ra hồ:

…

- Ài

- Ài!

- Ài!

…

Chợt nghe tiếng Thập Tứ a ca vang lên đằng sau: "Em thắng rồi!", Nhược Hi ngoái lại thì thấy Cửu, Thập và Thập Tứ a ca đang đứng sau lưng, liền lập cập nhỏm dậy thỉnh an. Thập a ca kêu lên:

- Sao cô cứ thở dài không ngớt thế? Vì mấy tiếng thở dài của cô mà ta mất hai mươi lượng bạc đây này.

Cửu a ca thêm:

- Ta cũng mất hai mươi lượng nữa.

Thập Tứ a ca thì cười sằng sặc, Nhược Hi thắc mắc ngó gã. Gã giải thích:

- Mấy anh em cá nhau, xem rốt cục cô thở dài bao lần. Cửu ca cá không quá hai mươi lần, Thập ca bảo không quá bốn mươi lần, ta khẳng định phải hơn bốn mươi lần.

Nhược Hi ngẫm nghĩ, rồi hỏi:

- Tôi thở dài nhiều thế cơ à?

- Lại còn không? – Ba người đồng thanh.

Nhược Hi dẩu dẩu môi, không nói năng gì. Thập a ca lại hỏi:

- Sao mà thở dài?

Nhược Hi định đáp, Thập Tứ đã át đi:

- Đừng nói vội, để chúng ta đoán nữa xem, tiền cược vẫn là hai mươi lượng.

Nhược Hi bật cười:

- Máu me cờ bạc quá đấy!

Thập Tứ giục:

- Cửu ca đoán trước đi!

Cửu a ca xua tay:

- Không đoán được, hai em chơi thôi.

Thập a ca chăm chú nhìn Nhược Hi, đoán:

- Tại buồn chán.

Thập Tứ cười bảo:

- Xem ra hôm nay chỉ kiếm được bốn mươi lượng này. Em cũng đoán là do buồn chán.

Nhược Hi vênh mặt lắc lắc đầu:

- Không phải đâu.

Hai người cùng ngẩn ra, nghi hoặc nhìn cô gái, Thập a ca hỏi:

- Thế là tại làm sao?

- Là tại cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ buồn chán – Nhược Hi nghiêm nghị đáp. Bốn người cùng phá lên cười.

Thập Tứ a ca an ủi:

- Đừng chán nữa. Sắp Trung thu rồi, trong cung sẽ có đại yến.

Nhược Hi tính ngày, nói:

- Thế là sắp Trung thu! – đoạn hỏi – Các anh đến gặp Bối lặc gia à?

- Ừ – Thập a ca đáp – Nhưng Diêu thị lang cũng đang ở thư phòng. Ta không muốn gặp lão già lắm mồm ấy, nên đi lòng vòng trong vườn đợi.

Nhược Hi nghĩ một lát, lại hỏi:

- Chốc nữa tôi theo các anh vào thỉnh an Bối lặc gia, được không?

Thập Tứ a ca nhướng mày:

- Tự nhiên tử tế, chẳng đểu cũng gian!

Nhược Hi trừng mắt lườm gã, nhưng không phân trần gì.

…

Cả bọn vào tới thư phòng. Thấy Nhược Hi đi cùng ba a ca, Bát a ca cũng không tỏ thái độ khác lạ, chỉ mỉm cười ban ngồi. Nhược Hi tươi tỉnh thưa:

- Em nói nhanh thôi, nói xong đi liền, đứng là được rồi.

Bát a ca tựa mình ra lưng ghế, tay vẫn vơ nghịch chiếc đê ngọc, khóe miệng nhích một nụ cười:

- Việc của em ta không giúp được đâu. Ai buộc người ấy phải cởi chứ.

Nhược Hi sững người, đoạn ảo não vái một vái:

- Vậy Nhược Hi xin cáo lui.

Bát a ca tủm tỉm:

- Ừ, đi đi!

Nhược Hi quay mình ra khỏi thư phòng, vừa đi vừa nghĩ, không gọi được viện binh, xem ra phải tự lực cánh sinh vậy. Lúc cô về tới nhà, Nhược Lan vẫn đang tụng kinh trong phòng tu, Nhược Hi rảo tới rảo lui, cân nhắc xem nên ăn nói sao đây? Cô đang mải nghĩ thì Nhược Lan đi sang, trông thấy em gái quanh quẩn bước dồn cũng không màng hỏi han, tiến thẳng lại sập nghiêng người xuống nghỉ. Nhược Hi vội chạy theo, ngồi xuống cạnh, một lúc lâu sau mới buồn rầu nói:

- Em ra đời không được thấy mặt ngạch nương. Từ nhỏ tới lớn toàn nghe a ma chê em là "đụng đâu hỏng đấy", di nương thì ghét em ngỗ ngược, các anh chị em khác tuy cũng có người ân cần, nhưng suy đi tính lại

vẫn không cùng mẹ sinh. Chỉ có chị là liền khúc ruột với em, xưa nay lại thương chiều em vô ngần. Em có điều lầm lỗi, chị đánh cũng được, mắng cũng xong, em xin vâng hết. Nhưng chị cứ phớt lờ em đi, thì em…

Nói đến đây, nhớ ra là chẳng bao giờ còn gặp được cha mẹ, lại buồn thối ruột vì nỗi lạnh nhạt của Nhược Lan mấy ngày này, Nhược Hi trào nước mắt, khóc nghẹn cả lời. Nhược Lan nghe vậy, lệ cũng tuôn ròng ròng, ngồi thẳng dậy ôm chầm lấy em, hai người áp vào nhau mà khóc, Xảo Tuệ, Đông Vân khuyên giải mãi họ mới nguôi ngoai.

Nhược Lan vừa đưa khăn chấm nước mắt, vừa răn:

- Sau này em phải sửa cái tính hung tợn ấy đi, nếu không mất mạng lúc nào cũng chẳng biết được đâu – Ngừng một lát, nàng lại bảo – Em tưởng đánh Minh Ngọc cách cách nhà Quách Lạc La là chuyện nhỏ hả? Vừa rồi nếu không có Bối lặc gia đứng ra nhận trách nhiệm thay cho em, thì cả đích phúc tấn lẫn phò mã phủ đều không chịu bỏ qua đâu.

Nhược Hi nghe xong, thấy Nhược Lan buồn quá đỗi, chỉ biết gật đầu vâng dạ.

Sau lần hai chị em ôm nhau khóc lóc giãi bày, Nhược Lan mới coi như hết giận, lại đối xử với Nhược Hi chu đáo dịu dàng. Sắp tới tết Trung thu, đích phúc tấn đang lúc bận mình, việc soạn sửa cỗ bàn đều do một tay Nhược Lan thu vén, thành thử ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, Nhược Hi không còn vướng mắc trong lòng, tâm trạng nhẹ nhõm đi nhiều, tiếp tục làm một người nhàn tản trong cảnh phú quý. Việc khiến Nhược Hi vui vẻ nhất là từ bữa nghe cô than buồn chán, Thập a ca và Thập Tứ a ca thường xuyên sai người đưa đồ chơi mới lạ sang, giúp cô giải khuây, và cũng khiến cô bận trí với việc phỏng đoán về đồ chơi lần tới, khiến bọn a hoàn sôi nổi theo, trong nhà tiếng cười đùa tối ngày không dứt.

9

Chớp mắt đã sắp tới Trung thu, không khí trong phủ rộn ràng nô nức. Bởi phải vào cung dự yến, chỉ sợ cô em quen thói hành xử quá trớn ngày thường nên hôm nào Nhược Lan cũng đem phép tắc ra giảng đi giảng lại, hết chỗ thay áo, chỗ an tọa, chỗ nhận lễ, chỗ dự tiệc đến chỗ nghỉ ngơi, bắt Nhược Hi phải học cho thuộc.

Chiều ngày Rằm tháng Tám, Bối lặc gia và Nhược Lan đều ăn vận chỉnh tề, Nhược Hi cũng chuẩn bị xong xuôi, mỗi người lên một kiệu riêng để vào Tử Cấm thành. Hồi đại học, Tiểu Văn đã từng đến Cố cung, nhưng một là vì Cố cung quá rộng, hai là vì cô đến chỉ để xem các triển lãm hay mở ở đây coi như ngoại khóa cho môn tự chọn Lịch sử thư họa, nên chủ yếu là thăm thú loanh quanh khu trưng bày tranh chứ chưa bao giờ tham quan cho khắp. Hôm nay sắp được mục kích khung cảnh đương hồi thịnh vượng của cung điện, bảo không phấn khích là nói dối.

Hết cửa nọ đến cửa kia, hết bàn lễ này đến bàn lễ khác, hết cấm vệ ngoài vào cấm vệ trong, Nhược Hi hoa cả mắt, tâm trạng bắt đầu căng thẳng, chỉ tập trung cư xử sao cho khỏi sơ sót nên cũng chẳng lòng dạ nào mà ngắm nghía xung quanh. Bấy giờ mới thấy mừng vì Nhược Lan dạy dỗ thật chu đáo. Vất vả mãi, đến lúc được ngồi thì hai chân đã bủn rủn, tới khi trấn tĩnh mới bắt đầu quan sát tứ bề. Đèn giăng muôn ngọn, sáng tựa ban ngày, bạc tuôn ngàn ánh, châu báu lung lay, đỉnh trầm đàn hương tỏa sực, độc bình vạn tuế khoe tươi. Nhược Hi không khỏi cảm thán, đúng là khí phái hoàng gia, phim truyền hình hiện đại không tài nào chuyển tải nổi lấy một phần.

Các phi tần, a ca, phúc tấn, cách cách lục tục tới đủ, ai nấy về chỗ ngồi. Lát sau, một tốp thái giám rảo bước vào, đứng quay mặt về một hướng, đằng xa vọng lại tiếng hô:

- Hoàng thượng giá lâm!

Mọi người đứng cả dậy, vài tích tắc trôi qua, rồi một người đàn ông tầm thước độ tuổi trung niên, mình vận hoàng bào đầu đội mũ ngọc, tướng mạo bình dị, miệng mỉm cười ung dung đi vào. Ai nấy rạp mình xuống sát đất, Nhược Hi thầm nghĩ, *đây đế vương thiên cổ, Khang Hy gia!*

Ngần ấy người quỳ lạy mà không một tiếng thở mạnh. Đợi Khang Hy an tọa rồi, thái giám bên cạnh cao giọng hô: "Bình thân!", bấy giờ ai nấy mới răm rắp đứng dậy. Khang Hy tủm tỉm nhìn xuống một vòng, phán:

- Ngồi cả đi! Chẳng mấy khi họp mặt, nên thoải mái tự nhiên!

Mọi người đồng thanh: "Vâng!" rồi theo thứ tự ngồi xuống. Vâng là vâng thế thôi, chứ phép tắc ra sao người ta vẫn tuân thủ đầy đủ, không sai sót một li. Nhược Hi nhìn thấy mà không nén được than thầm, đúng là uy nghiêm của bậc đế vương nhất thống thiên hạ.

Sau ba tuần rượu, không khí bữa tiệc mới sôi nổi hơn lên. Mấy tiểu a ca bắt đầu tào lao chi khươn, hùa nhau nâng chén, tiếng hò la của Thập a ca là ầm ĩ nhất. Thái tử gia, Tứ a ca và Bát a ca cũng chuyện trò uống rượu. Nhược Hi đưa mắt nhìn quanh, vô tình chạm phải ánh mắt Minh Ngọc cách cách, Minh Ngọc liền hằn học nhìn trả. Nhược Hi lập tức nhoẻn cười tươi tắn, thầm rủa, *cho cô tức chết đi!* Minh Ngọc trừng mắt, càng thêm hậm hực, rồi đột nhiên như nghĩ ra điều gì, khóe miệng cô ta tươi lên, mỉm một nụ cười rất chi quyến rũ, đoạn quay mặt đi. Nhược Hi bỗng thấy toàn thân ớn lạnh, không khỏi rùng mình, bụng bảo dạ, quả nhiên cái kiểu ngoài mặt thơn thớt nói cười, mà trong nham hiểm giết người không dao mới là đáng sợ nhất.

Ăn rồi uống, uống rồi nghỉ, cười cười nhìn quanh, tuy không được ai để ý đến, Nhược Hi cũng vẫn tự tìm lấy niềm vui. Chả mấy khi gặp buổi yến ẩm linh đình, cớ gì không mặc tình hưởng thụ? Cô đang cúi đầu nhâm nhi, tự nhiên thấy xung quanh im bặt, liền ngẩng đầu lên xem thì nhận ra mọi người đang đổ dồn mắt vào mình, thái giám nhắc:

- Mã Nhi Thái Nhược Hi, tiến lên yết kiến!

Nhược Hi giật thót, nhất thời không nói năng được gì, rồi thình lình sực tỉnh, vội vã đứng lên, rời bàn tiệc, tiến ra quỳ xuống, cúi đầu rành rọt thưa:

- Hoàng thượng cát tường!

Khang Hy truyền:

- Đứng dậy nói!

Nhược Hi vừa đứng dậy vừa nghĩ, *chuyện gì nhỉ?* Khang Hy cười hỏi:

- Nàng Liễu đây phải không?

Một phi tử bên cạnh ngọt nhạt:

- Thật không ngờ lại là một cô bé xinh xẻo!

Cử tọa chăm chú theo dõi, Nhược Hi căng thẳng tột độ. Khang Hy nhìn cô, cười hỏi:

- Gặp trẫm hồi hộp lắm à?

Nhược Hi cảm thấy tiếp tục im lặng thì không ổn, đành đáp:

- Vâng!

Khang Hy có vẻ thú vị, lại hỏi:

- Vì sao?

Nhược Hi ngẫm nghĩ, rồi thưa:

- Lần đầu diện kiến thiên nhan, cảm thấy uy nghi vô vàn, bởi vậy hồi hộp.

Khang Hy "hừm" một tiếng, hỏi tiếp:

- Ngươi cảm thấy trẫm rất uy nghi à?

Trời ơi, Nhược Hi nghĩ bụng, *còn chưa xong ư?* Rồi vắt óc xem nên trả lời ra sao, đối đáp không thỏa đáng thì chỉ e lại dằng dai thêm.

Thấy Nhược Hi không lên tiếng ngay, Khang Hy lại cười:

- Ngươi sợ trẫm chăng?

Nhược Hi tự nhủ, chỉ có bạo chúa mới thích người ta sợ mình, tự cổ chí kim, minh quân luôn muốn thiên hạ tâm phục. Nghĩ vậy, cô không dám chần chừ nữa, vội vàng đáp:

- Không ạ, hoàng thượng là thánh quân một thời, làm sao nô tỳ lại sợ? Chỉ hiềm nô tỳ lần đầu vào cung, cảm thấy không khí nhà trời tôn nghiêm nên tâm trạng hơi căng thẳng.

Khang Hy hỏi:

- Thánh quân một thời? Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng trẫm là thánh quân một thời?

Khổ ghê! Vì sao đây? Lịch sử có đánh giá, nhưng Nhược Hi không dám lặp lại những tích tám tuổi đăng cơ, bắt Ngao Bái, bình phiên vương, thu Đài Loan, dẹp loạn Cát Nhĩ Đan…, bởi vì đấy là những chiến công Khang Hy tự luận về mình vào lúc cuối đời, Nhược Hi không dám tranh lấy lời lẽ của ông ta. Cô suy nghĩ rất lung, điểm nhanh vài đáp án, chợt nhớ đến bài từ *Tuyết* theo điệu Thấm viên xuân trong sách giáo khoa hồi trung học, cảm thấy rất hợp tình hợp cảnh, bèn không lưỡng lự nữa, cứu mạng là quan trọng, nên cất giọng mạch lạc:

Tiếc Tần Hoàng Hán Võ

Vẫn thua tư thái,

Đường Tông Tống Tổ

Còn kém phong oai,

Khét tiếng một thời

Thành Cát Tư Hãn,

Chỉ biết giương cung bắn đại điêu.

Qua hết cả,

Những phong lưu nhân vật,

Lại ngắm ban mai.

Nghe đoạn, Khang Hy gật gù cười:

- Quen tai toàn Nghiêu Thuấn Vũ Thang, hôm nay được lời này, quả thật mới mẻ!

Nhược Hi thầm tiếc, sao lại quên béng Nghiêu Thuấn Vũ Thang nhỉ? Có điều nhìn lại hiệu quả cũng không tệ, bợ đỡ rất khéo! Khang Hy nói:

- Xem ra ngươi không chỉ biết có "liều" đâu! – rồi bảo thái giám bên cạnh – Thưởng!

Nhược Hi vội quỳ xuống, nhận thưởng xong thì lui về. Ngồi vào chỗ rồi mới phát hiện ra hai lòng bàn tay đã ướt đẫm. Khi ngẩng lên, cô bắt gặp Thái tử gia và Tứ a ca đang chăm chú quan sát mình, lại vội vàng cúi mặt xuống.

Nghe từ xong, Khang Hy có vẻ rất vui, các vị phi tần ngồi quanh lại được thể cười nói bàn tán, các a ca theo nhau lên kính rượu Khang Hy, dâng lời đẹp ý lành. Cửu a ca chúc xong về chỗ, đến lượt Thập a ca tiến ra, nâng rượu thưa:

- Hoàng a ma, lời hay ý đẹp thì các ca ca đã dùng hết cả rồi, con không còn gì thú vị để nói nữa, chỉ mong Hoàng a ma khỏe mạnh thôi – Nói đoạn, gã ngửa cổ lên uống rượu.

Khang Hy lắc lắc đầu:

- Quên hết câu cú văn vẻ, chỉ biết nói những lời thô lậu.

Một phi tử dung mạo kiều diễm ngồi cạnh cười thưa:

- Tuy thô lậu, nhưng đều là chân tình!

Khang Hy gật đầu, trầm ngâm nhìn Thập a ca, bảo:

- Mười bảy rồi đấy!

Phi tử nọ lại cười mơn:

- Bằng tuổi này Cửu a ca đã lập phúc tấn, cũng nên lập phúc tấn cho Thập a ca thôi!

10

Nghe bà ta nói, các a ca đều tỏ ra chú ý. Thập a ca cúi đầu, vẻ suy nghĩ. Khang Hy bảo:

- Cũng đến tuổi rồi!

Phi tử lại cười vun vào:

- Hôm kia Tĩnh cách cách có tâm sự với thần thiếp, rằng tiểu nữ Minh Ngọc đã lớn, nhờ thiếp ngó nghiêng xem con cái nhà ai thích hợp. Thiếp thấy Thập a ca rất xứng lứa vừa đôi!

Thập a ca nghe vậy, ngẩng phắt lên nhìn Khang Hy, nét mặt căng thẳng. Khang Hy gật gù:

- Rất xứng! – Trầm ngâm chốc lát, ông ta bảo Thập a ca – Vậy lập Quách Lạc La Minh Ngọc làm đích phúc tấn cho con.

Thập a ca sớm đã đỏ bừng cả mặt, vội kêu cầu:

- Hoàng a ma, nhi thần còn nhỏ…

Gã chưa nói dứt, Khang Hy đã cắt ngang:

- Mười bảy còn nhỏ nỗi gì?

Thập a ca cuống quýt gãi đầu, hấp tấp thưa:

- Tứ ca Bát ca đều lập trắc phúc tấn trước, chi bằng cũng lập trắc phúc tấn cho con trước vậy!

Khang Hy đanh mặt:

- Nói càn! Được Minh Ngọc làm đích phúc tấn mà ngươi còn cảm thấy tủi thân ư?

Thập a ca rối cả lên, không biết đáp sao cho phải, bèn quỳ thụp ngay xuống:

- Nhi thần không có ý đó! Chỉ là vì, nhi thần… nhi thần chỉ muốn…

Gã còn đang lắp bắp, Bát a ca đã đứng dậy, mỉm miệng cười, từ tốn thưa:

- Hoàng a ma, nhi thần nghĩ Thập đệ hơi bất ngờ nên chưa thích nghi được mà thôi. Đợi đến khi bình tâm lại rồi, có khi còn sung sướng quá nữa ấy!

Thập a ca quay phắt lại, trừng mắt ngó Bát a ca, mặt đỏ tía lên, lo lắng có, giận dữ có, khổ sở có, nhưng phần nhiều là van lơn. Song Bát a ca vẫn giữ nguyên nụ cười, nhìn thẳng vào gã, giục:

- Thập đệ, còn không mau tạ ơn?

Thập a ca trừng trừng nhìn Bát a ca. Con người ấy, dáng điệu nho nhã ôn hòa nhưng hai mắt thăm thẳm u ám, không xác định được bên trong ẩn chứa những gì.

Cuối cùng, van lơn, khổ sở, phẫn nộ đều xẹp đi cả, bỏ lại vẻ trống rỗng trên khuôn mặt Thập a ca. Gã chậm chạp quay đầu lên, áp hai tay xuống đất, chậm chạp khấu đầu ba cái, tiếng trán gõ sàn vang lên khô khốc, giọng rành rọt:

- Nhi thần tạ ơn Hoàng a ma!

Bát a ca thong thả ngồi xuống.

Nhược Hi cảm thấy ba tiếng khấu đầu kia như nện thẳng vào trái tim mình. Một tiếng, một tiếng, lại một tiếng nữa, cùng đè trĩu xuống, làm cô ngạt thở. Vẫn biết ở thời phong kiến hôn nhân phải theo lệnh cha mẹ, theo lời mai mối, người ta khó lòng được tự do quyết định, song thực sự mục kích cảnh này mới thấm thía được tính chất tàn khốc của nó. Nhược Hi căm phẫn nhìn Minh Ngọc, cô ta cũng chằm chằm ngó trả, vẻ mặt vừa buồn bã, lại vừa khoái trá, vừa bất mãn, lại vừa thống hận.

Nhưng sau, những buồn bã khoái trá bất mãn đều từ từ tiêu tan, dần dần chuyển hóa thành một điệu cười quyến rũ. Trước cặp mắt nảy lửa của Nhược Hi, cô ta duyên dáng đứng dậy, đoan trang tiến ra tạ ơn, hệt như một con khổng tước kiêu hãnh đang phô bày dáng vẻ lộng lẫy tuyệt vời của mình. Nhìn Thập a ca và Minh Ngọc quỳ bên nhau, Nhược Hi những muốn gào lên. Vì sao? Vì sao? Vì sao chứ? Gã chẳng phải a ca đấy ư? Chẳng phải vương tôn quý tộc nhất nước đấy ư? Vì sao dòng dõi tôn quý ấy lại đoạt đi tự do – thứ quý giá nhất của gã? Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, liên tưởng tới Nhược Lan, lại nhớ ra kỳ tuyển tú nữ đang tới gần, Nhược Hi tự hỏi, chẳng lẽ đây là số phận của những con người trong Tử Cấm thành? Nỗi kinh sợ vẫn gắng đè nén bấy lâu được thể trào lên, toàn thân run bần bật, cô không còn biết mọi việc sau đó tiếp diễn ra sao, cũng không ý thức được mình rời cung điện bằng cách nào, chỉ nhớ lúc về tới phủ, kiệu vừa ngừng, cô đã ào ra, chạy xộc vào cổng lớn. Đằng sau mọi người nhớn nhác gọi la.

Nhược Hi cắm đầu chạy, chạy như bay, chạy thục mạng, chạy bằng hết sức bình sinh, lòng thôi thúc phải tìm một chỗ mà trốn, tưởng đâu không trốn cho nhanh thì khi tỉnh ra đã thấy mình vô duyên vô cớ bị gả cho ai đó mất rồi. A hoàn nô bộc rối rít đuổi theo, Nhược Lan vừa chạy vừa gọi: "Nhược Hi, Nhược Hi…" Bát a ca rảo chân bước, đồng thời bình tĩnh sai người giữ tiểu thư lại. Nhược Hi không rõ mình chạy bao lâu, chỉ biết một tên thị vệ đột ngột nhô ra chặn đường, cô định chạy vòng qua thì hắn giơ tay cản. Nhược Hi điên cuồng vùng vẫy, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi hắn, khẩn trương tìm một chỗ kín ẩn mình. Bấy giờ giọng Bát a ca từ xa vẳng lại: "Đánh ngất đi!" Nhược Hi nghe gáy nhói lên một cái, rồi không hay biết gì nữa.

…

Sau bữa tiệc Trung thu, Nhược Hi trở nên ít nói. Xảo Tuệ, Đông Vân giở hết mọi cách khuyên dỗ, Nhược Hi vẫn không cải biến. Hằng ngày, nếu không cầm chân bên bàn tập viết thì cũng tìm một chỗ ngồi thừ ra. Lần đầu tiên, cô nghiêm túc xem xét lại sự thực là mình đang sống ở thời phong kiến, cẩn thận đánh giá lại những đường hướng có thể của số phận mình. Hết lần này đến lần khác, cô tự vấn, chẳng lẽ ta phải thụ động chờ mọi việc giáng xuống hay sao?

A hoàn nô bộc trong phủ lén lút theo dõi Nhược Hi bằng ánh mắt quái lạ, ai nấy xôn xao bàn tán rằng có lẽ cô đang phát điên vì Thập a ca, nhưng Nhược Hi chẳng mảy may quan tâm. Nhược Lan thì cứ nhìn em với vẻ trầm mặc buồn thương, thấy em mỗi ngày một gầy héo, nàng cũng tiều tụy theo. Có lần, Xảo Tuệ khẽ khàng nhắc:

- Chủ tử, người khuyên tiểu thư xem?

Nhược Lan dịu dàng đáp:

- Khuyên cũng vô ích thôi. Rồi sẽ đến lúc Nhược Hi tự hiểu ra và biết cách chấp nhận.

Không đâu, không đâu, Nhược Hi nghĩ thầm. Ta không bao giờ hiểu được, vì sao số phận con người có thể xoay chuyển chỉ bởi một câu nói của ai kia? Từ nhỏ tới lớn, cô luôn tâm niệm nỗ lực hiện tại sẽ quyết định kết quả tương lai. "Hoa nay thế nào, mai thành quả nấy" là phương châm của Nhược Hi, cô không thể chấp nhận đời mình phụ thuộc vào ý muốn của người khác. Không được, dứt khoát không! Cô hận ông trời, vì sao đưa mình về đây, sao không để mình sinh ra luôn ở thời đại này, như thế có khi cô sẽ cam chịu số mệnh hơn. Nhưng nay, cô đã sống ở thời hiện đại được hai mươi lăm năm, được dạy dỗ rằng vận mạng mỗi người nằm trong tay họ, tự nhiên lại có kẻ bảo, số nó thế, chấp nhận đi, thì không!

…

Trời đã vào tiết cuối thu, lá vàng bắt đầu rụng lả tả. Nhược Hi thường đứng dưới gốc cây, ngắm những chiếc lá múa may rơi theo làn gió. Mỗi chiếc lá là một vũ công, chúng chao trái, lượn phải, đảo lên, lướt xuống, có khi xoáy tròn trong gió như một thiếu nữ áo xanh đánh hông trên sân khấu, trông thực muôn vẻ yêu kiều. Nhưng cuối cùng, không cự nổi lực hấp dẫn, chúng dần dần đáp hết xuống đất, mang theo nỗi bịn rịn với gió khôn nguôi.

Bát a ca và Thập Tứ a ca đứng cạnh Nhược Hi, cùng cô ngắm màn vũ đạo của lá. Nhược Hi than khẽ:

- Thật bi ai, không muốn rụng mà chẳng thoát được số phận.

Thập Tứ a ca ôn tồn bảo:

- Tâm trạng này là *Buồn thương hoa để lệ rơi, Biệt ly chim cũng vì người xót xa* đây mà. Vài ba ngày nữa,

tinh thần khá hơn, cô sẽ không nghĩ quẩn như vậy nữa.

Nhược Hi không đáp, vẫn dõi mắt nhìn những chiếc lá đảo chao trong gió.

Thập Tứ a ca im lặng một lát, lại hỏi:

- Nhược Hi, cô mến Thập ca lắm à?

Nhược Hi đưa tay bắt một chiếc lá vàng vừa bay qua mắt:

- Phải, tôi rất mến Thập a ca. Anh ta phóng khoáng, sôi nổi, biết làm tôi vui, và quan trọng nhất là đối xử với tôi rất tử tế – Cô hất mạnh chiếc lá trong tay rồi hơi ngửa đầu, nhìn nó chấp chới như múa – Nhưng tôi không mến theo kiểu thiên hạ tưởng tượng. Đối với tôi, Thập a ca chỉ là bạn mà thôi.

Thập Tứ a ca sửng sốt hỏi:

- Thế tại sao việc thành thân của anh ấy khiến cô buồn đến vậy? Ngoài kia người ta đều nói Nàng Liều đang tức phát điên lên vì hôn sự của Thập a ca.

Nhược Hi quay hẳn lại nhìn Thập Tứ:

- Tôi buồn không phải vì hôn sự của Thập a ca, mà vì hôn sự ấy là do người ta ấn vào tay anh ta. Bản thân Thập a ca cũng không muốn mà – Cô hít một hơi – Tôi buồn vì số mệnh của mình lại phải tuân theo ý muốn của kẻ khác, tại sao không thể tự quyết định?

Nghe đến đây, Thập Tứ a ca như ngạt thở, trừng trừng nhìn Nhược Hi. Bát a ca cũng nhìn chằm chằm, mặt đanh lại, giọng nghiêm nghị:

- Những lời đại nghịch bất đạo như thế, sau này không được nói nữa!

Nhược Hi nhếch mép cười khẩy, ngoảnh mặt đi. Bát a ca tiến tới, đưa một tay giữ lấy cằm cô, quay mặt cô về phía mình, mắt như khoan vào mắt cô, lạnh lùng hỏi:

- Nghe rõ chưa?

Nhược Hi giật đầu vùng ra, nhưng bị giữ chặt cứng, không sao thoát được, bèn giương ánh mắt rắn rỏi lên nhìn trả. Bát a ca siết mạnh tay hơn, gằn từng chữ:

- Nghe rõ chưa?

Nhược Hi thấy cằm phát đau, càng lúc càng đau, cuối cùng cô ném ra ánh mắt hằn học, hét lên:

- Nghe rõ rồi!

Bát a ca chằm chằm nhìn cô, từ từ thu tay về, rồi phẩy tay áo bỏ đi. Thập Tứ a ca trầm giọng hỏi:

- Cô điên rồi sao? Kẻ khác mà cô nói ở đây là thiên tử Đại Thanh đó! – Nói đoạn gã tất tả quay mình đuổi theo Bát a ca.

Cứ thế, Nhược Hi đứng ngẩn dưới màn lá rụng tơi bời, bất động như một hình vẽ trong gió. Khi Xảo Tuệ ra tìm, thấy bộ dạng ấy thì thở dài, dịu dàng đỡ lấy cánh tay cô, dỗ dành:

- Gió mạnh thế này, chúng ta về thôi!

Nhược Hi vô thức chậm chạp theo về.

Trông thấy em vào tới cửa, Nhược Lan vội chạy ra đón, vừa cầm tay em đã kinh hãi la lên: "Sao lạnh thế này!" Nàng đỡ Nhược Hi ngồi xuống, bảo Xảo Tuệ mau mang trà nóng lại, rồi ủ hai tay Nhược Hi vào tay mình. Hơi ấm từ lòng bàn tay nàng truyền sang tay Nhược Hi, từng chút, từng chút một, rồi lại từ lòng bàn tay truyền vào tim cô. Nhược Hi ngắm khuôn mặt hốc hác của chị, lòng vừa xót xa, vừa ấm áp, lại vừa tủi thân, không nhịn được ôm chầm lấy chị khóc òa lên. Nhược Lan choàng tay quanh em, vừa vỗ vỗ lưng, vừa lẩm bẩm:

- Khóc được là tốt, khóc được là tốt!

Khóc chán khóc chê, cảm thấy cổ họng khản cả đi, Nhược Hi mới nén nước mắt, nhưng vẫn không chịu đứng lên, cứ khư khư ôm Nhược Lan. Nhược Lan cũng không nói gì, thi thoảng xoa xoa lưng em. Hồi lâu sau, Nhược Hi rúc đầu vào lòng chị, buồn bã hỏi:

- Tại em đánh Minh Ngọc cách cách nên Thập a ca mới phải lấy cô ta, đúng không?

Nhược Lan nâng Nhược Hi dậy, rút khăn tay lau mặt cho em:

- Em đánh hay không, thì Thập a ca cũng phải lấy cô ta – Nàng thở dài – Những người như chúng ta đây, chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay hoàng thượng. Lúc đó em trông tình hình, chắc tưởng hôn sự chỉ là ý tưởng bất chợt của người, nhưng thực ra hoàng thượng nghiền ngẫm lâu rồi. Quý phi đoán biết được nên tìm cơ hội để phối hợp diễn kịch với người mà thôi.

Nhược Hi nghe vậy, không nói năng gì, thầm nghĩ mình tự mãn quá độ, cứ tưởng Minh Ngọc cách cách cho rằng mình nặng lòng với Thập a ca nên cướp lấy gã để báo thù. Nhưng thôi thế cũng tốt, cũng bớt phần áy náy với bạn bè. *Ôi con người trong cung…!* Cô bỗng rùng mình, toàn thân ớn lạnh. Nhớ tới mấy lời ngoài vườn, cô lại ôm chầm lấy Nhược Lan, sợ hãi nghĩ, *không được nói lung tung nữa, dứt khoát không được nói lung tung, kẻo gây hại cho chị.*

11

Lá rụng nhiều nên tán cây thưa dần, Nhược Hi cũng dần dần bình thường trở lại, chí ít là ngoài mặt, thi thoảng còn chịu khó cười đùa với a hoàn, chỉ hiềm vẫn biếng ăn. Đôi lúc cô thoáng nghĩ đến việc trốn khỏi phủ Bối lặc, nhưng nếu cô là con nhà thường dân thì có khi còn trốn được, mọi người không tìm thấy cũng thôi, song hiện tại cô là con gái của nhị phẩm đại thần kiêm tổng binh trấn thủ Tây bắc, em vợ của Bát Bối lặc gia, lại là tú nữ đợi tuyển, mà thiên hạ này là của hoàng tộc Ái Tân Giác La, cô trốn đi đâu cho thoát? Huống hồ cô còn phải nghĩ đến Nhược Lan, nếu cô bỏ đi, chắc nàng không chịu đựng nổi.

Hôm ấy, Nhược Hi đang tập viết trong phòng thì Xảo Tuệ vào báo Thập Tứ gia tới. Nhược Hi gác bút bước ra, thấy Thập Tứ đang lừng chừng ngoài sân, cô tiến tới thỉnh an:

- Sao không vào nhà?

Thập Tứ rủ:

- Chúng ta ra vườn đi dạo đi!

Nhược Hi đồng ý. Xảo Tuệ lấy áo choàng gấm thêu màu hồ thủy khoác ngoài cho cô, lại dặn đừng đứng chỗ nhiều gió, Nhược Hi gật đầu rồi cùng Thập Tứ a ca ra khỏi sân.

Hai người đi trong yên lặng, được một lúc, Nhược Hi gượng cười:

- Thế này là thế nào đây? Mãi mà không hó hé một câu, làm người ta buồn chết đi được!

Thập Tứ bật cười khan:

- Trước lúc tới gặp cô, lòng ngổn ngang đủ điều muốn nói, giờ lại không biết nên nói gì.

Nhược Hi đứng lại, quay mặt sang:

- Tôi ổn rồi!

Thập Tứ a ca cũng đứng lại theo, thở dài:

- Cô ổn rồi, nhưng Thập ca vẫn bất ổn.

Nhược Hi không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ra ý hỏi. Thập Tứ a ca thở dài:

- Từ bữa dự yến Trung thu về, Thập ca không hề lên triều. Hoàng a ma có hỏi mấy lần, Bát ca đều trả lời hộ là tại trong người không khỏe. Cứ thế này mãi, Hoàng a ma sẽ sai thái y đến khám mất.

Nhược Hi cúi xuống nhìn mũi giày, hỏi:

- Vậy anh muốn tôi làm gì?

- Đi gặp Thập ca, khuyên nhủ anh ấy.

Nhược Hi trầm ngâm chốc lát, rồi gật đầu nhận lời:

- Bao giờ thì đi?

- Hết buổi lên triều ngày mai, ta đến đón cô vào cung gặp Thập ca.

- Được – Nhược Hi đồng ý.

…

Nhược Hi và Thập Tứ ngồi trên xe ngựa, suốt đường đi không trao đổi lấy một câu. Lúc họ ra khỏi cửa, Nhược Lan không hề thắc mắc, chắc hẳn Bát a ca đã cho người đến báo trước để nàng biết rồi. Vào tới cửa cung, cả hai xuống xe, có người đã đợi hầu để đổi họ sang kiệu. Kiệu đi lâu lắc mới dừng. Thập Tứ a ca dẫn Nhược Hi vào sân, trỏ cánh cửa chính giữa:

- Ta không vào đâu.

Nhược Hi gật đầu, đang định cất bước, Thập Tứ bèn dặn thêm:

- Lát nữa, bọn thái giám mà ta lừa đi chỗ khác sẽ quay trở lại, gắng nhanh lên nhé!

Nhược Hi "ừ" một tiếng, tiến tới vén rèm đi vào.

Qua cửa là một chái sảnh, trong nhà nồng nặc mùi rượu, nhưng chẳng thấy bóng một ai. Nhác trông bên cạnh có một cửa tò vò buông rèm châu, Nhược Hi bèn rẽ rèm đi vào. Rèm châu rủ lại sau lưng, hạt va nhau khua lanh canh. Thập a ca đang nằm nghiêng trên sập, mắt nhắm nghiền, rống lên:

- Đã bảo là đừng đến làm phiền ta cơ mà, cút đi!

Nhược Hi tiến thêm mấy bước, đứng lại nhìn gã, bao lời định nói mà không biết nên bắt đầu từ đâu. Thập a ca mở bừng mắt ra, mặt hầm hầm. Trông thấy Nhược Hi, sắc giận đổi thành kinh ngạc, rồi u ám, gã chậm chạp ngồi dậy. Nhược Hi đến bên bàn ngồi xuống ghế, nhấc bình rượu lên lắc lắc, nghe bên trong còn hơi óc ách, bèn đặt trở xuống.

Im lặng một lát, cô hỏi:

- Anh định say mèm mãi ư? Say thì không phải cưới Minh Ngọc cách cách à?

Thập a ca nín thinh một lúc mới đáp:

- Ta chỉ buồn thôi.

- Buồn nỗi gì? – Nhược Hi hỏi.

Thập a ca cúi xuống xỏ giày, giọng uể oải:

- Cô nghĩ ta buồn nỗi gì?

Bấy giờ, lòng Nhược Hi không còn bối rối như lúc mới vào nhà nữa, bèn bình tĩnh bảo:

- Buồn thứ nhất vì anh không thích Minh Ngọc cách cách mà phải lấy cô ta. Buồn thứ hai vì anh có thiện cảm với tôi mà không lấy được tôi.

Thập a ca đứng dậy, cũng đến bên bàn ngồi xuống, rót rượu rồi cầm lên, thừ người ra, nhìn chằm chằm cái chén, lâu lắm mới nhỏ giọng hỏi:

- Em bằng lòng làm trắc phúc tấn của ta nhé?

Nhược Hi ngẩn người, bởi đã quên bẵng chuyện năm thê bảy thiếp là rất phổ biến trong thời phong kiến, cô không chuẩn bị tinh thần cho đề nghị này.

Thập a ca ngẩng lên nhìn Nhược Hi, ánh mắt mong mỏi và da diết, lặp lại:

- Ta sẽ đối xử thật tốt với em. Ta nhất định…

Nhược Hi hấp tấp cắt ngang:

- Tôi không bằng lòng.

Thập a ca nghiến răng, gật đầu, vụt nâng chén lên tợp một hơi cạn sạch:

- Ta biết! Ngay cả danh phận đích phúc tấn của ta, cũng chưa chắc cô thiết tha. Vậy mà ta vẫn nuôi dưỡng chút hi vọng, nhưng giờ thì… – Gã cười buồn – vô vọng rồi.

Nhược Hi cầm một chiếc chén trên bàn, xoay nghịch trong tay:

- Cái gì anh cũng biết cả, thế thì hãy cương quyết làm một người hiểu biết đi. Đừng để Bối lặc gia và các a ca lo lắng, có khi còn khiến hoàng thượng nổi giận nữa.

Thập a ca lại rót rượu, uống xong hỏi:

- Ta đã để tùy ý Hoàng a ma sắp đặt rồi, lẽ nào bày tỏ chút thái độ cũng không được?

Nhược Hi nhấc bình rượu rót cho mình một chén:

- Việc lớn đã biết tuân theo, hà cớ việc nhỏ lại khiến người thân đau kẻ thù hể hả như vậy? – Nói đoạn, cô cũng cạn chén, song uống hơi vội nên sặc, bèn lấy khăn bưng miệng, ho sặc sụa.

Nhược Hi đang lau miệng thì nghe Thập a ca hỏi, giọng rất dịu dàng:

- Nhược Hi, đã bao giờ cô cảm mến ta chưa?

Nhược Hi ngẩng lên, nhìn đôi mắt lẫn lộn những hi vọng, căng thẳng cùng e ngại của Thập a ca rồi lại cúi xuống, vò chiếc khăn trong tay đôi hồi mới khẽ khàng đáp:

- Đã từng.

Thập a ca thở phì một hơi, bật cười:

- Nhược Hi, ta vui lắm, cô biết không? Mấy hôm nay ta vẫn muốn hỏi thẳng, nhưng chỉ sợ nghe phải điều không muốn nghe, nên không dám hỏi – Gã lại uống rượu – Cô yên tâm đi! Ta sẽ sống tử tế, sau này nhớ lại cô từng hát tặng, từng khiến ta vui, từng bận lòng vì ta, ta sẽ cảm thấy được an ủi.

Ngừng một chốc, gã chậm rãi nói:

- Từ nhỏ tới lớn, ai cũng chê ta ngốc, không chăm chỉ học hành, không có chí tiến thủ. Nhưng bọn họ không biết, ta đã cố gắng hết sức rồi đấy chứ, duy không thể cố gắng cho bằng Tứ ca, Bát ca, Thập Tứ đệ mà thôi. Các anh em chỉ đọc một lần là thuộc, ta đọc ba lần vẫn lơ mơ. Lời Hoàng a ma nói, họ hiểu ra ngay, ta thì nghĩ nát cả óc vẫn không biết ý người là gì. Tính ta lại bộp chộp nên thường hậu đậu vụng về. Ai cũng hoặc trước mặt, hoặc sau lưng cười giễu ta, mỗi Bát ca là luôn bênh vực, luôn dạy bảo – Gã tư lự, rồi khẽ hỏi – Nhược Hi, theo cô ta có ngốc không?

Nhược Hi bĩu môi cười:

- Ngốc! Không ngốc mà để tôi bắt nạt mãi thế sao? – Cô cố ý ngừng một lát, mới tiếp – Nhưng tôi thích chơi với anh, chính vì anh không thâm sâu như người ta. Anh vui tức là vui, bực tức là bực, nói quý tức là quý, ghét tức là ghét. Bởi vậy trước mặt anh, tôi cao hứng thì có thể cười to, bức bối thì cứ nổi giận thoải mái. Anh biết không, ở bên anh tôi vui lắm, rất vui!

Thập a ca trân trân nhìn Nhược Hi, khi cô nói hết, gã ngoảnh mặt đi, yên lặng một lúc mới khẽ đáp bằng giọng mũi nghèn nghẹt:

- Ta cũng rất vui!

Nhất thời, cả hai cùng nín lặng. Họ đang ngồi im thì giọng Thập Tứ ở bên ngoài vọng vào:

- Phải về rồi!

Nhược Hi đứng dậy, cầm bình rượu rót ra hai chén, tự cầm một chén, chén còn lại đưa Thập a ca. Cô cụng chén với gã, rồi uống một hơi cạn sạch, úp miệng chén xuống bàn. Thấy Nhược Hi uống hết, Thập a ca cũng uống hết theo. Nhược Hi mỉm cười, cúi mình hành lễ: "Nhược Hi cáo lui!" rồi đi lại vén rèm bước ra ngoài.

…

Đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay. Hôm trước sắc trời không có gì khác lạ, hôm sau ngủ dậy, nhận ra quanh mình đã là cả một thế giới ngọc chuốt phấn tô.

Tốt nghiệp đại học xong đến Thâm Quyến làm việc, đã hơn ba năm Tiểu Văn chưa nhìn thấy tuyết. Hôm nay

thình lình trông cảnh sắc ngoài trời lấp lóa, lòng hớn hở hào hứng khôn tả, cô náo nức đòi ra đi dạo, Xảo Tuệ không ngăn được, đành thuận theo, và tìm cho Nhược Hi áo choàng cùng mũ đi tuyết. Nhược Hi khoác chiếc áo choàng bằng nhiễu lông vũ đại hồng lót da cáo trắng, đội chiếc mũ rất hài hòa, rồi nhanh nhảu giẫm tuyết mà đi. Xảo Tuệ đứng trông theo mãi, gọi:

- Nhớ về sớm nhé!

Tuyết vẫn rơi phiêu phất, tuy không dày lắm, nhưng không gian cứ mờ mờ ảo ảo, cách quá mười bước là chẳng nhìn rõ nữa rồi. Nhược Hi cũng chưa chủ định là đi đến đâu, vì vậy thích chỗ nào thì rẽ chỗ ấy. Bốn bề quạnh quẽ, bước thấp bước cao, cảm thấy mênh mang tư vị cô độc của người "một mình một bóng giữa trời đất"!

Nhược Hi đang mải mốt đi, chợt nghe có tiếng đạp tuyết sau lưng, rồi một người tới sát bên, cùng cô đều đặn sóng bước. Nhược Hi nghiêng mặt nhìn sang, thì ra là Bát a ca. Áo choàng lông chồn đen trên vai và nón trúc sẫm rộng vành trên đầu càng làm nổi bật khuôn mặt thanh tao và thần thái trác việt. Nhược Hi biết mình nên thỉnh an, nhưng không hiểu sao không buồn thực hiện, lại ngoảnh mặt ra chỗ khác, chân vẫn bước không ngừng. Bát a ca cũng chẳng nói chẳng rằng, cùng Nhược Hi đạp tuyết mà đi.

Tuyết vẫn rơi, cả thế giới im lìm, chỉ vang tiếng bước chân đều đều trên đất, ngỡ như vũ trụ bao la này còn chừa mỗi đôi người. Tuy không ai lên tiếng, nhưng cảm giác cô độc lúc đi một mình ban nãy đã tan biến, Nhược Hi thấy lòng rất bình lặng, rất yên ổn, tưởng chừng có thể đi mãi thế này, đi mãi mãi…

Đột nhiên, cô vấp phải một hòn đá dưới tuyết, loạng choạng suýt ngã, đang thầm than xúi quẩy thì một bàn tay vững vàng đã đưa ra đỡ lấy. Đứng chắc lại rồi, Nhược Hi không nói năng gì, tiếp tục cất bước. Bát a ca cũng im lặng, nhưng vẫn giữ tay Nhược Hi không buông. Nhược Hi giật ra mấy lần mà không được, đành để mặc.

Chàng nắm tay nàng đi một lúc. Nhược Hi không hề để ý đến xung quanh, chỉ mải mốt bước theo Bát a ca, vốn dĩ đã không phân biệt nổi phương hướng, lại thêm khắp nơi toàn tuyết là tuyết, nên không biết được mình tới những chỗ nào. Họ đang đi thì thái giám hầu cận của Bát a ca là Lý Phúc nhô ra đón đường. Lúc trông rõ mặt hắn thì đã ở quá gần, Nhược Hi luống cuống rút tay về, nhưng Bát a ca siết mạnh thêm, miệng bảo:

- Ai ở thư phòng thì lui hết cả ra!

Lý Phúc khom mình lĩnh mệnh, xoay người lúp xúp chạy đi. Nhược Hi lại thử rút tay vài lần nữa, song Bát a ca nắm rất chắc, cương quyết dẫn cô đi tiếp. Đi một hồi, Nhược Hi mới nhận ra sắp đến thư phòng.

Trước sân chỉ có mỗi Lý Phúc đứng đợi. Thấy hai người, hắn vội cúi mình xuống. Bát a ca không hỏi han đến, dẫn Nhược Hi đi thẳng vào trong.

Đứng lại rồi, chàng buông tay Nhược Hi, giúp cô tháo mũ, đoạn vươn tay định cởi áo choàng hộ. Nhược Hi cả kinh, giật lui mấy bước:

- Em tự làm được!

Bát a ca mỉm cười, không tranh cãi, tự cởi mũ áo của mình, mắc lên giá. Trong phòng đốt lồng sưởi nên rất ấm áp. Treo xong áo, Nhược Hi không biết làm gì, đành đứng im.

Bát a ca rót một chén trà nóng đưa ra, Nhược Hi vô thức đón lấy, dùng ủ ấm tay. Bát a ca bước đến cạnh bàn, ngồi xuống lấy giấy tờ ra xem. Nhược Hi bưng trà, đứng bất động. Một lúc sau, Bát a ca ngẩng lên cười:

- Em thích đứng nhỉ?

Nhược Hi giật bắn, vội tìm đến ngồi ở cái ghế xa chàng nhất. Bát a ca mỉm cười, lắc lắc đầu, rồi không để ý đến nữa, tiếp tục chăm chú xem giấy tờ, thi thoảng cầm bút viết lách.

Ai ngồi chỗ người nấy, giữa chừng Lý Phúc lặng lẽ vào, hai lần thay trà, một lần bỏ thêm than, thao tác rất thành thục, không gây một tiếng động nào, mau chóng làm xong rồi lui ra.

Thoạt tiên, Nhược Hi không dám nhìn sang, chỉ đăm đăm ngó xuống sàn nhà trước mặt. Về sau phát hiện Bát a ca để hết tâm trí vào giấy tờ, không hề ngẩng đầu lên, Nhược Hi đâm bạo dạn, len lén đưa mắt ngắm

chàng. Bát a ca vận áo dài xanh nhạt, vẻ mặt tinh anh, mi mắt thanh tú, khóe miệng đọng nụ cười. Trong lúc xem xét, thi thoảng hàng mày chàng cau lại, rồi mau chóng giãn ra. Lúc viết lách, tư thái của chàng rất cao nhã. Nhược Hi nhìn ngắm, không thể không thừa nhận: luận khí chất như gió nhẹ sương mai, luận phong tư tựa ngọc mài đá chuốt.

Nhìn con người siêu phàm trác tuyệt như vậy, Nhược Hi không hiểu nổi Ung Chính làm sao có thể, làm sao nỡ lòng, làm sao nhẫn tâm ban cho chàng tên hiệu "A Ki Na"? Đặt tên như thế, so ra còn quyết liệt ghê gớm hơn chặt đầu nhiều, chắc hẳn theo Ung Chính, phải làm vậy mới bộc lộ được nỗi căm hận thấu xương của ông ta.

A Ki Na: phiên âm từ tiếng Mãn Châu, có nghĩa là "chó".

Nhược Hi ngắm Bát a ca, lòng muôn mối ưu tư, trăm nguồn xúc cảm. Ngồi đến lúc bắt đầu thấy đói, cô bèn nhìn quanh. Nhác trông trên bàn Bát a ca bày hai đĩa bánh trái, lại ngần ngừ mãi mới quyết định đến lấy, Nhược Hi đứng dậy bước sang, chọn một miếng ăn luôn. Bát a ca ngẩng lên nhìn cô, nhích miệng cười. Nhược Hi nói:

- Em phải về thôi, kẻo chị lo.

Bát a ca vẫn mỉm cười, cúi đầu ngẫm nghĩ một chốc lại ngẩng lên, vừa day day huyệt thái dương, vừa gọi: "Lý Phúc!"

Lý Phúc mau mắn chạy vào, khom mình đợi lệnh.

- Đưa Nhị tiểu thư về!

Lý Phúc đứng thẳng dậy, lấy áo khoác và mũ cho Nhược Hi, lại giúp cô mặc vào. Thu dọn xong xuôi, hai người kéo cửa bước ra.

Tuyết vẫn rơi, bốn về vắng tanh vắng ngắt. Lý Phúc đi trước dẫn đường, Nhược Hi cẩn thận quan sát, thấy hắn toàn chọn những nẻo hẻo lánh, bình thường ít người lui tới mà đi, giữa khung cảnh này lại càng thêm thâm u tịch mịch. Vòng vèo hồi lâu, đến một chỗ rẽ, Lý Phúc khom mình thưa:

- Cứ theo lối này, chỉ một lát cô sẽ thấy nhà của Lan chủ tử. Nô tài còn phải về nghe sai việc, không tiễn cô nữa.

Nhược Hi gật đầu:

- Ông cứ về!

Lý Phúc cúi đầu, rồi đi.

12

Mấy hôm nay, đôi khi vô tình nhìn vào bàn tay trái mình, Nhược Hi lại ngẩn ngơ. Về ý tứ của Bát a ca, cô có cảm giác như hiểu được, mà vẫn như không hiểu được. Tuy cũng từng yêu đương nhí nhố một lần hồi trung học, nhưng lúc ấy trẻ con với nhau, tâm tính đơn giản dễ đoán, chứ bây giờ cô không sao nắm bắt nổi suy nghĩ của Bát a ca.

Chàng hữu ý, hay vô tình? Đùa chơi, hay nghiêm túc? Hứng thú nhất thời hay định tâm từ trước? Nhược Hi không biết. Đối với đám đàn ông mê tranh giành đấu đá nơi cung đình này, phụ nữ đẹp chẳng qua chỉ là phong cảnh thưởng thức khi vui, trò chơi tiêu khiển khi buồn mà thôi. Đến Thập a ca thẳng thắn khoáng hoạt là thế mà cũng cho rằng có thể thâu tóm cả Nhược Hi và Minh Ngọc vào cùng một nhà. Nhược Hi thật không dám ôm ấp chút hi vọng nào về đàn ông ở đây nữa.

Kể từ khi bắt đầu học chứng minh hình học, Tiểu Văn đã có thói quen gác sang một bên những đầu bài không giải ngay được, một thời gian sau có khi tự khắc lại vỡ vạc ra. Bởi vậy lần này, khi không tài nào cắt nghĩa nổi hành động của Bát a ca, cô bèn kiên quyết từ bỏ thắc mắc, đợi thời gian đem đáp án đến cho mình.

Tuy vậy trước mắt vẫn còn một việc khác, đấy là ba hôm nữa sẽ đến ngày thành hôn của Thập a ca. Từ hôm vào cung thăm gã về, hơn một tháng nay hai bên chưa gặp lại, Nhược Hi chỉ nghe nói gã đã được Khang Hy ban cho phủ riêng. Cô cứ phân vân mãi có nên đi dự tiệc cưới của gã không, cuối cùng thầm nhủ thêm một việc không bằng bớt một việc, tốt nhất là không đi.

Nghe em bảo không đi, Nhược Lan bình thản buông một câu, *ừ thì thôi*. Nhưng nàng vừa quay đi, Xảo Tuệ đã kéo Nhược Hi ra thế thọt:

- Ngoài những dịp phải đến thỉnh an như lễ lạt tết nhất ra, bình thường chủ tử chẳng bao giờ ngó ngàng thăm hỏi đích phúc tấn, nhà người ta vốn đã không bằng lòng rồi. Bây giờ tiểu thư lại không đi chúc mừng cách cách của họ nữa, chỉ e bên ấy sẽ trút hết oán giận vào chủ tử, trách chúng ta không hiểu lễ tiết.

Nhược Hi nghe vậy, đành đến gặp Nhược Lan báo sẽ đi dự cưới, Nhược Lan cũng vẫn bình thản bảo *ừ thì đi*, nhưng thòng ngay thêm một câu, *không được gây chuyện rắc rối!* Nhược Hi đành cười trừ, hứa sẽ giữ yên đẹp mọi bề.

…

Chỉ chớp mắt đã đến ngày hôn lễ, Nhược Hi chọn mặc chiếc áo hai lớp viền vàng màu hồng đào để bề ngoài trông có vẻ vui tươi, che đi nỗi u ám trong lòng. Bát Bối lặc đi trước, xế muộn hai chị em Mã Nhi Thái mới cùng lên kiệu mềm đi sau. Tiệc cưới tổ chức ở phủ đệ vừa được ban của Thập a ca. Khi hai chị em đến nơi, trước cổng đã đậu đầy những xe sang ngựa quý.

Nói cho đúng ra, phủ đệ này không sánh bằng Bát Bối lặc phủ, nhưng đối với người thành phố thời hiện đại như Tiểu Văn thì đã là tráng lệ lắm rồi. Suốt lối vào nến giăng hoa kết, đèn lửa sáng ngời, khói thơm lan tỏa, nhạc nhã vui tươi, đúng là phú quý phong lưu khôn xiết kể, cát tường như ý khó trọn lời.

Tiếng cười, tiếng hát, tiếng nói năng, cả sảnh là một đại dương hoan lạc, ai nấy cùng tưng bừng hỉ hả, riêng Nhược Lan Nhược Hi trầm mặc, lặng lẽ tìm chỗ ngồi, trông hoàn toàn lạc lõng giữa khung cảnh rộn rã. Nhược Hi tuy nhìn xuống, nhưng biết rõ từ lúc cô bước vào sảnh, mỗi người ở đây đều nửa vô tình nửa cố ý lén lút quan sát cô. Nhược Hi ngồi đó, lòng hết sức khó chịu, chỉ muốn đứng ngay dậy đi về, nhưng biết nếu rời đi lúc này, những lời đàm tiếu sẽ càng thêm phức tạp, tốt xấu gì cũng phải chờ đến lúc tân nương vào cửa đã.

Nhược Hi thầm thở dài, bụng bảo dạ, đã đến thì phải chấp nhận vậy, rồi thử nhếch mép, phát hiện mình vẫn còn khả năng rặn cười, cô bèn trưng ngay ra khuôn mặt rạng rỡ, ngẩng đầu lên chậm rãi nhìn quanh. Lần lượt bắt gặp những ánh mắt hiếu kỳ đủ hình đủ kiểu, Nhược Hi chỉ thấy hài hước, bởi cô thì thản nhiên như không, trong khi bọn họ vừa chạm phải ánh mắt cô đã vội vàng nhìn lảng đi chỗ khác. Thầm cười nhạt, Nhược Hi càng cố ý phô diễn vẻ mặt tươi tắn thật quyến rũ yêu kiều. Đột ngột cô bắt gặp ánh nhìn của Tứ a ca. Trước đôi mắt lạnh lẽo giá băng, đen thăm thẳm như hố rỗng, Nhược Hi bỗng thấy khó mà tươi tỉnh được nữa, cảm giác nỗi buồn và sự băn khoăn trong lòng đều bị lột trần ra, bản thân thì không biết trốn vào đâu trước cái nhìn sắc nhọn của chàng. Cô hít một hơi, ép mình vui cười trở lại, thậm chí còn bạo gan nháy mắt với Tứ a ca, và mỉm cười đón lấy một tia nhìn thắc mắc.

Thình lình một tên hầu nhỏ hấp tấp chạy vào, thông báo:

- Tân nương sắp tới cửa! Chuẩn bị đón kiệu!

Bấy giờ mọi người mới nhận ra rằng chưa thấy mặt tân lang đâu. Nhược Hi đảo mắt một vòng quanh sảnh, phát hiện thiếu cả Bát Bối lặc gia. Cô nhìn Nhược Lan, hai chị em đều lộ vẻ căng thẳng. Nhược Hi rảo bước tới bên Thập Tứ a ca, nhỏ giọng hỏi:

- Chuyện gì thế?

Thập Tứ cũng bối rối ra mặt:

- Hôm qua lúc gặp nhau, ta thấy Thập ca vẫn bình thường cả mà.

Nhược Hi phát ớn lạnh, thầm nghĩ, *Trời ơi, lão Thập, ngươi đừng gây chuyện đúng lúc trọng đại này chứ!* Thấy mặt cô tái xanh, Thập Tứ a ca vội trấn an:

- Đừng lo, có Bát ca thì không xảy ra rắc rối gì được đâu.

Trong sảnh càng lúc càng ồn ào, tim Nhược Hi cũng thắt lại theo. Chợt đằng cửa tiếng bọn đầy tớ vọng vào:

- Thập a ca! Thập a ca!

Nhược Hi ngó lên, thấy Thập a ca bận áo tân lang đang sánh vai Bát a ca đứng nơi ngưỡng cửa. Kế đó, bọn thái giám xúm xít đưa gã ra cổng phủ. Bát a ca mỉm cười, vừa chào hỏi mọi người vừa ung dung quay vào. Khi chàng đến thỉnh an Thái tử gia, y hỏi:

- Chuyện gì thế?

Bát a ca tủm tỉm đáp:

- Thập đệ chê áo cưới chật, vùng vằng không chịu ra.

Mọi người nghe vậy, cùng cười ồ cả lên. Có kẻ tán thêm vào:

- Thập a ca sợ tân nương không vừa mắt, không chịu động phòng cùng mình đấy mà!

Mọi người càng được thể cười như vỡ nhà. Bát a ca chắp tay sau lưng, đứng bên thái tử, mỉm miệng cười nhìn khắp xung quanh, nhìn đến đâu dùng ánh mắt tỏ ý chào đến đấy. Thấy chàng lướt mắt đến chỗ mình, Nhược Hi cúi mặt xuống. Từ hôm dạo tuyết đến giờ, đây là lần đầu tiên cô gặp lại chàng. Lúc cúi mặt, cô liếc thấy Tứ a ca, giữa khi mọi người cười nói xôn xao, vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, dửng dưng nhìn ra ngoài sảnh.

Một lúc sau, tiếng đàn sáo vang lừng, ai nấy ùa ra cửa. Nhược Hi lùi lại sau đám đông, loáng thoáng thấy Thập a ca cầm dải lụa đỏ, dắt tân nương đầu phủ khăn cưới tiến vào. Tiếp đó, trong tiếng khách khứa nô nức, hai người được đưa sang động phòng.

Theo dõi đến đây, Nhược Hi thở dài đánh thượt, nhớ chốc nữa Thập a ca còn ra cụng ly rượu mừng với mọi người, cô không thể hình dung nổi gã sẽ mời rượu cô thế nào, bèn quay sang Nhược Lan, trỏ tay ra hiệu về phía cửa, Nhược Lan khẽ gật đầu. Nhược Hi liếc bốn xung quanh, thấy không ai lưu tâm đến mình, bèn lặng lẽ tuồn khỏi sảnh.

Bắc Kinh tháng Chạp, trời lạnh căm căm. Nhưng Nhược Hi cảm thấy mình cần khí lạnh này, phải lạnh thế mới xoa dịu được cơn bí bức trong lòng. Cô ấp hai tay, rụt cổ, khom lưng lại, co ro đi vào chỗ khuất gió. Đang đi chợt nghe có tiếng gọi: "Xấu rét thế mà ra đây hứng gió à?", Nhược Hi ngẩng nhìn, thì ra là Thập Tam a ca. Gã đương ngồi nghiêng trên lan can, hài hước ngó cô. Nhược Hi ngạc nhiên, buột miệng hỏi:

- Sao anh không ở trong nhà?

Thập Tam giễu:

- Thế còn cô, tại sao lại ở đây?

Nhược Hi không nói năng gì, trầm ngâm đôi hồi rồi sực nhớ chưa thỉnh an gã, vội tiến tới nhún gối:

- Thập Tam a ca cát tường!

Thập Tam cười khẩy:

- Người mong nghe cát tường ở trong nhà cơ.

Thấy gã không cho bình thân, Nhược Hi đành cứ bất động. Một lát sau, cuối cùng cũng nghe thở ra: "Đứng lên đi!", Nhược Hi bèn từ từ đứng thẳng dậy, lặng lẽ đợi cho gã rời đi, nhưng lâu lắc gã chẳng hề nhúc nhích, lại buông một câu không cuối không đầu:

- Hôm nay, hai chúng ta đều là người thương tâm. Chi bằng bầu bạn với nhau.

Nhược Hi kinh ngạc nhìn lên. Thập Tam tuột khỏi lan can, rảo bước tới nắm tay cô kéo đi. Gã bước mỗi lúc một mau, Nhược Hi không giật được tay, đành vừa líu ríu chạy cho kịp, vừa kêu:

- Buông ra!

Thập Tam a ca dắt Nhược Hi qua cổng ngách. Tên giữ cửa bị ném cho một cái nhìn lạnh lùng, không dám hỏi han gì hết. Thập a ca huýt sáo, có tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên, rồi một con tuấn mã cao lớn đen bóng phi nước kiệu tới, dừng lại trước mặt họ.

Nhược Hi kêu "Á!", chưa dứt tiếng đã thấy mình ngồi vắt vẻo trên lưng ngựa. Thập Tam a ca cũng tung mình lên theo, vòng tay qua eo Nhược Hi nắm lấy dây cương. Sau một tiếng "Ya!", ngựa đã phóng thốc đi. Nhược Hi chưa cưỡi con ngựa nào phi nhanh thế này, cảm thấy như đang đi mây về gió, xóc nảy ghê hồn. Lòng đầy sợ hãi, cô ra sức ngồi rút về sau, tựa hẳn vào lòng Thập Tam. Gió quất vào mặt, sắc như dao cứa, đau rát cả lên, cô đành ngoảnh đầu lại, úp mặt vào vai gã.

Phi ào ào một hồi, Nhược Hi lạnh đến cứng cả người, tự hỏi *cái tên ngang ngược này muốn thế nào đây? Định làm ta chết rét ư? Gã thích Minh Ngọc cách cách chăng, nếu không sao lại nói "hai người thương tâm"?*

Ngựa phi chậm dần, cuối cùng dừng hẳn lại. Thập Tam a ca nhảy phắt xuống trước, rồi ẵm Nhược Hi xuống sau. Nhược Hi đứng trên mặt đất, lạnh thấu xương cốt, bèn ôm lấy hai cánh tay, cắn chặt răng, cả người run lên cầm cập. Thập Tam tháo một bì rượu trên yên, mở nắp, một tay đỡ gáy Nhược Hi, tay còn lại kê bì rượu vào miệng cô: "Uống một hớp!" Nhược Hi run rẩy làm theo, cảm thấy một dòng chảy cay xè chạy tuột xuống bụng. Thập Tam lại nói: "Thêm hớp nữa!" Nhược Hi nương theo tay gã, uống thêm một ngụm. Dần dần, dòng chất lỏng cay xè kia tỏa đi khắp lục phủ ngũ tạng, đưa ý thức trở về đầy đủ, nhưng thân thể vẫn lẩy bà lẩy bẩy.

Thập Tam a ca để Nhược Hi đấy, xoay mình đi thẳng vào rừng. Nhược Hi toan cất tiếng gọi, nhưng lạnh đến nỗi nói không nên lời. Trời tối đen, đứng một mình, bên cạnh chỉ có một con ngựa, cô vừa rét vừa sợ, tự thề với lòng rằng không bao giờ trêu vào Minh Ngọc cách cách nữa, bởi cô không đủ sức đấu lại cái tên Mười ba tai quái này.

Một lúc sau, Thập Tam trở ra, ôm theo một đống cành khô, loay hoay sửa soạn chốc lát đã nhóm xong đống lửa. Thấy có lửa, Nhược Hi liền xích tới gần, ngồi sát ngay bên. Thập Tam lại đưa bì rượu sang, Nhược Hi không từ chối, cầm lấy hớp một ngụm rồi trả cho gã. Hai người ngồi bên đống lửa như thế, vừa sưởi ấm vừa luân phiên uống rượu.

Nhược Hi nghĩ, chắc hẳn Nhược Lan lo lắng lắm, nhưng liếc bộ mặt lạnh lùng dưới ánh lửa của tên đồng hành tai ngược, cô không đủ dũng khí trò chuyện, chỉ thầm hi vọng gã hiểu Minh Ngọc về với Thập a ca là do ý Khang Hy, không liên quan gì tới cô, mong gã thương tình cô mà đừng bày thêm trò gì nữa. Bằng không, chỉ e chưa nhìn thấy Ung Chính đăng cơ, cô đã chết trong tay gã rồi.

Hai người thay nhau uống, bì rượu cứ vơi dần. Uống cạn, Thập Tam a ca lại gỡ yên ngựa lấy thêm một bì khác, cả hai tiếp tục. Uống mãi, uống mãi, Nhược Hi cảm thấy cảnh xưa chuyện cũ ùa về tim, nhớ lại lúc ngất ngư với bạn ở Lan Quế phường bên Hồng Kông, nhớ lại lúc túy lúy vì uống trộm sâm panh của nhà hồi nhỏ… Cứ thế, khi cười ngây ngô, chốc ngồi ngơ ngẩn. Rồi sau? Rồi sau thì Nhược Hi không nhớ mình còn làm những gì, chỉ biết đến một lúc, khi Thập Tam lay cô tỉnh, trời vẫn tối đen, cô lơ mơ nhìn, nhận ra mình đang nằm sấp người trên đùi gã.

Thập Tam a ca dập tắt đống lửa, xốc Nhược Hi lên lưng ngựa rồi lại phóng điên cuồng. Nhược Hi vẫn cố rúc sâu vào lòng gã, và cũng vẫn lạnh đến tê người. Tới Bát Bối lặc phủ, trời đã hưng hửng sáng. Thập Tam a ca thả Nhược Hi xuống cổng, hẹn lần sau lại đến rủ cô uống rượu, rồi thúc ngựa đi luôn.

Nhược Hi vừa váng vất, vừa run rẩy, dùng đầu nện vào cánh cửa. Vì sao không dùng tay? Bởi cánh tay đã đông cứng, không cử động được nữa rồi. Cổng mở ra ngay, Nhược Hi mất đà ngã chúi vào trong, một tên hầu nhỏ vội đỡ cô dậy, vừa sờ vào người cô đã thảng thốt kêu lên:

- Úi trời! Sao lại lạnh đến mức này!

Sau đó, Nhược Hi được khênh về nhà Nhược Lan, rồi Nhược Lan xông vào, rồi có người tắm rửa cho Nhược Hi, xong đưa cô vào giường đắp chăn. Trong suốt khoảng thời gian ấy, Nhược Lan căn vặn rất nhiều, nhưng thấy Nhược Hi cứ lử đà lử đử, nàng đành thôi. Cuối cùng Nhược Hi mê mệt thiếp đi.

Khi a hoàn đánh thức cô dậy thì đã là giờ ăn chiều. Ngoài cái đầu vẫn hơi nằng nặng, mọi chỗ khác đều ổn cả. Nghĩ đến mình xưa nay say rượu rất lành, chưa bao giờ khóc lóc làm ồn, chỉ ngoẹo đầu ngủ yên mà thôi, cô bất giác tự khen may mắn.

Nhược Hi ăn vận chỉnh tề rồi sang phòng ăn, mới biết Bát a ca cũng ở đó. Vì vừa tỉnh rượu, phản ứng vẫn còn hơi chậm chạp, lại thêm từ chiều qua đến giờ chưa được miếng gì vào bụng nên Nhược Hi chỉ chào hỏi qua loa rồi cắm cúi ăn.

Ăn được một lúc, trí óc tỉnh táo trở lại, cô bắt đầu ngẫm nghĩ xem nên giải thích thế nào về chuyến đi hồi đêm. Đang cân nhắc, chợt nghe Nhược Lan hỏi:

- Hôm qua Thập Tam đệ đưa em đi đâu thế?

Nhược Hi ngớ người, buột miệng:

- Sao chị biết?

- Nguyên một người lớn tướng như thế biến mất, bảo sao chị không biết cho được?

Nhược Hi nghĩ ra, *phải rồi, hỏi tên gác cửa là rõ ngay thôi*. Có điều đi đâu làm gì, thực không biết nên đáp thế nào cho thuận. Nhớ lại tình cảnh phi lý tối qua, bất giác cô thấy nực cười. Hồi còn trẻ, đọc truyện chưởng, Tiểu Văn thường tưởng tượng mình cưỡi chung ngựa với một hiệp khách tuấn tú, võ công cao cường, thả nước kiệu trên thảo nguyên xanh tươi, chàng sẽ đắm đuối ngắm mình, và mình e ấp nhìn lại chàng. Thật không ngờ hôm qua giấc mộng đẹp ấy đã trở thành hiện thực, đúng là cưỡi chung một ngựa, nhưng những tình tiết còn lại thì hoàn toàn khác. Nhược Hi càng nghĩ càng thấy vô lý đến hài hước, hài hước đến mức chỉ muốn phá lên cười, nhưng cô buộc lòng nén lại, vì vẻ mặt Nhược Lan không lấy gì làm dễ coi.

Ngó bộ dạng kiềm chế khổ sở của Nhược Hi, cuối cùng Nhược Lan cất tiếng, giọng trách móc bực bội:

- Đừng nhịn nữa, cười đi! Cười cho đã rồi trả lời!

Nhược Hi liền cười ha hả. Đang lúc thoải mái, cảm thấy có hai luồng mắt lạnh lẽo phóng thẳng vào mình, cô giật thót, vội nín lại, nghiêm túc nhìn Bát a ca. Chàng nhích mép, nhưng mắt pha lẫn vài tia băng giá, khiến Nhược Hi phát rùng cả mình. Cô không cười nữa, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Bấy giờ Nhược Lan mới giục:

- Nói đi! Làm những gì?

Nhược Hi vắn tắt:

- Bọn em ra ngoài uống rượu.

Nhược Lan ngờ vực hỏi:

- Vì sao Thập Tam đệ lại phải đưa em ra ngoài uống rượu?

Nhược Hi ngẫm nghĩ, cho rằng không nên rêu rao nỗi niềm thầm kín của Thập Tam a ca, bèn đáp:

- Chắc thấy em không vui, nên anh ấy thương hại!

Nhược Lan bất lực lắc đầu:

- Một cô gái chưa xuất giá mà đi chơi thâu đêm. Em sợ thiên hạ bàn tán về em còn ít chăng?

Bấy giờ Nhược Hi mới tỉnh ngộ, tự nhủ, *Chết rồi, lần này dân Tử Cấm thành lại được thể soi mói ta thêm.* Đang lúc lo lắng, chợt nghĩ, *thích soi thì soi! Ai biết ngày tháng trước mắt sẽ ra sao? Vui được bữa nào hay bữa nấy! Mặc kệ người ta đánh giá.*

Thở phào một hơi, sắc mặt như thường, Nhược Hi tiếp tục ăn. Nhược Lan đợi một chốc, thấy Nhược Hi cứ cắm cúi và cơm, bèn bảo:

- Lần này cũng may Bối lặc gia phát hiện sớm. Chuyện lại xảy ra ở phủ Thập đệ nên bên mình có thể xử lý ổn thỏa, ngoài mấy đứa tâm phúc thì không ai biết nữa. Lúc ấy cũng muốn phái người đi tìm, nhưng sợ phái nhiều thì thiên hạ chú ý, phái ít thì chẳng tác dụng gì. Mà nghĩ Thập Tam đệ dẫn em đi, thế nào cũng đưa em về, nên chỉ dặn mấy đứa đáng tin đứng đợi ở cửa – Ngừng một lát, nàng thêm – Nhưng em nên nhớ, chỉ dung lần này thôi, lần sau không được thế nữa!

Nhược Hi thầm nhủ, *thế chị tưởng em thích hứng gió ngoài trời giữa ngày đông tháng giá lắm à? Em bị hắn ta ép đi đấy!* Nghĩ tới đây, cảm thấy bản thân có phần quá đáng, cô vội tự thừa nhận: *Thôi được, lúc ấy mình cũng không vui, đang muốn xả ra cho vợi bớt tâm tư mà.*

Dùng cơm xong, Bát a ca cười nói mấy câu chuyện phiếm với Nhược Lan rồi mau chóng ra về. Nhược Hi chăm chú quan sát nét mặt chị, thấy nàng chẳng có vẻ gì không vui, ngược lại còn như nhẹ nhõm, cô thầm thở dài, rốt cục gã binh sĩ kia là người thế nào mà một trang công tử tao nhã xuất chúng như Bát a ca cũng không khiến nàng quên hắn được?

13

Giữa mùa đông lại được hôm hửng nắng, trời ấm áp khiến gân cốt thư giãn, còn có trình diễn cưỡi ngựa để mà đi xem, kể cũng là một lúc khoái của đời người!

Mấy bữa trước, thái tử sai đưa thiếp mời đến các a ca phúc tấn cách cách công tử tiểu thư, thiếp viết nào là đua tài kỵ mã, nào là mọi người cùng vui vân vân và vân vân, nhưng Nhược Hi nghe ra như kiểu: *ta buồn lắm, mọi người đến chơi với ta nhé* ấy!

Thiếp mời còn nói bất kể nam hay nữ, miễn cưỡi ngựa giỏi là có thưởng. Chắc chẳng ai trong số những người tới dự ham hố chuyện phần thưởng, chẳng qua bày ra cho vui vậy mà.

Nhược Lan vốn dĩ không muốn đi, nhưng Nhược Hi quấy rầy thuyết phục mãi, cuối cùng nàng đành đồng ý. Tuy không biết cưỡi ngựa, Nhược Hi cũng bắt chước mọi người vận đồ kỵ sĩ vào, trông lại có phần hiên ngang, soi gương rất lấy làm vừa lòng. Nhược Lan cũng phải khen là đẹp. Nhược Hi nhìn nàng, lại nhìn bản thân, thầm cảm thán, mẹ của hai chị em nhà này nhất định là một đại mỹ nhân.

Phần lớn con gái Mãn tộc đều biết cưỡi ngựa, hậu duệ hoàng thất thậm chí còn phải rèn luyện từ khi nhỏ tuổi, nên lúc này khá nhiều người đang nhong nhong ngoài bãi. Trong cái lán rộng được quây kín ba mặt để nghỉ ngơi, đa số các chỗ ngồi vẫn bỏ trống. Thập Tam và Thập Tứ a ca đang trò chuyện trong lán, thấy Nhược Lan dẫn Nhược Hi bước vào, liền vội vàng tiến ra thỉnh an chị dâu. Ngó Thập Tam có vẻ rất tươi tỉnh, Nhược Hi bất giác dừng mắt ở gã lâu hơn. Thập Tam a ca cảm nhận được, bèn quay mặt sang nhướng mày với cô, miệng tủm tà tủm tỉm. Nhược Hi nhìn lảng đi, thì thấy Thập Tứ a ca đã chứng kiến trọn cảnh vừa rồi, vốn dĩ cũng chẳng có gì, nhưng không hiểu sao cô bỗng đỏ bừng cả mặt.

Đột nhiên, ngoài lán rộ lên tiếng hoan hô xen lẫn tiếng vỗ tay, bốn người cùng ngó ra xem. Một con ngựa trắng muốt đang phi nhanh như chớp, trên mình nó là một cô gái vận đồ kỵ sĩ đỏ rực, vạt áo dài tươi thắm bay lật phật trong gió. Thi thoảng, cô ta vung roi ngựa cuốn bật những ngọn cờ sặc sỡ cắm sẵn trên đất lên, quất nhát nào trúng nhát nấy, khiến tiếng reo hò xung quanh càng thêm vang dội. Nhược Hi chưa thấy con gái nhà ai cưỡi ngựa tài tình đến thế, liền trố mắt theo dõi, rồi cũng vỗ tay gào thét theo mọi người. Thiếu nữ nọ phi hết một vòng thì ghìm ngựa cho nhịp nước kiệu ra khỏi bãi, đám đông vẫn hò la khen ngợi. Nhược Hi vô cùng phấn khích, cầm lòng không đậu bèn kéo tay Nhược Lan:

- Trời ơi, giờ em mới biết thế nào là tư thái đĩnh đạc oai phong. Hôm nay được tận mắt trông thấy một nhân vật thế này, đến đây quả thực không uổng.

Nhược Lan phì cười, đẩy Nhược Hi ra:

- Nếu thích thì mai bắt đầu luyện tập chăm chỉ đi!

Nhược Hi ngưỡng mộ tưởng tượng lại màn trình diễn, đoạn thở dài:

- Mỗi người một duyên, đâu phải cứ muốn là được!

Nghe vậy, Thập Tam và Thập Tứ a ca cùng phì cười.

Nhược Hi còn đang miên man với những hình ảnh đẹp mắt vừa xem thì một cô nương dung nhan diễm lệ, mình vận bộ đồ kỵ sĩ đỏ thắm, tay cầm roi ngựa thong thả đi vào. Nhược Hi vừa ngó thấy, vẻ mặt bâng khuâng mường tượng lập tức tan tành. *Cô ta!* Thì ra cô ta là Minh Ngọc cách cách, mà giờ gọi cho đúng phải là Thập phúc tấn. Nhược Hi thầm thở dài, Thập Tam a ca quả có đủ lý do để mến thích cô ta, phong tư mê hồn đến thế thì anh hùng nào không phải nghiêng mình?

Minh Ngọc bước vào, đảo mắt nhìn quanh một vòng. Thập Tam và Thập Tứ a ca liền đứng dậy thỉnh an. Nhược Hi vô cùng thông cảm cho Thập Tam a ca, cái tiếng "chị dâu" này gọi lên, ắt lòng đau đớn cực cùng! Minh Ngọc hếch cằm, trừng trừng nhìn Nhược Hi:

- Không hiểu lễ tiết gì cả!

Nhược Hi sực tỉnh ngộ, vai vế Minh Ngọc đã khác, đúng lý mình cũng nên chào hỏi trước, thoắt lại nghĩ, cô ta cũng đâu thỉnh an chị mình, việc gì mình phải giữ lễ. Hừ, mặc xác! Nhưng vừa quyết định đã nhớ ngay ra Thập Tam a ca đang đứng bên quan sát, Nhược Hi bất giác run sợ, cho rằng không nên chọc giận cái tên tai ngược ấy là hơn, cô bèn miễn cưỡng cúi mình trước Thập phúc tấn:

- Phúc tấn cát tường!

Minh Ngọc hừ một tiếng, không buồn đếm xỉa, ngồi phịch ngay xuống. Đợi cô ta an tọa rồi, Nhược Hi cũng ngồi xuống theo.

Không khí có phần gượng gạo, ai nấy cùng im lặng cả. Đúng lúc ấy thái tử đi vào, theo sau y là Tứ a ca, Bát a ca, Cửu a ca và Thập a ca. Cả bọn ở trong vội vàng đứng lên hành lễ. Thái tử cười bảo:

- Bình thân! – Đoạn vừa ngồi xuống vừa bảo Thập phúc tấn – Hoàng a ma từng khen ngợi, cách cách nhà Quách Lạc La là có phong thái của một cách cách Mãn tộc nhất! Hôm nay tận mắt chứng kiến, quả thực danh bất hư truyền.

Thập phúc tấn cười thưa:

- Thái tử gia quá lời! Nhận xét của Hoàng a ma là dành cho chị gái thiếp mà.

Kể từ hôm cưới, đây là lần đầu tiên Nhược Hi chạm mặt Thập a ca, lòng cảm thấy hơi mất tự nhiên. Thập a ca thì từ lúc vào cứ long lanh mắt nhìn Nhược Hi, khiến cô càng không dám liếc gã, trống ngực cứ đập thình thình.

Bấy giờ ngoài bãi, một thiếu niên trẻ tuổi đang biểu diễn. Nhược Hi phải thừa nhận tên này không thể sánh bằng Thập phúc tấn, bởi vậy chỉ theo dõi một cách hờ hững. Đang lơ đãng ngó ra ngoài, chợt nghe Minh Ngọc hỏi:

- Mã Nhi Thái Nhược Hi, ngươi đã mặc đồ cưỡi ngựa, sao không ra sân biểu diễn một chút?

Nhược Hi tự thán, *lại giở trò đây!* Nhưng vì kiêng dè Thập Tam a ca, cô không dám phản pháo, chỉ im lặng chịu đựng, Nhược Lan liền gửi sang một ánh mắt tán đồng. Một lát sau, lại giọng Thập phúc tấn:

- Nghe nói con cái của Mã Nhi Thái tổng binh đều lớn lên trong quân doanh, tài cưỡi ngựa nhất định có chỗ hơn người, vì sao không nhân dịp này bộc lộ đôi chút cho mọi người thưởng thức?

Nhược Hi hậm hực nghĩ, *ngươi có thôi đi không? Tài cưỡi ngựa của ngươi đến nam tử cũng chẳng theo kịp, đương nhiên ngươi muốn tìm cách làm bẽ mặt ta rồi.* Cô ngó Minh Ngọc, lại ngó Thập Tam a ca, cuối cùng quyết định vẫn giữ im lặng. Bấy giờ đến lượt thái tử cười bảo:

- Mã Nhi Thái Nhược Hi, ra sân biểu diễn cho mọi người xem đi!

Nhược Hi đứng bật dậy, chưa kịp nói gì thì Thập a ca đã lanh chanh:

- Nhược Hi không biết cưỡi ngựa đâu, lần trước đi chơi với bọn em, cô ấy chỉ ngồi ngoài xem thôi.

Nhược Hi cám cảnh, *lão Thập ơi lão Thập, ngươi định cứu ta hay hãm hại ta đây?* Quả nhiên, Minh Ngọc cười nhạt chen vào ngay:

- Thế mới biết tiếng đồn không thể tin được! Thiên hạ cứ bảo người trong quân doanh Mã Nhi Thái đều bắn hay cưỡi giỏi, đặc biệt rất đông kỵ sĩ tài ba. Hôm nay xem ra đều là phao nhảm cả.

Minh Ngọc vừa dứt lời, Nhược Lan đã đứng dậy, mỉm cười nói với thái tử:

- Thần thiếp xin được biểu diễn một vòng. Chỉ hiềm hôm nay thần thiếp không mang ngựa sang đây, nên muốn mượn dùng tuấn mã của Thập phúc tấn.

Nhược Hi thầm nghĩ, *cái ả Thập phúc tấn này, nói gì không nói, lại đi động chạm đến nỗi nhức nhối của người ta,* rồi đâm lo, không rõ Nhược Lan cưỡi ngựa ra sao. Có điều đã đến nước này rồi, chỉ còn cách yên lặng đợi xem tình hình thôi.

Thái tử gật đầu đồng ý, Nhược Lan liền quay mình đi ra khỏi lán. Nhược Hi xốn xang trong dạ, cũng chạy ra cửa trông theo. Chỉ lát sau, một con bạch mã chở Nhược Lan lao vút vào bãi, tốc độ cũng không hẳn là nhanh hơn Thập phúc tấn, nhưng động tác thì hết sức đa dạng, lúc ngồi lệch, lúc quăng nghiêng mình xuống sát yên, hai tay ôm cổ ngựa, lúc nắm dây cương bằng một tay, có lúc còn vừa cưỡi vừa nhào lộn. Xem

chừng không phải là một nữ kỵ sĩ bình thường nữa, mà là một tinh linh xinh đẹp đang múa tự do trên yên cương.

Ngoài bãi, làn sóng hoan hô mỗi lúc một rầm rộ, trong lán cũng tấm tắc ngợi khen, mấy a ca giỏi cưỡi ngựa như Thập, Thập Tam và Thập Tứ đều luôn mồm tán dương. Nhược Hi thì vỗ đến rát cả tay.

Cuối cùng, Nhược Lan đứng thẳng trên yên, thúc ngựa từ xa phóng thốc về chỗ lán. Hôm nay nàng vận váy sa tanh hẹp tay màu hồng đào, ngoài khoác áo ngắn lông chồn, eo thắt đai lưng kết nơ bướm, tóc vấn đơn giản và cặp lại bằng mười hai hạt trân châu trắng. Đứng trên yên ngựa, tà váy đón gió bay lồng lộng, dây lưng giật đập phần phật, vốn dĩ đã yêu kiều, lúc này trông lại: khác nào tiên tử giáng phàm trần!

Đã tới gần lán, Nhược Lan vẫn phóng như tên bắn. Nhược Hi bất giác bồn chồn, thị vệ xung quanh cũng mau chóng chạy lại hườm sẵn. Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, mọi người đều hồi hộp, không gian dần im phăng phắc, ai nấy cùng nín thở. Ngựa chợt hí lên một tràng, rồi dừng khựng lại cách lán chừng mười bước, Nhược Lan vẫn đứng vững trên yên. Bốn bề lặng như tờ, rồi liền đó, cả trong và ngoài lán vỡ òa trong tiếng hoan hô như sấm động.

Nhược Lan nhảy xuống ngựa, giao dây cương cho một thị vệ đứng gần bên. Vào tới lán, nàng cúi mình trước thái tử:

- Thần thiếp thất thố, mong Thái tử gia trách phạt!

Thái tử cười vang:

- Cưỡi ngựa tài tình như vậy, phải thưởng, lý nào mà phạt?

Nhược Hi liếc Thập phúc tấn, sắc mặt cô ta rất khó coi, nhưng vẫn toát lên vẻ khâm phục. Thái từ vừa cho Nhược Lan bình thân, vừa bảo Bát a ca:

- Tài cưỡi ngựa của phúc tấn nhà Bát đệ thật tuyệt vời!

Bát a ca nhã nhặn cười đáp:

- Thái tử gia quá khen!

Nhược Hi nghe nhoi nhói trong tim, *chàng đã biết hết nguồn cơn cớ sự rồi ư?*

Sau hai màn biểu diễn sôi động như thế, chẳng ai thấy thỏa mãn với những người tiếp theo nữa, đều chỉ xem hờ hững qua loa. Nhược Lan từ lúc trở về chỗ ngồi, tâm trí như để đâu đâu, gương mặt phảng phất nét buồn không sao che giấu nổi. Bát a ca cúi đầu trầm tư, miệng tuy mỉm cười, nhưng nụ cười tràn đầy chua chát. Nhược Hi cũng thấy phiền ưu trong dạ, bèn đứng dậy lặng lẽ đi ra ngoài.

Cô vơ vẩn bước, thầm nghĩ tài cưỡi ngựa của Nhược Lan, nhìn là biết người dạy nàng còn trác việt cỡ nào, cứ thế mà suy, đó nhất định cũng là một trang nam nhi dẻo dai oai dũng. Bọn họ vốn dĩ là một đôi chim ưng chao liệng trên sa mạc mênh mang Tây bắc, nhưng giờ thì, kẻ ngủ yên đất lạnh, người chôn sâu lồng vàng!

14

Đang cảm thương, chợt nghe sau lưng có tiếng chế giễu:

- Người đã là của người ta, có đau lòng cũng vô ích thôi.

Nhược Hi ngoái lại, thì ra là Thập Tam a ca. Gã uể oải nhìn cô, miệng như cười mà không phải cười, dắt theo sau lưng một con ngựa ô. Trông bộ dạng ấy, Nhược Hi hơi bực, biết là gã hiểu lầm mà cũng chẳng buồn đính chính, chỉ lãnh đạm bảo:

- Lòng vả lòng sung cả! – Đoạn quay đi, tiếp tục tiến bước.

Thập Tam nghe vậy, mặt hơi ngẩn ra, ngẫm nghĩ chốc lát rồi sực hiểu, liền cười hô hố. Nghe tiếng cười có phần quái lạ, Nhược Hi bất thần dừng bước. Thập Tam a ca tiến tới trước mặt cô, vừa cười vừa trỏ cô bảo:

- Ta cứ thắc mắc lúc trong lán sao cô lại nín nhịn giỏi thế, thì ra… thì ra tưởng ta phải lòng người ấy! – Nói dứt lại cười ầm lên.

Nhược Hi vốn đã ngờ vực vì tiếng cười kỳ quặc, lúc này nghe gã nói, bụng có phần hoang mang, ngẫm kỹ lại cũng cảm thấy hài hước. Liên tưởng đến sự hiểu lầm của gã với mình, lại càng thấy hài hước thêm, không nhịn được cũng phá lên cười với gã. Hai người cùng cười một hồi, rồi từ từ ngưng lại, nhưng vẫn tủm tỉm nhìn nhau. Sau tràng cười ấy, chút nghi kỵ giữa đôi bên tựa hồ được cởi bỏ, Nhược Hi cất bước, Thập Tam cũng thong thả đi bên cạnh, con ngựa ô to lớn lững thững theo sau.

Nhược Hi vừa đi vừa nghĩ, vẫn cảm thấy làm sao lại xảy ra hiểu lầm hoang đường ngần này? Cô cười nụ, rồi không nhịn được, đành bảo:

- Tôi cũng không phải lòng Thập a ca đâu.

Thập Tam a ca ngớ người, dừng ngay lại, nhìn lom lom vào vẻ mặt nghiêm túc của Nhược Hi, rồi không nhịn được, tiếp tục cười sằng sặc, Nhược Hi đứng bên chúm chím nhìn gã. Cười chán, Thập Tam than: "Hòa!"

Hai người đi lên triền dốc, Nhược Hi chọn một chỗ tương đối bằng phẳng ngồi xuống, vòng hai tay ôm đầu gối, nhìn ra bãi cưỡi ngựa đằng xa. Thập Tam a ca thả mình xuống bên cạnh, dõi theo ánh mắt cô xuống những cái bóng lờ mờ. Con ngựa ô vẩn vơ dừng lại quanh đấy, dùng móng cày cày đất.

Cả hai im lặng hồi lâu, Nhược Hi không kìm được tò mò, bèn hỏi:

- Thế tối hôm ấy, anh đau lòng vì chuyện gì vậy?

Thập Tam a ca nín thinh, ngưng thần trông ra xa. Nhược Hi đợi một chốc rồi nhẹ nhàng bảo:

- Khó nói thì thôi.

Trầm ngâm thêm một lát, Thập Tam mới đáp:

- Thực ra cũng chẳng có gì. Hôm ấy là ngày giỗ của ngạch nương ta.

Nhược Hi "A" một tiếng, ngoảnh mặt nhìn sang, nhất thời không biết nên nói thế nào, lại tư lự quay đi. Thập Tam a ca gượng cười bảo:

- Và cũng ngày ấy nhiều năm về trước, là ngày thành thân của ngạch nương ta với Hoàng a ma.

Nhược Hi nghe vậy, lòng bất giác cũng cảm thương với gã. Đời một người đàn bà, qua đi như thế đó. Bây giờ ngoài con trai bà, chỉ e không còn ai nhớ được bà xuất giá lúc nào giữa những ngày đẹp đẽ như hoa, và lìa trần lúc nào giữa những năm thanh xuân rạng rỡ. Mà cái người vốn dĩ nên ghi lòng tạc dạ tất cả những điều ấy, lại có cả bốn bể trong tay nên chẳng còn nhung nhớ thời khắc mình vén chiếc khăn cưới để lộ ra một dung nhan diễm lệ ngọc ngà.

Trong ngày thành hôn của Thập a ca, trước mắt Thập Tam là màu đỏ rực rỡ, nhưng trong tim gã, hẳn chỉ có màu trắng tái tê. Xót xa quá đỗi! Bao nhiêu bất mãn vì hành động lỗ mãng của Thập Tam a ca hôm đám cưới đều tiêu tan, lòng Nhược Hi chỉ còn ai sầu vô hạn.

Hai người ngồi lặng một chốc, rồi Thập Tam ngoảnh sang, cười nhìn Nhược Hi:

- Cô không thích Thập ca, tại sao ta lại thấy cô hát tặng anh ấy? Và tại sao ai cũng bảo cô phát điên lên vì Thập a ca?

Nhược Hi nghiêng đầu trầm ngâm, hỏi:

- Anh có biết lần đầu gặp Cầu Nhiêm Khách, Hồng Phất Nữ đang làm gì không?

Thập Tam a ca chưng hửng, chậm rãi nghĩ ngợi rồi đáp:

- Chải tóc!

Nhược Hi cười bảo:

- Quan hệ giữa nam và nữ cũng có khi như Cầu Nhiêm Khách và Hồng Phất. Hai bên quan tâm săn sóc lẫn nhau chỉ vì chân tình, không phải vì mơ mòng trăng gió.

Nghe đến đây, Thập Tam hơi đổi sắc mặt, đăm đăm nhìn Nhược Hi. Cô gái thẳng thắn nhìn lại. Một lúc lâu sau, Thập Tam mới nói:

- Hay cho cái câu "chỉ vì chân tình, không phải vì mơ mòng trăng gió"!

Thấy gã hiểu được ý mình, Nhược Hi rất mừng, bởi nói gì thì nói, tình bạn bình đẳng giữa hai giới cũng là chuyện khá mới mẻ ở thời phong kiến này, sợ rằng không được số đông chấp nhận. Họ bất giác nhìn nhau cười.

Đằng xa, người ta đang rục rịch rời đi, Nhược Hi đứng dậy:

- Nên về thôi!

Thập Tam cũng đứng lên theo, đột nhiên hỏi:

- Đi làm vài chén được không?

Nhược Hi ngạc nhiên nhìn sang, Thập Tam đáp trả bằng một điệu cười ấm áp. Thấy lòng bỗng êm đềm theo, Nhược Hi liền khẳng khái nói:

- Có gì mà không được?

Thập Tam liếc con ngựa:

- Cưỡi chung nhá?

Nhược Hi bật cười:

- Cũng chẳng phải lần đầu mà.

Thập Tam a ca cười lớn, nhảy lên ngựa trước, rồi kéo Nhược Hi lên theo, để cô ngồi sau lưng mình. "Ya" một tiếng, hai người lao vút đi.

…

Tối mịt, Thập Tam a ca mới đưa Nhược Hi về Bối lặc phủ. Gã cho ngựa chạy chậm, Nhược Hi còn khoác áo choàng mà gã mượn cho, nhưng vẫn cảm thấy lành lạnh. Đợi gã đỡ mình xuống ngựa xong, cô chào:

- Anh về nhé!

Thập Tam a ca lộ vẻ ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Để ta giải thích với Bát ca thì hơn.

Nhược Hi cười:

- Anh chị ấy chẳng làm gì tôi đâu. Chị tôi không nỡ mà.

Thập Tam a ca không nhiều lời, mỉm cười tiến lên dập vòng cửa.

Thấy gã bướng bỉnh như vậy, Nhược Hi cũng để mặc. Cửa mở ra ngay. Thấy a ca và Nhị tiểu thư đứng bên ngoài, hai tên gác cổng giật mình thỉnh an. Thập Tam lạnh lùng bảo:

- Đứng lên! Đi báo với Bối lặc gia là ta đến!

Một tên lập tức chạy biến đi, tên còn lại nhanh nhảu khép cổng rồi dẫn Thập Tam vào sảnh. Nhược Hi gật đầu tạm biệt, rồi đi về chỗ Nhược Lan.

Khi cô vào đến nhà, ngoài Xảo Tuệ ra không có a hoàn nào khác đứng hầu. Nhược Lan mặt mày xanh xám, trông thấy em liền bảo:

- Chị từng nói "Chỉ dung lần này thôi, lần sau không được thế nữa", chắc em còn nhớ?

Nhược Hi đứng ngây, nhất thời không biết ứng đối thế nào. Nổi hứng ra ngoài chơi với bạn là một việc rất thường ở thời hiện đại, nhưng dưới chế độ phong kiến này, hành động thoải mái ấy lại bị mọi người xung quanh dị nghị. Nhược Hi không nén được bùi ngùi, cứ lặng lẽ đứng im, cô cảm thấy không thể nào khiến Nhược Lan thông tỏ ý mình, bởi giữa họ là khoảng cách ba trăm năm tư tưởng. Nhược Lan cũng tỏ vẻ bất lực, buồn bã nhìn em. Thấy em trầm mặc mãi, cuối cùng nàng mệt mỏi xua tay:

- Đi đi!

Nhìn dáng vẻ nàng, Nhược Hi rất áy náy, nhưng thực sự cảm thấy mình chẳng sai chỗ nào. Sống ở đây, cô đã mất mát quá nhiều thứ, cho dù không muốn Nhược Lan đau lòng, cô cũng không thể để cả quyền tự do kết bạn cũng bị tước đoạt.

…

Sáng hôm sau, Nhược Hi thức giấc thì trời cũng không còn sớm sủa gì, nhưng cô không muốn dậy, cứ nằm ườn trên giường, mắt chong chong trông lên đỉnh màn, nghĩ lại chuyện ra ngoài chơi với Thập Tam a ca tối qua…

Gã thúc ngựa xuyên qua vô vàn ngõ ngách yên tĩnh, cuối cùng dừng lại trước cổng một khu nhà quây quanh một khoảnh sân. Người đàn bà già ra mở cửa trông thấy gã, vội vàng thỉnh an, đoạn xăng xái:

- Thập Tam gia đến mà sao không báo trước một tiếng? Cô nương hiện đang tiếp khách, hay tôi đi thông báo cho cô nương, để cô ấy mau đuổi khéo khách về.

- Không cần đâu – Thập Tam a ca bảo – Hôm nay ta chỉ muốn mượn chỗ này của bà để đối ẩm với bạn thôi. Bà đi sắp một bàn cơm rượu là được rồi.

Người đàn bà nọ lén nhìn Nhược Hi, thấy phục sức sang trọng, lại thấy cô cũng đang nhìn mình, bèn vội vàng cúi đầu lĩnh mệnh.

Thập Tam a ca có vẻ rất quen thuộc với nơi này, gã dẫn Nhược Hi đi thẳng vào một căn phòng trần thiết đơn giản mà thanh nhã. Trong phòng chỉ bày một bộ bàn ghế bằng gỗ hoa lê, trên chiếc án gần cửa sổ đặt một bình sứ trắng, trong cắm vài cành thúy trúc để xòe tự nhiên, còn lại không trang hoàng gì. Nhược Hi ngó quanh rồi ngồi xuống theo Thập Tam, cười hỏi:

- Hồng nhan tri kỷ à?

Gã cười đáp:

- Thường mỗi khi phiền muộn đều đến đây uống vài chén rượu, nói chuyện cũng hợp.

Nhược Hi gật gù, thầm nghĩ cô nương sống trong phòng này hẳn là một kỹ nữ thanh cảnh, hạng phàm phu

không dễ gì gặp được.

Một lát sau, bà già nọ dẫn theo hai a hoàn bưng rượu thịt vào, bày biện xong đâu đấy thì lui cả ra. Nhược Hi và Thập Tam a ca bắt đầu ăn uống. Rượu vào lời ra, từ chuyện vặt hoàng cung tới giai thoại kim cổ, từ Mạc Bắc mênh mang tới Giang Nam mây khói, từ thi từ hội họa tới hiền sĩ tao nhân, cuối cùng phát hiện ra cả hai đều sùng bái Kê Khang, Nguyễn Tịch. Vốn dĩ đã ý hợp tâm đầu, đến đây hận gặp nhau quá muộn. Riêng Nhược Hi thì còn thêm nỗi xúc động trong lòng. Suốt mấy ngàn năm phát triển tư tưởng văn hóa Trung Quốc, tam cương ngũ thường của Nho gia giống như một chiếc lưới rộng, vợt bắt ràng buộc mọi cá thể độc lập vào một thứ bá quyền chính trị và bá quyền văn hóa với tôn chỉ quân vương là trung tâm, bởi vậy chủ nghĩa cá nhân không có cơ hội nảy nở trọn vẹn. Con người sinh nhầm thời loạn Kê Khang lại là một ngoại lệ, giống một tia chớp rạch xé trời khuya, ngắn ngủi mà đẹp đẽ. Trong danh tác thiên cổ *Thư tuyệt giao gửi Sơn Cự Nguyên*, ông nhấn mạnh tình cảm và lý tính con người là nguyên tắc của bình đẳng thực sự. Ông "chê trách Thương Thang và Chu Vũ Vương, khinh thường Chu Công và Khổng Tử", cho rằng những bậc thánh hiền mà Nho gia tôn sùng chẳng qua chỉ là một trong muôn mặt con người, không nên yêu cầu ai cũng phải noi theo. Hạnh phúc của mỗi người chỉ có người ấy là hiểu rõ nhất, và người ta có quyền đeo đuổi thứ hạnh phúc mà họ muốn. Tư tưởng của Kê Khang khá là tương đồng với chủ nghĩa cá nhân và tự do bình đẳng trong xã hội hiện đại.

Nhược Hi vẫn biết Thập Tam a ca bản tính phóng khoáng, nhưng không thể ngờ gã lại tôn sùng Kê Khang, nhất là khi gã được sinh ra trong hoàng thất, chễm chệ trên đỉnh tháp nhọn của giai cấp thống trị. Thật là niềm vui bất ngờ từ trên trời rơi xuống! Cuối cùng cũng có một người trong xã hội phong kiến thấu hiểu được suy nghĩ sâu kín của mình. Nhược Hi mừng rỡ khôn xiết, trao đổi càng thêm hào hứng cởi mở. Về phần Thập Tam a ca, áng chừng cũng sửng sốt vì giữa thời đại thịnh hành văn hóa Nho gia này lại gặp được một thiếu nữ dám nghi ngờ tư tưởng Khổng, Mạnh, điều ít thấy ngay cả ở đàn ông, gã vừa kinh ngạc, vừa thích thú, vừa vui vẻ, chuyện qua chuyện lại rôm rả vô cùng.

Tới khi phấn khích quá độ, Nhược Hi nâng chén bảo:

- Thực ra tôi thích Kê Khang còn vì một nguyên nhân vô cùng quan trọng nữa.

Thập Tam tưởng Nhược Hi lại có một nhận định khác thường nào, bèn chăm chú lắng nghe. Nhược Hi lim dim mắt, mỉm cười nói:

- Trong lịch sử cổ đại Trung Quốc, tuy rất nhiều mỹ nam như Phan An Tống Ngọc, nhưng ai cũng đẹp kiểu ẻo lả. Riêng Kê Khang thì khác, ông ta mạnh mẽ, khỏe khoắn, là một cây vân sam lừng lững dưới nắng vàng.

Nói đoạn, cầm lòng không đậu, Nhược Hi thở dài thườn thượt, vẻ ngưỡng mộ vô vàn. Thập Tam nghe mà trố cả mắt, nghe xong ngắm Nhược Hi, trầm ngâm hồi lâu mới thở dài than:

- Danh sĩ chân chính, vốn dĩ đã phong lưu…

Theo lịch sử, Thập Tam gia đứng về phía Tứ gia, mà Tứ gia là người giành được thắng lợi sau cuối trong trận chiến chính trị Cửu long đoạt đích. Còn Nhược Hi, vì có chị gái là Bát trắc phúc tấn, nên nhìn bề ngoài, cô là người của phe Bát a ca. Tuy không thể xoay chiều lịch sử, nhưng chí ít cô cũng muốn tận lực thu xếp chừa đường thoát cho mình, bởi vậy không thể phủ nhận rằng thoạt tiên cô kết giao với Thập Tam a ca là do mục đích riêng, song sau khi dốc bầu tâm sự, cô đã chân thành coi gã là tri kỷ. Ở thời đại này, làm gì có ai cho rằng về bản chất, mỗi con người sinh ra đều có quyền bình đẳng? Ai dám cho rằng ngay cả thiên tử cũng không có quyền bắt mọi người tuân theo các ý muốn của mình? Tuy tư tưởng phản biện về thể chế văn hóa hiện tại của Thập Tam a ca chỉ bắt nguồn từ lòng tôn sùng đối với Kê Khang, nhưng Nhược Hi cho rằng như thế đã đủ khiến cô hân hoan rồi.

Đang chìm đắm trong niềm vui tìm được tri âm, Nhược Hi bỗng nghe ngoài màn có tiếng a hoàn:

- Tiểu thư, Bối lặc gia sai người đến mời cô.

Nhược Hi vội lăn mình bật dậy, trong dạ bồn chồn. Sửa soạn xong xuôi, cô vội vàng đi theo thái giám vẫn chờ ở ngoài.

Tới cửa thư phòng, Nhược Hi gặp Lý Phúc. Hắn đẩy cửa ra để cô vào, rồi ở ngoài kéo cửa lại. Cửa đóng "xạch" một tiếng, trái tim gắng bình tĩnh nãy giờ của Nhược Hi lại nhảy lên thon thót.

Bát a ca vận trường bào trắng, đang đứng cạnh một cái ang sứ men xanh cao đến thắt lưng, trong ang cắm

lỏng chỏng mười mấy cuộn thư họa. Nghe tiếng người vào, chàng không phản ứng gì, vẫn điềm nhiên ngó ra cửa sổ. Từ chỗ mình, Nhược Hi chỉ trông thấy nét mặt nhìn nghiêng của Bát a ca. Ánh nắng lọt qua những ô cửa lục lăng, rọi lên lốm đốm trên mặt, chẳng rõ cảm xúc chàng thế nào.

Nhược Hi không biết tối qua Thập Tam đã nói những gì, cũng không biết Bát a ca nhìn nhận ra sao, nên cứ đứng lì ở cửa, không dám lên tiếng. Lâu lắc, Bát a ca mới quay lại, mặt thoáng nụ cười:

- Hôm qua em với Thập Tam đệ đi đâu vậy?

Nhược Hi hỏi:

- Thập Tam a ca không nói với Bối lặc gia sao?

- Ta đang hỏi em cơ mà!

Ruột rối như tơ, Nhược Hi ngẫm nghĩ, cảm thấy hôm qua tuy bàn nhiều chuyện ra ngoài khuôn khổ, nhưng cũng chẳng có gì đáng phải giấu giếm, bèn nhìn thẳng vào mắt Bát a ca:

- Anh ấy dẫn em đến một nơi uống rượu.

Nghe đáp, Bát a ca không tỏ vẻ trách cứ, nụ cười thường trực vẫn đọng trên môi, nhưng đôi mắt thì nhìn như khoan vào mắt Nhược Hi, tựa hồ muốn xuyên qua chúng để rọi xuống nội tâm sâu kín. Nhược Hi thản nhiên nhìn lại một lúc, cuối cùng cảm thấy hơi ngượng, đành ngoảnh đầu đi chỗ khác giả vờ tìm chỗ ngồi, rồi bước tách ra khỏi tầm nhìn của chàng. Cô vừa ngồi xuống, Bát a ca đã khẽ gọi:

- Lại đây!

Nhược Hi ngẩng lên, liếc chàng dò hỏi. Bát a ca mỉm cười ôn hòa, vẫn khẽ khàng:

- Em lại đây!

Nhận thấy chàng rất nghiêm túc, Nhược Hi đành chậm chạp đứng lên, gằm đầu nhích dần đến. Tới cách Bát a ca ba bước, cô dừng chân, cúi mặt ngắm sàn nhà đá mài.

Bát a ca thở một hơi nhẹ như gió thoảng, dịu dàng hỏi:

- Ta đáng sợ đến thế sao?

Vừa nói, chàng vừa tiến tới hai bước. Nhược Hi nhận ra, mỗi lần đứng gần Bát a ca, cô đều có cảm giác ức chế, lòng bấn loạn, óc mông lung, không sao suy nghĩ bình thường được.

Bát a ca nhẹ nhàng cầm tay Nhược Hi, cô vô thức rụt lại, nhưng chàng giữ chặt: "Yên nào!" rồi lấy trong ngực áo ra một chiếc vòng ngọc, lồng vào tay cô. Chiếc vòng óng ánh xanh, trong ruột có một đường đỏ thắm mảnh như tơ. Vòng hơi chật, nên khi lồng vào thấy đau đau, Nhược Hi cau mày, Bát a ca liền vỗ về:

- Chịu khó một chút, sắp được rồi.

Chàng chậm rãi đẩy dần từng chút một, đưa chiếc vòng vào cổ tay Nhược Hi, xong xuôi nhấc tay cô lên, ngắm nghía chốc lát thì buông ra, trở về bàn ngồi. Chàng ra xa rồi, Nhược Hi thấy đầu óc tỉnh táo trở lại, bắt đầu ngẫm nghĩ xem thế này là thế nào đây? *Không phải mình tới để nghe mắng mỏ sao?* Đương suy tư, chợt nghe Bát a ca bảo: "Diêu thị lang bên bộ Lại sắp đến. Em về đi!", Nhược Hi liền "Ồ" một tiếng, bái chào rồi lui ra. Lý Phúc đang chực ngoài cửa, trông thấy cô thì vội vàng khom mình thỉnh an, song Nhược Hi còn mải suy nghĩ nên không để ý đáp lời, cứ thế đi thẳng.

Nhược Hi về tới nhà. Ngó mặt em hoang mang, tưởng đâu là do vừa bị giáo huấn, Nhược Lan bèn mỉm cười, điềm đạm bảo:

- Cũng nên chỉnh đốn phép tắc!

Nhược Hi không nói không rằng, mải mốt đi về phòng riêng.

Lúc ăn cơm, ngó thấy chiếc vòng trên cổ tay Nhược Hi, Nhược Lan hơi ngỡ ngàng:

- Ở đâu ra đây?

Nhược Hi giật thót, không biết nên đáp thế nào, còn đang bối rối lại thấy Nhược Lan gật gù:

- Thập Tam đệ kể cũng hào phóng thật! Đây là ngọc Phượng huyết, hiếm có lắm đấy!

Biết Nhược Lan hiểu lầm, nhưng nghiệm thấy cũng khó lòng giải thích cho xuôi, Nhược Hi đành để Thập Tam a ca tạm gánh cái danh hão này vậy.

Dùng cơm xong, uống được chừng nửa chung trà, Nhược Lan bỗng nói:

- Có rất nhiều việc chúng ta hoàn toàn không được quyền quyết định, chi bằng đừng mất công bận lòng cho xong.

Nhược Hi cầm chén trà, ngồi ngẫn ra, nghĩ ngợi hồi lâu mà không biết đối đáp thế nào, cuối cùng đành nước đôi:

- Em sẽ tự chăm lo bản thân.

15

Sắp đến Tết, ai cũng ngong ngóng chờ mong. Nhược Hi thì mỗi ngày một ủ rũ, nghĩ tới ăn Tết xong, qua Nguyên tiêu là đến lúc tuyển tú nữ, tính ra chưa đầy một tháng nữa, lòng không háo hức với dịp lễ lạt này chút nào, ngược lại còn cầu cho nó đừng bao giờ đến. Song trên đời rất ít việc được như ý người ta, dù không muốn, Nhược Hi vẫn phải đón chào năm Khang Hy thứ bốn mươi tư.

Tết Nguyên đán, trong cung tổ chức tưng bừng. Gần nửa năm nay, tiệc lớn tiệc nhỏ của hoàng thất, Nhược Hi đã tham gia đến mấy lần liền, giờ cũng không còn háo hức như lúc mới vào nữa, lại thêm lòng sẵn nặng tâm sự nên càng có chiều uể oải. Đến hôm chính lễ, Nhược Hi để mặc Đông Vân trang điểm phục sức, rồi theo Bối lặc gia và Nhược Lan vào cung.

Lòng u ám, mắt nhìn mà không ý thức được xung quanh trang hoàng lộng lẫy tinh tế nhường nào, bảo lạy thì lạy, cho ngồi thì ngồi, nhất cử nhất động của Nhược Hi đều máy móc rập khuôn mọi người, nhưng cũng không phạm phải điều gì sơ suất.

Yến tiệc lần này vượt xa dịp Trung thu, rất đông đại thần và gia quyến tham dự, khung cảnh vô cùng náo nhiệt, Nhược Hi thầm nghĩ thế lại hay, chẳng ai chú ý đến ta, càng tự do đắm chìm suy tưởng.

Nhưng cổ nhân bảo thế nào nhỉ? *Đời người, mười việc thì hết tám chín việc là bất như ý.* Thập a ca và Thập phúc tấn chính là hai tay đầu sỏ thúc đẩy quá trình biến câu nói này thành hiện thực. Vừa trông thấy Nhược Hi, Thập a ca liền phớt lờ luôn phúc tấn bên cạnh, cứ mải miết ngắm cô. Vậy là, Nhược Hi buộc phải chịu đựng bốn luồng mắt săm soi, hai luồng nồng nhiệt, hai luồng lạnh băng, cảm giác khốn khổ vì bị nước lửa giao tranh giày vò khiến Nhược Hi nhấp nhổm như ngồi trên tổ kiến. Về sau không nhịn nổi, cô ngẩng phắt lên hằm hằm nhìn Thập a ca. Trông bộ dạng cô như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Thập a ca đành phải nhìn lảng đi. Thấy chồng không ngắm Nhược Hi nữa, Minh Ngọc bèn ném cho cô một ánh nhìn khinh miệt rồi cũng dời mắt đi chỗ khác.

Cuối cùng thế giới cũng hòa bình! Nhược Hi thở dài, tiếp tục ngồi thừ ra, nhưng chưa được bao lâu lại có cảm giác gai gai, cô giận điên lên. *Lão Thập, ngươi có thôi đi hay không đây?* Nhược Hi ngẩng lên, phóng ra ánh mắt dữ dằn nhất mà cô có thể nhào nặn được, nhưng lại chạm ngay phải khuôn mặt hớn hở nhiệt thành thân thiện của Thập Tam a ca. Ánh mắt dữ dằn khiến vẻ nhiệt thành thân thiện ấy lập tức đông cứng lại. Nhược Hi vội nhoẻn miệng cười, biểu cảm thay đổi đột ngột khiến cơ mặt giật lên đau nhói. Cười xong, Nhược Hi làm ra vẻ miễn cưỡng, chẳng rõ Thập Tam có hiểu hay không, nhưng thấy gã cười đáp lại, nâng chén với mình, Nhược Hi cũng vui vẻ nâng chén chúc tụng từ xa.

Uống xong chén rượu, Nhược Hi định cúi đầu tiếp tục suy tư thì phát hiện ra Bát a ca đang đưa mắt nhìn, khóe miệng nhênh nhếch. Không biết làm thế nào mới phải, Nhược Hi đành hấp tấp rót rượu, nâng chén mừng chàng. Bát a ca mỉm cười, cũng giơ chén cụng lại từ xa.

Đặt chén xuống rồi, Nhược Hi nhủ bụng, *giờ thì ta được yên ổn nghỉ ngơi chưa đây?* Cô lướt mắt một vòng, nhận ra Thập Tứ đang nhìn như đóng đinh vào mình, vẻ suy nghĩ. Nhược Hi không hiểu gã suy nghĩ điều gì, mà cũng chẳng buồn phỏng đoán, đành nhe răng nheo mắt trêu cho qua chuyện. Thập Tứ ngó bộ mặt ấy, hơi lắc lắc đầu, rồi cong môi lên cười. Nhược Hi cũng cười trả, đoạn mang vẻ tươi tỉnh ngoảnh đầu đi thì phát hiện ra Tứ a ca, đang ngồi ở bàn cạnh Thập Tứ a ca, đã trông thấy hết cả màn biểu diễn ấy rồi. Nét mặt chàng tuy lạnh lùng, nhưng sâu trong mắt lại ánh lên vẻ thú vị. Nhược Hi nghĩ thầm, nhất định phải tránh làm mếch lòng nhân vật này, bằng không mai sau chết ra sao cũng không biết được. Cô vội mỉm cười ngọt ngào, rồi quay mặt đi.

…

Tiệc tan, về đến phủ, Nhược Hi mệt bã cả người, lòng thầm cám cảnh, cái trò đầu mày cuối mắt này thật chẳng có gì vui, nhất là khi phải đem ra dùng với đám con vua cháu chúa ấy!

Theo Nhược Lan về đến phòng rồi, Nhược Hi vội bảo bọn a hoàn sửa soạn cho mình rửa mặt. Trông bộ dạng sốt sắng như thể đã ba trăm năm chưa nhìn thấy giường ngủ của Nhược Hi, Nhược Lan nén cười bảo:

- Tối nay không được ngủ sớm thế đâu, phải đón giao thừa chứ!

Nhược Hi ngẩn người. Nhiều năm qua cô không thức đến mười hai giờ đêm trừ tịch. Nhưng đã về thời xa xưa thì cũng nên theo lệ cổ vậy!

Nhược Lan bảo a hoàn bưng bánh trái hoa quả đã chuẩn bị sẵn ra, kéo cả Xảo Tuệ Đông Vân lại ngồi cùng, vừa chuyện trò vừa đợi năm mới sang. Thấy Nhược Hi lừ đừ quá, Xảo Tuệ bèn đi lấy một sợi dây sặc sỡ, rủ cô chơi đan dây tạo hình. Thế là hai người thay nhau lộn móc đủ kiểu đủ dạng. Nhược Lan và Đông Vân vừa trò chuyện vừa xem Nhược Hi và Xảo Tuệ đan dây.

Bỗng dưng có tiếng a hoàn bé ngoài cửa:

- Bối lặc gia cát tường!

Đông Vân và Xảo Tuệ giật bắn, vội đứng lên. Nhược Lan và Nhược Hi ngạc nhiên nhìn nhau, rồi cũng đứng dậy.

Bát a ca cười bảo mọi người bình thân. Xảo Tuệ và Đông Vân lui ra. Nhược Lan và Nhược Hi vẫn đứng bất động, Bát a ca bèn nói:

- Ta đến đón giao thừa với hai chị em, không hoan nghênh à?

Nhược Lan vội đáp:

- Chỉ vì bất ngờ quá, nên thiếp kinh ngạc mà thôi.

Vừa nói, nàng vừa mời Bát a ca ngồi xuống. Bát a ca cười bảo:

- Ngồi cả đi, chẳng mấy khi cùng nhau đón năm mới.

Nhược Hi im lìm ngồi xuống, tiện tay nhón một miếng bánh ăn.

Bát a ca trao đổi vài câu với Nhược Lan, nhưng vì Nhược Lan im lặng là chính, lên tiếng là phụ, cả hai dần dần nín bặt. Ba người ngồi trong trầm mặc, Nhược Hi thấy đầu nặng nặng, cứ nghiêng bên nọ chúi bên kia, rồi bắt đầu gà gật. Thấy cô buồn ngủ quá mức, Nhược Lan bèn kéo sang lòng mình:

- Chợp mắt chút đi! Lát nữa chị gọi dậy.

Nhược Hi liền tựa vào chị ngủ thiếp đi.

Đương khi mơ mơ màng màng, chợt nghe bên ngoài có tiếng pháo nổ giòn tan, Nhược Hi ngồi bật dậy trên lòng chị. Nhược Lan vén gọn tóc lại cho em:

- Năm mới đến rồi!

Bát a ca cũng cười:

- Ừ!

Nhược Hi vội đứng lên:

- Hay quá, thế là đón giao thừa xong, em đi ngủ đây!

Nói đoạn, không đợi ai trả lời, cô mải mốt chạy về phòng, nhảy tót lên giường, vùi đầu ngủ thiếp đi.

Hôm sau thức dậy, Nhược Hi mới ý thức được rằng mình đã đón cái Tết đầu tiên của thời xưa một cách quá đỗi bình lặng, ngẫm lại cũng tiêng tiếc, song nghĩ rằng nếu về sau Tết năm nào cũng có thể trôi qua yên ổn thế này thì chưa hẳn là không may mắn.

Cô hỏi Đông Vân, lúc ấy đang đứng sau lưng chải đầu cho cô:

- Đêm qua Bối lặc gia có nghỉ lại đây không?

Đông Vân ngừng tay, thở dài:

- Không, tiểu thư về phòng rồi, chẳng bao lâu Bối lặc gia cũng đi luôn.

Nhược Hi lặng nhìn mình trong gương, không hỏi han gì nữa.

…

Không khí tết nhất rộn ràng chưa vãn, Rằm tháng Giêng đã đến nơi. Nhược Hi lòng sầu trăm mối, nhưng vẫn thấy hứng thú với tiết Nguyên tiêu. Nguyên tiêu còn gọi là tết đèn Thượng nguyên, trong dịp này, nhà nào cũng giăng kết hoa đăng, đêm khuya còn múa sư tử, múa đèn rồng, chơi đố chữ, thả pháo hoa. Đêm xuống, các khuê nữ ngày thường ít ra khỏi cửa còn được đi chơi cùng bạn, ngắm đèn đoán chữ, bởi vậy có thể nói đây đúng là ngày lễ mà các cô gái mong chờ nhất. Nhược Hi cũng không phải ngoại lệ, nhất là còn bị lôi cuốn bởi những cảnh tài tử giai nhân gặp gỡ dưới trăng mà thi từ thời cổ thường miêu tả, nên càng thêm ngóng đợi.

Trời chưa tối hẳn, cô đã giục Đông Vân búi cho mình kiểu đầu cánh phượng, mặc tấm áo màu hoàng yến mơi mới, rồi rối rít bảo Xảo Tuệ mau thay quần áo. Xảo Tuệ cười nói:

- Cô nương của tôi ơi! Phải tối mới ngắm đèn đoán chữ được chứ!

Nhược Hi không đôi co, cứ hối thúc luôn miệng, Xảo Tuệ bị giục giã quá, đành mau chóng thay quần áo, lại cầm thêm hai chiếc áo choàng cùng Nhược Hi rời phủ.

Đi chưa bao xa đã nghe sau lưng có tiếng gọi: "Nàng Liễu!", Nhược Hi bất giác cau mày, nghĩ bụng dù ai trong Tử Cấm thành cũng biết ngoại hiệu này, nhưng chưa kẻ nào dám ngông cuồng gọi thẳng mặt mình như vậy. Cô quay ngoắt lại thì nhận ra Thập Tam a ca, mình vận áo dài thư sinh giản dị màu xanh nhạt, bên cạnh có một tên hầu nhỏ mặt mũi rất thanh tú. Cả hai đang thong thả tới gần. Gặp Thập Tam, Nhược Hi rất vui, bèn cười hỏi:

- Sao khéo thế này?

Thập Tam a ca cười đáp:

- Cố tình thì đương nhiên là khéo rồi.

Nghe vậy, Nhược Hi mới biết là gã có ý đến chờ mình, liền hỏi:

- Sao anh biết hôm nay tôi sẽ ra ngoài chơi?

Thập Tam bật cười:

- Một ngày vui thế này, cô lại chịu ngồi yên trong nhà hay sao?

Hai người sánh vai bước, Xảo Tuệ và tên hầu nhỏ theo sau. Đi được một lúc, Thập Tam nói:

- Ta mời Lục Vu cô nương cùng đến ngắm đèn đấy!

Nhược Hi ngẫm nghĩ:

- Chủ nhân của căn phòng mà lần trước chúng ta ghé qua phải không?

Thập Tam gật đầu, Nhược Hi cười nói:

- Hay quá! Đang cảm thấy ít người thì không vui đây. Huống hồ lần trước tôi mượn áo choàng của chị ấy, đến giờ vẫn chưa trực tiếp cảm ơn được.

Thập Tam nghe xong, dừng chân ngoái đầu bảo tên hầu nhỏ:

- Ta nói đúng chưa nào?

Nhược Hi dừng lại theo, nghi hoặc ngoảnh nhìn.

Tên hầu nhỏ tiến tới, chắp tay thi lễ:

- Thập Tam gia nói cô nương không phải người tầm thường, tôi còn chưa tin. Hôm nay được gặp mới biết

anh ta không nhìn lầm.

Nhược Hi cũng cười:

- Chắc đây là chị Lục Vu rồi! Chẳng ngờ chị đến, nếu không tôi đã đem áo choàng ra trả – Vừa nói vừa thầm nghĩ, trông cách bài trí căn phòng lần trước, đủ biết cô ta lưu lạc chốn phong trần nhưng là người tâm cao khí ngạo, ban nãy chắc hẳn sợ bị xem thường nên không muốn lộ diện ngay.

Trời tối dần, đường sá càng lúc càng đông. Nhìn dọc phố, hai bên lề đèn giăng ngút ngát như biển sao. Người qua lại nườm nượp, tiếng nói cười liên miên không dứt. Nhược Hi háo hức ngắm nghía, ngắm cả những cô gái lướt qua bên mình, ba người kia cười rộ, Lục Vu hài hước bảo:

- Trông cô cứ như chưa bát phố bao giờ ấy!

Nhược Hi thở dài, lắc đầu nói:

- Lại chẳng? Cả ngày như ngồi tù.

Lục Vu ngẩn người, rồi cười phá lên.

Nhược Hi vốn không giỏi giải đố chữ nên chỉ ngắm hoa đăng. Thập Tam và Lục Vu thì chẳng chú ý mấy, rõ ràng cũng không hứng thú với các câu đố, bởi vậy bốn người cứ vừa đi vừa nhìn ngó lung tung.

Thập Tam dẫn cả bọn lên một tửu lâu. Tiểu nhị hiển nhiên đã quen mặt gã, vội tìm một chỗ gần cửa sổ, xếp dọn để họ ngồi xuống:

- Lát nữa đoàn múa rồng và sư tử sẽ đi qua bên dưới đây, các vị ngồi chỗ này xem rõ mà khỏi phải chen chúc.

Bốn người vừa trò chuyện vừa ngó xuống đường nhìn khách bộ hành qua lại, chợt nghe có tiếng hỏi:

- Thập Tam ca cũng ở đây à?

Nhược Hi ngoái đầu, nhận ra Thập Tứ a ca và mấy thiếu niên đang đứng sau lưng bọn họ. Bọn thiếu niên nhanh nhảu cúi mình trước Thập Tam, Nhược Hi và Xảo Tuệ thì vội đứng dậy định thỉnh an Thập Tứ, khung cảnh nhất thời nhộn nhạo hết cả lên. Song Thập Tam và Thập Tứ không để mọi người kịp tung hô, đã xua tay cắt ngang:

- Đều mặc quần áo dân thường, đừng phép tắc nhiều như thế!

Không khí hơi lắng lại, Lục Vu đứng bên Nhược Hi, ngoảnh mặt nhìn ra cửa sổ. Xảo Tuệ thì cúi đầu đứng im. Nhược Hi nhìn hết Thập Tam sang Thập Tứ. Hai người tuy đều đang cười, nhưng nụ cười rất khác nhau, Thập Tam thì lơ đãng bất cần, Thập Tứ thì lạnh lùng lịch sự. Thấy Nhược Hi nhìn mình, Thập Tứ a ca trừng mắt nhìn lại, Nhược Hi dẩu môi, đoạn cúi mặt xuống.

Đương lúc ấy, một thiếu niên gầy gò cùng nhóm Thập Tứ bỗng hỏi:

- Đây chẳng phải Lục Vu cô nương ư?

Bấy giờ Lục Vu mới ngoảnh vào, ngó người vừa lên tiếng, sắc mặt lãnh đạm, không nói không rằng, rồi hướng ánh nhìn xuống đất. Thập Tứ lúc này mới nhận ra Lục Vu là nữ nhi, bất giác ngắm kỹ thêm một chút. Lục Vu cứ cúi đầu, vẻ mặt hờ hững, Nhược Hi thò tay xuống gầm bàn siết nhẹ tay nàng. Nàng ngoảnh sang nhìn, Nhược Hi hé miệng cười, rồi buông tay nàng ra.

Một thiếu niên béo lùn lộ vẻ chế giễu:

- Đúng là *Không ăn chơi phí đời tuổi trẻ!* Thập Tam gia trái ấp phải ôm, thật lắm diễm phúc quá!

Hắn vừa dứt lời, mặt Thập Tam đã lạnh hẳn đi, nhưng gã chưa kịp tỏ thái độ, Thập Tứ đã hừ mũi mắng át:

- Sát Sát Lâm, ngươi nói lăng nhăng gì thế?

Sát Sát Lâm hiển nhiên không hiểu vì sao ngón bợ đỡ của mình lại khiến Thập Tứ gia bực bội, hắn vô cùng thắc mắc, cứ đứng như trời trồng. Bên cạnh có người nhận ra Nhược Hi, muốn nhắc nhở Sát Sát Lâm nhưng đã muộn.

Nhược Hi vẫn cúi mặt, nhếch miệng cười, rồi ngẩng lên hỏi:

- Các vị ra ngắm đèn hay ngắm người đây?

Bấy giờ cả bọn mới lục tục ngồi xuống.

Múa sư tử rất nhộn nhịp, múa rồng cũng rộn ràng, nhưng trong những người có mặt, chỉ mình Nhược Hi và Xảo Tuệ là thật sự thưởng thức. Những người khác hoặc là trầm ngâm nghĩ ngợi, hoặc là len lén dò xét Nhược Hi, có vài người cứ nhìn Lục Vu chằm chằm.

Đêm về khuya, đèn đã ngắm xong chơi đã thỏa, Nhược Hi rục rịch đứng dậy. Thập Tứ nói ngay:

- Để em đưa Nhược Hi về.

Nhược Hi nghe vậy, nhân lúc Thập Tứ không để ý, kín đáo nhún vai với Thập Tam a ca. Thập Tam phì cười. Cuối cùng gã tiễn Lục Vu, Thập Tứ hộ tống Nhược Hi và Xảo Tuệ, những kẻ khác tự động ai về nhà nấy.

Trời hơi lạnh, Xảo Tuệ lấy áo choàng đã mang sẵn khoác lên vai Nhược Hi rồi lùi lại đi sau, để Nhược Hi sóng bước với Thập Tứ a ca. Về đến tận cổng phủ, cả hai vẫn không nói câu nào.

Tên hầu nhỏ ra mở cửa, thấy Nhược Hi và Thập Tứ a ca thì tươi cười thỉnh an, đoạn nói:

- Tiểu thư đấy ạ? Lan chủ tử sai người ra hỏi mấy lần rồi!

Thập Tứ cho tên hầu bình thân:

- Bát ca có nhà không?

Tên nọ vội đáp:

- Chắc đang ở chỗ đích phúc tấn. Để tiểu nhân đi báo nhé?

Thập Tứ vừa tiến vào vừa bảo:

- Nói với Bát ca là ta đợi trong thư phòng.

Nhược Hi định quay về chỗ Nhược Lan thì Thập Tứ gọi lại, đanh mặt bảo:

- Đi với ta tới thư phòng.

Nhược Hi ngẫm nghĩ, cho rằng đi cùng gã một chuyến thì đã làm sao? Bèn gật đầu, cho Xảo Tuệ về trước báo với Nhược Lan, còn mình thì theo Thập Tứ đến thư phòng.

Hai người ngồi chưa ấm chỗ, Lý Phúc đã nâng rèm lên, Bát a ca tươi cười bước vào. Thấy Nhược Hi cũng có mặt, chàng thoáng vẻ ngạc nhiên.

Thập a ca chẳng chào hỏi gì, đứng ngay dậy làm một câu:

- Anh đoán xem, hôm nay em gặp Nhược Hi đi cùng ai?

Bát a ca vẫn giữ nụ cười, đưa mắt ra hiệu cho Lý Phúc, hắn ta lập tức lui ra, đưa tay khép cửa. Bát a ca ngồi xuống, mỉm cười hỏi:

- Cùng ai?

Thập Tứ ngó Nhược Hi:

- Cùng Thập Tam đấy! Thật chẳng biết cô ta thân với hắn tự lúc nào – Gã hừ mũi, đoạn tiếp – Thế đã đi một

nhẽ, đằng này cô ta còn đánh bạn với cả gái lầu xanh.

Nhược Hi đâm bực. *Gã này là gì của ta, việc nhà ta lại đến lượt cái mặt gã giám sát à?* Cô bèn hỏi vặn:

- Đi cùng Thập Tam thì sao? Đánh bạn với gái lầu xanh thì sao?

Thập Tứ cáu kỉnh nhìn cô, xẵng giọng:

- Sao à? Cô có thấy tiểu thư hay cách cách nào trong Tử Cấm thành lại đi chung với kỹ nữ lầu xanh không?

Nhược Hi càng giận, đứng bật dậy cười nhạt:

- Tôi chỉ biết, kỹ nữ có người như Lục Châu, nhảy lầu đền đáp tình yêu; có người như Lương Hồng Ngọc, đánh trống kháng Kim; có người như Lý Sư Sư, thà nuốt vàng tự tử chứ không thị hầu quân Kim; có người như Quỷ Hoạch tướng quân Lâm tứ nương, liều chết cứu Hành vương; có người như Viên Bảo Nhi, khẳng khái cất tiếng hát bi thương, mất mạng không hối hận…

Nói đến đây, sực nhớ ra Viên Bảo Nhi là người chống đối quân Thanh cuối đời Minh, Nhược Hi vội nín lại, nhưng vẫn hầm hầm nhìn Thập Tứ a ca.

Thập Tứ hiển nhiên không ngờ chỉ hai câu của mình lại khiến Nhược Hi tuôn ra một tràng như vậy, gã vừa cáu vừa tự ái, nhất thời không biết phản bác thế nào, đành nghiến răng gật đầu, trừng trừng nhìn trả.

Thấy đôi bên lời qua tiếng lại rồi sửng cồ gườm nhau như hai con gà chọi, Bát a ca không nhịn được, đành lắc đầu can:

- Đừng lườm nguýt nữa! Thập Tứ đệ hẵng về đi! Việc của Nhược Hi, để ta xử lý.

Thập Tứ trợn mắt ngó Nhược Hi rồi ngoảnh sang Bát a ca, chực nói lại thôi, cuối cùng ngoắt đầu nhìn Nhược Hi thêm lần nữa, đoạn phất tay áo bỏ đi.

Đối với Thập Tứ, Nhược Hi chẳng hề sợ hãi, nhưng gã vừa rời khỏi, chỉ còn mình cô với Bát a ca, cô lại bắt đầu căng thẳng, bèn cúi mặt, tay vò vò dải áo, không biết nên làm thế nào mới phải.

Bát a ca nhìn cô một chốc, cười bảo:

- Thái tử gia nói đùa mà chuẩn xác ghê. Ta thấy em không chỉ giống Thập Tam đệ ở chỗ liều lĩnh, mà còn ở chỗ sùng bái Kê Khang, rồi học theo tác phong tự do khoáng hoạt của các danh sĩ nữa – Chàng nhắc – Đừng đứng mãi thế!

Nhược Hi chậm chạp định ngồi, Bát a ca bèn bảo:

- Ngồi dịch lại đây, có chuyện muốn nói với em.

Nhược Hi càng thêm hồi hộp, nhưng chẳng còn cách nào khác, đành líu ríu bước lại, cúi mặt ngồi xuống cạnh chàng.

Đợi cô yên vị rồi, Bát a ca thở dài, quay mặt nhìn thẳng ra phía trước, nín lặng. Hai người ngồi im hồi lâu, Bát a ca chợt hỏi:

- Có sợ không?

Nhược Hi ngẩn người, không hiểu chàng muốn nhắc tới chuyện gì, mắt mở to thắc mắc. Bát a ca ngoảnh lại:

- Việc tuyển tú nữ đấy, em có sợ không?

Nhược Hi nghe hỏi, cảm thấy nỗi buồn chan chứa bấy lâu lại được dịp phun trào, cô lẳng lặng gật đầu, chau mày cúi mặt.

Im lìm chốc lát, Bát a ca bỗng lẩm bẩm:

- Lần đầu ta gặp chị em là lúc, nàng mười lăm tuổi.

Nhược Hi vội gác sầu khổ sang một bên, chăm chú lắng nghe.

- Năm ấy, a ma em về kinh nhậm chức, chị em cũng đi theo. Đang giữa ngày xuân, thời tiết đẹp lạ thường, da trời xanh ngắt như mới gột, gió nhẹ thoảng hương hoa khiến tâm hồn phơi phới. Ta và hai tên hầu cận ra ngoại ô cưỡi ngựa, trông thấy một cô bé phi ngựa trên triền đồi đằng xa – Chàng bật cười – Em cũng tận mắt chứng kiến tài cưỡi ngựa của Nhược Lan rồi, có thể hình dung lúc ấy trông nàng diễm lệ và khiến lòng người rung động tới mức nào.

Nhược Hi hồi tưởng tư thái thoát tục của Nhược Lan hôm ở trường đua, bất giác gật gật đầu. Bát a ca tiếp:

- Bữa ấy nàng phi ngựa còn ấn tượng hơn hôm ở bãi đua nhiều, tiếng cười thì lảnh lót như chuông bạc, vọng vang khắp núi rừng, dào dạt toàn vui sướng, khiến ai nghe thấy cũng hân hoan, cũng muốn cười theo – Chàng trầm ngâm – Lúc đó ta không dám tin vào mắt mình. Tử Cấm thành rất nhiều người đẹp, nhưng chẳng ai giống Nhược Lan.

Nhược Hi thầm nghĩ, Nhược Lan hồi ấy còn là thiếu nữ hạnh phúc vì tình, tưởng mình và người yêu sẽ được sóng bay tới chín tầng trời. Niềm vui của nàng tỏa ra từ tận đáy lòng, đương nhiên khác hẳn những cô gái cả đời chưa chắc được một mảnh tình vắt vai trong Tử Cấm thành.

Bát a ca kể:

- Về đến nhà, ta vội vàng đi dò tin tức của chị em, lại nghĩ cách xin Hoàng a ma ban nàng cho ta. Đương lúc bí kế thì ngạch nương báo Hoàng a ma muốn lập con gái lớn nhà Mã Nhi Thái làm trắc phúc tấn của ta. Thật sự, ta cảm thấy cả đời mình chưa bao giờ sung sướng đến vậy. Sau hôm Hoàng a ma giáng chỉ, ta đã chạy khắp kinh thành, mất hơn nửa năm mới tìm được một chiếc vòng ngọc Phượng huyết, định tặng chị em trong ngày thành thân.

Nhược Hi cúi nhìn chiếc vòng ở cổ tay, không nhịn được giơ lên hỏi:

- Đây hả? Đây là chiếc vòng định tặng chị em?

Bát a ca ngắm chiếc vòng trên cổ tay Nhược Hi, đoạn đưa tay nắm tay cô, nói tiếp:

- Ta sớm mong chiều ngóng, cuối cùng ngày đại hỉ cũng đến. Nhưng khi vén tấm khăn che mặt tân nương, ta cảm thấy sự việc không như mình chờ đợi. Người trước mặt ta không còn giống người khiến ta tương tư suốt hai năm trời nữa. Nàng chẳng bao giờ cưỡi ngựa, cũng hiếm khi hé cười. Ta cứ tự hỏi mình, rốt cục là thế nào? Chẳng lẽ ta nhận lầm? Về sau ta cho thuộc hạ đi dò la khắp chốn, vất vả lắm mới biết được nguyên nhân.

Chàng cười khổ, không nói rõ hơn. Nhược Hi thầm thở dài, *trời già sao khéo trêu ngươi!* Nghĩ ngợi chốc lát, đột nhiên tim đập điên cuồng, cô nín thở, e ngại hỏi:

- Người đó vì sao mà chết?

Bát a ca im lặng, rồi hít một hơi thật sâu:

- Người mà ta phái đi điều tra đã sơ suất đánh động cha em. Ông muốn tay binh sĩ nọ tránh xa, bèn cử hắn làm tiên phong, về sau… – Chàng ngưng ngang, không nói hết.

Nhược Hi cảm thấy tim mình đập mỗi lúc một mạnh. Cô rút tay ra, toan tháo chiếc vòng trả cho Bát a ca, chàng liền nắm lại:

- Đừng tháo!

Nhược Hi cúi mặt, trân trân nhìn chiếc vòng:

- Đây là quà tặng chị mà.

Bát a ca siết tay cô chặt hơn, thì thầm:

- Đây là quà tặng cho người ta thương – Nói đoạn, chàng đưa tay còn lại nâng cằm Nhược Hi, nhìn sâu vào

mắt cô – Hứa với ta, đừng bao giờ tháo ra!

Nhược Hi nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm của Bát a ca, cảm nhận được trong đó đong đầy sự dịu dàng mới mẻ, cũng đầy nỗi bi thương sâu xa, đầy đến nỗi tưởng chừng sắp tràn cả ra. Cô bỗng thấy lòng xao xuyến pha lẫn thương cảm, bèn chậm rãi gật đầu. Thấy cô nhận lời, Bát a ca mỉm cười buông tay. Một lúc lâu sau, chàng bảo:

- Đừng sợ! Ta sẽ nghĩ cách, thể nào cũng có cách để Hoàng a ma ban em cho ta.

Nhược Hi "Á" một tiếng, sửng sốt nhìn chàng. Bát a ca lại cười. Nhược Hi lắc đầu quầy quậy:

- Không!

Bát A nhìn cô, vẻ cười dần dần tan biến, mặt sắt cả lại, chàng dữ dội hỏi:

- Chẳng lẽ em muốn làm người đàn bà của Hoàng a ma?

Nhược Hi phát hoảng, vội vã lắc đầu, cô không muốn, không muốn gì cả, cô chỉ muốn sống một đời yên ổn, tìm một người thật sự yêu thương quý trọng và bảo vệ cô, chứ không phải sống để người ta thưởng ngoạn những lúc thư nhàn.

Thấy Nhược Hi cứ lắc đầu đau khổ, Bát a ca vụt đưa tay ôm đầu cô:

- Đừng lắc nữa!

Hai mắt đầy lệ rưng rưng chực tuôn, Nhược Hi chua xót, cứ đăm đăm nhìn Bát a ca. Chàng cũng ngắm cô một lát, bỗng nhắm mắt, hít một hơi sâu, rồi lại mở mắt, thở dài:

- Theo ý em vậy! – Ngừng một lát, chàng thêm – Ta vẫn sẽ nghĩ cách.

Chàng buông Nhược Hi, gọi Lý Phúc đưa cô về chỗ Nhược Lan. Khi Nhược Hi ra đến cửa, chàng nói vọng theo:

- Vào cung rồi, nhớ đừng trang điểm như hôm sinh nhật Thập đệ nữa.

Nhược Hi không hiểu, dừng lại ngoái nhìn, Bát a ca hạ mắt xuống nền nhà, chậm rãi bảo:

- Đẹp như vậy, lóa mắt lắm!

Bấy giờ Nhược Hi mới hiểu, nhất thời không xác định được mình vui hay buồn, chỉ khẽ "ừm" một tiếng, rồi quay ra đi theo Lý Phúc.

Thấy em về tới nhà, mặt mũi xanh tái, tưởng lại bị Bát a ca mắng nữa, Nhược Lan bèn khẽ vuốt má cô rồi thở dài, bảo Đông Vân đưa cô đi ngủ.

Nhược Hi nằm trên giường, trằn trọc khó đưa giấc, lúc nghĩ tới chị, khi ngẫm về mình. Cô cứ băn khoăn mãi, Nhược Lan có biết tình cảm Bát a ca dành cho nàng không? Rồi lại tự mắng mình ngốc, bao nhiêu việc đã chứng tỏ tấm lòng chàng dành cho nàng rồi. Ví dụ, khi gặp Nhược Hi lần đầu, chàng đã rất ngạc nhiên; Nhược Lan chẳng mấy khi sang thăm hỏi đích phúc tấn, nhưng cô ta chưa trực tiếp gây khó dễ cho nàng bao giờ. Lại ví dụ, trông bề ngoài tưởng chừng Nhược Lan không được sủng ái, bọn người dưới cũng xì xào nói vụng, nhưng từ đồ ăn thức mặc tới nơi ở vật dùng, đám thái giám a hoàn chưa bao giờ dám để nàng thiếu thốn… Càng nghĩ, Nhược Hi càng cảm thấy, rất nhiều điều hiển hiện trước mắt lâu nay, chỉ hiềm cô chưa từng suy xét kỹ.

Còn cô? Cô thì là gì đây? Thế thân của Nhược Lan? Tại sao cô còn giữ chiếc vòng? Tại sao không trả cho Bát a ca? Chỉ vì một thoáng xao lòng ư?

Cứ thế…

Không sao ngủ được.

16

Đầu hạ, hoa cỏ sặc sỡ đã tàn, chỉ còn sắc lá đậm nhạt đua chen. Thời tiết bắt đầu oi ả, nhưng về chiều tối, khí trời vẫn vương vất lạnh.

Nhược Hi đứng tựa thành cầu, ngắm bóng trăng loang theo sóng, lẩm bẩm: "Vừa đón xuân tới, lại tiễn xuân đi." Xuân qua xuân lại, nàng vào cung đã được ba năm rồi.

Hồi tuyển tú nữ, Nhược Hi những tưởng Khang Hy sẽ đích thân chọn lựa, nhưng không phải. Đầu tiên, người có địa vị cao nhất trong hậu cung bấy giờ là Quý phi Đông Giai và vài hoàng phi tôn quý khác cùng xem xét soạn ra một danh sách thích hợp đệ lên. Khang Hy duyệt xong, phê chuẩn rồi mới tiến hành chọn lọc. Chính ở vòng phê chuẩn này, Nhược Hi bị loại.

Về sau, khi nương nương các cung chọn nữ quan, lại có hai bà không hẹn mà cùng chấm Nhược Hi. Một bà là Huệ phi Nạp Lạt, mẹ đẻ của Đại a ca, bà còn lại là Đức phi Ô Nhã, mẹ đẻ của Tứ và Thập Tứ a ca. Thái giám lo việc tuyển tú nữ cảm thấy khó xử, đành trình lên Quý phi Đông Giai. Quý phi ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng sắp xếp để Nhược Hi đến lo việc hầu trà cho Khang Hy ở cung Càn Thanh.

Trà nước, nhìn qua tưởng rất đơn giản, nhưng đã là việc liên quan đến Hoàng đế thì đơn giản đến đâu cũng thành phức tạp. Nhược Hi vốn biết thưởng trà là một nghệ thuật, nhưng không thể ngờ lại nhiều quy tắc đến thế. Nàng phải học từ đầu, từng điều một, cách phân biệt lá trà, đánh giá nước hãm, kiểm soát nhiệt độ, chọn lựa ấm chén, phương pháp thử độc, tư thế rót trà, dáng điệu bưng trà, và phải ghi nhớ cả những sở thích đặc biệt của Khang Hy, tuyệt đối không được phép phạm phải một chút sai lầm nào. Học mất ba tháng liền, thầy dạy mới gật đầu ưng ý.

Một mặt, việc Nhược Hi đến cung Càn Thanh có vẻ hơi kỳ lạ, bởi vậy thái giám cung nữ từ nhỏ đến lớn đều không muốn làm mếch lòng nàng, cư xử với nàng rất thân thiện; mặt khác, bản thân Nhược Hi cũng hết sức cẩn trọng lời nói việc làm, thái độ lại khiêm nhường hòa nhã, chẳng bao lâu đã được mọi người xung quanh đón nhận. Đến năm nay, Nhược Hi đã đứng đầu một nhóm mười hai cung nữ lo việc trà nước và sinh hoạt hằng ngày cho cung Càn Thanh.

Nhớ lại ba năm vừa qua, Nhược Hi bất giác thở dài với bóng trăng dưới nước rồi quay mình chậm chạp đi về phòng. Mai còn phải trực nữa!

…

Nhược Hi đang ở chái sảnh, chỉ dẫn Vân Hương và Ngọc Đàn chọn trà thì tiểu thái giám Vương Hỉ rảo chân đi vào, cúi chào qua quýt rồi hấp tấp nói:

- Vạn tuế gia vừa tan triều!

Nhược Hi mỉm cười:

- Tan triều thì tan triều! Cậu rối rít thế làm gì? Cẩn thận kẻo bị sư phụ trông thấy thì lại ăn mắng!

Vương Hỉ thở mạnh:

- Lần này chính sư phụ sai tôi về trước, dặn chị chú ý thị hầu đấy! Hôm nay trên triều có người dâng tấu vạch tội thái tử.

Nghe vậy, Nhược Hi không còn dám cười nữa:

- Thay tôi đa tạ sư phụ cậu!

Vương Hỉ chào vội rồi chạy biến đi. Nhược Hi quay lại bảo Vân Hương Ngọc Đàn:

- Các chị nghe cả chưa? Hôm nay tập trung toàn bộ tinh thần mà phục thị cho cẩn thận.

Hai người liền vâng dạ.

Nhược Hi thầm nghĩ, từ khi cậu ruột của thái tử Dận Nhưng là Sách Ngạch Đồ mưu phản bất thành bị bắt giam, tuy bề ngoài không liên đới đến thái tử, song vị trí của y không được vững vàng như trước nữa. Dận

Nhưng là đứa con mà Khang Hy yêu thích nhất, lại do Khang Hy đích thân dạy dỗ từ nhỏ, nhưng có lẽ cũng vì được nuông chiều đặc biệt nên so với các a ca khác, tài đức y chẳng lấy gì làm xuất chúng, chưa kể các a ca cứ lăm le dòm dỏ vị trí của y, nói chung cái ghế của y lung lay lắm rồi.

Giờ đây, Khang Hy đang phải đấu tranh giữa tình cảm và lý trí. Một mặt, ông đã nhận ra Dận Nhưng không phải nhân tuyển phù hợp để kế thừa đế vị, song mặt khác, Dận Nhưng lại là đứa con duy nhất ông giữ bên cạnh tự tay nuôi dưỡng. Thêm vào đó, tình cảm với người vợ se tơ kết tóc là Hiếu Thành Nhân hoàng hậu Hách Xá Lí khiến Khang Hy còn băn khoăn chưa quyết về việc phế bỏ. Nghĩ đoạn, Nhược Hi không nén được tiếng thở dài*, hôm nay Khang Hy phải trực tiếp đối mặt với quyết định khó khăn này rồi*.

Bên ngoài chợt vang tiếng tiếp giá, biết Khang Hy đã về tới nơi, Nhược Hi vội bảo Vân Hương súc trà. Vân Hương Ngọc Đàn cuống quýt cả lên, Nhược Hi thì lo chuẩn bị ấm chén. Nghĩ hôm nay Khang Hy không vui, chắc hẳn không muốn trông thấy các màu rực rỡ, nàng bèn chọn bộ đồ trà men lam vân cúc. Theo tâm lý học hiện đại thì màu xanh lam có thể khiến người ta trấn tĩnh bình tâm.

Nhược Hi bưng khay trà thong thả đi vào phòng, thấy các ghế xung quanh đều có người ngồi, nhưng bầu không khí lặng phắc như tờ. Nàng không dám liếc ngang liếc dọc, tới gần bàn Khang Hy thì nhẹ nhàng hạ chén xuống, rồi cúi đầu chầm chậm lui ra.

Ra khỏi rèm, Nhược Hi mới thôi nín thở. Nàng nhỏ giọng hỏi thái giám gần đấy:

- Những ai trong phòng vậy?

Tiểu thái giám thì thào đáp:

- Tứ gia, Bát gia, Cửu gia, Thập gia, Thập Tam gia, Thập Tứ gia.

Nhược Hi nghĩ thầm, *chưa bao giờ tề tựu đông đủ thế này, xem ra Khang Hy định hỏi ý kiến bọn họ đây.* Nàng hấp tấp đi xuống, định bảo Vân Hương Ngọc Đàn chuẩn bị trà, nhưng chưa kịp mở miệng, Ngọc Đàn đã cười nói:

- Xong xuôi hết rồi. Lúc nãy chị vừa ra, Vương Hỉ liền vào báo các a ca đến, bởi vậy tôi vội vàng sắp xếp trước.

Nhược Hi gật đầu ra ý tán thưởng, đoạn lại gần xem xét. Đang xem thì Ngọc Đàn lại nhanh nhảu:

- Nhớ hết quy tắc rồi! Tứ a ca thích Thái bình hầu khôi, Bát a ca thích Nhật chú tuyết nha, Cửu a ca thích Minh tiền long tỉnh, Thập a ca thế nào cũng xong, Thập Tam a ca thích…

Nhược Hi bật cười xua tay:

- Đủ rồi, đủ rồi! Chị nhớ là được!

Vân Hương cười nói:

- Chả trách người trong cung đều khen Mã Nhi Thái cô nương chu đáo. Người hầu trà ngự phòng trước đây chỉ chú ý tới sở thích của Vạn tuế gia, giờ chị lại dặn chúng tôi phải ghi nhớ cả khẩu vị của các a ca.

Nhược Hi vừa sắp chén, vừa nghĩ thầm, *tôi làm thế là có lý do riêng, chỉ hiềm không thể nói rõ mà thôi.*

Vân Hương bưng khay trà theo Nhược Hi. Hai người tới trước rèm sa thì nghe tiếng Khang Hy:

- Các con nghĩ thế nào về tấu chương của Lễ bộ trên triều hôm nay?

Nhược Hi bất thần dừng chân, bụng bảo dạ, *lỗi lầm của thái tử thì vô khối, lần này lại gây ra chuyện gì đây?* Thấy Nhược Hi đứng yên, thái giám vén rèm không kiềm được ánh mắt ngạc nhiên. Nhược Hi vội bước vào, thong thả đi đến bên Tứ a ca, nhẹ nhàng đặt trà của chàng xuống bàn, đoạn xoay mình đến trước bàn Bát a ca, đang cúi mặt đặt trà thì nghe Tứ a ca chậm rãi thưa:

- Theo nhi thần, xưa nay Nhị ca thường đối xử với thuộc hạ quá đỗi khoan dung, có khi một kẻ không biết điều hơn lẽ thiệt trong số đó đã lén lút dùng danh nghĩa Nhị ca mà ăn của đút.

Khang Hy vừa nghe vừa gật gù. Nhược Hi thầm nghĩ, *chắc là vụ thái tử tư túi một phần cống phẩm của Khang Hy.* Lịch sử có chép, Khang Hy vô cùng tức giận về hành động của Dận Nhưng, nhưng cuối cùng không trừng phạt y mà chỉ xử lý những kẻ liên quan khác. Xem chừng lần này tình cảm của ông đã thắng thế.

Lúc Nhược Hi đưa trà đến chỗ Cửu a ca cũng là lúc Tứ a ca nói dứt câu. Thập a ca đế vào ngay:

- Một tên nô tài, cho dù gan to bằng giời mà không có người chống lưng thì cũng chẳng dám bừa bãi bớt xén cống phẩm dâng lên cho Hoàng a ma đâu!

Nhược Hi thở dài, *cái tên anh Mười này, lúc nào cũng bộp chộp!* Nàng chuyển bước đến gần Thập a ca, đoạn quay lại cái khay Vân Hương đang bưng, nhấc chén trà dành riêng cho gã, toan đặt xuống bàn thì lại nghe gã tiếp tục:

- Tứ ca nói phi lý lắm! Ngày thường Tứ ca rất thân với Nhị ca, chưa chừng vụ này Tứ ca cũng…

Đang thao thao, gã bỗng kêu lên, nhảy bật khỏi ghế.

Số là khi nhấc chén xuống, Nhược Hi đã bất cẩn đổ trà nóng vào tay Thập a ca. Tiểu thái giám đứng hầu gần đấy liền chạy tới lau giúp và kiểm tra xem gã có bị bỏng không. Nhược Hi thụp ngay xuống đất:

- Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!

Nhưng trong lòng nàng lại nhủ: "Ngươi đắc tội với thái tử cũng chẳng sao, sớm muộn gì y cũng bị phế truất, song đắc tội với Tứ a ca thì hậu quả thê thảm khôn lường. Tuy ta không thể xoay chuyển kết cục, nhưng ta không nỡ lòng nào trơ mắt nhìn bi kịch ấy diễn ra." Và thầm than: "Ngăn chặn được chút nào hay chút ấy vậy."

Thập a ca nhìn Nhược Hi, giận lắm nhưng không tỏ thái độ, chỉ sợ làm rùm beng lên thì nàng lại bị trị tội, bèn bảo:

- Không sao đâu!

Bấy giờ, đại thái giám hầu cận Khang Hy là tổng quản Lý Đức Toàn bước lại mắng:

- Chân tay hậu đậu, còn không lui ra đi!

Khang Hy vẫn trầm tư mặc tưởng, tựa hồ chẳng bận tâm đến sự việc ầm ĩ này.

Nhược Hi đứng dậy lui ra, tới ngoài rèm thì nghe Khang Hy bảo:

- Hôm nay trẫm hơi mệt, các con về đi!

Nhược Hi nghĩ bụng: "Vậy là quyết định rồi đấy!", và an tâm quay lại phòng trà. Nàng về tới nơi chưa bao lâu thì Vân Hương bưng khay vào, mặt có nét kinh hãi:

- Vừa nãy chị sao thế? Làm tôi sợ chết khiếp đi!

Nhược Hi cúi đầu ngồi im, không nói không rằng, nghĩ thầm Khang Hy là đấng quân vương nhân từ, miễn là bề tôi đừng vi phạm quy tắc thì ông đối xử rất khoan dung, hai nữa, người bị bỏng là Thập a ca, bất luận ra sao gã cũng sẽ xin tội hộ nàng. Bởi vậy tuy dạ bồn chồn, nhưng nàng cho rằng nghiêm trọng lắm thì chỉ tới mức bị lôi ra đánh roi mà thôi, không phải lo lắng đến tính mạng. Vả chăng lúc ấy ruột gan rối bời, những muốn giải quyết ngay vấn đề trước mắt nên không kịp cân nhắc hậu quả.

Nhược Hi đang ngồi lặng thinh thì Vương Hỉ vào tới, bước đến gần bảo:

- Chị à, sư phụ tôi gọi chị đấy!

Vân Hương và Ngọc Đàn nghe vậy đều lộ vẻ hoảng hốt, đứng bật cả dậy. Nhược Hi không nhìn bọn họ, đứng lên theo Vương Hỉ ra khỏi chái sảnh.

Vương Hỉ dẫn Nhược Hi đến tán cây phía trước, nơi Lý Đức Toàn đang đợi. Đưa Nhược Hi tới xong, Vương

Hỉ rút lui. Nhược Hi bái chào rồi đứng im. Một lúc lâu sau, Lý Đức Toàn hắng giọng:

- Ta thấy cô xưa rày rất mực cẩn thận, vì sao hôm nay lại vụng về thế?

Nhược Hi chỉ đáp:

- Xin an đạt trách phạt!

Lý Đức Toàn thở dài, bảo:

- Trừ hết lương tháng tới!

Nhược Hi vội nhún gối:

- Đa tạ an đạt!

Lý Đức Toàn không để ý đến nàng nữa, quay mình bỏ đi, giọng khẽ buông lại như vô tình:

- Sống trong cung này, chẳng được nhiều lần may mắn như thế đâu!

Lý Đức Toàn đi rồi, Nhược Hi vẫn đứng nguyên tại chỗ, nỗi bi ai xen lẫn sợ hãi rịn dần ra khỏi tim, từ từ tuôn đi khắp châu thân, gặm nhấm sức lực nàng. Cảm thấy không đứng vững được nữa, nàng loạng choạng mấy bước rồi ngồi bệt xuống, úp mặt vào gối, hai tay ôm đầu, cắn chặt môi dưới, nước mắt mấp mé hàng mi, nhưng gắng nén lại không để trào ra. Đang gục đầu nghĩ ngợi, Nhược Hi chợt nghe bên trên có tiếng hỏi:

- Ngồi đây làm gì?

Nhận ra giọng Thập a ca, Nhược Hi không buồn phản ứng, vẫn vùi đầu ngồi yên. Thập a ca ngồi xổm xuống bên cạnh:

- Ê! Ta còn chưa trách cô làm ta bị bỏng, cô lại đã lên nước là sao?

Nhược Hi vẫn không đếm xỉa. Thập a ca yên lặng chốc lát, chợt cảm thấy bất an, bèn đưa tay nâng đầu Nhược Hi lên, rồi lộ vẻ sửng sốt, hỏi to:

- Sao lại cắn môi đến bật cả máu thế này? Lý Đức Toàn trách phạt ra sao?

Nhược Hi ngẩng đầu, phát hiện không chỉ có Thập a ca mà Tứ a ca, Bát a ca, Cửu a ca, Thập Tam và Thập Tứ a ca đều đang đứng xung quanh. Nàng hoảng hồn, vội đưa tay quệt môi, lập cập nhỏm dậy thỉnh an.

Thập a ca thấy nàng chỉ lo cúi chào, không trả lời câu hỏi của mình thì bực bội nói:

- Để ta đi tìm Lý Đức Toàn hỏi cho ngọn ngành.

Đoạn cất bước định đi, Nhược Hi bèn gọi khẽ:

- Quay lại đây!

Thập a ca dừng chân:

- Vậy nói xem!

Nhược Hi nhìn Thập a ca, tâm trạng hết sức phức tạp, buồn vì thói bộp chộp của gã, mà cũng cảm động vì thói bộp chộp của gã. Nàng đăm đăm nhìn một lúc, cuối cùng vừa lườm vừa đáp:

- Phạt một tháng lương của tôi.

Thập a ca vỗ đùi kêu lên:

- Vì một tháng lương mà cô giận đến nỗi này?

Nhược Hi dẩu môi:

- Sao lại không đến nỗi? Chút bạc ấy chẳng là gì với anh, nhưng tôi thì mong ngóng lắm. Hơn nữa, tôi chưa bị phạt bao giờ nên cũng thấy muối mặt.

Thập a ca cười an ủi:

- Được rồi, nguôi giận đi! Cô về nghĩ xem có thích đồ chơi hiếm lạ gì không, ta mua vào cho.

Nhược Hi mỉm cười không đáp. Nàng đứng im, các a ca cũng chẳng nói chẳng rằng. Tứ a ca và Bát a ca vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm dửng dưng và ôn hòa nhã nhặn thường trực, Cửu a ca u ám quan sát Nhược Hi. Thập Tam a ca thì cười nháy mắt, còn làm ra vẻ rất chi bất lực, Nhược Hi cười đáp lại gã. Thập Tứ thì nhíu mày, ưu tư ngó sang chỗ khác.

Nhược Hi lướt mắt một vòng, thấy không ai buồn nói năng, bèn cười ngọt ngào:

- Các vị a ca, nếu không có gì sai bảo, nô tỳ xin về trước.

Tứ a ca nhạt nhẽo đáp:

- Đi đi!

Nhược Hi cúi mình thỉnh an, rồi đi.

17

Hôm qua Nhược Hi trực đêm đến tận sáng, về nhà cũng đã ngủ bù mà vẫn cảm thấy thiếu ngủ, lại không dám ngủ ngày quá nhiều, sợ đêm mất giấc thì mai sẽ mệt mỏi. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên sập, tiện tay lấy cuốn trà phổ *Chử tuyền tiểu phẩm* của Điền Nghệ Hoành thời Minh rồi nghiêng lại gần đèn, chăm chú đọc.

Sách chất trên án chủ yếu đều là sách về trà. Hiện giờ Nhược Hi đã coi việc trà nước cho Hoàng đế là một công việc thực sự, người ta bao ăn, bao ở, tiền lương phúc lợi đều rất hậu hĩ. Công việc tuy hơi mất tự do, phép tắc lại nghiêm, hễ phạm sai sót là phải chịu phạt, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng, song thời gian ba năm qua đã giúp nàng tìm ra quy luật của trò chơi, tìm thấy tự do trong khuôn khổ. Nàng tâm niệm đã làm thì phải làm cho thật tốt, tuy vào nghề muộn, nhưng tính trong cung hiện nay, nếu nói về trà, ai cũng phải nể Nhược Hi.

Nàng đang đọc dở đoạn: "Người nay mời trà, thường cho thêm đường hay kẹo, e rằng không được nhã. Đường, kẹo dẫu ngon đến đâu đi nữa thì cũng ảnh hưởng, có khi còn làm mất hẳn hương vị nguyên sơ của trà. Ngoài ra, động tới đường, kẹo là phải dùng thìa, thìa vàng thìa bạc thì thiếu thanh tịnh, thìa đồng thì nhiễm mùi tanh, đều không được cả…", chợt nghe Vương Hỉ gọi ngoài cửa:

- Chị ơi, có nhà không đấy?

Nhược Hi ngồi thẳng dậy:

- Đèn sáng thì đương nhiên là có người ở nhà rồi. Chuyện gì vậy?

Vương Hỉ đáp:

- Sư phụ tôi gọi chị sang.

Nhược Hi vội buông sách, đến trước gương chải qua tóc, chỉnh trang y phục, thổi tắt đèn rồi kéo cửa bước ra.

Thấy nàng, Vương Hỉ cúi mình vẫy tay chào, đoạn vừa quay đi vừa bảo:

- Vạn tuế gia cứ mải bận bịu với cái gì đấy mà người Tây dương dạy cho, đã mấy lần sư phụ tôi ướm hỏi bảo dọn cơm, Vạn tuế gia chỉ ừ hữ, nhưng chẳng chịu đứng lên. Giờ đã muộn rồi, sư phụ tôi nói mời chị sang nghĩ cách.

Nhược Hi cười nụ, đúng là "tháo vát thì lắm nhọc nhằn". Còn nhớ hồi vào cung được hơn nửa năm, một tối nàng trực trong phòng ấm, Khang Hy thì phê duyệt tấu chương đến tận nửa đêm. Trước đây chưa bao giờ ông làm việc khuya khoắt đến vậy, nhưng dạo ấy ba bốn ngày liền ông đều thức đêm giải quyết giấy tờ, thái giám hầu cận là Lý Đức Toàn vừa lo cho sức khỏe chủ nhân, lại vừa không dám lên tiếng can ngăn, đứng hầu bên cạnh mà mặt mày nhăn nhó.

Lúc ấy Nhược Hi cũng rất bỡ ngỡ, thầm thừa nhận muốn làm một vị vua sáng ngàn đời kể cũng vất vả thật, nàng len lén quan sát Khang Hy. Đã quá ngũ tuần, mấy đêm liền đều ngủ muộn, sáng ra còn dậy thật sớm lên triều, khuôn mặt ông không giấu được vẻ mệt mỏi. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến hay thế nào, lúc ấy mắt cay cay, nàng bỗng nhớ lại cảnh cha mình, một giáo viên lớp Mười hai, thường phải chấm bài soạn giáo án đến tận đêm khuya. Nhiều khi mẹ lo lắng quá, bèn tắt luôn đèn, buộc cha phải đi ngủ. Khang Hy thì chắc chẳng có người vợ nào như vậy.

Vẩn vơ nghĩ ngợi mãi, tự dưng không hiểu tại sao đầu óc mơ màng, nàng buột miệng giục:

- Muộn lắm rồi, nghỉ đi kẻo ốm thì lại càng nhỡ việc!

Nhược Hi dứt lời, trong phòng tịch mịch, ai nấy cùng trợn mắt khiếp đảm nhìn nàng, bầu không khí vẫn lên một mùi hãi hùng đáng sợ. Nhược Hi cũng sực tỉnh, *tự nhiên rước họa vào thân!* Nàng thụp ngay xuống đất. Lý Đức Toàn nghiêm mặt toan trách mắng, chợt nghe Khang Hy thở dài rồi mỉm cười bảo:

- Hồi chưa xuất cung, Thập cách cách của trẫm cũng luôn cằn nhằn bắt trẫm đi ngủ – Ông nghiêng đầu, thẫn thờ nghĩ ngợi chốc lát rồi khẽ lắc đầu, bảo Lý Đức Toàn – Thu dọn tấu chương lại, hôm nay hẵng nghỉ vậy!

Lý Đức Toàn nở nang mày mặt, liền cao giọng đáp: "Vâng!" và mau mắn đỡ Khang Hy đứng dậy.

Nhược Hi vẫn quỳ dưới đất. Lúc đi qua nàng, Khang Hy nhìn thoáng rồi bảo:

- Đứng lên!

Nhược Hi khấu đầu: "Tạ ơn hoàng thượng!" và đứng lên. Khang Hy ngắm nghía nàng một lát, cười hỏi Lý Đức Toàn:

- Đây chẳng phải là "Nàng Liễu" nhà Mã Nhi Thái hay sao?

Lý Đức Toàn vội đáp là đúng. Khang Hy không nói gì nữa, đi thẳng ra ngoài, bấy giờ Nhược Hi mới biết lưng mình đã ướt đẫm. Thì ra nàng cũng sợ chết đến thế, lòng thầm cảm ơn cô Thập cách cách chưa từng gặp mặt, xem ra Khang Hy rất thương yêu cô ta.

Từ sau vụ ấy, Lý Đức Toàn nghiễm nhiên coi Nhược Hi là "phúc thần" của mình, động đến những việc tương tự là bảo nàng nghĩ cách. Cũng may tuy phải nghĩ nát cả óc, lại rất nhiều rủi ro, nhưng nói chung hiệu quả lần nào cũng như ý.

Vương Hỉ dừng chân, khẽ nói:

- Chị tự vào đi!

Nhược Hi gật đầu, rón rén tiến vào phòng.

Vào tới nơi, bắt gặp Lý Đức Toàn, lúc ấy đang đứng chếch sau lưng Khang Hy, nháy mắt với mình, Nhược Hi gật đầu rất nhẹ đáp lại và khẽ khàng tới gần nhà vua, làm động tác như định thay trà. Nàng nhấc chén lên, liếc nhanh xuống bài toán hình học Khang Hy đang giải, rồi chậm rãi lui ra.

Nhược Hi vào phòng trà, vừa súc trà vừa nghĩ, nhìn qua thì đề bài đó không phải là khó, vấn đề ở chỗ đường thẳng phụ mà Khang Hy kẻ thêm lại sai vị trí mất rồi. Nhưng chứng minh hình học là thế, một khi đã bí thì phải mất đôi chút thời gian mới nhận ra được. Kỳ thực nếu bây giờ ông cứ tạm gác đấy đừng làm nữa, có khi ngày mai nhìn lại đề bài sẽ thở dài tự thán sao hôm qua mình ngốc thế, không biết chỉ cần sửa đường kẻ phụ là xong luôn.

Nghĩ là nghĩ vậy, Nhược Hi cũng không thể vào khuyên Khang Hy nên vẽ đường phụ theo hướng này hướng ấy, hoặc là chứng minh theo cách nọ cách kia. Nàng có được bọn giáo sĩ Thiên chúa Joachim Bouvet, Jean Franois Gerbillon của Pháp hay Thomas Pereira của Bồ Đào Nha dạy toán như Khang Hy đâu. Nhỡ ông hỏi tại sao nàng giải được, nàng biết trả lời thế nào?

Khẽ đặt trà xuống bàn xong, Nhược Hi trấn tĩnh rồi nhẹ nhàng gọi:

- Hoàng thượng!

Khang Hy không ngẩng đầu lên, chỉ "ừm" một tiếng. Ngần ngừ chốc lát, Nhược Hi tiếp tục:

- Thế này thì chỉ e về sau mấy ông Tây dương ấy chẳng dám giảng hình học cho Hoàng thượng nữa.

Khang Hy lại "ừm", mắt vẫn thẫn thờ ngó đề bài. Nhưng gần như ngay lập tức, ông chợt ngẩng lên nhìn. Nhược Hi khom mình, nhẹ nhàng thưa:

- Họ để Hoàng thượng làm quen với những bài toán, chắc cũng tưởng là việc hay, nhưng Hoàng thượng lại cặm cụi giải đến bỏ bê cơm nước, tổn hại bản thân, chẳng phải vô tình biến bọn họ thành kẻ có tội hay sao? – Ngừng một thoáng, thấy Khang Hy không biểu lộ gì, Nhược Hi bèn tiếp – Huống hồ mấy người ấy cũng nói, nếu để thời gian tĩnh tâm suy nghĩ, chưa chừng sẽ tìm được đáp án dễ dàng hơn.

Nói xong, tim đập thùm thụp, mồ hôi túa ra. Khang Hy ném bút xuống, đứng dậy vươn vai:

- Lý Đức Toàn, lại ngươi bày trò đây!

Lý Đức Toàn cúi mình cười mơn:

- Thực bụng, nô tài chỉ lo cho sức khỏe của Hoàng thượng.

Khang Hy mỉm cười:

- Được rồi! Dọn cơm đi!

Lý Đức Toàn hô "Vâng" một tiếng, xong đi nhanh ra phân phó Vương Hỉ.

Khang Hy cúi nhìn Nhược Hi:

- Càng lúc càng táo gan, đều Lý Đức Toàn dung túng cả.

Nhược Hi vội quỳ xuống đất:

- Nô tỳ cũng lo cho long thể Hoàng thượng mà – Nói đoạn dập đầu.

Khang Hy bảo:

- Đứng dậy!

Nhược Hi đứng dậy. Khang Hy nhận xét:

- Ngươi hay lưu tâm nhỉ! Ra vào phục dịch vài lần mà nhớ hết những lời ấy.

Nhược Hi bèn thưa:

- Chẳng qua toàn điều mới mẻ, nên mới chú ý mà thôi.

Khang Hy không gặng hỏi nữa, vừa bước ra ngoài vừa bâng quơ:

- Nếu Đại Thanh ta ai cũng có lòng học hỏi những điều mới mẻ như vậy, lo gì bốn bể chẳng cúi đầu?

Nói xong, người đã khuất dạng ngoài cửa. Nhược Hi thở dài, *nói nghe mới dễ dàng sao.* Trung Quốc mấy ngàn năm luôn tự hào nước lớn dân giàu, coi bản thân mình là trung tâm thế giới, tư tưởng ấy khó lòng thay đổi chỉ nhờ phấn khích nhất thời của một quân vương. Mãi sau này trải qua nỗi đau ghi xương tạc dạ, suýt nữa thành nô lệ mất nước, Trung Quốc mới nghiêm túc ý thức được rằng thì ra chúng ta cần phải học hỏi thế giới bên ngoài. Khang Hy cô đơn không phải chỉ vì trơ trọi một mình trên ngôi cao, mà còn vì ông hiểu biết quá nhiều, tầm mắt nhìn quá xa so với thời đại. Từ xưa tới nay, bậc trí giả vốn đều cô độc, huống hồ ông lại còn là hoàng đế!

…

Đúng ra hôm nay không phải phiên trực của Nhược Hi, nhưng bỗng nhớ ra buổi chiều người ta đưa vào cung mấy loại trà mới, sợ Vân Hương, Ngọc Đàn thu cất không đúng lại ảnh hưởng đến hương vị, Nhược Hi hấp tấp rời nhà sang kiểm tra. Đang bước men theo con đường nhỏ ven rừng cây thì trông thấy Thập a ca và Thập Tứ a ca đi ngược lại, nàng bèn đứng nép bên lề, nhún gối thỉnh an. Thập a ca trách:

- Ở đây chẳng có người ngoài, cô đa lễ thế làm gì?

Thập Tứ a ca thì chỉ hừ mũi, không nói không rằng. Nhược Hi đứng thẳng dậy, tủm tỉm hỏi Thập a ca:

- Anh về phủ đấy à?

Thập a ca cười đáp:

- Rời cung thôi, chưa về phủ, lại đằng Bát ca đã.

Nhược Hi ngẫm nghĩ, đoạn nói:

- Cũng lâu rồi không gặp Bát a ca, nhờ anh chuyển lời hỏi thăm sức khỏe hộ tôi nhé!

Thập a ca chưa kịp đáp, thì Thập Tứ lạnh lùng đứng bên nãy giờ đã xen ngang:

- Nếu cô thực lòng nhớ Bát ca, cần chi mấy trò hỏi thăm vờ vịt ấy? Nếu tim cô đã có kẻ khác, vất vả gì mà phải giả bộ để lòe người ta?

Nhược Hi và Thập a ca đều ngớ người, không hiểu Thập Tứ nghĩ thế nào mà tuôn ra những lời như vậy. Hai người nhìn nhau nghi hoặc, rồi lại thắc mắc nhìn Thập Tứ. Thập Tứ a ca nói xong, ra chiều sốt ruột giục giã:

- Thập ca, rốt cuộc anh có đi không? Nếu không, tôi đi trước.

Dứt lời, gã không đợi anh trai phản ứng, đã rảo chân đi liền.

Thập a ca ném cho Nhược Hi một cái nhìn khó hiểu, đoạn nhớn nhác chạy theo Thập Tứ. Nhược Hi quay mình, chau mày nhìn bóng hai anh em xa dần, tự hỏi nàng đắc tội với tên Mười bốn này lúc nào? Chẳng lẽ là vì Thập Tam? Nhưng mấy năm qua, Thập Tứ thừa biết nàng và Thập Tam rất thân nhau rồi, bỗng dưng lại nổi giận là sao đây?

Nhược Hi bước đi, vô thức lần đến chiếc vòng ngọc nơi cổ tay. *Suy cho cùng, ta có nhớ chàng không? Câu hỏi mà hằng năm chàng đều đưa ra ấy, năm nay ta sẽ trả lời thế nào? Hoặc giả, chàng đã hỏi đến ba năm, năm nay liệu chàng còn hỏi không? Biết đâu chàng đã mệt mỏi rồi thì sao!*

Đang thất thần nghĩ ngợi, Nhược Hi xô phải một người, mất đà suýt ngã ngửa, cũng may người nọ giơ tay ra giữ kịp, nàng mới đứng vững. Nhận ra Thập Tam, nàng không nhịn được trách móc:

- Anh! Cái đồ tai quái, trông thấy tôi mà không buồn đánh tiếng.

Thập Tam cười xòa:

- Thấy cô mải nghĩ ngợi quá, ta nghĩ để xem có xô phải ta không nào, như thế cô mới tỉnh ngộ được – Ngừng một lát, gã nắm tay chống cằm, nén cười bảo – Muốn được ôm ấp nên lao vào lòng ta thì cũng chẳng sao, nhưng một đại mỹ nhân thế này mà thình lình nhảy bổ vào lòng người khác, thiên hạ sẽ nghĩ xiên nghĩ xẹo đấy.

Nhược Hi dẩu môi lườm Thập Tam, không nói không rằng. Thập Tam hỏi:

- Nghĩ gì thế?

- Không cho anh biết – Nhược Hi đáp – Thôi, tôi còn việc quan trọng phải làm, không tán nhảm với anh nữa.

Thập Tam cười bảo:

- Đi đi, nhưng đừng vừa đi vừa nghĩ.

Nhược Hi không trả lời, nhấc gót đi luôn, lúc ngang qua Thập Tam, không nhịn được co khuỷu tay thúc gã một cái. Nghe gã "Ối da!" một cách khoa trương, nàng cười nụ, rảo bước đi mau, bỏ lại đằng sau một tràng cười.

Đi chưa bao xa, chợt nghe tiếng chân dồn tới sau lưng, Nhược Hi ngoái đầu trông thì thấy Thập Tam đang sải bước về phía mình. Nàng ngờ vực hỏi gã:

- Chuyện gì đây?

Thập Tam bước mấy bước cuối thật nhanh, đến gần thì dừng lại bảo:

- Muốn hỏi cô một chuyện, nhưng độ này chẳng có dịp nào thích hợp nên suýt quên.

- Hỏi đi!

Thập Tam cười cười:

- Vì sao lần trước cô muốn giúp Tứ ca?

Nhược Hi ngẩn ra, lục lọi đầu óc mãi vẫn không hiểu Thập Tam đang nói chuyện gì, đành hỏi:

- Tôi giúp Tứ gia lúc nào nhỉ?

Thập Tam mỉm cười, lắc lắc đầu:

- Vụ cống phẩm, cô đổ nước trà vào người anh Mười đó.

Nhược Hi hít ngược, miệng hơi há ra, trố mắt nhìn Thập Tam a ca. Cũng lúc ấy, trong đầu nàng nổ rầm một tiếng, vỡ lẽ vì sao Thập Tứ gặp mình lại khó chịu như vậy.

Một lúc lâu sau, hệt như bong bóng xì hơi, Nhược Hi ỉu xìu nói:

- Đấy vốn dĩ là do vô tâm, vừa khéo trùng hợp mà thôi.

Thập Tam cười:

- Bất kể vô tâm hay hữu tâm, tiện đây ta cũng muốn cảm ơn cô. Nếu không nhờ cô, chẳng biết cái miệng Thập ca còn bẻo lẻo những gì. Không phải là sợ anh ấy, mà sợ giải thích với Hoàng a ma nó lằng nhằng ra – Nói xong, đợi một chốc không thấy Nhược Hi hé răng, gã bèn bảo – Ta về đây, cô cũng đi lo việc của mình đi nhé!

Nhược Hi máy móc gật đầu, xoay mình chậm chạp bỏ đi. Chẳng biết đầu óc nghĩ gì, chỉ biết tay lại lần đến chiếc vòng Phượng huyết, chân bước nặng nề. Đến một lúc bừng tỉnh, nhận ra mình đã đi lạc hướng, cách xa cung Càn Thanh tự khi nào rồi, nàng thầm thở dài, chẳng còn tâm trí đâu lo việc trà mới nữa, bèn trở gót về phòng.

18

Mặt trời dần ngả về tây, Nhược Hi ngồi trên tảng đá, lưng tựa vào thân cây liễu, mắt lim dim nhìn đôi bướm rập rờn trong bụi hoa trước mặt. Những đóa diên vĩ tím xen lẫn trắng đang tàn dần, không còn mang vẻ đáng yêu như khi nở rộ nữa. Song nhờ đôi bướm sặc sỡ thoắt bay thoắt đậu giữa hoa, quấn quýt xuống lên trông nhu tình vô hạn dưới tịch dương, người ta lại cảm thấy cảnh tượng này thật là diễm lệ.

Bỗng một giọng non nớt vang lên lanh lảnh:

- Ngươi làm gì thế? Sao bất động vậy?

Nhược Hi ngoảnh ra nhìn, thấy một thằng bé mũm mĩm dễ thương chừng sáu, bảy tuổi, phục sức tỏ rõ là con nhà quyền quý. Nhược Hi trỏ tay về trước:

- Ngắm hồ điệp!

Thằng bé bước đến gần nàng, liếc đôi bướm:

- Có gì hay mà ngắm, bắt lấy mới vui.

Nhược Hi mỉm cười không đáp. Thằng bé hỏi tiếp:

- Ngươi là người cung nào?

Vẫn theo dõi đôi bướm, Nhược Hi hững hờ hỏi ngược lại:

- Ngươi thì là người ở đâu?

Thằng bé phản đối:

- Ta hỏi ngươi trước cơ mà.

Nhược Hi không trả lời, tiếp tục quan sát đôi bướm, chúng đuổi theo nhau, lần lượt bay đi xa. *Giá ta cũng được bay đi thế kia thì hay biết bao nhiêu!* Thằng bé đợi một chốc, thấy Nhược Hi không đếm xỉa đến mình, đành nói:

- Ta là Ái Tân Giác La Hoằng Thời.

Nhược Hi giật mình, vội ngoảnh lại nhìn kỹ. *Hoằng Thời là đứa con về sau bị Ung Chính biếm làm thứ dân đây mà!* Nhìn nó một chốc, nàng uể oải quay mặt đi.

- Ngươi không cúi chào ta à? – Hoằng Thời hỏi.

Nhược Hi ngoảnh ra nhìn thằng bé, tự nhủ, *mới bằng ngần này đã học đòi phân biệt chủ tớ.* Nàng tủm tỉm bảo:

- Bây giờ thì chưa đâu, đợi ngươi lớn lên rồi ta sẽ cúi chào.

Hoằng Thời nghiêng đầu nhìn Nhược Hi:

- Các cung nữ khác giờ đã cúi chào ta rồi đấy.

Nhược Hi mỉm cười, lại hỏi:

- Ai dẫn ngươi vào cung? Sao chỉ đi có một mình thế này?

Hoằng Thời không trả lời, cứ khăng khăng:

- Ngươi là ai?

Nhược Hi ngẩn ra, chưa kịp đáp thì thằng bé đã ré lên lần nữa:

- Ngươi là ai?

Nhược Hi ngoảnh đi, nhìn bụi hoa lạc lõng tịch mịch dưới tà huy, lẩm bẩm: "Ta là ai?" *Là Mã Nhi Thái Nhược Hi hay Trương Tiểu Văn? Là cung nữ nhà Thanh hay nhân viên văn phòng hiện đại?* Nhất thời ruột rối như tơ.

- Ừ nhỉ! Ta là ai đây? Ta cũng không biết mình là ai nữa – Trông thằng bé ngơ ngác, Nhược Hi nghiêng đầu cười – Ta không biết ta là ai cả.

Chừng hơi hoảng vì kiểu cười của Nhược Hi, Hoằng Thời thuỗn mặt ra nhìn nàng.

Trông thái độ thằng nhỏ, Nhược Hi bừng tỉnh, vội nặn ra một nụ cười thân thiện, định dỗ dành nó đôi câu. Đằng nào cũng không nên để con trẻ hết hồn vì một phút thất thố của mình. Đúng lúc ấy một thái giám hớt hải chạy đến:

- Ối chao! Chủ tử, nô tài tìm người mãi! Làm sao mà thoáng một cái đã chạy xa thế này?

Nhược Hi nhìn sang, thấy Tứ a ca đang rảo chân tới phía sau thái giám, bèn đứng ngay dậy hành lễ. Tứ a ca lại gần, liếc Hoằng Thời, lạnh lùng hỏi:

- Sao đây?

Hoằng Thời chừng hơi sợ, lí nhí đáp:

- Con nói chuyện với cô này một lát thôi – Bỗng như sực nhớ, nó cao giọng – A ma, cô ta không chịu chào con, còn nói không biết bản thân là ai.

Nhược Hi nghe tố, chỉ muốn ngất xỉu. *Cái đồ ngồi lê đôi mách, chả trách bị người ta ghét!* Không biết nên phản ứng thế nào, đành chọn cách không phản ứng, nàng cứ đứng im.

Tứ a ca bảo thái giám:

- Đưa Hoằng Thời sang chỗ nương nương đi!

Thái giám lĩnh mệnh, vội ngồi nhón gót để Hoằng Thời trèo lên lưng. Trước khi đi, thằng bé liếc Nhược Hi như định nói điều gì, nhưng ngó phụ thân thấy sắc mặt lạnh lùng quá, cuối cùng nó không hó hé câu nào, ngoan ngoãn theo thái giám rời đi.

Nhược Hi những tưởng Dận Chân sẽ đi luôn với ông con, không ngờ chàng vẫn đứng nguyên tại chỗ. Cho rằng có xin rút lui cũng chưa chắc được như nguyện, Nhược Hi bèn quyết định nán lại nghe xem Tứ a ca định nói gì. Nàng đứng lặng, cúi đầu nhìn bóng đổ của cây liễu đang bị kéo dài ra dưới nắng chiều.

Tứ a ca trầm ngâm một lát, rồi lãnh đạm bảo:

- Bận sau, nếu còn muốn biết thêm thông tin riêng tư nào về ta thì cứ hỏi thẳng.

Nhược Hi thót tim, thầm oán Thập Tam. Cớ sao nhờ gã tìm hiểu vài việc về Tứ a ca, gã chẳng giải đáp được mấy câu nên hồn, ngược lại còn để lộ ra với chàng thế này! Sớm biết thì đã không nhờ. Bây giờ làm thế nào cho phải đây?

Thấy Nhược Hi không trả lời cũng không giải thích, Tứ a ca đưa tay nhấc vạt áo, buông mình xuống tảng đá Nhược Hi ngồi lúc nãy, him mắt ngắm bụi hoa trước mặt, giọng đều đều:

- Trà ta thích uống nhất là Thái bình hầu khôi. Đồ ăn vặt ta thích nhất là bánh nướng đậu khấu. Màu ta yêu thích nhất là da trời xanh ngắt sau mưa. Kiểu dáng đồ sứ mà ta thích dùng nhất là men trắng in hình hoa bướm. Ta thích chó, ghét mèo, thích ăn cay, không ưa uống quá nhiều rượu… – Chàng lưỡng lự, ngẫm nghĩ rồi tiếp – Những điều này chắc Thập Tam đệ đã thuật lại với cô cả. Nhưng câu hỏi cô đặt ra nhiều quá, bây giờ ta chỉ nhớ được chừng ấy thôi. Còn muốn biết gì thì hỏi luôn đi!

Nhược Hi đứng ngây đuỗn, không biết ăn làm sao nói làm sao. Thái độ của Tứ a ca là nhằm mục đích gì đây? Nàng có cần quỳ xuống nhận tội xin được tha bổng không? Hay nên nhân cơ hội này hỏi cho rõ ràng? Thực ra suy nghĩ của Nhược Hi rất đơn giản, nàng xác định trong cung có hai người tuyệt đối không được

làm mếch lòng, một là Khang Hy, hai là Dận Chân. Khang Hy thích gì ghét gì, các thầy truyền nghề đều đã dặn dò kỹ càng, nhưng Dận Chân thích gì ghét gì, thì chẳng ai biết cả. Thấy Thập Tam thân với Tứ a ca, đoán chừng gã biết, Nhược Hi bèn đem thắc mắc ra hỏi. Thập Tam kinh ngạc nói:

- Ta đường đường một đại trượng phu, để ý đâu những điều vặt vãnh ấy?

Nhược Hi ăn vạ:

- Kệ! Anh phải giúp tôi tìm hiểu xem.

Và nàng cẩn thận dặn thêm là tìm hiểu kín đáo thôi, không được cho ai biết. Kết quả? Kết quả tên Mười ba đã làm mọi chuyện bung bét thế này! Ôi!

Nghĩ tới đây, Nhược Hi cảm thấy đằng nào sự cũng đã rồi, cứ dứt khoát thẳng thắn một lần cho xong, dẫu sao mọi việc cũng không thể tai hại hơn được nữa.Vậy là nàng lầm lì hỏi:

- Màu ghét nhất?

Tứ a ca ngẩn ra, chắc không ngờ Nhược Hi lại dám hỏi thật. Chàng ngoảnh mặt sang, chăm chú nhìn nàng một lúc, cuối cùng quay lên phía trước như cũ, vẫn giọng đều đều:

- Đen.

Nhược Hi gật đầu, tiếp tục:

- Mùi ghét nhất?

Tứ a ca đáp ngay:

- Dành dành.

- Hoa thích nhất?

- Mộc lan nước.

- Quả thích nhất?

- Nho.

- Trời thế nào thì vui vẻ nhất?

- Mưa phùn.

- Trời thế nào thì khó chịu nhất?

- Nắng gắt.

…

Nhược Hi cũng không hiểu mình nghĩ gì nữa, chắc xem lý lịch trích ngang của các thần tượng hiện đại nhiều quá nên càng hỏi càng có nhiều câu để hỏi, về sau còn bắt đầu lan man đến nơi muốn đi nhất, kỷ niệm vui vẻ nhất lúc nhỏ, tình huống khó xử nhất vân vân… Mà Tứ a ca trả lời chẳng thiếu câu nào, cuối cùng Nhược Hi cảm thấy đầu óc ngồn ngộn một đống thông tin, không biết liệu có ghi nhớ hết không nữa. Đến khi đã cạn thắc mắc để hỏi, nàng bặm môi ngừng lại.

Bấy giờ trời đã nhá nhem, hai người im lặng một hồi, rồi Nhược Hi phục xuống hành lễ:

- Những điều muốn biết, nô tỳ đều đã hỏi cả. Nếu Bối lặc gia không có gì sai bảo, nô tỳ xin cáo lui.

Tứ a ca đứng lên, nhìn cô gái đang nhún gối trước mình, ngẫm nghĩ một chốc, lãnh đạm bảo:

- Đi đi!

Nhược Hi bèn nhỏm dậy, đầu óc bần thần, quay người bước đi.

…

Đã sắp sang thu mà trời vẫn không bớt nóng, thậm chí còn hầm hập thêm. Khang Hy quyết định ra bãi săn ở biên giới, một là nghỉ mát, hai là vận động thân thể, coi như nhắc nhở con cháu đừng quên nguồn gốc người Mãn của mình. Theo sử chép thì sẽ có một biến cố xảy ra trong chuyến đi này, nhưng Nhược Hi nhớ láng máng là ngoài Thái tử và Đại a ca bị ngộ độc, những người khác chỉ một phen kinh hoảng chứ không việc gì, miễn là cẩn thận thì chắc không gặp rắc rối. Nghĩ đến thời tiết mát mẻ và cảnh đẹp nơi tái ngoại, nàng hi vọng mình sẽ được đi theo. Đương tìm kế xin Lý Đức Toàn cho đi cùng, đã thấy Vương Hỉ sang bảo chuẩn bị đồ trà để theo Hoàng đế ra biên cương, Nhược Hi thầm khen đúng là cầu được ước thấy, bèn hồ hởi đi sửa soạn hành lý. Nhân hôm nay không phải trực, nàng bèn lôi tất cả đồ đạc định mang theo ra. Đang cắm cúi gấp quần áo, nghe ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ nhưng rành rọt, nàng vừa tiếp tục gấp vừa đáp:

- Vào đi!

Không như nàng nghĩ, cửa cứ đóng im ỉm. Nhược Hi buông quần áo xuống, nhìn cánh cửa, nhắc lại:

- Vào đi mà!

Phía kia vẫn không mảy may động tĩnh, Nhược Hi bực mình đứng dậy kéo cửa. Nắng từ ngoài ùa vào rèm mi nàng, mang theo hình dáng Bát a ca. Chàng đứng dưới gốc quế trong sân, mình vận tấm áo xanh lục, tư thái nhàn nhã, mỉm cười nhìn Nhược Hi đang vịn tay nơi cửa. Nắng lọt qua tán lá, tỏa xuống mặt, khiến nụ cười của chàng càng thêm nồng nàn, và khiến trái tim người đối diện cũng như được sưởi ấm.

Nhược Hi ngẩn ra nơi bậu cửa, đăm đăm ngó Bát a ca một lúc, chàng lặng lẽ nhìn lại. Lát sau, chừng như choàng tỉnh, Nhược Hi vội tiến đến thỉnh an. Bát a ca mỉm cười bảo:

- Đây là lần đầu tiên đến thăm nơi ở của em. Yên tĩnh đấy nhỉ!

Giọng Nhược Hi có phần tự hào:

- Xấu tốt gì giờ em cũng là nữ quan, không thể ở chỗ úi xùi quá được.

Bát a ca cúi mặt cười khẽ, Nhược Hi không nhịn được, cũng bật cười theo. Một lúc sau, nàng nói:

- Em ở chung với Ngọc Đàn, nhưng hôm nay chị ấy đi trực.

Nói xong, cảm thấy như mình đang ngụ ý điều gì, Nhược Hi bất giác đỏ bừng cả mặt. Bát a ca cười đáp:

- Ta biết.

Nhược Hi "ừm" khẽ, lòng càng ngượng thêm, giả cách lơ đãng nhặt một chiếc lá rụng dưới đất lên nghịch. Nhớ tới thái độ phớt lờ của Thập Tứ mấy ngày qua, lại trông vẻ mặt ôn hòa như thường của Bát a ca, nàng chỉ muốn nhân đây hỏi xem chàng nghĩ thế nào. Nhưng được ở bên chàng, trong một lúc hiếm hoi có riêng hai người với nhau, lại thêm nắng hè khiến người uể oải dễ chịu, nàng thật chẳng muốn bận lòng chi cho nhiều.

Bát a ca nói:

- Dịp đi săn này, ta phải ở lại kinh thành.

Nhược Hi "ừ" khẽ, Bát a ca dặn:

- Đây là lần đầu tiên em theo Hoàng a ma đi xa, lại đi lâu, nhớ cẩn thận mọi bề.

Nhược Hi "ừ" tiếp, nghĩ ngợi một lúc, nàng ngẩng lên nghiêm trang nói:

- Bối lặc gia yên tâm! Em ở trong cung đã ba năm, không còn là tiểu a đầu mới vào cái gì cũng bỡ ngỡ cái gì cũng cần dạy dỗ nữa. Điều nên làm và không nên làm, em nhớ cả mà.

Bát a ca nhìn vào mắt Nhược Hi, mỉm cười gật đầu, rồi đưa ánh mắt đi xa hơn, dõi ra phía sau nàng:

- Mấy năm nay, những việc em làm xuất sắc hơn ta tưởng nhiều. Ta chưa bao giờ ngờ rằng có lúc Hoàng a ma và Lý Đức Toàn lại coi trọng em đến vậy – Ngừng một lát, chàng thu ánh mắt về, dừng ở nàng, cười bảo – Nhưng ta vẫn lo lắng lắm. Lo một ngày nào đó em lại nổi tính ương.

Nhược Hi nín lặng một hồi, đoạn thở dài:

- Làm tốt thì mới thu hoạch nhiều – Nàng nhoẻn cười – Chừng nửa năm trước mà anh lại, em làm gì đã được ở đây, làm gì được đứng thảnh thơi mà nói chuyện thế này.

Bát a ca mỉm cười, buông một câu:

- Muốn có gặt hái, thì phải gắng công.

Tim nảy lên, Nhược Hi chỉ chực hỏi xem chàng muốn gặt hái thứ gì, và định gắng công thế nào. Nhưng nhìn nét cười của chàng, nàng không hỏi nữa, cũng mỉm cười cùng chàng.

Hai người đương nhìn nhau cười thì một tên thái giám lấp ló ở cổng, gọi: "Bát gia!" Gọi xong, hắn chẳng chờ nghe chủ hỏi han, đã trở gót đi luôn. Bát a ca bảo:

- Ta phải về đây!

Nhược Hi gật đầu, không nói không rằng. Bát a ca nhìn sâu vào mắt nàng, rồi quay mình rời đi.

Nhược Hi đưa mắt nhìn theo bóng chàng biến dần ngoài cổng, đoạn lùi lại mấy bước, tựa đầu vào thân cây, lặng lẽ thở dài. Phải, ngay bản thân nàng cũng không ngờ rằng vào cung, nàng lại xốc vác năng động đến thế. Lúc mới tới, vì ghi nhớ ti vi và lịch sử liên tục nhấn mạnh hoàng cung là một nơi đáng sợ, nàng ôm đầy một bụng dè dặt thận trọng. Những điều trông thấy, những chuyện nghe thấy đều nhắc nhở nàng không được phạm sai lầm, tuyệt đối không được. Thoạt tiên, nàng tâm tâm niệm niệm rằng đừng bao giờ mắc lỗi, nhưng dần dần cảm thấy nếu muốn sống cho dễ thở thì phải làm sao để số người sai phái giám sát được mình càng ít càng tốt, như thế mới có đôi chút tự do. Quyết định vậy rồi, nàng gắng sức phấn đấu cho bản thân, gắng sức giành lấy tự chủ và tôn nghiêm ở mức cao nhất giữa bộn bề ngặt nghèo quy củ.

Đang trầm tư mặc tưởng, chợt nghe tiếng Vân Hương: "Cô nương cát tường!", Nhược Hi bèn đứng thẳng dậy. Vân Hương không hiểu đã vào sân tự khi nào, đang nhún mình thỉnh an. Nhược Hi vội cho cô đứng lên. Vân Hương cười tươi:

- Hành lý của tôi gọn nhẹ, đã sửa soạn xong rồi. Vì thế tôi sang xem chị có cần giúp đỡ gì không?

Nhược Hi mỉm cười mời cô vào nhà:

- Tôi cũng chỉ mang theo vài ba món thôi, nhưng chị đến rất đúng lúc, giúp tôi soát xem có sót thứ nào không.

Các a ca tùy giá lần này là Thái tử gia, Đại a ca, Tứ a ca và Thập Tam a ca, đều là những tay cưỡi hay bắn giỏi. Đến thảo nguyên "trời bát ngát đất mênh mang", mới hay dòng máu du mục vẫn chảy trong huyết quản họ. Nhìn các a ca thúc ngựa xông xáo trên đồng cỏ, Nhược Hi cảm thấy mái nhà thực sự của họ chính là đây. Kỳ thực trong cốt tủy những người này hằng tồn tại một thứ khoáng hoạt hoang dã, chỉ hiềm thường ngày đều bị Tử Cấm thành lớp lớp tường cao kiềm chế lại rồi.

Nhược Hi đang say mê theo dõi thì Ngọc Đàn bước đến bên hỏi:

- Chị thích cưỡi ngựa lắm à?

Nhược Hi vẫn chong mắt ra xa:

- Ừ! Thích lắm, cảm thấy cưỡi ngựa giống như bay trong gió ấy – Nàng thở dài – Nhưng tôi không biết cưỡi.

Ngọc Đàn mỉm cười:

- Tôi cũng vậy. Ở đây cả ngày đều nhìn thấy ngựa, mà tiếc thay không có dịp nào để học.

Nhược Hi vừa nghĩ "muôn sự tại người", vừa ngoái đầu lại hỏi:

- Mọi thứ sắp xếp ổn chưa?

Ngọc Đàn đáp:

- Chị yên tâm! Kiểm xong rồi, mà sắp xếp cũng ổn rồi.

Nghĩ thế nào, Nhược Hi lại hỏi:

- Tôi có dặn làm đá, đã ai đưa đến chưa?

Ngọc Đàn đáp:

- Vừa sai tiểu thái giám xuống giục.

Nhược Hi gật đầu, ngoảnh ra nhìn những bóng người phi như bay giữa cỏ xanh trời biếc, đoạn quay mình đi vào phòng trà. Đám thái giám đang lúi húi công việc trông thấy nàng đều dừng lại hành lễ. Nhược Hi bảo bọn họ tiếp tục, rồi đến xem qua hoa quả các loại đương bày trên án.

Liếc dãy hoa quả, Ngọc Đàn cười hỏi:

- Chị định làm chè trái cây ướp lạnh phải không?

Nhược Hi nhoẻn cười:

- Phải, mà cũng không phải.

Hai người xắn áo, rửa sạch tay, bấy giờ đá cây cũng được đưa tới. Nhược Hi bảo thái giám đem bào bào mỏng đá ra, xúc vào bát đĩa các loại đã chuẩn bị, xong đặt cả lên trên đá cây để giữ lạnh. Kế đó, nàng sai bọn họ mang các thứ nước quả đã dùng vải mịn vắt lúc trước, rót vào bát theo cách phối màu nghĩ sẵn. Cuối cùng lại nhón những cánh hoa khô vừa ngâm nước ấm cho nở, khéo léo xếp vào từng bát một.

Nhược Hi đang cặm cụi làm thì Vương Hỉ chạy xuống báo:

- Vạn tuế gia và các a ca về đấy nhé!

Nhược Hi không ngẩng đầu, chỉ đáp:

- Sang bây giờ đây.

Khi nàng hoàn thành, Ngọc Đàn cũng vừa pha trà xong, bèn lại ngó nghiêng, khen:

- Tinh tế đẹp mắt quá! Nhìn qua đã thấy mát rượi cả người.

Nhược Hi ngẩng đầu lên cười, sai thái giám bưng khay và Ngọc Đàn bưng trà cùng mình vào trướng.

Chưa tới nơi đã nghe tiếng cười vọng ra, xem chừng hôm nay Khang Hy khá vui vẻ. Nhược Hi tiến vào, thấy Khang Hy ngồi chính giữa, các a ca ngồi hai bên. Nhược Hi hành lễ trước Khang Hy, dâng trà, đoạn cười hỏi:

- Nghĩ chắc Hoàng thượng phi ngựa sẽ nóng người, nô tỳ có chuẩn bị ít nước trái cây ướp lạnh. Chẳng rõ Hoàng thượng có muốn thử xem tay nghề của nô tỳ không?

Khang Hi cười đáp:

- Thì cứ đưa lên đây. Khéo sẽ có thưởng, vụng phải phạt!

Thấy Khang Hy cao hứng, Lý Đức Toàn liền tiến tới đón lấy bộ bát và đĩa Nhược Hi đang cầm, chuyển xuống bàn nhà vua.

Đĩa hình lá cúc, màu xanh lục, bát thì có dáng một đóa cúc nở vàng tươi, nước lê trong mờ nằm xâm xấp lưng chừng bát, dập dềnh mấy lát đá bào, trên cùng điểm xuyết vài cánh hoa cúc vàng óng. Khang Hy ngó xuống, nhận xét:

- Mất nhiều công sức ghê!

Nhược Hi đưa hai chiếc thìa bạc cho Lý Đức Toàn. Hắn nếm một miếng trước, rồi nhấc đĩa lên đưa cho chủ nhân. Khang Hy hớp một ngụm, gật đầu nói:

- Chưa bao giờ ăn kiểu này – và ngoảnh sang bảo Lý Đức Toàn – Đưa Nhược Hi theo là đúng.

Lý Đức Toàn vội gật đầu đáp phải.

Thấy Khang Hy vừa ý, Nhược Hi mới quay lại dâng hầu các a ca. Dành cho Tứ a ca là bộ đĩa màu hồ thủy và bát trắng hình mộc lan, đĩa gợi liên tưởng đến sóng xanh, còn bát vừa khéo lại là một đóa bạch mộc lan tươi tắn nổi trên sóng ấy; bát đựng nước nho xanh lục, điểm thêm mấy cánh lài trắng. Tứ a ca nhìn đĩa bát, vẻ mặt vẫn lãnh đạm, nhưng trong mắt thoáng nét cười. Chàng liếc nàng, rồi cầm thìa bạc lên.

Khang Hy trông những thức uống dọn ra, thấy mỗi bàn một khác: thái tử là mẫu đơn, Đại a ca là tường vi, Tứ a ca là mộc lan, ông lấy làm thích thú, vừa cười vừa ngóng đến bàn Thập Tam:

- Để xem xem ngươi dùng chiêu gì ở đây?

Nhược Hi nhún gối đáp:

- Miễn là Vạn tuế gia vui, thì dẫu không có chiêu gì cũng phải nghĩ ra bằng được.

Nói đoạn, nàng quay lại cái khay thái giám đang bưng đằng sau, nhấc lên một bộ bạch tuyết hồng mai cho Thập Tam a ca. Đĩa có hình bông tuyết lung linh, bát là đóa mai thắm kiêu hãnh, trong bát cũng đựng nước lê, bên trên thả nhẹ mấy cánh mai đỏ. Thập Tam a ca gật đầu với Nhược Hi, rồi cầm thìa bạc.

Khang Hy cười hỏi:

- Sao chưa nhìn thấy mớ bát đĩa này bao giờ nhỉ?

Nhược Hi ngó Lý Đức Toàn, đang định trả lời thì hắn đã khom lưng đáp thay:

- Đĩa bát này là năm ngoái Nhược Hi vẽ kiểu dáng, nô tài thấy cũng mới mẻ thú vị, bèn bảo thái giám lo việc mua bán cầm mẫu đi lò gốm chiếu theo thế mà làm.

Khang Hy lại hỏi:

- Làm tất cả mấy loại?

- Tất cả ba mươi sáu loại – Nhược Hi đáp – Nhưng chuyến này đi chỉ mang vài bộ đây thôi.

Khang Hy cười bảo:

- Khi nào tiện trẫm phải ngó đám còn lại xem có những hoa cỏ gì – Ông gật gù – Mất công ngươi quá, ngươi muốn trẫm thưởng thế nào?

Nhược Hi khom mình đáp:

- Đây tuy là chủ ý của nô tỳ, nhưng những người khác cũng giúp rập không ít. Nô tỳ không dám một mình nhận công lĩnh thưởng.

- Thế thì thưởng hết.

Nhược Hi liền quỳ xuống tạ ơn, Ngọc Đàn và thái giám đứng đằng sau cũng quỳ xuống tạ ơn, vẻ hân hoan.

Khang Hy hỏi:

- Giờ nói xem ngươi muốn thưởng gì?

Nhược Hi ngẫm nghĩ, rồi thưa:

- Nô tỳ trông dáng vẻ hiên ngang dẻo dai trên lưng ngựa của Vạn tuế gia, lòng vô cùng ngưỡng mộ, vì vậy muốn học cưỡi ngựa. Chẳng dám mơ đạt được một phần vạn của người, chỉ mong cưỡi được là mãn nguyện lắm rồi, thế mới không uổng bản sắc của nữ nhi Mãn tộc.

Nói xong, Nhược Hi thầm chê trách bản thân trước nhất, các a ca ngồi hai bên đều cười vang, ngay cả Tứ a ca ngày thường mặt lạnh như tiền giờ cũng nhếch mép. Khang Hy cười nói:

- Ngọt ngào đủ điều như vậy, trẫm không bằng lòng cũng không được. Chuẩn y!

Nhược Hi dập đầu tạ ơn, rồi dẫn Ngọc Đàn và thái giám bưng khay lui ra. Trên đường về, hai người luôn mồm cảm ơn Nhược Hi.

- Tiền bạc đáng kể gì, thể diện mới quan trọng. Đây là phần thưởng Vạn tuế gia đích thân ban mà – Thái giám cười nói – Lát nữa bọn dưới kia biết được, thể nào cũng vui đến nổ trời. Tôi vào cung từ nhỏ, hôm nay mới là lần đầu được Vạn tuế gia thưởng công.

Nói xong hắn cứ cảm ơn lia lịa. Nhược Hi nghĩ thầm, *không chia sẻ với các ngươi chút lợi ích, làm sao các ngươi tận tâm giúp việc ta?* Nàng đã thấm thía chân lý này từ hồi còn ganh đua đấu đá ở công ty, về đây càng bắt buộc phải tiếp tục phát huy. Tuy không thể đảm bảo ai cũng là bạn mình, nhưng chí ít cũng giảm bớt được thù địch.

…

Nhược Hi đang ngồi hóng gió ngoài lán thì thấy Vương Hỉ và Ngọc Đàn hớn hở chạy lại, bèn hỏi:

- Được thưởng gì mà vui thế này?

Hai người tủm tỉm cúi chào:

- Chúng tôi mà có được thưởng thì cũng không dám tỏ ra vênh vang trước mặt chị. Chuyện là vương gia Mông Cổ yết kiến Hoàng thượng, đem dâng hai con bảo mã, nghe đồn quý giá lắm. Hoàng thượng đẹp lòng, bèn dặn tối nay mở tiệc.

Nhược Hi nghe vậy, đứng lên cười nói:

- Đáng để vui thật, người nơi biên tái hào sảng nhiệt tình, lại giỏi ca vũ, tối nay chắc sôi động lắm đây!

Ngọc Đàn vỗ tay cười:

- Tôi biết thể nào chị cũng thích mà.

…

Đèn lồng thắp sáng, rượu ngon bày ra, tiếng cười tiếng ca tiếng chuyện trò rộn rã, mùi thịt nướng quyện hương rượu nồng lãng đãng lan xa dưới trời sao chi chít. Nhược Hi và Ngọc Đàn vô cùng hào hứng. Yến ẩm thế này hay ho hơn nhiều những bữa tiệc nghiêm cẩn lễ quân thần trong Tử Cấm thành.

Đêm nay Khang Hy uống rượu là chính, vì vậy Nhược Hi chỉ cắt một tiểu thái giám ở gần trông lò để lúc nào cũng sẵn nước dùng, và dặn Vân Hương chuẩn bị bộ đồ trà để hễ Vạn tuế gia muốn uống là dâng hầu ngay. Những việc khác Lý Đức Toàn đã lo liệu hết, Nhược Hi cứ thảnh thơi chơi.

Một thiếu nữ đẹp vận bộ váy áo Mông Cổ hoa lệ màu đá đỏ đang bưng bát rượu, nhún gối trước bàn thái tử, hát bài *Chúc tửu ca*. Nhược Hi nghe không hiểu, chỉ cảm thấy nồng nàn du dương khó tả, thái tử thì vừa lúng túng vừa vui vẻ, chăm chú lắng nghe. Khúc hát kết thúc, thái tử đón lấy bát rượu, uống một hơi cạn ráo, xung quanh rộ lên tiếng cười và khen ngợi. Khang Hy ngồi ghế trên, tươi tỉnh ngoảnh sang nói gì đó với vị vương gia Mông Cổ ngồi chếch bên dưới. Vương gia lập tức nâng bát đứng dậy cúi chào Khang Hy theo kiểu Mông Cổ, rồi ngửa cổ uống cạn cả bát.

Bấy giờ thiếu nữ xinh đẹp nọ đã tiến đến bên bàn Tứ a ca, cất tiếng hát khúc ca rung động, lại còn uốn hông nhảy một điệu vũ đơn giản trước mặt chàng. Nhược Hi cảm thấy buồn cười quá sức, đợi xem con người lúc nào cũng lạnh lùng ấy sẽ chống cưỡng ra sao trước nhiệt tình cháy bỏng này. Nàng vừa chăm chú theo dõi, vừa nhỏ giọng nhờ Ngọc Đàn:

- Chị đi hỏi hộ xem cô nương kia là ai?

Thật chẳng ngờ, thái độ của Tứ a ca y hệt núi tuyết trắng toát ngàn năm không tan trên cao nguyên Thanh Tạng. Vẻ mặt như thường, chàng lãnh đạm nghe một đoạn rồi đứng lên đón bát rượu, người ta chưa hát xong chàng đã uống cạn sạch, chẳng mảy may xúc cảm. Nhược Hi lắc đầu thầm nhủ, *tôi phục ông rồi!*

Khi đưa trả cái bát cho thiếu nữ, Tứ a ca nhận ra Nhược Hi đang nhìn mình, bèn mỉm cười lắc lắc đầu, mắt thoáng qua một tia giễu cợt, liếc nàng rồi ngồi xuống.

Thiếu nữ Mông Cổ lại chuyển sang bàn Thập Tam, vẫn cất tiếng hát, tay ngay ngắn nâng rượu, mặt vừa tươi tắn vừa kiêu hãnh. Ngọc Đàn mau mắn chạy trở lại, ghé tai Nhược Hi bảo:

- Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai Mẫn Mẫn, con gái của vương gia Mông Cổ, một mỹ nữ nổi tiếng trên thảo nguyên.

Thảo nào, Nhược Hi nghĩ bụng, *được chúc rượu các a ca.* Đúng lúc ấy, nàng trông thấy Thập Tam đã đứng lên, tươi cười đón rượu cạn một hơi. Uống xong, gã không trả bát cho Mẫn Mẫn như các a ca khác, mà vẫy tay gọi tên hầu gần đấy rót đầy rượu vào bát cho mình. Gã trân trọng nâng bát, tủm tỉm cao giọng hát bài chúc rượu Mẫn Mẫn cách cách. Hành động bất ngờ này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ai nấy đều dừng chuyện. Nhược Hi chẳng biết Thập Tam hát tiếng Mông hay tiếng Mãn, đằng nào nàng cũng không hiểu, nhưng ngôn ngữ không hề ảnh hưởng đến sự quyến rũ trong giọng ca của gã.

Thập Tam a ca: tư thái đĩnh đạc, khuôn mặt sáng sủa, nụ cười nồng nhiệt thoáng phần phóng túng, tiếng hát trầm lắng mà vang dội lan đi xa trong trời đêm tịch mịch, tưởng chừng đây là âm thanh duy nhất từ xưa tới nay trên thảo nguyên. Gã cũng như ngựa trời trong truyền thuyết nơi này, vừa hiện ra, chỉ hai cú nhảy đã khiến tất cả bàng hoàng chấn động. Mọi người vốn dĩ đã chú ý xem Mẫn Mẫn cách cách chúc rượu, bây giờ thì ai nấy càng trố mắt nhìn, dỏng tai lên nghe. Nhược Hi nở từng khúc ruột, mặt mày sung sướng, thầm khen, *Thập Tam, giỏi lắm!*

Mẫn Mẫn cách cách hơi đỏ mặt, lại hơi kinh ngạc nữa, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt tủm tỉm, nghe hát một lúc thì nụ cười nở ra rạng rỡ, cô chìa tay đón bát, cũng ngửa mặt uống cạn. Thập Tam cười vang, vỗ tay lộp bộp.

Hòa theo tiếng cười và tiếng vỗ tay của Thập Tam a ca, tất cả những người có mặt cũng cười phá lên, lẫn với tiếng vỗ tay và tiếng khen ngợi. Nhược Hi cũng vỗ tay lia lịa, cảm thán:

- Đúng là nữ nhi của đại thảo nguyên!

Mẫn Mẫn uống xong, tiện tay đưa bát cho một người hầu đứng đấy, đoạn quay về phía Khang Hy, quỳ xuống

cất giọng rành rọt:

- Mong bệ hạ cho phép Mẫn Mẫn dâng một điệu vũ.

Khang Hy mỉm cười chuẩn y.

Mẫn Mẫn đứng lên, hơi cúi mình xuống, tạo tư thế như phi ngựa, lặng lẽ đứng yên. Mọi người im bặt theo dõi. Mẫn Mẫn vỗ hai tay vào nhau. Cùng với tiếng vỗ tay giòn giã, vũ khúc thảo nguyên phấn khích hân hoan trỗi dậy. Mẫn Mẫn bắt đầu chuyển động. Cúi xuống, ngửa lên, quay nghiêng, xoay tròn, búng chân, ưỡn hông, dùng hết những tư thế tự do mãnh liệt để thể hiện phong cách riêng có của nhi nữ thảo nguyên. Họ là hùng ưng, là tuấn mã, là con gái của đất trời này. Những người Mông Cổ đang có mặt bắt đầu vỗ tay theo tiết tấu, có người còn cất tiếng hát theo giai điệu, dần dần, tiếng vỗ tay càng lúc càng vang, bọn họ đều rạo rực vì ngọn lửa đỏ đang nhảy múa giữa bãi. Khi Mẫn Mẫn xoáy người qua bàn thái tử, y hơi ngớ ra, rồi cũng vỗ tay theo nhạc. Mẫn Mẫn lướt tới bàn nào, là thắp lên ngọn lửa ở bàn ấy, trừ Tứ a ca. Lúc cô đảo qua bàn, chàng có vỗ tay vài cái, nhưng mặt vẫn một vẻ dửng dưng.

Điệu vũ kết thúc, tiếng hoan hô dậy lên như sấm. Mẫn Mẫn mỉm cười nhìn quanh một vòng, ánh mắt hơi dừng ở Thập Tam a ca, rồi quay về phía Khang Hy, đặt tay phải lên ngực, hành lễ với ông. Khang Hy vừa chìa tay ra cho bình thân, vừa gật đầu cười nói với vương gia Mông Cổ. Xem đến đây, Nhược Hi thầm thở dài, dặn Ngọc Đàn:

- Tôi hơi mệt, về trước đây. Tuy đã có Vân Hương đợi hầu Hoàng thượng, nhưng chị cũng nên chú ý một tí nhé.

Ngọc Đàn cười đáp:

- Chị cứ yên tâm. Đảm bảo không để xảy ra sai sót.

Nhược Hi gật đầu rồi chen ra khỏi đám đông.

Nàng đi ra xa, tiếng cười nói chìm dần lại đằng sau. Đám binh sĩ đi tuần gặp nàng đều đứng tránh sang nhường đường. Lòng Nhược Hi đang cồn cào, nên chẳng để ý đến ai, cứ lẳng lặng đi.

Nàng cũng có lần trải qua cảm giác lay động bao người bằng một điệu vũ. Nàng lớn lên ở Tân Cương, múa điệu múa của tộc Duy Ngô Nhĩ không hề thua kém những thiếu nữ Duy Ngô Nhĩ giỏi ca vũ nhất, song vẫn không mấy nổi trội vì ở Tân Cương người biết nhảy múa rất nhiều. Lúc Tiểu Văn lên trung học, cha nàng kiếm được một chân giảng dạy ở Bắc Kinh, bèn đưa cả nhà dời đến đây. Vào đêm liên hoan cắm trại của năm, Tiểu Văn khoác lên mình trang phục Duy Ngô Nhĩ, say sưa múa một điệu, tất cả những người có mặt đều vỗ tay reo hò. Người ấy thực sự chú ý đến nàng chắc chính là vào lúc này, tuy trước đấy vì thi thoảng nàng giành mất ngôi đầu của hắn, hắn cũng có liếc mắt trông khi hai bên đi ngang qua nhau. Cha mẹ nàng và cha mẹ hắn đều nổi giận vì các con yêu đương quá sớm, không hiểu làm sao mà hai học sinh ưu tú lại phá hoại khuôn khổ tới mức ấy, công nhiên nắm tay nhau đi trong trường, ăn cơm vẫn tay cầm tay (để làm được thế hắn mau chóng luyện ăn bằng tay trái). Đằm thắm đến vậy, rồi thế nào? Cuối cùng hắn bỏ Tiểu Văn lại, vượt đại dương đi xa, còn nàng, chỉ có nước rời Bắc Kinh để tìm quên lãng.

Nhược Hi nằm trên thảm cỏ dốc, ngắm trời sao rủ thấp, tự nhủ hóa ra mình còn nhớ hết. Những tưởng tất cả đã là chuyện kiếp trước, thì đêm nay chỉ một điệu múa cũng đủ khơi nguồn cho mọi sự ùa về. Nhược Hi bấu chặt hai tay vào cỏ, nước mắt từ từ lăn sang hai bên. Nếu biết cuộc đời thành ra thế này, nàng sẽ không bao giờ, tuyệt đối không bao giờ rời xa cha mẹ. Giá trong thời gian ba năm ấy nàng cứ ở cùng họ, có khi ngày nay nàng sẽ bớt hối tiếc nhiều. Chỉ vì một chút buồn bã của bản thân, lại đi gây tổn thương ghê gớm cho những người tha thiết yêu mình.

Nhược Hi khóc một hồi, tâm trạng dần dần yên ổn lại. Nàng thở dài thườn thượt, ngồi dậy, quỳ trên đất, lòng thầm nguyện cầu: *Trời ơi, bất kể ông bạc đãi tôi ra sao, cũng mong ông nhân từ với cha mẹ tôi. Anh trai và chị dâu, em trông cậy cả vào anh chị!* Khấn xong, Nhược Hi cúi mình khấu đầu ba cái, lại thẫn thờ quỳ thêm một lúc rồi mới chậm chạp đứng lên.

Khi quay mình lại, nàng trông thấy Tứ a ca và Thập Tam a ca lặng lẽ đứng gần đấy. Màn đêm bao trùm, không nhìn rõ vẻ mặt họ ra sao, Nhược Hi hơi lúng túng, cúi mình thỉnh an xong, nhất thời ba người cùng nín lặng. Thập Tam bước nhanh tới. Đến trước mặt Nhược Hi, gã nhẹ nhàng hỏi:

- Có việc gì khó khăn à?

Tứ a ca cũng chậm rãi tiến lại, đứng bên Thập Tam. Nhược Hi gượng cười:

- Chỉ là nhớ cha mẹ, trong lòng nghẹn ngào quá!

Thập Tam nghe vậy, vẻ mặt u ám, không hỏi nữa. Tứ a ca nhìn em, rồi đưa tay vỗ nhẹ vào lưng gã.

Nhược Hi nói lảng đi:

- Sao hai người lại ra đây?

Thập a ca lấy lại vẻ mặt bình thường:

- Vừa uống rượu liền tù tì, nên ra ngoài dạo quanh cho tỉnh.

Nhược Hi "Ồ" một tiếng:

- Mấy cái hũ chìm Mông Cổ ấy cũng bằng lòng để hai người đi à?

Thập Tam cười nói:

- Người ta có ba cái mót, không bằng lòng cũng không được.

Nhược Hi bĩu môi phì cười, không nói gì nữa. Im lặng một lát, nàng bảo:

- Ra ngoài cũng lâu rồi, tôi phải về thôi.

Thập Tam nhìn Tứ a ca, nói:

- Chúng ta cũng về.

Thế là ba người cùng quay lại khu trại. Trên đường đi, Thập Tam bỗng hỏi:

- Hôm ấy, sao cô lại chọn mai đỏ cho ta?

Nhược Hi nghĩ bụng, *vì mai đây anh sẽ bị giam cầm mười năm, nhưng sau đó lại được hưởng vinh hoa phú quý, chẳng phải rất giống hoa mai nở rộ từ giá rét đấy ư?* Nhưng ngoài miệng, nàng chỉ đáp:

- Mai là một trong tứ quân tử, anh không thích à?

Thập Tam cười nói:

- Tại thấy cô cho Tứ ca hoa mộc lan, là thứ hoa anh ấy yêu thích nhất, nên ta tiện thể hỏi vậy thôi.

Gã không động đến còn đỡ, gã động đến, Nhược Hi lại nộ khí xung thiên, bèn buột miệng:

- Lúc đầu hỏi thì anh mít đặc, giờ cái gì cũng biết tuốt – Nàng lẩm bẩm – Làm việc không đáng tin cậy chút nào.

Thập Tam lúng túng nhìn Nhược Hi, rồi lại nhìn Tứ a ca, cười lấy lòng:

- Chính vì ta gắng công gắng sức hỏi han giúp cô, nên mới bị Tứ ca phát giác ra đấy.

Nhược Hi lạnh lùng hừ mũi, không nói không rằng. Thập Tam cười toe:

- Hôm nay nhân có mặt anh Tư, cô thử nói xem, vì sao cô lại tìm hiểu những… những…

Gã nghĩ chán chê, chừng như không tìm thấy từ diễn tả thích hợp, nên không nói nốt, đưa mắt nhìn xéo Nhược Hi. Nàng ngó lều trại xung quanh, bảo:

- Thôi, tôi về lán nghỉ đây. Ngài mau đi uống rượu tiếp đi! Nô tỳ xin cáo lui.

Nói đoạn, không đợi Thập Tam trả lời, nàng nhún gối chào Tứ a ca rồi rảo chân rẽ sang phải, còn nghe sau lưng Thập Tam cười khẽ và xì xào gì đó với anh trai.

20

Được Khang Hy cho phép, mấy ngày nay hễ rảnh rỗi là Nhược Hi lại đi lấy ngựa, chọn nơi vắng vẻ nhờ một tên binh sĩ thành thạo thuật cưỡi ngựa hướng dẫn cho mình. Hắn xin Nhược Hi đừng dùng bất cứ một kiểu tôn xưng nào. Thấy tay binh sĩ sợ sệt ra mặt, Nhược Hi đành gọi thẳng tên Nê Man như ý hắn muốn. Nhìn hắn, nàng không khỏi liên tưởng tới Nhược Lan và người cũ, đoán chắc người ấy chẳng khúm núm dè dặt gò bó thế này. Nghĩ đoạn lại nhìn lần nữa, không kìm được tiếng thở dài đánh sượt. Nê Man bị Nhược Hi liếc hai lần, lại nghe tiếng thở dài khó hiểu thì cử chỉ càng thêm mất tự nhiên, nói năng cũng nhát gừng rời rạc, việc huấn luyện thì thôi càng khỏi phải nhắc.

Người dạy rón rén, người học chán chường. Sau bao nhiêu buồn tẻ, cuối cùng Nhược Hi cũng tự ruổi ngựa đi từ từ được. Mấy lần nàng định kẹp chân vào bụng ngựa, vung roi lên để chạy nước kiệu thì Nê Man đều ngăn cản, lải nhải nào là tay nàng yếu, lại chưa quen tính ngựa, đừng nên nóng vội. Nhược Hi đành ruổi ngựa từ từ, ruổi từ từ!

Thực ra nàng đoan chắc Nê Man không định dạy nàng cho tử tế, có thể do sợ không gánh vác nổi trách nhiệm nếu chẳng may nàng ngã. Bởi vậy hắn chỉ cầm chừng cho hết thời gian, tới ngày về kinh tự nhiên sẽ êm đẹp mọi bề.

Mặt trời dần ngả về tây, Nhược Hi vẫn cưỡi ngựa loanh quanh trên thảo nguyên. Nê Man giục về mấy lần, thấy nàng giả điếc, cũng đành để tùy, đi tụt lại sau chừng nửa đầu ngựa hộ tống.

Nhược Hi đang rong ngựa đi lung tung, chợt thấy đằng xa có hai thớt ngựa phóng thốc lại. Nhác trông một trong hai có vẻ giống con ngựa ô cao lớn của Thập Tam a ca, nàng vội ghìm cương. Chỉ lát sau, hai người nọ đã tới nơi, quả nhiên là Thập Tam, đi cùng gã là Tứ a ca. Hai người đều vận đồ kỵ sĩ bó sát, lưng thắt đai da, yên ngựa đeo ống tên, trong cắm mấy mũi tên đuôi lông vũ. Chỉ khác là Tứ a ca vận bộ đồ xanh lam, dáng người cao gầy, trông thâm trầm mà tinh anh, còn Thập Tam vận đồ trắng viền bạc, càng làm nổi bật tấm thân rắn rỏi.

Nhìn tỏ mặt hai người mới đến, Nê Man lật đật nhảy xuống ngựa thỉnh an. Nhược Hi thì ngại tụt xuống trèo lên, nên đợi họ tới gần ghìm cương lại hẳn hoi rồi, mới cúi mình chào trên yên. Thập Tam phất tay cho Nê Man đứng dậy xong, hỏi ngay:

- Học được chưa?

Nhược Hi dẩu môi:

- Chỉ học được cách ngồi trên lưng ngựa sao cho khỏi lăn xuống đất thôi.

Thập Tam ngó Nê Man:

- Ngươi về trước đi!

Nê Man ngẩng đầu nhìn Nhược Hi, thấy nàng không phản đối, bèn khom mình hành lễ rồi thúc ngựa chầm chậm chạy đi. Đợi hắn xa rồi, Nhược Hi mới ai oán:

- Hắn chả dạy dỗ gì hết! Cứ nựng như trông trẻ con vậy.

Thập Tam cười:

- Đừng so mình với trẻ con đi. Khối đứa cưỡi ngựa còn giỏi hơn cô nhiều.

Nhược Hi nghe vậy, thầm nghĩ cũng phải. Đám người Mông, Mãn này là dân tộc sống trên lưng ngựa, chưa chập chững đi đã theo cha lên yên rồi. Nàng mỉm cười thở dài, không cự cãi.

Đắn đo chốc lát, Thập Tam bảo:

- Giờ ta đói bụng, phải về ăn cơm. Nhưng tối thì rảnh rỗi đấy, nếu cô thu xếp được, ta có thể huấn luyện cho.

Nhược Hi mừng quá, vỗ hai tay vào nhau định reo "Được", nhưng không ngờ vừa lỏng dây cương, con ngựa đã chồm lên tại chỗ. Nàng kinh hoàng nhắm mắt rú lên, đến khi cảm thấy nó đứng yên mới mở mắt, ra là Thập Tam đã ghìm cương lại giúp nàng. Gã đưa dây trả Nhược Hi, vừa ngắm nàng vừa thở dài bảo Tứ a ca:

- Xem ra trọng trách của em sẽ rất gian nan đây!

Tứ a ca nhếch mép, cười nửa miệng, liếc mắt về phía Nhược Hi, không nói năng gì, lại nhìn Thập Tam ra chiều thông cảm.

Buổi tối, Nhược Hi ăn qua loa vài miếng, nhanh nhảu súc miệng, dặn dò Vân Hương Ngọc Đàn đôi ba câu rồi hấp tấp chạy ra địa điểm đã hẹn. Tới nơi, thấy vắng ngắt không một bóng người, nàng ngạc nhiên nhận ra vì mình khẩn trương thành thử lại đến sớm quá, bèn trải áo choàng xuống bãi cỏ, nằm dài nhìn trời sao, kiên nhẫn đợi.

Đương lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy có người đang cúi nhìn, Nhược Hi choàng tỉnh thì trông thấy Tứ a ca, bèn nhặt áo choàng đứng phắt dậy, vừa thỉnh an vừa bất giác đưa mắt ngó quanh. Tứ a ca bảo:

- Thái tử gia có việc giữ Thập Tam đệ lại. Thập Tam bèn nhờ ta ra thay.

Nhược Hi vội thưa:

- Thế để nô tỳ về, hôm khác học cũng không sao.

Tứ a ca lạnh nhạt hỏi:

- Cô cho rằng ta không dạy nổi cô?

Nhược Hi lắc đầu:

- Không phải!

Tứ a ca thờ ơ bảo:

- Vậy lên ngựa!

Tim đập thùm thụp, Nhược Hi vừa ngắm hai con ngựa Tứ a ca dẫn đến, vừa tự hỏi sao chàng lại sẵn lòng giúp đến thế? Chỉ vì Thập Tam nhờ cậy ư? Tứ a ca trỏ con ngựa nhỏ hơn:

- Đây là con ngựa con mà Thập Tam chọn riêng cho cô, rất thuần tính. Ta cưỡi ngựa mẹ, nó sẽ tự khắc đi theo – Nói đoạn, chàng tung mình nhảy lên con ngựa lớn hơn.

Nhược Hi lập cập trèo lên con ngựa non. Tứ a ca thúc ngựa chầm chậm đi trước, bảo:

- Chúng ta hẵng thong thả dạo một vòng cho cô làm quen với ngựa. Tiện thể ta sẽ nhắc vài điều nên chú ý để lát nữa bắt đầu cho chạy nước kiệu.

Nhược Hi vâng dạ.

…

Không phải Tứ a ca truyền đạt không hiệu quả, ngược lại chàng dạy cực kỳ bài bản, Nhược Hi tiến bộ rất nhanh, chỉ một tối đã cho ngựa chạy bước ngắn theo ngựa mẹ được rồi. Nhưng ở bên chàng, Nhược Hi cảm thấy mất tự nhiên, cứ nghĩ mai sau chàng là Ung Chính, hành sự không từ một thủ đoạn tàn độc nào, nàng lại nhột nhạt.

Cũng đến lúc ấy, bỗng dưng nàng nhận ra mình không còn là Trương Tiểu Văn ngày nào nữa. Tiểu Văn vốn rất ngưỡng mộ Ung Chính, đánh giá cao Ung Chính, cho rằng tranh đoạt vương quyền là việc một mất một còn, nương nhẹ với địch thủ là tàn nhẫn với bản thân. Vả chăng chính Bát và Cửu a ca cũng có ý dồn Ung Chính vào chỗ chết, nên về sau Ung Chính giam cầm họ cũng không thể coi là sai trái. Nhưng bây giờ nàng lại chống đối kết cục ấy, thì ra nàng đã biến thành Mã Nhi Thái Nhược Hi thật. Sự thay đổi này diễn ra lúc nào vậy? Trong khi nàng còn u u minh minh, thì thời gian chảy trôi đã cải biến nàng rồi.

Nhược Hi cũng cẩn thận suy tính, định nhân cơ hội siết chặt thêm quan hệ với Tứ a ca để mở rộng đường sống và sự đảm bảo cho tương lai. Cân nhắc một hồi, những lời ngon ngọt bợ đỡ thầm soạn cũng đã ra đến cửa miệng, nhưng nhìn bộ mặt trơ trơ như đá của Tứ a ca, nàng lại nuốt ực hết vào. Cùng một buổi tối, vừa

vắt óc tính toán vừa gồng mình học cưỡi ngựa, nếu không nhờ Thập Tam chọn con ngựa tương đối thuần, lại thêm kinh nghiệm vài ngày luyện tập vừa qua, thì đừng nói cưỡi, ngồi vững không ngã cũng đã là kỳ tích.

Nhược Hi nằm trên giường, trằn trọc trở mình, cảm thấy bản thân thật kém cỏi. Những tưởng sau ba năm đấu đá ở văn phòng, cộng thêm ba năm tôi rèn nghiêm khắc trong cung, nàng đã già dặn ranh ma lắm rồi, không ngờ gặp phải nhân vật lợi hại thật sự thì ngần ấy kinh nghiệm cũng đổ sông đổ bể.

Nghĩ chán nghĩ chê, Nhược Hi đành tự an ủi, thôi, chẳng mong lập công, chỉ cầu giữ mạng. Đừng đắc tội với chàng là được, còn về việc thân cận, xem ra nàng cần thêm nhiều năm luyện tập. An ủi xong, Nhược Hi quyết định không học cưỡi ngựa với Tứ a ca nữa. Một quả bom hẹn giờ bí ẩn đặt sát sườn, rủi ro lắm!

…

Song ông trời luôn lấy việc hành hạ con người ta làm vui, phàm mọi sự trên đời đều thế cả. Thập Tam a ca hứa lên hứa xuống là không sai hẹn, nhưng lần này người xuất hiện trước mặt Nhược Hi vẫn là Tứ a ca. Nhược Hi thầm thở dài, nhủ bụng khi nào về nhất định phải tìm Thập Tam hỏi cho ra nhẽ. Còn giờ thì, nàng mỉm cười:

- Nô tỳ vừa xong ca trực ngày, hơi mệt, nên tối nay không học nữa vậy.

Tứ a ca nghe rồi, mặt mày vẫn thản nhiên, chỉ giương mắt nhìn. Nhược Hi gắng tự trấn an, nhún mình nói:

- Nếu Tứ a ca không còn sai bảo gì khác, nô tỳ xin cáo lui.

Nói xong, nàng vẫn giữ nguyên tư thế. Đợi chốc lát thấy Tứ a ca không mảy may phản ứng, nàng bèn tự đứng dậy, hít một hơi, thử nhích thật chậm ra xa chàng. Vượt qua chỗ Tứ a ca đứng rồi mà xung quanh vẫn im lìm như không, Nhược Hi liền thở phào, thầm khen may mắn rồi rảo chân chạy đi.

Nhưng mới đi được một chốc đã nghe sau lưng có tiếng vó ngựa, Nhược Hi chưa kịp ngoái đầu lại thì Tứ a ca đã từ trên yên lăng mình xuống, tóm chặt lấy nàng. Thấy mặt chàng kề sát, Nhược Hi không nhịn được, bật ré lên hoảng hốt.

Nghe kêu mà Tứ a ca vẫn giữ nguyên bộ dạng lãnh đạm, lẳng lặng nhìn sang như thể cảnh hai người đang áp sát vào nhau thế này là quá sức bình thường vậy. Nhược Hi giãy ra, nhưng không thoát, ngược lại còn bị Tứ a ca ghì mạnh nên càng dính chặt vào chàng hơn. Nàng không giãy nữa, mở to mắt nhìn chàng, bụng bảo dạ, *phải chăng y muốn bỡn cợt ta?*

Còn đang lẩn mẩn nghĩ, đôi môi lạnh giá của Tứ a ca đã đè xuống môi nàng. Nhược Hi vừa gắng sức giật đầu ra sau, vừa xô tay đẩy mạnh, nhưng vô ích, sức nữ nhân làm sao cự nổi nam nhi! Tứ a ca thử mấy lần, thấy Nhược Hi vẫn mím chặt môi không đón nhận, chàng bèn nhấc đầu ra. Nhược Hi vung tay tát, kiểu như mấy cô gái bị người ta giở trò vẫn thường làm trên vô tuyến, đáng tiếc Tứ a ca không phải Minh Ngọc cách cách, chàng nắm chặt tay Nhược Hi bẻ quặt ra sau lưng, đôi mắt ánh lên chế giễu, làn môi mơn trớn trên mặt nàng:

- Em mất công mất sức vì ta bấy nhiêu năm, quyến rũ được ta xong, giờ lại giở trò "muốn bắt nên thả" à? – Bờ môi lành lạnh kéo một đường dài từ má Nhược Hi xuống – Chúc mừng em, mưu kế thành công rồi đấy!

Nhược Hi trừng mắt, toan phản bác, nhưng nhất thời trăm tơ ngàn mối không hiểu từ đâu trào lên ngập lòng, rốt cuộc chỉ thét được: "Buông tôi ra!" Tứ a ca ngả người tới trước, miệng dịu dàng vờn giỡn bên tai nàng, lào khào:

- Nếu em muốn theo ta, ta sẽ hỏi Hoàng a ma để xin em về.

Nhược Hi cảm thấy toàn thân bải hoải, tứ chi mềm nhũn, thân thể nóng rực lên mà trái tim thì lạnh buốt đi, bèn gắng hít thật sâu, tự trấn tĩnh rồi bật cười khẽ. Nghe Nhược Hi cười, Tứ a ca chững lại. Nhược Hi xoay đầu sang, áp miệng vào tai chàng, phà nhẹ một hơi và thì thào:

- Tứ gia không mang thê thiếp theo nên đang cần giải tỏa phải không? – Tứ a ca cứng người. Nhược Hi ngừng một chốc, rồi cười nho nhỏ –Tứ gia đã muốn cưỡng ép, nô tỳ cũng chẳng có tư cách gì mà phản đối. Tứ gia thích hoan lạc ngay chỗ đồng không mông quạnh này, thì cũng tùy ý Tứ gia.

Nhược Hi dứt lời, Tứ a ca từ từ đứng thẳng người dậy, chằm chằm nhìn nàng. Cô gái vẫn cười nhạt, cằm

hơi hếch lên, mắt liếc xéo chàng, ra chiều thích-làm-sao-thì-làm. Một nụ cười dần giãn ra trên mặt Tứ a ca, toàn thân Nhược Hi căng lên cảnh báo, điệu cười nhạt cũng đông cứng lại. Tứ a ca vừa cười vừa hạ thấp đầu xuống, một lần nữa áp miệng lên môi nàng. Nhược Hi dằn người ra sau, không sao tránh được, cảm thấy hàn khí từ đôi môi dày băng giá chảy tràn xuống tim mình. Nàng ngắm mắt lại, nghĩ trong ớn lạnh, *Toi rồi, toi thật rồi! Dĩ độc trị độc chẳng tác dụng gì!*

Trái tim nàng đang tê buốt như ướp đá, thì Tứ a ca vụt rời môi nàng, buông tay rồi quay mình nhảy phóc lên ngựa. Nhất thời bị hẫng, lại bị thả đột ngột, Nhược Hi mất thăng bằng ngã lăn ra đất.

Từ trên yên, Tứ a ca lạnh lùng nhìn xuống: "Lên ngựa!" Lúc này Nhược Hi mới ý thức được là mình đã thoát nạn, vừa thầm vái tạ thần thánh các phương, vừa lóp ngóp bò lên ngựa. Tứ a ca không về trại mà ruổi ngựa đi theo hướng ngược lại, trái tim Nhược Hi mới lắng xuống lại trỗi dậy thình thình, nhưng ở bên cạnh, giọng lạnh lùng vang lên:

- Yên trí, cô vẫn chưa tới mức khuynh quốc khuynh thành đâu.

Bấy giờ Nhược Hi mới hơi hơi vững dạ.

Tứ a ca kè ngựa theo bên cạnh, vừa tăng tốc vừa trỏ ra những tư thế sai của Nhược Hi. Nhược Hi không còn dũng khí đâu hó hé gì nữa, gắng lên tinh thần mà học.

21

Hôm sau gặp nhau, nếu ánh mắt có thể giết người được, ắt hẳn Thập Tam không chết cũng trọng thương rồi. Bị Nhược Hi nhìn ghê quá, gã không dám nhìn thẳng vào nàng nữa, len lét đưa mắt đi nơi khác. Nhược Hi trừng trừng ngó gã một lúc, chợt thấy gai gai người, liếc ra mới biết Tứ a ca đang lãnh đạm nhìn mình, nàng chột dạ, vội cụp mắt xuống ngoan ngoãn đứng gọn một bên.

Nhân khi mọi người đều chăm chú xem thái tử bắn cung ngoài bãi, Nhược Hi giả vờ đi thay nước. Lúc ngang qua Thập Tam, nàng vẫn bước đều chân, nhưng gằn giọng bảo:

- Tối nay tôi gặp anh một tí.

Nói xong, lại tỉnh bơ bước tiếp.

…

Lúc Nhược Hi đến lán Thập Tam, hầu cận của gã đã đợi sẵn đón nàng:

- Thập Tam gia đang chờ ạ!

Nhược Hi cười đáp:

- Phiền cậu quá!

Tên nọ vội cười đưa đà:

- Cô nương đừng nói thế! Là việc nô tài nên làm thôi.

Nhược Hi cười cười, tự đi vào trong.

Thập Tam a ca đang ngồi trên thảm lông cừu, tựa vào đệm mềm đọc sách. Thấy Nhược Hi, gã vội bỏ sách xuống. Nhược Hi trừng mắt nhìn, đoạn vớ hai cái đệm kê ngồi cho thật thoải mái, xong vươn sang bàn tự rót trà uống. Thập Tam xích lại gần, giả lả:

- Rốt cục ta có lỗi gì với cô đây?

Nhược Hi hừ mũi:

- Một a ca như anh, nếu không muốn dạy tôi, thì kẻ làm nô tỳ này cũng chẳng dám oán thán nửa lời. Nhưng hết lần này tới lần khác, anh giở trò giỡn cợt.

Thập Tam nghiêm túc nói:

- Cô hiểu lầm rồi! Tối đầu tiên ta bị Nhị ca gọi sang, tuy chỉ chuyện phiếm, nhưng mình cũng không thể làm bẽ mặt thái tử, đành sai một đứa nhỏ đi nhờ Tứ ca. Tối thứ hai là bị… – Gã bỗng nín bặt, không giải thích hết, chỉ nói – bận việc thật mà, không hề lừa cô.

Nhược Hi hừ mũi:

- Ngoài Hoàng thượng và Thái tử gia, còn ai đủ sức cầm chân anh đây?

Thập Tam a ca ra chiều khó xử, rồi cười lúng túng:

- Mẫn Mẫn cách cách.

Nghe vậy, lại thấy mặt gã bối rối, Nhược Hi đang giận điên mà không nén được buồn cười. Phiền trách đầy một bụng không biết trút vào đâu, nàng đành ngửa cổ hậm hực uống một ngụm tướng trà.

Thấy nàng tin rồi, Thập Tam lại uể oải ườn mình ra đệm, cười hỏi:

- Nhưng, lẽ ra cô nên vui mừng mới phải chứ! Sao lại tức thế?

Nhược Hi ngoảnh sang trừng mắt, giọng hầm hầm:

- Vui mừng? Vui vì lẽ gì?

Thập Tam nhích tới trước, chăm chú nhìn nàng:

- Chẳng phải trong lòng cô có Tứ ca đấy sao?

Nhược Hi nghe mà sửng sốt, giận đến không giận nổi nữa, nàng bật cười khan:

- Tôi bảo anh là trong lòng tôi có Tứ gia lúc nào vậy hả?

Thập Tam a ca lắc lắc đầu:

- Từ lúc cô vào lo việc trà nước cho Hoàng a ma, ta đã cảm thấy cách cô đối xử với Tứ ca không bình thường rồi. Thái tử gia thì cô dửng dưng, trong khi lại dè dặt cẩn thận với Tứ Bối lặc, ta vốn đã thắc mắc sẵn. Nửa năm trước, cô được thăng làm nữ quan, còn hỏi ta Tứ ca thích gì ghét gì. Hằng ngày trà bánh dọn mời đều là những món đúng ý anh ấy. Ba năm nay, cô luôn luôn lưu tâm đến lời lẽ cử chỉ của Tứ ca. Nếu không phải vì thương tưởng Tứ ca, thì ta thật không nghĩ ra lý do nào nữa, nhất là khi cô không hề đối xử đặc biệt như thế với các a ca khác.

Nhược Hi càng nghe, cơn giận càng nguôi bớt, cảm thấy đúng là "mua dây buộc mình", chẳng biết vin cớ gì mà oán trời trách người nữa. Thập Tam nói một hơi, thấy Nhược Hi chỉ cúi đầu ngồi lặng thì nhe răng cười đắc ý, giơ tay đẩy khẽ nàng:

- Đừng xấu hổ! Ta thấy Tứ ca cũng hơi thích cô đấy. Sau này mời ta một chén tạ ơn mai mối là được. Ta sẽ thường xuyên ca ngợi cô trước mặt Tứ ca – Gã ngừng cười, giọng chân thành – Tứ ca là người ngoài lạnh trong nóng, cô nhìn anh ấy đối xử với ta là biết rồi.

Nhược Hi không tiếp chuyện, cứ ngồi lặng hồi lâu, đến một lúc đột ngột đứng lên:

- Tôi về! – Nàng nhìn Thập Tam, nghiêm nghị bảo – Nhân tiện, trong lòng tôi không có Tứ gia.

Rồi quay mình đi nhanh.

Trên đường về, Nhược Hi miên man nghĩ ngợi. Thực ra khi bắt đầu tìm hiểu Tứ a ca thích gì, ghét gì, nàng đã lo bị người ta chú ý rồi, bởi vậy cũng hỏi luôn sở thích uống trà ngày thường của tất cả các a ca. Song le, một người được chăm chút đặc biệt, những người khác lại chỉ qua loa, ai ở ngoài trông vào không nhận ra điều bất thường chứ Thập Tam sớm chiều cặp kè Tứ ca, lại thân với Nhược Hi thì nhất cử nhất động của nàng dành cho Tứ a ca làm sao lọt khỏi mắt gã, chả trách gã tưởng lầm. Thập Tam đã nghĩ như thế, thì việc Tứ a ca suy đoán sai cũng chẳng có gì là lạ. Nhược Hi còn cho rằng có bị ngờ vực chăng nữa thì cũng chỉ ở việc hỏi han thôi, nào ngờ thái độ cẩn thận dè dặt và sự lưu tâm quan sát suốt ba năm qua của nàng cũng bị Thập Tam chú ý, rồi suy ra nguyên nhân khác. Nàng biết giải thích mối hiểu lầm lớn dần lên theo thời gian suốt ba năm qua này bằng cách nào đây?

…

Từ bữa ấy trở đi, Nhược Hi quyết định dứt khoát bỏ học cưỡi ngựa. Có lần Thập Tam a ca nhắc tới, nàng lập tức đánh trống lảng. Thập Tam cười cười nhìn nàng, cũng không đả động đến nữa.

Một hôm, Nhược Hi đang làm việc trong trướng của Khang Hy thì có tay binh sĩ hấp tấp chạy vào, đưa cho Lý Đức Toàn một lá thư hỏa tốc. Lý Đức Toàn không dám chậm trễ, trình ngay cho Khang Hy. Nhược Hi tự hỏi, *có phải là việc liên quan đến thái tử không nhỉ,* bởi nàng chỉ biết thái tử sẽ bị phế trong chuyến du hành biên tái này, nhưng cụ thể vấn đề gì khiến Khang Hy phải ra quyết định như thế thì nàng không rõ lắm.

Khang Hy xem thư, vẻ mặt mỗi lúc một nặng nề, cuối cùng đứng bật dậy bảo:

- Nhắc khoái mã, phải cấp báo tình hình mới mỗi ngày.

Tên lính đang quỳ đợi bên ngoài cao giọng đáp: "Vâng!", đoạn khấu đầu rồi quay gót chạy đi.

Khang Hy ngồi trở lại ghế, trầm giọng bảo:

- Truyền chỉ!

Lý Đức Toàn liền quỳ xuống.

- Thập bát a ca Dận Giới bệnh nặng, chuẩn bị ba ngày nữa về kinh – Lại tiếp – Trẫm muốn gặp Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai.

Lý Đức Toàn run lên, dập đầu lĩnh mệnh rồi vội vã chạy đi.

Cung nữ thái giám đang chực trong trướng đều không dám thở mạnh, ai nấy đứng im phăng phắc. Nhược Hi phấp phỏng trong dạ, tuy biết trước kết cục, nhưng chi tiết diễn biến thế nào thì hoàn toàn không đoán được. Nàng vắt óc ngẫm nghĩ hồi lâu mà không nhớ ra nổi bất kỳ sự việc gì dính dáng đến Thập bát a ca, đành tự nhắc bản thân phải cẩn thận hết sức. Đợi mãi mới đến lúc thay ca, Nhược Hi bước đi thì phát hiện người mình đã tê cứng, hẳn là tại đứng bất động quá lâu.

Ban nãy Khang Hy tiếp kiến vương gia Mông Cổ Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai, có báo phải hồi kinh sớm hơn dự định. Ngày kia người Mông Cổ sẽ rời đi, nên bây giờ họ cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc. Trên đường về, Nhược Hi cũng gặp nhiều người qua lại khẩn trương chuẩn bị hành trang, nhưng ai nấy đều đi nhẹ nói khẽ, không còn nhộn nhịp như mấy ngày trước nữa. Nhược Hi lặng lẽ về lán, nghĩ phải mau chóng soạn hết những thứ cần đóng gói ra.

Vừa làm việc bình thường, vừa bận sắp xếp hành lý, nhưng có lẽ là vì liên tục nhắc nhở bản thân nhất quyết không được để xảy ra sai sót vào thời điểm này, nên tuy có mệt, tinh thần Nhược Hi vẫn rất nhanh nhẹn. Tối hôm sau, nàng đang trông coi mấy thái giám đóng gói ấm chén đĩa bát cho cẩn thận, chợt nghe đằng xa có tiếng huyên náo, không rõ xảy ra việc gì, bèn để tâm lắng nghe, đồng thời tiếp tục công việc.

Một lát sau, không còn huyên náo nữa, xung quanh lấy lại vẻ yên tĩnh lúc trước. Nhược Hi cũng thôi để ý, đóng gói đồ sứ xong xuôi, lại sắp xếp đâu ra đấy rồi mới trở về lán riêng.

Nhược Hi vừa vào lán, Ngọc Đàn đã nghiêm nghị chạy ra đón, kéo nàng ngồi xuống, thì thào:

- Xem ra chị chưa biết chuyện.

Nhược Hi ngẩn người, vội chăm chú lắng nghe.

- Thái tử gia đem ngự mã vương gia Mông Cổ cống tặng ra cưỡi, khiến trại bên kia nhộn nhạo hết cả lên. Họ nói đây là vật ngự dụng dâng riêng cho Hoàng thượng mà thái tử lấy để đùa nghịch thì thật là bất kính, thật xem thường bọn họ.

Nhược Hi "A" một tiếng, *sao lại quên bẵng vụ này nhỉ? Đúng thế, hình như có chuyện ấy thật.* Nàng vội hỏi:

- Hoàng thượng bảo sao?

Ngọc Đàn thì thầm:

- Còn bảo sao? Để xoa dịu người Mông Cổ, Hoàng thượng đã trách mắng thái tử ngay trước mặt họ. Nhưng tôi thấy ngoài tức giận ra, Hoàng thượng còn rất đau lòng. Chắc bởi ai nấy đều đang tỏ rõ buồn thương về việc của Thập bát a ca, Thái tử gia lại nhè đúng lúc để đi cưỡi ngựa đùa nghịch.

Cô thở dài, không nói nữa. Nhược Hi nghe xong cũng thẫn thờ, bụng bảo dạ đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Trầm ngâm chốc lát, nàng dặn Ngọc Đàn:

- Mấy ngày này, bất kể mệt đến đâu cũng phải gắng tập trung tinh thần. Nhược bằng sơ suất, chỉ e sẽ có họa lớn.

Ngọc Đàn gật đầu:

- Chị yên tâm, tôi cũng biết thế.

Hai người ngồi nín lặng thêm chốc lát rồi rửa mặt đi nghỉ. Nhược Hi vẫn thấp thỏm trong lòng, không biết vụ việc này ảnh hưởng ra sao đến mấy a ca ở đây. Tuy nắm được đại khái kết quả nhưng tình tiết thì hoàn toàn

mù mờ, không sao yên dạ mà ngon giấc được. Nàng còn ai oán nghĩ, nếu biết có ngày quay về thời nhà Thanh thì đã học thuộc làu cuốn Thanh sử rồi, song nghĩ kỹ lại cho rằng, học thuộc cũng vô dụng, lịch sử Thanh triều toàn "xấu khoe tốt che", thích tô son điểm phấn, chỉ e chệch hướng sự thật hết. Ngọc Đàn cũng trở mình liên tục, chắc hẳn trong lòng cũng không yên ổn gì.

Bạt ngàn trướng lớn lán nhỏ lục tục nhổ lên, tin khẩn gửi tới cho biết tình hình Thập bát mỗi ngày một xấu. Khang Hy buồn đau ra mặt, thái giám cung nữ thị hầu đi đứng đều nem nép, hết sức chú ý trong việc phục dịch. Các a ca cũng lộ vẻ ưu sầu. Thái độ của thái tử là phức tạp nhất, hằn học, hậm hực xen lẫn vẻ phiền muộn không rõ thật hay giả. Khang Hy hết sức lãnh đạm với y, khiến khuôn mặt y còn thêm vẻ e dè.

Một sáng tinh sương, đang mơ mơ màng màng thì nghe tiếng Vân Hương gọi ngoài lán, Nhược Hi Ngọc Đàn cùng bật dậy, mời cô vào. Vân Hương vào rồi, cũng không kịp chào hỏi gì, đã chạy ngay đến bên Nhược Hi. Ngọc Đàn vớ lấy áo choàng vào mình rồi ghé lại gần. Vân Hương chừng như chưa hết sợ:

- Đêm qua Vạn tuế gia nổi cơn thịnh nộ.

Nhược Hi Ngọc Đàn khẽ "A" một tiếng. Vân Hương lại tiếp:

- Đêm qua Thái tử gia xé vách trướng nhìn trộm Vạn tuế gia, bị Vạn tuế gia bắt gặp. Người vừa bị một phen giật mình, vừa nổi trận lôi đình, bèn gạt phăng mọi thứ có trên bàn xuống đất. Lý an đạt vội vàng điều thêm thị vệ đứng gác ngoài trướng.

Nhược Hi Ngọc Đàn nghe xong, đều có vẻ không tin nổi, thái tử điên rồi chăng? Tại sao dám làm một việc đại nghịch bất đạo như thế? Vân Hương lại hấp tấp nói:

- Lý an đạt bảo, tuy hôm nay không phải phiên trực của chị, nhưng chị vẫn nên sang đại trướng thị hầu.

Nhược Hi nghe vậy, lập tức mặc áo rửa mặt. Vân Hương nán lại giúp nàng làm vệ sinh và ăn bận cho xong. Đang lúc khẩn cấp, Nhược Hi cũng không từ chối.

…

Đi gấp rút mấy ngày đường, cả đoàn đến được hành cung Bố Nhĩ Cáp Tô Đài, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, chắc mẩm cuối cùng cũng được nghỉ ngơi chút ít. Nhưng Nhược Hi thì càng thêm căng thẳng, bởi nhớ rằng lần đầu Khang Hy tuyên bố phế thái tử chính là ở một hành cung nơi biên tái. Bởi vậy nàng đi lại nói năng càng thêm nghiêm cẩn.

Buổi tối, Lý Đức Toàn đang định hầu Khang Hy đi ngủ thì lại có tin khẩn tới. Khang Hy xem xong, cúi đầu lặng lẽ vo tờ giấy thành một cục, bàn tay bóp cục giấy nổi gân xanh. Nhược Hi thầm thở dài, xem ra Thập bát a ca mệnh yểu rồi, mới tám tuổi đầu!

Lý Đức Toàn quỳ dưới đất, không dám hé nửa lời, cung nữ thái giám xung quanh cũng đứng lặng. Khang Hy ngồi mãi một tư thế ấy trên ghế, chẳng mảy may nhúc nhích. Nhược Hi thầm nghĩ, trước đây lóa mắt vì uy nghiêm thiên tử, không nhận ra Khang Hy đã quá ngũ tuần. Người đàn ông trầm mặc trên ghế rồng đêm nay khiến người ta thực sự cảm nhận được độ tuổi năm mươi lăm của ông.

Ngồi một lúc, Khang Hy khẽ bảo Lý Đức Toàn:

- Cho về hết đi!

Các cung nữ thái giám đều vội vàng lui ra, chỉ còn Lý Đức Toàn ở lại thị hầu. Các a ca nghe phong thanh cũng đã đến chầu sẵn bên ngoài, ai nấy cùng một vẻ mặt lo lắng bồn chồn xen lẫn buồn đau. Trông thấy mấy người trong trướng đi ra, họ đổ dồn mắt lại. Nhược Hi ngoái ra sau dặn Ngọc Đàn và các cung nữ:

- Tuy Vạn tuế gia cho về, nhưng vẫn cần người trực đêm ở đây xem có sai bảo gì không. Tối nay tôi và Ngọc Đàn sẽ đợi ngoài trướng, những người khác cứ về nghỉ, sớm mai cùng đến nghe việc.

Các cung nữ vâng dạ rồi lặng lẽ rời đi.

Phía Vương Hỉ cũng chỉ có hắn và một thái giám nữa trực ngoài trướng đợi cắt đặt, bọn còn lại ai về chỗ nấy cả. Vương Hỉ nhìn Nhược Hi, rồi tới bên nàng khẽ hỏi:

- Nói sao với các a ca này đây?

Nhược Hi ngập ngừng một lát rồi đáp:

- Chắc bây giờ không thể vào trong xin ý kiến được đâu. Chi bằng bảo bọn họ về trước, có việc gì sẽ sai người đến báo.

Vương Hỉ ngẫm nghĩ, đoạn gật đầu tiến ra, khom mình thưa:

- Thái tử gia, Bối lặc gia, các vị a ca! Hoàng thượng đã đi nằm. Mong các vị về cho! Nếu có việc gì, tiểu nhân xin sang thông báo.

Các a ca nhìn nhau, nhất thời cũng không biết quyết định thế nào. Tứ a ca và Thập Tam a ca nhìn về phía Nhược Hi, vẻ dò hỏi. Nhược Hi né ánh mắt Tứ a ca, chỉ gật đầu khẽ với Thập Tam. Thập Tam bèn nói với thái tử:

- Chúng ta cứ về nghỉ đã. Ngày mai Hoàng a ma lên đường còn cần người hộ giá nữa.

Tứ a ca gật đầu, định bước đi thì Thái tử gia nhìn trừng trừng vào Vương Hỉ, căn vặn:

- Lý Đức Toàn đâu? Bảo Lý Đức Toàn ra đây nói cho rõ.

Nhược Hi cả kinh. Thái tử đúng là càng lúc càng xốc nổi! Lý Đức Toàn theo hầu bên mình Khang Hy bấy nay, được Khang Hy rất tin cẩn, đối nhân xử thế lại công bằng nhân hậu, người trong ngoài cung bất kể bụng nghĩ ra sao, nhưng ngoài mặt đều răm rắp gọi "Lý công công", "Lý an đạt". Hôm nay thái tử lại dám lôi thẳng tên tục của hắn ra gọi trước mặt bao người thế này.

Vương Hỉ cũng sửng sốt, lưỡng lự đôi hồi rồi đưa đà:

- Sư phụ tôi đang hầu hạ Hoàng thượng, e rằng không rảnh rỗi mà ra được.

Thái tử hừ một tiếng:

- Chẳng phải vừa nói Hoàng a ma đã đi nằm rồi sao? Chủ nhân đã nghỉ thì hắn ra nói một hai câu có vấn đề gì?

Vương Hỉ đứng ngây đuỗn, không biết nên đối đáp thế nào, bèn ngoái đầu nhìn Nhược Hi. Nhược Hi rút lại sau, cau mày với hắn, ra ý mình cũng không có cách nào. Nàng không muốn dây dưới gì với thái tử hết.

Vương Hỉ đành ngoảnh mặt lại, định khuyên nhủ vài câu, nhưng chưa kịp mở miệng thì thái tử đã sấn sổ tiến tới, hùng hổ bảo:

- Ta phải xem xem rốt cuộc đám nô tài các ngươi đang giở trò ma gì?

Thị vệ hai bên liền ùa vào chặn y ở cửa, thái tử quát:

- Tránh! Một lũ mắt chó, không nhận ra ta là ai sao?

Thị vệ cương quyết không nhường đường, các a ca đều biến sắc, vội tiến tới khuyên giải thái tử, nhưng không được sốt sắng cho lắm.

Đương lúc nhộn nhạo thì Lý Đức Toàn kéo cửa ra. Khang Hy xuất hiện, vẻ người tiều tụy nhìn các a ca vừa im bặt quỳ thụp xuống đất, mệt mỏi bảo:

- Gọi hết văn võ bá quan đi theo lại đây!

Vương Hỉ đáp vâng, rồi tất tả chạy đi.

Khang Hy nhìn chằm chằm thái tử, vẻ mặt im lìm như chết, khiến thái tử kinh hoàng tột độ, cúi gằm đầu, ép mình dưới đất không nhúc nhích. Một lát sau, các quan văn võ có mặt trong chuyến đi đến đủ, cũng quỳ la liệt.

Khang Hy chậm rãi đưa mắt một vòng, rồi ánh nhìn dừng lại ở thái tử. Ông quan sát y hồi lâu, vừa đau đớn, vừa phẫn nộ, vừa buồn rầu, cuối cùng trầm giọng buông từng tiếng:

- Dận Nhưng giẫm đạp giáo huấn, khinh thường quy củ, trẫm bao dung hơn hai mươi năm, y không những không hối cải, lại mỗi ngày một nhơn nhơn, thực khó kế thừa đại nghiệp tổ tông – Chưa nói hết, nước mắt đã ròng ròng.

Đại thần bên dưới chỉ biết khấu đầu, lao nhao tấu lên:

- Hoàng thượng, xin cân nhắc!

Khang Hy bắt đầu chậm rãi vạch tội Dận Nhưng:

- Năm hai mươi chín, trẫm thân chinh đi dẹp Cát Nhĩ Đan, trên đường về mắc bệnh, vô cùng thương nhớ Hoàng thái tử Dận Nhưng, bèn đặc chỉ triệu y tới hành cung. Trong lúc hầu hạ ở hành cung, y không hề tỏ vẻ âu lo, trẫm đã nhận ra Hoàng thái tử không biết trung với vua, hiếu với cha, thực là bất nghì. Nay lại trơ lì trước cái chết của Thập bát hoàng tử Dận Giới, không màng tình cảm anh em, thực là bất nghĩa. Bình thời đối với muôn dân trăm họ, hễ có chỗ nào không vừa lòng, Dận Nhưng lại tùy ý đánh đập. Thuộc hạ y thì càn rỡ, ỷ thế chủ tham ô của cải, cậy quyền trên bắt nạt người ngoài, chẳng ai thấy mà không căm phẫn.

…

Khang Hy vừa rơi lệ, vừa đau xót liệt kê, cuối cùng uất nghẹn trào tim, lại thêm mấy ngày buồn bã, ông ngất lịm đi. Khung cảnh tức thì hỗn loạn, kẻ gọi thái y, người kêu hoàng thượng. Về sau, Khang Hy dần dần hồi tỉnh, nhưng không còn sức lực để nói gì nữa, chỉ bảo giam Dận Nhưng lại, giao cho Đại a ca cắt người canh gác, rồi phất tay, cho tất cả lui về.

Nhược Hi đứng lặng bên ngoài, lòng đầy ưu tư. Kết cục này, nàng đã biết trước, hồi xưa đọc sách thì chỉ coi như một câu chuyện cho qua thì giờ. Thậm chí, lúc ấy nàng còn cảm thấy Khang Hy xử lý không mấy sáng suốt những việc liên quan đến thái tử, biết rõ Dận Nhưng khó kham nổi việc lớn mà vẫn không dứt khoát, ngần ngừ hết lần này tới lần khác. Nếu ông quyết định sớm hơn thì cũng chẳng đến nỗi xảy ra thảm cảnh Cửu long đoạt đích.

Bây giờ được tận mắt chứng kiến, không hiểu vì theo hầu Khang Hy đã lâu nên sinh dạ quý mến, hay vì cảm nhận được tấm lòng yêu thương và cả những đau xót, bất lực, ai oán của một người cha đối với con mà nàng xúc động sâu sắc trước giọt lệ của ông. Ở cương vị hoàng đế, có thể Khang Hy giải quyết chưa thấu tình đạt lý, nhưng với vai trò người cha, thì thật không còn gì để chê trách.

22

Về kinh đã lâu mà trong cung ngoài cung vẫn ngấm ngầm sôi sục, liên tục có các đại thần đứng ra, hoặc chân thành hoặc vờ vịt cầu xin Khang Hy thu hồi thánh mệnh. Khang Hy xem tấu xong, chẳng bao giờ nói một lời, không ai đoán được tâm tư ông ra sao. Tuy không rõ Khang Hy nghĩ gì, nhưng biết chắc đến phút cuối ông lại khôi phục vị trí cho thái tử, Nhược Hi nhìn xuống đám đại thần đang vò đầu bứt tai mà thấy lòng râm ran một cảm giác tự kiêu rất khó tả. Trừ nàng và Lý Đức Toàn, những người hầu cận Khang Hy khác ít nhiều đều lộ vẻ thấp thỏm khó xử. Chẳng biết họ ngấm ngầm theo phe a ca nào, cũng không rõ đã đắc tội hay kết giao với ai. Nhược Hi vì biết kết quả nên ung dung như thường đã đành, nhưng Lý Đức Toàn mới thật sự đáng nể, chỉ có thể nói một câu: cáo già ngàn năm, sớm đã thông tỏ chuyện nhân tình thế thái. Thi thoảng mắt họ gặp nhau, Nhược Hi cảm thấy hình như Lý Đức Toàn rất tán thưởng nàng, mà không biết rằng ứng xử của nàng bắt nguồn từ một nguyên nhân hoàn toàn khác hẳn.

…

Trong lúc ai nấy còn mải hoang mang, thấm thoắt tháng Một đã tới.

Một hôm, Nhược Hi đang kiểm kê ghi chép lá trà thì Vương Hỉ chạy vào:

- Chị ạ, Tam a ca đến đấy!

Nhược Hi ừ hữ, bước xuống khỏi bệ gỗ, bảo Vân Hương pha trà. Pha xong, nàng bưng trà nhẹ nhàng đi lên, đặt trà xuống bàn Tam a ca, lúc lui ra thì nghe y nói:

- Nhi thần có chuyện quan trọng liên quan đến Nhị ca, cần tấu bẩm Hoàng a ma.

Bấy giờ Nhược Hi mới hiểu vì sao y đến. Y định cáo giác với Khang Hy rằng tất cả những hành vi cử chỉ lố lăng của Hoàng thái tử Dận Nhưng đều là do Đại a ca Dận Thì dùng yểm thuật của lạt ma Ba Hán Cách Long để khống chế.

Nhược Hi nghĩ bụng, tại sao lúc nào việc xảy ra rồi mình cũng mới biết? Nhưng thực không có cách nào khác cả, nàng chỉ biết đại khái là có vụ việc như này như này, nhưng cụ thể là lúc nào xảy ra, và xảy ra như thế nào thì thực sự không rõ. Bây giờ chỉ đợi thái tử phục chức thôi. Bỗng nhớ tới Bát a ca và những người cùng phe, nàng đâm lo. Từ ngày ra tái ngoại trở về, nàng vẫn chưa gặp lại chàng, không rõ gần đây để tranh giành ghế thái tử, bọn họ đã làm những gì. Suy đi tính lại, cuối cùng nàng chỉ biết thở dài, bất kể việc ra sao, lần này cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Kiếp nạn của bọn họ phải đến khi Tứ a ca đăng cơ xong mới thực sự bắt đầu.

Tam a ca đi rồi, Khang Hy lập tức phái người đến lục soát chỗ ở của Dận Nhưng, quả nhiên tìm ra một bùa yểm. Ông đùng đùng nổi giận, liền hạ lệnh bắt Dận Thì, tước hết quyền vị, cấm cố tại phủ đệ, cắt người giám sát chặt chẽ, nhưng hoàn toàn chưa tỏ động thái gì đối với thái tử, vẫn giam lỏng y trong Thượng Tứ viện. Tuy nhiên, tấu chương cầu xin khôi phục địa vị cho thái tử bắt đầu bay lên tơi tới.

Mấy hôm nay, Nhược Hi không đừng được, thường hay nghĩ đến Đại a ca Dận Thì. Năm xưa đọc về y, nàng đã từng hoài nghi, Dận Thì làm như vậy thật ư? Đi dùng một phương pháp nực cười nhường này để mưu đồ soán đoạt ngôi báu? Suy đến cùng, bây giờ nàng vẫn không tìm ra đáp án. Nàng chỉ thấy thật hoang đường khi đem hết hành trạng của thái tử đổ cho bùa chú của Đại a ca. Song mọi sự đã xảy ra như vậy đấy, mà xem chừng Khang Hy cũng rất tin. Còn sự tin tưởng này là do người xưa vốn dĩ vẫn tin mấy thứ trù ếm, hay là do Khang Hy lại một lần nữa thỏa hiệp với tình cảm, vừa để Dận Nhưng thoát tội, vừa mượn cớ này trừng trị hành động trái đạo của Dận Thì đối với y; thì Nhược Hi không tài nào biết được.

Nàng chỉ biết, từ giờ cho đến lúc chết vào năm Ung Chính thứ mười hai, Đại a ca chịu cấm cố tổng cộng hai mươi sáu năm. Vậy là người đầu tiên bị giam đã xuất hiện, tiếp theo sẽ đến Thái tử gia, Thập Tam a ca, sau đó là Bát a ca, Cửu a ca, Thập a ca…

Nàng cương quyết bắt mình thôi, không được nghĩ nữa, không nghĩ nữa…

…

Hôm ấy, Khang Hy xem xong tấu chương thì tỏ vẻ trầm tư, hồi lâu mới bảo Lý Đức Toàn:

- Truyền Lý Quang Địa tấn kiến.

Đây không phải lần đầu Nhược Hi trông thấy vị công thần bình định Đài Loan, trọng thần của triều đại Khang Hy này. Dạo trước Khang Hy cũng từng tiếp riêng ông ta. Nhưng đang trong thời khắc nhạy cảm, Khang Hy gọi Lý Quang Địa tới làm gì? Hiềm nỗi hôm nay Nhược Hi không thị hầu trong điện, nên không có cơ hội nào biết được.

Buổi tối, dùng cơm xong, Nhược Hi vừa uống trà với Ngọc Đàn vừa nghĩ đến việc Khang Hy triệu kiến Lý Quang Địa. Lúc ấy Ngọc Đàn đứng hầu trong điện, lẽ ra có thể hỏi cô, nhưng nàng không hỏi. Một là vì khi làm việc trước mặt rồng, kỵ nhất là phao truyền ra ngoài những cuộc trao đổi riêng giữa hoàng thượng và thần tử, nàng không muốn làm Ngọc Đàn khó xử. Hai là tuy hiếu kỳ, nhưng chắc là do không thật sự quan tâm lắm đến vụ việc, nên nàng chỉ tự đoán mò mà thôi.

Nàng đương lẩn mẩn nghĩ thì Ngọc Đàn đứng dậy mở cánh cửa trông thẳng ra cổng, như thế ngồi trong nhà cũng có thể nhìn thấy toàn cảnh ngoài sân. Nhược Hi nhìn cử động của cô, vừa uống trà vừa lẳng lặng đợi. Ngọc Đàn sắp đặt xong xuôi mới trở lại ngồi bên Nhược Hi, tiếp tục uống trà, cất tiếng như nói một chuyện bình thường:

- Hôm nay Hoàng thượng hỏi ý kiến Lý đại nhân về việc lập thái tử.

Nhược Hi gật nhẹ đầu, ra ý cho Ngọc Đàn nói tiếp.

- Lý đại nhân đài cử Bát gia.

Nghe vậy, Nhược Hi bỗng run tay, nước trà bắn cả ra áo. Nàng vội đặt chén xuống, rút khăn tay. Ngọc Đàn cũng lấy khăn ra, giúp nàng lau áo.

Sau đấy, hai người chỉ nói chuyện vu vơ, những là thêu hoa gì lên khăn thì nhã, hoa gì thì thô, trong cung ai vẽ hoa khéo nhất, ai thêu khăn đẹp vân vân. Đêm xuống, về phòng ngủ, Nhược Hi mới cảm thấy tim mình như bị bóp chặt, nhắm mắt mãi mà không tài nào đưa giấc được.

…

Hôm sau tỉnh dậy, ngồi trang điểm, trông mặt mũi mình nhợt nhạt, Nhược Hi phải dặm thêm thật nhiều phấn, đứng trong điện thị hầu mà tâm trạng vẫn hoảng hốt. Lý Đức Toàn đưa mắt nhắc mấy lần, Nhược Hi mới gắng lấy lại tự chủ.

Cũng hôm ấy, suốt từ sáng, Khang Hy cứ ngồi lặng trầm tư, trà dâng lên, bưng vào lúc còn nóng, rồi lại nguyên vẹn bưng ra khi đã nguội, thay hết chén này đến chén khác, Khang Hy thậm chí không buồn nhúc nhích đổi thế ngồi. Trong điện chỉ có Lý Đức Toàn và Nhược Hi đứng hầu. Ngó lão thái giám đứng chếch bên dưới Khang Hy, mặt không biểu lộ gì, Nhược Hi cũng bắt chước, đứng im như tượng gỗ một bên.

Trong một lúc như thế, có tiểu thái giám bước vào bẩm:

- Nhị a ca đã tới, đang chờ bên ngoài.

Khang Hy lãnh đạm:

- Truyền cho vào!

Bấy giờ Nhược Hi mới hiểu, thì ra là triệu kiến Nhị a ca.

Khi Dận Nhưng vào tới, Khang Hy lặng lẽ ngắm người con quỳ dưới đất. Hơn hai tháng giam cầm, rõ ràng y gầy đi nhiều, mặt mày xanh xao, thái độ phập phồng sợ sệt.

Một lúc sau, Khang Hy đứng dậy bảo:

- Theo trẫm vào đây!

Nói đoạn, ông đi thẳng vào phòng ấm bên trong, Dận Nhưng lập cập đứng lên đi theo.

Lý Đức Toàn đưa tay ra dấu, bảo Nhược Hi khép cửa lại, rồi đến bên nàng thì thào:

- Lát nữa nghĩ cách khuyên Vạn tuế gia ăn chút gì nhé.

Nói đoạn, hắn cũng luồn vào phòng trong.

Nhược Hi lặng lẽ đứng ngoài cửa, nhìn long ỷ Khang Hy vừa ngồi mà ngẫm nghĩ, *có đáng không?* Chắc là đáng rồi, năm xưa chẳng phải nàng cũng từng hùng hục làm việc để được lên trưởng phòng đấy ư? Đủ mọi loại sát hạch chức vụ, quan hệ với người trên người dưới, tiêu tốn không biết bao nhiêu tâm huyết. Tuy có chỗ khác biệt, nhưng chẳng phải cũng đều bất chấp tất cả vì lợi ích sao? Chỉ hiềm thứ lợi ích trước mắt này đây quá to lớn, vì vậy cũng phải trả một giá đắt tương ứng mới có hi vọng. Nàng không nên trách cứ bọn họ. Mấy ai thực sự thoát được vòng danh lợi? Nói đi cũng phải nói lại, dẫu thoát được, những ngày tháng nhàn tản tiếp theo sẽ dùng làm gì đây? Chẳng lẽ đi làm hòa thượng hay ẩn sĩ? Nếu ai cũng làm hòa thượng, làm ẩn sĩ, không ai làm kẻ phàm tục vướng víu nợ trần, thế thì ai nuôi bọn hòa thượng ẩn sĩ kia đây?

Nhược Hi nghĩ vẩn nghĩ vơ, ý nghĩ bay mỗi lúc một xa. Thình lình bắt được tiếng Dận Nhưng nức nở, nàng lắng tai nghe kỹ, nhưng tiếng nói chuyện bên trong rì rà rì rầm không rõ, nên nàng không lưu tâm đến nữa, đằng nào thì cuối cùng Khang Hy cũng lại mềm lòng thôi, vấn đề chỉ là sớm hay muộn.

Một lúc lâu sau, thái tử mới bước ra, Nhược Hi vội kéo cửa, cúi mình tiễn y về. Bên ngoài có người khác đợi dẫn y trở lại nhà giam.

Nhược Hi vội dặn Ngọc Đàn đang chực ở ngoài mau đi chuẩn bị trà nóng và bánh trái, rồi còn cẩn thận dặn là phải dùng đĩa tách màu gì hoa gì.

Sau đó, nàng bưng trà bánh nhẹ nhàng đi vào phòng. Thấy Khang Hy đang đứng bên cửa sổ, nàng đặt các thứ xuống chiếc bàn nhỏ ở đầu giường sưởi, ngó Lý Đức Toàn, hắn khẽ gật đầu với nàng. Nhược Hi bèn rón rén lại gần Khang Hy, dịu dàng thưa:

- Hoàng thượng! Bánh cuốn hôm nay đặc biệt dùng thứ nhụy sen phơi khô nghiền nhỏ mà Hoàng thượng từng khen dạo hè đi ngắm sen, nên phảng phất vị thơm rất nhã. Hoàng thượng thử xem.

Khang Hy không nói năng gì, đi lại gần bàn. Lý Đức Toàn cắt ngay một miếng bé ăn thử, rồi dùng đũa bạc gắp phần bánh còn lại đặt vào đĩa nhỏ trước mặt Khang Hy.

Khang Hy im lặng ăn một miếng, đoạn nhấc chén trà chiêu một ngụm, hỏi:

- Lá trà này thêm gì đây? Sao ngòn ngọt lại lẫn cả vị đắng?

Nhược Hi cúi mình chưa kịp đáp, Lý Đức Toàn đã nói thay:

- Hôm qua Nhược Hi hỏi nô tài, có thể dùng nước ngân hạnh để pha trà không? Nô tài hỏi lý do, Nhược Hi bảo gần đây Hoàng thượng bị ho, mà lại cho là bệnh vặt nên không màng bận tâm. Nhược Hi vì thế rất lo lắng, lại nói "thuốc nhiều hại người", chi bằng lấy lá ngân hạnh đun nước, vừa đơn giản vừa công hiệu. Nô tài có hỏi Vương thái y, hắn đáp dùng được, vì thế nô tài đồng ý.

Khang Hy ngó Nhược Hi, khẽ gật đầu, rồi lẳng lặng ăn tiếp.

23

Sau buổi Khang Hy triệu kiến riêng Dận Nhưng, tình hình không hề thay đổi, Dận Nhưng vẫn bị cấm cố, văn võ trong triều đều nhớn nhác, không sao dò đoán được tâm tư hoàng thượng. Cuộc tranh giành giữa các phe phái càng thêm dữ dội, kẻ gắng sức bảo vệ thái tử, kẻ vạch vòi những hành vi xấu của y. Nhốn nha nhốn nháo, đỏ mặt tía tai, hết người này cãi dứt lại người kia xông vào.

Các a ca thì mỗi người phản ứng một kiểu. Từ biên tái về, Thập Tam ít vào cung hẳn đi, Nhược Hi hầu như không gặp gã. Tứ a ca dứt khoát cáo bệnh nằm nhà, đóng cửa không ra. Bát a ca cũng không hề đặt chân đến Càn Thanh cung. Cửu a ca và Thập Tứ a ca thi thoảng mới xuất hiện, nhưng đến đi đều vội vàng, lại toàn chạm mặt ở chỗ tai vách mạch dừng nên khó có cơ nói chuyện với nhau.

Khang Hy dửng dưng quan sát tất cả, không hé một lời. Có lúc nghỉ ngơi, ông thậm chí còn đàm đạo về trà với Nhược Hi, nào là nước ở đâu thì tốt, trà nào có cái tên thi vị, thơ từ ngâm vịnh về trà của ai là sát thực hơn hết. Trông thái độ ông thư thả như vậy, Nhược Hi và Lý Đức Toàn hầu hạ cũng ung dung hơn, tựa hồ chưa hề xảy ra biến cố gì.

Nhược Hi lặng lẽ theo dõi diễn biến mà khâm phục Khang Hy vô hạn. Lòng ông nung nấu bao nhiêu chuyện, nhưng chẳng ai nhìn mặt ông mà dò đoán được chút gì. Ngược lại, ông cứ lẳng lặng thâu tóm nhất cử nhất động của những người xung quanh.

…

Ngày tháng chênh chao như thế đến tận ba mươi Tết. Cựu thái tử Dận Nhưng vẫn bị giam cầm, Đại a ca Dận Thì cũng bị cấm cố, trong triều ai nấy đều nhấp nhổm vì chiếc ghế thái tử chưa có chủ. Tiệc tất niên dù vẫn háo hức đèn kết hoa giăng, song không giấu nổi những đợt sóng cồn bên dưới. Đúng giao thừa thì Nhược Hi đến lượt trực đêm trong điện, Ngọc Đàn chủ động đề nghị đổi ca, nhưng Nhược Hi vốn không muốn nhìn cảnh tươi tỉnh giả tạo kia, bèn từ chối, bảo cô cứ vui vẻ đi chơi. Vậy là nàng thức trông đèn nến và lò hương trong điện Càn Thanh, một mình một bóng đón năm Khang Hy thứ bốn mươi tám.

…

Sáng mùng Một Tết, trời còn tờ mờ, Nhược Hi đã ngồi lặng lẽ bên bàn. Nàng đang đăm đăm dõi ra ngoài song thì Ngọc Đàn đi ngang cửa sổ. Thấy nàng thất thần, cô ái ngại hỏi:

- Tối qua chị trực cả đêm, sao không ngủ đi một lát?

Bấy giờ Nhược Hi mới choàng tỉnh, cười đáp:

- Tôi đi nằm đây! – rồi đóng cửa sổ.

Ngọc Đàn mỉm cười đi ra khỏi cổng.

Nhược Hi vẫn tần ngần bên bàn. Mặt trời ngoài kia cứ ấm dần lên, cảnh trí trong nhà cũng sáng sủa theo, nhưng lòng nàng càng lúc càng trĩu nặng. Nàng úp mặt xuống bàn, nghĩ *Vì sao, vì sao còn chưa tới? Chẳng lẽ năm nay chàng quên? Bận việc gì khác nên lỡ hẹn? Hay sau này không bao giờ có nữa?*

Nàng đợi từ mờ sương tới lúc đứng bóng, tiểu thái giám đã vào đưa cơm trưa mà vẫn không ai đến. Nhược Hi nhạt mồm nhạt miệng, chẳng buồn ngó ngàng ăn uống, bèn đặt lồng cơm sang một bên, đi lại giường nằm vật ra, giày cũng không buồn cởi. Đàn ông thì có bao nhiêu kiên nhẫn với một người đàn bà đâu? Biết thế nên nàng đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, tưởng rằng mình sẽ bình tĩnh đón nhận thời khắc "chàng buông tay, rời xa ta bất cứ lúc nào". Nhưng hóa ra nàng chỉ "tưởng" thôi, khi sự việc ập đến thật, nàng vẫn chua xót, vẫn mất mát, vẫn khổ đau!

Lòng đang tái tê, chợt nghe có tiếng gõ cộc cộc, Nhược Hi vội chồm dậy, chỉ bằng vài bước chân đã ào ra kéo cửa, nhưng nàng chững ngay lại. Bên ngoài là một tiểu thái giám mặt mũi lạ hoắc. Thấy Nhược Hi ngơ ngác nhìn mình, hắn vội cúi chào, rồi cười tươi:

- Nô tài là Tiểu Thuận Tử, bình thường cũng ít đi lại ở điện Càn Thanh nên cô nương thấy không quen đấy!

Nhược Hi nghe xong, vẫn không nói gì, chỉ chòng chọc nhìn hắn. Tiểu Thuận Tử liếc quanh rồi móc trong ngực áo ra một gói lụa đỏ. Nhược Hi đang thẫn thờ mà cũng không khỏi ngạc nhiên, *tại sao lại là gói kìa,*

nhưng vẫn gắng định thần, đưa tay đón lấy. Thấy nàng nhận rồi, Tiểu Thuận Tử vui vẻ vẩy tay cúi chào rồi nhanh nhảu chạy đi.

Nhược Hi đóng ngay cửa lại, ngồi xuống bên bàn, đợi trấn tĩnh mới mở lớp vải ra.

Bên trong là một sợi dây chuyền.

Nàng cầm lên xem xét. Dây gồm vài sợi bạc cực mảnh cuốn vòng, đan kết với nhau, trông như sóng gợn lăn tăn, mặt dây chuyền là một đóa mộc lan bằng bạch ngọc lóng lánh, trông tinh xảo như hoa thật thu nhỏ, tưởng đâu ghé mũi vào thì sẽ ngửi thấy hương thơm dịu êm. Một ý nghĩ xẹt qua óc, Nhược Hi choáng cả người. Thì ra không phải của "người ấy", mà là của "người ấy". Đóa mộc lan lành lạnh như làn môi ai… Một cơn tê buốt thoắt từ lòng bàn tay xộc thẳng vào tim, Nhược Hi ném phắt sợi dây xuống bàn, xạch một tiếng khô khốc, nó rơi đúng vào mảnh lụa đỏ đang mở.

Mảnh lụa đỏ tươi trải ra làm nền, bên trên là làn sóng bạc uốn lượn, yên ả nổi lên một bông mộc lan trắng tinh khôi. Nhược Hi đờ đẫn nhìn, cảm thấy bên tai lại có tiếng thở khe khẽ, trên má lại có đôi môi băng giá vờn qua. Người lạnh toát mà tim thì nóng bừng bừng, nàng bật dậy khỏi ghế, hấp tấp dúm mảnh lụa, mở rương vùi nó xuống tận đáy. Ngón tay vô tình lướt qua ba lá thư cũng bị nhét dưới cùng, nàng trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cầm lòng không đậu, bèn lấy thư ra, đặt trên bàn, im lìm nhìn chúng. Nội dung thư nàng đã thuộc làu, nét chữ màu mực cũng đã in sâu vào tâm tưởng. Trong những đêm đằng đẵng nơi cung điện ngột ngạt cô liêu, nàng từng mở ra nhẩm đọc cho qua bao lần mất ngủ.

Khóe miệng ứa một nụ cười cay đắng, nàng thì thầm tự nhủ: "Sau này không còn nữa rồi!", và hít một hơi thật sâu, rút bức thư dưới cùng, chầm chậm giở ra:

Cửa đông một khoảnh đất bằng

Cỏ như lư mọc tầng tầng trên đê,

Nhà nàng thì vẫn ngay kia

Mà nàng chẳng biết đi về nơi nao.

Cửa đông cây lật xanh xao

Lớp nhà lớp cửa dưới rào giăng giăng,

Tưởng ta không nhớ nàng chăng

Mà nàng chẳng thấy ngó ngàng đến ta.

Đây là lá thư nhận vào ngày mùng Một Tết năm Khang Hy thứ bốn mươi lăm.

Lá thứ hai:

Bước chân ra khỏi cửa đông,

Ngẩng nhìn gái đẹp má hồng khắp nơi,

Tuy rằng sắc vóc gọi mời

Nhưng ta không chuộng những lời bướm ong,

Đã riêng vương vấn trong lòng

Một người lặng lẽ nhớ mong tháng ngày.

Đang âm thầm đọc, chợt nghe cửa gõ cốc cốc, Nhược Hi vội vơ hết thư lại, vừa hỏi "Ai đấy?" vừa ngó quanh, rồi nhét bừa thư vào chăn.

Bên ngoài đáp: "Nô tài Phương Hợp!" Lòng Nhược Hi như mở nắp lọ ngũ vị hương, chua xót mừng rỡ tuyệt vọng sững sờ chộn rộn, nàng nhất thời đứng ngẩn ra.

Phương Hợp đợi chốc lát, thấy trong nhà không động tĩnh gì, lại gõ gõ, gọi khẽ: "Cô nương!" Bấy giờ Nhược Hi mới bằng tỉnh, vội vã đi mở cửa. Gặp Phương Hợp, nàng không dằn được lòng, hỏi ngay:

- Sao năm nay lại muộn thế?

Phương Hợp mỉm cười đáp nhỏ:

- Bát gia cẩn thận dặn, hôm qua cô nương trực cả đêm trong điện, nên để cô nghỉ, đừng đến sớm quá.

Nhược Hi nghe rồi, lòng càng chứa chan cảm xúc, kìm nén không được, tỏ lộ không xong, cứ nghẹn ngào nơi ngực, nàng lại đứng sững như ngây ngốc. Phương Hợp ngó quanh, đoạn móc một phong thư nhét vào tay Nhược Hi, sau cúi chào rồi đi.

Nhược Hi nắm lá thư, ngồi ở bàn hồi lâu không nhúc nhích, cuối cùng chậm chạp mở thư ra. Vẫn thứ giấy tẩm hương bách hợp loại cực phẩm, vẫn nét chữ viết theo lối tiểu khải, ôn hòa mà cứng cáp:

Trời buông màn tối

Sao vẫn chưa về,

Vì vua chẳng phải

Dầm sương tội gì?

Trời buông màn tối

Sao vẫn chưa về,

Vì vua chẳng phải

Lấm thân tội gì?

Hệt như bị dao chích, Nhược Hi bỗng nghe nhói trong tim, không đừng được phải đưa tay ôm ngực. Nàng sấp mặt xuống bàn, lòng cuộn nổi trăm tơ ngàn mối, ngực tức nghẹn muôn ý vạn lời, nhưng không biết trút vào đâu, chỉ đành hỏi mình, hết lần này tới lần khác: "Sao vẫn chưa về? Tại sao? Sao vẫn chưa về? Tại sao?"

24

Sau Tết ít lâu, vừa lúc hoa mai nở, Nhược Hi đứng dưới tán hoa, nhắm mắt, làn hương phảng phất thêm nồng. Rốt cục thì Khang Hy định lúc nào phục chức cho thái tử đây? Đã hơn hai tháng rồi!

Nàng gắng lục lại ký ức, vẫn không nhớ thời gian cụ thể, chỉ mang máng đâu như đầu năm nay. Bây giờ chính bản thân nàng cũng sốt ruột sốt gan, những kẻ không rõ nội tình kia khéo còn thấy ngày dài tựa năm, ngứa ngáy hơn nhiều.

Nhược Hi đương tẩn mẩn nghĩ ngợi, bên tai bỗng vang tiếng Thập a ca:

- Lại thừ người ra rồi!

Nhược Hi mỉm cười mở mắt, quay lại nhìn Thập a ca, thấy đằng sau còn Cửu a ca, Thập Tứ a ca và cả Bát a ca – người từ hồi đi tái ngoại về nàng vẫn chưa gặp lần nào. Nàng vội nhún gối thỉnh an. Lúc ngẩng mặt lên, vô tình liếc mắt về phía Bát a ca thì bắt gặp ánh nhìn nửa cười nửa không của chàng, nàng thót tim, lại cúi đầu đứng lặng, không đủ can đảm ngước lên nữa.

Cửu a ca ngó quanh một lượt, thấy bốn bề không có ai khác, bèn nhìn thẳng vào Nhược Hi:

- Hôm nay có chuyện muốn hỏi cô nương.

Nhược Hi thắc mắc nhìn y, không rõ vị chủ nhân rất ít trao đổi với mình này muốn hỏi chuyện gì, nàng lễ phép đáp:

- Xin Cửu gia cứ hỏi!

Mấy a ca đứng bên đều tỏ thái độ khác lạ. Bát a ca nhíu mày nhìn Cửu a ca, Thập a ca ngơ ngác nhìn Cửu a ca, Thập Tứ thì ngó Nhược Hi, mắt sáng quắc.

- Hoàng a ma triệu kiến riêng Nhị ca, là bàn chuyện gì vậy?

Nhược Hi ồ một tiếng, *thì ra là vì vụ này!* Nhưng cũng chả trách, lúc ấy chỉ có nàng và Lý Đức Toàn ở lại trong điện, bất kể mấy vị này có cài cắm ai bên mình Khang Hy thì e rằng cũng không nắm được đầy đủ nội dung cuộc trao đổi, trừ phi họ nạy được miệng Lý Đức Toàn. Nhưng việc đó thì, cũng khó như hái sao trên trời thôi.

Nhược Hi đang định bảo lúc ấy nàng canh ở phòng ngoài, không nghe rõ cụ thể là nói những gì, thì Bát a ca lên tiếng:

- Nhược Hi, em về đi!

Nhược Hi máy môi, nhưng không kịp đáp, vì Thập Tứ đã can thiệp:

- Hỏi thì sao? Chỉ có cô ta và Lý Đức Toàn biết, việc này ngoài cô ta ra, chẳng trông vào ai để tìm được câu trả lời cả.

Bát a ca nhìn Thập Tứ:

- Phục vụ Hoàng thượng mà dám phao truyền những cuộc hội đàm bí mật của người và thần tử, nhỡ bị phát hiện thì hậu quả ra sao, em đã tính đến chưa?

Càng nói về cuối, giọng chàng càng đanh lại. Thập Tứ ngẩn người một lúc, liếc nhanh Nhược Hi rồi dời mắt sang cây hoa mai, không nói năng gì nữa. Thập a ca nghe vậy, vội xua:

- Nhược Hi, cô bận việc gì, mau đi làm việc ấy đi!

Cửu a ca hừ mũi:

- Ở đây có vài người bọn ta, cô ta kín miệng, chúng ta kín miệng, thì ai mà phát hiện được chứ?

Nói đoạn, y lạnh lùng nhìn Nhược Hi. Nhược Hi thấy Bát a ca đã sắt mặt lại, bèn nói ngay, không để chàng

lên tiếng lần nữa:

- Lúc ấy nô tỳ có mặt thật, nhưng trực phòng ngoài, Hoàng thượng và Nhị a ca lại ở phòng trong, nô tỳ không nghe rõ.

Nàng dứt lời, Cửu a ca bật cười nhạt, bảo Bát a ca:

- Thấy chưa? Đây là người anh đỗ bao nhiêu tâm huyết nhé! Em thà nuôi con chó…

- Cửu đệ! – Bát a ca đanh giọng cắt ngang. Chàng không nhìn Nhược Hi, ánh mắt chỉ chầm chậm lướt qua khuôn mặt từng a ca, cuối cùng dừng lại ở Cửu a ca – Không ai được phép dò hỏi Nhược Hi bất cứ điều gì liên quan đến Hoàng a ma nữa.

Cửu a ca chằm chằm ngó anh trai hồi lâu, vẻ mặt tăm tối, Bát a ca đáp lại y bằng cái nhìn lãnh đạm. Thập Tứ lạnh lùng quan sát Nhược Hi, Thập a ca thì hết nhìn Bát lại nhìn Cửu, miệng hết há ra lại ngậm vào, nhưng không thốt được một tiếng.

Cuối cùng, Cửu a ca chuyển ánh mắt sang Nhược Hi, cười khẩy rồi phất tay áo bỏ đi. Thập Tứ nhếch mép, lập tức nối gót Cửu a ca. Thập a ca nhìn từ đầu xuống chân Nhược Hi mấy lượt, gãi gãi đầu, xong cũng bước đi nốt.

Bấy giờ Bát a ca mới quay đầu lại mỉm cười, ánh mắt bình thản lướt qua Nhược Hi, và xoay mình chậm rãi cất bước. Nhược Hi đứng lặng, bụng nôn nao, *họ không tin là mình không nghe thấy!* Ngẩng lên trông bóng dáng Bát a ca đang xa dần, nàng bỗng thấy ớn lạnh, *cả chàng cũng không tin!* Lòng chua xót, nàng nuốt lệ trở gót đi nhanh về, mới một quãng mà cứ miên man nhớ nụ cười bình thản của chàng, nụ cười ấm áp dưới dương quang, và tiếng cười sảng khoái hiếm khi nghe thấy, những hình ảnh ấy xáo động mãi trong tâm tưởng, khiến nàng không kìm được chua xót, chân bỗng dừng lại. Đứng đó ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nàng thở dài thườn thượt, tự nhủ, *Thôi, thôi! Mấy năm nay ta có làm được gì cho chàng đâu?* Bèn quay lại vội vã đuổi theo các a ca.

Nghe tiếng chân chạy, mấy người kia ngoái đầu nhìn. Nhận ra Nhược Hi, Cửu a ca cười nhạt, tiếp tục đi, nhưng Bát, Thập và Thập Tứ a ca đều đứng cả lại.

Nhược Hi dừng bước, thở hồng hộc, đưa mắt ngó quanh một vòng. Nàng vừa định lên tiếng, Bát a ca đã nói:

- Ta không nghe đâu, em về đi!

Nhược Hi lắc đầu:

- Dù có muốn tiết lộ cho Bát gia, em cũng chịu, quả tình em không nghe thấy thật.

Mấy a ca đều lộ vẻ thắc mắc. Nhược Hi nghiêng đầu cười bảo Thập a ca:

- Anh đi trước với Cửu gia đi!

Gã ngốt lên:

- Sao lại tách ta ra?

Rồi đưa mắt hỏi ý Bát a ca. Anh gã ôn tồn bảo:

- Đi trước đi!

Thập a ca giận dỗi trừng mắt với Nhược Hi. Nàng nhón bước tới, túm tay áo gã, dịu dàng nói:

- Chỉ muốn tốt cho anh thôi – Thấy gã vẫn không nhúc nhích, nàng vừa cười vừa kéo kéo tay áo gã – Xin anh đấy! Đừng giận mà. Được không? Được không?

Bị Nhược Hi làm nũng, Thập a ca bối rối quá, hằm hằm giật tay áo về, thô lỗ bảo:

- Không đoan trang tí gì! – Rồi quay lưng bỏ đi.

Thấy gã đã thôi tức tối, Nhược Hi lè lưỡi, cười nhìn hai người kia. Bát a ca cũng không còn trầm lặng như ban nãy nữa, khuôn mặt thoáng nét cười, chàng lắc lắc đầu với nàng. Thập Tứ liếc anh trai, rồi nhìn Nhược Hi, thở dài thườn thượt. Nhược Hi ngó quanh, hạ giọng khẽ khàng:

- Hoàng thượng rất thương Thái tử gia – Nói đoạn, vẫn giữ nguyên nụ cười, nàng hỏi – Tranh da trâu em mang từ biên giới về tặng chị, chị có thích không? Cả hạt châu cho Xảo Tuệ Đông Vân nữa, các chị ấy có thích không?

Bát a ca cười đáp:

- Ai cũng thích hết.

Nhược Hi tiếp:

- Đêm giao thừa chị vào cung dự tiệc, em lại phải trực, không được gặp. Chị em chẳng có cơ hội nào trò chuyện, đành phiền Bát gia giúp em gửi lời hỏi thăm.

Bát a ca gật đầu, bấy giờ Nhược Hi bèn cúi mình bái chào:

- Nô tỳ xin cáo lui!

Bát a ca khẽ đáp: "Đi đi!" Nhược Hi liền quay gót trở về.

…

Mấy hôm nay, nàng cứ băn khoăn trong dạ, lo lắng không yên vì lời nói ra lúc chưa kịp nghĩ kỹ ấy. Nàng gắng đoán xem, câu nói của mình liệu có hiệu quả gì không, liệu có khiến họ bớt ráo riết trong việc tranh đoạt ngôi báu không, hay họ lại áp dụng nhiều biện pháp hơn để công kích thái tử, để giảm bớt sự sủng ái của Hoàng thượng đối với y? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn bế tắc, nàng không kìm được tự vấn, câu nói của mình đúng hay sai? Liệu có phản tác dụng?

Đang trên đường về nhà, óc thì luẩn quẩn nghĩ ngợi những điều ấy, Nhược Hi chợt nghe tiếng Thập Tam í ới đằng sau. Đi cùng gã là Tứ a ca mà đã lâu nàng không chạm mặt. Từ buổi nói chuyện với Thập Tam trong lán xong, xảy ra bao nhiêu việc, nàng vẫn chưa có dịp nào đối diện với chàng. Nay đứng trước mặt Tứ a ca, hai tai nàng nóng bừng, tim đập lạc điệu, tâm trí bỗng lan man đến đôi môi băng giá lướt qua mặt, qua môi, qua tai mình dưới trời đêm thảo nguyên. Nàng bối rối hết sức, chào xong thì hấp tấp định đi.

Thập Tam phì cười, giơ tay chặn nàng lại:

- Lâu lắm không gặp, sao cô tỏ ra xa lạ thế?

Nhược Hi đáp:

- Làm gì có, chỉ là tôi đang còn việc bận.

Thập Tam lắc đầu vẻ không tin, nhưng vẫn bảo:

- Thế cô đi đi vậy!

Nhược Hi chưa kịp cất bước, Tứ a ca đã cất giọng nhạt nhẽo:

- Ta có việc muốn hỏi.

Nhược Hi như đông cứng, Thập Tam cười khẽ, rồi húng hắng ho, cuối cùng nén cười bảo:

- E hèm… em còn tí việc, đi trước nhá!

Nhược Hi vội giơ tay níu gã lại, nhưng gã khéo léo lách mình tránh, vừa cười nho nhỏ vừa liếc nhanh nàng, chân bước thật mau. Nhược Hi rối cả ruột, nghĩ bụng, *giải thích thế nào đây? Giải thích thế nào y mới tin? Giải thích thế nào để y đừng thẹn quá hóa giận?* Đương khi thấp thỏm thì nghe Tứ a ca thản nhiên hỏi:

- Hôm ấy Hoàng a ma nói gì với Nhị ca?

Trong lòng Nhược Hi, muôn mối bồn chồn tức thì tan biến, rồi thắc mắc không hiểu cảm giác của bản thân là thế nào nữa, thay vì an tâm lại thấy chông chênh hẫng hụt, nàng bất giác tự nhạo, chẳng ngờ mình cũng có ngày ham ăn dưa bở! Trấn tĩnh lại rồi, nàng điềm đạm trả lời:

- Lúc ấy nô tỳ ở ngoài, Hoàng thượng và Nhị a ca ở trong, nô tỳ không biết hai vị nói gì cả.

Tứ a ca liếc quanh, chợt dấn tới mấy bước. Nhược Hi giật lùi, chàng lại tiến theo. Lúc này Nhược Hi đã áp sát vào thân cây rồi, không còn đường lui nữa, đành đứng im trong khoảng cách rất gần, gần đến nỗi nghe được cả hơi thở của chàng. Tứ a ca nhẹ nhàng hỏi:

- Cô còn giận ta chuyện tối hôm nọ phải không?

Nhược Hi lắc đầu, *ông không giận tôi là mừng, tôi nào dám để bụng, suy cho cùng cũng tại tôi khiến ông hiểu lầm trước, vả chăng tôi không dám ăn gan hùm mật gấu đâu.* Tứ a ca nhìn thẳng vào mắt Nhược Hi, chậm rãi bảo:

- Có lẽ lúc ấy ta hiểu lầm ý cô.

Nhược Hi vội gật đầu lia, thầm nhủ, *hiểu ra thì tốt, hiểu ra thì tốt rồi!* Nàng chưa kịp bình tâm, lại thấy Tứ a ca vừa nhìn mình vừa mỉm cười uể oải, tức thì gai ốc sởn hết cả lên, châu thân ớn lạnh. Quả nhiên, chàng tủm tỉm tiếp:

- Nhưng ta không hối hận vì đã hôn cô.

Tim đập điên cuồng, Nhược Hi cố trấn tĩnh, gắng đoán xem ý chàng ra sao hầu nghĩ cách ứng phó. Đúng lúc ấy, Tứ a ca đưa tay lên cổ nàng, khẽ khều áo ra, nhòm vào trong. Những ngón tay băng giá sượt qua da khiến Nhược Hi lạnh toát người. Một cử chỉ khinh mạn như thế mà Tứ a ca thực hiện với vẻ rất thẳng thắn, ung dung, như thể đấy là một hành động hết sức đương nhiên giữa hai người bọn họ vậy. Nhược Hi nổi giận, chẳng buồn câu nệ chuyện người này sẽ là Ung Chính tương lai nữa, nàng vung tay hất mạnh tay chàng.

Tứ a ca không lấy làm phật ý, bị hất tay ra thì thu tay về, lui lại mấy bước, giọng đều đều:

- Sao không đeo?

Nhược Hi ngẩn người, rồi hiểu ngay, chàng đang hỏi vì sao nàng không đeo chuỗi dây chàng tặng, bèn ương ngạnh đáp:

- Đang để ở nhà. Lần sau Tứ gia vào cung, nô tỳ sẽ gửi trả.

Tứ a ca nhìn Nhược Hi một lúc lâu, mắt ánh lên lạnh lùng chế giễu. Nhược Hi đã nổi cơn bướng, không buồn tính toán hậu quả nữa, cũng trừng trừng nhìn lại. Tứ a ca bỗng nhếch mép cười:

- Đã nhận rồi thì lý nào mà trả!

Nhược Hi máy môi, toan giải thích lúc ấy mình không biết đấy là quà của Tứ gia nên hiểu lầm, nhưng vừa định nói, lại cảm thấy không xuôi. Giải thích sao đây? Chẳng lẽ bảo, tôi tưởng là quà Bát gia tặng ư? Nàng đành ngậm câm, lòng sầu não vô cùng.

Thấy Nhược Hi ngập ngừng, Tứ a ca chốt một câu:

- Có nhiều việc mình là người khơi ra thật, nhưng kết thúc thế nào thì không do mình quyết định nữa.

Oan ức mà không thanh minh được, giận dữ mà không phát tiết được, Nhược Hi cứ trợn mắt oán hờn. Tứ a ca cười khẩy, điềm tĩnh ngắm nàng chốc lát rồi thôi cười, thản nhiên nói:

- Một ngày kia, em sẽ tự nguyện đeo lên thôi.

Giọng chàng tuy bình thản, nhưng bên trong lại ẩn chứa một thứ sức mạnh không ai lay chuyển nổi. Nhược Hi sực kinh hãi, *ta làm gì có cửa thắng mà dám đấu rắn với y?* Phải dùng cách khác. Học hành bao nhiêu năm là bỏ đi hay sao, đến cái lẽ dùng mềm thắng cứng, lấy yếu địch mạnh mà cũng không hiểu? Nghĩ vậy,

nàng dịu nét mặt.

Im lặng một lúc, Tứ a ca lại hỏi:

- Ừ thì không nghe được cụ thể, nhưng tổng thể thì cũng nắm được tí chút chứ?

Nhược Hi vội tập trung trở lại, ôn hòa đáp:

- Không!

Tứ a ca nín thinh, nhìn thật sâu vào mắt Nhược Hi, khiến trái tim vừa hơi trấn tĩnh của nàng lại trỗi lên thình thịch.

Nhược Hi suy nghĩ rất lung, hôm ấy Lý Đức Toàn cho nàng vào nhà, chẳng lẽ không ngờ sẽ có người đến dò la ở chỗ nàng? Đáp án thật quá rõ ràng, hắn lường trước hết, bởi vậy mới bảo nàng đợi ở ngoài, để ai muốn thám thính cũng chẳng sao cả. Ngoài ra, đây cũng có thể là một bài thử thách của hắn, nếu Nhược Hi là tay trong của các a ca thì nhất định sẽ tìm cách nghe trộm cuộc nói chuyện quan trọng giữa hoàng thượng và thái tử. Nhưng lúc ấy nàng đứng gần cửa, hoàn toàn không xê dịch khỏi vị trí, lại còn vơ vẩn nghĩ đâu đâu. Nếu Lý Đức Toàn cố ý thử thách, thái độ đó của Nhược Hi hẳn đã lọt vào cặp mắt tinh ranh của hắn, và hắn cũng chắc chắn được là không làm gì có khả năng tin tức rò rỉ từ nàng. Suy xét đến đây, Nhược Hi bỗng thấy run sợ, nếu lúc ấy nàng nảy thói tò mò bất chợt mà nghĩ cách nghe trộm, chỉ e…

Nhưng bây giờ không phải lúc phân tích Lý Đức Toàn. Nhược Hi mau chóng lấy lại tự chủ, trước mắt còn phải vượt qua cửa ải Tứ a ca này. Hiển nhiên chàng đã dự định moi ít nhiều thông tin từ miệng nàng. Không phải là không thể cự tuyệt, nhưng chàng là Tứ a ca, là Ung Chính tương lai, nàng có nên gây mâu thuẫn với chàng vì việc này không? Nếu có thì bao nhiêu nhìn trước ngó sau trước giờ biến thành công cốc à?

Tính toán đâu đấy, Nhược Hi ngẩng lên, mỉm cười với Tứ a ca:

- Lúc ấy nô tỳ ở ngoài, chỉ nghe loáng thoáng tiếng khóc của Nhị a ca mà thôi.

Dứt lời, nàng cúi mình xin lui. Tứ a ca hỏi, giọng vẫn đều đều:

- Với anh rể cô, cô cũng nói thế à?

Cái dáng đương cúi của Nhược Hi cứng lại, nàng từ từ đứng thẳng dậy, tươi cười đáp:

- Vâng!

Tứ a ca nhìn nàng bằng ánh mắt không có chút ấm áp nào, Nhược Hi vẫn gắng giữ vẻ mặt rạng rỡ như hoa, dịu dàng nhìn đáp lại. Một lúc lâu sau, Tứ a ca khẽ bảo:

- Cô đi đi!

Nhược Hi bèn mỉm cười hành lễ, rồi thong thả quay mình bước đi.

25

Một buổi chiều, Nhược Hi đang thảnh thơi ngồi nhà lật lật sách thì Vương Hỉ nhớn nhác chạy vào, nghiêm túc cúi chào rồi thẳng người dậy, nhưng không nói năng gì, chỉ lặng lẽ đứng đấy. Nhược Hi buông sách xuống, ngờ vực nhìn hắn:

- Có chuyện gì, nói đi!

Vương Hỉ liếc nàng, cúi đầu trầm ngâm một hồi mới đáp:

- Hôm nay trên triều, Vạn tuế gia nổi cơn thịnh nộ.

Nhược Hi giật mình. Vạn tuế gia nổi cơn thịnh nộ cố nhiên là việc ghê gớm, nhưng tại sao tên này phải nhọc công chạy đến đây báo cho mình biết? Nàng định thần, hỏi:

- Vì lẽ gì?

Vương Hi ngẩng đầu liếc nàng rất nhanh, vẻ do dự:

- Hôm nay trên triều, Vạn tuế gia hỏi ý các đại thần về việc lập thái tử. Mấy đại nhân như A Linh A, Ngạc Luân Đại, Khuê Tự, Vương Hồng Tự đều đứng ra bẩm tấu xin lập Bát gia làm thái tử.

Nhược Hi đứng bật dậy, thầm nhủ, Khang Hy vẫn còn tình cảm với thái tử, xử sự như vậy dứt khoát là chọc giận ông rồi, chưa kể các hoàng đế xưa nay đều ghét việc nhi tử ngấm ngầm cấu kết với đại thần, sợ sẽ xuất hiện đảng phái gây rối loạn triều cương và làm lung lay quyền lực của mình. Khang Hy càng không phải ngoại lệ.

Nhược Hi lặng thinh một chốc, rồi hỏi:

- Hoàng thượng bảo sao?

Vương Hỉ hơi ngần ngừ:

- Vạn tuế gia vô cùng giận dữ, bảo…

Hắn ngừng lại, Nhược Hi hít một hơi, xẵng giọng:

- Có sao nói vậy!

- Trước khi bị giam lỏng, Đại a ca từng tuyên bố mai sau sẽ tình nguyện phò tá Bát a ca, nên Vạn tuế gia cho rằng Bát a ca và Đại a ca thông đồng với nhau âm mưu chiếm đoạt ghế thái tử, kết tội Bát a ca ngầm lập bè phái trong triều, còn nói…

Hắn lại dừng, Nhược Hi cồn cào gan ruột, không nhịn được quát lên:

- Tiếp đi!

Chưa thấy Nhược Hi dữ dằn như vậy bao giờ, Vương Hỉ giật nảy mình, vội vã tiếp:

- Nói Bát a ca quen thói mặt nam mô bụng bồ dao găm, nung nấu dã tâm, kéo bè kéo cánh mưu hại Dận Nhưng. Nay việc đã bại lộ, lột hết tước vị, tra xích cổ, giao cho phủ Nghị Chính điều tra – Vương Hỉ tuôn một lèo, thuật lại y lời Khang Hy.

Nhược Hi cảm thấy sống lưng lạnh toát, mắt tối sầm đi, người bủn rủn ngã vật xuống ghế, đầu ong ong, rồi trống rỗng, bên tai văng vẳng liên hồi "tra xích cổ", "tra xích cổ"… nhưng vẫn chưa thấu triệt hoàn toàn ý nghĩa của nó. Một lúc lâu sau, tâm trí mới từ từ lý giải được, nhưng hiểu ra rồi thì càng thêm chua xót đắng cay, một người tao nhã cao quý như thế, mà bị "xích"!

Thấy Nhược Hi ngồi im trên ghế, người như hóa đá, mãi mà không phản ứng gì, Vương Hỉ gọi thử:

- Chị ơi, chị!

Nhược Hi gắng lấy lại tự chủ, yếu ớt hỏi:

- Về sau thế nào?

- Có mấy a ca đứng ra xin cho Bát gia. Thập Tứ a ca quỳ tấu rằng "Bát ca không có tham vọng ấy, thần xin lấy cái chết đảm bảo!"

Vương Hỉ bắt chước đúng giọng của Thập Tứ, Nhược Hi gật đầu, ra hiệu cho hắn tiếp tục.

- Nhưng Vạn tuế gia đang tức giận cực điểm, Thập Tứ a ca lại phản bác lời người, sau còn nói là sẵn sàng mất mạng để bảo vệ Bát a ca, lấy cái chết để chứng minh cho tấm lòng trong sáng. Sẵn cơn tức giận, Vạn tuế gia rút luôn bội đao của thị vệ định chém Thập Tứ a ca.

Nhược Hi "Á" một tiếng kinh sợ, ngó Vương Hỉ. Vương Hỉ cũng nhìn lại nàng, nét hãi hùng chưa tan.

Nhược Hi gắng trấn tĩnh, tự an ủi mình, không sao! Thập Tứ còn sống mãi đến khi Càn Long lên ngôi cơ mà. Nàng bảo Vương Hỉ:

- Tiếp đi!

- Lúc ấy Ngũ a ca nhào lên quỳ ôm chân Vạn tuế gia khóc xin, các a ca khác cũng vừa cầu khẩn vừa dập đầu bai bải như tế sao, Vạn tuế gia mới hơi hơi nguôi ngoai.

Vương Hỉ lại ngừng, Nhược Hi thở dài:

- Việc đã đến nước này, còn có thể tồi tệ hơn được ư? Cậu nói đi, đừng úp mở nữa!

Vương Hỉ vội nói:

- Vạn tuế gia tát vào mặt Cửu a ca, rồi hạ lệnh phạt Thập Tứ a ca bốn mươi hèo.

Nhược Hi ngồi ngay như khúc gỗ, lâu lắm mới nhớ ra, vội hỏi:

- Còn Thập gia?

- Khi Vạn tuế gia trách mắng Bát a ca, tuy Cửu a ca, Thập a ca và Thập Tứ a ca đều quỳ xin tội hộ, nhưng mỗi mình Thập Tứ a ca tranh luận với Vạn tuế gia, còn Thập a ca lúc ấy thì quỳ khấu đầu thôi, nên không sao hết, chỉ bị răn là phải về nhà đóng cửa sám hối.

Nhược Hi nín lặng, cảm thấy đầu tặng như đá đeo, không thể nghĩ ngợi gì được, trái tim như bị muôn vàn mũi kim châm chích, lúc trước còn đau, giờ chỉ thấy tê dại.

Vương Hỉ đứng im một lúc lâu, rồi bảo:

- Sư phụ tôi…

Bấy giờ Nhược Hi sực hiểu, Vương Hỉ mất công đến đây kể lể những chuyện này, đều là ý của Lý Đức Toàn. Nàng gắng lấy lại tinh thần:

- Lý an đạt dặn gì?

- Sư phụ tôi bảo hôm nay chị gắng nghỉ ngơi, mai còn phải đi làm, đừng để lỡ việc chính.

- Thế thôi à?

- Thế thôi!

Nhược Hi trầm tư chốc lát, rồi nghiêm nghị bảo Vương Hỉ:

- Cậu về thưa với an đạt, Nhược Hi không nói cảm ơn gì cả.

Vương Hỉ quay mình đi, sắp rời khỏi lại vòng lại:

- Tuy chị gái chị là trắc phúc tấn của Bát a ca, nhưng chị cũng đừng lo quá! Vạn tuế gia coi trọng chị như vậy, nhất định không vì việc này mà bạc đãi chị đâu.

Nhược Hi cảm kích nói:

- Cảm ơn cậu!

Bấy giờ gã thái giám mới đi hẳn.

Còn một mình ngồi lặng, Nhược Hi cảm thấy tim giật thon thót, không có lấy một lúc bình tâm. Nàng cứ tự trấn an, còn may, còn may, chỉ bốn mươi hèo, chỉ bốn mươi hèo mà thôi! Bát a ca cũng không hề hấn gì, chỉ tạm thời bị giam, tạm thời thôi. Nghĩ vậy, nhưng không hiểu sao nước mắt nàng tuôn ròng ròng, không tài nào cầm lại được.

Nàng cứ tự nhủ mãi, mình biết kết quả, nhưng không biết quá trình, thì ra để đến một kết quả đơn giản lại phải trải qua nhiều đau khổ thế này. Trước mắt còn việc gì phát sinh nữa đây? Còn bao nhiêu biến cố nàng không nắm được? Rốt cuộc phải xảy ra bao nhiêu vấn đề thái tử mới trở về vị trí? Nàng khăng khăng không muốn nghĩ tiếp đến những sự biến mười mấy năm về sau, ai ngờ nguyên việc hiện tại cũng đã đủ đớn đau. Mấy lần đứng dậy định chạy ra khỏi nhà đi thăm chàng xem sao, nhưng bước tới cửa, lại biết không thể nào gặp được, nàng giờ là người mà cửa cung cũng khó lòng bước ra. Cảm thấy rối loạn buồn thương, mà không nghĩ được cách gì, không làm được việc gì, chỉ đành ngồi lại ghế mà thôi.

Trời tối dần, Nhược Hi cũng không nhận ra, bởi lòng đã chìm trong tăm tối mất rồi, vậy là nàng cứ ngồi mãi đấy.

Ngọc Đàn về tới nơi, cứ tưởng nhà không có ai, thắp đèn sáng lên mới trông thấy Nhược Hi ngồi câm nín trên ghế, cô giật thót, vội lại gần hỏi:

- Chị ăn cơm chưa?

Nhược Hi gượng lấy lại tự chủ, hít một hơi thật sâu:

- Chưa đâu, còn chị?

- Tôi cũng chưa ăn. Đợi lát nữa cùng ăn luôn thể.

Nhược Hi gật đầu. Ngọc Đàn nhìn nàng, ngập ngừng chốc lát, cuối cùng không kìm được, bèn an ủi:

- Trước giờ chị một lòng một dạ hầu hạ Hoàng thượng, đối nhân xử thế lại khiêm nhường rộng rãi, Hoàng thượng rất coi trọng chị, không để việc bên ngoài liên lụy đến chị đâu. Huống hồ đấy đều là con trai của người, cũng có khi tức giận trách phạt chứ. Mấy hôm nữa người nguôi giận rồi, mọi việc sẽ êm đẹp cả thôi.

Nhược Hi cầm tay Ngọc Đàn lắc lắc, nhưng không nói năng gì. Ba năm nay nàng đổ bao nhiêu công sức và tâm huyết trong cung, kể cũng không phải là vô ích. Lý Đức Toàn cư xử luôn ân cần, việc hôm nay càng chứng tỏ hắn hết sức lưu tâm đến nàng, tỏ ý khích lệ bằng cách gián tiếp cho nàng biết thái độ của Khang Hy. Vương Hỉ, Ngọc Đàn thì rất nhiệt thành, tuy những lời họ nói không phải điều Nhược Hi cần nghe, nhưng dẫu sao cũng làm lòng ấm áp.

…

Hôm sau đi làm, Nhược Hi cảm thấy cung nữ thái giám xung quanh đều len lén quan sát mình. Kẻ hí hửng mừng thầm, kẻ săm soi xét nét, kẻ thận trọng dè dặt, kẻ ngậm ngùi cảm thông, còn có kẻ mặt thì bình thản nhưng mắt ánh lên nhọn hoắt. Song thấy Nhược Hi điềm tĩnh như không, cư xử đường hoàng, quan trọng nhất là Lý Đức Toàn đối đãi với nàng vẫn như thường, thì tất cả đều lộ vẻ cân nhắc, không chòng chọc nhìn Nhược Hi nữa

Nhược Hi tự giễu, uy tín lâu nay của nàng tất nhiên được xây đắp nhờ nỗ lực bản thân, nhưng cũng khó tách rời cái ô Bát a ca. Suy cho cùng thì trong triều bây giờ đến Thái tử gia cũng không bì kịp Bát a ca về mặt thế lực. Bề ngoài, thái tử có Tứ a ca và Thập Tam a ca ủng hộ, nhưng bên Bát a ca lại có nào là Cửu a ca, Thập a ca và Thập Tứ a ca. Ngũ a ca tuy giữ thế trung lập, không tỏ thái độ, nhưng đằng nào y cũng là anh em cùng mẹ với Cửu a ca, mà hai anh em lại rất thân thiết. Còn về các đại thần trong triều thì, bất mãn thái tử

gia không ít, ủng hộ Bát a ca khá nhiều.

Trông bề ngoài, ở Khang Hy không còn chút gì là sắc giận hôm qua nữa. Ông giữ vẻ mặt ôn hòa, vẫn phê duyệt tấu chương như mọi ngày, chỉ hiềm khóe mắt đầu mày vương chút mệt mỏi, gặp Nhược Hi cũng không tỏ thái độ gì khác lạ. Nhược Hi thì cần mẫn làm việc như thường. Nàng chẳng ngại bị Khang Hy ghẻ lạnh, bởi vậy tâm trạng rất thanh thản. Thấy nàng điềm đạm thư thái, cử chỉ khoai thai, hết giờ làm Lý Đức Toàn mỉm cười tỏ vẻ tán thưởng:

- Đúng là một người hiểu biết hiếm thấy! Vào tầm tuổi cô, ta chưa đạt được đến mức trọng không kiêu khinh không nản thế này đâu.

Nhược Hi chẳng biết trả lời ra sao, đành cúi đầu tạ ơn an đạt chiếu cố. Lý Đức Toàn không biết nàng dốc sức phục vụ Khang Hy là vì một nguyên do riêng. Nàng vốn dĩ xem nhẹ những ân sủng, mà đã xem nhẹ, thì có gì phải lo lắng.

Mấy hôm nay, Cửu a ca, Thập a ca đều đóng cửa tự kiểm, Thập Tứ đi lại khó khăn nên ở nhà dưỡng thương, các a ca khác tuyệt nhiên không lộ diện. Nhược Hi những muốn tìm ai đấy để hỏi thăm, nhưng không gặp được ai, lại không dám hành động bồng bột, dẫu sao thì bây giờ mọi người xung quanh đều mở to mắt giám sát nàng, chẳng may lầm lỗi, hậu quả khó lường. Nhược Hi đành nén âu lo trong lòng, không mảy may để lộ ngoài mặt, song ăn uống kém ngon miệng, lại suy nghĩ lao lung, nên nàng sút cân rất nhanh.

Buổi tối, Nhược Hi đang ngồi thừ người trước ngọn đèn, tự nhủ không biết bây giờ Nhược Lan ra sao, thì chợt nghe có người gõ cốc cốc. Nhược Hi ngẩn ra một lúc rồi mới bừng tỉnh, chậm rãi đứng dậy đi mở cửa. Bên ngoài vắng ngắt, nhưng trên đất đặt một phong thư.

Tim đập dữ dội, Nhược Hi vội nhặt lên rồi khép cửa lại. Nàng tựa lưng vào cửa, hít một hơi thật sâu và hấp tấp mở thư. Nét chữ của Thập Tứ a ca "Ổn cả, đừng lo!" Bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa, ấn hằn xuống mặt giấy, mực vẫn còn lóng lánh, in cả ra sau. Nhược Hi áp chặt lá thư vào ngực, như muốn để sức mạnh của Thập Tứ truyền qua những con chữ thấm vào người nàng. Nàng nhắm mắt, lệ im lìm tuôn xuống, trái tim bao ngày vẫn thấp thỏm giờ mới hơi hơi lắng lại.

Một buổi chiều nọ, Nhược Hi đang sắp xếp bộ đồ trà bên chái sảnh thì Vương Hỉ đi vào, cúi chào nàng và trịnh trọng báo:

- Hôm nay trên triều, Vạn tuế gia đã phục chức thái tử cho Nhị a ca. Quần thần đều chúc mừng, Vạn tuế gia vui vẻ lắm.

Cuối cùng cũng xong, Nhược Hi thầm nghĩ, đoạn cười bảo:

- Thật là việc đáng mừng!

Quan sát nàng chốc lát, Vương Hỉ nói:

- Hoàng thượng phục chức cho thái tử, tâm trạng phấn khởi, lại tuyên bố đợi sách lập thái tử xong, sẽ tấn phong Tam, Tứ, Ngũ a ca làm Thân vương, Thất, Thập, Cửu, Thập nhị, Thập Tam, Thập Tứ a ca làm Bối tử, khôi phục tước Bối lặc cho Bát a ca.

Nhược Hi nhè nhẹ thở ra, bây giờ mới thật sự cười được. Sau cơn mưa trời lại sáng! Khang Hy chọn cách lập lại thái tử dĩ nhiên là vì cha con nặng tình, nhưng quan trọng hơn có lẽ là do ông ngại thế lực trong triều của Bát a ca. Giữa hai phe phái, ông quyết định chọn thái tử, phe mà ông đích thân dìu dắt, phe mà ông nắm rõ ngọn nguồn lạch sông, phe mà ông hoàn toàn có thể sai khiến được.

26

Tháng Tư về với nhân gian, bướm bay én liệng, cỏ trổ hoa tươi, non sông chúm chím, sức sống ngời ngời!

Bắc Kinh thời này vẫn chưa ô nhiễm vì khói bụi, bầu trời xanh ngắt trong trẻo, màu sắc đơn giản nhưng đầy đặn, khác nào một bức thủy họa thanh tân. Gió xoay tròn tung tẩy trên không, thi thoảng có thể nghe tiếng nó cười khúc khích khi đùa trong rừng, giỡn cợt với đám chồi non. Chồi non mới nhú chưa lâu, ánh lên óng mướt dưới nắng, mướt đến mát mắt, mướt đến mức tưởng chừng có thể thắp sáng trái tim người nhìn.

Tháng tư là mùa đinh hương, những bông hoa tím bé xíu với đủ sắc đậm nhạt đơm chi chít đến trĩu cả đầu cành, hương thơm lan tỏa rất xa. Nhược Hi đang cầm giỏ trúc hái hoa. Phơi khô rồi, có thể cho vào thức ăn làm gia vị, không thì đem pha nước tắm rửa, trị ngứa rất tốt. Nhưng hoa đinh hương nhỏ, lại phải chọn lúc nở rộ nhất, loại hết những bông còn he hé hoặc đã gần tàn, mất cả buổi sáng mới được lưng lửng giỏ, Nhược Hi đứng mãi đã thấy ê ẩm cả người, mồ hôi lấm tấm đầy trán.

Nàng đang cầm khăn tay thấm thấm thì thấy Thập a ca và Thập Tứ a ca đi đến, bèn cúi mình thỉnh an. Hai người cùng ngó đinh hương trong giỏ, Thập a ca hỏi:

- Việc này mà cũng tự làm à? Bảo bọn tiểu thái giám đi hái là được mà. Mặt cháy nắng hết rồi!

Nhược Hi bật cười:

- Để họ làm, họ chỉ nhồi hoa vào làn thôi, có phân biệt gì hoa tốt hoa xấu. Tôi không yên tâm.

Thập Tứ than:

- Mỗi mình cô cầu kỳ thế!

Nhược Hi mỉm cười, không nói gì. Lát sau, thấy hai người không có ý định đi, nàng hỏi:

- Hôm nay các anh nhàn rỗi nhỉ? Định xem tôi hái hoa chăng?

- Chủ ý đến tìm cô mà – Thập a ca nói – Ngọc Đàn bảo cô đi hái đinh hương, bọn ta nghĩ mãi, đoán chỉ ở đây có hoa này thôi.

Thập Tứ ngó vạt đinh hương sau lưng Nhược Hi:

- Mấy cây kia là do Hiếu Trang Văn hoàng hậu tự tay trồng đấy.

Nhược Hi "A" một tiếng, không đừng được phải ngoảnh lại nhìn. *Đại Ngọc Nhi, mỹ nhân truyền kỳ của thảo nguyên!* Tự dưng lòng nàng man mác "người đi theo gió mất rồi, đinh hương vẻ cũ còn cười gió xuân".

Một lúc thôi xúc cảm, nàng mới hỏi:

- Chủ ý đến tìm tôi? Vì việc gì?

Thập Tứ bảo Thập a ca:

- Em nói cấm có sai. Cô ấy quên rồi!

Thập a ca gật đầu:

- Ngày sinh người khác thì nhớ nằm lòng, chỉ xao lãng ngày sinh của mình thôi.

Nhược Hi nghe vậy sực nhớ, ba hôm nữa là sinh nhật nàng. Sinh nhật thứ mười tám của Mã Nhi Thái Nhược Hi, cũng là sinh nhật thứ ba mươi của Trương Tiểu Văn. Kể ra thật trùng hợp vì Nhược Hi và Tiểu Văn lại sinh cùng ngày. Chưa biết chừng sự trùng hợp ấy chính là nguyên nhân khiến nàng về đây.

Lòng bỗng bùi ngùi, Nhược Hi than:

- Có cô gái nào muốn nhớ ngày sinh của mình đâu? Năm qua năm, chỉ để nhắc rằng mình lại già một tuổi.

Thập Tứ cười bảo Thập a ca:

- Nghe kìa! Thành ra lỗi của chúng ta.

Thập a ca cũng cười, rồi hỏi:

- Già hay trẻ hẵng mặc kệ nó đấy. Cô có thích món gì đặc biệt không?

- Mua ít đồ lặt vặt cho tôi như mọi năm là được.

- Mấy năm cùng một kiểu không chán à?

- Thứ thật sự muốn thì ngoài tầm tay. Cứ ra ngoài cung mua đồ chơi gì mơi mới hay hay cho tôi là xong.

Nghe đến đây, Thập a ca và Thập Tứ đưa mắt nhìn nhau. Rồi Thập Tứ chăm chú nhìn Nhược Hi, giọng chân thành:

- Cô cứ nói xem, được hay không tính sau.

Thập a ca cũng trân trân nhìn Nhược Hi. Nàng quay mặt đi, ngẫm nghĩ. Từ ngày vào cung, tuy mỗi dịp tết nhất đều được gặp Nhược Lan, nhưng chỉ thăm hỏi qua loa, không được cùng nàng tâm tình thủ thỉ. Nếu sinh nhật mà có Nhược Lan ở bên thì thực là một món quà tuyệt diệu. Khổ nỗi quy định trong cung rất ngặt nghèo, đâu cho phép chị em nàng tán gẫu chuyện nhà chuyện cửa. Chưa kể so với những người mà gặp gỡ thân nhân còn khó hơn lên trời, Nhược Hi đã là may mắn lắm. Lại nói, sóng gió thái tử mới yên chưa bao lâu, bản thân Bát a ca còn ít xuất hiện trong cung, đến giờ nàng vẫn chưa gặp chàng, hà tất vì một mong ước cá nhân, nàng lại chuốc thêm miệng tiếng người đời cho chàng chứ.

Bởi vậy nàng quay lại mỉm cười:

- Sinh nhật thôi mà, các anh cứ tặng tôi món gì hay hay ấy!

Thập a ca và Thập Tứ đều im lặng. Thập Tứ đăm đăm nhìn nàng:

- Cô ở trong cung lâu ngày, bắt đầu học được cái thói nói năng lấp lửng rồi, không còn thẳng thắn như xưa nữa.

Nhược Hi nghĩ bụng, hoàng cung là nơi nào? Người xốc nổi đến đâu, vào cung cũng biến thành cẩn thận cả. Nhưng không muốn giải thích, nàng chỉ lấy giọng nghiêm túc bảo Thập Tứ:

- Sinh nhật thì có gì mà phải rầm rĩ? Các anh bình an vô sự, mọi người chúng ta đều bình an vô sự, đấy mới là điều quan trọng nhất.

Thập Tứ nghe vậy, mặt lộ vẻ tư lự, lẳng lặng nhìn nàng. Thập a ca hình như cũng nhớ lại cơn phong ba vừa qua, sắc diện trầm mặc hẳn đi, đứng yên một bên không nói không rằng.

Từ sau vụ xử phạt, Nhược Hi đã gặp hai người này hai lần, nhưng đôi bên đều giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ chào hỏi đối đáp bình thường, không một lần nhắc đến tai vạ. Hôm nay, vì một câu nói nóng nảy của Nhược Hi, bọn họ lại thành u ám.

Nhược Hi gắng xua đuổi mối thương cảm trong lòng, mỉm cười bảo:

- Các anh không đi thì tôi mặc kệ nhé! Tôi còn phải hái hoa, dạo này đương rảnh rỗi, tranh thủ hái ít nhiều, bằng không lỡ dịp là phải đợi sang năm kia đấy.

Thập a ca cười xòa:

- Thế thì đi thôi, không làm mất thời gian của cô nữa.

Thập Tứ vẫn cứ thần người ra, im lìm ngó Nhược Hi mãi, khiến hai người kia phải đưa mắt nhìn nhau. Thập a ca vỗ vai gã hỏi:

- Nghĩ gì em?

Bấy giờ Thập Tứ mới bừng tỉnh:

- Không có gì, nhớ lại một bài thơ thôi mà.

Thập a ca giễu:

- Lũ mọt sách các người, bạ lúc nào cũng sợ thiên hạ không biết các người có học. Nhớ bài gì?

Thập Tứ tủm tỉm nhìn Nhược Hi, chậm rãi ngâm:

- Khuyên người chớ tiếc áo tơ vàng, Khuyên người hãy tiếc lúc xuân sang, Hoa đương thì hái người mau hái, Chớ đợi hoa phai luống bẽ bàng.

Nhược Hi yên lặng nghe hết, mỉm cười không đáp lại. Thập a ca thì có vẻ động tâm, ngơ ngẩn nhìn Nhược Hi một lúc rồi khe khẽ thở dài. Nhược Hi cúi mình chào cả hai, quay đi tiếp tục hái hoa, không để ý đến bọn họ nữa.

Hai người đi rồi, nụ cười đọng nơi khóe miệng nàng nhạt dần, miệng cảm thấy đắng ngắt. Tuổi của nàng, bất kể cổ đại hay hiện đại, đều đã quá lứa gả chồng. Nàng vừa hái hoa, vừa thầm khấn, tôi không muốn trở thành truyền kỳ, tôi chỉ muốn làm một cô gái bình thường, dẫu từng tổn thương, phải giấu trái tim mình vào nơi sâu kín nhất, song vẫn nuôi hi vọng sẽ có một người sẵn lòng dùng tấm chân tình khêu cái nhụy vàng ẩn dưới lớp lớp cánh hoa ra. Nhưng con người đáng mặt gửi gắm ấy, giờ đang ở đâu?

27

Vừa ngắm dung nhan mình trong chiếc gương lăng tiêu, Nhược Hi vừa đưa ngón tay rờ nhẹ qua mặt. Làn da còn mịn màng trắng trẻo, đôi mắt còn trong sáng long lanh, bờ môi còn thắm tươi mơn mởn. Đây vẫn là một khuôn mặt trẻ trung, nhưng trái tim thì già nua rồi, già vì những lắng cặn bi thương.

Hôm nay Nhược Hi không phải đi làm, nàng nên kỷ niệm sinh nhật thế nào nhỉ? Bánh ga tô chăng? Hồi ở Bắc Kinh, năm nào mẹ cũng mua một chiếc bánh cho nàng, sau nàng chuyển đến Thâm Quyến, mẹ lại gửi lời chúc và tình yêu bằng cách nhờ anh trai nàng đặt bánh sinh nhật qua mạng. Nằm sấp mình trên bàn, Nhược Hi không muốn gượng dậy nữa. Bốn năm đã qua, đôi chút hi vọng quay về cũng tiêu tan từ lâu. Xem ra đời này kiếp này nàng đành an phận làm Mã Nhi Thái tiểu thư thôi.

Cứ nghĩ sinh nhật là ngày mẹ sinh hạ mình, lòng lại trào lên nỗi buồn đau khôn cưỡng, Nhược Hi không muốn nhớ nhung ngày này làm gì nữa, bèn đứng dậy vớ bừa một cuốn sách trên giá, ngồi nghiêng trên sập đọc.

Xem bìa da thì là một cuốn Đường thi, nhưng nàng cũng chẳng bận tâm. Lật ngẫu một trang lại đúng vào bài *Du tử ngâm* của Mạnh Giao, nàng liền ném bẹt cuốn sách xuống bàn, vậy mà lời thơ vẫn vọng vang trong tâm tưởng:

Sợi chỉ nơi tay mẹ, trên áo con đi xa

Lên đường mẹ khâu kỹ, lo nỗi muộn về nhà

Ai bảo lòng tấc cỏ, báo được ánh xuân qua.

Nhược Hi thở dài, ngả mình ra sập, nhắm mắt lại.

Đương lúc thương thân, chợt nghe có tiếng gõ cửa, nàng ngồi bật dậy, sửa sang y phục rồi nói:

- Vào đi!

Một cung nữ lạ mặt tươi tỉnh đẩy cửa đi vào. Nhược Hi ngạc nhiên, vội vã đứng dậy. Cung nữ nọ nhún gối chào:

- Nhược Hi cô nương cát tường! Nô tỳ là Thái Hà, cung nữ hầu hạ Lương chủ tử.

Nhược Hi khẽ "Ồ" một tiếng. Thái Hà tiếp:

- Chủ tử nói vô tình trông thấy mẫu hoa rất đặc biệt trên khăn tay của một cung nữ, hỏi ra mới biết là do cô nương vẽ, nên muốn mời cô qua bên người, giúp họa mấy mẫu hoa.

Nhược Hi tần ngần, rồi đáp: "Được!"

Thái Hà đi trước dẫn đường, Nhược Hi theo sau. Trước nay nàng gặp Lương phi cũng nhiều lần, nhưng đây là lần đầu kể từ ngày vào cung nàng tới chỗ bà ở. Lương phi là mẹ Bát a ca, với nàng còn có quan hệ bắc cầu là Nhược Lan, nhưng chạm mặt Nhược Hi, bà luôn lạnh nhạt, Nhược Hi cũng chỉ cúi mình hành lễ cho phải phép. Trong khi đó, bốn năm nay, thái độ của các nương nương khác đối với nàng mỗi ngày một cải thiện, thoạt đầu lãnh đạm hồ nghi, bây giờ hòa nhã thân ái, bởi dẫu sao thì ngoài Lý Đức Toàn, Nhược Hi cũng là người được Khang Hy tín nhiệm nhất trong số hầu cận. Ngay trong vụ thái tử bị phế, ai cũng tưởng Nhược Hi sẽ bị ảnh hưởng vì là người bên "phe Bát gia", sau lại thấy Khang Hy vẫn đối xử với nàng như cũ, người trong cung càng thêm vì nể.

Thái Hà vén rèm giúp:

- Cô nương tự vào nhé!

Nhược Hi gật đầu, bước vào nhà. Sảnh giữa vắng tanh, nghe từ chái sảnh có tiếng chuyện trò vẳng sang, nàng bèn bước sang bên ấy. Cung nữ Thái Cầm đứng sau rèm châu trông thấy nàng, vội vén rèm lên. Thái Cầm là nữ quan có phẩm trật cao nhất trong cung Lương phi, lại rất được Lương phi xem trọng. Nhược Hi tới gần, mỉm cười nói khẽ:

- Phiền chị quá!

Thái Cầm mỉm cười đáp lễ, không nói năng gì, chỉ đưa tay mời.

Vào tới nơi, Nhược Hi trông thấy ngay Lương phi đang ngồi nghiêng trên sập. Ngồi chếch bên dưới là Nhược Lan, mình bận cung trang. Nhược Hi xao xuyến cả người, liền nhún gối thỉnh an:

- Lương phi nương nương cát tường! Phúc tấn cát tường!

Lương phi cất tay, cho nàng đứng dậy, điềm đạm bảo:

- Thấy hoa ngươi vẽ ưa nhìn, nên cho người gọi ngươi sang vẽ giúp vài bông.

Nhược Hi cười đáp:

- Nương nương thấy vừa mắt, là vinh hạnh của nô tỳ.

Lương phi sai cung nữ bê cẩm đôn lại cho Nhược Hi ngồi. Nàng vội từ tạ, Lương phi bèn bảo:

- Thế ngươi định lát nữa vừa đứng vừa vẽ hay sao?

Nhược Hi thấy trong nhà ngoài Nhược Lan, Lương phi, cũng chỉ có cung nữ Thái Cầm đang đứng chực bên rèm, bởi vậy bèn vâng lời ngồi xuống, rồi quay về phía Nhược Lan cười, Nhược Lan cũng tủm tỉm đáp lại.

Lương phi liếc hai người:

- Chẳng mấy khi Nhược Lan vào cung, tình cờ sao chị em được gặp nhau.

Bấy giờ, Thái Cầm đã mang giấy bút và mực đến, xếp ngay ngắn trên mặt bàn. Lương phi đứng dậy:

- Nhược Hi, ngươi ở đây vẽ nhé! Nhược Lan, chỉ cho em con biết ta thích kiểu dáng như thế nào.

Hai chị em đứng dậy nghe dặn. Lương phi nói xong thì cùng Thái Cầm đi sang chính sảnh.

Nhược Lan bước tới gần, âu yếm vuốt má Nhược Hi, trách:

- Toàn trò nghịch của em thôi. Hai hôm trước, Bối lặc gia sai người đến dặn chị vào cung thăm hỏi ngạch nương. Chị thắc mắc đầy bụng. Lễ chẳng phải Tết thì không, sao lại muốn chị vào đây kìa? Nhưng nghĩ lại, bảo đúng dịp sinh nhật em còn gì? Nên biết thể nào cũng phải gặp em.

Nhược Hi cười toe, tựa vào người chị, nũng nịu hỏi:

- Lẽ nào chị không muốn gặp?

Nhược Lan cười nụ, không nói năng gì. Hai người lặng lẽ ôm nhau một lúc, rồi Nhược Hi dắt tay chị đến bên bàn, để chị ngồi cạnh. Vẫn cười với chị, nàng vừa cầm bút lên vừa hỏi:

- Nương nương thích hoa gì?

- Hoa gì màu sắc nhã nhặn giản dị ấy.

Nhược Hi gật gật đầu, ngẫm nghĩ rồi vẽ hoa lê, vẽ liền mấy cụm chi chít hoa, nhưng không lá. Nhược Lan im lặng ngồi xem, đợi Nhược Hi xong xuôi hết rồi mới nói:

- Mấy năm trong cung em học được nhiều nhỉ. Lúc đầu chị còn tưởng là viện cớ thôi, nào ngờ vẽ đẹp thật! Chị trông mà cũng thích nữa.

Nhược Hi gác bút:

- Quá dễ, thích bao nhiêu có bấy nhiêu. Lát về em vẽ rồi sẽ nhờ người đưa đến cho chị.

Trong bụng nàng nghĩ, mình học vẽ từ nhỏ, tuy không tài tình, nhưng nắn nót hoa lá cành thì thừa sức,

hoàng cung lại chẳng có trò giải trí nào, đành đổ thời gian vào những việc này, nhờ thế càng lúc càng thành thục.

Hai người ngồi yên bên nhau. Nhược Hi hân hoan ngập lòng, tưởng đâu được trở về hồi mới tới phủ Bối lặc, không phải bận tâm gì nhiều, chỉ lo nghĩ xem nên giết thời gian vô vị bằng cách nào, việc quan trọng nhất hằng ngày là nên chơi đùa ra sao. Nàng vừa nghĩ vừa nhoẻn cười, nhẹ ngả đầu vào vai Nhược Lan. Hát hò, đánh nhau, đấu khẩu với lão Thập, bị Thập Tứ trêu ghẹo, đá cầu với a hoàn… cảnh xưa lần giở trong tâm trí, ngỡ như chuyện mới hôm qua, vậy mà đã xa cách đến bốn năm. Thì ra mấy năm nay, quãng đời vui vẻ nhất của nàng lại là thời gian ở phủ Bát Bối lặc.

Một lúc sau, Nhược Lan nhẹ nhàng khơi mào:

- Mười tám rồi đấy!

Nhược Hi tiện miệng "Ừm" một tiếng, Nhược Lan đẩy thẳng đầu em dậy, nhìn nàng. Nhược Hi cũng lặng lẽ nhìn lại, Nhược Lan nghiêm túc hỏi:

- Em ở bên Hoàng a ma bốn năm, có dự tính gì rồi? – Nàng liếc mắt về phía rèm, lại khẽ khàng tiếp – Trong lòng em đã có ý trung nhân nào chưa?

Ôi bà chị này! Thật giống mẹ Tiểu Văn quá đi! Thoạt tiên thì sợ nàng thích người ta, sau này lại lo vì sao không bồ bịch. Nhược Hi vừa cảm động, vừa ức chế, nhưng không lộ ra mặt, chỉ cười hì hì:

- Mấy năm trước, chị chẳng bảo em đừng rung động linh tinh đó sao?

Nhược Lan trừng mắt:

- Hồi ấy em sắp nhập cung, ai biết Hoàng a ma chọn em hay muốn ban em cho công tử nhà nào. Rung động cũng vô ích, tội gì tự chuốc ưu phiền? – Nàng ngồi lặng đi chốc lát, rồi tiếp – Nhưng bây giờ em lớn thế này, lại được Hoàng a ma coi trọng, có thể tâu xin cho bản thân trước mặt người. Cũng nên tính toán dài lâu đi, chẳng lẽ định làm cung nữ suốt đời hay sao?

Nhược Hi chỉ cười, không đáp. Nhược Lan cầm tay nàng, nhìn chiếc vòng ngọc ở cổ tay:

- Còn đeo cơ à!

Nhược Hi thót tim, vội rút tay lại. Nhược Lan cũng không phật ý, yên lặng ngẫm nghĩ một lúc:

- Nếu em thật lòng ưa Thập Tam đệ, thì bảo Thập Tam đến gặp Hoàng a ma mà xin em về – Nàng lưỡng lự – Ngoài ra, chị thấy Thập đệ vẫn thương tưởng em, theo chú ấy cũng không hẳn là không được. Chỉ hiềm Thập phúc tấn…

Nàng ngừng hẳn lại, chợt cười khẽ:

- Nhưng chẳng sợ, với cái tính này, lại còn lo em bị cô ta lấn lướt ư?

Nhược Hi im lặng nghe. Chỉ vì một người đàn ông mà bắt nàng phải sống cùng mái nhà với một người đàn bà khác, rồi đấu đá với cô ta suốt đời? Phải bao nhiêu tình yêu mới đủ để nàng chịu đựng cái giá đó?

Một lát sau, Nhược Lan gợi ý:

- Kể ra, Thập Tứ đệ cũng khá thiết tha đến em.

Nhược Hi không nhịn được, phá lên cười:

- Nhiều thế hả chị? Còn nữa không?

Vốn chỉ là một câu đùa, nhưng Nhược Lan đáp lại một cách nghiêm túc:

- Bát gia đối với em cũng rất ân cần.

Nhược Hi tắt cười, ngoảnh mặt đi chỗ khác, gượng gạo bảo:

- Chị cứ nói mãi thế này, hóa ra các a ca đều nồng nhiệt với em cả. Chẳng biết em thành mỡ mèo tự khi nào nữa.

Nhược Lan mỉm cười. Nhược Hi nhìn thẳng ra trước mặt, u uẩn nói:

- Nếu phải lấy ai đó, thì em muốn một người toàn tâm toàn ý với em. Chị hiểu không?

Nhược Lan nín lặng. Nhược Hi ngoảnh mặt lại, nghĩ tới việc Nhược Lan không hề rung động với Bát a ca, nàng dịu dàng hỏi:

- Đừng chỉ bàn chuyện em, mấy năm nay chị sống có ổn không? Tuy có gặp mặt, nhưng chưa được dịp nào hỏi trực tiếp.

Nhược Lan cụp mắt xuống, đăm đăm ngó bông hoa lê Nhược Hi vừa vẽ, bình thản nói:

- Có gì khác được chứ?

Nhược Hi buột miệng:

- Sao không quên đi?

Nhược Lan cứng người, lâu lắm mới lặng lẽ đáp:

- Muốn quên nhưng không quên được.

Nhược Hi hít một hơi thật sâu:

- Vì sao không trân trọng người ở trước mặt mình?

Nhược Lan vụt ngẩng đầu lên, cô em nhìn thẳng vào mắt nàng. Hai người chằm chằm nhìn nhau một lúc, cuối cùng Nhược Lan mỉm cười não nuột, quay mặt đi:

- Chị không hận anh ta, nhưng cũng không thể tha thứ. Nếu anh ta đừng phái người đi dò la, làm sao… phải… chết?

Giọng nàng nghẹn ngào, thanh âm run run, không nói tiếp được nữa. Nhược Hi thở dài, yếu ớt thanh minh:

- Nhưng anh ấy không cố ý.

Thấy chị không tranh cãi, Nhược Hi buồn bã nghĩ, mấy người chúng ta đây thật giống một nùi tơ, không sao gỡ ra được. Ai cũng khăng khăng cố chấp, thà một mình một ý chứ không chịu nghĩ thoáng ra, dẫu cái giá phải trả là nỗi cô đơn suốt kiếp. Nhìn Nhược Lan rất lâu, Nhược Hi lại ngậm ngùi nhấc bút, im lìm vẽ một bụi âu thạch nam nở tưng bừng. Vẽ xong mới cảm thấy nguôi ngoai đôi chút.

Nét bút vừa ráo mực, Thái Cầm cũng vào tới, mỉm cười hỏi:

- Cô nương vẽ xong chưa?

Nhược Hi đáp xong rồi, đưa mẫu hoa cho cô ta xem, rồi cùng Nhược Lan bước sang chính sảnh.

Lương phi đón mẫu hoa, vừa ngắm vừa bảo:

- Đây là hoa lê, nhưng chả mấy người thêu hoa lê lên khăn nhỉ!

Nhược Hi thưa:

- Vốn lấy ý trong *Vịnh hoa lê ở cung Hư Linh*, bài từ theo điệu Vô tục niệm của Khưu Xứ Cơ.

Lương phi mỉm cười:

- *Dáng mạo tao nhã, khí chất thanh cao, tinh thần anh hào, tư dung trác việt.* Ta thật không dám nhận đâu –

Bà lại đỡ lấy mẫu vẽ kia, xem xét một lúc – Hoa gì đây? Ta chưa trông thấy bao giờ.

Bấy giờ Nhược Hi mới nhớ ra, thầm trách vớ vẩn thật. Ban nãy cứ mải nghĩ hàm ý của âu thạch nam là "cô độc", bèn vẽ theo dòng cảm xúc mà quên bẵng mất đây là loài hoa mọc ở đồng dã Tô Cách Lan, cũng chẳng buồn cân nhắc Trung Quốc hiện nay có thứ hoa như thế này không nữa. Nàng thần người ra một lúc, mới chậm chạp đáp:

- Đây là một loại đỗ quyên – Thầm nhủ âu thạch nam thuộc họ đỗ quyên thực, kể ra không phải là nói dối – Thông thường sinh trưởng trên vách núi cheo leo nên ít khi bắt gặp. Nô tỳ cũng chỉ ngẫu nhiên trông thấy một lần trên đường từ tây bắc về kinh.

Lương phi gật đầu, ngắm mẫu hoa rồi bảo:

- Có vẻ cô ngạo thoát tục lắm – Bà cười nhìn Nhược Hi – Đúng là một người thông minh khéo léo!

Thấy việc đã ổn thỏa, Nhược Hi bèn bái chào xin lui. Nhược Lan mỉm cười với nàng, Nhược Hi cũng mỉm cười đáp lại, rồi tự mình trở về.

Nàng lẳng lặng đi, không hiểu vô tình hay hữu ý, lại lạc bước tới điện Thái Hòa. Nàng nấp vào góc tường, dõi mắt về phía cửa điện. Đứng mãi, chẳng biết lâu hay chóng, đến lúc tan triều, nàng trông thấy trong đám quan viên lớn nhỏ lục tục đi ra có một bóng dáng quen thuộc đang lững thững bước. Thân hình tiều tụy hẳn đi, nhưng phong thái vẫn ung dung nho nhã, chỉ hiềm cách quá xa nên không trông rõ mặt. Vậy mà nàng vẫn cảm nhận được sắc diện tươi tỉnh, nhưng đôi mắt không hề vương nét cười của chàng.

Đầu óc trống rỗng, Nhược Hi trân trối nhìn chàng đi xuống bậc cấp, lại nhìn chàng băng ngang qua khoảnh sân trước điện, xung quanh còn những người khác đi cùng, nhưng sao trông chàng vẫn cô độc, vẫn lẻ loi đến thế! Nắng giữa trưa tỏa xuống mình chàng, mà không tài nào chạm được tới trái tim. Cũng như âu thạch nam trên đồng hoang Tô Cách Lan, vẻ ngoài rạng rỡ như vậy, song không che đậy được tâm hồn tịch mịch cô liêu.

Bỗng dưng chàng đứng sững lại, ngoái đầu nhìn về phía nàng nấp. Nhược Hi giật mình, vội rụt cổ, dán chặt lưng vào bức tường phía sau, tim đập như trống dồn. Tới lúc không kiềm chế được, nàng len lén thò đầu ra thì chỉ còn thấy bóng chàng. Chàng đang đi xa mãi, dần dần biến mất ngoài đại môn. Như bị thôi thúc, Nhược Hi hấp tấp chạy rảo theo hàng hiên lát đá bạch ngọc. Đám thái giám thị vệ tuy có hơi kinh ngạc, nhưng vì đều biết nàng là ai, nên cũng chỉ nhìn theo mà thôi.

Nhớ ra Thanh triều quy định ngày thường văn võ bá quan ra vào theo cửa ngách bên trái Ngọ môn, còn vương công tôn thất ra vào theo cửa ngách bên phải, Nhược Hi bèn theo đường gần nhất chạy lên nơi cao, nấp sau cột trông xuống, quả nhiên thấy các vương gia và a ca đi qua bên phải. Từ điểm cao này, nàng vẫn chỉ nhìn được mé lưng chàng. Chàng vừa khoan thai bước vừa cười nói với người đi bên cạnh.

Dần dà ra tới Ngọ môn, trước khi bước qua ngưỡng cửa, chàng bỗng đứng lại, quay ra sau, ngẩng đầu ngó lên chỗ nàng đang nấp. Nhược Hi dán sát người, đầu áp lên thân cột, không mảy may nhúc nhích. Một lát sau, khi nàng thò đầu ra, bên dưới đã không còn ai cả, chỉ có nắng quá trưa đổ xuống nền sân, hắt lên chói lòa khiến mắt nàng nhức nhối. Nhược Hi đăm đăm nhìn xuống dưới, lưng áp vào cột, từ từ trượt thấp mình cho đến khi ngồi bệt ra đất.

Nàng vẫn buồn nỗi Nhược Lan khư khư chấp niệm không chịu buông tay, nhưng bản thân nàng thì sao đây? Nếu nàng đừng canh cánh mãi kết cục mai sau, biết dũng cảm lên một chút… Nếu nàng đừng bướng bỉnh, chịu giảm bớt yêu cầu, sẵn lòng chia sẻ chồng chung với những người đàn bà khác… Nếu nàng đơn giản hơn, dễ dàng tin rằng chàng yêu nàng…

Như thế, chẳng phải sẽ tốt hơn ư?

28

Một thái giám đi ngang qua, nhìn thấy Nhược Hi thì giật thót mình, vội vã thỉnh an nàng. Nhược Hi hấp tấp đứng dậy cho hắn bình thân, rồi cũng tĩnh trí để đi về. Trên đường quay lại chỗ ở, thoáng thấy một người đi phía trước có vẻ giống Thập Tứ a ca, nàng bèn rảo chân nhanh hơn, nhìn kỹ thì quả đúng là gã, liền cất tiếng gọi. Thập Tứ ngoái lại, nhận ra Nhược Hi, gã dừng bước đợi nàng bắt kịp:

- Thọ tinh, đi đâu đây?

Nhược Hi không cúi chào, chỉ cười:

- Thế anh thì đi đâu?

- Tan triều xong, vào vấn an ngạch nương, giờ định lại chỗ cô.

Nhược Hi khẽ "A" một tiếng. Hai người sóng bước, Nhược Hi tiện miệng hỏi:

- Sao anh không ở thăm nương nương thêm một lúc?

Thập Tứ nín lặng, Nhược Hi đâm thắc mắc, *trả lời câu này khó lắm ư?* Mãi một lát sau, Thập Tứ mới đáp:

- Không giấu gì cô! Thấy Tứ ca và Thập Tam ca đều ở đấy, ta chẳng muốn nấn ná.

Nhược Hi lặng lẽ bước cùng Thập Tứ, miên man nghĩ ngợi cho đến lúc về tận sân nhà mới lên tiếng lại:

- Anh đợi ở đây! Tôi bê cái bàn nhỏ ra, hôm nay pha trà ngon mời anh.

Nói xong, nàng đi vào nhà, Thập Tứ cũng theo sau, định giúp nàng bê bàn, nàng vội đẩy gã:

- Mau ra ngoài kia! Anh uống trà ở đây, ai trông thấy thì cũng đành thôi, nhưng để người ta bắt gặp anh kê bàn ở nhà tôi thì dở lắm.

Thập Tứ nghe vậy, đành trở ra sân.

Nhược Hi đặt bàn dưới tán hoa quế, lại thêm hai chiếc ghế thấp, bên cạnh một bếp lò nho nhỏ, trên bàn bộ đồ trà tử sa. Nàng ngó cổng đang mở, cảm thấy cứ để mở như thế thì hơn, rồi lấy quạt cói ra quạt lửa. Thập Tứ mân mê bộ đồ trà trên bàn:

- Bộ này hình như là cô nhờ ta tìm mua hộ hồi hai năm trước. Ta phải nhắn người xách từ tận Mân Nam về. Lúc ấy ta băn khoăn mãi, vì đồ trà miền nam khác hẳn loại chúng ta sử dụng ngoài này, chén bé tí, chỉ đủ một hớp, ấm thì nhỏ bằng cái chén có nắp thường dùng trong cung thôi.

- Phải đấy – Nhược Hi cười đáp – Ở dải Mân Việt, người ta thích uống "trà kỳ công". Phải dùng chén xinh xinh, thưởng thức từ từ mất thời gian, bởi vậy mà có cái tên đó.

Thấy nước đã sủi tăm, Nhược Hi bèn nhấc ấm súc nước sôi, cho lá trà vào, rót nước đến ăm ắp miệng thì ngừng. Tuần trà đầu chỉ để tráng chén, tuần thứ hai mới bắt đầu uống, tức là "Quan công tuần thành" trước, rồi mới đến "Hàn Tín điểm binh". Rót xong, Nhược Hi làm động tác mời, Thập Tứ nhấc chén, nhấp một ngụm nhỏ, lặng lẽ nếm náp xong uống một hơi cạn sạch, cười bảo:

- Đắng nghét!

Nhược Hi cũng nâng chén uống cạn:

- Đây là Đại hồng bào. Thường anh toàn uống trà xanh, hương vị nhạt hơn loại này một chút.

Thập Tứ cười cười, lại cầm chén cùng uống. Nhược Hi ngó gã, hỏi:

- Vì vụ lần trước nên anh buồn lòng Tứ vương gia phải không?

Thập Tứ nhìn chằm chằm chiếc chén trên tay:

- Không phải buồn lòng, mà là ghê sợ.

Nhược Hi chậm rãi uống trà. Thập Tứ kể:

- Lúc Hoàng a ma tuốt bội đao định chém ta, người đầu tiên lao ra níu ông lại là Ngũ ca – Gã hừ mũi – Ngũ ca là anh cùng mẹ với Cửu ca, ngày thường không giao thiệp với ta là mấy. Song anh ấy vẫn khóc nài Hoàng a ma tha cho ta.

Gã ngừng lời, hớp một hơi cạn chén trà, khịt mũi:

- Tứ ca là anh ruột của ta, tuy từ nhỏ ta chơi thân với Bát ca hơn, nhưng Tứ ca… Tứ ca… – Gã nín bặt, không muốn nói tiếp nữa. Yên lặng hồi lâu mới buông thõng một câu – Hai người được phong Bối lặc cùng một năm, nhưng giờ người ta đã là Thân vương rồi đấy! Xu thời mẫn thế, chẳng ai thành thạo hơn anh ta.

Nhược Hi nói sau một lúc im lặng:

- Nhưng như tôi nghe thì Tứ a ca cũng quỳ xuống cầu xin mà.

Thập Tứ lắc đầu:

- Ối, về sau thì a ca nào chả quỳ?

Nhược Hi không biết nói gì nữa. Khúc mắc giữa họ đã nảy sinh từ bé. Một phần là do tính tình không hợp, người thì hớn hở hoạt bát, người thì u ám lầm lì. Một phần khác là do hai anh em không lớn lên cùng nhau, hồi nhỏ, Tứ a ca được Quý phi Đông Giai nuôi dưỡng, Đức phi nương nương cố nhiên là cưng chiều Thập Tứ, đứa con mà bà tự tay chăm bẵm hơn. Lại thêm từ năm Khang Hy thứ bốn mươi hai trở lại đây, trong cuộc tranh đoạt ngấm ngầm ngôi vị thái tử, Tứ a ca luôn đứng về phe Dận Nhưng, còn Thập Tứ theo Bát a ca, lập mưu phế truất thái tử, hai anh em ruột càng lúc càng xa. Mai sau, họ sẽ còn trực tiếp trở mặt thành thù vì ngôi báu nữa. Nghĩ tới đây, Nhược Hi không cầm được tiếng thở dài.

Nàng tra thêm tuần nước khác, nâng chén cười nói:

- Hôm nay gặp chị tôi, còn trò chuyện được một lúc nữa. Cảm ơn anh! Dùng trà thay rượu, kính anh một chén.

Thập Tứ cười bảo:

- Để ta kính thọ tinh một chén mới đúng – Nói vậy, nhưng gã vẫn nhận chúc, uống xong mới bảo – Người cô nên cảm ơn không phải là ta.

Nhược Hi cúi đầu lặng nhìn chén trà, không nói không rằng. Thập Tứ quan sát nàng hồi lâu, thấy nàng không mảy may phản ứng, bèn bùi ngùi hỏi:

- Nhược Hi, rốt cuộc trong lòng cô nghĩ thế nào? Mấy năm nay những việc Bát ca làm vì cô còn ít hay sao? Nhà Ái Tân Giác La toàn sinh ra giống đa tình, Bát ca bây giờ là như vậy.

Nhược Hi thầm than, tiếc thay, Dận Tự hoàn toàn không phải là giống đa tình. Chàng không như Đa Nhĩ Cổn, không như Thuận Trị. Những người kia sẵn sàng từ bỏ cả giang san vì mỹ nhân, chàng làm được thế không?

Thập Tứ nói:

- Lúc cô chưa vào cung, Bát ca đã cậy ta xin với ngạch nương nghĩ cách loại cô ra khỏi danh sách, rồi điều cô vào làm việc trong cung của người. Lương chủ tử ngạch nương của Bát ca, vì ảnh hưởng hạn chế nên không tiện ra mặt, nhưng chắc chắn cũng ngấm ngầm nghĩ cách – Gã hừ mũi – Thôi ta chẳng muốn tranh công trong việc này, thực tình là Tứ ca cũng thay mặt Thập Tam xin ngạch nương giúp đỡ. Chẳng mấy khi thấy hai anh em ta thống nhất về cùng một chuyện như thế, ngạch nương vui vẻ ưng thuận ngay.

Nhược Hi không kìm được thắc mắc:

- Nhưng về sau tại sao cả Huệ phi nương nương cũng đăng ký nhận tôi?

Thập Tứ nói:

- Ta những tưởng đến hết đời cô cũng không đả động tới chuyện này kia chứ.

Nhược Hi nhoẻn cười, không đáp. Thập Tứ giải thích:

- Anh cả của Thập phúc tấn là bạn học với Đại a ca. Huệ phi muốn xin cô, theo ta suy đoán chắc là do chủ ý của Bát và Thập phúc tấn. Họ không muốn cô được Hoàng a ma chọn mà. Nhưng đúng là trong cái rủi có cái may, Huệ phi nhảy vào, tự nhiên đỡ bao nhiêu công cho ngạch nương. Chỉ không ngờ rằng, cũng vì thế mà cô lại đến làm cho Hoàng a ma.

Bấy giờ Nhược Hi mới hiểu. Trông vẻ mặt vỡ vạc ra vấn đề của nàng, Thập Tứ không nhịn được cười:

- Cô không biết chứ, lúc nghe tin cô được tuyển vào chỗ Hoàng a ma, Bát ca vừa giận vừa cuống, mãi về sau thấy Hoàng a ma không có ý định gì với cô, mà bản thân cô cũng dè dặt cẩn thận, anh ấy mới yên yên dạ.

Im lặng một lúc, Nhược Hi lại hỏi:

- Sau đợt ấy Huệ phi nương nương không gây khó dễ gì cho tôi cả, có phải cũng nhờ Bát gia không?

Thập Tứ gật đầu:

- Số là Bát ca được Huệ phi nương nương nuôi dưỡng một thời gian, nhờ cậy bà không đến nỗi khó, vả chăng…

Gã cau mày ngừng lại, không nói trọn ý, song Nhược Hi cũng hiểu. Đại a ca ủng hộ Bát a ca tranh đoạt chiếc ghế thái tử, tất nhiên không lý nào muốn làm khó nhau. Kế đó lại nghĩ tới tình hình hiện tại của Đại a ca, và lời y từng tâu trước mặt Hoàng thượng "Nhi thần nguyện hết lòng phò tá Bát đệ", Nhược Hi cảm thấy bất an quá sức.

Hai người không nói năng gì trong một lúc, Thập Tứ lại cầm chén, Nhược Hi vội ngăn:

- Nguội rồi, để tôi rót lượt khác.

Nàng vừa nói vừa súc ấm, Thập Tứ dõi theo động tác của nàng, chợt hỏi:

- Nhược Hi, trong lòng cô, rốt cuộc có Bát ca hay là không?

Nhược Hi im lặng rót xong trà, chậm rãi nhấp hết một chén, vì là tuần nước thứ tư nên vị đã hơi nhạt, chẳng hiểu sao vào miệng vẫn thấy đắng chát. Lâu lắm, cuối cùng nàng bấm bụng định đáp "Không", nhưng ra tới cửa miệng lại thành:

- Tôi không biết nữa.

Thập Tứ đứng bật dậy, chằm chằm nhìn nàng, mặt nổi sắc giận:

- Cô còn không biết? Mấy năm qua, vì sợ cô bị người ta lấn lướt, Bát ca đã âm thầm thu xếp bao nhiêu đường đi nước bước. Nếu không, cô tưởng cuộc sống trong cung lại xuôi chèo mát mái thế à? Ta chẳng muốn chi li làm gì những chuyện này, nhưng cô nghĩ xem, đến nay bên mình Bát ca vẫn chỉ có đích phúc tấn và chị cô trắc phúc tấn, đều cưới về lâu rồi, hai tỳ thiếp cũng là theo hầu anh ấy từ nhỏ. Cả kinh thành có a ca nào giản tiện như thế? Ngay bản thân ta, bây giờ đã bốn phúc tấn, một tỳ thiếp. Thập Tam ca ba phúc tấn. Thập ca thì hai năm trước đã mua thêm hai thiếp. Cô có biết không? Bọn đàn ông trong Tử Cấm thành toàn xì xào rằng: "Bát a ca sợ vợ nên không dám nạp thiếp nữa!"

Gã nói xa xả đến hụt cả hơi, đành ngừng lại, hít một hơi thật sâu rồi hùng hổ thét:

- Mã Nhi Thái Nhược Hi, rốt cục cô muốn gì đây?

Chỗ Nhược Hi trông thẳng ra cổng, nàng nghe Thập Tứ nói, mắt dõi ra xa mà lòng chua xót khó tả. Nàng muốn gì đây? Nếu nàng bộc bạch, liệu gã có hiểu? Và có đáp ứng được? Chợt thấy Tứ a ca và Thập Tam a ca đang đủng đỉnh đến gần cổng, Nhược Hi vội ra hiệu cho Thập Tứ im, nhưng câu thét "Mã Nhi Thái Nhược

Hi, rốt cục cô muốn gì đây?" hiển nhiên đã lọt vào tai hai người mới tới, họ cùng chững lại.

Nhược Hi đứng dậy, nhắc Thập Tứ:

- Tứ a ca và Thập Tam a ca đến này!

Thập Tứ ngoái đầu nhìn hai người đang đi vào, đoạn lạnh lùng bảo Nhược Hi:

- Chả trách cô không biết!

Dứt lời, không buồn nhìn nàng thêm nữa, gã quay phắt người đi. Ngang qua Tứ a ca và Thập Tam a ca cũng chẳng thèm chào hỏi, cứ thế rảo chân bước gấp. Hai anh gã đưa mắt liếc nhau, rồi Thập Tam cất tiếng: "Thập Tứ đệ!" Thập Tứ giả điếc không nghe, bước đi thoăn thoắt. Hai người bèn quay nhìn về phía Nhược Hi.

Nhược Hi lật đật đuổi theo, toan gọi Thập Tứ, nhưng thấy Tứ a ca và Thập Tam đã vào đến cổng rồi, đành nuốt tiếng "Thập Tứ a ca" lại, đứng im cúi mình thỉnh an.

Thập Tam ngó bộ đồ trà trong sân, vẻ mặt kín bưng. Gã liếc Nhược Hi, rồi tự đến ngồi ở ghế, đặt cạch cái hộp gỗ trong tay lên bàn:

- Chúng ta cũng đến xin thọ tinh chén trà uống đây.

Nhược Hi không làm thế nào được, đành nhăn nhó mời Tứ a ca an tọa ở chiếc ghế còn lại, bản thân nàng ngồi nhón gót đổ hết bã nước trong ấm đi, lại dùng nước sôi tráng các chén, cho trà mới pha một ấm khác. Đâu đấy xong xuôi, nàng đứng lên:

- Mời Tứ vương gia, Thập Tam a ca dùng trà.

Tập tam không cầm lấy chén ngay, cười nhìn Nhược Hi:

- Cô cũng kiếm cái ghế ra đây ngồi.

Nhược Hi lễ phép đáp:

- Nô tỳ không dám!

Thập Tam đứng bật dậy, chưa kịp nói năng gì, Tứ a ca đã đứng lên:

- Ta ở đây làm cô ấy mất tự nhiên, ta đi trước.

Nói rồi định đi. Thập Tam níu chàng lại, uể oải cười bảo Nhược Hi:

- Hôm nay í mà, ta nhất định bắt cô phải ngồi.

Gã tót vào nhà, vớ cái ghế đẩu chạy ra. Nhược Hi không muốn làm mất mặt Thập Tam, vả chăng gã có thiện ý sang chúc mừng, nàng không thể để gã ra về trong ấm ức, bèn nhún mình trước Tứ a ca:

- Đội ơn vương gia ban ngồi!

Và ngồi xuống. Bấy giờ Thập Tam mới nhấc chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm, nhắm mắt nhâm nhi, thong thả nói:

- Đại hồng bào trên vách hang Cửu Long núi Võ Di, đời đời được chọn làm cống phẩm, sản lượng cực thấp, nhiều lắm mỗi năm chỉ thu hoạch được bảy lạng tám đồng cân – Gã mở bừng mắt, thở dài – Chả trách Thập Tứ đệ đến đây uống trà, quả nhiên là trà ngon. Hoàng a ma hậu đãi cô thật nhỉ, đến trà ban thưởng cũng thuộc loại hảo hạng thế này.

Gã lại săm soi ấm chén:

- Cô cầu kỳ ghê, tìm mua cả bộ đồ trà mà người Mân Việt hay dùng. Cũng phải, uống Đại hồng bào, đúng là nên thưởng thức bằng ấm nhỏ chén nhỏ theo lối "trà kỳ công", mới thật sự cảm nhận được hương vị của vua

trong các loại trà nơi vách núi – Uống hết một chén nhỏ, Thập Tam đặt chén xuống, cười cười nhại giọng – Mã Nhi Thái Nhược Hi, rốt cục cô muốn gì đây?

Lúc trước Thập Tứ hỏi với giọng đanh thép, nay Thập Tam lại hỏi bằng giọng ẽo ợt, nghe rất hài hước, Nhược Hi đang chua xót mà cũng không nhịn được, bật cười bảo:

- Muốn quà sinh nhật! – Nàng chìa tay về phía gã, lại ngó cái hộp gỗ trên bàn – Anh uống trà của tôi rồi, thế quà đâu?

Thập Tam đập tay nàng:

- Làm gì có!

Nhược Hi thu tay về, lườm gã:

- Không có? Thế mà dám đến đòi trà uống?

Thập Tam nhe răng cười, không đôi co. Nhược Hi yên lặng một lát, rồi đột ngột nói:

- Cảm ơn anh!

Thập Tam ngẩn người:

- Việc cô phải cảm ơn ta thì nhiều lắm, chỉ không biết hôm nay cảm ơn về vụ nào?

Nhược Hi bĩu môi:

- Vì anh nói giúp tôi trước mặt Đức phi nương nương.

Thập Tam nhìn sang Tứ a ca:

- Thế thì cô phải cảm tạ anh Tư, người đi nhờ nương nương không phải ta đâu.

Nhược Hi đứng dậy, nhún mình trước Tứ a ca:

- Đội ơn vương gia!

Tứ a ca lãnh đạm cho nàng bình thân. Thập Tam thì cứ ngẩn người ra, không nghĩ Nhược Hi lại trịnh trọng đến thế. Nhược Hi yên vị rồi, tiếp tục hướng về phía gã:

- Vương gia nể anh nên mới nói giúp tôi, bởi thế tôi cứ phải cảm ơn anh.

Nàng nâng chén kính gã, Thập Tam phì cười cầm chén uống tạ. Uống xong, vẫn nhìn nàng, gã tủm tỉm bảo:

- Không nói giúp cô thì không xong. Đến cái câu "thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành" mà cô cũng tuôn ra được, ta nỡ nào trơ mắt đứng nhìn.

Nhược Hi lục lại ký ức mới nhớ, phải rồi, dạo đợi tuyển vào cung, Thập Tam đến thăm, từng hỏi nàng nghĩ thế nào nếu được Hoàng thượng chọn. Nàng quả thực có nói "thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành". Hồi tưởng mà ấm lòng, nàng mỉm cười với Thập Tam, gã cũng cười đáp lại. Không ai bảo ai, cả hai cùng nâng chén lên cụng, rồi làm một hơi cạn sạch. Nhược Hi thầm cảm khái, chẳng tư tình gì mà đối xử với nhau tử tế đến thế. Năm ấy Thập Tam vừa qua tuổi thiếu niên, vai vế chưa có, vẫn không tiếc sức vì nàng đi cầu xin người duy nhất mà gã tin cậy. Được một tri kỷ thế này, kể cũng là quá đủ!

Tứ a ca quan sát hai người nhìn nhau cười lại cùng nhau cạn chén, khóe miệng khẽ nhích lên, chàng liếc Thập Tam, rồi lại liếc Nhược Hi.

Nhược Hi định rót lượt nước mới, bèn nghiêng mình sang lấy bình thủy thì trông thấy Ngọc Đàn đi vào. Tới tận cổng, cô mới nhận ra người ngồi trong sân là ai, mặt lộ vẻ hoảng hốt, bèn đứng khựng lại. Nhược Hi đặt bình thủy trở lại bếp lò, đứng lên nhìn ra. Ngọc Đàn lật đật tiến tới, cúi mình thỉnh an hai a ca. Tứ a ca lạnh nhạt bảo:

- Miễn lễ!

Nhất thời ai nấy đều yên lặng. Thấy Ngọc Đàn căng thẳng, Nhược Hi cười bảo:

- Chị vào nhà nghỉ trước đi!

Nghe vậy, Ngọc Đàn vội vã bái chào lần nữa, rồi đi vào trong. Tứ a ca và Thập Tam đứng dậy, Thập Tam cười nói:

- Trà đã uống rồi! Bọn ta đi đây – Nói đoạn cầm cái hộp gỗ trên bàn đưa cho Nhược Hi.

Nhược Hi chìa tay đón, mỉm cười nói cảm ơn. Thập Tam đánh mắt về phía Tứ a ca:

- Đây là món đồ anh Tư nhờ Lý Vệ mang về nhân chuyến công cán tây bắc đấy. Trông thấy nó, ta bảo chẳng còn món nào thích hợp hơn, nên không dám tặng vật gì khác nữa, coi như quà ta trong này luôn.

Nhược Hi đưa mắt nhìn Tứ a ca, định nói cảm ơn, nhưng hé miệng mà mãi không nên lời, nàng cúi đầu xuống.

Tứ a ca nhìn nàng lần nữa, rồi trở gót đi. Thập Tam cười khẽ, cũng xoay mình rảo bước theo chàng. Nhược Hi ở lại, cứ cầm cái hộp đứng mãi trong sân. Hộp bằng gỗ đào thông thường, trông giản dị, không chạm trổ cũng không trang trí. Nàng ngắm nghía một lát rồi đưa tay mở ra, bên trong là ba lọ thủy tinh, mỗi lọ một màu, ở thời hiện đại không phải thứ hiếm có khó tìm, nhưng vào thời xa xưa này mà thổi được tinh xảo đến thế thì kể cũng đặc biệt.

Bỗng thấy thích thú, Nhược Hi bèn trở lại bàn ngồi, trước tiên tuốt nút bần trên chiếc lọ nhỏ màu trắng sữa, ghé vào mũi ngửi, thì ra là nhựa cây Ỷ lí mộc. Nhược Hi không nén được kinh ngạc, vội vàng mở lọ thử hai, màu đỏ thắm, quả nhiên là nước ép Hải nãi cổ lệ. Nàng vội đặt xuống, mở lọ nhỏ cuối cùng, có màu đen thẫm, kì thực trong lòng đã đoán được đây là nước ép Áo tư man, nhưng vẫn không kìm được phải hít hà một chút, thật là thơm!

Lâu lắm rồi mới được nhìn lại những thứ này, lòng Nhược Hi vừa hân hoan vừa ngậm ngùi. Đã bao nhiêu năm nàng không trông thấy chúng? Mười ba năm. Mười ba năm rồi. Đây là những ký ức ấu thời của nàng. Ở Duy Ngô Nhĩ, khi chào đời, các cô gái sẽ được mẹ vẽ lông mày bằng nước ép Áo tư man để có được hàng mày đen nhánh, cong như vành trăng non. Hải nãi cổ lệ thì là thứ mà các cô bé con thích nhất, bọc nó vào đầu móng tay, mấy ngày sau gỡ ra là có bộ móng đỏ đẹp. Ỷ lí mộc thì gần như là phụ kiện bất ly thân khi các cô tết bím. Lúc Nhược Hi còn nhỏ, gôm tóc còn rất hiếm, toàn phải dùng nhựa cây Ỷ lí mộc để giữ cho bím tóc của các cô gọn gàng xinh xẻo dù có nhảy nhót tung tăng tíu tít thế nào.

Nhược Hi nhìn đám lọ nhỏ trên bàn, lòng dạt dào xúc cảm. Đương khi chìm đắm trong vui mừng sầu khổ, sực nhớ ra đây là quà của Tứ a ca, nàng lại thấy bồi hồi, có ngờ đâu chàng ý nhị đến thế. Chỉ vì nghĩ Mã Nhi Thái Nhược Hi lớn lên ở biên giới tây bắc nên chàng đem tặng những thứ này, mà không biết rằng còn rất hợp ý Trương Tiểu Văn. Quà không phải đắt giá, nhưng thu xếp đưa từ ngàn dặm xa xôi về, tâm tư hao tổn đâu có ít.

29

Nhược Hi ngồi nhìn mấy cái bình hồi lâu, ruột gan rối bời, cuối cùng chậm chạp xếp chúng trở lại hộp, đem vào nhà cất đi. Xong nàng quay ra sân, thu dọn bàn ghế và đồ pha trà. Ngọc Đàn chạy tới đỡ một tay, mặt không còn vẻ thảng thốt như lúc trước nữa. Nhược Hi thấy cô đã bình thường như cũ, cũng không giải thích gì nhiều. Hai người lẳng lặng thu dọn.

Buổi tối, trong bữa cơm, Nhược Hi bảo Ngọc Đàn:

- Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của tôi. Thập Tam a ca có sang tặng chút quà.

Ngọc Đàn nghe vậy, im lìm một lúc lâu rồi gượng cười:

- Tôi với chị thật có duyên, không ngờ lại sinh cùng ngày – Cô đứng dậy cúi mình lạy Nhược Hi – Chúc mừng sinh nhật chị.

Nhược Hi cảm thán:

- Thật trùng hợp quá!

Ăn cơm xong, nàng nói muốn ra ngoài tản bộ, Ngọc Đàn bảo cũng tưng tức bụng, nên cả hai cùng đi.

Đương dịp cuối tháng, trăng treo trên trời đã khuyết, nhưng vẫn sáng vằng vặc. Nhược Hi và Ngọc Đàn nhẹ nhàng bước đi, dọc đường chẳng ai nói một lời. Qua một lúc lâu, Nhược Hi mới hỏi:

- Nghĩ gì thế?

Ngọc Đàn vẫn im lặng, cuối cùng đáp, giọng nhẹ như bỗng:

- Nhớ mẹ và các em ở nhà.

Năm trước, vốn để ý thấy Ngọc Đàn ít tuổi nhưng điềm đạm hơn hẳn người khác, làm việc nhanh nhẹn, biết suy nghĩ trước sau, bình thường cũng rất kín tiếng, không bao giờ hùa theo những cung nữ khác mà đàm tiếu bới móc chuyện người ta, nên Nhược Hi cố ý thu xếp để giữ cô lại bên cạnh. Nay nghe vậy bèn nói:

- Thì ra chị là con lớn trong nhà, thảo nào hành xử rất chín chắn.

- Chị quá khen. Chẳng qua con cái nhà nghèo thì khôn sớm, vắng a ma nên phải bươn chải hơn, hiểu chuyện đời hơn người khác vài phần thôi.

Nhược Hi không kìm được, ngoảnh mặt sang ngắm Ngọc Đàn. Nàng vẫn giữ thói quen của xã hội hiện đại, là không tọc mạch chuyện đời tư người khác, bởi vậy Ngọc Đàn theo phụ tá đã một năm, nhưng nàng chỉ biết cô là người Mãn, xuất thân bao y. Địa vị của bao y rất thấp, nhưng thi thoảng cũng xuất hiện người phú quý, chẳng hạn Lương phi mẹ đẻ Bát a ca vốn là bao y, Niên Canh Nghiêu danh tiếng lẫy lừng cũng là nô tài bao y của Ung Chính, tổ tiên của Tào Tuyết Cần tác giả Hồng lâu mộng cũng có nguồn gốc bao y trong Hán quân Chính Bạch kỳ. Lúc này nghe Ngọc Đàn nhắc đến gia đình, Nhược Hi mới biết hóa ra nhà cô rất nghèo khổ. Dù ở thời hiện đại trước đây hay cổ đại bây giờ, từ "nghèo khổ" cũng đều là một từ xa lạ với Nhược Hi. Nàng không biết an ủi thế nào, đành chỉ lặng lẽ bước đi bên cô.

Bao y là giai cấp hạ đẳng nhất trong xã hội Mãn Châu. Bao y là gọi tắt từ tiếng Mãn Bao y a cáp (nô lệ của nhà), dịch ra tiếng Hán là gia nô. Thành phần chủ yếu của Bao y là tù binh chiến tranh, tội phạm, kẻ phá sản và con cháu của những bao y đời trước. Họ là tầng lớp không có tự do, bị cắt đặt làm đủ mọi việc từ lặt vặt tới khổ sai, tuy có những người vì công lao hoặc may mắn mà được hưởng phú quý, nhưng vẫn bị nhìn nhận với thân phận thấp hèn. Trong Cung tỏa tâm ngọc, Khang Hy cũng nói Lương phi xuất thân đê mọn, nên con trai bà không tư cách gì mà kế thừa đế vị. Bát a ca uất ức về bảo Tình Xuyên, đại ý, ông ấy chê mẹ ta thấp kém mà còn ngủ với mẹ ta, ngủ với mẹ ta rồi còn chê mẹ ta thấp kém.

Thấy nàng nín thinh, Ngọc Đàn gượng cười lảng đi:

- Hôm nay là ngày vui của chị, tôi lại kể lể những chuyện không đâu, thật đáng đánh đòn.

Nhược Hi tủm tỉm nhìn cô:

- Tôi lại cảm thấy nói những chuyện ấy mới là thân thiết. Nếu chị không chê, thì cứ coi tôi như chị gái – Nàng khẽ thở dài, bụng bảo dạ, ở trong cung muốn nhìn thấy cha mẹ thật khó, nhưng một mai trở về, chị vẫn có thể gặp được, còn tôi, chỉ e vĩnh viễn không bao giờ gặp được nữa. Giọng nàng chùng xuống – Tôi cũng nhớ cha mẹ lắm.

Ngọc Đàn thở dài:

- Vâng. Từ khi vào cung, ai mà chẳng khó lòng gặp cha mẹ anh chị em – Cô ngập ngừng – Nói câu thật lòng không sợ chị giận, chị còn may mắn hơn chúng em nhiều lắm. Bát Bối lặc gia là anh rể chị, các a ca bình thường cũng rất tử tế với chị. Sinh nhật còn có người nhớ nữa.

Cô lặng đi, rồi khẽ khàng tiếp:

- Trong cung toàn chủ nhân, ai buồn nhớ đến sinh nhật nô tỳ?

Nhược Hi im lặng ngẩng đầu ngắm vầng trăng trên cao:

- Chúng ta và cha mẹ đều nhìn thấy cùng một vầng trăng – Nhưng trong lòng nàng lại tự hỏi, vầng trăng con và cha mẹ trông thấy có giống nhau không?

Ngọc Đàn cũng bắt chước ngẩng lên ngắm trăng, ngắm một lúc, nàng bảo Nhược Hi:

- Chị ạ, em muốn lạy vầng trăng này, coi như lạy cha mẹ.

Nhược Hi gật đầu, hai người cùng quỳ xuống, lạy ba lạy. Đương khi làm lễ, chợt nghe sau lưng có tiếng xào xạc rất khẽ, Nhược Hi ngoái đầu lại thì thấy Lý Đức Toàn cầm đèn lồng sừng trâu đi đến, đằng sau là Khang Hy. Nhược Hi và Ngọc Đàn giật mình, vội tránh sang một bên, quỳ xuống đất. Khang Hy đến gần thì đứng lại, cúi đầu nhìn cả hai, ôn tồn bảo:

- Bình thân! Trẫm muốn yên ổn một chút nên không cho người đi trước dẹp đường, không trách các ngươi kinh động thánh giá đâu.

Bấy giờ Nhược Hi Ngọc Đàn mới khấu đầu rồi đứng dậy. Khang Hy hỏi:

- Các ngươi vừa lạy gì thế?

Nhược Hi thưa:

- Chúng nô tỳ nhất thời nhớ song thân, nghĩ đôi bên cùng ngắm một vầng trăng, nên bái lạy mặt trăng, cũng coi như tế sống cha mẹ.

Nghe vậy, Khang Hy ngẩng đầu nhìn trăng, lâu lắm không nói năng gì. Nhược Hi thầm than, biết là nói thế này Khang Hy sẽ không vui, nhưng đột ngột như vậy, không nói thực thì cũng chẳng bịa ra được câu đưa đà nào thỏa đáng. Hơn nữa có mặt cả Ngọc Đàn, nói dối lại mang cái tội khi quân.

Khang Hy tư lự ngắm trăng một lúc, rồi bảo Lý Đức Toàn cầm đèn, hai người chậm rãi đi tiếp. Nhược Hi Ngọc Đàn quỳ gối mãi cho đến khi Khang Hy xa hẳn mới đứng dậy đi về. Đang đi, nàng bất giác ngoái lại trông theo, nhưng không còn thấy ánh đèn nữa, thầm thở dài, người già bình thường có khi còn có con cháu cùng đi dạo, nhưng con người cô độc trên ngôi cao này lại chỉ có thái giám đi cùng. Ngai vàng kia cũng như trâm ngọc của Vương Mẫu nương nương, đã chia cắt ông và hơn hai mươi người con trai ở hai bờ cách biệt.

Về đến phòng, Nhược Hi mở hộp trang sức. Số trang sức này, một phần là do Mã Nhi Thái tổng binh chuẩn bị cho con, một phần là do Nhược Lan tặng trong mấy năm qua. Nhược Hi lật đi lật lại mãi, cuối cùng chọn ra một chiếc trâm hoa nạm ngọc bích và một bộ khuyên tai phù hợp, trông cả tay nghề và chất ngọc đều thuộc hàng cực phẩm. Nàng gói lại rồi đi ra khỏi phòng.

Ngọc Đàn đang cởi áo gỡ tóc. Nhược Hi mỉm cười đưa món đồ cho cô:

- Quà sinh nhật đến muộn. Xin em chớ trách.

Ngọc Đàn nói không dám không dám, rồi giơ tay đẩy đi. Nhược Hi nghiêm mặt bảo:

- Em đã gọi một tiếng chị, mà không nhận quà của tôi ư?

Bấy giờ Ngọc Đàn mới ngại ngùng đón lấy, nhưng không giở ra xem ngay, chỉ nói:

- Sinh nhật của chị, em còn chưa tặng gì này.

Nhược Hi cười bảo:

- Tôi không biết thêu, mai tôi vẽ mấy mẫu hoa, em phải dốc hết tâm sức mà thêu cho tôi mấy cái khăn tay thật đẹp. Tôi đang cần đây.

Ngọc Đàn vội đáp được. Nhược Hi đi ra, Ngọc Đàn tiễn đến cửa, còn định đưa tiếp nữa, nhưng Nhược Hi cười ngăn lại:

- Cửa sát nhau thế này, hay em muốn vào phòng tôi ngồi một lúc? Tôi muốn nghỉ lắm rồi.

Ngọc Đàn nghe vậy mới đứng lại, đưa mắt tiễn Nhược Hi.

…

Năm Khang Hy thứ bốn mươi tám, tháng Sáu, tại Nhiệt Hà.

Nhiệt Hà nguyên là một vùng chăn thả nằm ở phía bắc tỉnh Hà Bắc. Khi lên ngôi, Ung Chính đổi Nhiệt Hà thành Thừa Đức, tên dùng cho tới nay.

Lần này vi hành biên tái, Khang Hy chỉ dẫn theo thái tử Dận Nhưng và Bát a ca Dận Tự, nhưng không phải vì sủng ái đặc biệt gì.

Nguyên nhân thật sự là do từ sau vụ phế thái tử, tuy đã bị trách phạt vì tội ngấm ngầm kết bè kết đảng, nhưng Dận Tự vẫn là đối thủ cạnh tranh đáng kể nhất trước chiếc ghế kế vị. Các đại thần âm thầm giao hảo với chàng thường dâng sớ yêu cầu đánh giá hành vi của thái tử, còn các trọng thần như Lý Quang Địa thì phủ nhận Dận Nhưng, cho rằng tài đức y không đủ thuyết phục lòng người, bởi vậy tất cả đều đang đứng về phía Bát a ca Dận Tự, người mà trong triều hay gọi là Bát hiền vương. Dận Tự không chỉ gần gũi với hậu duệ hoàng thất hay quý tộc, mà còn được nhân sĩ Giang Nam khen ngợi hết lời. Hà Trác thầy dạy của chàng là một học giả, một nhà sưu tầm sách và một thư pháp gia nổi tiếng từng theo học những danh nhân như Tiền Khiêm Ích, Phương Bao. Họ Hà rất có ảnh hưởng trong giới trí thức Giang Nam, thường thay mặt Bát a ca tìm mua sách vở và đãi đằng nhân sĩ ở đây, đến nỗi bọn họ đều tán tụng chàng "thực là hiền vương". Tất cả đều khiến đấng vương chủ "bất kể việc gì cũng phải do trẫm định đoạt" như Khang Hy không thể chịu đựng được. Ông không yên tâm để Bát a ca lại kinh thành, bèn ra lệnh cho chàng tùy giá, lại bắt các hoàng tử thân với Bát a ca như Cửu, Thập và Thập Tứ a ca ở lại kinh, hai bên không được nhắn gửi tin tức gì hết, đề phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn trong khi ông vắng mặt.

Nguyên nhân thứ hai là, kể từ ngày khôi phục địa vị, do vây cánh yếu, thái tử Dận Nhưng bắt đầu tích cực kết giao thêm với quan viên khác trong triều thông qua sự dẫn dắt của các đại thần theo phe mình, và thường tổ chức hội họp ở phủ riêng. Điều này khiến Khang Hy bất an, chỉ sợ có chuyện "ập vào cung ép thoái vị", bèn mang luôn y theo bên mình.

Vả chăng, Khang Hy dự định kéo dài chuyến du hành này từ cuối tháng Tư đến cuối tháng Chín. Đằng đẵng năm tháng trời, ông đâu thể yên tâm để thái tử và Bát hoàng tử ở lại kinh thành. Mọi sự vụ trong triều đều do khoái mã cấp báo hằng ngày cho Khang Hy đích thân quyết định. Ông lại hạ lệnh cho Tứ a ca, người vừa được tấn phong Thân vương và được ông tín nhiệm vì tỏ ra chín chắn điềm tĩnh trong "vụ thái tử" hồi đầu năm, ở lại kinh thay ông giám sát việc thực hiện.

Dận Nhưng rất căm hận và dè chừng Dận Tự. Những lúc không tự chủ, y toàn nhìn chàng với vẻ mặt thâm hiểm, mắt thì loang loáng ánh đao bóng kiếm, nhưng hễ tự nhận ra thất thố là lại vồn vã "Bát đệ" rồi cười nói nồng nhiệt, gắng sức lấp liếm đi. Bát a ca vẫn nhã nhặn ôn tồn, đối nhân xử thế khiêm tốn lịch sự, với thái tử lại càng tôn trọng lễ phép, như thể không nhận ra thái độ thù địch của y. Nhược Hi thường trông hai anh em nhà ấy, lại nghĩ tới Khang Hy rồi thở dài, *Mệt thật, cha không phải cha, con không phải con, anh không ra anh, em không ra em.* Chẳng muốn nhìn lâu nữa, nàng bèn cúi đầu xuống.

Một hôm Khang Hy cưỡi ngựa về, đang ngồi đàm đạo với các a ca và đại thần thì Nhược Hi bưng trà vào.

Khang Hy hớp một ngụm, bỗng cười bảo:

- Trẫm thấy nhơ nhớ thứ nước quả ướp lạnh ngươi làm trong chuyến vi hành năm ngoái đấy! – Rồi ông bảo thái tử – Còn nhớ hồi ấy của trẫm là hoa cúc, của Dận Nhưng là mẫu đơn.

Thái tử cười đáp:

- Của nhi thần đúng là mẫu đơn thật. Nhi thần cũng rất nhớ, trông đã tinh tế, ăn vào lại giải nhiệt.

Nhược Hi cúi mình thưa:

- Nếu Hoàng thượng bằng lòng thì để mai nô tỳ chuẩn bị.

Khang Hy khẽ gật đầu, rồi hỏi:

- Cũng nhớ là hôm ấy ngươi xin trẫm cho phép học cưỡi ngựa, giờ cưỡi được chưa?

- Tạm coi là được ạ.

- Trẫm cho phép ngươi tiếp tục học, học cho đến khi nào thành thạo thì thôi.

Nhược Hi không muốn làm nhà vua cụt hứng, bèn ra chiều hân hoan, dõng dạc đáp:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Trông bộ dạng "mèo nhỏ bắt chuột con" của Nhược Hi, Khang Hy không nhịn được cười. Các đại thần ngồi dưới cũng cười hùa theo. Nhược Hi hành lễ xong rồi lui ra, nhớ lại lúc nàng đối đáp với Khang Hy và thái tử, Bát a ca cứ tủm tỉm nhìn nàng. Nàng không dám nhìn lại, đành giả lơ không biết.

Lần này Nhược Hi vẫn ở cùng lán với Ngọc Đàn. Từ bữa nghe cô thổ lộ tâm tư dưới trăng, nàng đối xử với cô càng thêm đặc biệt, thật lòng thương yêu cô như em gái, cô cũng đáp lại rất ân cần, tình cảm hai bên vô cùng thân thiết.

Thấy Nhược Hi được chỉ dụ mà vẫn không đi lấy ngựa tập, Ngọc Đàn thắc mắc hỏi:

- Chẳng phải chị rất thích cưỡi ngựa ư? Sao không học nữa?

Nhược Hi ngán ngẩm, nếu bảo binh sĩ hướng dẫn, thể nào hắn ta cũng lại nựng nịu nàng như Nê Man, mục tiêu không phải dạy nàng cưỡi ngựa, mà là nhất quyết tránh cho nàng mọi sự cố ngoài ý muốn. Như thế thà không học còn hơn, trừ phi có người không câu nệ thân phận nàng, cứ thẳng thắn dạy dỗ như Tứ a ca. Đang lan man hồi tưởng dáng vẻ chuyên chú nghiêm túc của chàng khi dạy nàng cưỡi ngựa, Nhược Hi thốt giật mình, sao đầu óc nàng lại nhớ mồn một nhất cử nhất động, không để sót lời nói việc làm nào của chàng đến thế. Nàng cố nghĩ tới điều khác, gượng cười đáp:

- Hai hôm nay hơi mệt, nghỉ cho khỏe rồi học.

Chuyến này ít a ca tham dự, có hai người đi thì lại không hợp nhau, các đại thần tùy tùng cũng hục hà hục hặc, phái trung gian thì càng không muốn đứng ra làm bia, đành cứ ngập ngừng ở giữa, cẩn thận hành sự, chỉ sợ dù chọc giận bên nào thì cuối cùng đều khó lòng gánh vác nổi hậu quả. Thêm vào đó, người Mông Cổ đến bệ kiến, hễ gặp thái tử là đều tỏ vẻ không vui. Trước mặt Khang Hy, bọn họ vẫn ra chiều hòa bình thân thiện, nhưng không khí hết sức gượng gạo. Khang Hy nhận ra từ đầu song vờ như không biết. Nhược Hi đánh giá, *không tồi, tai bưng mắt lấp đúng là cách xử sự thích hợp.*

Một buổi chiều, Nhược Hi đang thư thả đi dạo thì trông thấy Mẫn Mẫn cách cách, vẫn xinh đẹp như ngày nào. Nàng vội đứng dẹp sang lề đường để cô đi qua, nhưng đến trước mặt Nhược Hi, Mẫn Mẫn lại dừng bước, nhìn nàng bảo:

- Lần trước tôi có trông thấy chị!

Trước đây không để ý, bây giờ mới nhận ra Mẫn Mẫn phát âm tiếng Hán không chuẩn, Nhược Hi chăm chú lắng nghe rồi cố ý đáp thật chậm:

- Vâng, lần trước nô tỳ cũng tùy giá đến đây.

Nghe nàng rời rạc từng chữ, Mẫn Mẫn bật cười:

- Tuy tôi nói không sõi, nhưng nghe rất thạo. Chị cứ nói như thường thôi.

Nhược Hi gật đầu. Mẫn Mẫn trông ra chỗ khác, ngẫm nghĩ một chốc rồi hỏi:

- Nếu chị rảnh, thì đi với tôi một lát nhé?

Nhược Hi tự nhủ, có rảnh thật, trò chuyện với nàng quận chúa phóng khoáng này cũng vui, mà trông cô như bận lòng chuyện gì, cứ định nói lại thôi, nếu liên quan đến Thập Tam thì càng không thể không thăm dò, nàng bèn cùng cô đi dạo. Nàng hỏi:

- Sao cách cách không cưỡi ngựa?

Mẫn Mẫn đáp:

- Cả ngày tôi cưỡi lúc nào chả được, đâu có giống các anh chị sống trong Tử Cấm thành, cứ nhăm nhăm tìm cơ hội ra cưỡi.

Nhược Hi chỉ mỉm mỉm, không nói năng gì. Mẫn Mẫn lại hỏi:

- Chị cưỡi ngựa giỏi không?

Nhược Hi phì cười:

- Cô hỏi thế không chuẩn đâu, lẽ ra nên hỏi: *Chị biết cưỡi ngựa không?*

Mẫn Mẫn sửng sốt nhìn nàng:

- Nghe nói chỉ con gái Hán mới không biết cưỡi ngựa, sao chị lại là người Hán à?

- Tôi là người Mãn – Nhược Hi đáp – Thế mà chẳng biết cưỡi, nhưng rất muốn học.

Ngược Hi nghe vậy, nổi hứng bảo:

- Thế để tôi dạy. Tôi chưa dạy ai cưỡi ngựa bao giờ, song tôi đảm bảo sẽ dạy chị tử tế.

Nhược Hi nghe vậy mừng quýnh, nghĩ thế là tốt quá rồi, bèn vui vẻ nhận lời.

Mẫn Mẫn đúng là một người nôn nóng, nói dạy là dạy ngay. Cô lôi Nhược Hi đến chỗ tàu ngựa, đi mãi vẫn chưa tới, giữa đường gặp mấy gã đang ruổi ngựa chậm rãi, có người Mông, cũng có người Mãn. Trông thấy Mẫn Mẫn và Nhược Hi, họ đều xuống ngựa, người Mông thì thỉnh an Mẫn Mẫn, người Mãn thì thỉnh an Mẫn Mẫn xong lại thỉnh an Nhược Hi.

Mẫn Mẫn cười bảo:

- Đỡ công chúng ta bao nhiêu – Nói đoạn, cô dắt luôn hai con ngựa, mấy người Mông Cổ đều bằng lòng. Hai gã lên cưỡi chung một con rồi thong thả rời đi. Mẫn Mẫn quay mặt sang nhìn Nhược Hi – Chị không phải là cung nữ bình thường hả?

Nhược Hi đáp:

- Chẳng qua hầu cận Hoàng thượng nên người ta cũng nể mặt đôi chút.

Mẫn Mẫn hỏi:

- Chị xinh thế này, sao chỉ làm cung nữ thôi? Mấy phi tử của a ma tôi còn thua xa chị.

Nhược Hi nghĩ bụng, cô quận chúa này nói năng thẳng thắn quá. Có điều trong cung toàn gặp những người khép nép e dè, hôm nay gặp được một người thế này kể cũng thích thú, bởi vậy nàng không đáp, nhưng

nhoẻn cười.

Mẫn Mẫn chỉ dạy rất nhiệt tình, đáng tiếc con ngựa quá cao lớn, Nhược Hi lần đầu cưỡi nó, lòng không khỏi sợ hãi, tim đập chân run. Mẫn Mẫn kè theo bên cạnh, luôn miệng hướng dẫn, bảo Nhược Hi cứ bạo dạn mà cưỡi, đừng sợ. Cô còn nói cưỡi ngựa thì phải ngã chứ, hồi nhỏ cô cũng từng ngã rồi. Nhược Hi cảm thấy Mẫn Mẫn nói rất hợp lý, bèn ậm ừ hưởng ứng, tuy vậy vẫn không thể toàn tâm toàn ý tuân theo, cứ níu chặt lấy dây cương, giữ cho con ngựa đi bước nhỏ thôi.

Chợt Mẫn Mẫn cười vang: "Ngồi vững nhé!" Dứt lời, cô quất đét ngọn roi vào mông con ngựa của Nhược Hi. Nhược Hi chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì con ngựa đã lao vọt tới trước. Người bị giật nghiêng hẳn về sau, nàng há miệng định thét lên thì Mẫn Mẫn đã cười vang nhắc với theo:

- Đừng sợ! Cứ ngồi cho vững.

Nhược Hi cảm thấy con ngựa phi mỗi lúc một nhanh, dây cương cũng đã lỏng ra tự khi nào, nàng chỉ còn cách áp sát mình xuống lưng ngựa, hai tay bấu chặt lấy lớp lông bờm hai bên cổ nó. Con ngựa bị đau, lại không có dây cương kìm hãm, bèn nổi tính hung chạy lung tung, định hất người đang làm mình đau xuống đất.

Nhược Hi không còn cả sức mà kêu, bèn nhắm nghiền mắt, ra sức giữ không để mình bị ngã. Gió vù vù bên tai nàng, tiếng Mẫn Mẫn la thất thanh.

Ngựa vừa chạy điên cuồng vừa gồng mình lên để hất Nhược Hi. Nàng cảm thấy không trụ nổi nữa, lông bờm càng lúc càng trơn, tay cũng trượt dần ra, thầm nghĩ, lẽ nào ta xuyên thời gian về thời xa xưa, mục đích là để ngã ngựa mà chết? Đang lẩn thẩn tuyệt vọng thì nghe bên tai vang lên một giọng quen thuộc:

- Nhược Hi, gắng chút nữa!

30

Nghe vậy, Nhược Hi vững dạ hẳn, cố sống cố chết bấu tay vào mình ngựa. Chàng liên tục gọi tên nàng:

- Nhược Hi, Nhược Hi…

Hết lần này tới lần khác, giọng trầm nặng đầy sức mạnh, để nàng biết chàng vẫn ở bên. Trái tim sợ hãi kinh hoàng của Nhược Hi, nhờ tiếng gọi ấy mà dần dần yên ả trở lại. Nàng biết, không đời nào chàng để xảy ra chuyện gì với nàng, lòng đã nhen nhóm chút hi vọng, tay nàng cũng cứng cáp hơn lên.

Chàng dùng roi ngựa móc lấy dây cương của Nhược Hi, bắt đầu kéo chầm chậm, đoạn bảo nàng:

- Nhược Hi, hẵng buông một tay ra, ôm lấy cổ ngựa.

Cảm thấy tốc độ phi đã giảm, không còn điên cuồng như lúc trước nữa, Nhược Hi từ từ buông tay trái, sờ tìm cổ ngựa. Chàng lại nhắc:

- Tay kia.

Đợi cả hai tay nàng đều chuyển sang ôm cổ ngựa rồi, chàng mới thong thả ghìm cương, ngựa từ từ đứng lại. Nhược Hi chưa kịp mở mắt, đã thấy một đôi tay vòng qua người ẵm nàng xuống. Tứ chi bủn rủn, đứng không vững, nàng chỉ còn biết tựa vào lòng chàng.

Bấy giờ Mẫn Mẫn cũng giục ngựa tới nơi, không đợi dừng lại đã nhảy thốc xuống, nhớn nhác hỏi:

- Chị vẫn ổn chứ?

Nhược Hi vội đáp:

- Không sao đâu.

Mẫn Mẫn đập lia lịa vào ngực:

- Sợ gần chết! Sao chị lại buông dây cương chứ?

Cảm thấy trong mình đã hơi có sức, Nhược Hi bèn đứng thẳng dậy. Chàng cũng nới lỏng bàn tay đang đỡ nàng, lùi lại sau một bước, đứng chếch đằng lưng. Cảm giác ấm áp yên bình tan biến. Nhược Hi thấy lòng như mất mát.

Mẫn Mẫn ngó vẻ mặt nàng quái lạ, bèn thiết tha hỏi:

- Chị khó chịu ở đâu?

Nhược Hi lắc đầu, Mẫn Mẫn tủm tỉm liếc sang Bát a ca:

- Mẫn Mẫn còn chưa thỉnh an Bát Bối lặc gia.

- Miễn đi! – Bát a ca mỉm cười.

Mẫn Mẫn cũng cười, và không thỉnh an thật, lại tiếp:

- May sao gặp Bát gia, bằng không Mẫn Mẫn gây họa lớn rồi – Cô quay sang Nhược Hi – Hôm nay chắc không học được nữa, để tôi đưa chị về.

Nhược Hi ngó quanh, cảm giác khu trại đã ở xa lắm. Nàng phát rầu lòng, chẳng lẽ đi bộ? Nàng hết cả hơi sức rồi, mà tinh thần còn thảng thốt chưa yên, không dám cưỡi ngựa nữa. Ngó vẻ mặt đăm chiêu của nàng, Mẫn Mẫn đề xuất:

- Chị cưỡi chung một con với tôi vậy.

Nhược Hi đang định nhận lời, Bát a ca đã xen vào:

- Không cần phiền toái thế, ta đang định về, tiện đường đưa Nhược Hi về là được. Cách cách cứ cưỡi tiếp đi.

Nhược Hi cảm thấy không ổn, định nói "Không", nhưng chẳng làm sao thốt ra lời, cuối cùng đành đứng lặng. Mẫn Mẫn thấy nàng không phản đối, bèn cười tươi:

- Thế thì, đa tạ Bát a ca! – Cô lật mình lên ngựa, chào Nhược Hi – Rảnh rỗi tôi lại sang thăm chị.

Rồi ra roi thúc ngựa phóng vút đi.

Nhược Hi đứng im, Bát a ca cũng đứng im phía sau nàng. Một lúc sau, bóng Mẫn Mẫn đã xa mờ, Bát a ca bèn cầm lấy tay Nhược Hi xem xét, bỗng nhíu mày:

- Đau không?

Nhược Hi nhìn theo, thót cả tim, hai tay dụng lực quá độ, bờm ngựa cứa vào làm trầy ra chi chít những vết thương tím tái.

Nhược Hi vừa lắc đầu vừa rụt tay, nhưng Bát a ca siết chặt không buông, lại siết đúng chỗ bị bầm khiến Nhược Hi đau thốn, buột "hự" một tiếng. Chàng vội lỏng tay, nàng bèn thừa cơ giật về luôn. Bát a ca thở dài ngắm nàng:

- Ta biết làm thế nào với em đây?

Nhược Hi ngoảnh mặt đi nơi khác, không đón ánh mắt chàng.

Bát a ca lên ngựa, cuốn nàng vào lòng. Không gian bao la, trời xanh, mây trắng, cỏ biếc, gió hiu hiu, trái tim Nhược Hi bỗng yếu đuối hẳn đi, nàng nghĩ, *thì cứ thả lỏng mình một lần. Thả lỏng một lần này thôi. Hãy quên chàng là Bát a ca. Quên rằng chàng đã có vợ. Quên luôn lý trí của ta đi.* Nàng từ từ nhắm mắt, ngoan ngoãn ngả vào lòng chàng.

Bát a ca gò ngựa chạy từ từ, Nhược Hi nhắm mắt, cảm nhận cằm chàng tựa trên đầu nàng, nghe thấy cả tiếng thở của chàng, tê dại, đê mê, giống như trái tim đang đập khẽ trong lồng ngực nàng vậy. Bát a ca nhẹ nhàng ôm nàng bằng một tay, tay kia cầm cương. Nhược Hi tưởng chừng mình chỉ cần đến thế này là cùng. Hai người cưỡi ngựa mà đi đến mãi mãi, đi tìm hạnh phúc của nàng.

Đang chìm đắm trong niềm hân hoan hư ảo, nàng bỗng nghe chàng thở nhẹ bên tai:

- Trong lòng em, có ta.

Giọng chàng rất chắc chắn, không hề nghi ngại. Nhược Hi mở choàng mắt, nhìn ra xa, nhưng thấy phía trước mờ mịt, lại cứ trắng nhòa nhòa. Trái tim nàng phập phồng vì câu nói của chàng, lý trí bảo nàng phủ nhận, bảo nàng nói "không có", nhưng nàng hé miệng rồi, hai chữ "không có" vẫn chẳng thể nào thoát ra.

Bát a ca đợi hồi lâu, rồi bật cười khẽ, chàng bỗng ôm siết nàng vào lòng, ghì nàng thật chặt, cười nho nhỏ:

- Trong lòng em có ta! – Chàng thở một hơi nhẹ mà sâu bên tai nàng, lặp lại – Trong lòng em có ta.

Tiếng thở dài ấy đánh mạnh vào trái tim Nhược Hi, mạnh đến nỗi nàng thấy xót, thấy đau, nước mắt trào lên, bao nhiêu vùng vẫy, chống đối đều tan chảy trong dòng lệ. Nàng chầm chậm nhắm mắt lại, không muốn nghĩ nhiều nữa.

Tới gần khu trại, Bát a ca xuống ngựa, xong ẵm Nhược Hi xuống theo. Mắt chàng sáng rỡ, cứ chăm chăm nhìn nàng. Nhược Hi cúi đầu đứng lặng, không đủ dũng khí nhìn trả lại, rồi lúng túng trước ánh mắt chàng, nàng xoay phắt người chạy về phía trại. Ở đằng sau, Bát a ca vừa cười vừa dắt ngựa đuổi theo. Chàng níu tay áo nàng, buộc nàng đi chậm. Tuy bước thong thả hơn, nhưng Nhược Hi vẫn chong chong nhìn thẳng ra trước mặt. Thấy nàng bồn chồn như vậy, Bát a ca bèn chuyển sang chuyện khác:

- Sao lại đi cùng Mẫn Mẫn cách cách?

Nhược Hi đáp:

- Tình cờ gặp. Cô ấy thấy em muốn học cưỡi ngựa, bèn tốt bụng chỉ dạy. Nhưng thật sự cảm ơn anh, may

mà gặp được anh.

- Lúc ấy vừa hay ta đi qua. Từ đằng xa nhác thấy người cưỡi ngựa giống em quá, bèn tới gần xem. Thoạt đầu còn không định lại, mừng là đổi ý – Ngừng một lát, chàng chậm rãi bảo – Lần sau mà còn muốn học cưỡi ngựa, thì để ta dạy.

Dọc lối vào, hết người này đến người khác tới tấp thỉnh an, Bát a ca giao ngựa cho binh sĩ gặp trên đường, dặn họ trả về tàu ngựa. Khi Nhược Hi cáo từ, chàng cúi đầu ngẫm nghĩ một chốc rồi nhẹ nhàng bảo:

- Đi đi!

Nhược Hi vội vã quay về lán riêng.

Vào tới nơi, vẫn chưa trấn tĩnh được, nàng đổ ập xuống thảm lông cừu, mắt nhắm nghiền, tim đau quặn. Phải, trong lòng nàng có chàng, nàng sắt đá đâu mà không rung động trước những chăm chút của chàng suốt bốn năm qua? Nhưng nàng không thể đối diện mối tình này được. Nàng có quá nhiều sợ hãi, quá nhiều tính toán. Còn chàng, có quá nhiều tham vọng, quá nhiều đàn bà.

Nhược Hi cứ nằm sấp đấy, im lìm không biết bao lâu. Bỗng nhiên cảm thấy có người gõ khẽ vào vai mình, rồi một giọng đàn ông nghèn nghẹt lạ tai vang lên: "Nhược Hi!", nàng cả kinh, định la hoảng thì bị một bàn tay bịt chặt lấy miệng, và một giọng khe khẽ trấn an: "Ta đây mà!"

31

Nhược Hi gắng ngoái đầu, trông thấy một người đàn ông ăn vận kiểu Mông Cổ, đầu đội mũ lông, râu ria xồm xoàm đang ngồi bên cạnh, một tay đặt trên vai, một tay bịt miệng nàng. Nhược Hi hoảng vía, không ngờ lại có kẻ dám vào làm loạn trong trại nghỉ của Hoàng đế. Nàng giãy thật lực, người nọ bối rối nhìn nàng, máy miệng định nói. Nhược Hi cảm thấy đôi mắt rất quen, bèn bớt giãy, lại chăm chú nhìn kỹ thì bàng hoàng vỡ lẽ, Thập Tứ a ca!

Trông thấy phản ứng của Nhược Hi, biết nàng đã nhận ra mình, Thập Tứ nhe răng cười, nhấc bàn tay bịt miệng nàng xuống. Nhược Hi lật mình đứng bật dậy, lao tới cạnh rèm cửa, thò đầu ra ngoài nhìn kỹ. Thấy bốn bề không có một ai, nàng nhanh chóng quay vào, ngó quanh rồi lôi Thập Tứ ra sau bình phong, ngồi xuống, lại hít mấy hơi thật sâu mới tạm trấn tĩnh lại được.

Nhược Hi tỏ ra căng thẳng như vậy, nhưng Thập Tứ thì rất thờ ơ, không rõ cái miệng ẩn sau lớp râu ria kia ra sao, nhưng mắt đang híp lại vì cười. Nhược Hi hạ giọng:

- Anh điên rồi! Sao dám chống thánh chỉ? Hoàng thượng ra lệnh ở lại kinh mà anh đến đây? Anh không sợ người nổi giận ư?

Thập Tứ cười khẽ, không trả lời, Nhược Hi lại hỏi:

- Vì sao anh rời kinh thành?

Giọng Thập Tứ khàn khàn:

- Ta đến để gặp Bát a ca. Nhưng xung quanh đây chẳng phải người của Hoàng a ma thì lại là người của thái tử, ai cũng quen mặt ta cả, chỉ e họ nhìn thấy dáng lưng sẽ sinh nghi, nên ta vào tìm cô hỏi liệu có cách gì không.

Nhược Hi ngẫn người, đầu óc nhanh như chớp điểm lại xem năm nay trong lịch sử xảy ra sự kiện gì, nhưng lục lọi hồi lâu mà không có một chút ấn tượng nào cả. Đối với một người hiện đại không chuyên nghiên cứu lịch sử Thanh triều, nhiều lắm thì chỉ nắm được đại khái chiều hướng diễn biến, chứ chẳng mấy người biết chi tiết sự kiện từng năm. Vụ thái tử bị phế lần nữa phải đến năm Khang Hy thứ năm mươi mốt kia, bây giờ có thể xảy ra vụ gì được nhỉ, Nhược Hi đành hỏi:

- Trong kinh có vấn đề gì thế?

- Chẳng có gì to tát – Thập Tứ đáp – Ta chỉ có mấy chuyện muốn bàn trực tiếp với Bát ca thôi. Dùng thư từ e có người mở ra xem trộm. Hơn nữa thư đi thư về nói cũng chẳng được mạch lạc, nên đành mất công một chút.

Nhược Hi còn định hỏi thêm, Thập Tứ bèn ngăn:

- Nói chi li ra cô cũng chẳng hiểu đâu, đừng căn vặn nữa – Gã ngừng một lát, lại bổ sung – Ta cũng vì muốn tốt cho cô thôi.

Nhược Hi liếc gã, cảm thấy râu ria đầy mặt thật quá chướng mắt, bèn giơ tay ra gỡ bộ râu giả của gã đi. Thập Tứ né đầu tránh. Nhược Hi thu tay về:

- Tôi phải nghĩ xem làm cách nào mới giúp các anh gặp mặt mà người ta đừng để ý.

Thập Tứ cười híp mắt:

- Biết ngay cô sẽ có cách mà – Chợt liếc tay nàng, gã ngạc nhiên – Sao thế?

- Học cưỡi ngựa, không cẩn thận nên bị trầy.

Thập Tứ săm soi một hồi rồi nhíu mày:

- Bát ca xót ruột lắm đây.

Nhược Hi trừng mắt nhìn gã, không nói năng gì, vừa ngắm bộ râu vừa mày mò nghĩ cách. Bỗng nhiên trong

óc xẹt qua mấy cảnh từng xem trên ti vi, không nhịn được cười phá lên, càng nghĩ càng thấy hài hước mà không dám cười to, nàng đành ôm tay vào bụng, cười đến nhũn cả người, nằm quay ra đệm.

Thập Tứ không hiểu vì sao tự nhiên Nhược Hi lại cười, bèn giơ tay đẩy nàng:

- Cười gì?

Nhược Hi nén cười đáp:

- Tôi có sáng kiến rất hay, nhất định không để ai nghi ngờ cả – Dứt lời lại cười rũ rượi.

Thập Tứ hừ khẽ:

- Trông cái bộ dạng là biết không phải sáng kiến tử tế gì, nhưng cứ nói thử xem.

Nhược Hi hức hức:

- Chi bằng anh đóng giả làm con gái, dẫu nhìn thấy anh với Bát gia, thiên hạ có nằm mơ cũng không tưởng được đường đường Thập Tứ gia của Đại Thanh lại đi cải dạng nữ nhi.

Óc thầm duyệt những phim hài Hồng Kông từng xem hồi trước, mắt lại săm soi từ đầu đến chân Thập Tứ, hình dung ra cảnh gã vận váy dài, tô son trát phấn vẽ mày bôi môi, Nhược Hi cười đến đứt cả hơi.

Thập Tứ nghe xong, thoạt tiên ngẩn người, không dám tin Nhược Hi lại nói với mình những lời bất kính như vậy. Đang thời buổi trọng nam khinh nữ, mặc quần áo con gái khác nào một việc xúi quẩy. Một lúc sau, gã lắc lắc đầu, bản thân cũng bắt đầu phì cười, đưa tay bẹo má Nhược Hi:

- Hôm nay phải trị cô một trận nên thân. Dám lấy ta ra làm trò đùa.

Nhược Hi lăn tránh:

- Tôi sai, tôi sai rồi!

Thập Tứ ghẹo nàng chốc lát rồi thu tay về, ngồi thẳng dậy im lặng suy nghĩ. Trông vẻ mặt gã nặng nề, Nhược Hi thôi cười:

- Đừng nghĩ nữa, trêu anh thôi. Nếu để anh đóng giả nữ nhi thật, tôi chặt mười cái đầu cũng không hết tội. Hơn nữa việc này chẳng khó khăn lắm đâu, chỉ cần cẩn thận là được.

Bấy giờ Thập Tứ mới thư thái trở lại. Nhược Hi thở dài ngó gã. Thấy gã thắc mắc nhìn mình, nàng bảo:

- Bát gia có được một người em như anh đây, thực quý giá hơn mọi thứ trên đời.

Mặt Thập Tứ u ám hẳn đi:

- Thế mà Hoàng a ma mắng ta "chẳng qua chỉ là thứ nghĩa khí của bọn Lương Sơn thủy bạc".

Nhược Hi không dám bình phẩm câu nói của Khang Hy, chỉ mỉm cười, nhún nhún vai vẻ không tán đồng. Thập Tứ lắc đầu than:

- Những tưởng vào cung cô đã thay đổi rồi, không ngờ vẫn vậy.

Nhược Hi hỏi:

- Tối anh ngủ ở đâu?

- Quấy quá chỗ nào đấy, làm gì không qua được một đêm – Thập Tứ nhỏm dậy định đi – Cô cứ nghĩ nhé, buổi tối ta quay lại.

Nhược Hi kéo tay gã:

- Cứ thế mà ra ra vào vào chỉ tổ khiến người ta chú ý. Biết tính tôi thích thanh tịnh nên cũng ít người lai vãng

lán này. Chi bằng anh cứ ở lại đây. Tối tôi nghĩ cách để anh gặp được Bát gia.

Thập Tứ đăm chiêu hỏi:

- Ai nghỉ ở đây với cô?

- Ngọc Đàn – Nhược Hi trả lời – Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách dụ cô ấy đi nơi khác. Với lại chúng tôi thân nhau lắm.

Thập Tứ nghe vậy, tư lự lẩm bẩm: "Ngọc Đàn!", rồi gật đầu, ngồi xuống như cũ.

Gã đi đường mấy hôm, giọng đã khàn đặc, để tránh tai mắt người ta chắc cũng chẳng được ăn uống ngủ nghê thoải mái. Nghĩ vậy, Nhược Hi bèn đứng dậy ra ngoài lấy ít bánh trái và rót thêm một bát sữa nóng pha mật ong. Khi trở vào, thấy Thập Tứ đã nghiêng người xuống thảm ngủ thiếp đi rồi, nàng bèn rón rén đặt khay lên chiếc bàn bên cạnh. Thập Tứ nghe tiếng ngồi bật dậy, Nhược Hi vội bảo:

- Nằm xuống ngủ đi. Tôi canh ngoài cửa cho, không việc gì đâu.

Nàng vừa nói vừa kê gối mềm cho gã. Thập Tứ cũng không cự cãi gì, nằm xuống, Nhược Hi lấy chăn mỏng đắp lên mình gã rồi đi ra.

Vì cách một bức bình phong, ở ngoài nhìn vào không thấy bên trong, cho rằng hẳn không vấn đề gì, Nhược Hi bèn vớ quyển sách, ngả mình ra đệm xem. Giả vờ vậy thôi, chứ nàng đọc không vào được một chữ, đầu còn mải ngẫm nghĩ xem làm cách nào dẫn Thập Tứ sang gặp Bát a ca mà không bị ai chú ý. Xem chừng đến tối phải đích thân đi một chuyến mới được. Đúng lúc ấy, bên ngoài lán có tiếng gọi:

- Nhược Hi cô nương?

Nhược Hi giật mình, tay run bắn, quyển sách rơi bộp xuống đất.

32

Nàng đứng dậy đi nhanh ra đứng án nơi cửa, vén rèm nhìn xem, trái tim đương thảng thốt bỗng dịu hẳn lại. Người bên ngoài là Bảo Trụ, hầu cận của Bát a ca. Trông thấy nàng, hắn vội cúi mình thỉnh an:

- Bát gia sai tôi đến đưa thuốc cho cô nương.

Nhược Hi chìa tay nhận lấy. Bảo Trụ dặn:

- Xức mỗi ngày hai bận vào sáng và tối, trước tiên dùng nước ấm rửa sạch rồi hãy bôi, mấy hôm sau sẽ tan máu tụ.

Lòng xốn xang khó tả, Nhược Hi chỉ gật đầu. Thấy Bảo Trụ sắp quay người đi, nàng liền gọi giật lại, dặn chờ một lát, đoạn trở vào lán. Thập Tứ đã ngồi dậy, Nhược Hi ghé tai gã hỏi thầm:

- Người này đáng tin không?

Thập Tứ gật đầu:

- Đáng tin, nếu không Bát ca lại nhờ hắn đưa thuốc sang cho cô ư? Tuy chẳng phải sự gì quan trọng, nhưng xưa rày Bát ca rất cẩn thận trong những việc liên quan đến cô – Gã nháy mắt với nàng.

Giờ này mà vẫn còn tâm trí chòng ghẹo người ta! Nhược Hi lườm gã rồi đi ra, nhưng Thập Tứ níu nàng lại, ra hiệu bảo cúi đầu xuống. Nhược Hi liền ghé lại gần, Thập Tứ thì thào:

- Tuy bảo là đáng tin, nhưng ta kháng chỉ mà đến, càng ít người biết càng tốt. Bằng không ta chẳng vào làm phiền cô đâu.

Nhược Hi gật đầu, cảm giác dễ chịu. Cãi cọ thì cãi cọ, sau rốt gã vẫn tin tưởng nơi nàng. Nhược Hi trở ra, Bảo Trụ cúi đầu chờ nghe. Nhược Hi tần ngần hỏi:

- Thường buổi tối Bát gia làm gì?

Bảo Trụ cười đáp:

- Cũng không nhất định, khi xem sách, khi chơi cờ một mình.

Nhược Hi nói gọn:

- Cậu về đi!

Bảo Trụ rất thắc mắc, không hiểu Nhược Hi buông một câu lửng lơ như thế là thế nào, tại sao không hỏi tiếp, nhưng hắn vẫn im lặng tuân theo.

Nhược Hi quay vào bảo Thập Tứ:

- Một lúc nữa mới tối, hay anh ngủ tiếp nhé.

Thập Tứ lắc đầu:

- Không ngủ nữa – Gã ngó bánh trái trên bàn, vớ một miếng ăn – Cô bôi thuốc đi.

Nhược Hi đứng lên, ra rửa tay xoa thuốc. Nàng vừa làm vừa dặn tiểu thái giám sắp cho hai suất cơm canh. Trước đây nàng cũng từng dùng bữa riêng với các nữ quan khác, huống hồ ở vị trí bây giờ, nàng nói bọn họ đâu dám căn vặn, bởi vậy các thái giám chỉ mỉm cười vâng theo.

Hai người ăn xong, trời đã tối. Nhược Hi dặn dò Thập Tứ về chỗ gặp mặt, rồi đi ra trước, thấy vắng vẻ mới làm hiệu cho gã rời lán. Ra khỏi lán, gã cất bước, không ung dung cũng không hấp tấp.

Nhược Hi đợi thêm một lúc mới đi sang lán Bát a ca. Tới nơi, chỉ có Lý Phúc đang trực bên ngoài, bốn bề thanh vắng, Nhược Hi thong thả tiến lại gần. Lý Phúc cúi mình thỉnh an, đoạn vén rèm giúp nàng. Nhược Hi gật đầu đi thẳng vào trong.

Bát a ca đang ngồi viết chữ bên bàn. Thấy Nhược Hi vào tới, chàng gật đầu cười, ra dấu bảo ngồi và tiếp tục viết. Một lát sau viết xong, chàng gác bút. Nhược Hi vội nhỏm dậy. Bát a ca đứng lên, đến gần thì nhìn tay nàng, mỉm cười:

- Mai có đi làm được không?

Nhược Hi hạ giọng, không trả lời vào câu hỏi:

- Ở đây nói chuyện tiện chứ?

Bát a ca thôi cười:

- Biết tối em sang nên đã cho người gác bên ngoài.

Nhược Hi gật đầu, nhưng vẫn ghé sát lại, thì thào:

- Thập Tứ a ca đến.

Bát a ca nghe vậy, mặt xạm hẳn đi, cũng hạ giọng hỏi:

- Chú ấy có bảo đến vì việc gì không?

Nhược Hi lắc đầu, khẽ báo cho chàng biết địa điểm gặp mặt. Sau một thoáng cân nhắc, Bát a ca nói:

- Em cứ về trước. Ta tự đi gặp Thập Tứ đệ.

Nhược Hi gật đầu bước ra, tới cửa ngoái lại nhắc:

- Nhớ hết sức cẩn thận!

- Không sao đâu – Bát a ca mỉm cười – Yên lòng mà về.

Nhược Hi quay ra, nghe tiếng chàng nhẹ nhàng vọng theo:

- Nhưng được em lo lắng, ta rất vui.

Nhược Hi chững lại, đoạn cắm cúi đi nhanh.

Về đến lán mà lòng vẫn chưa thôi thấp thỏm, Nhược Hi cứ bước quanh bước quẩn. Đương khi bồn chồn, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói lễ phép:

- Cách cách, đây là lán của Nhược Hi cô nương.

Nhược Hi vén rèm trông ra thì thấy Mẫn Mẫn cách cách. Tên hầu nhỏ dẫn đường vội cúi chào Nhược Hi. Nàng cho hắn bình thân, hắn lại hành lễ với Mẫn Mẫn rồi cáo lui.

Mẫn Mẫn nhìn Nhược Hi, cười nói:

- Tôi sang thăm xem chị đã ổn chưa?

Nhược Hi cũng cười:

- Làm phiền cách cách lo lắng, chỉ kinh hoàng lúc ấy thôi, sau thì không sao.

Mẫn Mẫn cúi mặt, bần thần nhìn xuống đất, lưỡng lự một hồi mới hỏi:

- Có ra ngoài đi dạo một chút được không?

Nghĩ ở lại lán thì cũng chỉ khổ sở tìm cách giết thời gian, mà Mẫn Mẫn rõ ràng đang muốn dốc bầu tâm sự, chi bằng ra ngoài với cô, nàng bèn gật đầu đồng ý.

Hai người chậm rãi bước. Mẫn Mẫn quay sang nhìn Nhược Hi:

- Ban nãy hỏi thăm mới biết, thì ra chị là người rất được Hoàng thượng trọng dụng.

Nhược Hi bật cười:

- Trọng dụng gì đâu? Chẳng qua dốc lòng phụng sự chủ nhân mà thôi.

Đã mấy lần, Mẫn Mẫn đăm đăm nhìn Nhược Hi, cứ định nói lại ngoảnh mặt đi. Nhược Hi lặng lẽ bước, đợi cô lên tiếng. Ra khỏi khu trại, người trên đường thưa vắng hẳn, Mẫn Mẫn tiếp tục trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng mới hỏi:

- Vì sao lần này Thập Tam a ca không đến?

Quả nhiên là vì Thập Tam! Nhược Hi đáp:

- Đến hay không không do quyết định của Thập Tam a ca, mà phải xem ý tứ Hoàng thượng thế nào.

Mẫn Mẫn im lặng bước tiếp một lúc, lại hỏi:

- Phúc tấn của Thập Tam a ca có đẹp không?

Nhược Hi thầm thở dài, chỉ bằng một bài hát, Thập Tam đã khiến bông hoa diễm lệ nhất thảo nguyên này phải sinh mối tương tư. Nàng ngắm Mẫn Mẫn:

- Tôi thấy không đẹp bằng cách cách.

Chuyện tình cảm của a ca 13 là điểm duy nhất mà *Cung tỏa tâm ngọc* phản ánh đúng tinh thần trong *Bộ bộ kinh tâm.* Cả phim chàng chỉ mặc một bộ quần áo, nhưng lại là đệ nhất tình thánh trong các a ca, hạ gục nhanh, tiêu diệt gọn, không si tình vớ vẩn.

Mẫn Mẫn mừng rỡ:

- Thật ư?

Nhược Hi nghiêm túc gật đầu. Bọn họ chẳng qua chỉ là thứ hoa vải trong Tử Cấm thành, bó chặt mình bằng lụa là gấm vóc, nhất cử nhất động đều đóng khuôn phép tắc. Còn Mẫn Mẫn là đóa hoa tươi nở rộ giữa đất trời đồng cỏ, thỏa sức múa với gió, tự nhiên tỏa sắc hương.

Mẫn Mẫn hồi hộp hỏi:

- Chẳng lẽ chị không cảm thấy tôi rất thô lỗ, rất ngờ nghệch về mặt lễ tiết ư? Trông chị là biết mà. Các chị nói năng từ tốn ôn tồn, cử chỉ lại nhã nhặn thanh tao.

Nhược Hi ngẩn ra, mình từ "cô nàng ngổ ngáo" biến thành "yểu điệu thục nữ" hồi nào ấy nhỉ? Cái câu "gần mực thì đen gần đèn thì rạng" là đúng ư? Sống bốn năm trong cung, mình cũng trở nên cao quý rồi chăng?

Nghĩ mãi, Nhược Hi không nhịn được, cười phá lên, tiếng cười lảnh lót lan đi xa trên đồng cỏ, nàng nói:

- Tôi có nhã nhặn thanh tao hay không, bản thân tôi còn không chắc chắn. Nhưng tôi dám khẳng định với cách cách, cô là một mỹ nhân.

Mẫn Mẫn nghe vậy, không nén được cũng cười vang cùng Nhược Hi:

- Mấy nàng tôi từng gặp đều cười kiểu dịu dàng đoan trang, không cười to như chị đâu.

Hai người vừa đi vừa cười. Lâu lắm rồi Nhược Hi chưa nghe thấy cô gái nào cười thành tiếng cả. Bản thân nàng cũng đã lâu chưa được cười thoải mái thế này. Nữ nhi trong Tử Cấm thành, đến nói năng cũng phải khẽ khàng nữa là. Nhược Hi bỗng thấy mến Mẫn Mẫn hơn. Thêm vào đó, việc cô nảy sinh tình cảm với Thập Tam chứng tỏ cô rất có mắt nhìn người, Nhược Hi càng ngẫm càng thấy quý. Ngần ngừ một lát, cho rằng với tính cách hào sảng này, chắc Mẫn Mẫn không để bụng, Nhược Hi bèn hỏi thẳng:

- Cô ưng Thập Tam a ca phải không?

Nét cười ngưng lại trên mặt, Mẫn Mẫn sững sờ mất một lúc lâu:

- Lộ liễu thế sao?

Nhược Hi cười đáp:

- Lộ lắm!

Mẫn Mẫn yên lặng, bỗng lại nhoẻn cười rạng rỡ, khiến tinh tú trên thảo nguyên như mờ hẳn đi. Cô đăm đăm dõi mắt ra xa:

- Đúng! Trong lòng tôi có Thập Tam a ca.

Cô ngoảnh nhìn Nhược Hi, nàng đáp lại bằng một nụ cười khích lệ và tán thưởng. Mẫn Mẫn quay mặt đi, chăm chú nhìn nơi xa xôi trong bóng đêm bao la, khuôn mặt vương nét cười ưu tư ngọt ngào. Cô chậm rãi nói:

- Tôi chưa bao giờ nghe giọng hát nào đẹp đẽ đến thế. Chàng đứng đó, nhìn tôi và hát. Trái tim tôi đập nhanh khôn tả. Tôi cũng chưa bao giờ gặp ai có nụ cười giống thế, nửa cười, nửa không cười, tưởng chừng chẳng hề bận tâm đến điều gì mà lại tỏa nhiệt sang người ta như một ngọn lửa.

Tâm trí như vẫn chìm đắm trong buổi tối ấy, buổi tối mà cô để lạc mất trái tim, Mẫn Mẫn nín lặng hồi lâu mới ngoảnh lại nhìn Nhược Hi, nồng nhiệt khẳng định:

- Tôi chưa bao giờ gặp chàng trai nào giống Thập Tam a ca.

Là do ái tình! Nàng biết, nàng hiểu. Nhưng một lần nữa, nàng vẫn bị ái tình làm cho cảm động. Bất kể tương lai ra sao đang chờ phía trước thì bây giờ Mẫn Mẫn cũng đang yêu, vì người mình yêu mà ai sầu, mà vui vẻ. Nhược Hi chỉ biết mỉm cười nhìn cô, cùng cô chia sẻ cảm giác ấy, cảm giác thiết tha và day dứt mà người nào từng yêu mới thấm thía được. Trước nụ cười của Nhược Hi, Mẫn Mẫn áng chừng thẹn thùng, bèn ngoảnh mặt đi.

Nhược Hi chân thành nói:

- Thập Tam a ca là một người đáng để yêu.

Mẫn Mẫn ngoái lại nhìn, nét cười rạng rỡ như triêu dương, khuôn mặt hài lòng và tự hào. Cười một lúc, sắc mặt dần đổi sang ảm đạm. Thấy vẻ tươi tắn tan biến đi, Nhược Hi chột dạ. Mẫn Mẫn nói:

- Nhưng a ma không bằng lòng gả tôi cho chàng.

- Tại sao? – Nhược Hi hỏi.

Mẫn Mẫn nhíu mày:

- Chị đừng cho ai khác biết nhé.

Nhược Hi gật đầu, Mẫn Mẫn kể:

- A ma nói, đàn bà trong Tử Cấm thành chẳng mấy người hạnh phúc. Ông bảo tôi là hoa trên đồng cỏ, chỉ ở đồng cỏ mới tươi thắm được thôi.

Nhược Hi đâm buồn, cha cô ta thực bụng thương con, lời nói quả chẳng sai. Trên thảo nguyên, Mẫn Mẫn mãi là công chúa, nhưng vào Tử Cấm thành thì chẳng qua chỉ là một trong các phúc tấn của Thập Tam mà thôi. Vả lại, đến giờ Nhược Hi cũng chưa rõ ý Thập Tam ra sao, ai dám bảo đảm gã sẽ nâng niu Mẫn Mẫn? Lại nghĩ tới số phận bị giam cầm mai sau của gã, Nhược Hi càng ngao ngán.

Thấy nàng ỉu xìu, Mẫn Mẫn mỉm cười chua chát:

- Trước đây tôi không tin lời a ma đâu, nhưng bây giờ xem chừng ông nói đúng.

Nhược Hi chìa tay nắm tay Mẫn Mẫn, nhận ra tay cả hai đều lạnh ngắt, không ai ủ ấm được cho ai. Hai người dắt tay nhau lặng lẽ bước đi. Mẫn Mẫn hỏi:

- Chị ưng ai chưa?

Nhược Hi nhói lòng, không biết nên đáp thế nào. Còn đang do dự, chợt nghe có tiếng huyên náo, vô vàn ánh đuốc đang di chuyển trong màn đêm chùng nặng, Nhược Hi đâm hoảng. Kia chẳng phải là nơi họ gặp nhau hay sao? Nàng chạy bổ về phía đám đông. Mẫn Mẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng cập rập chạy theo, vừa chạy vừa hỏi:

- Sao thế?

Tim Nhược Hi như bị bóp chặt, chẳng còn lòng dạ nào trả lời nữa, nàng cứ dốc hết sức mà chạy.

Gần tới nơi, tiếng ồn ào dồn dập hết chỗ nọ tới chỗ kia, không nghe nổi người ta nói những gì. Nhược Hi túm luôn một người hỏi:

- Chuyện gì thế?

Nhận ra Nhược Hi và Mẫn Mẫn, tên nọ hấp tấp hành lễ. Nhược Hi giục:

- Miễn đi, nói mau!

Hắn trả lời:

- Thái tử gia bảo có trộm, lệnh cho lùng sục.

Nhược Hi thót tim, vội hỏi:

- Trộm à? Trông như thế nào?

- Trời tối quá, chẳng rõ mặt mũi, hình như bận đồ Mông Cổ. Thái tử ra lệnh bắn tên, chưa biết có trúng không – Hắn trỏ tay ra phía trước – Nghe bảo chạy về hướng kia.

Bắn tên! Tim Nhược Hi trĩu xuống, mắt tối sầm, nàng lảo đảo giật lui, rồi mau chóng định thần. Bây giờ không phải lúc bủn rủn chân tay. Nàng hít sâu, lại cắm cổ chạy. Mẫn Mẫn đuổi theo:

- Trộm gì mà to gan đến thế? Hắn cũng khéo chọn chỗ nấp thực, biết đâu kia là nơi cắm trại của người Mông Cổ chúng tôi nên trà trộn vào, phải mất bao lâu mới tìm được đây.

Nhược Hi tiếp tục chạy, lòng mải miết nghĩ, *có trúng tên không? Bát a ca đâu?* Nàng và Mẫn Mẫn chạy nháo nhào trong đám đông, bóng người loang loáng. Vừa may tối trời, dù có đuốc nhưng cũng không đủ sáng, không ai chú ý đến bọn họ.

Bên này là khu trại của người Mông Cổ, Nhược Hi không thông thuộc, đành kéo Mẫn Mẫn:

- Chỗ nào có thể nấp được?

Bây giờ Mẫn Mẫn mới cảm thấy Nhược Hi hơi bất thường, tuy thắc mắc ra mặt, nhưng cô không hỏi han nhiều, lập tức dắt nàng len lỏi qua những lều lán.

Tìm hết chỗ nọ đến chỗ kia mà không thấy. Người của thái tử đã trao đổi với người Mông Cổ xong. Bên trại Mông Cổ lần lượt tập hợp, bắt đầu đi sục sạo.

Nhược Hi càng cuống quýt, song không nghĩ ra cách gì, đành cứ liên tục chạy, liên tục tìm. Mẫn Mẫn thấy nàng hớt hải, cũng rảo chân nhanh hơn, dẫn nàng đi soát khắp nơi.

Đương khi nôn nóng đến phát cuồng, chợt có người chụp Nhược Hi lôi vào lều. Nhược Hi hoảng hồn, rồi đổi sang mừng rỡ, reo khẽ:

- Thập Tứ a ca!

Gã đáp ừ, Nhược Hi bấy giờ mới nhẹ lòng, hỏi ngay:

- Có bị thương không?

Trong bóng tối, nàng cảm thấy bàn tay nắm tay mình run run. Thập Tứ trầm giọng:

- Không – Nhược Hi chưa kịp yên tâm, gã đã bồi thêm – Nhưng Bát ca đỡ tên cho ta.

Nhược Hi rú lên, rồi bưng ngay lấy miệng. Thấy tay nàng run bần bật, Thập Tứ siết chặt hơn:

- Bị thương vào bắp tay thôi, không nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Tuy có Thập Tứ nắm chặt, tay Nhược Hi vẫn run lên từng hồi. Nàng bấu vào tay gã, gã càng bóp mạnh hơn, mạnh đến tắc máu, đến phát đau mà Nhược Hi vẫn không hay biết gì. Lòng nàng gào thét, *Bình tĩnh! Bình tĩnh! Trước mắt, việc quan trọng nhất là thu xếp cho Thập Tứ. Còn chàng không sao, chỉ bị thương vào bắp tay thôi.* Ý nghĩ đang xô đẩy liên miên trong trí Nhược Hi, bên ngoài bỗng có tiếng Mẫn Mẫn gọi khẽ:

- Nhược Hi! Nhược Hi!

Nhược Hi hỏi nhỏ:

- Anh gặp Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai Mẫn Mẫn bao giờ chưa?

- Chưa.

Nhược Hi nảy ra một cách, bèn vén rèn lên. Mẫn Mẫn đang ngó nghiêng tứ bề. Chắc hẳn lúc ngoái lại không thấy Nhược Hi đâu, cô bèn đi tìm. Nhược Hi gọi:

- Mẫn Mẫn cách cách! – Cảm thấy tay Thập Tứ gồng cứng lên, nàng trấn an – Nhất định cô ấy sẽ giúp chúng ta.

Mẫn Mẫn vào tới nơi. Nhược Hi đã tính toán sẵn, bèn quỳ sụp xuống trước mặt cô, khấu đầu nói:

- Mong cách cách cứu mạng nô tỳ!

Mẫn Mẫn cả kinh, cúi xuống đỡ nàng dậy:

- Rốt cuộc có chuyện gì? Chị hẵng kể cho tôi nghe, nếu giúp được, tôi nhất định giúp.

Thập Tứ sửng sốt, cũng chạy lại kéo Nhược Hi lên. Nhược Hi đẩy mạnh gã ra sau, khẽ quát:

- Bảo anh đừng theo vào, anh cứ khăng khăng vào. Bây giờ thì hay rồi, bị Thái tử gia coi là kẻ trộm. Làm sao giải thích rõ ràng được đây? Nếu giải thích, chuyện giữa tôi và anh sẽ bại lộ hết, cung nữ vốn không được tư tình, lén lút gặp người bên ngoài, nên hai chúng ta đều phải chết. Nếu không giải thích thì anh phải chết. Lúc ấy làm… sao tôi… em sống một mình được?

Nói rồi nước mắt ròng ròng, nửa lo lắng, nửa buồn khổ nghĩ đến Bát a ca. Mẫn Mẫn "A" một tiếng:

- Đây là người yêu của chị hả?

- Phải – Nhược Hi đáp – Bình thường trong cung không thể gặp nhau, anh ấy tưởng ra biên cương thể nào cũng có cơ hội, nhưng không ngờ lại bị Thái tử gia tưởng lầm là kẻ trộm.

Mẫn Mẫn nghe vậy bật cười, kéo Nhược Hi dậy:

- Người ta mạo hiểm rơi đầu để đến gặp chị, đủ thấy chân tình biết nhường nào. Sao chị nỡ quở trách? Yên tâm đi, việc này cứ giao cho tôi, đảm bảo anh ta được bình yên vô sự.

Nhược Hi đứng dậy, thầm áy náy, *Mẫn Mẫn, xin lỗi! Chuyện khẩn cấp quá, đành lợi dụng cô vậy, sau này sẽ tìm cơ hội báo đáp.* Con gái đang yêu rất hay mềm lòng, đặc biệt là đối với các cặp tình nhân. Vì nuôi mộng uyên ương, nên cũng mong "những người yêu nhau trên đời đều được xây tổ ấm".

Thập Tứ sớm đã hiểu ra ý đồ của Nhược Hi, cũng lựa theo nàng mà đóng vai một chàng công tử từ kinh thành xuống. Mẫn Mẫn dẫn hai người đi, hào hứng hỏi Thập Tứ đủ mọi chuyện. Nào là có sợ không? Có vất vả không? Bao giờ anh chị định kết đôi? Dỗ dành một tiểu cô nương mới mười bốn mười lăm tuổi đầu như Mẫn Mẫn là việc quá dễ dàng với Thập Tứ. Gã bịa đặt rất kín kẽ, lại liên tục để lộ vẻ mặt si tình Nhược Hi. Mẫn Mẫn cảm động vô ngần. Trên đường, binh sĩ gặp họ đều cung kính thỉnh an Mẫn Mẫn, còn ai dám hoài nghi một người Mông Cổ đang đường hoàng đi với quận chúa của mình?

Đến chỗ rẽ, Nhược Hi nói:

- Tôi không đi với hai người nữa, cho người ta khỏi chú ý.

Mẫn Mẫn cười đáp:

- Yên tâm. Sẽ ổn hết.

Nhược Hi và Thập Tứ trao đổi với nhau một ánh nhìn phức tạp, rồi Nhược Hi vội vã rời đi.

Bên ngoài nhốn nháo đến long trời lở đất, nhưng trong khu trại của Đại Thanh, không khí vẫn rất yên tĩnh. Chắc hẳn thái tử có bụng ngờ, nhưng thiếu bằng chứng xác thực nên chưa dám kinh động Khang Hy. Việc Thập Tứ coi như yên tâm rồi, nhưng nghĩ đến Bát a ca, Nhược Hi lại lo cuống, chỉ muốn chạy ngay sang xem sao. Nhưng không muốn bị để ý, nàng buộc phải ghìm bước chân, thong thả mà đi, nét mặt gắng bình thản như thường.

Đường sao dài thế? Sắp không giữ được điềm tĩnh nữa rồi, vẫn chưa tới nơi.

Khu vực quanh lán Bát a ca rất yên ắng, Bảo Trụ và Thuận Thủy đang đứng gác bên ngoài, vẻ mặt lãnh đạm, không biểu lộ điều gì khác lạ. Nhược Hi đứng lại, hít một hơi sâu, mỉm cười tiến đến. Hai người nọ chắn lối nàng, vừa cúi chào vừa nói:

- Bát gia đang tắm rửa, không tiện tiếp khách.

Nhược Hi mỉm cười, định bảo bọn họ đi gọi Lý Phúc ra nói chuyện, thì họ Lý đã xuất hiên:

- Mời cô nương vào.

Bảo Trụ và Thuận Thủy nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau, rồi tránh đường.

Vào tới nơi, Nhược Hi không thấy Bát a ca đâu cả. Đoán chừng chàng nằm trên sập mềm sau bình phong, nàng xăm xăm đi lại, được mấy bước bỗng cảm thấy không tiện, bèn đứng yên, trù trừ chưa biết nên vào hay không.

Bát a ca cất tiếng:

- Vào đây!

Nhược Hi đi vòng ra sau bình phong. Quả nhiên, Bát a ca đang nằm nghiêng trên sập, nửa thân trên còn chưa mặc áo, chắc vì có Nhược Hi đến nên vừa đắp tạm một tấm chăn chiên, song tay và vai thì đặt bên ngoài.

Chẳng phải Nhược Hi chưa trông thấy thân thể đàn ông. Ngày xưa đi học, khi trời nóng bọn nam sinh vẫn thường cởi trần chạy long nhong. Ngoài bãi biển, trên ti vi lại càng chẳng phải nói. Nhưng từ khi trở về thời cổ, nàng chưa gặp ai như thế bao giờ, huống hồ người ở trần lại là chàng. Nàng bỗng đỏ mặt, vội nhìn lảng đi nơi khác. Song lòng bấn bíu vì vết thương, nàng đành nhìn lại, cảm thấy mặt mình nóng rần rần.

Bát a ca cười khẽ:

- Lại đây!

Nhược Hi không nhúc nhích, chỉ nhìn trân trân vào khoảng loang đỏ trên cánh tay chàng, lòng nhoi nhói đau, mắt bỗng cay cay. Lý Phúc tới gần, quỳ trước sập:

- Nô tài đắp thuốc nhé!

Bát a ca không nhìn hắn, cứ chằm chằm quan sát Nhược Hi, gật đầu.

Lý Phúc nhấc vải băng, vừa dùng bông thấm máu, vừa rắc thuốc bột lên vết thương. Nhược Hi cầm lòng không đậu, tiến lại chăm chú theo dõi. Cũng may, vết thương không sâu, chỉ có điều máu vẫn đầm đìa chảy, thuốc bột rắc lên xem chừng vô tác dụng. Nhược Hi cau mày:

- Thuốc vớ vẩn gì đây? Sao chẳng công hiệu thế?

Lý Phúc miệng đáp, tay vẫn tiếp tục làm:

- Thuốc cầm máu tốt nhất rồi đấy. Cửu gia phải trả bao nhiêu vàng ở Vân Nam mới mua được, lần này sắp sẵn mang đi để dùng.

Bát a ca cười bảo:

- Thuốc tốt đến đâu cũng cần thời gian mới hiệu nghiệm chứ!

Nhược Hi cau mày tự nhủ, đúng là y học lạc hậu. Sớm biết phải quay về thời xưa thì đã đi học nghề y, bây giờ không đến nỗi chỉ đứng giương mắt nhìn. Đang nghĩ vẩn vơ, nàng giật mình, *sắp sẵn mang đi để dùng?* Chàng định làm gì đây? *Ngôi báu,* nàng ảo não nghĩ. *Trù tính cả chuyện máu chảy đầu rơi nữa.*

Bát a ca hỏi:

- Em gặp Thập Tứ đệ rồi à?

Lý Phúc bắt đầu quấn vải quanh vết thương, một tay hắn bận đỡ cánh tay của Bát a ca, băng bó bằng tay còn lại hiển nhiên là bất tiện. Nhược Hi liền nâng tay giúp, miệng lủng bủng:

- Ừm.

Cánh tay chàng run khẽ, lòng bàn tay nàng áp trên da chàng cũng nóng sực lên. Bấy giờ Nhược Hi mới cảm thấy mình thất thố, nhưng Lý Phúc đã dồn cả hai tay vào việc băng bó rồi, nàng không thể thả tay chàng xuống được. Lòng bàn tay Nhược Hi càng lúc càng nóng, hệt như cầm cục than, mặt bừng bừng, cổ cũng đỏ ửng, nàng cúi gằm mặt, không dám động đậy.

Bát a ca nằm yên, toàn thân không nhúc nhích. Lý Phúc vẫn bình thản như thường, nhưng động tác thì rất nhanh nhẹn, chẳng bao lâu đã băng xong, hắn thu dọn đồ lề, cúi chào và nhẹ nhàng rút lui.

Nhược Hi rụt tay lại, cánh tay Bát a ca rơi thịch xuống. Chàng khẽ hự lên một tiếng, Nhược Hi thầm than, *mình sao thế này? Hệt như cô bé chớm yêu, cư xử thật thất thường.* Nàng lúng túng hỏi:

- Đau không?

Bát a ca mỉm cười, trở mình ngồi dậy, Nhược Hi vội với lấy đệm kê. Bát a ca vừa dịch chuyển, tấm chăn trên người chàng đã trượt xuống. Nhược Hi đương lo chỉnh đệm, chỉnh xong đứng dậy thì chạm mắt phải phần thân trần, mặt đỏ bừng lên, nàng quay ngay đi, lưng xoay về phía chàng, lòng càng thêm bối rối. Lẽ ra nàng phải giả vờ chưa nhìn thấy, tỉnh bơ như không mới đúng, sao lại phản ứng thế này? Càng thêm lộ tẩy mà thôi. Nàng lí nhí:

- Bát gia đã không sao, em xin phép về. Đừng lo cho Thập Tứ, thu xếp ổn cả rồi.

Miệng nói, chân bước. Bát a ca liền chụp lấy tay nàng. Vẫn đứng xoay lưng, nàng dùng dằng giật ra. Chàng khẽ bảo:

- Em mà còn mạnh tay, băng bó của ta bung hết bây giờ.

Nhược Hi vội ngoái đầu lại thì thấy, Bát a ca đang níu nàng bằng tay phải, tay trái giữ tấm chăn. Tuy bất tiện, nhưng cũng chưa đến nỗi như chàng nói. Nàng không nhịn được, đưa mắt lườm chàng rồi dém chăn, giúp chàng tựa người ra cho thoải mái. Bát a ca kéo Nhược Hi ngồi xuống bên cạnh. Cả hai cùng lặng yên.

Chàng mỉm cười ngắm nàng:

- Cứ như nằm mơ ấy! Ta thường tưởng…

Muốn ngăn chàng lại, Nhược Hi vội lảng chuyện khác:

- Sao biết em đã gặp Thập Tứ a ca? Mà hình như Bát gia không lo cho anh ấy?

Bát a ca lắc đầu, rồi nói rõ hơn:

- Thấy ta bị thương, em không kinh ngạc, hiển nhiên là do biết từ trước, vậy chỉ có thể là Thập Tứ đệ bảo em. Còn lo ấy hả? Ở đây đâu phải chỉ toàn người của thái tử, bọn họ biết lục soát, người của ta lại không biết phá ngang ư? Đến giờ vẫn chưa ai về cấp báo, đủ thấy mọi sự vẫn an ổn. Hơn nữa, em đã gặp Thập Tứ mà vẻ mặt lại bình thản thế này, chứng tỏ chú ấy trốn kỹ rồi.

Những điều chàng nói, Nhược Hi lường trước vài phần, còn vài phần không ngờ đến. Nàng lại hỏi:

- Vì sao thái tử phát hiện được?

Lần này, Bát a ca nhíu mày ngẫm nghĩ một lát mới chậm chạp đáp:

- Lúc đi ra ta thận trọng lắm, không ai trông thấy cả. Nhưng dạo này thái tử cắt người tuần tra lòng vòng để ngăn ngừa ta thư đi tin lại với kinh thành, mà ở đây có mấy người nhìn dáng ta và Thập Tứ đệ lại không nhận ra đâu, nên bọn ta mới bị chú ý.

Nhược Hi buột miệng:

- Trong kinh có chuyện gì thế? Vì sao Thái tử gia phải ngăn ngừa?

Bát a ca mỉm cười nhìn nàng, kiên nhẫn đáp:

- Hoàng a ma không cho phép ta liên lạc với ở nhà. Thái tử gia bài binh bố trận như vậy, một là muốn nắm thóp ta, đợi thời cơ khép ta vào tội bất tuân thánh chỉ, hai là gần đây Hoàng a ma định cải tổ nhân sự, theo lời Thập Tứ đệ thì phần lớn những cải tổ ấy gây bất lợi cho ta, đợi đến tháng Chín ta về kinh, mọi sự đã đâu vào đấy hết rồi. Thập Tứ đệ cho rằng ta nên chuẩn bị ít nhiều phương cách đối phó ngay từ bây giờ.

Nhược Hi tư lự hỏi:

- Hoàng thượng mà đã quyết định, các vị liệu có cách gì đây?

Bát a ca bật cười:

- Kể ra dài dòng lắm. Nói ngắn gọn thế này, dẫu là thiên tử tôn quý cũng không phải hễ muốn là được. Nếu em thật sự muốn biết, thì ta sẵn lòng giải thích tỉ mỉ.

Nhược Hi dẩu môi, không nói gì. Bát a ca hỏi:

- Thập Tứ đệ trốn ở đâu?

Nhược Hi cân nhắc một thoáng, rồi trêu:

- Đoán thử xem!

Bát a ca tủm tỉm:

- Em đã bắt đoán, thì nhất định là một chỗ mà ta không dễ dàng nghĩ tới rồi – Chàng ngẫm nghĩ một lúc – Ở

chỗ Mẫn Mẫn cách cách?

Nhược Hi ỉu xìu, phụng phịu đáp:

- Phải.

Bát a ca kinh ngạc:

- Thật ư? Em thuyết phục cô ấy bằng cách nào vậy? Chuyện này không phải chuyện nhỏ đâu nhé!

Hóa ra chàng không chắc chắn với suy luận của mình, bấy giờ Nhược Hi mới lại thấy vui, nghiêng đầu đắc ý:

- Không cho anh biết.

Bát a ca im lặng, mỉm cười ấm áp nhìn nàng. Nhược Hi ngó xuống cánh tay chàng, ngẫm lại mà sợ:

- Thái tử táo gan thật, dám lấy tên ra bắn người ta.

Bát a ca nhếch mép:

- Lấy tên bắn trộm là chuyện đương nhiên, tận dụng cái đương nhiên ấy để tiêu diệt chúng ta, chẳng phải càng hay ư?

Nhược Hi ớn lạnh, chợt nhớ đến kết cục mai sau, tâm trạng yên bình qua cuộc nói chuyện bỗng tiêu tan hết, trái tim tràn ngập buồn đau, vẻ mặt nàng bắt đầu trở nên xa vắng.

Nhận ra sự thay đổi của Nhược Hi, Bát a ca bèn vươn tay kéo giật nàng lại, ôm nàng vào lòng. Nhược Hi muốn vùng dậy, nhưng chàng siết chặt người nàng, áp đầu nàng dưới cằm mình, khe khẽ nói:

- Ta không chịu được dáng vẻ vừa rồi của em. Nó luôn khiến ta cảm thấy em ở xa ta quá. Có gì trong trái tim em thế? Nỗi sợ ư? Đừng sợ. Mọi việc còn ta đây. Ta sẽ không để em phải gánh chịu bất cứ một thương tổn nào cả.

Chàng đang ôm nàng thủ thỉ thì Lý Phúc xộc vào. Bất thần chứng kiến cảnh ấy, hắn hoảng hồn quỳ thụp xuống đất, dập đầu lia lịa. Bát a ca buông Nhược Hi, vẻ mặt bình thản:

- Chuyện gì vậy?

Nhược Hi lúng túng cúi gằm mặt, không dám nhìn Lý Phúc. Tên thái giám đáp vội:

- Có người về báo, Thái tử gia đang ở bên trại Mông Cổ, sục sạo trong ngoài đã ba lượt, lật tung khắp mọi chỗ lên mà không thu được kết quả gì, định lát nữa sẽ quay sang lục soát bên này.

Bát a ca nhếch cười, than:

- Chẳng sá quản gì nhỉ, cũng không ngại kinh động cả Hoàng a ma nữa. Nhưng đến đúng lúc lắm, tiện làm chứng cho ta luôn.

Nhược Hi thất kinh, trông tay chân thế này thì giấu giếm sao nổi, cho dù lấp liếm qua tối nay, ngày mai ngày kia cũng chẳng che mắt được thiên hạ. Hễ lên ngựa, gồng một cái máu bật ra khỏi vết thương thì bao biện cách nào? Viện cớ gì để khỏi cưỡi ngựa, khỏi đi săn?

Bát a ca bảo Lý Phúc:

- Pha chén trà nóng lại đây! Nóng sôi ấy.

Lý Phúc tuân lệnh chạy biến đi. Nhược Hi vẫn âm thầm nghĩ ngợi. Bát a ca ngồi thẳng dậy, bảo:

- Đưa áo cho ta.

Nhược Hi vâng lời, nhỏm dậy lấy áo đem lại. Bát a ca đứng lên định tự mặc. Không màng câu nệ thẹn thùng nữa, Nhược Hi liền hầu chàng mặc áo, mặt vẫn đỏ dừ. Bát a ca đứng yên để nàng giúp xỏ tay, buộc khuy, bẻ

cổ. Xong xuôi, Nhược Hi cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới, thấy không lộ sơ hở nào cả thì gật đầu với chàng, ra ý đã ổn.

Bát a ca chăm chú nhìn Nhược Hi, đoạn đưa tay vuốt nhẹ má nàng, toan mở lời thì Lý Phúc lên tiếng phía ngoài bình phong:

- Trà pha xong rồi!

Bát a ca hạ tay xuống, khẽ giục Nhược Hi:

- Em hãng về đi! – Không đợi nghe nàng đáp, chàng bảo Lý Phúc – Gọi Bảo Trụ vào đây!

Rồi bước ra ngoài.

Nhược Hi ra theo, sắp sửa về lại bứt rứt không biết lát nữa chàng ứng phó thế nào với thái tử, nên cứ lần lữa ở đấy.

Bát a ca ngồi vào bàn, tiện tay vớ lấy quyển sách. Liếc thấy Nhược Hi vẫn đứng lại, chàng cũng không thắc mắc gì, nhấc trà lên nếm thử rồi gọi:

- Chưa đủ nóng. Ta bảo thật sôi!

Lý Phúc lộ vẻ căng thẳng, vội bưng chén trà đi ra. Nhược Hi bắt đầu cảm thấy bất thường, ngờ vực đưa mắt nhìn Bát a ca.

Bát a ca mỉm cười nói với Bảo Trụ:

- Lần này đành bắt ngươi chịu tủi vậy. Nghe này!

Bảo Trụ liền quỳ xuống đất. Bát a ca dặn:

- Lát nữa Thái tử gia đến, ngươi hãy bất cẩn đổ trà vào cánh tay phải ta. Nhất định phải khiến ta bị bỏng. Còn làm sao để trông thật giống, thật kín kẽ thì ngươi tự nghĩ cách.

Bảo Trụ thần người ra. Bát a ca nghiêm giọng:

- Nghe rõ chưa?

Bảo Trụ vội gật đầu, đáp:

- Nô tài nghe rõ rồi.

Bát a ca cười bảo:

- Lui xuống đi.

Nhược Hi phát hoảng, *cả một chén trà sôi ư?* Nhưng chẳng nghĩ ra được cách gì hay hơn, nàng đành đưa mắt về phía chàng, lần này chàng không nhìn nàng nữa, chỉ ung dung xem sách. Nhược Hi bặm môi, quay mình đi ra khỏi lán.

Vừa vén rèm lên, nàng đụng ngay thái tử cùng bốn thuộc hạ đi vào. Xung quanh đang lục soát mà vẫn rất yên ắng. Xem ra thái tử mới nghi ngờ chứ chưa chắc chắn người mình trông thấy là Thập Tứ, bởi vậy không dám làm to chuyện trước khi bằng cớ thu thập đủ. Đã khó lòng tiến hành lùng tìm một cách rình rang, thì chỉ còn nước đến thăm dò Bát a ca mà thôi.

Nhược Hi nhún gối thỉnh an. Thái tử hơi cau mày, rồi nói:

- Cô nương lại ở đây cơ à! Mà chị cô là phúc tấn của Bát đệ, so ra cũng gần gụi hơn người khác thật.

Nhược Hi cười thưa:

- Hồi chưa vào cung, nô tỳ từng ở trong phủ Bát gia hơn nửa năm, biết Bát gia có cao xoa vết bầm rất tốt,

nên đến xin một ít.

Nàng chìa tay ra, nhưng trong bụng thì nghĩ, *ngươi đã thích nói kiểu ấy, ta cũng chẳng cần thanh minh làm gì, vả chăng quan hệ sớm đã sờ sờ ra đó rồi, cứ đường hoàng bày cho ngươi xem.*

Thái tử ngó những lằn tím trên tay nàng, đầu mày giãn ra, liền quan tâm hỏi han xem tại sao. Nhược Hi trả lời vắn tắt:

- Bị trầy lúc chiều cưỡi ngựa.

Thái tử nói:

- Đằng ta cũng có ít thuốc chữa bầm tốt lắm, để về sai người đưa sang cho cô.

Ân điển của thái tử, đâu được phép từ chối? Nhược Hi bèn nhún mình tạ ơn. Thái tử hỏi tiếp:

- Cô đến lâu chưa?

Nhược Hi cười đáp:

- Vì trao đổi dăm ba câu với Bát gia, kể cũng được một lúc rồi đấy.

Thái tử nghe xong, lộ vẻ suy nghĩ. Y còn định hỏi nữa thì Bát a ca đã ra đón, cúi mình thỉnh an:

- Không biết Nhị ca đến, thần đệ tiếp giá muộn.

Thái tử mỉm cười cho Bát a ca đứng lên, rồi ra chiều lơ đãng quan sát sắc mặt chàng:

- Tự nhiên nổi hứng lang thang lại chỗ em, đừng đa lễ.

Bát a ca xoay người, cung kính mời thái tử vào trong. Lúc cất bước theo y, chàng lướt mắt sang Nhược Hi, dừng ánh nhìn ở nàng một thoáng, song chân vẫn bước đều, vẻ mặt không đổi, nụ cười vẫn tươi.

Đi được mấy bước thì gặp Bảo Trụ bưng hai chén trà chạy ngược lại, Nhược Hi bèn giảm tốc độ. Chỉ lát sau, nghe "choang" một tiếng chén rơi, tiếp theo là tiếng nô bộc hoảng hốt "Bát gia", tiếng Bảo Trụ "Nô tài đáng chết", tiếng thái tử quát gọi thuộc hạ đi triệu thái y. Tim thắt lại, Nhược Hi rảo chân tới nấp sau lán, trông thấy có người hơ hải lao đi tìm thầy thuốc, thấy Bảo Trụ bị lôi ra gục đầu quỳ trước sân, xem chừng không tránh nổi vài mươi hèo. Nàng đang tần mần nghĩ thì Lý Phúc đã dẫn hai người đến nhét giẻ vào mồm Bảo Trụ, căng hắn ra trên băng ghế phạt mà quất. Hết roi này đến roi khác, chẳng bao lâu máu đã rịn ướt, rồi loang dần loang dần.

Nhược Hi nhắm nghiền mắt, hít mấy hơi thật sâu và ngoảnh mặt đi về lán mình. Nàng không muốn dự phần vào tấn tuồng của họ, không muốn nhìn thấy cảnh máu me be bét. Cuộc sống của nàng đã đủ rầu rĩ rồi, đâu cần máu tươi để nhuốm thêm bi thảm nữa.

34

Cớ gì lại tối đen thế này? Trên trời sao vắng bóng, bốn bề gió u u, cảm giác tức thở bóp nghẹn lấy người. Lòng đương sợ hãi, chợt thấy đằng xa thấp thoáng ánh đèn, nàng chẳng kịp nghĩ kỹ, liền cất bước chạy về phía ấy. Dọc đường vấp lên vấp xuống, nàng cũng không màng bận tâm, chỉ muốn mau mau với lấy nguồn sáng và hơi ấm duy nhất giữa mịt mùng kia.

Chạy tới gần mới nhìn rõ, thì ra là Bát a ca đang cầm đèn lồng thảnh thơi dạo bước, vạt áo dài xanh gió lùa lật phật. Trông thấy nàng, chàng dừng chân, mỉm cười ấm áp. Nhìn khuôn mặt hiền hậu và nụ cười ôn hòa của chàng, bao nỗi sợ hãi, kinh hoàng, hoang mang trong nàng vụt tan biến. Lòng bình yên trở lại, nàng hoan hỉ reo: "Bát gia!" rồi định chạy sang, chợt một mũi tên bay vù đến, cắm phập vào lồng đèn. Cùng khoảnh khắc lửa nến tắt phụt, nét cười trên mặt Bát gia bỗng nhuốm màu thê lương tuyệt vọng, chàng ảo não nhìn nàng, bóng dáng nhòa dần theo màn đêm.

Nhược Hi đau xé ruột, thét lên: "Đừng!", và ngồi bật dậy. Ngọc Đàn đang ngủ phía ngoài bình phong chạy bổ vào:

- Chị! Chị gặp ác mộng à?

Nhược Hi, tim còn lẩy bẩy, người cũng run nẩy từng cơn. Ngọc Đàn quàng tay quanh nàng, vỗ về:

- Chị ơi! Chị!

Nụ cười ấy! Ánh mắt ấy! Lạnh làm sao! Nhược Hi ôm chầm lấy cô bạn. Ngọc Đàn không hề thắc mắc, chỉ yên lặng ôm lại nàng.

Một lúc sau trấn tĩnh dần, Nhược Hi bảo:

- Tôi ổn rồi. Em đi ngủ đi!

Ngọc Đàn dịu dàng đề nghị:

- Hay em ngủ đây với chị?

Nhược Hi lắc đầu, ngả mình xuống. Ngọc Đàn đắp chăn cho nàng rồi lặng lẽ lui ra.

Còn lại một mình trong bóng tối, nàng không dám khép mi vào nữa, mắt cứ mở chong chong. Nụ cười thê lương tuyệt vọng, ánh nhìn ảo não khôn cùng… Càng gắng sức xua đuổi những hình ảnh ấy, chúng lại càng hiện lên rõ rệt. Nhược Hi co rúm người trong chăn, hồn quay cuồng muôn vàn ký ức: nhà Nhược Lan lần đầu gặp gỡ, chàng điềm đạm nói nói cười cười; dưới màn lá thu bay tơi tả, chàng nghiệt ngã buộc nàng vâng lời; giữa đất trời một màu trắng xóa, chàng êm ả cùng nàng dạo chơi; khi đợi nghe lời hứa đeo vòng, chàng nắm tay nàng, đôi mắt ngập tràn khắc khoải và hi vọng; bên gốc hoa quế, nụ cười của chàng ấm áp như nắng xuân; rồi thứ giấy viết thư tỏa hương bách hợp…

Tuy Thập Tứ không kể tỉ mỉ Bát a ca đã âm thầm dọn đường cho nàng thế nào, nhưng Nhược Hi không phải kẻ vô tri, làm gì không cảm nhận được sự đối xử bao dung của ma ma hướng dẫn, sự chăm lo kín đáo của thái giám và cung nữ chưởng quản. Chỉ e còn nhiều việc khác nàng chưa tường tận mà thôi.

Nếu có quyền lựa chọn, Nhược Hi cho rằng thà rớt vào phủ Tứ a ca lại hơn. Bởi biết trước kết cục, nàng vẫn luôn hi vọng mình sẽ đủ sức xa lánh. Ai trên đời này mà không vị kỷ, nàng đã minh bạch chuyện mai sau, thì không thể hăm hở tiến tới theo kiểu vì nghĩa quên thân được nữa. Nào ngờ bốn năm qua, từng chút, từng chút một, chàng dần dần trở thành một phần của cuộc đời nàng, giống như chiếc vòng ngọc trên cổ tay, sớm đã gắn bó với nàng như hình với bóng. Dù nàng cố dựng quanh mình tường đồng vách sắt, nhưng ngày qua tháng lại, khó lòng ngăn nước chảy đá mòn.

Thao thức suốt một đêm, đến khi nghe Ngọc Đàn lịch kịch bên ngoài, biết cô thức rồi, Nhược Hi bèn tung chăn ngồi dậy, quyết định đã sẵn trong lòng. Thấy nàng, Ngọc Đàn lộ vẻ hoảng hốt:

- Sao mới một đêm mà gầy tọp đi thế này?

Nhược Hi ngắm mình trong gương, cười khẽ:

- Chắc là do không ngon giấc, mặt hơi phờ phạc, gây cảm giác thế thôi.

Nàng cẩn thận vẽ mày, thoa phấn hồng thật đều, rồi đeo hoa tai. Xong xuôi, mặt vẫn tái nhợt dù đã có lớp phấn che, nhưng mắt thì rực sáng, đôi con ngươi long lanh như đang thắp hai đốm lửa nhỏ. Vừa mỉm cười quyến rũ với khuôn mặt trong gương, nàng vừa lẩm bẩm:

- Có thay đổi được lịch sử hay không, nhờ cậy cả vào ngươi đó!

…

Sáng sớm đến chầu, trông thấy Nhược Hi, Bát a ca lộ vẻ sửng sốt. Nhược Hi liếc sơ cánh tay phải băng bó của chàng, rồi chăm chú hầu trà Khang Hy. Bấy giờ hoàng đế đang nghe thái tử thuật lại vụ bỏng. Nghe xong, ông truyền cho Bát a ca chuyên tâm dưỡng thương, chàng bèn khấu đầu tạ ơn, trở về lán nghỉ.

Lúc Nhược Hi đưa trà đến chỗ thái tử, Khang Hy lãnh đạm hỏi:

- Tối hôm qua có bắt được kẻ trộm không? Mất cái gì?

Nhược Hi nhìn thái tử, thấy tay y run run dưới bàn. Thái tử cung kính đáp:

- Không ạ. Vì phát hiện kịp thời, nên chưa mất gì cả.

Khang Hy uống một ngụm trà:

- Trại bên kia phật ý lắm. Kể là ngươi lu loa có kẻ trộm mặc y phục Mông Cổ, xong lật tung cả lều lán người ta lên mà chẳng tìm được gì.

Thái tử tái mét mặt, vội đứng dậy thưa:

- Nhi thần nhất thời lỗ mãng, không suy xét thấu đáo, xin Hoàng a ma trách phạt!

Khang Hy liếc thái tử, ôn tồn dặn:

- Sau này phải cân nhắc kỹ càng rồi hãy hành động.

Thái tử vội gật đầu thưa vâng.

Dùng cơm xong, Khang Hy dẫn thái tử và các đại thần cưỡi ngựa đi săn. Đám người đi xa dần, xa dần, hầu cận xung quanh cũng tản ra hết, Nhược Hi còn đứng lặng hồi lâu. Mãi cho tới khi Khang Hy khuất dạng hẳn, nàng mới quay về.

Gần tới lán Bát a ca, nàng bỗng bước chậm rì. Tuy đã quyết định đâu vào đấy, nhưng khi bắt tay thực hiện, lòng nàng vẫn mâu thuẫn khôn nguôi. Cuối cùng hồi tưởng sự săn sóc chu đáo chàng dành cho nàng bốn năm qua, nàng lại đều đặn tiến tới.

Lúc Nhược Hi vén rèm bước vào, Lý Phúc đang hầu Bát a ca dùng cơm. Hai tay cử động bất tiện cả, nên chàng đành để Lý Phúc bón hộ. Trông thấy nàng, Bát a ca ngừng ăn, lẳng lặng đưa mắt nhìn. Lý Phúc cúi đầu đứng tránh ra sau lưng chủ. Nhược Hi và tay thái giám im lìm ngó nhau hồi lâu, rồi nàng mỉm cười đi lại gần, bảo hắn:

- Công công hãng tạm lui!

Lý Phúc liếc chủ thật nhanh, đoạn khom mình đi ra ngoài. Nhược Hi kéo ghế đẩu ngồi xuống bên cạnh Bát a ca, một tay cầm đũa, một tay hứng đĩa nhỏ, gắp thức ăn đưa lên miệng cho chàng.

Bát a ca không mở miệng ngay. Chàng đăm đăm nhìn nàng, mắt lờ mờ một tia bất an. Nhược Hi thả thức ăn xuống đĩa, mỉm cười duyên dáng, dịu dàng hỏi:

- Không muốn em hầu cơm à?

Bát a ca vẫn quan sát nàng:

- Nếu đây là lần đầu, ta mừng còn không kịp. Nhưng nếu đây là lần cuối, ta thà hoãn lại đời đời.

Nhược Hi nhoẻn cười, nhìn chàng thật nồng nàn, rồi gắp thức ăn đưa lên. Bát a ca nhìn sâu vào mắt nàng. Nhược Hi biết, mắt mình lúc này chỉ có thiết tha và thiết tha. Bát a ca chợt bật cười, há miệng đón thức ăn. Được mấy miếng, chàng gọi:

- Lý Phúc!

Tay thái giám nhanh nhảu tiến vào. Chủ hắn bảo:

- Lấy bình rượu lại đây!

Lý Phúc ngần ngừ:

- Đang bị thương mà uống rượu e không ổn.

Hắn nói với Bát a ca, nhưng mắt chỉ nhìn Nhược Hi. Bát a ca cười mắng:

- Ngươi là chủ nhân, hay ta đây?

Nghe vậy, Lý Phúc không dám lèo nhèo nữa, đành đi ra. Một lát sau, hắn bưng bình rượu và hai cái chén vào. Nhược Hi đứng dậy đón khay:

- Chỉ uống đúng một lần thôi.

Hàng mày cau rúm bấy giờ mới giãn nhẹ, Lý Phúc cúi mình yên lặng lui ra.

Nhược Hi rót rượu đưa đến miệng Bát a ca. Chàng tươi tỉnh nhìn nàng, đôi mắt u tối ngày thường nay rực sáng, tỏa ra chan chứa ánh cười khiến sắc mặt rạng ngời như ngọc. *Niềm sung sướng mới chân thành làm sao!* Nhược Hi không khỏi động lòng, chút lấn cấn ban nãy đã ít nhiều tan chảy. Xứng đáng mà, chí ít bây giờ chàng cũng vui vẻ, không phải vậy ư?

Bát a ca đăm đắm nhìn nàng. Sự điềm tĩnh lúc mới đến dần dần trốn chạy cả, Nhược Hi thẹn thùng nhìn vào mắt chàng lần nữa rồi ngoảnh mặt đi, cười nụ:

- Có uống không đây?

Bát a ca vội ghé lại tay nàng, thong thả uống hết. Nhược Hi cũng uống một chén, và tiếp tục hầu chàng dùng cơm.

Đợi họ súc miệng, rửa tay xong, Lý Phúc vào bê mâm bát đi. Nhược Hi trải đệm, để Bát a ca ngồi tựa ra thật thoải mái, rồi hỏi:

- Có đọc sách không, em lấy cho?

- Không – Bát a ca mỉm cười – Không thích đọc gì hết. Chỉ thích em ngồi bên ta.

Nhược Hi nhìn chàng:

- Hôm nay em trực, còn phải sang chuẩn bị trà bánh. Kẻo không Vạn tuế gia về thì uống cái gì? Hơn nữa, em cũng nên đi xem Thập Tứ a ca thế nào.

Bát a ca không nói không rằng, cứ trân trân nhìn nàng. Nhược Hi thấy khó cưỡng, vả chăng bây giờ nàng thật chẳng muốn làm trái ý chàng nữa, bèn ngồi xuống bên cạnh:

- Thì một lúc vậy.

Bát a ca mỉm cười, thư thái thở ra một hơi:

- Ta đã mong ước từ lâu lắm rồi, cái ngày được em tự nguyện đến ngồi cạnh thế này.

Nhược Hi đỏ mặt, cúi đầu im lặng, lòng nhen lên tư vị ngọt ngào. Phụ nữ, chẳng bao giờ cưỡng được những

câu đường mật.

Chàng nhích lại gần. Nàng dịch ra một chút theo bản năng. Bát a ca bật cười, không di chuyển nữa, ánh mắt vẫn dán trên mặt nàng. Cảm giác ngọt ngào giờ đã pha lẫn bất an, áp lực vô hình càng lúc càng đè nặng, Nhược Hi bỗng đứng bật dậy:

- Phải đi thật rồi!

Bát a ca phì cười:

- Còn giữ em thì chắc lần sau em chả dám đến nữa. Đi đi vậy!

Nhược Hi toan đi, Bát a ca dặn với theo:

- Đừng đến chỗ Thập Tứ đệ vội.

Nàng dừng bước nhìn chàng. Bát a ca nói:

- Chú ấy ở đằng Mẫn Mẫn cách cách là an toàn rồi. Hãng đợi vài hôm cho Thái tử gia lơi lỏng cảnh giác, bấy giờ tính tiếp.

- Nếu hai người đã bàn bạc ổn thỏa thì cứ để anh ấy về sớm, thế là vẹn cả đôi đường.

- Bàn bạc cũng hòm hòm rồi. Nhưng hiện tại, nhất định Thái tử gia đang nghĩ, lục soát cả hai trại đều không thấy, nếu quả đúng là Thập Tứ đệ thì thể nào chẳng phải về kinh, chắc chắn anh ta sẽ cắt người đi rà soát vòng ngoài. Nên cứ thư thư vài hôm, chờ thái tử hết nghi ngờ hãy đi, như vậy hay hơn.

Nhược Hi gật đầu, bụng bảo dạ, sau này khỏi phải lo xa hộ nữa. Bọn họ từ nhỏ đã quen bày mưu tính kế, so ra mười nàng cũng không theo kịp một người bọn họ. Nàng vừa nghĩ vừa bước ra khỏi lán. Bát a ca nói vọng theo, nhẹ nhàng:

- Buổi tối, ta đợi em!

Nhược Hi đi dưới trời xanh tháng Sáu, mắt ngước nhìn những đám mây trên cao. Từ nay về sau không thể "lòng như mây bềnh bồng, đến đi không vướng bận" được nữa rồi. Thoáng cay đắng, nàng tự cổ vũ: hãy thỏa sức yêu chàng, hết dạ yêu chàng, để chàng toàn tâm toàn ý yêu mình đi!

Buổi chiều, dặn Vân Hương những việc cần chú ý cho ca trực buổi tối xong, Nhược Hi về lán riêng tắm rửa chuẩn bị. Nàng ngâm mình trong bồn tắm nhỏ nước hoa hồng, nhắm mắt ngẫm nghĩ giữa làn hương phiêu diêu, *kể từ hồi trở về thời xưa, có thể coi như đây là lần hẹn hò đầu tiên nhỉ?* Mãi cho đến khi cảm thấy thân thể đã thoang thoảng thơm, nàng mới chậm rãi đứng dậy.

Ngoài kiểu tóc thường ngày vẫn chải, Nhược Hi không thạo kiểu nào khác cả, nhưng loay hoay hồi lâu, nàng cũng vấn xong một kiểu mới điệu đà. Thời gian bỏ ra xem chừng xứng đáng!

Nàng đánh răng bằng muối khoáng và một kiểu bàn chải đơn giản tự chế, xong ngậm một ngụm nước hoa hồng pha loãng, súc mãi mới nhả ra, tự nhủ nếu không thể làm cho "hơi thở thơm như lan" thì "thơm như hoa hồng" cũng được vậy.

Chuẩn bị xong đâu đấy rồi, Nhược Hi tự ngắm mình trong gương. *Hoa nhường nguyệt thẹn chắc là thế này đây!*

Nàng ra tới cửa, đúng lúc một cô gái Mông Cổ mặt tròn chạy tới báo:

- Cách cách chúng tôi mời cô lại!

Nhược Hi ngẫm nghĩ rồi bảo:

- Phiền cô về thưa, hôm nay tôi bận không thể đi được. Nhắn cách cách chịu khó đợi, độ hai hôm nữa thể nào tôi cũng sang vấn an.

Cô gái nọ giương mắt nghi hoặc, rồi phăm phăm chạy đi.

Vào tới lán Bát a ca, Nhược Hi vẫn lẩn quẩn với suy nghĩ, *chẳng biết Thập Tứ thế nào?* Chắc gã sẽ hiểu ý kín của anh gã thôi. Còn về việc đối phó với Mẫn Mẫn, nếu gã không đủ khả năng thu xếp ổn thỏa thì nói gì đến đấu trí với thái tử?

Bát a ca đang ngồi nghiêng người chơi cờ. Thấy Nhược Hi xuất hiện, chàng nhìn ngay vào nàng, ngắm từ đầu đến chân một cách lộ liễu. Mắt sáng lên, chàng ra hiệu cho nàng ngồi xuống chỗ đối diện:

- *Con gái làm dáng với kẻ yêu mình* là đây, phải không?

Nhược Hi không trả lời, chỉ hỏi:

- Tay cử động bất tiện, sao còn bày vẽ mấy thứ này?

Bát a ca cười đáp:

- Chỉ nhúc nhắc mấy ngón tay, không dùng sức thì hề hấn gì! Vết bỏng cũng nhẹ ấy mà.

Chàng bảo Lý Phúc cất bàn cờ, dọn cơm. Nhược Hi hỏi:

- Bảo Trụ vẫn ổn chứ?

- Mấy hèo thôi, hắn chịu được.

Nhược Hi thầm thở dài, nhưng không nói gì.

Hai người yên lặng dùng cơm xong, Nhược Hi đọc sách cho chàng nghe. Dưới lửa nến, vẻ mặt chàng êm đềm, khóe miệng không gắn nụ cười như ngày thường, nhưng ánh mắt ngập tràn hoan hỉ. Thi thoảng ngước nhìn chàng, bắt gặp cặp mắt chàng lung linh như nước mùa xuân, nàng thấy tim đập mạnh, lại vội vàng cúi xuống tiếp tục đọc. Khi nàng đứng dậy cáo từ, chàng không níu giữ, chỉ nắm tay nàng, lặng lẽ ấp ủ trong đôi tay mình một lúc, rồi buông cho nàng đi.

…

Mấy hôm nay mọi sự đều yên ả, thái tử lộ vẻ buồn rầu, xem chừng đã nản lòng. Nhược Hi cũng đã sang gặp Mẫn Mẫn vài lần, không hiểu Thập Tứ tâm sự thế nào với cô mà cô không hay nói chuyện nữa, chỉ tỉ mỉ quan sát nàng với vẻ thú vị. Nhược Hi dĩ nhiên không khơi gợi nhiều, thường hỏi thăm đôi chút là tạ từ, gắng giữ khoảng cách nhất định với Mẫn Mẫn cách cách.

Chiều nay, nàng cố ý đợi cho đến khi cô chỉ có một mình mới tủm tỉm tiến đến thỉnh an. Mẫn Mẫn chìa tay cho nàng đứng dậy. Đàn bà mà đã chia sẻ bí mật tình ái với nhau thì rất dễ gần gũi, thành ra Mẫn Mẫn cư xử với Nhược Hi vô cùng thân mật. Đi dạo với nàng một lúc, cô cười hỏi:

- Nhớ người ta hả?

Nhược Hi nhếch miệng, không đáp. Mẫn Mẫn túm lấy tay nàng:

- Tôi thấy anh ấy được đấy!

Nhược Hi liếc mắt nhìn sang:

- Năm nay cách cách bao nhiêu tuổi? Chắc chỉ mười bốn mười lăm. Nói như nhiều kinh nghiệm lắm vậy.

Mẫn Mẫn đẩy nàng một cái, bĩu môi:

- Tôi khen ý trung nhân của chị, chị lại đi chọc ghẹo tôi.

Nhược Hi cười hỏi:

- Tối tôi lại đằng cô có tiện không?

Mẫn Mẫn lắc đầu:

- Tôi bảo không tiện thì sao đây?

Nhược Hi cười nói:

- Nếu cô muốn giữ anh ta, tôi nhường luôn cho đấy.

Mặt Mẫn Mẫn ửng hồng:

- Đúng là thần nanh đỏ mỏ! Tôi đấu không lại chị. Tối chị sang đi.

35

Thập Tứ a ca vẫn đeo bộ râu ria xồm xoàm, thật không hiểu mấy ngày qua gã rửa mặt kiểu gì.

Mẫn Mẫn cười liếc Nhược Hi, lại liếc Thập Tứ, mãn nguyện bảo:

- Anh chị cứ thong thả tâm sự. Tôi ra ngoài trước.

Cô nháy mắt với Nhược Hi, đoạn rời khỏi lán. Thập Tứ a ca lên tiếng, sau một lúc im lặng nhìn Nhược Hi:

- Cảm ơn cô rất nhiều.

Nhược Hi bật cười:

- Chúng ta quen nhau bao lâu rồi? Giao tình hơn bốn năm trời, chưa kể anh cũng rất quan tâm đến tôi, thế mà còn dùng chữ cảm ơn, không thấy khách sáo à? Vả chăng nếu không có tôi, người của các anh cũng chẳng đời nào để anh gặp bất trắc, tôi chỉ tình cờ đến đúng lúc đấy thôi.

Thập Tứ nhìn xuống, phì cười, rồi nghiêm mặt hỏi:

- Nghe nói Bát ca bị bỏng tay?

Nhược Hi cũng thôi cười, thở dài khẽ nói:

- Lát nữa gặp Bát gia, anh tự đi mà hỏi.

Thập Tứ sửng người:

- Gặp ở đâu?

- Anh ấy sang bây giờ đây, gặp ở trại của người Mông Cổ chứ đâu.

Thập Tứ cười khen:

- Ý hay! Người Mông Cổ đã không ưa Thái tử gia, chuyến này thái tử lại xới tung doanh trại của họ lên mà không tìm được cái kẻ bị quy kết là trộm cướp kia. Bên này còn đang bực mình, chắc thái tử chưa dám bén mảng lại ngay đâu.

…

Mẫn Mẫn ngạc nhiên hỏi:

- Anh ta đi đâu vậy?

Nhược Hi đáp:

- Bởi mấy ngày nữa phải về kinh, nên anh ấy muốn đi từ biệt bạn bè, cảm ơn họ ngày thường đã đối xử tốt với tôi.

Câu nói dối bật ra mà không cân nhắc kỹ, song Mẫn Mẫn mới mười bốn mười lăm tuổi đầu, lại được a ma cưng chiều bảo bọc, chưa từng va chạm sự đời, nghe qua cũng không bận tâm ngờ vực, liền sà vào gần Nhược Hi, hỏi:

- Khi nào rảnh rỗi chị dạy tôi kịch hát nhé?

Nhược Hi ngẩn người, không biết ý tưởng này từ đâu nảy ra, bèn giương mắt thắc thỏm nhìn lại. Mẫn Mẫn cười hì hì:

- Anh ấy kể hết với tôi rồi. Chính tại nghe bài ca mà chị hát tặng, anh ấy mới bắt đầu rung rinh vì chị.

Nhược Hi cười mếu. *Cái tay Mười bốn này, không hiểu còn bịa đặt những chuyện tinh quái gì để mua vui cho cô bé đây!* Nàng đành chiều theo:

- Được!

Mẫn Mẫn ngập ngừng:

- Thập Tam a ca có thích nghe kịch hát không?

- Thích – Nhược Hi bật cười – Thập Tam a ca thẩm âm rất tốt, tài đàn sáo nức tiếng trong đám công tử kinh thành.

Nghe vậy, Mẫn Mẫn nín lặng, chong mắt nhìn ra xa, ngây ngẩn hồi lâu mới buồn rầu nói:

- Muốn nghe chàng chơi đàn thổi sáo biết bao, nhất định là du dương lắm! – Cô kéo tay Nhược Hi – Chị nghe bao giờ chưa? Kể cho tôi đi, lúc ấy là nhân dịp nào? Vẻ mặt chàng ra sao? Tên khúc nhạc? Chàng mặc áo màu gì? Biểu diễn cho ai nghe?

Nhược Hi đã định trả lời mấy lần, nhưng bị một lô một lốc câu hỏi trám kín cả miệng, đợi xong hẳn, nàng mới áy náy đáp:

- Tôi chưa nghe!

Mẫn Mẫn ỉu xìu, Nhược Hi liền an ủi:

- Nếu năm tới ra tái ngoại mà cô và Thập Tam a ca cùng có mặt, tôi nhất định sẽ bảo anh ấy diễn tấu cho cô nghe.

Mẫn Mẫn hào hứng ngay, nhưng bỗng lại nghi ngại:

- Chị thân với Thập Tam a ca lắm à?

Nhược Hi vội giải thích:

- Chúng tôi chơi với nhau từ hồi tôi mười ba tuổi. Quả thực là rất thân – Trong bụng thầm nghĩ, cũng may mà có lá chắn Thập Tứ, bằng không cô quận chúa này lại suy diễn lung tung.

Mẫn Mẫn nghe giải thích thì không nén nổi vẻ ngưỡng mộ. Nhược Hi thấy bùi ngùi trong dạ, bèn dịu dàng nói:

- Rồi cô sẽ được nghe bản nhạc mà Thập Tam a ca tấu riêng cho cô, nhất định tôi sẽ giúp.

Mẫn Mẫn cười vẻ biết ơn, xong lại cúi đầu tiu nghỉu, lẩm bẩm:

- Chắc phúc tấn nhà ấy hay được nghe chàng chơi nhạc lắm.

Nhược Hi chẳng biết đáp thế nào. Ngay cả người quen chấp nhận chế độ đa thê đây mà còn không kìm được so bì tị nạnh, liệu Bát a ca có thấu tỏ lòng nàng? Không chỉ chàng đau khổ vì mối tình này, chính nàng cũng từng kháng cự, từng bất lực, từng tủi phận, từng dằn vặt, chàng có hiểu cho chăng? Kế đó, Nhược Hi lại nhớ đến Bát phúc tấn, cháu ngoại của An Thân vương Nhạc Lạc, gia thế cao sang nhưng không giữ nổi trái tim chồng mình. Nàng thấy cần cá vì cô ta, nếu biết chuyện nàng, chắc cô sẽ buốt gan buốt ruột. Suy cho cùng, nhìn bằng con mắt của người hiện đại thì chính nàng là kẻ vô duyên, kẻ thứ ba chia uyên rẽ thúy nhà người. Dẫu Bát a ca có thể đáp ứng được mọi ước nguyện của nàng, thì suốt đời nàng vẫn phải mang nặng cái tiếng xấu ấy.

Cả hai dằng dặc tâm sự, mỗi người một nỗi đau lòng. Bấy giờ Thập Tứ vén rèm tiến vào, Mẫn Mẫn đứng bật dậy, miệng nói: "Tôi ra ngoài," chân rảo bước đi mau.

Thập Tứ tủm tỉm lại gần, cung kính vái chào khiến Nhược Hi phát hoảng phải né mình tránh đi:

- Anh làm gì thế?

Thập Tứ cười nói:

- Chị dâu thân mến ơi, từ giờ người phải thỉnh an là tôi rồi.

Mặt Nhược Hi thoắt nóng như rang, nàng muốn mắng gã mà không tìm được lời lẽ nào, cứ đứng ngẩn ra bối rối. Thấy Nhược Hi xấu hổ, Thập Tứ không chòng ghẹo nữa, chỉ chăm chú nhìn nàng một lúc lâu rồi cảm thán:

- Cuối cùng, ước nguyện bao năm của Bát ca cũng trở thành sự thật.

Nhược Hi cáu:

- Không nghe anh nói linh tinh nữa, tôi đi đây!

Thập Tứ không ngăn cản, song Nhược Hi đi được mấy bước thì tự động dừng chân, ngoảnh lại hỏi:

- Bao giờ anh về?

- Tối mai.

Nhược Hi gật đầu:

- Anh đừng bịa đặt những chuyện hoang đường để phỉnh phờ Mẫn Mẫn cách cách nữa. Sau này tôi không biết làm thế nào để lấp liếm đi đâu. Bây giờ cô ấy còn đòi tôi dạy học hát nữa đấy.

Thập Tứ phì cười:

- Thế thì dạy Mẫn Mẫn bài cô hát cho anh Mười nghe năm nọ.

Nhược Hi lắc đầu than:

- Mai đây phải giải thích thế nào với cách cách? Cũng chả biết cô ấy có bằng lòng tha thứ cho tôi không?

Nói rồi, nàng rời khỏi lán, lòng thoáng bâng khuâng. Ngày xưa họ đâu lắm phiền muộn thế này? Cuộc sống bây giờ toàn phải trông trước ngó sau, đi bước nào e ngại bước nấy. Một cuộc sống dối trá, lừa bịp và tanh tưởi! Nàng những tưởng vì biết trước lịch sử, nàng có thể lựa may tránh rủi, nhưng cuối cùng từng bước, từng bước một, nàng bị cuốn đi mà không sao cưỡng lại nổi.

…

Chiều xuống, Mẫn Mẫn cho người sang gọi, nhắn nhủ nào là buổi tối phải đi, nào là ba tháng nữa mới gặp, nào là chúng ta phải tranh thủ thời gian ở bên nhau.

Nhược Hi nhìn Mẫn Mẫn, bề ngoài cười nụ, mà trong khóc thầm. Cô quận chúa này thật hiền lành chất phác, một ngày kia phát giác Nhược Hi lợi dụng mình, liệu cô có còn tin tưởng ai nữa không?

Sao phơi đồng trải rộng, gió thổi cỏ múa êm. Mẫn Mẫn hộ tống Thập Tứ và Nhược Hi ra khỏi khu trại. Mỗi người dắt một con ngựa để ngụy trang, dọc đường không ai nói với ai câu nào. Cả ba đang chầm chậm bước, chợt nghe sau lưng có tiếng chân gấp gáp. Nhược Hi sực nghĩ ra, ngoái đầu nhìn thì quả đúng là Bát a ca, bèn dừng lại đợi chàng. Mẫn Mẫn cả kinh, lạng mình đến chắn trước mặt Thập Tứ. Nhược Hi bèn trấn an:

- Không sao đâu, cách cách! Bát gia biết chuyện của chúng tôi.

Bấy giờ Mẫn Mẫn mới thở phào, nghiêng đầu nhìn Thập Tứ:

- Anh cũng oai ghê thực, lên đường mà có cả tôi và Bát a ca đưa tiễn.

Thập Tứ cười hì hì:

- Không dám! Không dám!

Bát a ca tiện thể đón lấy dây cương từ tay Nhược Hi, sóng bước bên nàng. Thập Tứ đi hàng đầu, Nhược Hi vội vàng đuổi theo để đi bằng gã, cho Mẫn Mẫn và Bát a ca tụt lại sau.

Thấy Nhược Hi và Thập Tứ đều im lặng, tưởng hai người buồn nỗi biệt ly, Mẫn Mẫn liền sải bước tới kéo tay Nhược Hi, nhưng mắt lại nhìn Thập Tứ:

- Nếu anh thực bụng chân tình, lúc quay về hãy nghĩ cách xin Hoàng thượng ban Nhược Hi cho. Trông Nhược Hi trĩu nặng suy tư thế này, tôi cũng xót lòng.

Nhược Hi đang nghĩ cách đánh trống lảng, Thập Tứ đã hấp tấp:

- Không dềnh dàng nữa, ta đi kẻo lỡ giờ!

Nói đoạn, gã liếc mắt về phía anh trai đằng sau, Bát a ca nén cười, gật gật đầu. Thập Tứ bèn tạ từ Mẫn Mẫn:

- Ân tình của cô, ta nguyện ghi khắc trong tim. Xin để mai này báo đáp.

Mẫn Mẫn bĩu môi:

- Tôi nể mặt Nhược Hi thôi. Nếu anh thật lòng muốn trả ơn, thì tương lai hãy đối xử tử tế với Nhược Hi là được.

Thập Tứ lúng túng, không dám nói nhiều nữa, gật đầu với Nhược Hi rồi tung mình lên yên, thúc ngựa lao vút đi. Nhược Hi dõi mắt trông theo, bụng bảo dạ, tống tiễn gã đi coi như cất xong gánh nặng, tiếp sau đây có thể tập trung tính toán chuyện nàng và Bát a ca được rồi.

Thấy Nhược Hi chong mắt nhìn mãi về nơi Thập Tứ vừa khuất dạng, Mẫn Mẫn lắc lắc tay nàng, dịu dàng gọi:

- Chúng ta về thôi.

Nhược Hi thu ánh mắt, quay mặt lại nhìn cô, lòng đầy hổ thẹn, không nhịn được phải hỏi:

- Nếu một ngày kia, phát hiện ra tôi đã làm một việc lầm lỗi, liệu cô có tha thứ cho tôi không? Còn đối xử với tôi như hiện nay nữa không?

Mẫn Mẫn ngẩn người, vẻ nghi hoặc, không hiểu vì sao Nhược Hi lại nói như vậy. Nhưng thấy nàng nhìn mình đầy mong mỏi, cô nghiêm túc suy nghĩ, rồi đáp:

- Tôi không biết nữa. Phải xem là chị lầm lỗi chuyện gì đã. Chị mà lại làm việc không phải với tôi ư?

Nhược Hi lắc đầu cười gượng:

- Chỉ hỏi thế thôi. Cách cách dòng dõi cao sang, biết đâu một ngày kia tôi vô tình mắc lỗi với cô, bởi vậy cứ rào trước đón sau cho cẩn thận.

Mẫn Mẫn dẩu môi:

- Thế mà cũng nói được! Mất công tôi coi chị là tri kỷ.

Nói rồi, cô buông tay nàng tong tả bỏ đi. Nhược Hi vội nắm tay cô, vừa đi theo vừa phân trần:

- Chính vì tôi cũng coi cô là tri kỷ, nên tôi mới e ngại đấy.

Mẫn Mẫn chậm bước, trở tay nắm tay Nhược Hi, nghiêng đầu nói:

- Con gái thảo nguyên chúng tôi, đã nhận bạn rồi thì không dễ tuyệt giao thế đâu.

Nhược Hi gật đầu. Cả hai cùng cười. Nhưng Mẫn Mẫn cười sảng khoái thẳng thắn, còn Nhược Hi, nụ cười pha lẫn âu lo bồn chồn.

Bát a ca lặng lẽ đi theo hai người. Tới khu trại, Mẫn Mẫn chia tay họ để trở về lán riêng. Nhược Hi đưa mắt tiễn, xong cũng định đi về, Bát a ca bèn nhẹ nhàng bảo:

- Sang chỗ ta ngồi một lát.

Nhược Hi ngẫm nghĩ, rồi gật đầu. Chàng đi trước, nàng theo sau. Vào tới lán, Bát a ca bảo Lý Phúc ra canh cửa.

Còn hai người đứng đối diện nhau, chàng vươn tay cuốn Nhược Hi vào lòng. Nàng tựa vào ngực chàng, đầu ngả nơi vai chàng, nghe mùi thuốc đắp của chàng phảng phất. Lại tần ngần một lúc, nàng chầm chậm luồn cả hai tay qua hông chàng. Bát a ca căng người lên, càng ghì chặt nàng hơn.

Hai người yên lặng ôm nhau hồi lâu, rồi Bát a ca thì thầm bên tai nàng:

- Đợi tháng Chín về kinh, ta sẽ xin Hoàng a ma tứ hôn.

Nhược Hi áp đầu vào vai Bát a ca, không nói năng gì, chỉ siết mạnh vòng tay quanh mình chàng. Một lát sau, Bát a ca buông nàng ra, dắt nàng đến ngồi trên sập. Nhược Hi hỏi:

- Tay đỡ chút nào chưa?

Bát a ca gật đầu, mỉm cười nói:

- Vết bỏng không nặng, nhưng thái y nào thấy hoàng tử bị thương mà không căng thẳng, nên có hơi nói quá lên. Vết tên bắn thì nhờ thuốc của Cửu đệ chắc sẽ hồi phục nhanh. Dưỡng thương dăm bữa nửa tháng là lên ngựa được, trước khi về kinh nhất định ta sẽ dạy em cưỡi ngựa.

Nhược Hi cười hỏi:

- Có muốn em đọc sách cho nghe không?

Bát a ca lắc đầu:

- Hồi em chưa vào cung, có mỗi quyển Tống từ cũng không đọc được hết. Bây giờ thì cả *Bản thảo cương mục* cũng không tha, con gái thật chẳng mấy người chăm học hỏi như em.

Bản thảo cương mục là sách thuốc.

Nhược Hi nghĩ bụng, *đều vì muốn lấy lòng Khang Hy cả,* nhưng ngoài miệng chỉ nói:

- Ở trong cung nhàn tản quá, cứ đọc tạp vậy thôi.

- Ta nghe Thập Tứ đệ kể em từng hát cho Thập đệ nghe. Không biết ta có hân hạnh được nghe em hát một bài không?

Nhược Hi nói:

- Bài đấy là học để chúc thọ, hát hôm nay không hợp.

Nàng cúi đầu ngẫm nghĩ rồi đứng dậy đi đến cạnh bàn, tiện tay ngắt một bông đỗ quyên trong lọ hoa, ghé mũi ngửi, đoạn nghiêng đầu nhìn Bát a ca, mỉm cười cất tiếng hát:

Xinh thay một đóa hoa nhài, xinh thay một đóa hoa nhài, đầy vườn hoa cỏ, chẳng loài nào thơm hơn. Em muốn ngắt một bông cài, mà ngại người coi vườn trách mắng.

Xinh thay một đóa hoa nhài, xinh thay một đóa hoa nhài, hoa xòe cánh nở, chẳng tuyết nào trắng hơn. Em muốn ngắt một bông cài, mà ngại người ở bên cười nhạo.

Xinh thay một đóa hoa nhài, xinh thay một đóa hoa nhài, hoa vườn nở rộ, chẳng loài nào đẹp hơn. Em muốn ngắt một bông cài, mà ngại sang năm hoa chẳng nở.

Hồi tiểu học, khi Nhược Hi bắt đầu tập múa, mẹ nàng đã nhấn mạnh, dù hát hay nhảy, trước hết phải làm bản thân rung động mới mong chinh phục được người khác. Bởi vậy, nàng thả hồn vào sự ngỡ ngàng của cô thiếu nữ khi trông thấy hoa nhài giữa bạt ngàn cây cỏ. Nàng không nhìn Bát a ca mà mải mê nhún chân xoay múa, khuôn mặt khi rạng rỡ, lúc ưu tư, diễn tả niềm yêu thích với hoa cùng là nỗi âu sầu do dự vì muốn hái mà không thể được. Hát xong, nàng nghiêng đầu lúng liếng nhìn Bát a ca, chàng nhìn lại nàng, vẻ hơi sững

sờ. Nhược Hi đảo mắt, bật cười tung bông đỗ quyên lên người chàng. Bát a ca vô thức chìa tay đón lấy. Không nhìn chàng thêm lần nào, Nhược Hi yên lặng lui ra khỏi lán.

36

Thảo nguyên tháng Bảy trông như một đại dương xanh thắm, đẹp mê hồn, gió nhẹ quạt đến đâu, sóng gợn dồn đến đấy. Những bông hoa tí xíu nở lấm tấm trên nền xanh, lúc đứng lặng thì như gấm nhung lộng lẫy, lúc lay động thì như sông núi cùng quay.

Dưới ánh chiều rơi rớt, hai người thường tay nắm tay thơ thẩn giữa cỏ xanh trời biếc, nhiều khi rất lâu cũng chẳng nói câu nào. Họ chỉ lặng lẽ bước, mệt thì tiện đâu nghỉ đấy, vai kề vai ngắm tịch dương hạ xuống phía tây, sắc trời chuyển sẫm, rồi ngọc thỏ vươn dậy đằng đông.

Đôi lúc, nàng rủ rỉ với chàng những điều nàng yêu nàng ghét, chẳng hạn cằn nhằn nắng to quá, tóc xơ hết cả, chàng chỉ cười lắng nghe. Nàng trỏ vầng thái dương, hỏi: "Có chuyện Khoa Phụ đuổi mặt trời thật không?" và khăng khăng đòi câu trả lời dứt khoát. Chàng đáp có, nàng liền cãi không. Chàng đáp không, nàng cãi luôn là có, đem cả kinh nghiệm thi hùng biện năm xưa ra kéo chàng vào cuộc tranh luận đại hải tràng giang.

Có khi ngắm trăng, nàng nằng nặc vòi chàng đọc hết những bài thi từ liên quan đến chị Hằng, chàng bèn ngâm khe khẽ bên tai nàng từng bài, từng bài một. Khi nàng mơ màng thiếp đi, chàng nhẹ nhàng ẵm nàng lên ngựa, ôm nàng trong lòng, thả nước kiệu trở về. Có khi ngắm tinh tú, hai người đua nhau tìm Chức Nữ Ngưu Lang, chàng bảo ngôi sao mình tìm là đúng, nàng lại cự ngôi sao mình tìm cũng chẳng sai, cuối cùng nàng cong môi không thèm lý sự nữa, chàng liền cười ngất, ôm nàng thủ thỉ "Ngôi sao của em là chuẩn rồi!", lúc ấy có muốn nàng cũng không xụ mặt nổi nữa, lại khúc khích cười.

…

Mẫn Mẫn nhằng nhẵng đòi Nhược Hi dạy kịch hát. Không còn cách nào khác, nàng định biến báo bằng vở hí kịch từng biểu diễn trong buổi liên hoan khối lớp với bọn con gái ở ký túc ngày xưa. Nhưng tới lúc bắt tay vào dạy Mẫn Mẫn, nàng chợt nảy ra một ý, bèn tập luyện với cô đến mấy lần liền cho thật nhuần nhuyễn. Một tối nọ, nàng bảo:

- Tối nay, tôi mời một người đến xem chúng ta hát đấy.

Mẫn Mẫn tò mò hỏi: "Ai thế?", nhưng Nhược Hi không nói rõ, cứ lúi húi thay y phục, chải tóc, xong lại tết một cái bím thật dài, mình vận tấm áo màu trắng, hông thắt đai vàng, đầu đội mũ nhỏ. Mẫn Mẫn ngắm nàng, khen ngợi:

- Chị vận đồ nam, trông lại có vẻ thanh tú ý nhị riêng.

Nhược Hi lướt mắt từ đầu xuống chân cô, tán dương:

- Cô bận váy áo của con gái trung nguyên, trông cũng có vẻ yêu kiều mê hoặc riêng.

Hai người đương trêu chọc nhau thì a hoàn thân cận của Mẫn Mẫn vào báo:

- Bát Bối lặc gia đến!

Mẫn Mẫn hỏi:

- Người chị mời sang xem hát là anh ta phải không?

Nhược Hi gật đầu. Mẫn Mẫn bèn truyền:

- Mời Bối lặc gia!

Hai người kéo nhau ra nấp sau bình phong. Bát a ca vào tới nơi, yên vị rồi, lộ vẻ hơi ngạc nhiên về việc chủ nhân còn chưa xuất hiện, nhưng quét mắt qua bình phong, đoán chừng bọn họ đang ẩn phía sau, chàng mỉm cười, ung dung nhấc chén trà nhấp một ngụm.

Nhược Hi đẩy Mẫn Mẫn, khẽ giục:

- Cô ra trước đi!

Mẫn Mẫn không nhúc nhích, thì thào đáp:

- Tôi hơi căng thẳng.

Nhược Hi bật cười:

- Căng thẳng cái gì? Cô hát múa trước mặt bao nhiêu người thì sao?

Mẫn Mẫn lủng bủng trong miệng:

- Nhưng đây là lần đầu tiên người ta hát kịch mà.

Nói rồi, cô chỉnh trang lại y phục, ngoắc cái làn vào cánh tay, rời khỏi bình phong.

Qua khe hở, Nhược Hi quan sát vẻ mặt Bát a ca. Trông thấy tạo hình của Mẫn Mẫn, chàng ra chiều ngỡ ngàng, liếc nhanh mắt về phía bình phong mỉm cười rồi chuyển sự chú ý trở lại Mẫn Mẫn. Nhược Hi nấp kín, biết rõ chàng không trông thấy mình, vậy mà nhìn chàng cười, tim nàng vẫn đập thình thịch.

Mẫn Mẫn xỏ chiếc làn, tạo dáng điệu như hái lá dâu. Nhược Hi phe phẩy quạt thủng thỉnh đi ra, cất tiếng hát:

Thu Hồ cưỡi ngựa về quê, vó câu gõ rộn trên lề đường xa…

Thế là, kẻ hát người đối. Mẫn Mẫn đóng vai nàng La Phù phòng đơn bóng chiếc chờ chồng hơn hai mươi năm, Nhược Hi diễn chàng Thu Hồ về nhà thăm vợ. Trên đường gặp La Phù, vì muốn thử xem nàng còn thủ tiết với mình không, chàng bèn giả làm người lạ buông lời ve vãn.

Nhược Hi đưa quạt nâng cằm Mẫn Mẫn, khóe miệng nhếch lên, tựa cười mà không phải cười, mắt liếc đưa tình ra ý chòng ghẹo, vừa làm điệu bộ công tử chớt nhả, vừa hát:

… bỏ lại chị vò võ phòng không. Chị như trăng sáng trên đồng, lại như vàng quý chôn lòng đất sâu. Chị đấy hoa đương cầu người ngắm, tôi đây kẻ say đắm vì hoa. Chốn vườn dâu chẳng ai qua, chị là Thần nữ tôi là Tương vương.

Hát xong, nàng còn tiện tay vuốt má Mẫn Mẫn. Cô gái đỏ mặt gạt quạt Nhược Hi, thẹn thùng hát:

Khách quan nói nghe dường bất cẩn, nô gia xin tường tận giãi bày…

Lúc diễn tập thì Nhược Hi không buông tuồng tán tỉnh tới mức này, mà ngoài đời Mẫn Mẫn cũng chưa hề bị ai tỏ thái độ suồng sã đến thế, nên dù Nhược Hi chỉ là con gái, Mẫn Mẫn vẫn ngượng chín người. Trông cô bây giờ đâu còn giống một phụ nữ nổi giận trách mắng kẻ lạ vì lời đùa cợt nữa? Từ đầu đến chân chỉ toàn vẻ cả thẹn, cự tuyệt mà chẳng khác chào mời…

Hai người hát xong, Nhược Hi vẫn tỉnh bơ, nhưng Mẫn Mẫn mặt đỏ tưng bừng, xấu hổ liếc nhanh Bát a ca đang vỗ tay hoan hô, rồi chạy vù ra khỏi lán. Bát a ca cười hỏi Nhược Hi:

- Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia mà biết em dạy con gái ông ta những điệu hát này, thì em định giải thích thế nào đây?

Nhược Hi nghiêng đầu nhìn chàng:

- Giải thích thế nào? Đấy là việc của Bát gia mới đúng, em lo gì chứ?

Chàng lắc đầu lườm nàng:

- Xem chừng đời ta sau này phiền phức to! – Đoạn tiến lại gần, chàng ghé tai nàng thì thào – Dẫu sao cũng mong nương tử thương cho thân phận cái kẻ làm chồng, đừng vun xới quá nhiều chuyện lôi thôi. Vi phu còn muốn được vui vầy với nương tử thật lâu thật nhiều nữa!

Nói rồi, chàng nựng nhẹ má nàng. Nhược Hi vốn không hay xấu hổ, mà bất đồ mặt cũng nóng như rang. Bát a ca chăm chú nhìn biểu hiện của nàng, bật cười khẽ rồi lùi ra xa như cũ.

Mẫn Mẫn trở lại, quần áo đã thay xong. Thấy Nhược Hi đỏ mặt đứng đấy, cô cười hỏi:

- Chị không thay quần áo à?

Nhược Hi chưa kịp đáp, Bát a ca đã chen ngang:

- Đừng thay vội, mặc thế này trông lại có vẻ…

Chàng liếc Mẫn Mẫn, định nói "phong lưu phóng túng". Nhược Hi vội đưa mắt nguýt chàng. Song Mẫn Mẫn như đã quên khoảnh khắc ngượng nghịu, cười bảo Nhược Hi:

- Tôi cũng thấy thế!

Nhược Hi ăn vận thế này vốn là vì Bát a ca, bây giờ mục đích đã đạt được, nàng hé môi cười với chàng, mở phạch chiếc quạt, hất bím tóc dài, rồi phe phẩy quạt rời đi thay trang phục.

…

Hết ca trực, chưa về tới lán đã ngửi thấy mùi hương phưng phức, Nhược Hi thắc mắc, Ngọc Đàn mở hộp phấn hoa nhài hay sao thế này?

Nàng vén rèm, đập ngay vào mắt là một màu trắng toát. Bàn, sàn, ghế, sập, nhìn đâu cũng thấy hoa nhài, từng xâu, từng chuỗi, ngập tràn khắp lán là hương thơm phiêu dật nồng nàn. Những chiếc lá xanh mướt nền nã, hệt như bích ngọc lung linh. Những bông hoa trắng nõn mềm mịn, hệt như tuyết ngưng lấp lóa. Nhược Hi sững sờ đứng ngẩn, niềm vui thích râm ran trong lòng. Không hiểu chàng lấy đâu ra mà lắm hoa đến thế! Cách tán tỉnh này chẳng mới mẻ gì đối với nàng, nhưng được chiều chuộng săn đón, ai mà không cảm động. Cầm lòng không đậu, nàng vùi mặt vào hoa, hít một hơi dài.

Đang ngơ ngẩn, chợt nghe "Chị à!", Nhược Hi giật mình quay lại, thấy Ngọc Đàn đứng sau lưng. Nàng chưa biết nên giải thích thế nào về vụ hoa hoét đầy nhà, Ngọc Đàn đã mỉm cười:

- Vừa rồi Trương công công cho người đưa tới đấy, nói là Nhược Hi cô nương dặn hắn ra ngoài mua bán thì tiện lấy giúp ít nhài tươi. Chị định làm gì vậy?

Nhược Hi vội lựa theo:

- Nhiều. Pha trà, pha nước tắm, gài lên tóc này, chẳng phải tốt hơn hẳn hoa khô ư?

Sau khi lấy hoa nhài ngâm nước tắm, cài tóc, lại mở túi thơm nhồi mấy bông đeo vào thắt lưng, nàng mau mắn đi đến chỗ hẹn. Thấy chàng đã ngồi đợi trên triền dốc, nàng rón rén bước tới gần, choàng tay bịt mắt chàng, giả giọng ồm ồm:

- Ta là ai?

Chàng ấp tay lên tay nàng, cười hỏi:

- Cô tiên thảo nguyên?

Nàng hừ mũi:

- Không phải! Là yêu quái ăn thịt người.

Chàng cười phá lên, giằng cánh tay nàng rồi lật mình dằn nàng xuống cỏ, vùi đầu vào hõm cổ nàng hít ngửi, lẩm bẩm:

- Thì ra là cô tiên hoa nhài.

Chàng nhấc đầu, đắm đuối nhìn nàng. Mặt sát mặt như thế, nàng thấy rõ cả bóng mình trong đáy mắt chàng. Tim nàng nảy thình thịch. Chàng từ từ hạ thấp đầu, áp đôi môi mềm mại lên môi nàng. Bỗng nhiên, ký ức đôi môi băng giá chờn vờn xẹt qua tâm tưởng, Nhược Hi thót tim, lật đầu sang, tránh khỏi nụ hôn của Bát a ca.

Ngỡ nàng né đi vì thẹn trùng, chàng không phật ý, chỉ cười khẽ, cúi thơm má nàng rồi từ từ, nhẹ nhàng, rê dần xuống môi. Nhược Hi nhắm mắt, ngoan ngoãn đáp lại cái hôn của chàng. Sự dịu dàng, nâng niu, yêu

thương của chàng mải miết thấm vào nàng bằng nụ hôn ấy. Cảm giác bấn loạn lúc đầu dần tan biến, nàng thấy mình mơ mơ màng màng, phiêu diêu như trên mây, thể xác tâm hồn cùng tan chảy.

Chàng ôm nàng vào lòng, êm ái hỏi:

- Nhược Hi! Có biết ta vui sướng nhường nào không?

Nhược Hi ngả đầu lên vai chàng, buột miệng:

- Vui hơn lần đầu gặp chị em chứ?

Hỏi xong sực muốn vả vào miệng mình. Nàng điên rồi! Tự nhiên lại đi so bì với chị gái.

Nín lặng một lúc, Bát a ca đỡ Nhược Hi thẳng dậy, chăm chú nhìn vào mắt nàng:

- Không giống nhau. Lần đầu tiên gặp Nhược Lan, ta hân hoan khôn tả. Được Hoàng a ma tứ hôn, ta hớn hở khó kìm. Nhưng khi nhấc khăn trùm đầu cho nàng, ta hiểu mình đã sai. Ta chỉ muốn sở hữu tiếng cười lảnh lót ấy, mà không ngờ… – Chàng ngừng một lát, âu yếm mơn man má nàng – Nhược Hi, ta đã phạm sai lầm một lần, sao có thể sai thêm lần nữa? Em và Nhược Lan giống nhau đến năm sáu phần, lúc mới gặp em ta có giật mình thật. Nhưng từ khi em gây náo loạn tiệc sinh nhật của Thập đệ, ta đã biết em khác với Nhược Lan. Giữa màn lá rụng mùa thu, em chất vấn ta "Tại sao không thể tự quyết định số phận của mình?" bằng vẻ mặt thật là đanh thép, đến giờ này ta còn mường tượng được rõ ràng. Ở lễ cưới, Thập Tam đệ mang em đi, sau để em đông cứng trở về mà em không nửa lời oán thán, lòng ta không vui chút nào cả. Bấy giờ mới thảng thốt nhận ra, hình bóng em đã bất tri bất giác chiếm ngự hồn ta tự lúc nào rồi.

Chàng đưa ngón tay miết khẽ theo chân mày nàng:

- Mấy năm nay, có biết ta nhớ em thế nào không? Nhưng ta muốn em tự nguyện và vui vẻ về với ta, chứ không muốn bi kịch như Nhược Lan tái diễn nữa. Khổ nỗi lòng em thật khó dò, ta mang máng thấy trong tim em có ta, chỉ thắc mắc vì sao em cự tuyệt. Ta không biết rốt cục mình phải làm gì mới khiến em ưng thuận được – Chàng bỗng bưng kín mắt nàng – Đừng nhìn ta như thế! Tại sao em cứ nhìn ta bằng kiểu nhìn ấy nhỉ? Bốn năm trước, khi còn là một cô bé con, mắt em đã ngập tràn bi ai sầu thảm. Em thương tâm vì lẽ gì chứ?

Nhược Hi lắc đầu, rồi lại lắc đầu, bỗng vươn tay ôm choàng lấy Bát a ca:

- Em không muốn mất anh, lúc nào em cũng mong anh được bình an.

Ngây người chốc lát, Bát a ca vui sướng cười vang, ôm lại nàng êm ái nói:

- Em không mất ta đâu, ta sẽ ở bên em mãi mãi.

Nhược Hi ngả đầu lên vai chàng, im lặng, bao cảnh tượng xưa vùn vụt lướt qua trong trí. Nàng duyệt lại ưu điểm, nhược điểm của chàng. Nhớ lúc chàng mặc nàng đứng đến nửa ngày trời trong thư phòng, và nhớ lúc chàng nắm cằm nàng lạnh lùng bắt hồi đáp, nàng bỗng cắn phập vào vai chàng. Bát a ca "hự" khẽ một tiếng, ôm cứng nàng bất động. Nhược Hi từ từ nới lỏng miệng. Thấy chàng băn khoăn nhìn mình, nàng nhướng mày, nửa thích chí nửa đắc ý:

- Quân tử báo thù, mười năm không muộn!

Bát a ca hơi ngẩn người, rồi bật cười ôm nàng đẩy ngã ra đất, hai người lăn liền mấy vòng trên nền cỏ. Nhược Hi đương hoa cả mắt, môi chàng đã lại hạ xuống, lần này không tinh tế dịu dàng nữa, mà nóng bỏng dữ dội, mà mãnh liệt như thể nhớ nhung cả đời đều bùng nổ trong một nụ hôn. Chỉ tích tắc, chàng đã thiêu rụi lý trí của nàng, khiến nàng quên bản thân, quên tất thảy, chỉ biết mải mê đáp lại trận mưa hôn của chàng.

…

Tháng Chín, gió thu về, trời đất như mở ra bát ngát. Được cả Bát a ca và Mẫn Mẫn hướng dẫn, Nhược Hi cưỡi ngựa đã khá thạo, có thể một mình thúc ngựa phi nước đại giữa trời biếc cỏ xanh, hưởng thụ cảm giác bay bổng trong làn gió quyện ánh dương và hương cỏ.

Nhược Hi và Mẫn Mẫn cùng thích phi ngựa tốc độ cao, bên tai vù vù tiếng gió, trạng thái khoan khoái ngập

tràn ấy không bút mực nào tả nổi, tưởng chừng cả đất trời này đều dành để ngao du, muốn đến đâu thì đến, chẳng gì ràng buộc được. Bát a ca không theo đuổi khoái cảm tốc độ, nên thường tụt lại đằng sau, mỉm cười nhìn họ phóng ngựa điên cuồng. Hai người thường thi thố, tuy Nhược Hi thua nhiều hơn thắng, nhưng nhờ thế cảm giác vượt qua Mẫn Mẫn dù chỉ một lần cũng trở nên tuyệt diệu.

Quanh hai nàng luôn đầy ắp tiếng cười, khi nổi hứng, Mẫn Mẫn cất tiếng hát ca dao Mông Cổ. Nhược Hi không hiểu nghĩa, nhưng biết cô đang hát ngợi ca trời biếc, đồng xanh, mây trắng, gió nhẹ, và hát lên cả niềm sung sướng hân hoan của mình. Bởi vì chính nàng cũng yêu trời đất này biết bao! Từ khi trở về quá khứ, nàng chưa bao giờ được cười nhiều, cười vô tư đến thế. Chỉ giữa thiên nhiên, chỉ nhong nhong trên mình ngựa, nàng mới tạm thời lãng quên tất cả, và mới thật là nàng, chứ không phải là Mã Nhi Thái Nhược Hi.

Khi có mặt Mẫn Mẫn, Nhược Hi luôn giữ gìn khoảng cách với Bát a ca. Dù thầm biết một ngày kia những lời nói dối cũng sẽ vỡ lở, song nàng chưa muốn đối diện vội lúc này. Bát a ca phản ứng bằng nụ cười nửa miệng và cái nhìn ranh mãnh, tuy không thúc ép, nhưng chẳng bao giờ chàng dời mắt khỏi nàng. Khi nàng cười vang, chàng nhìn âu yếm. Khi nàng mãn nguyện, chàng nhìn tán dương. Khi nàng khen Mẫn Mẫn hát hay, chàng lắc đầu vẻ không đồng tình. Nhiều lúc chỉ sợ Mẫn Mẫn phát hiện, Nhược Hi trừng mắt lườm chàng. Bát a ca tủm tỉm nhìn lảng đi nơi khác, nhưng khi Nhược Hi vô tình liếc lại, thì đã bắt gặp đôi mắt nheo nheo vì cười của chàng rồi.

…

Buổi tối, hết ca trực, Nhược Hi trở về lán, định tắm rửa để sang dùng cơm với Bát a ca thì gặp thái tử lững thững đi ngược lại, nàng vội đứng tránh sang lề đường thỉnh an. Cho nàng bình thân xong, thái tử ngắm nghía nàng một lượt, cười hỏi:

- Xem chừng mấy hôm nay cô có vẻ bận rộn nhỉ?

Nhược Hi cười không đáp. Y đã khơi mào, thể nào chẳng có đoạn sau. Quả nhiên, thái tử soi mói nhìn nàng, bảo:

- Ta nghe đồn dạo gần đây cô qua lại rất thân thiết với Bát đệ. Hai người thường cùng nhau ra ngoài cưỡi ngựa.

Nhược Hi cười thưa:

- Chẳng biết Thái tử gia nghe đồn ở kẻ ấm ớ nào, chứ tôi và Bát gia vốn vẫn giao thiệp với nhau, đâu phải bây giờ mới thân? Hơn nữa, tôi học cưỡi ngựa là do Hoàng thượng ân chuẩn, Bát a ca thấy tôi nóng lòng muốn học cho giỏi để khỏi phụ ơn trên, nên mới dạy tôi đó thôi. Nhất là còn bởi đám quân sĩ ngại thân phận của tôi, sợ nhỡ xảy ra tai nạn gì thì rủi, nên không dám thẳng thắn hướng dẫn, cứ khư khư hành xử theo lối "chẳng mong lập công, chỉ cầu đừng tội".

Thái tử mỉm cười lắng nghe, không nói năng gì. Nhược Hi trả lời xong, cúi đầu đứng yên. Một lát sau, thái tử gật đầu rời đi. Nhược Hi nhún mình cung kính tiễn y, rồi hối hả đi nhanh về lán.

37

Chuẩn bị xong xuôi, Nhược Hi sang chỗ Bát a ca, thấy cơm tối đã sắp sẵn.

Bát a ca vốn kỹ tính trong đồ ăn thức mặc, tất thảy đều đặt yêu cầu rất cao. Thời gian này xa nhà, chàng đã bớt khe khắt hơn so với ngày thường ở phủ, nhưng hễ gặp phải những món không vừa miệng thì tuyệt nhiên không đụng đũa. Nhược Hi cũng là người kén ăn, cứ da lòng là bỏ, thành thử đầu bếp của Bát a ca càng thêm vất vả, vừa phải chăm chút khẩu vị trước nay của chủ vừa phải né tránh những kiêng khem mới của chàng. Không được thế này không được thế nọ, lại vẫn đảm bảo mới mẻ ngon nghẻ, quả là khó khăn cho bọn họ.

Món nào từng dọn lên mà Nhược Hi không gắp đến, thì không bao giờ còn cơ hội xuất hiện lần thứ hai trên bàn. Cảm động vì sự chu đáo của Bát a ca, Nhược Hi có nói không cần phải thế, món nàng không thích nhỡ chàng vẫn thích thì sao, nhưng cơm nước về sau không hề có món nàng kiêng kỵ, ngay cả cá cũng lọc sạch da rồi mới bưng lên.

Ăn cơm xong, hai người lặng lẽ uống trà. Nhược Hi nói:

- Lúc nãy em gặp Thái tử gia.

Bát a ca đặt chén xuống, chăm chú nghe. Nhược Hi lộ vẻ ngượng nghịu, dán mắt vào chén mình:

- Thái tử sinh bụng ngờ chúng ta.

Bát a ca phì cười:

- Tưởng chuyện gì! Thích ngờ thì cho ngờ. Ta chẳng định giấu thái tử. Đằng nào thì cũng sắp về kinh rồi. Về một cái là phải xúc tiến chuyện của hai ta luôn. Thái tử e ngại chẳng qua vì em hiện theo hầu Hoàng a ma, nếu có lúc nào em chịu mách nước một câu, thì người được em ủng hộ coi như đỡ bao nhiêu công dò lòng đoán ý thánh thượng.

Nhược Hi nhìn chằm chằm xuống cái chén trong tay, lông mày hơi cau lại, không nói năng gì. Bát a ca đứng lên, kéo nàng theo, dắt nàng lại bên bàn.

Nhược Hi đứng mài mực mà đầu óc để đâu đâu, Bát a ca lặng lẽ viết chữ. Khang Hy thường chê nét bút của chàng cứng cáp không đủ, yếu mềm lại dư, và khuyên chàng nên chịu khó luyện viết. Nhưng như Nhược Hi thấy thì Bát a ca cũng không thật chú trọng đến mục đích ấy, luyện viết đối với chàng, phần nhiều chỉ là một cách thức để tĩnh tâm.

Xong một tờ, Bát a ca không tiếp tục sang tờ khác ngay mà cứ trầm tư nhìn mặt giấy, lâu lắm cũng không nhúc nhích. Nhược Hi tò mò ghé đầu vào xem:

Ân Thái, Tổng đốc Tứ Xuyên – Thiểm Tây.

Cát Lễ, Tổng đốc Giang Nam – Giang Tây.

Giang Kỳ, Đề đốc Cam Túc.

Sư Ý Đức, Đề đốc Giang Nam.

Phan Dục Long, Trấn Tuy tướng quân.

Niên Canh Nghiêu, Tuần phủ Tứ Xuyên.

Tên những người khác thì thôi không nói làm gì, đằng nào Nhược Hi cũng không hiểu quan hệ giữa họ với nhau, nhưng liếc thấy cái tên cuối cùng, nàng không kìm được buột miệng: "Niên Canh Nghiêu".

Bát a ca ngoảnh mặt sang, thấy Nhược Hi đang thất thần nhìn tờ giấy, bèn giơ tay kéo mạnh nàng vào lòng, đặt nàng ngồi trên đùi mình, ngả đầu vào vai nàng, im lặng một lúc rồi hỏi khẽ:

- Vì sao em luôn lưu tâm đến việc của lão Tứ như vậy?

Nhược Hi giật thót, vừa suy nghĩ rất lung vừa đáp:

- Chắc là vì Thập Tam a ca. Bát gia cũng biết là trước nay em rất thân với anh ấy, nên nhân thể chú ý tới việc của Tứ vương gia.

Chẳng rõ chàng tin hay không, nhưng Nhược Hi không viện ra được lý do nào thỏa đáng hơn nữa. Thấy Bát a ca im lặng mãi, Nhược Hi vội nói lảng đi:

- Đây là phương án cải tổ nhân sự mới rồi của Hoàng thượng phải không?

- Phải – Bát a ca đáp – Nhưng riêng sắc chỉ cho Niên Canh Nghiêu thì vẫn chưa ban xuống. Chắc là định về kinh mới phê chuẩn đây.

Nhược Hi hỏi:

- Cách sắp xếp này có lợi hay có hại cho Bát gia?

Bát a ca cười khẽ:

- Vô thưởng vô phạt! Cũng may Thập Tứ đệ đến kịp thời, bằng không bây giờ danh sách chẳng như thế này đâu.

Nhược Hi cố nén, nhưng cuối cùng không nén được, cảm thấy không hổ thẹn với lòng thì việc gì phải né tránh, nàng bèn hỏi:

- Niên Canh Nghiêu nhậm chức này, ảnh hưởng đến anh là tốt hay xấu?

Bát a ca không trả lời ngay, chàng ôm chặt lấy nàng một lúc mới nói:

- Nếu em không hỏi, chỉ sợ đêm nay ta không tài nào ngủ được. Em hỏi vậy là ta an tâm rồi.

Nàng nguýt chàng, lại đấm một cái vào vai. Bát a ca bảo:

- Chẳng qua chỉ là một tên nô tài Bao y, bây giờ mà đã nhận xét tốt hay xấu là đánh giá cao hắn quá. Trước tiên hẵng cứ mềm dẻo với lão Tứ, một là thuận theo ý Hoàng a ma, hai là anh em cũng dễ nhìn mặt nhau. Suy cho cùng lần này ở kinh thành, anh ấy cũng giúp chúng ta không ít đâu.

Nhược Hi nín lặng nhíu mày, nhìn chằm chằm cái tên Niên Canh Nghiêu, thầm nhắc lại, *Tứ gia giúp các anh?* Bát a ca cười hỏi:

- Em nghĩ gì đây? Nhưng điều ta tò mò hơn là, em xưa rày không quan tâm đến việc triều chính, sao lại biết Niên Canh Nghiêu?

Nhược Hi thầm than, *làm sao tôi không biết vị đại tướng quân lên voi xuống chó này chứ?* Nhưng trước mắt thì hắn xuất thân thấp kém, chức vụ nhỏ nhoi, hiện giờ còn chưa được xếp vào bực quan viên trong Tử Cấm thành, nàng có lý gì để nghe danh hắn đây? Đành tiếp tục mượn tiếng Thập Tam vậy! Bèn cười đáp:

- Em nghe Thập Tam a ca nhắc đến hắn dăm ba lần, khen hắn thông minh, cởi mở, tính tình thẳng thắn, chữ tốt văn hay, làm việc mẫn cán.

Bát a ca gật đầu:

- Với xuất thân ấy mà chưa đến mười năm đã được thăng làm tuần phủ Tứ Xuyên, bên cạnh việc lão Tứ tương trợ, bản thân hắn cũng phải chứng tỏ mình xứng đáng với sự tiến cử của người ta nữa đấy – Chàng lại cười – Tiếc rằng em trai em lại bị Mã Nhi Thái tổng binh giữ lại bên cạnh, chứ không chỉ cần cậu ấy biết suy nghĩ hoặc thông minh bằng vài phần em, rồi ra công gắng sức thì thế nào cũng được Hoàng a ma trọng dụng, như thế giờ này ta khỏi phải dư lời khen ngợi lão Tứ rồi.

Nhược Hi nghe vậy, lòng thoáng không vui. Bát a ca đang ngầm so sánh nàng với Niên thị vợ lẽ của Tứ a ca đây. Nàng không nói ra, chỉ yên lặng tựa vào lòng chàng, rúc đầu vào ngực chàng, bất giác chạnh buồn, *những người đàn bà khác cũng ngồi trong lòng chàng thế này ư?* Bao ý nghĩ rối rắm triền miên, nhưng ngoài miệng, nàng vẫn giữ giọng điềm đạm:

- Lòng em đâu phải đá, mà vẫn lại chuyển qua. Lòng em đâu phải chiếu, mà cuốn vào tở ra – Nàng vừa ngâm, vừa đan tay vào tay chàng, siết thật chặt, lẩm bẩm – Sống chết hay cách xa, đã cùng chàng thề ước, nắm tay chàng thân thuộc, gắn bó tới bạc đầu.

Bát a ca im lặng một lúc, bỗng thở dài nặng nề, ghé miệng vào tai Nhược Hi nói rành rọt từng từ:

- Tương tư dù bể dâu, chẳng bao giờ tình phụ!

Không phải Nhược Hi chưa yêu bao giờ, nhưng nhìn lại chỉ là tình yêu kiểu "Nhớ năm xưa tuổi còn niên thiếu, em thích chuyện phiếm anh thích cười, cùng nhau ngồi dưới bóng đào tươi, gió múa đầu cành chim ca hát, chẳng hiểu tại sao mình ngủ mất, chiêm bao hoa rụng biết bao nhiêu." Thuần phác vui đùa với nhau thế thôi, đến khi nếm trải đắng cay thì đã ai đi đường nấy. Còn bây giờ, ái tình ngọt ngào của nàng lại pha lẫn chua chát, cứ dứt cười vui là ảo não, là tràn ngập ưu tư.

Đoạn trong ngoặc kép này là trích ca từ bài Chiêm bao hoa rụng biết bao nhiêu, một bài hát trẻ con.

…

Ngày vui ngắn chẳng tày gang, chỉ chớp mắt đã đến cuối tháng Chín. Mấy hôm trước, Mẫn Mẫn đã theo cha về Mông Cổ, bên Nhược Hi cũng chỉ hai hôm nữa là hồi kinh. Nhớ tới tường cao chất ngất của Tử Cấm thành, nàng lại càng thêm luyến tiếc không gian nơi này, ước sao thời gian ngừng trôi để khỏi phải về nữa.

Cảm nhận được sự bịn rịn của Nhược Hi, Bát a ca bèn đưa nàng đi cưỡi ngựa, từ chiều tà bóng xế đến đêm muộn sao giăng, dạo quanh khắp một vòng tất cả những nơi chốn từng lưu dấu chân họ. Thảo nguyên tháng Chín, về khuya trời đã lành lạnh, Bát a ca lấy áo khoác quấn kín người Nhược Hi, ôm nàng trong lòng. Thấy nàng chưa ngỏ ý muốn quay lại trại, chàng cũng ruổi ngựa đi mãi.

- Chuyến này về ta sẽ cho người sửa biệt viện thành trường đua, lúc nào em cũng có thể đến cưỡi ngựa được cả.

Nhược Hi im lặng. Cái nàng yêu thích là cảm giác tự do trên lưng ngựa, chứ đâu phải là việc cưỡi ngựa đơn thuần. Một lúc lâu sau, nàng bảo:

- Em muốn xuống ngựa đi bộ một lát.

Bát a ca gò cương, ẵm nàng xuống. Hai người tay trong tay, vai sánh vai sóng bước. Nhược Hi lưỡng lự rất lâu, vẫn thấy khó mở lời. Nhưng hôm nay nhất định phải thẳng thắn, tất cả những điều nàng làm ba tháng qua là dành cho thời khắc này, sao còn quanh co được nữa? Cẩn thận, tinh tế dệt nên tấm lưới tình dày thật dày, cũng chỉ để níu giữ trái tim của Bát a ca. Nàng sợ hãi biết bao nếu đáp án cuối cùng không như nàng mong đợi. Ngập ngừng mấy lần, nàng vẫn không lên tiếng được. Bát a ca dừng chân, âu yếm nhìn nàng:

- Nhược Hi, em muốn nói gì?

Nhược Hi cúi đầu ngẫm nghĩ. Bát a ca vừa yên lặng chờ vừa quấn kín áo khoác lại cho nàng. Nhược Hi hít một hơi sâu, nhìn xuống mũi giày hỏi:

- Em muốn khẩn nài anh làm cho em một việc, chẳng rõ anh có nhận lời không?

Bát a ca siết tay nàng chặt hơn, êm ái nói:

- Nhược Hi, đến giờ mà em còn cần hỏi ta điều ấy ư? – Chàng đưa tay nâng cằm nàng dậy, nhìn sâu vào mắt nàng – Miễn là em yêu cầu, ta sẽ hết lòng hết sức làm em mãn nguyện.

Nhược Hi ngoảnh mặt đi, dõi mắt vào trời đêm vô tận. Đúng, chàng là hoàng tử thứ tám của Đại Thanh, đương lúc quyền thế nghiêng thiên hạ, e rằng chẳng có mấy việc chàng không làm nổi cho nàng, nhưng điều nàng muốn lại là…

Nhược Hi quay mặt lại, đăm đăm nhìn chàng, chậm rãi hỏi:

- Nếu em muốn anh từ bỏ việc tranh giành ngôi báu, thì sao?

Cùng với lời nàng nói, nụ cười nơi khóe miệng chàng tiêu tan. Trong bóng đêm, mắt chàng rành rành vài phần sửng sốt, vài phần ngờ vực. Nhược Hi vẫn không dời mắt khỏi chàng, nhấn mạnh từng chữ:

- Anh có bằng lòng không?

Bát a ca chăm chú quan sát nàng, sắc mặt kín bưng, đôi mắt tăm tối không biểu lộ bất cứ một cảm xúc nào. Nhược Hi cũng kiên định nhìn lại chàng, mắt mở to. Một lúc lâu sau, Bát a ca nói:

- Theo ta, việc này không liên quan mật thiết đến chuyện đôi ta.

Nhược Hi nhìn chàng, chậm chạp buông từng lời:

- Anh đồng ý, chúng ta sẽ ở bên nhau. Anh không đồng ý, chúng ta ai đi đường nấy.

Một lời vang ra là một mũi dao đâm sâu vào gan ruột. Nói xong, Nhược Hi rời rã cả người, cảm thấy chưa bao giờ có câu nào khiến nàng phải vận hết sức bình sinh như vậy.

Bát a ca nhìn nàng với ánh mắt không thể tin được, nàng nghiêm nghị nhìn trả. Nàng không đùa, mỗi lời mỗi chữ của nàng đều hết sức đứng đắn. Hai bàn tay đang nắm vào nhau bỗng lạnh toát. Bát a ca vụt dắt nàng bước đi băng băng, vừa đi vừa nói:

- Em mệt rồi. Về nghỉ đã!

Nhược Hi gồng mình không theo, giằng chàng lại:

- Em nghiêm túc đấy, em rất tỉnh táo.

Bát a ca dừng bước, lưng quay về phía Nhược Hi, đứng lặng như hóa đá. Trông chàng sao mà thê lương, mà sầu thảm, Nhược Hi tiến tới vòng hai tay ôm chàng, mặt áp vào lưng chàng, tha thiết:

- Thời gian qua, chúng ta đã rất vui, sau này chúng ta cũng có thể vui vẻ như thế. Mùa xuân ra ngoại thành ngắm hoa, mùa hạ ra hồ nước bơi thuyền, mùa thu ra đồng hoang phi ngựa, mùa đông ở bên lò sưởi thưởng tuyết họa mai. Chúng ta có thể đọc sách, làm thơ. Em có thể hát cho anh nghe, cả nhảy múa nữa, chuyến này chưa có dịp múa cho anh xem, nhưng nhất định anh sẽ thích dáng múa của em. Em luôn mong mỏi được du ngoạn phong cảnh hai bờ nam bắc Trường Giang, chúng ta có thể chơi ở mạn nam mây khói, cũng có thể tìm lên cương bắc mênh mang. Em còn nấu được rất nhiều món ăn, tuy mấy năm rồi chưa mài giũa tay nghề, nhưng chắc vẫn ngon, thậm chí biết nhiều món mà nhìn khắp Đại Thanh cũng không ai ngoài em nấu được. Em còn có thể…

Vẫn xoay lưng lại nàng, Bát a ca ngắt lời, giọng lạnh băng:

- Thời gian qua em đã nung nấu ý định hết rồi, phải không? – Chàng gỡ tay nàng, quay lại – Mỗi bài em hát, mỗi câu em nói, đều để nhắm tới ngày hôm nay.

Nhược Hi bặm môi, mắt rơm rớm lệ, kéo tay chàng phân trần:

- Trái tim em đối với anh hoàn toàn chân thực.

Chàng lạnh lùng nhìn nàng, không mảy may dao động. Ánh mắt băng giá của chàng khiến nàng run sợ, nàng cầm tay chàng, áp lên ngực mình, van vỉ:

- Anh biết mà, anh biết nơi đây có anh, anh biết mà, anh biết…

Bát a ca nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, bỗng ôm choàng lấy nàng, giọng đau đớn:

- Lý do, Nhược Hi? Ta vẫn nhớ rõ lời em nói năm xưa "Tại sao số mệnh của mình lại phải tuân theo ý muốn của kẻ khác, tại sao không thể tự quyết định?" Lúc ấy ta trách mắng em thực, nhưng trong lòng cũng nghĩ đúng như vậy. Ngạch nương xuất thân thấp kém, khiến ta từ nhỏ đã bị hắt hủi, song ta luôn bền bỉ kiên cường. Bất kỳ việc gì ta cũng cẩn thận, trông trước ngó sau, đối nhân xử thế khiêm tốn giữ lễ, tuyệt nhiên không nuôi dưỡng thói kiêu ngạo. Thái tử, Đại ca, Tứ ca, Cửu đệ, Thập đệ đều có bà mẹ dòng dõi cao sang, lại được các cậu và họ ngoại ở ngoài cung hỗ trợ. Thái tử có Sách Ngạch Đồ, Đại ca có Minh Châu, lão Tứ có Long Khoa Đa, nhưng ta có gì? Ta chẳng có gì hết. Ta đành phải dựa vào bản thân. Nhiều năm nay, ta

tiến bước nào rào bước nấy, đổ ra biết bao tâm huyết, chỉ để số mệnh của mình được nằm trong bàn tay mình. Đều là hoàng tử, Nhị ca có thể làm thái tử, tại sao ta không thể? Nếu Nhị ca hùng tài đại lược, ta cũng chẳng nói làm gì, nhưng luận tài luận đức, Nhị ca có điểm nào khiến mọi người khâm phục? Chỉ nhờ bà mẹ được Hoàng a ma sủng ái nên vừa ra đời, anh ta đã nghiễm nhiên tọa hưởng mọi thứ. Ta không phục! Em có biết, phấn đấu từ chỗ bị tất cả khinh khi đến chỗ kẻ nào cũng phải trọng nể, ta đã trải qua những gì không? Em có biết, để Cửu đệ, Thập đệ, Thập Tứ đệ đi theo, ta đã phải hao tổn bao nhiêu tâm sức không? Ta không có họ hàng chống lưng, chỉ biết kết giao với triều thần, thử hỏi ta phải tiêu tốn bao nhiêu công phu chứ?

Bát a ca chưa nói hết, Nhược Hi đã nước mắt ròng ròng, lòng như dao xé kim đâm. Bát a ca nâng mặt nàng, vừa phết nhẹ đầu ngón tay qua những giọt nước mắt, vừa khẽ khàng:

- Nhược Hi, ta cần ngôi báu, và cần cả em nữa.

Nhược Hi ôm chầm lấy chàng, khóc nức nở, cảm thấy bi thống cả đời đều dồn hết vào khoảnh khắc này.

Bát a ca, một tay ôm Nhược Hi, một tay vỗ vỗ lưng nàng. Lòng đau đớn khôn cùng, quyết tâm lúc trước đã tan tành vỡ vụn, nhưng Nhược Hi biết mình không thể yếu đuối được, dứt khoát không thể yếu đuối, nếu còn dùng dằng, mai sau muốn rút lui cũng không kịp nữa.

Bây giờ chàng mới chỉ tranh đấu với thái tử, chứ chưa xung đột trực tiếp với Tứ a ca, thậm chí Tứ a ca còn ngấm ngầm đứng nhích về phía chàng, nhưng một hai năm nữa thôi, tình thế sẽ khác hẳn. Đến khi Bát a ca đấu với Tứ a ca, cục diện sẽ không tài nào cứu vãn nổi nữa. Nhược Hi hiểu rõ như vậy, mà vẫn không thể thốt ra những lời quyết tuyệt.

Bát a ca im lặng ôm Nhược Hi, đợi cho nàng bình tâm hẳn rồi rút khăn tay trên mình nàng thấm nước mắt hộ, xong bế nàng lên ngựa. Tới trại, cũng không buồn để ý đến những ánh mắt ngạc nhiên của bọn lính đi tuần, chàng đưa nàng về tận lán, ôn tồn dặn:

- Đừng cả nghĩ, yên lòng mà nghỉ!

Nhược Hi đi vào, Ngọc Đàn đã ngủ. Trong bóng tối, nàng sờ soạng tìm đến giường. *Yên lòng mà nghỉ? Làm sao yên lòng được đây?*

…

Bánh xe lộc cộc đưa Nhược Hi rời xa thảo nguyên, mỗi ngày một kéo nàng gần lại Tử Cấm thành, nơi nàng không muốn trở lại chút nào hết. Hoàn cảnh của nàng bây giờ, có thể miêu tả là *Trước mặt người cười gượng, buồn khó cưỡng riêng mình.* Ngọc Đàn vẫn ngủ cùng chỗ ngồi cùng xe với Nhược Hi, nhưng thấy nàng cư xử kỳ dị quá, cô cũng đổi ra yên lặng khác thường. Hai người ngồi trong xe ngựa, cả ngày chẳng nói một câu.

Nhược Hi cố tránh mọi khả năng chạm mặt Bát a ca. Lúc nào không thể tránh nổi, nàng cố tình không nhìn chàng. Nàng muốn tập trung suy nghĩ thật rạch ròi, xem rốt cục nên làm thế nào? Đằng Bát a ca, chẳng rõ là do cảm thấy cần một thời gian để bình tĩnh lại, hay còn bận tính toán nhiều việc nhân sắp về tới Tử Cấm thành, mà chàng cũng không đến tìm nàng nữa.

Sự ân cần của chàng đối với nàng, chẳng qua là sự ân cần của một người đàn ông đối với người đàn bà mà anh ta còn yêu thích, và ở mức độ cho phép chứ không phải là vô hạn định. Bát a ca cũng không thuộc loại người sẵn sàng hi sinh giang sơn vì hồng nhan tri kỷ, quyền lực đã là một phần của cuộc đời chàng, chàng khó lòng rời xa nó được. Xem ra, chàng không đời nào rút lui khỏi cuộc tranh đoạt vương quyền chỉ vì lời yêu cầu của Nhược Hi.

Nhưng ngược lại, nàng có thể sát cánh cùng chàng đối phó với Tứ a ca, và cả Thập Tam a ca, được không? Xét cho kỹ, các hoàng tử này vừa chào đời đã rơi vào vòng xoáy giành giật quyền lực, trong lúc nàng còn nghịch cát ở sa mạc Gobi, họ đã vạch mưu tính kế để thu hút sự chú ý của Hoàng thượng rồi. Ai cũng học thuật chước cai trị từ bé, lúc nào cũng có thể đem sở học ra áp dụng vào đấu tranh, còn Nhược Hi, từ nhỏ tới lớn điều khổ não ghê gớm nhất của nàng chẳng qua chỉ là anh bạn trai đầu đời đã bỏ nàng mà đi. Về quyền mưu, nàng biết có mỗi một cuốn sách là *Tôn Tử binh pháp*, nhưng chưa đọc bao giờ, người ta có ba mươi sáu kế nàng giỏi lắm nắm bắt được mười. Ngay cả phim *Tam Quốc diễn nghĩa* nàng cũng chẳng thích xem, vì ghét nó không có cảnh yêu đương tình tứ, rặt một lũ đàn ông đấu tới đấu lui. Còn kinh nghiệm ganh đua nơi văn phòng của nàng, ngẫm ra chỉ là trò đánh trận giả so với cuộc đại chiến giành ngôi báu ở đây. Sống

trong cung hơn bốn năm, nàng đã già dặn nhiều, nhưng đặt bên các a ca, chút mánh lới của nàng đều là tiểu xảo dễ nhận thấy, lợi điểm duy nhất của nàng là ở chỗ nàng được Khang Hy xem trọng, thế thôi.

Nhược Hi biết Tứ a ca sẽ đăng cơ, nhưng không rõ chàng đã giăng sẵn những đường đi nước bước nào? Chương trình hành động của chàng ra sao? Ngay ở thời của nàng, các sử gia còn đang tranh cãi không ngớt về việc Ung Chính kế nghiệp là do được truyền ngôi hay tự tiếm vị nữa kìa!

Luận về mưu đồ sách lược, Bát a ca đứng cao hơn Nhược Hi không biết bao nhiêu lần mà kể, chàng đâu cần nàng cố vấn, mà nàng cũng chẳng có sáng kiến nào khả dĩ giúp chàng đấu lại Tứ a ca, bởi nàng mù tịt chuyện chốn quan trường. Hay nhắc Bát a ca đề phòng Tứ a ca, lưu ý đây mới là đối thủ mạnh nhất trước ngai vàng? Nhưng điều ấy phỏng ích gì khi chàng đã đang đề phòng rồi? Hay nói toạc ra Tứ a ca sẽ giành được ngôi báu? Nhưng đời nào chàng tin lời ăn ốc nói mò? Hay giải thích hồn phách nàng là từ ba trăm năm sau trở lại, biết được chuyện tương lai? Nhỡ chàng tưởng nàng điên, hoặc cho rằng nàng là yêu tinh thì sao? Nàng đã ngu ngốc một lần khi vọng tưởng mình đủ sức nắm giữ được trái tim người đàn ông, lẽ nào còn dại khờ đi làm Bạch Tố Trinh để thử xem người thề thốt yêu nàng liệu có chấp nhận một kẻ dị loại. Chàng lại đi tìm Pháp Hải đến giải quyết nàng thì nguy!

Trăn trở mãi, băn khoăn mãi, suy đi tính lại mãi, Nhược Hi thấy mình rúc vào ngõ cụt, đằng trước không còn lối ra. Nàng úp mặt vào hai tay, đau khổ gập người lại. Ngọc Đàn ngồi cạnh se sẽ gọi: "Chị ơi!"

Nhược Hi vẫn giữ nguyên tư thế, hỏi:

- Biết một người sắp chết, em muốn cứu nhưng anh ta không chịu nghe theo, thì em bảo nên làm thế nào?

Ngọc Đàn lâu lắm không đáp lại, cuối cùng rụt rè gọi: "Chị à!"

Nhược Hi ngẩng phắt đầu nhìn cô:

- Không có gì, buột miệng vu vơ thôi.

Ngọc Đàn ngoảnh mặt đi ngẫm nghĩ, rồi hỏi:

- Làm sao chị biết là anh ta sẽ chết? Chị đã nói với anh ta là về kết cục ấy chưa? Tại sao anh ta không nghe?

Hiểu là giải thích Ngọc Đàn cũng chẳng thông tỏ được, Nhược Hi lắc lắc đầu, Ngọc Đàn bèn ngoan ngoãn không hỏi nữa.

Chiều hôm sau là về tới Bắc Kinh, thì tối hôm trước, Nhược Hi nhờ Ngọc Đàn trang điểm cẩn thận hộ. Cô bèn gắng hết sức để phô bày được nhan sắc nàng. Hàng mày cong cong, đôi mắt vời vợi, làn da mịn màng, bờ môi he hé, người trong gương hệt như đang cười giễu: *Ngươi vẫn chưa nản lòng ư? Vẫn ngờ nghệch thế à?*

Lý Phúc mở cửa, nhận ra là Nhược Hi, bèn cúi mình mời nàng vào. Bát a ca ngồi sau bàn, mặt sáng như ngọc, mắt trong như nước. Hai người im lặng nhìn nhau. Người quân tử ôn hòa, đang che giấu điều gì dưới mặt nước bình lặng kia? Không thể nhìn rõ được. Nhược Hi tự trách, *sao ta lại tính dùng tình đôi lứa để thay đổi ý chí của một đấng nam nhi thế này? Từ lúc nào ta trở nên ấu trĩ như vậy?*

Bát a ca chằm chằm nhìn nàng, sau đứng dậy tới bên cạnh, ôm nàng vào lòng:

- Mai là về đến kinh rồi, ta phải khẩn trương xin Hoàng a ma tứ hôn mới được.

Nhược Hi vòng hai tay ôm hông chàng, siết thật chặt, cho phép mình buông thả trong tay chàng chốc lát, có lẽ đây là lần cuối cùng.

Hai người lặng lẽ ôm nhau một lúc lâu. Sau Nhược Hi nén đau lòng, đẩy chàng ra. Bát a ca đặt hai tay trên vai cô gái, chăm chú nhìn nàng. Nhược Hi cắn môi, không đủ sức nhìn vào mắt chàng nữa, đành cúi mặt, cụp mắt xuống:

- Nếu không ưng thuận lời yêu cầu của em thì đừng xin Hoàng thượng tứ hôn, em không bằng lòng đâu.

Hai bàn tay đặt trên vai nàng bóp chặt hơn, nhưng giọng chàng mềm mỏng:

- Hễ có thánh chỉ, em làm sao tùy nghi được?

Nhược Hi ngẩng mặt nhìn chàng, mỉm cười dịu dàng:

- Cho dù Bát gia xin được thánh chỉ, em không thuận tình cũng chẳng ai ép uổng nổi em. Cùng lắm xuống tóc làm ni cô, không xong nữa thì ba thước lụa trắng.

Vai nàng bị nghiến đến phát đau. Bát a ca lắc lắc đầu, lạnh lùng bảo:

- Vẫn là cô gái ngang ngạnh ngày nào. Song ta thật không hiểu, vì sao em thà chết còn hơn là về với ta?

Nhược Hi nhìn chàng, tha thiết nói:

- Không phải em không bằng lòng làm người của Bát gia, chỉ là em hi vọng Bát gia đừng tranh giành ngôi báu nữa.

Bát a ca thốt lên:

- Vậy thì ta càng không hiểu. Việc em về với ta và việc ta đáp ứng em hay không thì liên quan gì nhau?

Nhược Hi cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi ngẩng đầu nhìn chàng:

- Việc tranh đoạt ngai vàng nguy hiểm vô cùng, thắng thì cố nhiên là đứng trên muôn người, nhưng nhỡ thua thì sao? Tử tế thì cấm cố chung thân như Đại a ca. Tồi tệ thì… chẳng may… mai này phải chết, Bát gia còn muốn tranh đoạt không?

Nghe vậy, Bát a ca buông vai Nhược Hi, chậm rãi quay về ngồi xuống ghế, sắc mặt trầm tĩnh, chăm chú nhìn thẳng ra đằng trước, điềm đạm nói:

- Thắng làm vua thua làm giặc, đã đánh bạc thì phải chấp nhận rủi may – Chàng đưa mắt sang nàng, dịu giọng – Nhưng bây giờ ta không bỏ cuộc được nữa. Sở học từ nhỏ, dụng công bao năm, bây giờ bắt ta buông xuôi hết, thì không thể nào.

Chàng ngừng lại, rồi tiếp:

- Nhất là hiện giờ, nếu so với thái tử, xác suất thắng của ta cao hơn. Mà cho dù không có cửa nào thắng được, ta cũng phải tranh đấu xem sao.

Giọng chàng tuy hiền hòa, nhưng Nhược Hi hiểu rõ chàng đã quyết tâm, chẳng đời nào nửa đường bỏ dở, cho dù cái giá phía trước là sinh mệnh của chàng. Nàng yếu ớt hỏi:

- Vì sao không thể giống Ngũ a ca? Chẳng phải Ngũ a ca cũng văn tài xuất chúng, cũng học vấn đầy mình đấy ư?

Bát a ca ngồi lặng, không trả lời. Nhược Hi cúi mình bái chào rồi quay đi, Bát a ca nói với theo:

- Nếu một ngày kia đăng cơ, ta để em làm hoàng hậu, thì em có bằng lòng đánh canh bạc này cùng ta không?

Nhược Hi dừng bước, nhưng không ngoảnh đầu lại:

- Em không muốn cuộc đời mình bị người khác thao túng, và em cũng chưa bao giờ muốn thao túng cuộc đời ai kia.

Nàng tiếp tục bước, Bát a ca khẽ quát:

- Đứng lại!

Nhược Hi đứng. Ở đằng sau, chàng ra lệnh:

- Quay mặt lại đây!

Nhược Hi quay lại đối diện với chàng. Vẻ mặt chàng bình thản, nhưng hai mắt lồ lộ đau thương. Nhược Hi cũng nhói lòng, vội vàng ngó lảng đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt chàng nữa. Bát a ca hỏi:

- Để khỏi phải theo ta, em sẵn sàng lấy cái chết để ra điều kiện, vậy vì sao không thể cùng ta cộng tử đồng sinh?

Nhược Hi giật mình. Đúng thật! Vì sao nàng không thể sống chết với chàng? Đầu óc nàng rối tung. Bấy lâu nay nàng chỉ chăm chăm nghĩ cách khiến chàng thoát khỏi kết cục bi thảm, nhưng chưa hề nghĩ đến lựa chọn này: mặc kệ sống chết, bất kể nhục vinh, cứ hẵng bám víu vào hạnh phúc trước mắt kia đã. Cuối cùng nàng đành đáp:

- Em không biết. Để em nghĩ xem.

Bát a ca thở dài:

- Thế em nghĩ đi!

Nhược Hi trở gót bước ra, lại nghe chàng nhẹ nhàng nói:

- Nếu em sợ, ta cũng không trách đâu.

38

Mấy bữa nay, nàng liên tục tự vấn mình vì sao. Vì sao nàng không thể đồng sinh cộng tử với chàng? Bây giờ mới là năm Khang Hy thứ bốn mươi tám, nếu không thể tránh được bất hạnh thì cũng phải đến năm Ung Chính thứ tư chàng mới qua đời. Chỉ cần nàng quyết định ở bên chàng, hai người vẫn còn mười sáu năm chung hưởng.

Chẳng phải tình yêu chân chính là sống chết cùng nhau đấy ư? Chẳng phải năm xưa nàng đã từng mùi mẫn rơi lệ vì mối tình bi thiết của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, Romeo và Juliet đấy ư? Nhưng khi ngang trái xảy ra với mình, tại sao nàng lại ngần ngừ không quyết? Rốt cục nàng yêu hay không yêu chàng? Có lẽ yêu nhưng yêu chưa đủ chăng? Hay vì sự cảm kích lớn dần lên suốt những năm qua và sự thương hại cảnh ngộ chàng, mà nàng chỉ gắng hết sức cứu mạng chứ chưa từng muốn cùng chàng vào sinh ra tử?

Nàng không nhìn rõ lòng mình, không xác định được tình cảm của mình nữa.

…

Bắc Kinh tháng Mười. Mưa thu rơi, trời dịu mát.

Nhược Hi rất thích Tử Cấm thành vào thời tiết này. Hoàng cung chìm trong hơi mưa mờ mịt, khiến dáng vẻ nghiệt ngã hà khắc thường ngày pha thêm chút gì hiền hoà mềm mại. Dẫu biết rõ đây chỉ là ảo giác, cơn mưa qua tất cả lại trở về như cũ, nhưng Nhược Hi vẫn bị thu hút bởi nét êm đềm hiếm có ấy, nên thường cầm ô trúc lang thang mãi trong mưa.

Cũng như đời người, tiết trời thay đổi thật khó lường, vừa mưa lâm thâm, thoắt cái đã sầm sập hệt thác đổ. Chiếc ô trúc nhỏ không đủ chắn che mưa gió, nước đã bắn ướt cả gấu váy xanh, Nhược Hi giương ô chạy hộc tốc vào tránh ở hành lang gần đấy.

Có người cũng đang trú trên hiên, vì mưa giăng mịt mùng, đến tận nơi Nhược Hi mới nhìn rõ mặt, và hối hận không sao kể xiết. Giá biết là họ, nàng thà dầm mưa còn hơn vào đây, nhưng bây giờ thì không kịp rút lui nữa rồi. Vẫn để nguyên ô xoè, Nhược Hi thả luôn xuống sàn, lo cúi mình thỉnh an trước:

- Bát phúc tấn cát tường! Thập phúc tấn cát tường!

Minh Ngọc không đáp, ngoảnh mặt đi chỗ khác. Minh Tuệ cười phớt:

- Cho đứng!

Nhược Hi đứng dậy, cảm xúc vô cùng phức tạp, chỉ muốn khuất mắt thực mau, bèn nhún gối thưa:

- Nếu phúc tấn không có gì sai bảo, nô tỳ xin cáo từ.

Bát phúc tấn chẳng nói chẳng rằng, cứ giương mắt nhìn chằm chặp. Cô ta chưa cho phép, Nhược Hi cũng chưa dám động đậy.

Đang sởn gai ốc vì cái nhìn ấy, nàng chợt nghe tiếng chân chạy uỳnh uỵch từ mé bên hành lang, tiếp đến là giọng trẻ con lảnh lót:

- Ngạch nương!

Nhược Hi lé mắt nhìn. Một đứa bé trai chừng bốn, năm tuổi, không màng bận tâm đến tiểu thái giám đang lóc cóc đuổi theo sau, chạy ào tới lao vào lòng Bát phúc tấn. Trông mặt mũi giống Bát a ca đến bảy tám phần, chắc hẳn là Hoằng Vượng. Tim se lại, Nhược Hi không muốn nhìn nữa, bèn cúi gằm mặt xuống.

Bát phúc tấn ôm hờ đứa bé, cười mắng:

- Bận sau cấm được chạy như thế nữa, chẳng ngã thì a ma con lại xót. Bữa trước cũng vì mải chơi, nhằm lúc bọn a hoàn chểnh mảng, con đánh đổ đài nến, làm mấy giọt sáp bắn vào mu bàn tay. Nào phải bị thương nặng đâu, nhưng a ma con đã phạt roi khắp lượt bộc phụ trong nhà, đến nỗi có đứa nằm liệt ba tháng trời không dậy nổi đấy!

Nhược Hi giữ nguyên tư thế nhún gối, lặng lẽ nghe Bát phúc tấn chèo bẻo, không sao ngờ được tình cảnh

này lại diễn ra sớm như vậy. Dẫu đã từng chuẩn bị tâm lý, nhưng vấp chuyện thực nàng vẫn thấy tủi phận bẽ bàng. Đang tự do yên ổn, can gì phải lao vào vòng đấu đá với mấy mụ đàn bà? Mỗi ngày gặp một vụ tương tự, thì nàng còn sống làm sao?

Hoằng Vượng hiển nhiên chả hề chú ý đến lời mẹ, nó xoay nghiêng trong lòng Bát phúc tấn, nhìn Nhược Hi chòng chọc rồi kêu lên:

- Trông cô ta giống dì Hai quá nhỉ!

Thập phúc tấn mát mẻ:

- Lại chẳng giống! Chị em mà.

Nghe vậy, Hoằng Vượng liền hẩy bật người ra khỏi tay mẹ, nhảy xổ lại đá bốp Nhược Hi, hằm hằm mắng:

- Đồ xấu xa các ngươi, toàn làm ngạch nương ta bực tức!

Thằng ranh đá trúng vào đầu gối. Nhược Hi áp tay lên vết đau, nhìn gương mặt giống Bát a ca như lột, cảm giác nhoi nhói bỗng biến thành quặn thắt.

Bát phúc tấn quát khẽ:

- Hoằng Vượng? Con làm gì thế? Mau quay lại đây!

Thập phúc tấn ngó Nhược Hi, vẻ mặt hể hả. Hoằng Vượng không để lời mẹ vào tai, tiếp tục xỉa xói:

- Các ngươi hành hạ ngạch nương, thời ta hành hạ các ngươi.

Nói đoạn nó lừ lừ nhìn Nhược Hi, tựa hồ đang tính đến chuyện đá thêm phát nữa.

Các ngươi? Chắc là gom cả Nhược Lan rồi. Mấy mụ này đã làm gì Nhược Lan? Nhược Hi vụt nổi giận. Nhẫn nhịn đã không hoá giải được can qua, hà tất cần nhẫn nhịn? Nàng đứng phắt dậy, dịch ra xa Hoằng Vượng, nói với Bát phúc tấn:

- Xem ra phúc tấn cũng chẳng có chuyện gì cần, nô tỳ xin đi.

Bát phúc tấn ngớ người. Rõ ràng bất ngờ vì chưa được phép mà Nhược Hi đã dám bỏ lễ, đứng lên nhìn thẳng vào mặt cô ta nói này nói nọ. Thập phúc tấn cười khẩy:

- Em đã từng kể với chị rồi, ả này là cái loại mọi rợ không có nề nếp chi hết. Chị ả còn phải chỉn chu giữ phận trước mặt chị, mà một cung nữ như ả lại dám ngang ngược hỗn láo đến thế đấy.

Nhược Hi liếc Minh Ngọc, quay ngoắt mình đi. Bát phúc tấn quát:

- Đứng! Ai cho ngươi đi?

Nhược Hi ngoái đầu nhìn lại, nhếch mép bảo:

- Nước có luật nước, cung có phép cung. Nô tỳ dù thấp kém đến đâu cũng là người của Càn Thanh điện. Nếu phúc tấn muốn trách phạt, cứ đến mách thẳng với Lý an đạt chỗ thất lễ của nô tỳ. Lý an đạt tự khắc xử lý theo quy định. Hay là phúc tấn định lén lút đánh chửi nô tỳ ở đây?

Hai vị phúc tấn cùng sững sờ, nhất thời không biết ứng đối sao cho phải. Mắt Minh Tuệ loé lên căm hận. Nhược Hi hếch cằm trừng trừng nhìn lại, chẳng chịu nhún nhường chút nào.

Ba người đang sưng sỉa, chợt Bát phúc tấn và Thập phúc tấn cùng chỉnh lại tư thế, dịu nét mặt, hướng ra phía sau Nhược Hi làm lễ:

- Tứ vương gia cát tường.

Hoằng Vượng cũng líu lo thỉnh an.

Nhược Hi quay phắt lại, thấy Tứ a ca đang từ mé bên đi sang, đằng sau là hai thái giám theo hầu. Tuy khoác áo choàng, lại có thái giám che ô, nhưng áo trong của chàng vẫn lấm tấm ướt, xem ra cũng vào đây để tránh cơn mưa bất chợt. Nhược Hi vội cúi mình bái chào.

Tứ a ca quét mắt qua mặt mấy người, điềm đạm bảo:

- Đứng hết lên đi!

Nhược Hi cung kính hỏi:

- Vương gia có gì sai bảo không? Nếu không, nô tỳ xin được lui.

Tứ a ca ngoảnh nhìn làn mưa tầm tã bên ngoài, ngẫm nghĩ một chốc rồi cất giọng đều đều:

- Đi đi!

Nhược Hi nhấc chân định đi, ngó mưa ào ạt, chợt nhớ chưa lấy ô, bèn trở gót nhặt chiếc ô đang đặt dưới đất lên. Mấy người kia cùng đưa mắt nhìn nàng, Nhược Hi chỉ nhún mình với Tứ a ca:

- Nô tỳ quay lại lấy cái này.

Nói đoạn nàng giương ô, vừa nhìn lướt vẻ mặt trầm tư của Tứ a ca, vừa bước xuống bậc cấp, nghĩ sao lại dừng chân, trông ngang Bát phúc tấn, cười bảo:

- Người ta cả ngày tụng kinh, vốn không hề ganh đua với mình, thế mà lợi dụng mấy kẻ trung thành để đi ức hiếp người ta – Nàng liếc mắt ngó Thập phúc tấn đang sửng sốt, rồi lại tiếp tục nhìn Bát phúc tấn đang hậm hực – Còn bản thân thì núp sau lưng kẻ khác, giả bộ hiền lành thục đức, hay ho lắm nhỉ?

Xong, nàng quay mình nhẩn nha tiến ra trời mưa. Cảm thấy mấy luồng mắt đổ dồn vào lưng, nàng bèn thẳng người, bước đi với dáng điệu duyên dáng nhất, hệt như đi dạo trong gió xuân tháng Tư. Dẫu chịu ướt, cũng phải ướt một cách đường hoàng.

Nhược Hi thong thả bước, chân giẫm lõng bõng nước, bốn bề hơi mưa đùng đục, trời đất mênh mang chỉ còn mình nàng đi trong cô độc và gian nan. Ràn rạt, ràn rạt, mưa quất xuống mặt ô, quất xuống mặt đất, quất xuống trái tim nàng. Dòng lệ thương tâm của ông trời, một cây dù bé nhỏ làm sao ngăn nổi? Chẳng mấy chốc, nửa người Nhược Hi đã ướt sũng.

Về tới phòng, nàng ngâm mình trong nước nóng thật lâu để xua tan hơi giá, cũng may bình thường chú ý giữ gìn nên sức đề kháng tương đối tốt, ngoài việc hơi ngạt mũi ra thì không có gì đáng ngại cả.

Nhược Hi ôm chăn ngồi ườn trên sập, đờ đẫn nhìn ra cửa sổ. Mưa đã tạnh từ lâu. Mưa làm cây hoa quế ngoài sân thưa hẳn tán. Nước trên những chiếc lá còn lại vẫn tí tách rỏ giọt, hệt như lệ rơi buồn khóc bè bạn đã lìa cành.

Một cái bóng nhảng lên trong sân. Nhược Hi chẳng tâm trí đâu mà để ý, vẫn lẳng lặng ngồi yên. Thấy cửa sổ mở, người kia bèn bước tới gần, thò đầu vào nhìn, nhận ra Nhược Hi đang ngồi trên sập, vội cúi đầu hành lễ:

- Nhược Hi cô nương cát tường!

Bấy giờ Nhược Hi mới lơ đãng thu ánh mắt về, ngó người mới đến. Chính là Tiểu Thuận Tử hôm mùng một Tết vừa rồi đã mang dây chuyền sang cho nàng. Nhược Hi lại nhìn đi chỗ khác, hờ hững bảo:

- Đứng lên!

Thấy nàng vẫn ngồi lì trên sập, Tiểu Thuận Tử đành cúi đầu tự giải thích:

- Tôi mang thứ này đến cho cô nương.

Nhược Hi đăm đăm ngó cây hoa quế, nhẹ nhàng bảo:

- Mang về đi, tôi không thiếu thứ gì cả.

Tiểu Thuận Tử tỏ vẻ khó xử, lúng túng nhìn nàng. Thấy nàng vẫn không để ý đến mình, hắn thò tay vào ngực áo móc ra một ống thuốc hít, đặt luôn lên cái bàn trong cửa sổ, cúi đầu thưa:

- Giọng cô nương nghèn nghẹt đấy! Hít ít bột này rồi hắt xì hơi, sẽ dễ chịu hơn.

Không đợi Nhược Hi trả lời, hắn sải chân chạy tuốt ra khỏi sân.

Trời nhá nhem. Cảm thấy lành lạnh, Nhược Hi bèn rúc sâu hơn vào chăn, chẳng muốn nhúc nhích gì nữa. Ngọc Đàn về đến cổng, ngó cửa sổ mở toang thì hấp tấp chạy vào, thở dài thườn thượt:

- Chị lúc sớm dầm mưa, sao giờ còn mở cửa sổ?

Vừa nói vừa đóng cửa lại. Nhược Hi đáp:

- Ngại chẳng muốn đứng dậy.

Ngọc Đàn thắp đèn trên bàn, tiện tay nhấc lọ thuốc hít lên ngắm nghía rồi cười khúc khích:

- Tinh xảo làm sao! Mấy con cún vẽ trên này thật là sống động, đáng yêu quá chừng! – Cô bước đến bên sập – Nghe giọng thì bị tắc mũi đấy, có thuốc hít đây, sao chị không dùng?

Nhược Hi lắc lắc đầu. Ngọc Đàn mở nắp, rút cây trâm trên đầu xuống, khêu ít bột san ra ngón tay Nhược Hi. Nàng ghé đến cạnh mũi, cảm thấy vị hắc xộc lên tận óc, không kìm được gập người hắt hơi liền ba bốn bận, chẳng mấy chốc đã thoải mái hơn, liền cười bảo:

- Công hiệu thật!

Nàng cầm lọ thuốc lên xem xét. Vỏ là hai lớp lưu ly, ở giữa vẽ ba con chó lông xoăn đang cắn nhau, điệu bộ hung hăng y như thật, quả là thú vị!

Đang chăm chú ngắm nghía, Nhược Hi sực nhớ lại chuyện giữa mình và hai phúc tấn ban sáng, bèn quan sát kỹ càng, thấy hình ảnh này vô cùng ý nghĩa. Hai con chó lông vàng đang hợp sức bắt nạt con chó lông trắng, con trắng tuy thân cô thế cô, nhưng dáng điệu vẫn ung dung nhàn tản, khiến hai con vàng càng thêm tức tối.

Nhược Hi không nhịn được bật cười. Cái ông này, lại dám ví bọn họ như súc sinh, phải chăng muốn ám chỉ "Cắn nhau với chó ích chi, việc mình không được mồm thì đầy lông"? Chẳng hiểu Tứ a ca lấy đâu ra một món đồ hợp ngữ cảnh như vậy! Bình thường chàng toàn giữ vẻ lãnh đạm, kiệm nói ít cười, không ngờ cũng biết đùa bỡn và hài hước ngầm. Càng ngẫm càng thích thú, bao ủ ê tích kết trong hồn suốt một buổi chiều đã bay biến tự lúc nào.

…

Khi thị hầu trước điện, một tiếng ho bất cẩn cũng có thể gây ra tai vạ, bởi vậy tuy bệnh tình không lấy gì làm trầm trọng, nhưng để đề phòng bất trắc, Nhược Hi vẫn xin phép Lý Đức Toàn cho nghỉ, bảo Ngọc Đàn đi trực thay.

Nàng cân nhắc chán chê, cuối cùng đi tìm Phương Hợp nhờ nhắn:

- Mấy ngày này tôi ở nhà, có việc muốn trực tiếp hỏi Bát gia.

Nàng khép hờ cổng, ngả mình trên ghế xích đu, mặt đậy quyển sách, vừa đung đưa vừa lim dim sưởi nắng. Chợt nghe cổng cộc cộc, nàng nhấc sách, mở mắt nhìn ra:

- Xin mời!

Kẹt một tiếng, Bát a ca đẩy cửa đi vào, tiện tay khép hờ cổng lại như cũ. Liếc qua lò hương và bộ đồ trà cạnh Nhược Hi, chàng cười bảo:

- Biết hưởng thụ quá nhỉ!

Nhược Hi đứng dậy:

- Miễn là Bát gia muốn, cách hưởng thụ thiếu gì.

Bát a ca nhìn làn khói mỏng lượn lờ trên lò hương, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Trong người vẫn ổn chứ? Sao lại không biết thương thân, nhằm ngay lúc trời mưa mà đi vơ vẩn?

Nhược Hi lắc đầu:

- Hôm nay mời Bát gia đến đây là vì việc khác. Theo lời Hoằng Vượng a ca, hình như cậu bé hay đến quấy phá chị em lắm, có chuyện ấy không?

Bát a ca đưa mắt nhìn Nhược Hi, chân mày nhíu lại. Tư lự đôi hồi, chàng hỏi:

- Hoằng Vượng nói thế bao giờ?

Nhược Hi nhếch mép:

- Nói bao giờ thì quan trọng gì, quan trọng là nội dung kìa.

Bát a ca tỏ vẻ cam chịu, lắc lắc đầu:

- Chẳng qua chỉ là lời trẻ con, em lại đi tin lấy tin để.

Nhược Hi chằm chằm nhìn chàng, cười nhạt:

- Lời trẻ con mới trung thực chứ!

Bát a ca cau mày:

- Thi thoảng Hoằng Vượng có đến quấy rầy Nhược Lan. Nhưng chính Nhược Lan cũng bảo, trẻ con thường nghịch ngợm. Nàng đã chẳng để tâm, em lại phải vẽ ra cái việc kéo quân vấn tội này làm gì?

Nhược Hi điềm tĩnh nói:

- Bát gia mới chỉ có mình Hoằng Vượng. Cưng chiều cậu bé là việc của Bát gia. Nhưng nếu có kẻ muốn lợi dụng trẻ con để đi chèn ép người khác, Bát gia nhìn thấy mà vẫn thờ ơ, thì kể cũng quá đáng.

Bát a ca căn vặn:

- Em tưởng ta chưa từng trách mắng Hoằng Vượng à? Việc trong nhà ta em biết được bao nhiêu mà đi kết tội ta như vậy?

Nhược Hi đã hơi giận, lạnh lùng bảo:

- Việc nhà của Bát gia, em căn bản không quan tâm. Chỉ hi vọng Bát gia thương tình Nhược Lan nhỡ nhàng cả một đời vì ai đó mà bảo vệ chị ấy cho chu đáo. Còn Hoằng Vượng, liệu có phải những việc cậu bé làm chỉ là trò nghịch ngợm con trẻ hay không, Bát gia nên tự mình tra xét cho kỹ.

Bát a ca phẩy tay áo quay phắt ra, tới cổng, chàng dừng chân rồi đi trở vào, nhìn Nhược Hi, hỏi:

- Chúng ta sao thế này? Hồi ở thảo nguyên đã từng rất vui vẻ đấy thôi! Cớ sao bây giờ em lại đổi khác? Chẳng mấy khi gặp nhau mà em còn muốn cãi cọ với ta à?

Nhược Hi cúi đầu đứng lặng, lòng nhen nhúm buồn đau. *Ở thảo nguyên chỉ có đôi ta, không có ngôi báu, không có vợ anh con anh, giờ ngăn cách hai bên là đủ người đủ việc thế này, lấy đâu ra mà giống thế được nữa?*

Bát a ca thở dài, vươn tay ôm Nhược Hi vào lòng:

- Ta sẽ hỏi Hoằng Vượng. Em đừng vì một câu nói của con trẻ mà nổi trận tam bành.

Nhược Hi tựa vào vai chàng, không nói năng gì. Một lát sau, Bát a ca âu yếm bảo:

- Nếu em thực lòng lo lắng cho Nhược Lan, chi bằng sớm về với ta, chẳng phải sẽ tốt hơn ư? Như thế ngày nào em cũng được gặp nàng. Có mặt em, còn ai dám lấn lướt chị gái của Nàng Liễu nữa? Lại không sợ ăn tát hay sao?

Nhược Hi thấy lòng lặng ngắt. Đối với bọn họ, việc chị em hầu chồng chung là một thứ tình sử hay ho, nhưng với nàng, đấy lại là một điều nhức nhối.

Bát a ca lặng thinh nhìn Nhược Hi, thấy nàng không hưởng ứng, lại nhẹ nhàng hỏi:

- Em vẫn chưa nghĩ xong à? Ta thật bồn chồn vì em đấy! Không hiểu rốt cục em tính toán thế nào nữa. Ta không tin em là kẻ nhát gan sợ chết, vậy em đang do dự điều gì? – Chàng nâng mặt nàng lên, nhìn vào mắt nàng – Em thiếu lòng tin ở ta thế ư?

Ngừng một lát, chàng chậm rãi hỏi:

- Hay, có nguyên nhân nào khác?

Nhược Hi gượng cười:

- Bát gia đến cũng lâu rồi, nên về đi thôi. Cho em thêm chút thời gian được không? Em còn muốn suy nghĩ.

Bát a ca nín thinh, nhìn nàng hồi lâu rồi thở dài, giọng kiên định:

- Nhược Hi! Ta không phải Hạng Vũ, cũng quyết không để em phải làm Ngu Cơ.

Nói đoạn, chàng quay mình đi ra khỏi sân.

…

Mấy hôm nay Khang Hy rất hào hứng. Được ngày nắng ấm gió lộng, ông sai bày trái cây trà bánh ở Ngự Hoa viên để cùng các a ca chuyện phiếm tản bộ. Các a ca đều tỏ vẻ vui vầy hồ hởi, anh lớn thân mật em nhỏ nhún nhường, người không rõ nội tình trông vào cũng thấy tưng bừng phấn khởi.

Có một lúc Khang Hy đứng dậy đi rửa tay, Lý Đức Toàn theo hầu, không khí chợt tẻ ngắt hẳn đi, nhưng liền sau đó, ai nấy lại vội vã cười cười nói nói, cố lấp liếm khoảnh khắc gượng gạo vừa qua.

Nhược Hi đứng bên, cúi đầu nhìn lá vàng dưới đất, nghĩ cách nói chuyện riêng với Thập Tam a ca. Trước khi đi, Mẫn Mẫn đã một hai nhờ nàng dò xét ý tình gã. Nhưng từ ngày về, một là chưa gặp dịp thích hợp để trao đổi với Thập Tam, hai là vì còn tâm sự trùng trùng, nên nàng cũng trễ tràng việc người ta nhờ cậy.

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe mấy a ca cười rộ, Nhược Hi bèn ngẩng đầu nhìn. Một con chó lông xoăn trắng muốt đang vừa cắn gấu áo Tứ a ca vừa ngoáy tít đuôi nô giỡn. Tứ a ca cúi đầu nhìn nó, nhưng không tỏ ra bực mình. Dáng vẻ của con chó khiến các a ca đều thấy ngộ nghĩnh.

Nhược Hi ngắm con chó, cũng mím môi mà buồn cười. Đương khi ấy, một cô bé chừng mười ba mười bốn tuổi hớt hải chạy tới. Bất thần gặp một loạt các a ca lớn nhỏ, lại thấy con chó đang giằng cắn vạt áo Tứ vương gia, cô ta tái mét mặt, quỳ thụp xuống lạy như tế sao.

Đây chắc là thị nữ chuyên lo việc chăm sóc vật cưng cho chủ tử, nhất thời sơ ý để chó tuột mất, khiến nó chạy đến làm phiền a ca. Nhược Hi tiến lên mắng khẽ:

- Sao lại khinh suất thế?

A hoàn rơm rớm lệ, vẫn dập đầu bai bải.

Vì có mặt các a ca, Nhược Hi vốn còn muốn khiển trách nữa, nhưng nghĩ trẻ con mới bằng tí tuổi đầu đã phải một thân một mình vào nơi tù túng, nàng mủi lòng bỏ qua, quay lại cúi mình làm lễ với Tứ a ca:

- Để nô tỳ mang nó đi!

Nàng tiến lại định bồng con chó, thì Tứ a ca, vốn vẫn cúi đầu xem xét kẻ quấy rối bé nhỏ, vụt ngẩng lên nhìn nàng. Nét mặt dửng dưng, nhưng đáy mắt lại thoáng cười cợt. Nhược Hi hiểu nguyên uỷ, bất giác cũng thấy tức cười. Biết chàng đang ví mình với con vật này, nàng liếc nó, rồi lườm chàng. Mắt Tứ a ca càng thêm hài hước, chàng nhìn con chó nhỏ đang ngoắc đầu vẫy đuôi, rồi cúi xuống ẵm nó lên đưa cho Nhược Hi.

Nhược Hi đón lấy, cả hai cùng ngắm con vật, lại cùng toét miệng cười. Nhược Hi tủm tỉm đưa trả con chó cho cô bé vẫn gằm đầu quỳ dưới đất, cô ta cảm kích nhận lại. Nhược Hi không nỡ la rầy, nhưng nghĩ trong cung không phải lần nào cũng được may mắn thế này, Tứ a ca vốn thích chó, có thể không bực mình, nhưng nếu bữa sau chó con xô phải một vị quý nhân không thích nó, thì người gặp chuyện xúi quẩy không phải là con vật, mà chính là cô bé này. Bởi vậy nàng nghiêm mặt nhìn cô, thấp giọng dặn dò:

- Hôm nay kể như em gặp may, nếu còn đãng trí thế này, bận sau chỉ e sẽ lãnh vài mươi hèo, chắc gì em chịu nổi. Mà cho dù đủ sức chịu, đến lúc ấy lấy ai chăm sóc cho em đây?

Cô bé cắn môi, ôm con chó cúi lạy Nhược Hi, rưng rưng nói:

- Nô tỳ nhớ rồi!

Nhược Hi mỉm cười bảo:

- Nhớ tập trung vào công việc, nhất định không được để chuyện tương tự xảy ra nữa. Đi đi!

Thị nữ dập đầu lần nữa, rồi đứng lên hấp tấp chạy đi.

Nhược Hi quay lại, ánh nhìn vẫn còn tươi tắn, thì chạm ngay phải đôi mắt tĩnh lặng, rất tĩnh lặng, không rõ là vui hay giận của Bát a ca. Bốn mắt chỉ chạm nhau một thoáng mà Nhược Hi thót hết cả tim, nét vui vẻ lập tức tan biến. Thập Tứ a ca cũng nhìn như khoan vào nàng, cười mà không ra cười. Nhược Hi chẳng dám nhìn lâu, trở về vị trí cũ cúi mặt đứng im, đầu óc rối ren, không tài nào tập trung được. Vừa rồi trong lúc nàng không để ý, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao ánh mắt của họ bỗng băng giá như vậy?

Khang Hy quay trở lại, các a ca cùng ông đi loanh quanh một lúc. Cuối cùng Khang Hy kêu mệt, cho phép các con tuỳ nghi. Lý Đức Toàn tháp tùng chủ nhân về Càn Thanh cung. Nhược Hi dặn dò cung nữ và thái giám thu dọn đồ đạc xong, thì cũng theo về chính điện.

Sắp rời khỏi Ngự Hoa viên, chợt nghe sau lưng có tiếng chân dồn dập, Nhược Hi dừng lại, nhưng chưa kịp ngoái đầu nhìn thì đã bị kéo tuột ra sau thân cây. Nàng giật mình, song nhận ra là Thập Tứ a ca thì nén chịu, liếc cánh tay vẫn đang bị gã nắm, bình tĩnh bảo:

- Lý an đạt đang chờ tôi về.

Thập Tứ a ca buông nàng, tay siết thành đấm, mặt rắn đanh:

- Có vấn đề gì giữa cô và Bát ca vậy?

Nhược Hi lặng thinh. Thập Tứ đợi chốc lát, thấy Nhược Hi vẫn không nói năng, lại tiếp:

- Ta hỏi vì sao còn chưa đi xin Hoàng a ma tứ hôn, Bát ca không đáp. Ta hỏi cô, cô cũng im luôn, rốt cục đã xảy ra việc gì mà ta chưa biết đây? – Gã thoáng ngập ngừng – Hôm nay cô và Tứ ca đầu mày cuối mắt với nhau, là thế nào vậy?

Nhược Hi cám cảnh:

- Thập Tứ a ca! Anh có đến mấy vợ thật, nhưng chuyện nam nữ anh hiểu được bao nhiêu? Chuyện của tôi và Bát gia, anh đừng can thiệp nữa. Còn tôi và Tứ gia, lẽ nào chúng ta cười đùa với nhau thì được, tôi và Tứ gia cùng cười vì một con chó thì không xong?

Nói đoạn, nàng đẩy Thập Tứ ra để lấy đường đi, gã đứng ì đấy. Nàng đưa mắt làm hiệu bảo tránh. Gã lặng lẽ nhìn nàng một chốc, sau đứng gọn sang bên, chậm rãi bảo:

- Đừng phụ bạc Bát ca, nếu không…

Mắt gã loé lên băng giá. *Sợ ghê nhỉ!* Nhược Hi trợn mắt đáp trả, rồi cất bước đi. Được một quãng, nàng

dừng chân, ngoảnh lại hỏi:

- Thập a ca ốm nặng không?

Thập Tứ lạnh nhạt đáp:

- Nói thác với Hoàng a ma thế thôi. Thập ca khoẻ lắm, hôm nay không vào chỉ vì Thập phúc tấn khó ở.

Nhược Hi "Ồ" khẽ, chợt nghĩ đến một chuyện nên định hỏi thêm, nhưng thấy mặt Thập Tứ trơ trơ, bèn nén lại, bái chào gã rồi quay mình bước đi.

Mãi cho đến tối, trở về phòng nằm lên giường rồi, Nhược Hi mới sực nhớ đã quên bẵng việc đi gặp Thập Tam, đành tự an ủi cũng may vụ này không gấp.

…

Đông đã sang, mà Nhược Hi vẫn dềnh dàng chưa có câu trả lời cho Bát Bối lặc.

Một hôm nàng nghỉ làm, Lương phi nương nương cho người sang gọi, nhắn là hoa vẽ lần trước đẹp lắm, muốn nhờ Nhược Hi vẽ thêm mấy mẫu nữa.

Nhược Hi thầm đoán ra vài phần, sang tới cung Lương phi thì quả nhiên Nhược Lan đã ở đấy. Cảm giác không thể tự nhiên vô tư như lần trước được nữa, Nhược Hi lúng túng cúi gằm đầu, trong dạ nhột nhạt. Nhược Lan thì vẫn thư thái như thường. Nàng kéo tay em, dịu dàng bảo:

- Bối lặc gia đã kể với chị rồi.

Không phải Nhược Hi chưa từng nghĩ đến tình huống này, nhưng nghe chị gái êm ái nói ra những lời ấy, nàng vẫn thấy lòng hổ thẹn, chẳng biết trốn vào đâu, người cứng đơ, răng cắn chặt, cứ gằm đầu ngồi lặng.

Nhược Lan đưa tay định nâng mặt em lên, Nhược Hi bèn nghiêng đầu, né khỏi tay nàng. Nhược Lan bật cười:

- Em ngoan! Thế này là em giận chị hay giận bản thân em đây?

Nhược Hi chua xót, vươn tay ra ôm choàng lấy Nhược Lan, vùi đầu vào lòng nàng. Nhược Lan vỗ về:

- Đừng nên giận bản thân. Thực ra lần trước gặp em ở đây, chị đã định khuyên là theo Bối lặc gia cũng được. Anh ấy ôn hoà, đối xử với thê thiếp rất tử tế. Em về với anh ấy, chị em mình còn được gặp mặt thường xuyên, được bầu bạn với nhau nữa.

Nhược Hi u uẩn hỏi:

- Chị ơi, chị không để bụng thật à?

Nhược Lan đập nhẹ vai em, trách:

- Để bụng cái gì? A ca nào mà không năm thê bảy thiếp? Chị vốn dĩ không hề quan tâm chuyện chồng chung, mà cho dù quan tâm, em đây là em của chị, chị lại đi bì tị ư?

Nhược Hi cân nhắc hồi lâu, cuối cùng vẫn không nén được, bèn hỏi nhỏ:

- Nếu… Nếu… là người đó, thì chị cũng không chạnh lòng chuyện anh ta cưới người khác ư?

Nhược Lan cứng người lại, mãi không trả lời. Nhược Hi vội ngẩng lên:

- Em nói linh tinh. Chị đừng bận tâm, chị ạ!

Khuôn mặt hằn nét đau đớn, giọng đầy suy tư, Nhược Lan chậm rãi nói:

- Chị không biết. Nhưng miễn là anh ấy thích, miễn là anh ấy vui, chị đều đồng tình. Mà chị tin rằng, dù có người khác, anh ấy vẫn sẽ bảo vệ, nâng niu, đối đãi với chị trước sau như một – Ngẫn ngơ một lúc, nàng dịu

dàng kể – Em ra đời chẳng bao lâu thì ngạch nương mất, nên chắc quên hết rồi. Chị thì vẫn nhớ rõ lắm, dù dạo ấy còn nhỏ. A ma có đến ba cơ thiếp, nhưng cư xử với ngạch nương rất trọn vẹn. Đến giờ chị còn hình dung được ngạch nương nằm ốm liệt, em ngủ yên bên cạnh, chị chơi trên giường, a ma ngồi bên giường tỉ mỉ vẽ chân mày cho ngạch nương.

Không khí chùng xuống. Mẹ Nhược Hi qua đời sớm, nhưng xem ra không phải là người bất hạnh. Còn hai con gái của bà thì sao? Nhược Lan im lặng hồi lâu, rồi cúi nhìn Nhược Hi, hỏi:

- Em đang nghĩ gì? Đàn ông nào chẳng vợ nọ con kia, chỉ cần người ta thương em là được, sao phải bận tâm nhiều chuyện khó hiểu thế? Mà đông vợ nhiều con mới là điềm lành đấy!

Nhược Hi gượng cười lắc đầu, chợt nhớ tới Bát phúc tấn, nàng nghiêm mặt lại:

- Đích phúc tấn có bắt nạt chị không?

Nhược Lan nhoẻn cười:

- Chị chỉ tụng kinh, chị ấy bắt nạt chị bằng cách nào chứ?

Nhược Hi nhìn vào mắt nàng:

- Chị đừng dối em. Em biết Hoằng Vượng đến phá phách chị mà.

Nhược Lan cười nói:

- Trẻ con thì dăm ngày ba bận, cứ mặc nó nghịch ngợm là xong, để ý làm gì?

Nhược Hi thầm nghĩ, chị không để ý vì chị hoàn toàn không quan tâm, đã không quan tâm thì đương nhiên là không để ý rồi.

Thấy Nhược Hi thẫn thờ, Nhược Lan nhẹ nhàng tiếp:

- Em cũng không còn nhỏ nữa. Việc cần bây giờ là chọn lúc thích hợp nhắn Bối lặc gia đến xin với Hoàng a ma, khẩn trương lo liệu cho xong hôn sự đi.

…

Sau đó Nhược Lan còn khuyên nhủ đủ điều, Nhược Hi đều không nghe vào tai câu nào cả. Đến lúc rời cung Lương phi, đầu nàng vẫn nặng như chì.

…

Tối xuống, Nhược Hi trằn trọc trở mình, quá nửa đêm cũng chưa chợp được mắt. Bát a ca đã huy động cả Nhược Lan đến thuyết phục, xem ra nàng phải sớm xác định một đáp án cho hai người thôi.

Cảnh tượng dưới cơn mưa lớn vẫn ùn ùn tua lại trong trí. Chẳng lẽ mai sau nàng phải chung sống với Bát phúc tấn bằng những màn ghen tuông giành giật như thế ư?

Nàng không làm nổi. Nàng không thể thẳng thắn tự nhiên đối mặt với Nhược Lan, cũng không thể vứt bỏ tự trọng bản thân, mắt trước vật lộn với mấy mụ đàn bà, mắt sau quay ra lả lơi tình ý với chàng ngay được.

Bát a ca đầy tham vọng, không thể từ bỏ ngôi báu. Bát a ca là một người cha cưng chiều con. Bát a ca đã có bốn người đàn bà, một trong bốn người còn là chị của nàng. Đó là những thực tế mà Nhược Hi vô phương thay đổi, lấy chàng coi như chắc chắn một điều là nàng sẽ không vui vẻ. Nếu nàng không vui vẻ, chàng và nàng làm gì còn hạnh phúc?

Nàng không thể cười cho qua chuyện như Nhược Lan. Bát a ca rất ít khi lại chỗ Nhược Lan, mai sau mâu thuẫn giữa hai chị em là khó tránh. Chưa hết, chẳng nghĩ cũng biết còn sự xung đột giữa vợ lớn vợ nhỏ. Nếu lại xảy ra việc tương tự hôm trước, Nhược Hi khó lòng nhún nhường tiếp được, chỉ khác bây giờ nàng còn chiêu bài là người của Càn Thanh cung, chứ một mai vào phủ Bát Bối lặc, nàng là lẽ, mụ kia là cả, vừa qua cửa là phải cúi lạy dâng trà, kế đến phân chia rõ ràng ngôi thứ, mụ ta cứ việc ngồi nói, nàng bắt buộc đứng mà nghe.

Chành choẹ đôi ba lần, Bát a ca còn có thể bênh vực nàng, nhưng khi mâu thuẫn như cơm bữa, chắc gì chàng không khó chịu? Chắc gì không thắc mắc vì sao người khác biết sống vui vẻ, còn nàng thì luôn dằn dỗi hậm hực? Ở triều đình chàng đã đủ bươu đầu mẻ trán, đâu muốn về đến nhà lại phải đối mặt với trận chiến tranh thứ hai. Huống hồ, chỗ dựa của nàng chẳng qua chỉ là một chút lòng yêu của chàng, còn Minh Tuệ có cả một gia tộc chống lưng, chàng cần cô ta trên con đường đi đến ngai vàng. Làm sao Bát a ca thực sự đứng hẳn về phía nàng được?

Nàng uất ức, chàng không xoa dịu nổi, tháng rộng ngày dài còn gì vui? Chút tình cảm ít ỏi giữa hai người rồi sẽ hao mòn đi trong những sự việc tầm thường vụn vặt. Nếu nàng bất chấp sống chết gá nghĩa với chàng, thì cũng chỉ cầu mong chút hạnh phúc ngắn ngủi, nhưng nàng không trông thấy niềm hạnh phúc ấy, chỉ thấy tình cảm bợt bạt phôi phai trong hiện thực cuộc đời.

Giả sử ngày mai chàng rơi đầu, chắc nàng sẽ không do dự mà lao ngay tới, để sự bùng cháy trong khoảnh khắc trở thành vĩnh hằng. Nhưng trước mắt còn mấy ngàn ngày, e rằng ngọn lửa trong tim hai người sẽ cùng lụi tàn, rồi cùng tắt ngóm cả thôi.

Giữa Anna Karenina và Vronsky đâu phải không có lửa tình hừng hực, nhưng khi va chạm với thực tế, khi tình yêu của người đàn ông bị mài cho mòn xơ ra, khi Vronsky quay lại là có thể trở về với xã hội thượng lưu, thì Anna chỉ còn nước lựa chọn là nằm vắt mình trên đường ray chờ chết.

Trời ạ! Sao lý trí thế! Sao tỉnh táo thế! Sao đủ sức phân tích rạch ròi tình cảm của mình thế này! Nàng những tưởng mình đã thành Nhược Hi, hoá ra vẫn là Tiểu Văn ngày nào. Bất giác, nàng cười rú lên, tiếng cười chưa dứt, đã dần biến ra tiếng nấc nghẹn ngào.

…

Trận tuyết đầu mùa rơi ròng rã mấy ngày liền, sáng sớm nay trời mới quang đãng lại. Không hiểu vì sao, Nhược Hi cảm thấy năm nay rét hơn hẳn mọi năm, mặc đủ áo đơn áo kép vẫn không ấm lên được. Đứng trước mặt Bát a ca, duyệt qua những lời sắp nói, nàng cảm thấy hơi lạnh từ tim lan cả xuống đầu ngón tay.

Nhược Hi quấn chặt áo khoác, người run lẩy bẩy, năm lần bảy lượt muốn lên tiếng, song lại im lặng. Bát a ca chăm chú ngắm cành tùng trĩu nặng vì chất đầy những tuyết, vẻ mặt bình thản. Nhược Hi cắn cắn môi, tự nhủ không trùng trình được nữa, đã quyết định rồi thì đừng để dở dang người ta ra.

Nhìn nét mặt trông nghiêng của chàng, nàng da diết hỏi:

- Lần cuối cùng, anh có chấp nhận yêu cầu của em không?

Bát a ca lặng lẽ nhìn nàng, mắt gờn gợn đau đớn, lại như pha lẫn oán hờn. Nhược Hi không dám nhìn chàng nữa, cúi đầu nhắm mắt:

- Cho em biết câu trả lời, em muốn anh thẳng thắn cho em biết: "bằng lòng" hay "không bằng lòng".

- Nhược Hi! Tại sao cứ dồn ép ta? Cả hai việc có thể cùng thực hiện mà, tại sao cứ bắt ta phải lựa chọn?

- Em chỉ hỏi anh, bằng lòng hay không bằng lòng?

…

- Không bằng lòng chứ gì?

…

Nhược Hi cười buồn, *tôi đã tận lực cứu vãn, nhưng anh lại cứ khăng khăng với quyết định của mình.* Trù trừ chốc lát, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt lẫn lộn cả căm giận và đau thương kia:

- Phải cẩn thận đề phòng Tứ a ca!

Nét căm giận trong mắt chàng tan biến, thay vào đó là sự thắc mắc. Nhược Hi ngẫm nghĩ, lại tiếp:

- Ô Tư Đạo, Long Khoa Đa, Niên Canh Nghiêu, Điền Kính Văn và Lý Vệ cũng vậy, anh đều phải cảnh giác.

Thân tín của Ung Chính, Nhược Hi chỉ biết có bấy nhiêu, chẳng rõ đúng hay sai, hi vọng mấy bộ phim truyền hình nàng từng xem không bơm thổi bịa đặt. Nàng cúi mặt hít một hơi sâu, dằn từng chữ:

- Từ nay trở đi, chúng ta không còn dây dướng gì nữa!

Nói đoạn nàng quay mình bỏ chạy. Bát a ca não nùng gọi với theo:

- Nhược Hi!

Nhược Hi dừng lại, nhìn thẳng ra phía trước:

- Nô tỳ là kẻ tham sống sợ chết, không đáng níu kéo đâu!

Nói xong, nàng chạy thục mạng.

Từ nay về sau, chúng ta là hai người xa lạ. Vì sao anh không thể hứa với em? Vì sao phải tranh quyền đoạt vị? Nếu em không giữ được tính mạng cho anh, thì lấy anh còn có nghĩa gì? Con đường trước mặt âm u tăm tối, em chịu tủi phận cũng để làm chi? Em biết anh sẽ không bằng lòng, nhưng vẫn lừa mị bản thân đến hỏi thêm lần nữa. Tại sao, tại sao anh lại không bằng lòng chứ?

Nàng lảo đảo chạy, bỗng rủn chân ngã quay ra đất. Lần này bên cạnh chẳng còn ai chìa tay dìu đỡ. Nàng vùi mặt vào tuyết, người lạnh buốt, trái tim càng lạnh hơn. Muốn bò dậy mà chân đau nhói, nàng cứ nằm sấp đấy, chẳng buồn dậy xem bị thương chỗ nào. Trái tim tràn đắng cay, người dán vào băng giá, mặt úp trên tuyết lạnh, thân thể bất động, còn tâm trí lại miên man hình ảnh chàng với áo khoác lông chồn đen và chiếc nón trúc vành rộng. Giữa màn tuyết mênh mang, chàng dạo bước thong thả bên nàng… Cảnh tượng rõ ràng như mới hôm qua, mà nay hai người đã nghìn trùng xa cách.

- Ai đây? Sao lại nằm im trong tuyết thế này?

Giọng Thập Tam a ca.

Nhược Hi đắng lòng, không buồn cục cựa.

Thập Tam a ca đưa tay vực nàng dậy, lộ vẻ kinh hãi, vội vàng phủi tuyết trên mặt trên đầu nàng:

- Nhược Hi, sao thế? Ngã đau à?

Gã đỡ nàng đứng lên, rồi cúi đầu tỉ mỉ xem xét khắp trên dưới.

Tứ a ca đứng cạnh đấy, cũng ra chiều kinh ngạc. Nhược Hi không buồn để tâm đến thái độ của họ, chỉ bảo nhỏ Thập Tam:

- Đưa tôi về đi.

- Cô bước nổi không? – Thập Tam hỏi.

Nhược Hi lắc lắc đầu, bây giờ chân đứng còn đau, chắc chắn không đi được nữa. Thập Tam a ca ngẫm nghĩ, liếc nhanh Tứ a ca, đoạn hạ thấp mình xuống:

- Để ta cõng vậy.

Nhược Hi không lưỡng lự, gật đầu bám lấy lưng gã, định trèo lên. Tứ a ca liền sải bước tới, đưa tay giữ nàng rồi bảo Thập Tam:

- Em về gọi người lấy cáng xếp ra đây khiêng cô ấy. Ai đời hoàng tử đi cõng cung nữ! Để người ta trông thấy lại chuốc thêm phiền nhiễu không cần thiết. Dẫu bị thương, thì cũng chẳng gấp rút gì nửa khắc một giờ.

Thập Tam a ca nghe vậy, vội đứng thẳng lên:

- Cuống quá hoá quẩn, không suy nghĩ thấu đáo.

Gã vừa nói vừa hấp tấp chạy đi.

Nhược Hi phải ghì vào tay Tứ a ca mới đứng vững được bằng một chân, đầu óc tê liệt, tựa hồ nghĩ quá nhiều, mà lại như chưa hề nghĩ ngợi gì cả. Thì ra vẫn bấn loạn khổ sở, có tỉnh táo phân tích cũng không thể xoa dịu được nỗi đau. Tứ a ca đứng bên nàng, hoàn toàn im lặng.

Nhược Hi đương xót xa sầu thảm, chợt nghe chàng nói:

- Nếu cô thật sự muốn giày vò bản thân, thì tốt nhất đóng cửa lại mà thực hiện. Đừng phô diễn trước mặt thiên hạ thế này, vừa mất tự nhiên, vừa có thể bị người ta ngăn cản, phải giải thích lằng nhằng.

Đầu óc Nhược Hi như đông cứng cả, mất một lúc mới từ từ hiểu ra ngụ ý của Tứ a ca. Vừa rồi lòng dạ tái tê, bây giờ thì đùng đùng nổi giận, nàng bèn rẩy mạnh chàng ra. Tứ a ca không buông, tay vẫn đỡ dưới cánh tay nàng. Nàng trừng mắt nhìn chàng, chàng nhìn trả, không hề dao động, lại thản nhiên hỏi:

- Cô muốn ngồi xuống tuyết hả?

Nói rồi lỏng tay. Một chân Nhược Hi đã yếu, một chân lại hơi tê, không có chỗ vịn, nên chao người ngã phệt ra tuyết.

Nàng trừng trừng nhìn Tứ a ca. Thật không thể tin được, xưa nay chưa một ai đối xử thế này với nàng. Chàng nhìn xuống hờ hững. Nhược Hi phát cáu, vơ bừa một nắm tuyết vung tay ném. Tứ a ca né đầu tránh. Nhược Hi bèn vê hẳn một quả cầu quăng ra. Tứ a ca lạng mình sang chỗ khác, cũng tránh được luôn.

Nàng hầm hầm ngồi dưới đất, chàng ngắm nghía với vẻ chế giễu, giọng tưng tửng:

- Tự mình thì đi nằm lì trong tuyết, bây giờ chẳng qua người ta cho ngồi thôi, sao lại không chịu được?

Nhược Hi tức lộn ruột, hầm hầm nhìn chàng. Tứ a ca nhếch mép bảo:

- Trông cái bộ dạng này, còn mong ai tiếc ngọc thương hương kia chứ?

Nhược Hi vẫn cầm nắm tuyết trong tay, hiểu rằng ném nữa cũng vô ích, lòng ấm ức vô cùng, chưa biết xử chàng thế nào được.

- Sao ngồi bệt ra thế này? – Thập Tam a ca rảo chân chạy về, vừa xốc Nhược Hi dậy vừa thắc mắc nhìn anh trai gã, nhưng chàng còn bận cho hai thái giám khiêng cáng bình thân.

Thái giám đỡ Nhược Hi lên ngồi thật chắc chắn. Thập Tam bảo họ đưa nàng về xong thì mau đi mời thái y, lại dặn nàng phải chịu khó tĩnh dưỡng.

Nhược Hi lén liếc Tứ a ca. Chàng đang thờ ơ nhìn Thập Tam và bọn thái giám cuống quýt, không hề lưu ý đến nàng. Lúc các thái giám nhấc cáng xếp lên, đi qua hai a ca, Nhược Hi nhằm lúc Tứ a ca không phòng bị, liền ném bộp cục tuyết đã vê vào vạt áo chàng. Thực ra nàng muốn ném vào mặt chàng cơ, nhưng chưa gan hùm mật gấu tới mức đó. Dẫu sao ném trúng chàng, lòng nàng cũng nguôi tức hẳn.

Thập Tam a ca "Ớ" một tiếng, rồi phá lên cười. Nhược Hi không nén được ngoái đầu lé mắt nhìn. Thập Tam đang ngó tuyết trên áo anh gã mà cười sằng sặc. Tứ a ca cũng thoáng cười, nhìn thẳng vào ánh mắt dáo dác của Nhược Hi. Nàng chột dạ, vội quay mặt đi.

Cơn tức đã tiêu tan, bấy giờ mới cảm thấy chỗ đau ở chân, trái tim lại càng đau hơn. Từ nay về sau không còn dây dưới gì nữa… Hồi ở thảo nguyên, nàng đã từng soạn sẵn câu nói này, nhưng vì chút hi vọng vớt vát, nàng chẳng bao giờ tưởng đến cớ sự thành hiện thực. Nàng cho rằng mình không cố chấp nữa, mình chịu đựng được cái gượng gạo trong cảnh chồng chung với chị, bèn diêm dúa để quyến rũ Bát a ca, mong ràng buộc được trái tim chàng. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ thế thôi, chàng không hề vì nàng mà dừng bước.

39

Chân bị thương, đi lại bất tiện, mọi việc Nhược Hi đều phải nhờ cậy Ngọc Đàn. Ngày nào Ngọc Đàn cũng đốt lò sưởi, dọn thức ăn đồ dùng đâu ra đấy cho Nhược Hi xong, mới tất bật đi làm việc của mình.

Nhược Hi, chân đau thì ít, lòng buồn thì nhiều, đâm nản chẳng màng nhúc nhích, hễ ngồi yên được là cứ ngồi cả ngày, đăm đăm trông làn khói lờ lững trên lò hoặc nhìn chằm chằm vào trang sách rất lâu mà không lật. Thảng hoặc muốn luyện viết, nàng lại đi mải miết mài mực, đến khi tỉnh ra thì thấy đã đầy ắp một nghiên, nhưng không còn lòng dạ nào cầm bút nữa.

Ngọc Đàn kể, Bát a ca bị cảm lạnh không thể lên triều. Nhược Hi đang ăn, nghe tin mà buốt ruột, cơm canh trong miệng bỗng cứng như quặng sắt, khó bề nuốt trôi, đành buông đũa bát xuống. Thì ra lòng dẫu có kiếm sắc, vẫn không thể cắt đứt tơ tình.

Chàng cảm lạnh, là do hôm ấy hay hôm khác? Vì ở lâu ngoài tuyết ư? Có nặng không?

Dù tự nhắc nhở rằng từ nay việc của chàng không còn dính dáng đến nàng nữa, nhưng hễ lơ là kiểm soát, nàng lại thấy tâm trí hướng về phía chàng rồi.

…

Chêm cái đệm sau đầu, Nhược Hi ngồi ngả trên sập, đương thừ người ra thì nghe cửa mở đánh thình. Nàng giật mình ngồi bật dậy, thấy Thập Tứ a ca mặt mũi hằm hằm đứng ngay ngưỡng cửa. Gã lừ lừ tiến lại, mắt soi mói nhìn nàng. Nhược Hi thầm thở dài, lại ngả mình ra như cũ, rèm mi vô thức cụp xuống.

Đến bên sập, Thập Tứ a ca dừng chân, rồi đột ngột chộp lấy cánh tay Nhược Hi. Theo đà kéo của gã, nàng buộc phải thẳng người dậy, nhưng mắt vẫn lầm lì nhìn xuống. Thập Tứ gay gắt hỏi:

- Chuyện gì? Vì sao?

Gã gồng tay nghiến mạnh làm Nhược Hi đau điếng. Nàng ngước mắt lên, ôn tồn bảo:

- Buông tôi ra!

Thập Tứ cười gằn:

- Điềm tĩnh lắm, không thương tâm chút nào sao? Hay là do không có trái tim?

Không có trái tim ư? Ước gì nàng không có tim thực. Nhược Hi loay hoay nậy tay Thập Tứ, gã liền bóp mạnh hơn, khiến nàng hự khẽ, không nhịn được bật kêu:

- Đau! Bỏ ra!

- Vẫn còn biết đau à? Thế này liệu có giúp cô hình dung nỗi đau của người khác không? Được cho để bị giằng mất, thà đừng bao giờ được cho lại hơn. Nay thay lòng đổi dạ, ban đầu sao nhận lời? Cô đang đùa bỡn ai đấy? Tàn nhẫn thế à, hay là đỏng đảnh? – Gã vặn mạnh tay Nhược Hi, khiến nàng càng đau nhói.

Nhược Hi nện vào cánh tay gã, la lối:

- Bỏ ra! Nghe chưa? Tôi bảo anh bỏ ra! Anh là cái thá gì? Quyền gì mà thò mũi vào việc của tôi?

Thập Tứ a ca hừ một tiếng:

- Ta là cái thá gì à? Hôm nay chúng ta phải nói chuyện cho cặn kẽ. Nếu cô giải thích xuôi tai thì tính tiếp, còn nếu cô ấm ớ nhập nhằng, ta sẽ khiến cô mở mắt ra, để xem ta có quyền thò mũi vào việc của cô không.

Xét đến cùng Thập Tứ a ca vẫn thuộc hàng chủ nhân, Nhược Hi chẳng qua chỉ là phận nô tỳ. Song vốn dĩ đã đứt gan đứt ruột, mấy hôm nay đều phải gắng gượng che giấu tâm tư, bây giờ vừa giận vừa đau, nàng không nín nhịn nổi nữa, bèn đấm Thập Tứ túi bụi, nước mắt giàn giụa, khóc váng lên:

- Buông tay, buông tay ra!

Hai người đang giằng co, chợt có tiếng gọi:

- Thập Tứ đệ!

Mắt mờ lệ, Nhược Hi trông lên. Thập Tam a ca đang đứng nơi cửa, phía sau là Tứ a ca. Người trước lộ vẻ sửng sốt, người sau vẫn lãnh đạm như thường, lẳng lặng nhìn Thập Tứ a ca.

Thập Tam cười hỏi:

- Các người đang diễn kịch gì đấy? Hình như chúng ta đến không đúng lúc thì phải.

Thập Tứ a ca hơi lỏng tay, nhưng vẫn ghìm rất chặt, Nhược Hi giật ra không được. Thập Tứ lạnh lùng nhìn Thập Tam, Thập Tam cười hì hì nhìn trả, mắt liếc rất nhanh bàn tay đang nắm Nhược Hi, rồi lại nhìn lên mặt cậu em với vẻ thân thiện.

Tứ a ca thong thả bước vào, điềm tĩnh bảo:

- Bọn ta vừa từ chỗ ngạch nương lại đây. Ngạch nương đang nhớ em đấy, nếu rảnh rỗi thì sang vấn an người đi.

Thập Tứ a ca vụt siết chặt tay, rồi buông Nhược Hi. Nàng liền rụt tay về xoa nắn. Thập Tứ cúi lưng, hạ thấp đầu xuống sát đầu nàng, cười bảo:

- Mấy hôm nữa, có thời gian ta lại vào thăm.

Nói đoạn, không buồn đếm xỉa đến vẻ tức giận và choáng váng của Nhược Hi, gã mỉm cười bái chào hai anh, quay mình thủng thỉnh đi ra.

Nhược Hi đưa tay áo lên mặt quệt qua quýt, lúng túng nhìn Thập Tam a ca. Thấy nàng vịn thành sập định trở dậy làm lễ, Thập Tam bèn nói:

- Chân đau, miễn đi!

Nhược Hi nhân đà, ngồi lại trên sập cúi mình về phía Tứ a ca thỉnh an:

- Tứ vương gia cát tường! Thập Tam a ca cát tường! Nô tỳ cử động bất tiện, không thể dâng trà cho hai vị, mong hai vị lượng thứ.

Thập Tam a ca ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đấy, ngả mình ra lưng tựa, cười bảo:

- Kể ngọn ngành vở kịch vừa nãy thì chúng ta lượng thứ.

Nhược Hi xót lòng, mắt lại rơm rớm lệ, vội quay đi lau. Thập Tam a ca thở dài:

- Thôi được, thôi được, ta không hỏi nữa.

Nhược Hi ngoảnh lại cười chua chát. Thập Tam a ca im lặng chốc lát, rồi nghiêm trang nói:

- Nếu Thập Tứ đệ gây khó dễ cho cô, cô cứ nói ra. Chưa chừng ta sẽ giúp hoá giải được đấy!

Nhược Hi gắng lên tinh thần, mỉm cười cảm kích:

- Không có gì ghê gớm đâu, chỉ là cãi cọ qua loa thôi. Anh cũng biết tôi với Thập Tứ a ca từ nhỏ đã đấu khẩu suốt, một thời gian nữa sẽ ổn cả mà.

Thập Tam a ca nhún vai:

- Không muốn nói thì ta không ép. Nhưng nếu gặp điều khó xử, đừng chịu đựng một mình. Có thể ta không trực tiếp thu xếp được, song góp ý, bàn cách thì chẳng đến nỗi nào đâu.

Nhược Hi gật đầu. Thập Tam a ca nghiêng đầu tủm tỉm:

- Nhược bằng vẫn không xong, thì cứ mách anh rể cô. Thập Tứ đệ ngang bướng thật, nhưng rất biết nghe lời Bát ca đấy!

Nhược Hi thót tim. Không dám để lộ ra mặt, nàng liếc nhanh Tứ a ca, thấy sắc diện chàng vẫn như thường, bèn cười lấp:

- Chỉ sợ bị kẻ xấu đi mách trước, chứ tôi thì miễn thôi – Không muốn câu chuyện thêm dây dưa, nàng bèn nói lảng – Cảm ơn anh ghé thăm, cả vụ hôm trước nữa, cũng cảm ơn luôn.

Thập Tam a ca nhách miệng, không đáp. Tứ a ca hỏi:

- Chân lành lại chưa?

Nhược Hi cúi mình:

- Thái y nói bị thương vào gân cốt, nhưng không nghiêm trọng gì, chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian là được.

Nghe xong, Tứ a ca bảo Thập Tam:

- Về đi!

Thập Tam gật đầu đứng lên. Sực nhớ ra một việc, Nhược Hi vội gọi gã lại. Hai a ca cùng dừng bước, yên lặng đợi nghe. Nhược Hi lúng túng cau mày, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, lại thêm sự có mặt của Tứ a ca, nàng thấy càng khó mở lời. Tứ a ca nheo mắt nhìn nàng, buông thõng:

- Ta về trước vậy!

Chàng nhấc chân đi, Thập Tam a ca vội giữ lại, ngoái đầu bảo Nhược Hi:

- Ta không giấu Tứ ca việc gì bao giờ cả, cô cứ nói thẳng ra.

Thấy tình hình ấy, Nhược Hi những muốn trì hoãn, nhưng giờ không nói thì không được nữa, đành cười xoà:

- Tôi muốn hỏi anh một việc – Nàng đưa tay mời gã ngồi, rồi mỉm cười mời đến Tứ a ca – Không phải là ngại vương gia, chỉ hiềm chưa biết bắt đầu từ đâu nên hơi lưỡng lự.

Hai người yên vị, cùng đưa mắt nhìn nàng. Nhược Hi nhằn nhằn khoé miệng, nói với Thập Tam:

- Đợt vừa rồi theo Hoàng thượng ra biên tái, tôi có gặp Mẫn Mẫn cách cách.

Thập Tam hơi ngẩn người, chân mày nhíu lại. Tứ a ca quay sang quan sát gã, tủm tỉm cười.

Nhược Hi nhìn hai đầu mày châu vào nhau của Thập Tam, lòng thất vọng hẳn đi, nhưng vẫn gắng gượng tiếp:

- Đối với Mẫn Mẫn, anh… Ơ!

Nhược Hi còn đang nói, Thập Tam đã đứng phắt dậy. Tứ a ca mím miệng cười, nhìn hết người nọ đến người kia. Thập Tam giục toáy:

- Đi đi!

Rồi quay gót. Vẫn ngồi nguyên trên ghế, Tứ a ca vươn tay kéo gã lại:

- Chuyện còn dang dở, sao đã vội đi?

Thập Tam tỏ vẻ lo ngại, nhìn từ Nhược Hi sang Tứ a ca, nhăn nhó nói:

- Hai người xem! Vật đổi sao dời thật nhanh quá, mới một chốc mà đã đến lượt tôi lên sân khấu rồi?

Gã gục gặc ngồi trở lại ghế. Nhược Hi bưng miệng cười. *Thì ra cũng có việc khiến cái tay ngang ngược này*

phải lẩn tránh. Thập Tam a ca uể oải ưỡn mình ra lưng tựa:

- Hỏi đi! Các vị giằng kéo không buông tha tôi, rốt cuộc chỉ có mỗi chuyện ấy thôi.

Nhược Hi ngưng cười, giọng bùi ngùi:

- Tâm tư của Mẫn Mẫn, chẳng nói chắc anh cũng hiểu. Thế anh thì sao?

Thập Tam hỏi:

- Mẫn Mẫn tâm sự với cô?

Nhược Hi gật đầu. Thập Tam a ca ngơ ngẩn một lúc, trân trối nhìn cuốn sách trên bàn:

- Ngoài đồng cỏ thiếu gì đàn ông tử tế. Mẫn Mẫn chẳng nên lãng phí tình cảm vì ta.

Mọi người cùng rơi vào im lặng. Thực ra Nhược Hi cũng đã đoán trước được rồi. Mẫn Mẫn tuy tốt, nhưng chưa chắc là người Thập Tam a ca cần. Đoán thì đoán, song cứ nhớ đến khuôn mặt rạng rỡ dưới trời sao thảo nguyên, nghĩ từ nay về sau cô phải chấp nhận một thực tế là cả quận chúa cao sang cũng không thể đạt được mọi điều mong muốn, lại tưởng tượng ra nét tươi tắn có thể mai một phôi pha, Nhược Hi vẫn buồn rầu vô hạn. Cầm lòng không đậu, nàng cố vớt vát:

- Mẫn Mẫn cách cách là người rất tốt…

Thập Tam a ca ngắt lời:

- Cô vốn hiểu biết, cớ sao viện dẫn những lời hồ đồ như vậy? Dẫu là tiên trên trời mà không hợp ý ta, thì cũng có gì để nói chứ?

Nhược Hi khẽ thở dài, lẩm bẩm:

- Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Thập Tam a ca đứng bật dậy, sải bước đi:

- Về thôi.

Tứ a ca theo sau, Nhược Hi vội vàng cúi tiễn. Ra tới bên ngoài, Tứ a ca ngoảnh lại khép cửa cho nàng, dặn thêm:

- Bệnh tuy không nặng, nhưng tự mình cũng nên cẩn thận, vào gân vào cốt là dễ di căn lắm đó.

Nhược Hi định ngẩng lên đáp tạ, thì cửa đã đóng kín rồi.

…

Chân Nhược Hi chưa lành, ngày cuối cùng của năm Khang Hy thứ bốn mươi tám đã tới.

Nàng ngả người trên sập, chăm chú nhìn ánh nến chập chờn. Cuộc đời chẳng còn vui buồn gì nữa, chỉ là ngày nọ nối tiếp ngày kia. Đang ngồi suông, chợt thấy Ngọc Đàn ùa vào nhà, gió lạnh ào vào theo. Ngọc Đàn đặt ngay hộp cơm trên tay xuống bàn, quay ra khép cửa, rụt cổ càm ràm:

- Lạnh quá đi!

Nhược Hi thắc mắc:

- Hôm nay em thị hầu Hoàng thượng cơ mà? Tiệc chưa tan sao đã về rồi?

Ngọc Đàn vừa xoa xát tay trên lò sưởi, vừa ngoảnh nhìn Nhược Hi:

- Em xin Lý an đạt cho Thu Thần làm thay, đằng nào thì chị ấy cũng muốn tham dự bữa tiệc vui vẻ này mà.

Tiệc giao thừa hằng năm, những người góp mặt phục vụ đều được ban thưởng, lại có cơ hội gặp gỡ nhiều nhân vật và chứng kiến nhiều hoạt động hằng ngày ít thấy, bởi vậy có thể coi là một công việc lý tưởng mà ai ai cũng muốn nhận làm. Nay chỉ vì chăm sóc Nhược Hi, Ngọc Đàn lại đi thoái thác, Nhược Hi không nén được cảm động, thở dài bảo:

- Tôi ở nhà một mình cũng không đến nỗi buồn bã. Sao em phải vì tôi mà đi xin xỏ Lý an đạt? Tự nhiên lại mang ơn mắc nợ người ta ra.

Ngọc Đàn hơ ấm tay, nhấc nắp hộp cơm, cười đáp:

- Em chuẩn bị thức ăn ngon rồi đây. Tối nay hai chị em vừa đánh chén vừa nói chuyện, cùng đợi đón năm mới, chẳng phải vui hơn là đi hầu hạ người ta hay sao?

Cô bày đĩa chén ra chiếc bàn trên bệ sưởi, lại bỏ thêm một nắm bột bách hợp vào lò hương. Hai người tựa đệm mềm, bắt đầu ăn uống. Một lúc lâu sau, Nhược Hi không nhịn được, làm như vô tình hỏi:

- Em có thấy chị tôi vào cung không?

- Có đấy. Cả Bát gia nữa – Ngọc Đàn cúi ăn – Nhưng hình như tại vừa ốm dậy nên trông ông ta không được tươi tỉnh lắm, mặt trắng nhợt trắng nhạt.

Nhược Hi cầm chén, ngửa cổ uống ực một hơi nên sặc, dẹo người húng hắng ho.

Cả hai vừa ăn vừa chuyện trò, Nhược Hi vốn muốn uống thêm rượu, nhưng Ngọc Đàn chỉ cùng nàng cụng vài chén, rồi thu lấy bình đem cất đi:

- Chị chưa bình phục, uống rượu ít thôi, cốt để mừng năm mới là chính.

Nhược Hi phì cười:

- Em bắt đầu cai quản tôi đấy hả?

Ngọc Đàn cười rúc rích, nhăn mặt trêu Nhược Hi, đoạn múc bát canh sườn bò cho nàng:

- Chị uống cái này hơn này.

Ăn xong, hai người cùng trèo lên bệ sưởi nằm tán nhảm, cũng không có ý đợi đón giao thừa, nên khi tiêu cơm thì ai về phòng nấy nghỉ. Nhược Hi vì lòng chất chứa tâm sự, ngủ không yên giấc. Ngọc Đàn thì vì đêm qua đã nhờ Thu Thần trực thay, nên sáng nay phải thức sớm đi làm bù.

Nghe tiếng cô khép cửa, Nhược Hi khẩn trương bò ngay dậy, rửa ráy xong xuôi thì mở hòm, lấy hết thư từ suốt mấy năm qua ra. Ngón tay lướt nhẹ tới phong thư nào, nàng lại trân trân nhìn mãi phong thư ấy, những muốn mở xem lần nữa, nhưng sau cùng bấm bụng lấy giấy xuyến gói cả vào.

Nhác thấy sợi dây chuyền mộc lan nằm bẹp dí dưới đáy hòm, nàng cũng nhặt luôn lên, nghĩ ngợi đôi hồi rồi lại bàn, cầm bút viết một lá thư. Không muốn mất thời gian cân nhắc câu chữ hành văn, nàng cứ nghĩ gì viết nấy, cốt sao chàng hiểu là được.

Nô tỳ chỉ là một nữ nhân bình thường, vương gia xem chữ và thư của nô tỳ, chắc đã thấy chẳng phải hạng văn tài xuất chúng. Dung mạo có lẽ cũng tàm tạm, nhưng trong Tử Cấm thành, những người nhan sắc diễm lệ thiếu chi, nô tỳ khó mà coi là nổi bật. Bây giờ nô tỳ cúc cung hầu hạ thánh thượng, đợi đến tuổi được về nhà, nô tỳ sẽ đi ngay, đời này không lấy ai cả. Trước đây nô tỳ hành xử bộp chộp, thiếu suy nghĩ, khiến vương gia hiểu lầm không ít, nay chỉ biết cầu xin vương gia lượng thứ. Nô tỳ đã quyết tâm sống độc thân, không gá nghĩa với ai hết, vương gia đừng phí công thêm vì nô tỳ.

Viết xong, Nhược Hi đọc kỹ một lượt, cân nhắc chốc lát lại xé đi, chấp bút từ đầu:

Đến tuổi xuất cung, nô tỳ sẽ đi khỏi đây. Vì sinh nở mà ngạch nương mất sớm, nô tỳ vẫn ân hận là đời này không được tận hiếu với người. Nô tỳ không định lấy ai, chỉ muốn bầu bạn với tiếng kệ câu kinh, tụng niệm cầu phúc cho mẫu thân. Trước đây nô tỳ hành xử bừa bãi, khiến vương gia hiểu lầm…

Nhược Hi lấy phong bì, thả thư và dây chuyền vào trong, ngồi lặng nhìn đám đồ vật trên bàn. Nếu họ đến,

nàng sẽ hoàn trả tất cả. Nếu không đến, tức là bọn họ đã bỏ cuộc, đi tìm cơ hội khác cho mình. Sực nhớ tới chiếc vòng ngọc ở cổ tay, Nhược Hi bèn tuốt ra, thử mấy lần không được, cứ ngồi mân mê chiếc vòng, lòng ngơ ngẩn.

Có tiếng gõ cửa nhè nhẹ, Nhược Hi vội lấy lại tự chủ, đứng lên đi ra, tự hỏi Tiểu Thuận Tử hay Phương Hợp đây.

- Cô nương cát tường – Phương Hợp mau mắn cúi chào, móc lấy phong thư trong ngực áo.

Nhược Hi mỉm cười:

- Công công hãy gượm, tôi có vài món nhờ công công chuyển lại.

Phương Hợp ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu lĩnh mệnh.

Nhược Hi vào phòng, chăm chú nhìn bức thư trong tay, ngẩn ngơ một lúc rồi mở gói giấy xuyến trên bàn, thả lá thư nguyên đai nguyên kiện vào cùng với những thư kia, rồi gói lại như cũ, lấy hồ dán kín. Xong xuôi, nàng quay ra đưa cho Phương Hợp:

- Làm phiền công công!

Phương Hợp cất món đồ, tươi cười đáp:

- Không phiền, không phiền gì cả – Nói đoạn, hắn khoát tay chào rồi nhanh nhẹn bước đi.

Tựa vào khung cửa, Nhược Hi đứng lặng, nhìn theo bóng hắn tới khi khuất dạng, lòng mãi lẩm nhẩm: "Từ nay không còn dây dướng gì nữa, từ nay không còn dây dướng gì nữa…"

Giờ ăn trưa đã qua, Tiểu Thuận Tử vẫn chưa đến. Nhược Hi nghĩ bụng, thế cũng tốt, chàng buông tay, từ nay mọi người đều yên ổn. Nàng đang tính cách trả sợi dây chuyền, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Nhược Hi thở dài ra mở. Tiểu Thuận Tử tươi cười thỉnh an:

- Tôi đem một món đến cho cô nương.

Nhược Hi nhận lấy:

- Phiền công công đợi một lát, tôi có vài thứ nhờ chuyển.

Nàng khép hờ cửa, trở gót vào phòng, tiện tay mở cái hộp gỗ thuôn dài vừa nhận. Trong hộp là một ngọn trâm ngọc màu sữa hình mộc lan xoè cánh, lóng lánh như toả hào quang. Nhược Hi chẳng buồn xem kỹ, nhét nó vào phong bì lúc trước, dán kín lại rồi trở ra đưa cho Tiểu Thuận Tử. Đợi hắn thu cất xong, nàng quay vào đóng cửa.

Tựa lưng vào cửa rất lâu, nàng bỗng nhiên bừng tỉnh. Chẳng ngờ ngày đầu tiên của năm lại là ngày kết thúc mọi sự, Nhược Hi hít sâu một hơi, vung nắm đấm lên tự hét lớn với mình:

- Năm mới, vận hội mới!

Hét xong, nàng quyết định dọn dẹp nhà cửa. Đã sống thì nên gắng gỏi để sống cho thật tốt. Yêu đương dở dang, có thể đau lòng một dạo, suy sụp một dạo, nhưng không thể đặt hết vận mệnh vào tay người đàn ông chối bỏ mình, không thể sống u ám ảm đạm cho đến trọn đời mãn kiếp. Thể chất nàng mới có mười tám tuổi, thiếu tình yêu, vẫn còn đầy việc để làm. Vài năm nữa qua tuổi tú nữ, rời khỏi cung rồi, nàng sẽ lên Tái Bắc ngắm chiều tà đại mạc, sang Giang Nam dầm mưa bụi mênh mang. Trước đây từng muốn rong ruổi cao nguyên Thanh Tạng và du lịch Vân Nam, nhưng chưa thực hiện được. Ở thời hiện đại, lúc có thời gian thì thiếu tiền, lúc có tiền thì thiếu thời gian. Bây giờ tiền nàng có cả nắm, cứ cầm bừa một món trang sức đi bán cũng đủ tiêu xài một thời gian, tội gì không nhân cơ hội này tận hưởng cuộc sống phiêu du mà nàng vẫn mơ ước chứ?

Từ khi trở về thời phong kiến, nàng toàn luẩn quẩn trong phủ trong cung. Mai này thì khác, vui với cảnh thiên nhiên, mặc hết chuyện hồng trần, dạo khắp hai bờ nam bắc Đại Giang, kết giao anh hùng thiên hạ, chẳng phải sẽ tự do lắm ư? Quả là bao việc vui thú đang đợi chờ.

Nhược Hi vừa tưởng tượng vừa tủm tỉm cười, tay thoăn thoắt xếp dọn nhà cửa, nhưng lệ cứ ràn ra khoé mắt, lã chã tuôn rơi.

…

Một buổi chiều tháng Hai, nắng ấm áp rọi sáng bừng cả phòng.

Nhược Hi ngồi nơi bàn xem mấy bài thơ viết về trà của Tô Thức như *Tào Phủ gửi cho ít trà Hác Nguyên mới sao*, *Đun trà ở trường thi*… Ngọc Đàn thì ngồi trên sập, đang thêu hoa lên khăn. Hai người lặng lẽ ai làm việc nấy, không khí trong nhà êm ả thư nhàn.

Được một lúc, Ngọc Đàn đặt khung thêu sang một bên, lại bàn thay trà mới cho Nhược Hi, tiện thể thay trà cho mình, mỉm cười nhận xét:

- Người thạo chữ nghĩa, ham sách vở, kể cũng khác thật.

Nhược Hi mải đọc, không ngẩng lên ngay, chỉ lơ đãng hỏi:

- Khác thế nào?

Ngọc Đàn đến đứng cạnh:

- Thì lúc nào chị cũng ung dung thư thái. Kể ra, chị Vân Hương và nhiều chị khác vào cung trước, còn hơn tuổi chị, xuất thân cũng không lấy gì làm thấp kém, nhưng đặt họ bên chị, thì người nào hiểu biết liếc mắt qua là phân biệt được cao thấp ngay.

Nhược Hi buông sách xuống, uống một ngụm trà rồi liếc mắt nhìn cô:

- Đừng ngon ngọt nữa, muốn hỏi gì thì hỏi thẳng đi.

Ngọc Đàn cười khúc khích một lúc mới hỏi:

- Chuyến này đi Ngũ Đài sơn, Hoàng thượng sẽ cho ai đi?

Nhược Hi chép miệng:

- Té ra có người đang lo không được đưa đi chơi cùng.

Ngọc Đàn bĩu môi:

- Chẳng mấy khi Hoàng thượng đi Ngũ Đài sơn, lần trước là năm bốn mươi mốt, để lỡ cơ hội này thì chưa chắc còn lần sau.

Nhược Hi lại cầm sách lên, cười nói:

- Việc này tôi đâu quyết được, nhưng nếu Lý an đạt hỏi tới, tôi nhất định sẽ đề xuất em.

Ngọc Đàn cười hì hì:

- Chị tốt bụng của em, cảm ơn chị nhiều.

Nói rồi quay trở lại sập, tiếp tục thêu hoa.

Nhược Hi đăm đăm nhìn sách, nhưng đầu óc lại lan man. Chuyến này đi Ngũ Đài sơn, Khang Hy ra lệnh cho Thái tử gia và các a ca Tam, Bát, Thập, Thập Tam, Thập Tứ tuỳ giá, nếu có thể được thì nàng sẽ tìm cách không đi, cốt sao tránh chàng càng xa càng tốt.

Khác với ở trong cung, hễ ra ngoài thì cơ hội chạm mặt sẽ nhiều hơn hẳn. Tuy tất cả là chuyện đã qua, nhưng nàng chưa thể coi chàng như người xa lạ, nàng cần thời gian để mọi chuyện nhạt phai, để những lớp sóng bấy nay lắng lại.

Kế đó, Nhược Hi lại nhớ tới Tứ a ca. Nàng vốn ngần ngại thái độ của chàng về phong thư hôm Tết, nhưng đến giờ chàng cũng chẳng mảy may phản ứng, chắc hẳn hứng thú đã nguội. Nàng nhủ thầm: Tạ ơn trời đất!

Hôm sau, hết giờ thiết triều, Khang Hy về cung, có cả tốp a ca đi cùng: Thái tử gia, Tứ vương gia, Ngũ vương gia, Bát Bối lặc, Cửu Bối tử, Thập Bối tử, Thập Tam Bối tử và Thập Tứ Bối tử. Phòng ấm kể cũng không phải là nhỏ, nhưng đông người như thế thành ra hơi chật, vừa chật vừa ồn ào. Khang Hy tuổi tác đã cao, xem chừng ngồi lâu trên ngai vàng cô đơn tịch mịch, thi thoảng cũng thèm muốn cái nhộn nhịp vui vầy của người thường.

Khi Nhược Hi vào dâng trà, các a ca đang rộn rã cười nói với Hoàng thượng về việc đi Ngũ Hành sơn lần trước, Khang Hy cũng tỏ vẻ hiền từ khác thường.

Nhược Hi nhẹ nhàng đặt trà lên bàn. Khang Hy tiện tay cầm lấy, mở nắp nhấp khẽ một ngụm, cười hỏi:

- Lần trước đi Ngũ Đài sơn, Nhược Hi còn chưa vào cung thì phải?

Nhược Hi cúi thưa:

- Đúng ạ! Thật tiếc là muộn mất ba năm, năm bốn mươi tư nô tỳ mới nhập cung.

Khang Hy nhìn sang Lý Đức Toàn:

- Chuyến này Nhược Hi có đi cùng không thế?

Lý Đức Toàn đưa mắt nhìn Nhược Hi, nàng vội đáp:

- Dạo trước nô tỳ cứ lệt bệt suốt, từng xin nghỉ một thời gian, bây giờ đi lại cũng ổn rồi, nhưng chỉ sợ hầu hạ vẫn chưa chu đáo được như cũ. Nay Hoàng thượng du hành xa, số người phục vụ vốn đã ít hơn khi ở trong cung, nên nô tỳ có đề nghị Lý an đạt chỉ chọn những người đầy đủ khả năng thôi.

Khang Hy trầm ngâm ngắm Nhược Hi một lúc, thở dài bảo:

- Ốm đau lâu thật, giờ trông người vẫn yếu như không mang nổi áo – Ông quay sang dặn Lý Đức Toàn – Vậy cho Nhược Hi nghỉ lại trong cung.

Nhược Hi vội quỳ xuống khấu đầu:

- Đội ơn Hoàng thượng!

Khang Hy cười nói:

- Gắng mà tĩnh dưỡng. Muốn ăn uống gì cứ dặn Vương Hỉ, mau mau khoẻ mạnh lanh lợi lên để phấn chấn tinh thần phục vụ trẫm. Trà bánh trước đây cứ một dạo lại có cải tiến, bây giờ đừng nói cải tiến, đến đối đáp cũng chẳng còn nhanh nhảu như xưa. Niệm tình ngươi đau ốm, trẫm không phạt đấy.

Nói rồi ông cất tay, cho nàng đứng lên.

Nhược Hi bê khay trà cúi đầu lui xuống, ra khỏi rèm châu, không nén được ngoái đầu liếc về phía Bát a ca. Chàng đang rủ mắt ngồi lặng, người gầy gò đi nhiều, tiếng cười nói khắp phòng cũng không át nổi vẻ cô liêu tịch mịch. Lòng chua xót, nàng rảo chân bước đi.

…

Khang Hy dẫn các a ca lên Ngũ Đài sơn. Hoàng thượng đi, chàng cũng đi theo, nàng không còn lo sẽ vô tình chạm mặt, hay sợ hãi tâm trạng đớn đau bứt rứt khi thi thoảng trông thấy chàng.

Nhưng hoá ra xa cách không giúp nàng quên được. Thường khi vô tình ngẩng lên, những hình ảnh quen thuộc liền lướt qua trước mắt. Thường khi bật cười khe khẽ, nét tươi tắn của chàng lại ngẫu nhiên nháng hiện trong đầu. Nàng có thể phủ nhận ngay, gạt phắt ngay không nhìn đến nữa, nhưng tâm trạng thì đã u ám mất rồi. Lý trí điều khiển được hành động, song không lung lạc nổi trái tim, bao giờ nàng mới lãng quên thực sự, để trời quang mây tạnh lại đây?

Ngày tháng bình lặng trôi qua thật nhanh, chiếc khăn tay mà Nhược Hi đem thêu cho hết thời gian còn chưa hoàn tất, Khang Hy đã từ Ngũ Đài sơn trở về. Gặp lại Bát a ca, trông chàng hồng hào tươi tỉnh hơn hẳn lúc mới rời kinh. Khi nàng bái chào, chàng cười phớt, ánh mắt bình thản, cất tay cho nàng đứng dậy.

Nhược Hi ủ rũ nghĩ, vậy là tình đã nhạt, chàng đã buông xuôi. Có lẽ cảnh sắc miền núi khiến người ta quên được tục luỵ nhân gian, cũng có lẽ chàng không còn muốn dư hơi thừa sức vào tư tình nhi nữ nữa. Đối với chàng, tất cả là chuyện quá khứ. Đây chẳng phải là điều nàng hằng mong muốn ư? Vì sao nàng vẫn thấy hẫng hụt? Câu trả lời thật hiển nhiên, nhưng nàng không muốn tự giải thích, đành cứ phó thác mọi việc cho thời gian.

…

Mùa xuân đã sang, Ngự Hoa viên cỏ cây tươi tốt, vạn vật toả sức sống dồi dào. Những ngày không phải trực, Nhược Hi thường ra đây dạo chơi.

Đang bước theo con đường nhỏ lát đá trứng ngỗng thì thấy có người đi ngược lại. Tới lúc nhìn rõ mặt, muốn tránh thì thành lộ liễu quá, nàng đành đứng nép sang lề đường, nhún mình thỉnh an:

- Bối lặc gia cát tường!

Chàng nhẹ nhàng đáp:

- Bình thân!

Nhược Hi đứng dậy, cúi đầu đứng yên. Xem ra chàng chưa định rời đi ngay, Nhược Hi nhấp nhổm muốn cáo từ, đang lựa lời thì chàng đã chậm rãi nói:

- Thập Tứ đệ sẽ không làm phiền em nữa đâu.

Nhược Hi không rõ lòng mình vui hay buồn, cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải, đành tiếp tục giữ yên lặng.

- Những lời em nói lần trước nghĩa là sao? Long Khoa Đa, Niên Canh Nghiêu, Lý Vệ, ta còn hiểu được phần nào. Nhưng Ô Tư Đạo, Điền Kính Văn, ta thực thắc mắc lắm.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, Nhược Hi ướm thử:

- Bên Tứ vương gia không có tay tham mưu nào chân đi cà thọt, tên là Ô Tư Đạo à?

- Không có – Chàng quả quyết.

Ô Tư Đạo là người có tài, năm Khang Hy ba mươi sáu dự thi tiến sĩ, ỷ mình giỏi giang, không chịu hối lộ nên bị đánh trượt. Sau đó đã làm truyền đơn rải khắp nơi tố cáo chủ khảo, buộc tội triều đình. Vì gây náo động nên bị truy nã, Ô bỏ trốn, trên đường lánh nạn qua sông qua đò bị cướp đường trấn lột, rồi bị đánh què chân. Cả vì tiền án cả vì khuyết tật, con đường công danh coi như chấm dứt. Năm thứ bốn mươi sáu gặp Dận Chân ở Dương Châu, từ đó theo Dận Chân như một kiểu gia thần, có nhẽ vì thế mà Dận Tự không nghe biết. Ô miệng lưỡi sắc bén cay độc, khi còn lưu lạc, có người khuyên nên tránh vạ miệng, Ô từng nói: "Tâm khí càng cao, thể xác càng tàn tạ, con người tôi còn gì để trông ngóng nữa, duy trí óc là dùng được, nhưng nào ai biết cho? Chỉ còn cái sắc của miệng lưỡi, lẽ nào cũng phải bịt kín?" Xét ra không gặp Dận Chân, thì Ô cũng lại chỉ là một kẻ bất đắc chí bất phùng thời ngứa miệng chửi đổng như bao kẻ chí cả tài hèn khác mà thôi.

Điền Văn Kính thì khác, có tài năng, lại có chí lớn muốn giúp nhà giúp nước, song biết thời buổi ô trọc khó dùng cương trực mà sống được, nên cũng dùng tiền luồn lọt để thi đỗ, sau này chức làm đến Thái bảo của thái tử.

Ý nghĩ đầu tiên ập đến trong trí Nhược Hi là, mình bị cái phim *Vương triều Ung Chính* kia lừa rồi! Nàng đang thừ người ra, chàng lại nói:

- Trong triều cũng không có ai tên là Điền Kính Văn, nhưng lại có một kẻ tên là Điền Văn Kính.

Nhược Hi vội chữa:

- Thế thì Điền Văn Kính, nô tỳ nhớ nhầm.

Mắt đầy nghi hoặc, chàng hỏi:

- Những người những việc không liên can gì đến em như thế, làm sao em biết được?

Nhược Hi ngẫn người, đáp:

- Quan trọng là Bát gia cần lưu tâm. Còn làm sao nô tỳ biết, thì thật sự rất khó để giải thích từ đâu.

Và nàng hấp tấp cáo từ. Lặng yên chốc lát, chàng nhẹ nhàng bảo:

- Đi đi!

Nhược Hi chạy về, chửi rủa tơi tả cả biên kịch và bản thân, kẻ thì đơm đặt vô trách nhiệm, kẻ thì trí nhớ thật tồi, có mỗi cái tên cũng lẫn lộn.

…

Tiễn xuân đi, lại đón hạ về. Vì muốn tránh nóng, Khang Hy dọn ra Sướng Xuân viên ở ngoại thành, phía tây bắc Bắc Kinh. Nhược Hi cũng đi theo hầu hạ.

Năm Hàm Phong thứ mười, khi kéo vào Bắc Kinh, liên quân Anh Pháp sẽ tiến hành cướp bóc và phá huỷ trên diện rộng các khu viên lâm của hoàng gia. Sướng Xuân viên, vốn được hậu thế xưng tụng là viên lâm thanh tịnh nhất cũng không tránh khỏi tai vạ, các kiến trúc trong vườn đều bị thiêu rụi. Chỉ một sớm một chiều, danh viên hoàng gia lừng lẫy một thời đã biến thành tro bụi.

Thật không ngờ, một người sinh ra trong thế kỷ hai mươi như Trương Tiểu Văn lại có ngày được tận mắt mục kích khu viên lâm mà các nhà kiến trúc đời sau hết lòng ngưỡng mộ.

Sướng Xuân viên, ngụ ý bốn mùa đầy xuân, tám phương lộng gió, sáu hướng thoáng hơi. Cảnh sắc trong vườn tự nhiên tao nhã, như trời đất sinh. Dẫn lời miêu tả trong sử sách thì Sướng Xuân viên "Tường cao chưa đầy trượng, sắc lục dìu dịu, nét đỏ xuê xoa. Núi non gò đống thoai thoải, chẳng cheo leo ghềnh dốc hiểm trở. Hành lang cột nhà giản dị, chẳng vân vi chạm vẽ cầu kỳ."

Khác với hoàng cung, Sướng Xuân viên trồng khá nhiều kỳ hoa dị thảo, bốn mùa triền miên nối nhau khoe sắc. Giờ là lúc sen trong hồ mới hé vài bông, ngậm hương chưa nở, trông lại có một vẻ thanh tao ý nhị riêng. Nhược Hi bước men theo hồ, vừa thưởng hoa, vừa vơ vẩn dạo bộ, bất giác nổi hứng, nhủ bụng sẽ hoạ mấy bông rồi nhờ người thêu hộ một chiếc khăn tay toàn sen chúm chím.

Nàng đang mải mê ngắm nghía thì Vương Hỉ tất tả chạy lại. Chưa đến nơi, hắn đã bô bô cái miệng:

- Chị ơi chị ơi! Tìm thấy chị rồi! – Nói dứt thì cũng là lúc tới chỗ Nhược Hi, hắn khoát tay chào – Vạn tuế gia cho đòi chị.

Nhược Hi đi theo, thắc mắc:

- Có biết là chuyện gì không?

Vương Hỉ thoăn thoắt bước, miệng cười hì hì:

- Chưa rõ. Nhưng trước tiên cứ báo cho chị một tin mừng. Mã Nhi Thái tướng quân từ tây bắc về kinh thuật chức, Vạn tuế gia vừa mới tiếp kiến, tâm trạng vui vẻ lắm. Người truyền "Tây bắc gió cát, đất đai hoang vu", nên lệnh cho mấy vị a ca đến kiến giá lúc ấy dẫn tướng quân đi thăm vườn. Thật nở mày nở mặt chưa!

Nhược Hi ngẫm nghĩ, Khang Hy truyền gọi ta có việc gì? Mấy tháng trước, nàng từng nghe nhắc đến người cha trên danh nghĩa của mình khi Thập Tam a ca kể ông ta sắp vào kinh. Song le, một là không thân thiết, hai là nàng ở chốn thâm cung không thể nào gặp gỡ các triều thần phương xa, nhiều lắm cũng chỉ chạm mặt nhau thoáng chốc, vì vậy nàng không hề bận tâm, ngờ đâu lại vấp phải tình huống này.

Xem ra thành tích của ông ta cũng xuất sắc lắm, nếu không Khang Hy đã chẳng ban cho vinh dự như vậy,

lòng Nhược Hi bỗng khấp khởi theo. Vinh thì cùng vinh, nhục thì cùng nhục, đằng nào nàng cũng không tránh được quan hệ với ông ta.

Vào tới Thanh Khê thư ốc, Nhược Hi liền quỳ xuống thỉnh an. Khang Hy cho đứng:

- Từ khi vào cung, đã hơn năm năm chưa gặp a ma phải không?

Nhược Hi cười thưa:

- Vâng ạ! Vạn tuế gia nhớ tài quá! Những việc thế này mà cũng thấu tỏ.

Khang Hy bảo:

- A ma ngươi đang tản bộ trong vườn đấy. Đi gặp đi! Khấu đầu trực tiếp cho trọn phần nào chữ hiếu, năm nay đỡ phải cúi lạy mặt trăng.

Nhược Hi cảm động, vội vàng quỳ xuống. Khang Hy còn nhớ việc nàng và Ngọc Đàn khấu đầu dưới trăng, quả là hiếm có, dù rằng không phải là khấu đầu với người cha này. Nàng vừa lạy vừa thưa:

- Tạ ơn Hoàng thượng!

Khang Hy tủm tỉm:

- Đi mau đi!

Nhược Hi quay mình đi ra, bất giác đâm bối rối. Vườn rộng thế kia, làm sao biết Mã Nhi Thái tướng quân đang ở chỗ nào? Đành đi tới đâu hỏi tới đấy vậy, cũng may cả đoàn vừa a ca vừa tướng quân như thế, nhất định phải có người chú ý.

Nàng vừa hỏi, vừa tìm. Dạo phân nửa vườn, đến đình hóng mát Lâm Hương Sơn Thuý mới trông thấy mấy người lố nhố bên trong, hình như là Tứ a ca, Bát a ca, Thập Tam và Thập Tứ a ca. Nàng vội vàng chạy tới, nhưng trong lòng ngập ngừng, lại chậm bước. Một lát nữa gặp Mã Nhi Thái tướng quân, nàng phải nói sao đây?

Nàng vò đầu bứt tai, chân càng rề rà, gần tới nơi thì nấp sau thân cây, lòng thêm lưỡng lự. Đang cúi đầu nghĩ ngợi, chợt thấy một tên thái giám phóng ào qua. Vốn đã chạy quá, hắn vẫn hớt hải quay lại thỉnh an, mỉm cười lấy lòng:

- Nô tài thật đáng chết! Không nhìn thấy cô nương!

Nhược Hi đáp:

- Tôi cố ý đứng lánh vào đây, công công không nhìn thấy cũng là chuyện thường mà – Trù trừ một lát, nàng hỏi – A ma tôi có ở trong đình không?

Hắn toét miệng:

- Có đó!

Nhược Hi gật đầu, cho hắn đi, tiếp tục đứng lặng một chốc. Trên có thánh chỉ, nhất định phải khấu đầu rồi, không thể tránh được. Sực nhớ đến Nhược Lan, nàng hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, siết chặt nắm tay, sải bước thật nhanh lên đình, sợ bước quá chậm, bao nhiêu dũng khí vừa tập trung lại tản mát đi hết thì không còn đủ gan dạ nữa.

Vào tới đình, trước tiên nàng thỉnh an khắp lượt a ca, vừa thỉnh an vừa kín đáo đảo mắt một vòng. Trong đình chỉ có một người lạ hơn bốn mươi tuổi, mặt chữ điền, mày rậm mắt to, oai phong lẫm liệt. Tứ a ca đưa tay cho Nhược Hi bình thân. Nàng đứng lên, thầm nhủ quả nhiên có khí phách tướng quân, rồi nghiến răng quay lại ông trung niên, quỳ xuống tung hô:

- Mã Nhi Thái Nhược Hi phụng thánh chỉ khấu đầu trước a ma đại nhân!

Vừa nói, nàng vừa dập đầu binh binh binh.

Thấy Nhược Hi quỳ xuống, ông trung niên nhảy nhổm khỏi chiếc ghế đẩu tre, mặt đầy vẻ kinh hoàng, nhào tới định đỡ nàng đứng dậy, nhưng tay sắp chạm tới nàng lại cảm thấy không ổn nên lập tức rụt về, choáng váng xua lia lịa, giọng lắp bắp:

- Không phải! Không phải! Không phải!

Mấy a ca xung quanh đều đã nghệt mặt ra. Nụ cười ấm áp của Bát a ca tan biến, mặt nhuốm nét hãi hùng. Tứ a ca vốn thản nhiên lãnh đạm mà cũng không giấu được nỗi ngạc nhiên. Thập Tam và Thập Tứ a ca thì càng chẳng phải nói.

Nhược Hi nghe trong đầu nổ rầm một tiếng, tức thì hiểu ra, nàng nhận nhầm cha rồi! Nhất thời cứ ngồi ngẩn tại chỗ, đầu ong ong.

Tứ a ca là người đầu tiên lấy lại bình thản:

- Còn không đứng lên đi?

Bấy giờ, Nhược Hi mới choàng tỉnh, lật đật bò dậy. Biết làm thế nào? Giải thích ra sao? Mặt nàng đỏ lựng, tay nắm chặt, người cứng đờ.

Mọi người yên lặng một lát, rồi Thập Tứ a ca bật cười nhạt:

- Bây giờ không chỉ trái tim, mà đầu óc cũng hư hoại nốt.

Tứ a ca và Thập Tam đều đưa mắt về phía gã. Nhược Hi liếc Thập Tứ, thấy ánh nhìn của gã lạnh băng, nàng ngoảnh đi chỗ khác.

Bát a ca quay sang Tứ a ca và Thập Tam a ca, mỉm cười giải thích:

- Trước khi vào cung, hồi còn ở phủ em, Nhược Hi bị ngã thang gác, sau đó quên lãng rất nhiều việc. Đại phu nói là tại kinh hoàng quá độ. Chỉ không ngờ được là quên cả a ma – Nói đoạn, chàng lãnh đạm nhìn phớt qua mặt nàng.

Thập Tam mỉm cười thông cảm, trỏ ra sau lưng Nhược Hi:

- A ma cô đi rửa tay, đang quay lại kia kìa!

Nhược Hi vội đứng dậy, nhìn thấy một người hơn bốn mươi thong thả tiến vào, mi dài mắt sắc, mặt trắng râu chòm, khí chất nho nhã, trông chẳng hề giống tướng quân, mà giống văn nhân Giang Nam hơn. Nhược Hi không còn dũng khí tiến lên quỳ lạy nữa, cứ đứng đực ra.

Trông thấy Nhược Hi, Mã Nhi Thái tướng quân ra chiều sửng sốt, nhưng bước chân vẫn rất khoan thai. Vào tới nơi, trước tiên hành lễ với các a ca, sau ngồi xuống, bấy giờ ông ta mới đưa mắt nhìn Nhược Hi.

Nhược Hi vẫn đứng như trời trồng, Thập Tam bèn nhắc:

- Bây giờ khấu đầu được rồi đấy!

Nhược Hi thở dài tiến lại, quỳ xuống thưa:

- Mã Nhi Thái Nhược Hi vâng thánh chỉ khấu đầu trước a ma đại nhân.

Kế đó dập đầu ba lần. Mã Nhi Thái tướng quân cất giọng từ tốn:

- Đứng lên đi!

Nhược Hi làm theo. Mã Nhi Thái liếc sang người đàn ông ngồi bên, thấy ông ta lộ vẻ lúng túng, bèn hỏi Bát a ca:

- Tề Tề Cách sao vậy?

Bát a ca nín cười:

- Vừa rồi Nhược Hi nhận nhầm Tề Tề Cách phó tướng là tướng quân.

Mã Nhi Thái cau mày, đăm chiêu nhìn Nhược Hi:

- Nhược Lan viết thư kể là đã bình phục rồi cơ mà. Tại sao còn không nhớ ra ta?

Nhược Hi nghĩ bụng, không thể im lặng là vàng nữa, phải nghĩ cách đưa đẩy cho xong. Ngẫm nghĩ một lát, nàng thưa:

- Nhiều việc nhớ rõ, nhưng có những việc hãy còn mù mờ. Vừa nãy trông mặt phó tướng quen quen nên tiến lên tham bái. Vốn dĩ không muốn a ma biết bệnh tình của con mà lo lắng. Nào ngờ lại… – Càng nói, giọng nàng càng nhỏ rí đi.

Mã Nhi Thái nghe xong, gật đầu ngắm Nhược Hi một lúc rồi đứng dậy đưa mắt về phía các a ca:

- Tạ ơn Hoàng thượng thương tình, để cha con chúng thần gặp mặt nhau – Và bảo Nhược Hi – Về đi, tận tâm hầu hạ Hoàng thượng.

Nhược Hi gật đầu xin vâng. Vâng dạ xong định lui ra, Bát a ca liền gọi nàng lại, cười nói với Mã Nhi Thái tướng quân:

- Đã vâng chỉ ý của Hoàng a ma mà đến, thì ở thêm một chốc cũng không sao.

Chàng ngoảnh nhìn Tứ a ca. Tứ a ca cũng gật đầu với Mã Nhi Thái:

- Chẳng mấy khi được gặp nhau, hẵng cho Nhược Hi nán lại thêm một lát.

Mã Nhi Thái tướng quân bèn bảo Nhược Hi ở lại. Nhược Hi đâm buồn bực, Tứ a ca, Bát a ca có ý tốt, nhưng biết đâu lòng nàng khổ sở chỉ mong ngóng được đi cho mau.

Còn Thuỵ Cảnh hiên, Diên Sảng lâu chưa đi xem, cả đoàn nghỉ một chốc, lại tiếp tục dạo vườn. Các a ca cố ý đi trước, để hai cha con Mã Nhi Thái đi sau. Nhược Hi không biết nên nói gì, chỉ lẳng lặng cất bước. Được một quãng, Mã Nhi Thái tướng quân bỗng cảm khái:

- Năm năm không gặp, hệt như đã biến ra người khác ấy rồi!

Nhược Hi chột dạ, vội thưa:

- Đã mười tám hơn, làm sao còn giống cô bé con mười ba được ạ?

Mã Nhi Thái quay sang nhìn nàng, thở dài:

- A ma hiểu mà, con lại ở hoàng cung nữa. Chỉ là bùi ngùi trong dạ mà thôi.

Bấy giờ Nhược Hi mới yên tâm. Mã Nhi Thái tướng quân lại tiếp:

- Lúc trước nghe kể, nhị tiểu thư nhà chúng ta vào cung rất được Hoàng thượng trọng vọng, cứ nhớ cái tính của con, ta thật không sao tin nổi. Bây giờ nhìn lại, Hoàng thượng đặc cách cho con đến gặp ta, quả là ơn huệ ít thấy.

Nhược Hi vội nói:

- Đây không phải công lao của con, chắc là vì a ma chiến tích lẫy lừng, Hoàng thượng mới thưởng cho đấy chứ.

Mã Nhi Thái cau mày:

- Con với cha mà còn phải khách sáo ư?

Nhược Hi ngán ngẩm, *thực tôi không biết nên nói với ngài thế nào nữa, càng nói càng sai, chỉ còn nước im*

lặng mà đi thôi.

Nhìn theo bóng mấy a ca đằng trước, Mã Nhi Thái tướng quân khẽ bảo:

- Không phải a ma trách cứ. Xót con đấy thôi. Cuộc sống trong cung gian nan thật.

Nói rồi thở dài thườn thượt.

Nhược Hi bùi ngùi trong dạ, ai cũng nói nàng thay đổi, e dè giữ kẽ, nhưng họ đâu biết phía trước là tương lai khắc nghiệt, không thay đổi mà được ư? Bất giác, nàng thấy thêm phần thân thiết với người cha xa lạ.

Đường dù dài, rồi cũng có lúc đi hết, huống hồ đây vốn chẳng phải đường dài. Thấy sắp đi trọn một vòng, Mã Nhi Thái tướng quân bèn hãm bước, ngó quanh, lại trầm tư dõi theo các a ca, hạ giọng dặn Nhược Hi:

- Không được giúp bất kì ai cả. Nhớ chưa?

Nhược Hi ngơ ngác quay sang. Mã Nhi Thái tướng quân vẫn đăm đăm trông ra phía trước, mặt không biểu lộ gì, khẽ khàng tiếp:

- Tình hình còn chưa rõ ràng, giữ mình là quan trọng nhất – Ngừng một lát, ông thêm – Con không phải là nữ quan bình thường, hành xử dứt khoát phải cẩn thận.

Nhược Hi sực hiểu, cảm giác ấm áp lan toả khắp người. Bao nhiêu năm nay, chưa một ai khuyên nhủ nàng như thế, nàng chỉ dựa vào chút ít kiến thức lịch sử của riêng mình và vốn liếng học hành nhiều năm mà giỏi hơn các thái giám cung nữ khác trong việc dò đoán ý muốn Khang Hy, rồi đi bước nào dò bước ấy mà thôi.

Các a ca đã đứng cả lại, ngoảnh nhìn hai cha con đang chậm chạp tới gần. Thấy sắc mặt Nhược Hi buồn bã âu sầu, tưởng nàng xót xa việc phụ tử mới gặp mặt đã phải chia phôi, ai nấy bèn quay đi giả vờ ngắm nghía phong cảnh.

Nhược Hi tiến tới, nhún gối cáo từ, Tứ a ca nói:

- Đi đi!

Nhược Hi quay đi, chợt bắt gặp Mã Nhi Thái tướng quân mỉm cười nhìn mình, mắt ánh lên nét bịn rịn. Nàng bỗng thấy xúc động, bèn đi lại chân thành xá dài, kêu: "A ma!" Mã Nhi Thái tướng quân gật đầu:

- Về đi! Tận tâm hầu hạ Hoàng thượng!

Nhược Hi thưa vâng, rồi bước thật mau.

…

Xuyên qua vòng lại giữa những hòn giả sơn, hành lang, nhịp cầu, Nhược Hi đến một bờ hồ trồng toàn thuỳ liễu. Những cành nhánh dài mảnh rủ xuống sát nước, gần đấy là một chiếc cầu nhỏ cong cong nối liền sang những ngọn núi giả nhấp nhô cao thấp, trên núi có nước, dẫn xuống đổ vào mặt hồ, làm nước rào rào sủi bắn tung toé. Nhờ giả sơn, thuỳ liễu, hồng kiều vây bọc, ngăn cách tầm mắt bên ngoài, nên nơi đây tự thành một không gian riêng biệt.

Nhược Hi ngắm cảnh sắc xung quanh, thầm khen thực là một nơi thú vị, vừa lúc cũng hơi mệt, bèn ngồi xuống ven hồ khoả nước nghịch chơi. Chợt nghe bên cạnh có tiếng động, nàng ngoảnh sang nhìn thì thấy Tứ a ca đứng giữa hàng liễu tự bao giờ, mình vận y phục xanh dương. Bởi cành liễu quá dày, rủ xuống tận đất, Tứ a ca ẩn phía sau, quần áo gần như tiệp màu với cây lá, Nhược Hi không tài nào phát hiện ra sớm hơn.

Lúc nàng trông thấy là lúc chàng đang rẽ một tán liễu. Qua cơn giật mình, nàng chỉ biết ngây ra mà nhìn, chàng lặng lẽ nhìn lại một lúc lâu, Nhược Hi mới sực tỉnh, vội vàng thỉnh an.

Tứ a ca cho nàng đứng dậy, rồi vừa rẽ liễu đi ra, vừa phủi đám lá vụn rơi trên người. Từ hôm mùng Một Tết, hôm nàng trả lại sợi dây chuyền, đến nay đã hơn bốn tháng, chàng tuyệt nhiên chưa phản ứng gì, đối xử với nàng như với những người khác, hai bên cũng chưa có dịp nào gặp riêng. Bây giờ bất ngờ chạm mặt chàng, Nhược Hi không khỏi ngốt lên, gắng trấn tĩnh cúi mình cáo từ. Tứ a ca ra điều không nghe thấy, nghiễm

nhiên đi đến chỗ mố cầu, cúi xuống lôi dưới gầm cầu ra một chiếc thuyền rất xinh đẹp, chỉ hiềm hơi cũ.

Nhược Hi nói cho có chuyện:

- Sao vương gia biết ở đây có thuyền?

Tứ a ca vừa xoay xở vừa đáp:

- Hồi mười bốn tuổi, ta theo Hoàng a ma đến ở trong vườn, lúc ấy rất thích sự thanh tĩnh của cái hồ này, bèn sai người làm thuyền đặt ở đây – Chàng đứng thẳng dậy, đánh mắt ra hiệu bảo nàng lên thuyền.

Nhược Hi ngẫn người, nghi hoặc nhìn chàng:

- Vương gia chắc là còn dùng được chứ?

Tứ a ca chẳng buồn trả lời, liếc nhanh nàng rồi tự mình trèo lên trước. Ngồi xuống đâu đấy, chàng lặng lẽ quan sát nàng, ánh mắt rất kiên quyết, rõ là không cho nàng từ chối. Nhược Hi do dự, chỉ muốn bỏ đi, nhưng biết nhất định sẽ không được như ý, nên cứ lần lữa mãi một chỗ.

Tứ a ca không thúc giục, chờ đợi chán chê, cuối cùng vươn vai bảo:

- Ta hẵng ngủ một chốc, cô cứ từ từ suy nghĩ. Quyết định rồi thì lên gọi ta – Nói đoạn, chàng rục rịch nằm xuống.

Nhược Hi siết nắm tay, nghiến răng trèo lên thuyền. Đã không tránh được thì chỉ còn cách tuân theo thôi. Vả đang lúc thanh thiên bạch nhật, chàng ăn thịt nàng được chắc?

Nhìn quai hàm nàng bạnh ra, Tứ a ca mỉm cười lắc lắc đầu, lấy mái chèo đẩy vào bờ hồ, con thuyền bắt đầu dạt ra xa.

Càng xa bờ, lá sen mọc ken càng dày, Nhược Hi buộc phải cúi thấp đầu, lúc nghiêng trái, lúc né phải, lúc gập người xuống để tránh những chiếc lá tạt đến. Tứ a ca ngồi quay lưng lại hướng tiến, bởi thế lá sen chỉ trượt qua lưng chàng, không gây trở ngại gì hết. Thấy nàng luống cuống, chàng phì cười bảo:

- Trước ta toàn nằm xuống lòng thuyền, hay là cô cũng nằm xuống đi.

Nhược Hi không đáp, chỉ nhớn nhác né mình tránh lá sen.

Tứ a ca chèo đến một chỗ thì dừng lại, nhấc mái chèo lên, tiện tay ngắt bỏ mấy chiếc lá xoà vào mạn thuyền, gác mái cho thật chắc rồi ngả người ra đằng sau, hơi ngửa mặt, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhược Hi ngó quanh, bốn bề lá sen dày mướt, khắp nơi ngập một màu xanh, tưởng chừng lạc vào thế giới toàn sắc lục, không phân biệt nổi đâu với đâu nữa.

Không gian lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng lá lay khẽ trong gió nhẹ. Nhược Hi liếc Tứ a ca. Chàng hơi ngửa đầu, mặt nửa tối nửa sáng dưới tán lá ken nhau, thần sắc thư thái, không hề nhiễm vẻ băng giá như ngày thường.

Vẻ tận hưởng của chàng lây cả sang nàng. Nỗi căng thẳng và bất an lúc đầu từ từ tan biến, Nhược Hi bắt chước chàng ngả người ra sàn, đầu tựa lên đuôi thuyền, lim dim mắt. Bên trên có lá sen che nắng mà vẫn thấy chói, nàng bèn ngồi dậy, nhặt một trong những chiếc lá Tứ a ca vừa ngắt bỏ, chao qua nước rồi úp lên mặt, nhắm mắt lại như cũ.

Hương sen thơm mát rịn bên cánh mũi, sau theo hơi thở luồn vào tận tâm phế. Thuyền nhẹ dập dềnh cùng sóng khiến người bồng bềnh như ở trên mây. Không gian hoàn toàn yên tĩnh, tâm hồn Nhược Hi cũng thanh thản theo. Nước man mát và nắng âm ấm pha trộn nhau, không lạnh mà cũng không nóng, cảm giác thật vừa vặn.

Thoạt tiên, Nhược Hi vẫn còn bồn chồn trong dạ, thi thoảng nhấc lá sen ra len lén kiểm tra Tứ a ca. Nhưng thấy chàng cứ nhắm mắt nằm yên, nàng dần dần an tâm, thể xác và tâm hồn cùng ngập chìm trong chiều hè tuyệt diệu, các lỗ chân lông như cũng nở căng, háo hức hưởng thụ ánh nắng, làn gió, mùi hương và nếp sóng tinh khiết.

Đang lơ mơ ngủ, chợt cảm thấy con thuyền lắc mạnh, Nhược Hi giật mình trụt lá sen xuống, mở bừng mắt ra. Tứ a ca đã đổi vị trí đến ngồi ngay bên chân nàng, khuỷu tay chống mạn thuyền, bàn tay đỡ lấy đầu, âu yếm ngắm nàng.

Nhược Hi ngồi bật dậy. Hai khuôn mặt bỗng thành kề sát nhau, nàng lập tức ngả ngay ra như cũ. Thấy nàng chồm lên rồi lại nằm xuống, chàng bất thần toét miệng cười.

Mắt chàng ngời sáng và nồng ấm khác thường. Nhược Hi thấy lòng xao động, mặt mày nóng ran. Thà chịu đựng ánh mắt lạnh băng, nàng còn tỉnh táo nghĩ được cách ứng đối, chứ sự dịu dàng của chàng chỉ khiến nàng bấn loạn. Hệt như đang ngày đông gió lạnh căm căm, bỗng đâu chen vào một hôm đẹp trời ấm áp, khiến người ta không biết nên ăn mặc thế nào.

Nhược Hi gắng trấn tĩnh nhìn Tứ a ca. Mắt họ giao nhau, nàng cảm thấy đôi mắt thường khi lạnh lùng kia bỗng như nhuốm thêm rất nhiều sắc thái, khiến người ta cầm lòng không đậu, những muốn dò tìm, muốn chìm đắm vào nhiều tầng sâu kín hơn.

Và nàng cứ mông muội ngắm chàng, quên bẵng rằng mình muốn dùng ánh mắt ra ý cho chàng nhìn đi chỗ khác. Đến lúc sực tỉnh, nàng vụt khép mi, không dám ngó chàng nữa.

Nhắm mắt mà vẫn cảm thấy ánh nhìn của Tứ a ca nấn ná trên mặt mình, Nhược Hi đâm sợ, thầm nhủ không thể để chàng tiếp tục, nàng liền đậy lá sen lên mặt rồi lúng búng kêu:

- Đừng nhìn như thế nữa!

Tứ a ca bật cười. Đây là lần đầu tiên Nhược Hi nghe tiếng chàng cười, sàn sạn, kìm nén, không xác định được là cảm xúc gì, nhưng dẫu sao cũng mới mẻ, bởi chẳng dễ gì mà nghe được tiếng cười của vị lãnh diện vương gia này. Tứ a ca với tới định nhấc lá sen trên mặt Nhược Hi, nàng bèn chặn một tay giữ lá, một tay đẩy chàng ra.

Tứ a ca lật tay, nắm luôn lấy tay Nhược Hi. Nàng vội giật mạnh về. Chàng bèn bảo:

- Bỏ lá sen xuống, ta sẽ thả ngay.

Nhược Hi mặc cả:

- Vậy vương gia không được nhìn như ban nãy nữa.

Tứ a ca ừ khẽ. Nhược Hi ngần ngừ, chậm chạp nhấc chiếc lá khỏi mặt.

Tứ a ca vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, tay đỡ đầu chống trên thành thuyền, chỉ khác là tay còn lại đang nắm tay nàng. Nhược Hi cau mày, liếc chàng thật nhanh rồi nhìn lảng đi:

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Tứ a ca buông tay. Một lát sau, cảm thấy chàng đã dời ánh mắt đi chỗ khác rồi, Nhược Hi mới quay mặt lại:

- Vương gia hẵng dịch ra một chút, để nô tỳ ngồi dậy.

Nàng những tưởng lại phải đôi co thêm một lúc nữa, không ngờ chàng nhích ngay ra sau, tuy không xa, nhưng cũng không đến nỗi sát rạt như vừa nãy. Nhược Hi hơi bất ngờ. Dễ thoả hiệp thế à? Và ngồi thẳng dậy.

Hai người cùng im lặng. Chẳng hiểu vì sao niềm hân hoan của Nhược Hi tan đi rất nhanh. Ngoài sự trầm ngâm đang ngự trị, có một chút gì là lạ lẫn vào. Nàng vội vàng hắng giọng, hầu cắt đứt cảm giác mơ hồ ấy đi:

- Vương gia có hay nằm nghỉ ở đây không?

- Cũng chẳng hay. Thi thoảng dăm ba bận, nhưng năm nào cũng lại kiểm tra xem thuyền còn dùng được không.

- Xem chừng vương gia rất thích chỗ này, vì sao thi thoảng mới tới?

Tứ a ca mím chặt môi, nét dịu dàng trên mặt phai dần, thay vào đó là vẻ lạnh lùng thường nhật. Một lúc lâu sau, chàng mới đáp khẽ:

- Say với phù hoa, chỉ tàn ý chí.

Chàng nhấc mái chèo, đưa thuyền trở lại. Lần này người ngồi quay lưng về hướng tiến là Nhược Hi. Lá sen thi nhau xô tới, Tứ a ca không hề né tránh. Mặc cho chúng táp vào đầu, vào mặt, vào người, chàng cứ dứt khoát quạt nước từng nhát, từng nhát một, không vì chúng mà làm chậm trễ hành trình.

Lòng nhộn nhạo đủ mọi cảm xúc, Nhược Hi chỉ biết thở dài. Lại là con người cũ, Ung Thân vương Dận Chân!

40

Hình như năm nào Khang Hy cũng ra tái ngoại thì phải, mỗi lần du hành đều chẳng thiếu mặt các a ca tuỳ giá, nhưng chưa bao giờ nhộn nhịp như năm nay, nào là Thái tử gia, Tứ a ca, Bát a ca, nào là Cửu a ca, Thập Tam a ca, Thập Tứ a ca.

Trông qua danh sách ấy, lại nghĩ nhiều khả năng Mẫn Mẫn cách cách cũng có mặt, Nhược Hi cảm thấy mình nên ở lại kinh thành, đừng tham gia vào chuyến đi náo nhiệt này thì hơn.

Nàng gặp riêng Lý Đức Toàn, ấp úng lựa lời thương lượng, khổ nỗi chưa kịp hé miệng, hắn đã chẹn họng:

- Đừng tưởng đến chuyện không đi nữa. Hồi đầu năm đã cho làm biếng, bây giờ sức khoẻ ổn định rồi, chẳng còn cớ gì mà chây lười cả.

Nhược Hi thở dài, cúi mặt đứng lặng. Lý Đức Toàn lắc đầu bỏ đi, chợt dừng bước, xoay nghiêng người bảo:

- Xốc lại tinh thần mà hầu hạ Vạn tuế gia. Chẳng việc gì cần thiết hơn việc ấy hết. Tuổi đã lớn, không còn ở trong cung bao lâu nữa, chuyện cả đời chỉ trông vào một câu của người đấy thôi!

Nói đoạn, hắn rảo chân đi khuất, để lại Nhược Hi đứng như trời trồng.

…

Nhược Hi vốn không muốn đi, nhưng khi lên xe ngựa, cách xa Tử Cấm thành bọc trong lớp lớp tường bao đỏ thẫm, nàng bỗng lại phấn chấn hẳn lên. Đừng nghĩ đâu xa, chỉ thảo nguyên nơi biên tái và bầu trời xanh thẳm mênh mông là đã đủ khiến người ta háo hức rồi.

Tới nơi, dựng xong lều trại, quả nhiên chỉ mấy ngày sau đã nghe tin người Mông Cổ sắp đến tấn kiến Khang Hy. Mẫn Mẫn quyến luyến Thập Tam a ca, chắc hẳn cũng theo a ma cùng đến. Nhược Hi bắt đầu thấp thỏm, cho rằng nên bàn sẵn đối sách với Thập Tứ a ca, bèn tìm cơ hội đi gặp gã.

Thấy nàng bái chào, Thập Tứ chỉ liếc nàng một thoáng, cũng không cho bình thân, xăm xăm vượt thẳng qua. Nhược Hi vội đứng dậy đuổi theo:

- Thập Tứ a ca, tôi có chuyện muốn nói!

Thập Tứ vẫn tiếp tục đi, đầu không buồn ngoái lại:

- Ta chả có chuyện gì để nói với cô cả.

- Liên quan đến việc lần trước – Nhược Hi gọi – Liên quan đến Mẫn Mẫn cách cách.

Thập Tứ a ca dừng chân, trở mình lạnh lùng nhìn nàng:

- Ta mang ơn cô nhỉ? Cô muốn được đền đáp sao đây?

Chẳng còn lòng dạ nào nổi cáu, Nhược Hi chỉ từ tốn bảo:

- Mấy hôm nữa người Mông Cổ tới, nhất định anh sẽ chạm mặt Mẫn Mẫn cách cách. Lúc ấy nên giải thích ra sao?

Thập Tứ cụp mắt ngẫm nghĩ:

- Cứ thú thật rồi xin lỗi, nói khó thêm vài câu chẳng xong ư?

Nhược Hi lắc đầu buồn rầu, *đâu dễ dàng thế được?* Chưa biết truyền đạt tâm ý Thập Tam bằng cách nào, giờ lại còn thêm vụ lừa dối! Nhưng không tiện kể cho Thập Tứ chuyện của Thập Tam, nên Nhược Hi chỉ nói vắn tắt:

- E rằng chẳng dễ mà xoa dịu được đâu.

Thập Tứ a ca cười khẩy:

- Ta thấy tài lung lạc lòng người của cô là hạng nhất đấy, sao phải lo?

Rồi quay ngoắt người bỏ đi. Nhược Hi thầm rủa đồ khốn, nhưng chẳng làm gì được gã, chỉ biết giương mắt nhìn theo.

Trong lúc Nhược Hi buồn phiền, ưu tư, lo sợ, Mẫn Mẫn đã cùng Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia đến khu trại. Nhược Hi đứng sau Khang Hy, nhìn Thập Tam và Thập Tứ a ca ngồi hai bên ghế dưới, nghĩ đến việc lát nữa Mẫn Mẫn vào tới nơi, hai chân nàng bủn rủn, đầu bỗng váng vất. Đương cơn thảng thốt, chợt thấy Thập Tứ a ca đứng dậy, cúi mình tâu Khang Hy:

- Nhi thần tức bụng, muốn ra ngoài một lát.

Khang Hy gật đầu, cũng không để tâm lắm. Thập Tứ a ca lom khom lùi ra. Trái tim nhảy thon thót của Nhược Hi từ từ trượt về đúng chỗ. Hẳng biết lánh mặt đã, chí ít cũng để nàng tìm cơ hội phân trần trước với Mẫn Mẫn, chứ cứ thế này tương ngộ trước mặt Khang Hy, Mẫn Mẫn lại là người chẳng hay cân nhắc trước sau, ngộ nhỡ bại lộ, Nhược Hi thật lo cho mạng sống của mình.

Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia và đám Mông Cổ tuỳ tùng hành lễ với Khang Hy xong thì chia chủ khách an toạ, hồ hởi nói cười. Nhược Hi vẫn một mực để tâm đến Mẫn Mẫn. Từ khi vào trướng, trông thấy Thập Tam a ca, cô đã cúi gằm mặt, ngồi yên với vẻ thẹn thùng. Thập Tam giả cách tảng lờ, chỉ mải chuyện trò với Hợp Truật, anh trai và cũng là người ngồi kế bên Mẫn Mẫn.

Nhược Hi thở dài, trông bộ dạng của cô quận chúa, cho dù Thập Tứ a ca có ngồi trước mặt, chưa chắc cô đã nhận ra ngay. Sực nhớ đến câu trả lời của Thập Tam a ca, nàng lại thấy buồn thay cho Mẫn Mẫn.

Nhìn từ Thập Tam sang Mẫn Mẫn, lại nghĩ đến Thập Tứ a ca, Nhược Hi sầu đầy một bụng.Trong lúc du di mắt giữa hai người, nàng chợt bắt gặp ánh nhìn của Tứ a ca. Chàng hiếng mắt về Mẫn Mẫn e lệ, lại hiếng mắt về Thập Tam đang sôi nổi nói cười, rồi liếc nàng, mắt ánh lên hài hước. Đương cơn lo ngại vơi đầy còn bị chàng cố ý chòng ghẹo, Nhược Hi không nén được, trừng mắt lườm chàng rồi nhìn đi chỗ khác, bất thần phát hiện Bát a ca đang cười nụ, lẳng lặng quan sát nàng và Tứ a ca. Nàng không dám nhìn thẳng vào chàng, bèn cụp mắt hướng ngay xuống đất.

Mọi người cười nói một hồi, Khang Hy chợt hỏi:

- Dận Trinh đi lâu nhỉ, mãi mà chưa quay vào?

Tiếng ồn ào lắng lại, Nhược Hi thót cả tim. Bát a ca đứng lên cúi mình:

- Hôm qua Thập Tứ đệ nói bụng cứ ậm ạch, chắc gần đây ăn uống không hợp thế nào.

- Đã truyền thái y chưa?

- Vẫn chưa ạ.

Khang Hy nhíu mày nhìn các a ca ngồi dưới:

- Đừng ỷ tuổi trẻ mà xem thường bệnh vặt.

Các a ca đồng thanh thưa vâng. Bát a ca cũng cúi mình phụ hoạ:

- Nhi thần nhớ rồi.

Đoạn nghiêng mặt dặn tên hầu nhỏ phía sau đi mời thái y đến xem bệnh cho Thập Tứ a ca.

Khang Hy cười nói với Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai:

- Có tuổi rồi, trẫm mới ý thức được tầm quan trọng của việc giữ gìn sức khoẻ hằng ngày.

Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai liền biểu đồng tình. Hai người bèn chuyển sang chuyện ăn uống sinh hoạt, chia sẻ những điều tâm đắc trong cách dưỡng sinh. Nhược Hi sè sẹ thở phào, *hôm nay an toàn rồi.*

Đêm ấy, nàng vắt óc suy tính, cảm thấy chỉ còn nước chủ động tấn công, hoá giải mọi việc trước khi vỡ lở là hơn hết. Hôm sau vừa may không phải đi làm, nàng bèn sang gặp Mẫn Mẫn, trên đường nhăn nhó nghĩ mãi xem nên nói thế nào. Đang rầu rĩ bước, chợt nghe đánh tiếng: "Tôi định đến tìm chị, không ngờ lại gặp ngay ở đây.", Nhược Hi ngẩng lên, thấy Mẫn Mẫn chúm chím đứng ngay trước mặt, nàng vội nhún mình thỉnh an. Mẫn Mẫn tiến tới đỡ tay cho nàng bình thân, cười hỏi:

- Hơn nửa năm không gặp, chị vẫn ổn chứ?

Nhược Hi đáp:

- Mọi việc ổn cả. Còn cách cách?

Mẫn Mẫn gật đầu. Hai người khoác tay sóng vai bước. Nhược Hi sầu đầy một bụng, không biết nên mở lời thế nào. Mẫn Mẫn cũng cúi mặt nín thinh. Yên lặng hồi lâu, chợt cả hai cùng quay sang nhìn nhau:

- Chị…

- Cô…

Rồi cùng im bặt. Nhược Hi bèn giục:

- Cách cách nói trước!

Mẫn Mẫn nhoẻn cười, nhìn thẳng ra phía trước, hạ giọng hỏi:

- Chị có giúp tôi thăm dò không?

Nhược Hi chẳng biết diễn đạt ra sao. Đập tan tâm hồn mơ mộng của cô thiếu nữ này, phải chăng thật quá tàn nhẫn? Mẫn Mẫn đợi hồi lâu, thấy Nhược Hi cứ cắm đầu lẳng lặng đi, cô chợt bước chậm hẳn, khẽ hỏi:

- Lòng chàng nghĩ khác, phải không?

Nhược Hi bí từ, nhìn Mẫn Mẫn mãi mới nói:

- Đằng nào thì vương gia cũng không muốn gả cách cách cho a ca. Từ rày về sau, cách cách đừng nên nghĩ tới Thập Tam a ca nữa.

Mẫn Mẫn dừng chân, mở to mắt hỏi dồn:

- Vì sao? Vì sao chàng không ưng tôi? Chẳng lẽ tôi không bằng phúc tấn nhà chàng?

Nói về cuối, giọng đã nghẹn ngào. Nhược Hi nắm tay Mẫn Mẫn:

- Không phải vì hơn kém đâu, cách cách!

Mẫn Mẫn rảy mạnh tay Nhược Hi, rảo chân chạy:

- Tôi phải đi hỏi tận nơi. Rốt cục tôi có điểm nào không tốt? Khiến chàng không vừa mắt.

Nhược Hi hấp tấp đuổi theo, thét gọi:

- Cách cách! Cách cách! Đừng đi! Nghe tôi nói đã!

Mẫn Mẫn cắm đầu cắm cổ chạy, không đếm xỉa đến tiếng gọi của Nhược Hi. Lao ra khỏi khu trại, cô giật luôn ngựa và roi của một binh sĩ, tung mình lên yên phóng vút đi. Nhược Hi cũng giằng lấy một con ngựa, ra roi đuổi theo.

Ở đằng trước, Mẫn Mẫn quất ngựa luôn tay, ngựa phi nhanh như chớp. Tài kỵ mã của Nhược Hi vốn không bằng cô, lại xuất phát chậm hơn nên càng lúc càng rớt dài, bóng Mẫn Mẫn dần dần xa tít.

Mẫn Mẫn thúc ngựa lao đến chỗ Thập Tam a ca rồi nhảy phốc xuống. Nhược Hi nhác thấy bên cạnh Thập Tam chính là Thập Tứ a ca, bụng lo cuống, không còn biết sợ nữa, thẳng cánh quất ngựa, chỉ mong đến nơi

thật nhanh.

Khi nàng tụt khỏi yên ngựa, cũng là lúc nghe được lời Thập Tam:

- Cách cách quá yêu, Dận Tường không dám nhận. Hôm nay hẵng còn bận việc, bữa khác xin được tạ tội.

Nói rồi định đi, Mẫn Mẫn bèn chắn đường gã:

- Tôi chỉ muốn biết, tôi có chỗ nào không tốt?

Nhược Hi chạy ào đến, dừng sau Mẫn Mẫn, chắp tay vái lấy vái để với Thập Tam, lại xua tay rối rít với Thập Tứ, ra dấu bảo gã rời đi, nhưng Thập Tứ đang sửng sốt quan sát hai người kia, hình như không nhận thấy. Thập Tam liếc Nhược Hi, lại liếc Thập Tứ bên cạnh, nhẹ nhàng bảo Mẫn Mẫn:

- Cách cách cứ về đi đã! Đây không phải là chỗ nói những chuyện này. Hoàng a ma còn đang đợi ta và Thập Tứ đệ.

Mẫn Mẫn ương bướng:

- Chỗ thế nào mà không phải? – Cô nhìn lướt Thập Tứ rồi dời ánh mắt đi, nghĩ sao lại ngoảnh đầu nhìn kỹ, bỗng thét lên – Anh… Anh… Sao anh ở đây thế?

Rồi ngoái nhìn Nhược Hi. Nhược Hi đã không còn cả sức mà sợ nữa, chỉ đớ mắt đứng im. Thập Tam a ca vừa giục vừa chuẩn bị nhảy lên ngựa:

- Thập Tứ đệ, chúng ta đi thôi!

Mẫn Mẫn ngơ ngác ngó Thập Tứ a ca, lẩm bẩm:

- Thập Tứ đệ? Thập Tứ a ca?

- Phải – Thập Tứ gật đầu.

Chưa cần nghe gã xác nhận, Mẫn Mẫn đã quay phắt lại, phẫn nộ nhìn Nhược Hi:

- Chị lừa tôi!

Nhược Hi vội tiến tới nắm tay cô, nhưng Mẫn Mẫn xô mạnh nàng ra, chất vấn:

- Anh ta là Thập Tứ a ca? Chị lừa tôi!

Nhược Hi khẩn khoản:

- Cô nghe tôi đã!

Mẫn Mẫn ngó Thập Tam bấy giờ đang đứng ngây mặt, rồi siết chặt roi ngựa trỏ Thập Tứ:

- Anh ta là ý trung nhân của chị?

Nhược Hi cắn môi lắc đầu. Mẫn Mẫn cười nhạt:

- Chị lừa tôi suốt, chị toàn lợi dụng tôi thôi. Tôi coi chị là người chị tốt, tâm sự với chị đủ điều, chị lại đi lợi dụng tôi.

Nhược Hi hổ thẹn vô cùng, chỉ nói được:

- Cách cách! Cô chẳng đã nói con gái thảo nguyên đã nhận bạn rồi thì không dễ tuyệt giao đấy ư? Mong cô tha thứ cho lần này. Tôi dối gạt cô là tôi không phải, nhưng sự việc có nguyên nhân của nó, xin nghe tôi kể rõ khúc nhôi.

Mẫn Mẫn ngửa mặt cười nhạt, quay về phía Thập Tam đang sửng sốt ra mặt, giơ roi ngựa trỏ Nhược Hi:

- Anh thân với chị ta lắm phải không?

Thập Tam gật đầu. Mẫn Mẫn lạnh lùng hỏi:

- Vậy anh có biết chị ta lừa bịp để tôi che giấu Thập Tứ a ca không?

Thập Tam liếc Nhược Hi:

- Không biết.

Mẫn Mẫn sừng sộ hỏi Nhược Hi:

- Chị đối với bạn bè như thế đấy hả? Đã lừa tôi, còn lừa anh ta!

Thập Tam và Thập Tứ đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn Nhược Hi và Mẫn Mẫn. Không tài nào biện bác được, Nhược Hi chỉ biết giương mắt nhìn Mẫn Mẫn, nài nỉ:

- Cách cách, tha thứ cho tôi lần này, được không?

Mẫn Mẫn nổi giận:

- Đừng có mơ! Tôi còn đi tâu Hoàng thượng, tra xem năm ngoái các người đã giở trò ma gì nữa kia.

Nói rồi cất bước chạy liền. Nhược Hi cả kinh, vội ghì cô lại, quỳ thụp xuống van vái:

- Cách cách, cách cách! Tuyệt đối không được! Cô đánh cũng được, chửi mắng cũng xong, tất cả đều là lỗi của nô tỳ.

Thập Tứ a ca tiến tới kéo Nhược Hi dậy, lạnh nhạt bảo Mẫn Mẫn:

- Cách cách có giận, cứ trút vào ta đây. Chẳng cần nhọc công cách cách, tự ta sẽ đi bẩm rõ với Hoàng a ma.

Thập Tam a ca cũng lại gần, đứng chắn trước mặt Mẫn Mẫn:

- Có việc gì ghê gớm mà phải làm ầm lên trước mặt Hoàng a ma?

Mẫn Mẫn gằn giọng:

- Chị ta lợi dụng để tôi giúp Thập Tứ a ca. Hai người thò thò thụt thụt, không hiểu muốn làm trò nhơ bẩn gì!

Thập Tam liếc Nhược Hi, rồi nói:

- Nhược Hi không phải người như vậy. Chắc cách cách hiểu lầm thôi.

Mặt hầm hầm, vừa oán vừa giận, Mẫn Mẫn đem hết chuyện năm ngoái ra kể tuốt tuột cho Thập Tam. Kể xong, cô trừng mắt với Nhược Hi, rồi quay lại Thập Tam ra ý chờ đợi. Thập Tam a ca quan sát Thập Tứ một lúc, chợt phì cười, nhẹ nhàng bảo Mẫn Mẫn:

- Cách cách đừng tức giận vì chuyện này nữa. Thập Tứ đệ và Nhược Hi phá phách gây rối từ nhỏ đã quen. Thập Tứ đệ cải trang đến thăm Nhược Hi cũng là chuyện bình thường thôi, thật không đáng phải kinh động Hoàng a ma.

Mẫn Mẫn hung dữ trừng mắt với Nhược Hi, rồi ngờ vực hỏi Thập Tam:

- Anh bênh vực chị ta đến mức này ư? Thậm chí không buồn hỏi nguyên cớ.

Thập Tam a ca nhìn Nhược Hi, rồi bất lực nhìn Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn lại hỏi:

- Nếu là tôi, anh có thế không? Bất chấp nguyên nhân, một mực thanh minh, một mực che chở?

Nhược Hi kêu lên: "Thập Tam a ca!" nhưng Thập Tam đã nói mất rồi:

- Ta kết bạn với Nhược Hi bao nhiêu năm nay. Nhược Hi là người thế nào, trong lòng ta tự có đánh giá.

Nhược Hi thầm than, *Trời hại ta!* Thế này coi như Thập Tam đã đập vỡ cả hũ dấm rồi. Mẫn Mẫn, trước bị cự tuyệt, sau nổi ghen tuông, lại thêm cơn giận vì bị lường gạt, bây giờ chỉ e là việc gì cũng dám làm cả.

Mẫn Mẫn cười nhạt, băng qua Thập Tam a ca, lao thẳng lên ngựa ra roi phóng đi. Thập Tam cũng vội tung mình lên ngựa, Nhược Hi và Thập Tứ cùng phi ngựa theo liền sau đó.

Bốn người thúc ngựa phóng điên cuồng, đã mấy lần Thập Tam định áp sát Mẫn mẫn, nhưng đều bị Mẫn Mẫn khua roi đánh bật lui. Thập Tứ a ca chạy song song Nhược Hi, dặn:

- Lát nữa, bất kể xảy ra chuyện gì, cứ đổ hết cho ta là được.

Nhược Hi dõi mắt về phía trước, tập trung khiển ngựa, không trả lời. Thập Tứ lại thêm:

- Kháng chỉ tuy là tội nặng, nhưng đằng nào ta cũng là a ca, không đến nỗi nguy hiểm tính mạng đâu.

Nhược Hi trông ra xa, thấy một tốp đủ cả Khang Hy, Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia, Thái tử gia, Tứ a ca, Bát a ca. Nhìn bốn kẻ phi ngựa ráo riết truy cản nhau, họ cùng gò cương dừng lại xem tại sao.

Nhược Hi thấy đầu óc trống rỗng, không đoán nổi việc gì đang chờ đợi mình phía trước nữa.

Ngựa và tài kỵ mã của Thập Tam đều trên Mẫn Mẫn một bậc, bởi vậy tuy xuất phát sau nhưng lại đến nơi trước. Gã nhảy xuống đất, ngoảnh nhìn Mẫn Mẫn cũng đang nhảy xuống, cất giọng ôn tồn:

- Cách cách! Xin giơ cao đánh khẽ, Dận Tường cảm kích vô cùng – Miệng nói, mắt đăm đăm nhìn Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn dừng bước, trông lướt qua Thập Tam, đến Nhược Hi rồi Thập Tứ, sau lại ngoảnh về Thập Tam.

Thập Tam a ca, mình vận đồ cưỡi ngựa bó sát màu trắng viền bạc, lưng đeo cánh cung cứng sắt đen, đứng hiên ngang bên con ngựa ô cao lớn. Dưới ánh dương, dáng vẻ gã đường hoàng tiêu sái, phong thái gã mạnh mẽ hơn người, nhưng cặp mắt thì hiền hoà lung linh như nước mùa xuân, ăm ắp những khẩn thiết, chờ mong, tin tưởng.

Mẫn Mẫn đứng như trời trồng, ngơ ngẩn nhìn Thập Tam a ca.

Khang Hy thả nước kiệu đến, vừa xuống ngựa vừa hỏi:

- Chuyện gì đấy?

Nhược Hi và Thập Tứ a ca vội cúi mình thỉnh an. Thập Tam và Mẫn Mẫn đều không nhúc nhích, vẫn đăm đắm nhìn nhau. Khang Hy đưa tay cho hai người bình thân, nghi hoặc ngó về phía Thập Tam và Mẫn Mẫn. Nhược Hi cũng ngoảnh nhìn họ, nắm tay siết chặt, lòng bàn tay dính nhơm nhớp.

Thấy Khang Hy xuống ngựa, các a ca và đại thần tuỳ hành cũng vội vàng nhảy xuống cả. Tứ a ca đăm chiêu lướt mắt qua bốn người, rồi dừng ánh nhìn ở Thập Tam và Mẫn Mẫn. Bát a ca lo âu nhìn lướt qua Nhược Hi và Thập Tứ a ca, rồi cũng dừng mắt ở Thập Tam và Mẫn Mẫn.

Chưa kịp xuống ngựa, Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia đã thét lên:

- Mẫn Mẫn, sao không thỉnh an Hoàng thượng? – Rồi nói với Khang Hy vẻ hối lỗi – Con bé này được thần nuông lắm, cả ngày lại chỉ rong chơi trên thảo nguyên, không hiểu lễ nghĩa được như mấy cách cách trong Tử Cấm thành.

Bấy giờ Mẫn Mẫn mới rời mắt khỏi Thập Tam a ca, tiến tới nhún mình thỉnh an Khang Hy. Thập Tam a ca mỉm cười, ung dung quay lại hành lễ với cha. Khang Hy cho cả hai đứng dậy rồi hỏi Mẫn Mẫn, giọng ôn hoà:

- Sao trông tức tối vậy? Dận Tường bắt nạt con à?

Nhược Hi siết chặt nắm tay, nín thở đợi nghe. Mẫn Mẫn nhoẻn cười:

- Chỉ tại Mẫn Mẫn muốn đua ngựa với Nhược Hi, Thập Tam a ca không bằng lòng, nên cãi cọ mấy câu đấy

thôi.

Nhược Hi và Thập Tứ sững sờ trao đổi một ánh nhìn, rồi đưa mắt về phía Thập Tam a ca. Thập Tam cũng ngạc nhiên ra mặt, không đoán được Mẫn Mẫn muốn làm gì nữa.

Khang Hy cười hỏi Thập Tam:

- Vì sao con không bằng lòng? Tuy Nhược Hi học cưỡi ngựa chưa lâu, nhưng thi đua một chút thì cũng được mà!

Thập Tam chưa kịp đáp, Mẫn Mẫn đã cúi mình:

- Hoàng thượng cho phép Mẫn Mẫn và Nhược Hi đua ngựa ạ?

Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai kêu lên:

- Mẫn Mẫn, đừng quậy phá nữa!

Khang Hy liếc Nhược Hi, rồi bảo vị vương gia Mông Cổ:

- Mãn Mông vốn là các dân tộc trưởng thành trên lưng ngựa, cứ để hai đứa tỉ thí, chúng ta xem cho vui, gì đâu mà quậy phá!

Thị vệ ở bên nghe vậy, lập tức đi chuẩn bị.

Mẫn Mẫn đứng dậy bước đến gần Nhược Hi, nhưng mắt thì hướng về phía Thập Tam, gằn giọng bảo:

- Nể mặt Thập Tam a ca, tôi cho chị một cơ hội. Nếu chị thắng, mọi việc coi như bỏ qua. Nếu chị thua, thì tôi chỉ còn cách đi bẩm báo Hoàng thượng, các anh chị đừng oán trách.

Thập Tứ hừ mũi:

- Thế mà cũng là cơ hội? Vì sao cô không thi với ta đây này?

Mẫn Mẫn cười duyên với Thập Tứ:

- Mau đi chọn ngựa giúp "người yêu" anh thì hơn! – Quay ngoắt sang Nhược Hi, mặt cô đã lại lạnh như tiền – Lần này tôi không tốt bụng nhường chị như năm ngoái nữa đâu.

Thập Tam a ca đến gần, gật đầu cười bảo Mẫn Mẫn:

- Đa tạ cách cách!

Mẫn Mẫn rời đi. Thập Tam cau mày, nhếch mép vẻ bất lực, dặn Nhược Hi và Thập Tứ:

- Gắng hết sức là được. Thua cũng đừng sợ, còn ta đây! – Nói đoạn quay mình lên ngựa đuổi theo quận chúa, miệng lẩm bẩm – Chỉ mong cái trò "Mỹ nam kế" này hữu dụng.

Dù đang căng thẳng tột độ, Nhược Hi vẫn không nén được nụ cười méo mó. Ôi, đi chọn ngựa thôi!

Bát a ca ngó Thập Tứ, vẻ thắc mắc. Thập Tứ gật đầu mỉm cười với chàng, đoạn nhíu mày liếc nhìn Nhược Hi, rồi lại cụp mắt nghĩ ngợi. Tứ a ca nhìn theo bóng Thập Tam xa dần, đầu mày nhiu nhíu. Thái tử gia thì chằm chằm nhìn hết Nhược Hi đến Thập Tứ a ca. Mặc mỗi người một tâm tư, Khang Hy tung mình lên ngựa, gọi:

- Chúng ta đi trước, để mấy con bé chọn ngựa rồi ra sau.

Các a ca nghe vậy, ồ ạt phóng mình lên ngựa theo Khang Hy rời đi.

Thập Tứ a ca thì ở lại, cẩn thận xem xét ngựa để chọn cho Nhược Hi một con. Hai người không nói với nhau câu nào. Khi họ cưỡi ngựa vào bãi đua, Khang Hy, Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai, Thái tử, Tứ a ca, Bát a ca cùng các đại thần đều đã yên vị trong lán nghỉ.

Mẫn Mẫn đã đợi sẵn ở vạch xuất phát. Cạnh cô là Thập Tam a ca, đang vui vẻ nói chuyện, Mẫn Mẫn giữ nụ cười, chăm chú lắng nghe.

Thập Tứ a ca đưa Nhược Hi đến nơi. Trông thấy họ, hai người kia liền ngừng trao đổi. Thập Tứ a ca xuống ngựa, giúp Nhược Hi kiểm tra thêm một lượt khắp dây cương, bộ yên, giật thử hàm thiếc, rồi khẽ dặn:

- Đừng cố quá!

Nhược Hi gật đầu, đoạn hỏi Mẫn Mẫn:

- Cách cách nghiêm túc chứ? Nếu tôi thắng, cách cách sẽ tha thứ, sẽ xí xoá tất cả, vẫn là bạn tôi như cũ chứ?

Mẫn Mẫn ngạo nghễ đáp:

- Đúng thế! Người đồng cỏ chúng tôi rất kính phục những kỵ sĩ giỏi. Nếu chị thắng, thì nể cái tài chị chỉ học mấy tháng mà vượt được tôi, tôi sẽ không tính toán chi li với chị nữa.

Nhược Hi gật đầu, không nói gì thêm. Thập Tam và Thập Tứ a ca nhìn nhau, cùng giật ngựa lui xuống. Thị vệ đứng bên cúi mình thỉnh thị:

- Cách cách! Bắt đầu được chưa?

Mẫn Mẫn ngoảnh sang nhìn Nhược Hi. Nhược Hi hít một hơi thật sâu, trông thẳng ra trước mặt:

- Được rồi!

Cùng một tiếng "Bắt đầu!", Nhược Hi và Mẫn Mẫn phóng vụt đi. Nhược Hi một tay ghì chặt dây cương, một tay phất roi thúc ngựa, đáng tiếc trình độ non nớt, dần dần đã tụt lại sau. Tụt nửa cái đầu ngựa, nửa thân ngựa, rồi cả thân ngựa…

Mẫn Mẫn vừa khiển ngựa, vừa ngoảnh đầu lại cười vang:

- Xin lỗi nhé! Tôi phải chạy trước đây!

Nói rồi rạp mình xuống, đầu gối thúc mạnh, roi ngựa phất đánh đét trên không, tốc độ phi bỗng nhanh hẳn lên.

Nhược Hi nhìn theo cái bóng mỗi lúc một xa, bấm bụng ném roi ngựa đi, giơ tay tuốt trâm vàng trên tóc xuống, quấn chặt dây cương. Xác định là không thể nào tuột được nữa, nàng nghiến răng, nắm chặt cây trâm đâm phập vào mông ngựa. Tuấn mã hí lên đau đớn, chồm mạnh vó trước rồi lao vọt tới như cuồng phong. Nhược Hi ghì cứng cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, mặc nó rồ dại xông phóng.

Mẫn Mẫn ngoái đầu, thấy Nhược Hi tới gần thì lộ vẻ kinh ngạc rõ rệt, vội vàng quất ngựa. Nhưng ngựa của Nhược Hi chảy máu đầm đìa, còn lồng lộn vì bị thương, làm sao ngựa của Mẫn Mẫn theo kịp? Vả lại, con ngựa lành hình như sợ cái tính hung bộc phát do đau đớn kia nên không chịu nghe hiệu lệnh của Mẫn Mẫn nữa, bèn nhường đường cho ngựa Nhược Hi.

Mẫn Mẫn dần dần rớt lại sau. Nhược Hi bị rung lắc tới mê mụ cả đầu óc, chỉ nghe Mẫn Mẫn gào lên đằng sau:

- Chị điên à? Không sợ nó hất ngã chị ư?

Chắc hẳn cô đã trông thấy cây trâm cắm trên mông ngựa rồi.

Đích mỗi lúc một gần, không thấy bóng Mẫn Mẫn đâu nữa, xem ra Nhược Hi đã thắng. Bị ngựa lắc đến rời rã gân cốt, đầu óc cũng trì trệ hẳn đi, nàng chỉ máy móc giẫm nghiến lấy bàn đạp và siết chặt dây cương, không để con vật hất mình ngã xuống.

Ngựa đã cán đích, nhưng Nhược Hi không tài nào dừng lại được, đành mặc nó lồng lộn phi tán. Thị vệ ùa tới chắn dày đặc trước lán, đề phòng con ngựa xộc vào chỗ Khang Hy. Thái tử gia, Tứ a ca, Bát a ca, Cửu a ca

đều chạy ào ra ngoài.

Khi lao qua cửa lán, dù ánh mắt vẫn hoảng loạn, Nhược Hi cũng bắt kịp cảnh tượng đó. Chỉ lát sau, tiếng vó ngựa gấp gáp đã nổi dồn, xem ra có rất nhiều người đang đuổi theo nàng. Nhược Hi thầm nghĩ, ta không chết đâu, chỉ cần kiên trì đừng để rơi khỏi lưng ngựa cho đến khi họ cứu là được.

Kể cũng kỳ, nàng không hề sợ hãi, thậm chí còn mang máng cảm thấy một cơn thống khoái đầy kích thích, hệt như ngồi xe gió đầu mây, nguy hiểm vô vàn mà thoải mái khôn tả. Có thể là do cuộc sống trong Tử Cấm thành quá đỗi ngột ngạt, mà cũng có thể là do yên lòng vì biết đằng nào cũng không gay go đến tính mạng. Thay vì sợ hãi, nàng lại có cảm giác râm ran hưởng thụ bất chấp trạng thái thất điên bát đảo đầu váng mắt hoa.

Khi thị vệ bao vây, dùng thòng lọng ràng ngựa lại, rồi được Thập Tứ a ca đỡ xuống, Nhược Hi đã nổ đom đóm mắt, trông cái gì cũng thành ba bốn hình rồi. Thấy ba gương mặt lo lắng của Thập Tứ chen chúc nhau, lại thấy ba cái mồm ngậm vào há ra nhưng không rõ lời, nàng buồn cười quá đỗi, không nhịn được ngả luôn vào tay gã cười rũ rượi.

Thập Tam và Mẫn Mẫn hối hả chạy đến. Nhược Hi lại trông thấy ba cái mặt của Thập Tam, bốn cái mặt của Mẫn Mẫn, miệng cũng mở ra chập vào. Nàng tựa vào Thập Tứ a ca, cười ngất:

- Vui ghê! Không ngờ hết kích thích lại đến hiệu ứng hài kịch thế này – Trỏ Mẫn Mẫn, nàng thét – Tôi thắng rồi, cô đừng có tìm cách chối quanh đấy!

Thập Tứ a ca ẵm nàng lên ngựa, không dám phóng nhanh, chỉ thả nước kiệu từ từ. Nhược Hi nằm ngang trong lòng gã, cứ ngật đầu giơ tay xem xem có còn nhoè hình nữa không.

Dần dần, tiếng được tiếng mất đã hết, giọng Thập Tứ bắt đầu rõ rệt bên tai nàng:

- Nhược Hi, Nhược Hi, cô vẫn ổn chứ?

Ba bàn tay cũng từ từ chập lại làm một, không còn nhoè hình nữa. Nhược Hi thở dài, *thế là chuyện vui đã qua,* bèn bảo Thập Tứ:

- Tôi ổn kinh khủng. Nếu anh cho tôi ngồi thẳng dậy, đừng cuộn một đống thế này nữa thì còn ổn hơn.

Thập Tứ a ca vội gò cương, cúi mặt nhìn nàng. Nhược Hi lim dim mắt nhìn lại. Thập Tứ hỏi:

- Nghe thấy ta nói gì không?

Nhược Hi gật đầu:

- Nghe thấy ta nói gì không.

Thập Tứ thở phù một hơi:

- Tạ ơn trời đất!

Bấy giờ Thập Tam và Mẫn Mẫn cũng đã bắt kịp, đồng thanh thốt lên:

- A di đà Phật!

Nghe thấy giọng Mẫn Mẫn, Nhược Hi vội nhổm dậy, thấp thỏm nhìn cô. Mẫn Mẫn không đợi nàng lên tiếng, đã nói át:

- Lời Thập Tam a ca quả chẳng sai, chị thực là liều lĩnh. Yên tâm đi, không bao giờ tôi nhắc đến việc ấy nữa, coi như chưa từng xảy ra. Thật là làm người ta sợ chết khiếp mà! – Cô nghiêng đầu liếc Thập Tam – Kỳ thực lúc chọn ngựa, tôi đã quyết định không bẩm Hoàng thượng rồi, chỉ muốn doạ chị chút thôi, vì không chịu nổi cái vụ chị lừa tôi.

Nhược Hi đưa mắt về phía Thập Tam a ca. Gã nhe răng cười, nháy mắt với nàng. *Mỹ nam kế công hiệu rồi!* Cái giá phải trả chắc là nói xấu đủ chuyện về nàng, đưa tiếng dữ gây gổ rượu chè của nàng bay tuốt từ Tử Cấm thành ra biên tái đây!

Nhược Hi chống tay định xuống ngựa, Thập Tứ vội nhảy xuống trước đón nàng. Thập Tam a ca và Mẫn Mẫn vẫn ngồi nguyên trên yên. Nhược Hi đưa tay chỉnh trang xiêm áo, cúi lạy Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn cũng nhảy ào xuống, đỡ lấy nàng:

- Tôi đã nói không trách tội nữa, chị làm gì thế?

Nhược Hi đứng dậy:

- Cách cách không trách là sự khoan dung của cách cách. Nhưng nô tỳ hành sự lầm lạc, tất nhiên phải khấu đầu tạ tội.

Đúng lúc ấy, Vương Hỉ ở đâu phi lại, nhảy xuống ngựa, rối rít thỉnh an khắp lượt rồi bẩm với hai a ca:

- Vạn tuế gia và vương gia đang lo lắng, hai vị a ca mau về báo tình hình cho Vạn tuế gia biết.

Thập Tam vẫn ngồi trên ngựa, cười đáp:

- Phiền công công quá! Chúng ta về đây!

Thập Tứ hỏi Nhược Hi:

- Cưỡi ngựa được không?

Nhược Hi nghĩ bụng, *không cưỡi được cũng phải cưỡi, đâu dám để Khang Hy trông thấy anh ôm tôi.* Nàng bèn mỉm cười gật đầu:

- Cưỡi thong thả thì được.

Thập Tứ a ca dắt ngựa của mình lại:

- Cô cưỡi con này, ta theo bên cạnh. Nó rất thuần tính, hễ nghe hiệu lệnh của ta là biết đi đứng thế nào.

Nhược Hi nhận dây cương. Thập Tứ a ca quay lại lấy con ngựa do thị vệ dắt đến.

Bấy giờ, Nhược Hi mới nhìn thấy con ngựa mình cưỡi lúc đầu, cả đùi bê bết máu, trông mà rùng rợn. Tự nghĩ mình quá nhẫn tâm, nàng quay mặt đi, dặn:

- Về đến nơi, tìm mã phu nào tử tế chăm sóc cho nó.

Thấy nàng nhìn con ngựa, tưởng nàng muốn tìm kiếm vật gì, thị vệ bèn tiến đến đưa hai tay dâng cho nàng chiếc trâm vàng. Tuy trâm đã được lau sạch, Nhược Hi vẫn quay mặt đi:

- Ném bỏ! Tôi không cần nữa.

Thị vệ đứng ngẩn ra, không biết nên phản ứng thế nào. Thập Tứ a ca liền chìa tay nhận thay, rồi cho thị vệ lui. Thập Tam a ca cười rung cả yên:

- Giờ không dám nhìn, sao lúc đầu đâm thì chẳng run tay!

Nhược Hi không buồn đối đáp, trèo lên ngựa. Cả bọn cùng chạy nước kiệu trở về.

Vào tới trướng, bốn người thỉnh an Khang Hy. Ở mé bên, Tứ a ca và Bát a ca cùng nhìn một lượt từ đầu xuống chân Nhược Hi, rồi người thì nhìn Thập Tam, người thì nhìn Thập Tứ.

Khang Hy chăm chú quan sát, đoạn hỏi Nhược Hi:

- Có bị thương không?

- Không ạ! – Nhược Hi đáp.

Khang Hy gật gù, bỗng đổi giọng tức giận:

- Ngươi muốn thắng đến nỗi ấy à?

Nhược Hi vội quỳ xuống, dập đầu thưa:

- Nô tỳ biết sai ạ.

Mẫn Mẫn cũng quỳ xuống:

- Hoàng thượng, không phải tại Nhược Hi. Tại Mẫn Mẫn ép chị ấy đua tài.

Khang Hy cật vấn:

- Rốt cục các ngươi ra điều kiện thế nào mà Nhược Hi phải kiên quyết thắng như vậy?

Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai chưa kịp ngăn, Mẫn Mẫn đã buột miệng:

- Điều kiện gì đâu – Rồi thắc mắc nhìn về phía a ma, thấy ông này mặt mày ảo não.

Khang Hy lạnh lùng nói:

- Nhược Hi theo trẫm bao nhiêu năm, đối nhân xử thế ra sao, trẫm biết. Nhược Hi không phải là loại quyết ăn thua đủ, nhất định có lý do nào đó khiến nó không thắng không được.

Trong trướng lặng ngắt như tờ, Nhược Hi cúi đầu lặng lẽ, suy nghĩ rất lung nhưng không nảy ra được ý tưởng nào thoả đáng. Khang Hy quả không hổ là Khang Hy, nhìn triệu chứng mà bắt ngay được bệnh, muốn che mắt ông thật không dễ dàng, liệu có vượt nổi cửa ải này không đây?

Nhược Hi ráo riết suy nghĩ tìm lối thoát, chẳng bận tâm đến nỗi sợ hãi nữa. Thập Tứ a ca đột ngột quỳ xuống, khấu đầu thưa:

- Hoàng a ma…

Gã chưa dứt lời, Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai đã đứng dậy cúi mình, trịnh trọng hành lễ:

- Hoàng thượng!

Khang Hy giật thót, vội đưa tay cho ông ta bình thân. Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai bẩm lên:

- Đây là lỗi của tiểu nữ, thần có lời muốn ngỏ riêng cùng Hoàng thượng.

Khang Hy lướt mắt qua Nhược Hi và Mẫn Mẫn, lại nhìn Thập Tam và Thập Tứ a ca, cuối cùng phán bảo:

- Tất cả về đi đã.

Mọi người đứng dậy hành lễ cáo lui. Nhược Hi lơ mơ theo Mẫn Mẫn ra ngoài. Các đại thần tuỳ tùng bái chào các a ca xong, lần lượt rời đi. Tứ a ca và Bát a ca vốn ngại nhau, lại thêm thái tử cũng có mặt ở đấy nên chưa tiện mở miệng hỏi, cứ lặng lẽ bước.

Thái tử gia nhìn Mẫn Mẫn:

- Thật ra thì có chuyện gì thế?

Mẫn Mẫn liếc xéo y, độp một câu:

- Chuyện gì? Chỉ đua ngựa thôi, Nhược Hi thắng Mẫn Mẫn thua. Thái tử gia không trông thấy à?

Thái tử bị dội ngược, nhưng chẳng có phép đâu mà nổi nóng với một mỹ nữ quyền quý thế này, đành sượng sùng quay sang Bát a ca và Tứ a ca:

- Ta bận chút việc, đi trước nhé!

Y gật đầu riêng với Tứ a ca, liếc Thập Tam a ca, rồi dẫn người của mình đi thật nhanh. Cửu a ca nhìn theo Thái tử gia, bật ngón tay cái khen Mẫn Mẫn:

- Cách cách không hổ là nữ nhi thảo nguyên, đến Thái tử gia cũng chỉ còn nước khuất phục.

Mẫn Mẫn trừng mắt đáp trả. Nhược Hi kéo áo cô, hỏi:

- Vương gia nói gì với Hoàng thượng thế?

Các a ca đều chú ý đợi nghe.

Mẫn Mẫn bước đi, đầu cúi gằm ngẫm nghĩ, chợt sắc mặt ửng hồng, liếc Thập Tam a ca rồi lôi Nhược Hi ra xa hẳn bọn họ. Các a ca thoạt tiên trố mắt, sau đều mỉm cười với Thập Tam, khác chăng là nụ cười của Cửu a ca có hơi lạnh lùng.

Mẫn Mẫn ghé tai Nhược Hi thì thào:

- Chắc a ma hiểu lầm là tôi với chị ghen tuông so bì vì Thập Tam a ca, nên không dám để Hoàng thượng hỏi đến chị, sợ mất mặt trước bao nhiêu người.

Nhược Hi yên dạ, cho rằng mối hiểu lầm này vẫn còn an toàn hơn là sự thật, bèn cười nói:

- A ma cô không hiểu lầm đâu, thực tế chẳng đúng như vậy ư? Nếu không làm gì cô tức giận đến nỗi ấy?

Nhược Hi chưa dứt lời, Mẫn Mẫn đã nhào tới cù nàng, mắng:

- Tại sao cái mồm chị không chịu kém miếng chút nào vậy?

Nhược Hi cười ré lên chạy bạt ra. Mẫn Mẫn đuổi theo sát rạt, Nhược Hi vội núp sau lưng Thập Tam a ca, thò đầu nói:

- Cách cách ngoan, không làm chuyện gì khuất tất sao phải sợ người ta nói? Cô càng thế này thì càng thêm sơ hở mà thôi.

Mẫn Mẫn vừa tức vừa ngượng, nhưng vướng Thập Tam a ca nên không sao bắt nổi Nhược Hi, đành giậm chân bình bịch:

- Nấp sau lưng người ta, kể gì là anh hùng hảo hán?

Nhược Hi cười ha hả:

- Tôi là tiểu nữ tử, chả bao giờ nghĩ đến chuyện làm anh hùng hảo hán, cùng lắm thì chỉ nghĩ đến nấp sau lưng hảo hán anh hùng thôi.

Thập Tam a ca phì cười, thò tay lôi Nhược Hi lên, đẩy sang phía Mẫn Mẫn:

- Ta không gánh được cái hư danh cô khoác cho đâu. Cách cách xem xử lý ra sao thì xử lý, đừng khách sáo làm gì!

Thấy Thập Tam a ca tương trợ, Mẫn Mẫn tươi mặt, đúng là không hề khách khí, hà hơi vào tay xoa xát, xong thục vào mạng sườn Nhược Hi cù loạn lên.

Nhược Hi vốn có máu buồn, đành lạng mình tránh, vừa cười sằng sặc vừa la om sòm:

- Cách cách! Đừng đùa nữa, tôi có chuyện nghiêm chỉnh nói đây.

Mẫn Mẫn mặc kệ, dai dẳng truy đuổi.

Nhược Hi cười nhũn cả chân, không chạy nổi nữa, đành quay trở lại bên Thập Tam a ca, vừa bám theo gã vừa đe:

- Anh đừng chỉ cười suông, tôi mà giận lên tôi lôi anh vào chết chùm bây giờ.

Thập Tam a ca rảo chân đi nhanh hơn, nhảy tót đến bên Tứ a ca, miệng cười hềnh hệch:

- Hôm nay ta bị cô hại lên bờ xuống ruộng, ta còn chưa giận mà cô dám giận ta à?

Bấy giờ Mẫn Mẫn đã bắt kịp Nhược Hi, Thập Tam a ca đứng ngoài liên tục cổ động, Mẫn Mẫn càng thêm hăng hái. Nhược Hi không còn sức chạy nữa, nhác thấy Tứ a ca đang thích thú theo dõi, vốn không muốn gần gũi chàng, bèn giơ tay túm sang Thập Tứ a ca, kéo gã lại chắn trước Mẫn Mẫn, nài nỉ:

- Tôi có việc nghiêm chỉnh cần nói thật mà. Cô đừng đùa nữa!

Mẫn Mẫn bỏ mặc ngoài tai, vươn tay túm Nhược Hi. Thập Tứ cười cười che chắn:

- Cô ấy vừa được một phen khiếp vía trên lưng ngựa rồi, cách cách hẵng tha cho lần này.

Mẫn Mẫn đổi liền mấy góc, đều bị Thập Tứ cản trở cả. Nhược Hi nấp sau lưng Thập Tứ, nhe răng cười khoái chí với Mẫn Mẫn. Thập Tam a ca vẫn nhiệt tình đổ dầu vào lửa. Mẫn Mẫn bật cười, trỏ Nhược Hi và Thập Tứ, bảo Thập Tam a ca:

- Trông bộ dạng bọn họ kìa! Tôi thật không xác định được năm ngoái họ lừa tôi, hay năm nay họ lừa tôi nữa.

Thập Tam cười rộ:

- Nếu cô từng nhìn thấy cảnh họ hùng hổ với nhau, thì không khó xác định nữa đâu.

Mẫn Mẫn tò mò:

- Thật á?

Thập Tam a ca bèn bà tám:

- Mới mấy tháng trước thôi chứ đâu. Ta trông thấy hai người bọn họ cãi cọ đến đỏ mặt tía tai, một người nước mắt ròng ròng còn…

Nhược Hi và Thập Tứ cùng thét lên:

- Thập Tam a ca!

- Thập Tam ca!

Chẳng mấy khi Thập Tứ dùng đến tiếng gọi thân thiết "Thập Tam ca" này. Nghe vậy, Thập Tam xua tay:

- Thôi được, thôi được! Ta không nói nữa, ngộ nhỡ chọc giận Thập Tứ đệ, thì coi như chọc giận khắp lượt Bát ca, Cửu ca rồi. Ta không đánh lại ba người đâu.

Nghe gã nói, các a ca cười phá lên. Có lẽ là vì Thập Tam vừa giúp Thập Tứ, cũng coi như giúp Bát a ca và Cửu a ca, vì vậy người hai phe đều vui vẻ khác thường, bầu không khí bỗng chốc trở nên hoà thuận.

Nhược Hi lườm Thập Tam a ca:

- Anh lắm lời quá đấy! Chuyện xấu hồi nhỏ của anh cũng chẳng ít ỏi gì đâu, để về rồi tôi sẽ kể với Mẫn Mẫn cách cách.

Mẫn Mẫn liền háo hức:

- Bao giờ kể? Tôi đang rỗi đây này.

Tất cả cùng ngẩn ra. Mấy người trong Tử Cấm thành thì đã quen nửa thật nửa đùa, không ngờ Mẫn Mẫn cách cách lại là người thẳng thắn không biết nhiều đường ngoắt ngoéo. Qua lúc ngơ ngác, ai nấy lại cười ầm lên, ngay cả Tứ a ca cũng nhếch môi. Mẫn Mẫn đỏ lựng mặt, Thập Tam a ca cũng tỏ vẻ ngượng ngùng. Nhược Hi mỉm cười đến bên Mẫn Mẫn, cầm lấy tay cô:

- Cách cách có biết vương gia nói gì với Hoàng thượng không?

Mẫn Mẫn nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Tôi không biết nữa, tôi không đoán được cụ thể, nhưng dù thế nào thì chị cũng an toàn thôi.

Nhược Hi vừa bước đi vừa tập trung suy nghĩ. Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia sẽ nói thẳng là Mẫn Mẫn phải lòng Thập Tam a ca ư? Không thể nào. Chẳng may Hoàng thượng muốn vun vén, đem Mẫn Mẫn gả cho Thập Tam, thì thành trái ngược với điều vương gia mong muốn. Nhưng nếu không nói thực, ông ta định khiến Khang Hy ngừng truy vấn vụ hai cô gái đua ngựa bằng cách nào? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không ra manh mối, Nhược Hi đành bỏ cuộc, cứ để mấy ông già tự đấu với nhau đi!

Rồi nàng lo lắng sang chuyện khác. Chẳng may Tứ a ca biết chuyện Thập Tứ a ca kháng chỉ thì sao? Nhưng liệu Thập Tam a ca có thể che giấu với Tứ a ca không? Tứ a ca mà biết, sẽ nghĩ thế nào? Liệu có kể lại với Thái tử gia không? Càng nghĩ càng buốt óc, Nhược Hi thở dài đánh sượt.

Mẫn Mẫn thắc mắc:

- Lại gì thế? Sao chị thở dài?

Nhược Hi lắc đầu, nhìn thẳng ra phía trước, không nói không rằng. Mẫn Mẫn cũng thở dài. Nhược Hi ngoảnh sang:

- Vì sao cô thở dài?

Mẫn Mẫn ngó Thập Tam a ca:

- Giá chúng ta có thể được như ban nãy mãi thì vui biết bao nhiêu.

Nhược Hi liếc mấy a ca đi bên cạnh. Không hiểu họ đang nói gì, nhưng vẻ mặt ai nấy đều hiền hoà, nụ cười đọng trên môi. Đúng, giá có thể được như ban nãy mãi thì tốt thật, mọi người cùng hân hoan vui vẻ! Tiếc rằng không thể, chính những con người đang đi bên nàng đây, tương lai sẽ ác đấu đến một mất một còn…

Chợt nghe loáng thoáng tiếng Thập Tam a ca: "Nhược Hi… ngả vào Thập Tứ… cứ cười lăn lộn…", Nhược Hi vội kéo tay Mẫn Mẫn xích lại nghe: "… trông thấy ngọn trâm trong tay thị vệ, cô ấy tái mét mặt, thậm chí không dám nhìn thêm lần nữa, quay đầu đi lắp bắp "Vứt vứt vứt vứt!""

Cửu a ca và Thập Tứ a ca ngoảnh sang nhìn Nhược Hi, bật cười. Tứ a ca nhếch mép, cứ lát lát lại liếc nàng. Bát a ca tủm tỉm, mắt nhìn thẳng ra phía trước, chân bước chầm chậm. Nhược Hi lén liếc mắt ngắm nét mặt trông nghiêng của chàng. Bát a ca ngó Thập Tam, lắc đầu bất lực, nhưng không thể ngăn được, đành cứ để cho gã huyên thiên.

Thập Tam a ca kết luận:

- Phải hỏi chính Nhược Hi, làm sao lại phũ phàng đâm con ngựa được?

Nhược Hi dẩu môi không đáp. Thập Tam chợt nói:

- Năm kia cô còn chưa hề biết cưỡi. Nhưng chỉ nhìn tài kỵ mã năm nay của cô cũng đoán được sư phụ năm ngoái dạy dỗ rất tận tình, cô học ai vậy?

Nhược Hi thót tim, vô thức liếc Tứ a ca, còn chưa kịp trả lời, Mẫn Mẫn đã hồn nhiên:

- Học tôi và…

Nhược Hi bóp chặt tay Mẫn Mẫn, cướp lời: "Học cách cách" để lấp đi chữ "và", rồi ngoảnh mặt sang nhìn cô. Mẫn Mẫn nhìn lại, nhưng không nói năng gì.

Thập Tam a ca bật cười:

- Trời ạ, Nhược Hi! Ta phục cô quá đấy, mới học chưa bao lâu mà đã dám khiêu chiến sư phụ!

Nhược Hi liếc về phía Bát a ca. Vẻ mặt chàng không đổi, nụ cười vẫn nhẹ nhàng. Nhược Hi mỉm cười với Thập Tam, không dám hưởng ứng đề tài này nữa.

Mọi người chia tay xong, Nhược Hi đi về lán riêng. Được một quãng, nàng rẽ sang hướng Thập Tam a ca. Đang cắm cúi bước, chợt nghe giọng Thập Tứ vang lên sau lưng:

- Cô đi gặp Thập Tam ca hả?

Lời dứt, người cũng đã đến bên. Nhược Hi vội nhún gối thỉnh an:

- Ừ, anh thì đi đâu?

Sau một lát im lặng, Thập Tứ nói:

- Cảm ơn cô nhiều!

Nhược Hi cười xoà:

- Phải cảm ơn Thập Tam a ca mới đúng. Tôi thì chẳng cần, tôi cũng chỉ tự cứu bản thân thôi.

Thập Tứ a ca đi cùng nàng, không nói năng gì nữa.

Thấy cả hai vào tới, Thập Tam ngạc nhiên ngó Thập Tứ, rồi cười bảo Nhược Hi:

- Biết thể nào cô cũng sang, nên ta phải kiếu anh Tư để về ngồi chờ đây.

Nhược Hi cười khì, nhặt cái đệm kê rồi buông mình xuống thảm. Thập Tứ quay về phía Thập Tam hành lễ, Thập Tam a ca cười đáp: "Thôi mà, thôi mà!" Thập Tứ a ca ngập ngừng, cứ định nói lại thôi, nét mặt ngượng ngùng. Nhược Hi lắc đầu. Đối với gã này, việc mở mồm cảm ơn Thập Tam là quá khó.

Thập Tam a ca mời em trai ngồi. Nhược Hi lấy đệm đưa cho. Thập Tứ yên vị rồi, Thập Tam mới cười hỏi Nhược Hi:

- Khai mau khai mau! Chuyện thế nào vậy?

Nhược Hi liếc Thập Tứ a ca, thấy gã không mảy may phản ứng, bèn cứ theo sự thực mà kể, gã đến trại vì lẽ gì, nàng nhờ cậy Mẫn Mẫn ra sao. Nàng vừa kể vừa kín đáo quan sát thái độ Thập Tứ. Trong suốt câu chuyện, gã đều tỏ ra bình thản, vẻ mặt không biểu lộ gì.

Thập Tam nghe hết, gật đầu cười bảo Thập Tứ:

- Chả trách lúc ấy em phao bệnh trốn biệt trong nhà. Bọn ta đến thăm đều bị cản ngoài cổng.

Nhược Hi ngần ngừ hỏi:

- Liệu anh có kể cho Tứ vương gia không?

Thập Tam nhìn nàng:

- Ý cô là không muốn Tứ ca biết vụ này?

Nhược Hi gật đầu. Thập Tam a ca cụp mắt suy nghĩ, rồi bảo:

- Ta không thích giấu Tứ ca, hơn nữa, việc của Thập Tứ đệ, dẫu Tứ ca biết thì đã làm sao? Cô sợ anh ấy đi bẩm Hoàng a ma à? Lần này ta nhảy vào giúp, cố nhiên một phần vì tình bạn của chúng ta, nhưng phần khác còn vì Tứ ca và Đức phi nương nương nữa – Nhìn Thập Tứ a ca, gã chậm rãi nói – Tứ ca ngoài mặt lạnh lùng, đôi khi còn hành xử rất cứng rắn, nhưng không khi nào đi hại em ruột mình cả.

Mặt Thập Tứ tối sầm lại, Thập Tam quay ngay sang Nhược Hi:

- Yên tâm đi! Không vấn đề gì đâu.

Nhược Hi bặm bặm môi. Biết là Thập Tam gần như không giấu Tứ a ca bất cứ chuyện gì cả, nhưng vẫn chưa yên tâm, nàng phải hỏi thêm:

- Thế còn Thái tử gia?

Thập Tam bật cười:

- Cô ngớ ngẩn này! Đã không để Hoàng a ma biết, thì đương nhiên không để Thái tử gia biết rồi.

Nhược Hi thầm nghĩ, *tâm tư của các người đều nhiều đường lắt léo, tôi mà không tìm hiểu rõ ràng thì suy luận chệch choạc hết, cứ tính nước an toàn, hỏi cho cặn kẽ là hơn.* Nhác thấy bình trà trên chiếc bàn bên cạnh Thập Tam, nàng giơ tay trỏ trỏ. Gã vội vàng quay sang rót một chén cho nàng, Nhược Hi đón lấy uống cạn sạch, xong đưa trả. Thập Tam cười hỏi: "Nữa không?" Nhược Hi xua tay, gã bèn đặt chén về chỗ cũ.

Nhược Hi ngoảnh mặt ra, thấy Thập Tứ a ca đang chứng kiến với vẻ sửng sốt. Nàng và Thập Tam bèn nhìn nhau cười, rồi cùng nhìn Thập Tứ a ca. Thập Tứ trỏ Nhược Hi, hỏi Thập Tam:

- Trước mặt anh, cô ấy toàn như vậy đó hở?

Thập Tam a ca cười cười, đánh mắt về phía Nhược Hi:

- Cô ấy chẳng bao giờ bận tâm đến nghi thức cả, còn nhiều vụ vô phép vô tắc hơn nữa cơ.

Thập Tứ a ca nhìn lướt cả hai, rồi cúi mặt xuống. Nhược Hi cười bảo Thập Tam a ca:

- Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia biết tâm tư của Mẫn Mẫn rồi. Cẩn thận kẻo ông ta đến nhận anh làm con rể đấy.

Thập Tam thở dài bất lực:

- Kệ lão ta đi! Nếu lão không ngại để Mẫn Mẫn làm vợ mọn, thì ta cũng đành rước về vậy.

Nhược Hi choáng người. Những tưởng Thập Tam không thích Mẫn Mẫn thì bất luận thế nào cũng không cưới cô, nhưng nàng lại quên mất rằng đàn ông thời phong kiến nhìn nhận hôn nhân khác hẳn nàng. Ba hay bốn bà vợ cũng xêm xêm nhau cả, chẳng qua chỉ xây thêm một căn nhà, mua thêm vài người hầu nữa mà thôi. Vừa mắt cố nhiên sẽ cưới, không vừa mắt cứ cưới cũng không sao, cùng lắm đừng đến nhà cô ta ngủ đêm là được, người đàn ông đâu phải chịu ảnh hưởng gì to tát.

Nghĩ đến tấm lòng sâu nặng Mẫn Mẫn dành cho Thập Tam a ca, Nhược Hi trừng mắt tức giận:

- Nếu anh không yêu Mẫn Mẫn thì đừng tính chuyện cưới cheo. Cô ấy không phải đồ gia dụng mà cứ tậu về nhà là xong đâu.

Thập Tam trố mắt nhìn nàng, thanh minh:

- Thì đương nhiên ta đâu có muốn làm lỡ dở ai, nhưng nếu Hoàng a ma bắt cưới, chẳng lẽ vì việc ấy ta lại đi kháng chỉ?

Nhược Hi đùng đùng đứng bật dậy, định nói, nhưng chẳng nghĩ ra lời nào, cuối cùng cáu kỉnh bảo:

- Mặc kệ! Nếu anh không có cảm tình với Mẫn Mẫn, cấm anh lấy cô ấy!

Nói đoạn hất rèm phăm phăm đi ra, nghe đằng sau Thập Tứ a ca vội vàng chào anh rồi hơ hải chạy theo, đi cùng với nàng.

Cơn tức dần nguôi, Nhược Hi biết mình gây sự hão huyền, mọi rắc rối đều từ nàng và Thập Tứ a ca mà ra cả, nàng lại đi trút giận một cách phi lý vào Thập Tam a ca. Hành động của gã, theo quan điểm hiện tại thì nhìn nhận kiểu gì cũng ổn, nàng đâu thể vin vào tư tưởng ba trăm năm sau mà đòi hỏi gã làm khác đi. Lòng lại nhuốm bi phẫn, nàng nói với Thập Tứ a ca:

- Xin anh về trước! Tôi sang thăm Mẫn Mẫn cách cách.

Thập Tứ a ca hỏi:

- Cô đi khuyên Mẫn Mẫn đừng về với Thập Tam ca hả? – Đợi một lát, thấy nàng cứ lầm lũi đi, chẳng ừ hữ gì, gã lại nói – Tôi cũng hi vọng Mẫn Mẫn đừng lấy Thập Tam ca.

Nhược Hi tráo mắt nhìn gã. Thập Tứ ngó quanh, thì thào bảo:

- Bây giờ người Mông Cổ đang bất hoà với Thái tử gia. Năm kia Hoàng a ma triệu tập đại thần Mãn Mông thương nghị về thái tử, tám bộ lạc lớn của Mông Cổ mà Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai là người đứng đầu đều tỏ ý không hài lòng về anh ta. Mẫn Mẫn là hòn ngọc trên tay Tô Hoàn Qua Nhĩ giai. Nếu cô ấy mà lấy Thập Tam ca, thì Bát ca coi như gặp bất lợi.

Nhược Hi thở dài đánh sượt, lắc đầu cám cảnh, rảo chân đi nhanh:

- Ngài về mau đi, những việc ấy chẳng cần kể với nô tỳ.

Thập Tứ chắn đường nàng, giọng gấp gáp:

- Ta thực lòng thực dạ đối đãi, thái độ cô sao lại thế? Lúc nãy trông cô và Thập Tam ca ở bên nhau, mới nhận ra mấy năm nay ta đã thờ ơ với cô quá thể. Bây giờ ta nguyện lấy lòng thành kết giao, cô lại tỏ vẻ hờ hững, ta có chỗ nào không bằng Thập Tam ca? Cô đừng quên cô từ phủ Bát ca ra đấy nhé!

Nhược Hi vòng qua Thập Tứ, đi tiếp:

- Thập Tam a ca không nói với tôi những lời lúc nãy, cũng không nói với tôi những lời vừa rồi. Chỗ không bằng là ở đấy!

Thập Tứ a ca nín thinh, ngẩn người đứng lặng.

Nhược Hi đi thoăn thoắt sang trại của người Mông Cổ. Tới gần lán Mẫn Mẫn thì nghe có tiếng khóc rấm rứt, nàng bất giác bước chậm lại. Đang thắc mắc thì thấy một người tung rèm chạy ra, lại nhảy chồm chồm thì mới tránh được một lọ hoa bay theo. "Choang" một tiếng, cái lọ đập đất vỡ tan tành.

Người kia chính là Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai Hợp Truật, anh trai Mẫn Mẫn. Nhược Hi vội tiến tới thỉnh an. Y nghi hoặc nhìn nàng, lúng túng đáp:

- Cô nương bình thân!

Nhược Hi hỏi:

- Cách cách có ở trong không?

Hợp Truật cười khan:

- Cô nên về đi! Bây giờ mà gặp Mẫn Mẫn thì chỉ tổ xúi quẩy thôi.

Y chưa dứt lời, Mẫn Mãn đã gạt rèm nhảy xổ ra, khóc mắng:

- Các người toàn muốn đuổi tôi! Bây giờ lại còn không cho tôi gặp ai nữa.

Hợp Truật không dám dây dưa, vội vàng lỉnh biến đi, Nhược Hi kéo Mẫn Mẫn vào lán, thấy trên sàn lổng chổng đủ thứ, cái có thể vỡ được thì đã vỡ nát, cái có thể xáo được thì đã xáo tung, muốn tìm khăn để Mẫn Mẫn lau mặt mà sợ khó lòng tìm được, đành vén rèm, sai a đầu túc trực bên ngoài:

- Đi lấy chậu nước và khăn vào đây!

Mẫn Mẫn ngồi phệt xuống thảm khóc rưng rức. Nhược Hi ngồi yên bên cạnh. Phía ngoài có tiếng a đầu gọi khẽ:

- Nước xong rồi ạ!

Nhược Hi đứng dậy bê chậu nước vào, vắt khăn đưa cho Mẫn Mẫn:

- Lau mặt và nói rõ ràng nghe xem, khóc suông phỏng có ích gì?

Mẫn Mẫn thút thít lau sạch mặt. Đợi cô nguôi ngoai, Nhược Hi mới hỏi:

- Sao thế?

Mẫn Mẫn chưa kịp kể, nước mắt đã lại tuôn rơi, sụt sịt một lúc mới rời rạc đáp:

- A ma xin với Hoàng thượng chỉ hôn cho tôi. Mấy hôm nữa thôi.

- Với ai? – Nhược Hi hỏi.

Mẫn Mẫn khóc nói:

- Với tiểu vương tử giỏi giang của nhà Y Nhĩ Căn Giác La. Mấy hôm nữa họ sẽ đến yết kiến Hoàng thượng.

Nhược Hi nhớ mang máng đây đâu như là một trong tám đại gia tộc của Mông Cổ, ngoài ra không có ấn tượng gì hơn. Mẫn Mẫn nói xong, khóc lóc thảm thiết:

- Đằng nào tôi cũng không cưới chồng đâu, thà lấy dây thừng thắt cổ chết còn hơn.

Nhược Hi tư lự một lúc rồi ngồi sát vào Mẫn Mẫn, hạ giọng:

- Cách cách, để tôi chia sẻ với cô một bí mật.

Mẫn Mẫn không lưu tâm, vẫn cúi đầu rơi lệ, Nhược Hi chậm rãi nói:

- Thực ra năm ngoái ở thảo nguyên, người gắn bó với tôi là Bát a ca.

Mẫn Mẫn "A" một tiếng, ngẩng phắt lên nhìn. Nhược Hi cười chua chát, ngồi xích lại nữa, bắt đầu kể từ buổi gặp gỡ trong Bối lặc phủ, sự chăm sóc của chàng suốt bao năm, đến sự đảo chao rung động của nàng, thuật lại cảnh trên đồng cỏ năm ngoái, tiết lộ giấc mơ thái tử của chàng, tâm sự việc nàng không muốn bị cuốn vào vòng tranh đoạt ngai vàng nên cầu xin chàng từ bỏ, kể về Bát phúc tấn, về Hoằng Vượng, về sự hiển hách của nhà ngoại chàng, kể cả chuyện bây giờ đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Mẫn Mẫn chăm chú nghe đến quên cả khóc.

Nhược Hi mỉm cười vắt khô khăn, lau sạch dấu lệ trên mặt cô, dịu dàng hỏi:

- Cô có sẵn sàng theo Thập Tam a ca, làm một trắc phúc tấn, sống trong một tiểu viện, ngày ngày ngóng chàng lên triều xong hi vọng chàng về sẽ nhớ mà đến thăm mình không? Kể thì phũ phàng, nhưng cô không phải là người mà Thập Tam yêu. Tính cách cô cương cường, nhỡ đâu tranh chấp với các phúc tấn khác, liệu Thập Tam có bênh vực cô không? Cô bằng lòng từ bỏ cỏ xanh trời biếc, đi chọn cuộc sống trong một căn nhà nhỏ, từ nay về sau chỉ có thể ngửa mặt ngắm mảnh trời chật hẹp hình vuông à? Tôi biết nói những điều này thật tàn nhẫn, nhưng Mẫn Mẫn ạ, cô nghiêm túc điểm xem các phi tử bên cạnh cha cô, ngoài một hai người được sủng ái ra, những người còn lại sống thế nào? Cô đã bao giờ nghĩ một ngày kia cô sẽ giống như một trong số họ chưa?

Mẫn Mẫn thần người ra. Nhược Hi thở dài:

- A ma cô xin chỉ hôn, không phải vì muốn gả cô cho vương tử nhà kia, mà cốt để cô đừng tơ tưởng đến Thập Tam a ca nữa. Cô biết tại sao vương gia sốt sắng ngăn cản chúng ta không? Không phải ông sợ nói ra việc chúng ta so kè ghen tuông vì Thập Tam a ca thì sẽ mất mặt đâu.

Mẫn Mẫn ngẫm nghĩ:

- Không phải vì chuyện thể diện, thì là vì lẽ gì?

Nhược Hi mỉm cười:

- Cô là hòn ngọc quý của vương gia, là em gái duy nhất của Hợp Truật vương tử. Cô không chỉ là một quận chúa, mà còn là đại diện của cả bộ tộc Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai. Hoàng thượng đang muốn uý lạo các bộ lạc

Mông Cổ, nếu con trai người có thể cưới được cô thì người sẽ vui vẻ tác thành. Việc hôm nay mà lộ ra, chắc Hoàng thượng sẽ được đà chỉ định hôn sự cho cô và Thập Tam a ca đấy. Lúc ấy, vương gia dù không bằng lòng cũng chẳng thể phản đối được. Vì bảo vệ cô, a ma cô mới vội vã đứng ra giành chân quyền biến.

Mẫn Mẫn tần ngần ngồi nghe. Nhược Hi thở dài:

- Cô thực là một cô gái may mắn, được cha yêu thương, tương lai lại được anh trai đứng ở vị trí vương gia của bộ tộc Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai chu đáo bảo bọc. Nếu cô ở lại thảo nguyên, không ai dám bắt nạt cô cả. Rất nhiều cô gái xinh đẹp không được phúc phận ấy đâu, cha anh họ sẽ lợi dụng việc gả bán họ để đổi lấy lợi ích chính trị cho mình. Thái tử gia cũng rung động vì sắc đẹp của cô đấy, nhưng a ma cô vờ như không thấy. Giá phải là phụ huynh nhà khác, chỉ e vừa nghĩ Thái tử gia sẽ là hoàng đế kế nhiệm, rồi cháu ngoại mình có thể sẽ là hoàng đế kế kế nhiệm, chưa chừng đã cố sức gả phắt con gái đi rồi. Mẫn Mẫn, cô là con nhà quyền quý, những trường hợp tương tự chắc hẳn cũng đã trông thấy, nghe thấy khá nhiều.

Nhớ tới số phận cay đắng của Nhược Lan, Nhược Hi buồn rầu tiếp:

- So với những cô gái có cha mẹ yêu thương nhưng không đủ sức quyết định số phận của con mình, hay với những cô gái có cha mẹ đủ sức che chở cho con nhưng vì tư tâm mà không chịu tận lực, thì cô may mắn hơn hẳn đấy. Cha cô có khả năng bảo vệ cô, và sẵn lòng ra sức bảo vệ cô. Cô có dòng dõi quý phái, dung mạo lại hơn người, đặt bên những cô gái bạc mệnh như hạt mưa sa thì cô được trời hậu đãi nhiều lắm, cô nên vui lên mới phải, nước mắt không dành cho cô đâu. Khóc lóc phiền não tự tử, những cách ấy của đàn bà chỉ hữu dụng với người nào yêu thương họ, và chỉ những người ấy mới mềm lòng, mới chua xót, mới đau đớn đến thắt ruột thắt gan. Những người không yêu họ, nhìn thấy xác họ, cùng lắm chỉ rỏ một giọt nước mắt thương hại, nói một câu "Khổ thế nhỉ", sau đó vẫn phớn phở nô nức như cũ. Mẫn Mẫn, chẳng lẽ sự quyết liệt của cô là để giày vò cha cô hay sao?

Mẫn Mẫn hoang mang lắc đầu. Nhược Hi cười nụ:

- Nhưng nếu cô không muốn lấy vương tử kia, thì có thể giả vờ nằng nặc đòi chết để uy hiếp ông ấy. Miễn là cô đừng vương vấn Thập Tam a ca nữa, tôi nghĩ cha cô sẽ bị tác động bởi trò làm mình làm mẩy của cô thôi.

Mẫn Mẫn thần người ra. Nhược Hi yên lặng chờ đợi, những điều cần nói nàng đã giãi bày cả, nếu cô gái này thông tỏ thì tốt, còn nếu vẫn cố chấp thì nàng cũng hết cách rồi. Đằng nào thì việc của Mẫn Mẫn vẫn phải do Mẫn Mẫn quyết định.

Qua một lúc lâu, Mẫn Mẫn mới buồn buồn thốt:

- Vậy sau này tôi không thể ở bên Thập Tam a ca được nhỉ?

- Đúng thế – Nhược Hi đáp khẽ.

- Liệu sau này tôi còn gặp ai giống như Thập Tam a ca nữa không?

Nhược Hi dịu dàng khuyên:

- Mẫn Mẫn à, trăng và sao, thật khó nói đằng nào tốt hơn. Đừng gục đầu khóc vì để vuột mất vầng trăng thì có thể sẽ nhìn thấy cả trời sao sáng. Cảnh đẹp ấy chẳng thua kém gì trăng đâu.

Mẫn Mẫn nghi hoặc hỏi:

- Thế còn chị? Liệu chị có quên được Bát a ca, quên được vầng trăng mà đi tìm vì sao không?

Nhược Hi kiên định gật đầu:

- Có chứ, tôi sẽ mở to hai mắt để tìm, miễn là vì sao ấy dành cho tôi, tôi quyết không bỏ lỡ.

Mẫn Mẫn nhìn Nhược Hi hồi lâu, nước mắt lưng tròng:

- Nhưng tôi vẫn muốn khóc quá!

Nhược Hi thủ thỉ:

- Vậy hãy khóc đi! Chỉ cần đừng khóc quá lâu là được. Hãy nhớ khóc xong thì lau ngay nước mắt nhìn lên vòm trời, đừng để tuột mất vì sao thuộc về cô.

Nhược Hi chưa nói dứt, Mẫn Mẫn đã nhào vào lòng nàng, khóc rầm rĩ. Nhược Hi ôm cô bé, vỗ nhè nhẹ vào lưng cô, mắt cũng rưng rưng lệ. Nhưng nàng mở mắt thật lớn, ngửa mặt lên, không để lệ chảy tràn xuống.

41

Hôm sau gặp Khang Hy, Nhược Hi nơm nớp trong bụng, không đoán được Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai đã bàn bạc những gì với ông, chỉ cảm thấy không phải đơn giản là mấy chuyện nhi nữ thường tình ấy.

Khang Hy bận rộn phê duyệt công văn, không lưu ý lắm đến nàng. Nhược Hi chỉ biết cố gắng hầu hạ thật cẩn thận. Suốt một ngày, Khang Hy chẳng hề hé răng, y như thể việc hôm qua chưa từng xảy ra vậy. Nhược Hi không những không yên tâm, ngược lại còn thêm phần thấp thỏm, chỉ sợ bây giờ càng yên ả, bão bùng mai sau càng dữ dội mà thôi. Nhưng chẳng làm thế nào khác được, nàng đành giả vờ như mọi sự vẫn bình thường.

Buổi tối gặp Mẫn Mẫn, thấy hai mắt cô sưng đỏ như hai quả nhót, Nhược Hi lắc đầu than:

- Đúng là chẳng tiện gặp ai, hèn gì cả ngày núp kín trong lán.

Mẫn Mẫn ngả người ra gối mềm:

- Đúng như chị đoán, a ma hứa sẽ không xin Hoàng thượng chỉ hôn cho tôi nữa, để tôi tự chọn lấy một người trên thảo nguyên. Nhưng a ma chú thích là cái gã Y Nhĩ Căn Giác La Tá Ưng đó rất vừa mắt ông.

Nhược Hi chỉ gật đầu tủm tỉm. Mẫn Mẫn bỗng nhoẻn cười:

- A ma khen chị ghê lắm, nói chẳng trách Hoàng thượng xem trọng chị.

Nhược Hi kinh ngạc nhìn lại, Mẫn Mẫn ngồi thẳng dậy:

- Tôi bộc bạch rằng mình suy nghĩ thấu đáo rồi, không muốn lấy Thập Tam a ca nữa. A ma ngờ tôi biến báo cốt để tránh ông xin chỉ hôn, tôi bèn đem hết những lời chị nói ra thuật lại.

Nhược Hi hoảng sợ, vội hỏi:

- Chuyện tôi và Bát a ca…

Mẫn Mẫn ngắt lời:

- Tôi nông nổi thật nhưng không ngốc nghếch, việc như thế tôi không cho ai biết cả.

Nhược Hi nhẹ nhõm gật đầu. Mẫn Mẫn tiếp tục:

- Tôi vừa khóc vừa thuyết phục a ma rằng tôi thông suốt rồi, Thập Tam a ca không ưng tôi, có khăng khăng theo về cũng chẳng nghĩa lý gì, nên tôi không lấy nữa. A ma nghe xong, ngạc nhiên cảm thán mãi, khen tôi thật may mắn mới gặp được người bạn như chị, còn bảo tôi khỏi mất công giả vờ cứa cổ tự tử, ông không ép uổng gả tôi cho Tá Ưng vương tử đâu.

Nhược Hi mỉm cười. Biết nâng lên cũng biết đặt xuống, sống như thế thật là người có phúc. Chợt Mẫn Mẫn nói:

- Nhược Hi, tôi nhận chị làm chị nhé!

Nhược Hi cười đáp:

- Nhận đi, nhưng chỉ khi nào ở riêng với nhau thôi, trước mặt người khác thì không được.

Mẫn Mẫn đồng ý, rồi dịu dàng gọi:

- Chị của em!

Hai người nắm tay nhau cùng cười. Nụ cười chưa phai, Mẫn Mẫn đã lại ủ rũ. Nhược Hi than thầm, *nhớ tiếp rồi đấy!* Nhận thức là một chuyện, thực hiện lại là chuyện khác, rất nhiều người biết rõ điều nên và không nên, nhưng chẳng mấy người tiến hành được triệt để. Mẫn Mẫn tiến bộ thế này kể cũng là hiếm có lắm rồi. U uẩn hồi lâu, Mẫn Mẫn chợt bảo:

- Chị ạ, em nghĩ dẫu tìm ngay được vì sao, e rằng em vẫn không thể xoá nhoà được ký ức về tiếng hát và nụ cười của Thập Tam a ca. Em cũng không muốn chàng cho em vào lãng quên đơn giản thế. Em muốn múa một điệu tặng chàng, chỉ mong sau này mỗi lần nhìn thấy ai múa, chàng lại nhớ đến em, nhớ rằng từng có cô gái như vầy như vầy múa cho mình xem.

Nhược Hi gật đầu thấu hiểu, và nhẹ nhàng nói:

- Tôi nhất định sẽ giúp em nghĩ cách để Thập Tam a ca mãi mãi không quên được màn biểu diễn này.

Mẫn Mẫn mỉm cười thê thiết, ngả vào lòng Nhược Hi.

…

Dạo này, Nhược Hi luôn tay luôn chân đến nỗi hễ đặt đầu xuống gối là ngủ li bì như chết, khi mở mắt ra thì trời đã sáng bạch. Chưa rời khỏi giường, trí óc nàng lại đã bắt ngay vào tẩn mẩn tính toán, hết mẫu xiêm áo, màu sắc trang sức phụ kiện đến kiểu xếp đặt sân khấu và cách hướng dẫn để bọn thợ nắm bắt được hiệu ứng mà nàng muốn tạo ra, cũng như cân nhắc khâu nào có thể tinh giản, khâu nào buộc phải cắt bỏ vì những hạn chế của trình độ chế tạo thời phong kiến.

Mỗi ngày đi làm về xong, nàng lại sang gặp Mẫn Mẫn. Hợp Truật bị sai phái đến chóng hết cả mặt, cứ khổ sở hỏi:

- Rốt cục các cô muốn làm gì?

Mẫn Mẫn cong môi lên, y đành cười toét rồi rít nhận lời. Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai thì đáp ứng mọi đòi hỏi, thoả mãn mọi yêu cầu, không chất vấn nguyên nhân, cứ tủm tỉm mặc cho cả hai bày vẽ. Ông ta cũng là người đứng ra xin phép Khang Hy, tạo điều kiện thuận tiện cho bọn họ thực hiện kế hoạch.

Một hôm, khi tất cả mọi người đều có mặt, Nhược Hi đang hầu trà, Khang Hy bỗng nhìn nàng, cười bảo:

- Suốt ngày thấy ngươi khua chiêng đánh trống, điều động thợ thầy đục cưa rầm rộ, nay đòi lụa mai đòi đoạn, sạp thì dựng rõ to, sau cùng mà làm ăn nhếch nhác, để xem ngươi trốn vào đâu cho biết! Cẩn thận thiên hạ lại nhạo luôn cả trẫm vì bên mình chẳng có ai ra hồn.

Nhược Hi tủm tỉm đáp:

- Nếu thế thật thì Vạn tuế gia phải giúp nô tỳ chứ! Miễn là Vạn tuế gia bảo được, còn ai dám chế nhạo nô tỳ nữa đây?

Khang Hy cười mắng:

- Nếu không ra gì thì trẫm là người đầu tiên quở ngươi ấy!

Nhược Hi chỉ cúi mình im lặng. Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai bỗng xen vào:

- Nếu không ra gì, người ăn mắng phải là Mẫn Mẫn, đều tại nó ưa vẽ chuyện cả thôi.

Khang Hy nhìn Nhược Hi, rồi nhìn sang Y Nhĩ Căn Giác La Tá Ưng:

- Mùa đông năm ngoái tuyết rơi, nhiều bò với cừu chết rét, năm nay chuẩn bị phòng chống sao rồi?

Tá Ưng vương tử vội trả lời cặn kẽ.

Nhược Hi bưng khay trà đi, bụng bảo dạ, chưa gặp trực tiếp thì không bao giờ hình dung được Tá Ưng lại là một nam tử như thế. Đặt bên Thập Tam a ca đường hoàng phóng khoáng và Thập Tứ a ca anh tuấn đĩnh đạc, gã chẳng mảy may kém sút chút nào. Đường nét không hẳn là nổi bật, nhưng mặt mũi sáng sủa thẳng thắn, cử chỉ khoan hoà ung dung, khiến người ta liên tưởng ngay đến chim ưng chao liệng trên chín tầng trời. Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai thật cũng biết nhìn người, chỉ không rõ Tá Ưng và Mẫn Mẫn liệu có duyên phận hay không thôi.

…

Ngày nào Nhược Hi cũng bận túi bụi. Thấm thoắt đã hơn hai tháng trôi qua, ngày mai người Mông Cổ nhổ trại về nhà, Khang Hy định tối nay sẽ thết yến tiễn biệt.

Nhà vua ngồi giữa, Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia ngồi chếch một bên, các a ca, vương tử và đại thần tuỳ hành lần lượt ngồi xuống phía sau. Khang Hy ngó nghiêng tứ phía, đoạn cười hỏi Nhược Hi:

- Ngươi quay như chong chóng suốt hơn hai tháng, thành quả là tối mò mò, chẳng nhìn thấy gì cả thế này à?

Nhược Hi cúi mình thưa:

- Do chưa thắp đèn đấy ạ! Thắp đèn xong là rõ ràng ngay thôi. Vạn tuế gia muốn xem chưa? Để nô tỳ cho bắt đầu luôn.

Khang Hy đưa mắt ra ý hỏi Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai và Tá Ưng, cả hai cùng cúi mình cười:

- Tuỳ hứng Hoàng thượng.

Khang Hy gật đầu. Nhược Hi liếc về phía Lý Đức Toàn, hắn cũng gật đầu. Một lát nữa tất cả đèn lửa đều tắt hết, nên từ trước họ phải xin chỉ ý của Khang Hy để Lý Đức Toàn tăng cường canh gác, lúc này bên cạnh hoàng đế đã có bốn tên kiện nhi hộ vệ. Khi mới vào tiệc, thái tử và các a ca không giấu được vẻ thắc mắc, nhưng thấy Khang Hy vẫn nói cười như thường thì ai nấy mới thôi kinh ngạc.

Nhược Hi cầm chiếc chuông đồng đã chuẩn bị sẵn, khom mình bẩm tấu:

- Hoàng thượng, nô tỳ ra lệnh tắt đèn nhé!

Khang Hy gật đầu. Nhược Hi lắc chuông ba lần, đèn đóm phụt tắt, cả khu trại bỗng nhiên tối đặc. Bất ngờ vì tình huống này, các a ca và quan viên cùng buột miệng ồ à. Thật không uổng tâm huyết diễn tập bao lâu nay! Đây chính là hiệu ứng mà Nhược Hi mong muốn.

Đợi mọi người quen dần với bóng tối, Nhược Hi trấn tĩnh, lại lắc chuông. Cùng với tiếng chuông lảnh lót, một khoảng xanh lam từ từ sáng lên, dập dồn chìm nổi như sóng biếc, khiến người ta liên tưởng đến biển cả đêm trăng.

Loáng thoáng tiếng mã đầu cầm, âm điệu mong manh vương vấn giữa sắc lam mờ ảo khiến người nghe ngơ ngẩn. Một vầng trăng sáng từ từ nhô lên khỏi mặt biển, nhu nhú, trồi phồng, rồi hiện hình đầy đặn. Mọi người bên dưới ngước nhìn vầng trăng tròn trặn treo lửng lơ, đây đó có tiếng xuýt xoa kinh ngạc.

Tiếng mã đầu cầm mỗi lúc một rõ, như thể trăng càng lên cao, người khảy đàn từ bóng đêm mênh mang càng bước tới gần mọi người vậy. Tiếng trống trỗi dậy, một cô gái *chiều cao vừa tầm, vóc người hợp độ* xuất hiện trong vầng trăng tròn. Bước đi uyển chuyển, cử động ung dung, trâm vàng đung đưa nhịp dạo, áo dài tha thướt tay buông, rồi từ từ chuyển thành tư thế gảy ngược tỳ bà thăng thiên như hình vẽ trong hang Mạc Cao ở Đôn Hoàng, chừng sắp bay mà chưa cất cánh, muốn đáp xuống mà còn trì nghi.

Trên nền ánh trăng, hình dáng cô chỉ là một bóng cắt đen thẫm, nhưng đã đủ khiến người xem cảm nhận được tư thái *dẻo như rồng múa, nhẹ tựa hồng bay*, khiến ai nấy sinh lòng ngưỡng vọng; đồng thời lại thanh tú tao nhã, kiêu hãnh xa vời, khiến người đời tự thẹn bản thân khôn sánh.

Trống đàn chợt ngưng, cõi không im bặt tưởng chừng nghe được cả tiếng lá rơi, mọi người ngẩng đầu nhìn nàng tiên trong trăng, tự hỏi nàng sẽ giáng phàm hay bay về trời mất? Đang tịch mịch cực độ, tiếng tỳ bà bỗng trỗi lên réo rắt, khiến ai nấy giật nảy cả mình.

Họ chưa kịp trấn tĩnh, nàng tiên đã phất tay áo dài, dải đai bay múa, thân hình *thoạt mềm như liễu uốn chiều gió, thoạt ngời như sen nổi sóng xanh, khi rạng tựa nắng sớm, khi chậm tựa suối trong.* Lấp ló ôi trăng thẹn sau mây, bồng bềnh ôi tuyết nương theo gió. *Cử động vô thường, như nguy như an, đứng đi khó đoán, như tiến như hoàn.*

Những đoạn in nghiêng để tả vũ công và màn múa này đều là từ dùng trong Lạc thần phú của Tào Thực.

Cử toạ đều ngây ngất trước điệu vũ trong trăng. Tiếng tỳ bà rả rích dần, âm giai càng lúc càng thấp, gần như không còn nghe được. Mặt trăng lắc lư hạ xuống, hào quang mỗi lúc một mờ, bóng dáng nàng tiên nhảy múa nhoà đi. Cuối cùng, nàng và trăng chìm lỉm trong đêm đen, chỉ còn lại sóng xanh buồn buồn dập dồi trên vũ

đài tịch mịch, đê mê hoang hoải y như tâm trạng của mọi người lúc này.

Nhược Hi ngó quanh. Ngồi gần đấy là thái tử, đang thuỗn mặt ngơ ngẩn. Cửu a ca mở to hai mắt, miệng hơi há ra. Y Nhĩ Căn Giác La giữ vẻ mặt điềm tĩnh, nhưng thân mình vô thức ngả về phía trước, tựa hồ muốn níu kéo vầng trăng đang từ từ khuất lấp kia. Nhược Hi ngắm nghía vẻ mặt tán thưởng của Thập Tam a ca, không kìm được nụ cười. Từ nay về sau, hễ ngắm trăng, chắc hẳn hình bóng Mẫn Mẫn sẽ có lần lướt qua tâm tưởng gã.

Nàng giơ chuông lắc ba lần, đèn đuốc trên sân khấu vụt tối đi, bóng đêm lại nhận chìm thế giới. Bấy giờ mọi người mới thư thả bình tâm, tiếng trầm trồ nhỏ to vẳng lên đây đó. Khang Hy buột khen ngợi:

- Đẹp lắm, điệu múa trong trăng!

Những người khác thi nhau cất tiếng phụ hoạ. Nhược Hi cúi mình thưa:

- Hoàng thượng! Mẫn Mẫn cách cách còn muốn hát một bài nữa ạ.

Khang Hy cảm thán:

- Hát lại xếp sau múa, phải chăng còn đặc sắc hơn?

- Đặc sắc hơn thì không dám chắc, chỉ mong mua được nụ cười của Vạn tuế gia mà thôi.

Bấy giờ đằng sân khấu vọng lại tiếng chuông đinh đang, Nhược Hi hỏi:

- Hoàng thượng, có thể bắt đầu được chưa?

- Bắt đầu đi!

Nhược Hi lắc hai nhịp chuông. Tiếng chuông vừa dứt, tiếng trống liền dồn dập nổi. Cùng với hồi trống, hàng trăm ngọn đèn lồng rào rào bay lên. Đèn ở giữa to bằng cái cối xay, càng ra xa càng nhỏ đi, đến vòng ngoài cùng thì chỉ còn vừa vặn nắm đấm. Giàn đèn lên cao hết xong, trống liền nện một tiếng trầm nặng, tấm màn che sân khấu rơi tuột xuống, đập vào mắt mọi người là những đoá mai đỏ nở rộ, gió hiu hiu thổi khiến cành lá rung rinh, đôi cánh hoa tà tà bay xoay, toả hương thầm lặng trong màn đêm cô tịch.

Biết rõ rằng vào mùa này, hoa mai trên sân khấu chỉ là của giả mà thôi, nhưng mọi người không cầm được hít hà, có người còn reo khe khẽ:

- Mùi hoa mai thật!

Tiếng sáo bỗng tuôn trào, thanh âm càng vuốt càng cao, càng xa càng mỏng, đến tận chân mây rồi rơi đánh tõm xuống, không nghe thấy đâu nữa, khiến ai nấy đều hẫng hụt. Đương cơn thất vọng, chợt sâu trong rừng mai hiện ra một người đẹp phục sức lộng lẫy, mình vận áo choàng đại hồng viền lông thỏ, tay giương ô lụa xanh yểu điệu đi tới, khổ người óng ả, cử chỉ thanh tao. Tiếng sáo lại trỗi lên, người đẹp vừa bước vừa hát:

Chân tình vời vợi như đồng cỏ

Chẳng ngại chi mưa gió dạn dày

Trời quang mây tạnh có ngày

Nắng soi muôn dặm sum vầy hai ta.

Chân tình như mai hoa nở nộ

Băng giá kia cũng khó dập vùi

Dù bao lạnh lẽo chìm trôi,

Hoa thời vẫn nở xuân thời vẫn sang.

Tuyết xoáy lại mênh mang gió bấc

Cành hàn mai cô độc giữa trời

Toả hương chỉ bởi một người

Yêu không tiếc hận tình ngời trong tim.

Lời ca man mác đôi chút ai sầu, nhưng sầu mà không luỵ, chí khí bát ngát như mai đỏ dầm sương dãi tuyết, xơ xác đến đâu vẫn vươn thẳng thân cành.

Cùng với lời ca, đèn lồng treo cao tắt dần tắt dần từng vòng một, ánh sáng trên sân khấu nhạt bớt, tuyết bắt đầu rơi. Những bông tuyết trắng muốt ào ạt xoay múa trên không, Mẫn Mẫn đứng yên giữa mai đỏ, người hoa soi vào nhau, cùng một màu đằm thắm. Tuyết trắng và mai hồng vẽ nên một không gian lung linh sống động, mà Mẫn Mẫn lại là hình ảnh tươi đẹp nhất trong không gian ấy.

Tiếng ca nhỏ mãi đi, đến lúc chỉ còn loáng thoáng. Đám đèn lồng theo nhau tắt hết, chừa lại mỗi chiếc đèn chính giữa rọi xuống Mẫn Mẫn và hoa mai. Cô ném ô, ngửa mặt lên, đăm đăm dõi nhìn bông tuyết phiêu phất trên không. Dưới ánh đèn, nét mặt cô nõn nà tinh oanh như ngọc tạc, khoé miệng đọng nét cười, ánh mắt bâng khuâng, thần sắc não nề, tay chậm chạp chìa ra hứng tuyết.

Một tích tắc qua, rồi tiếng im đèn lịm. Trong bóng tối ngút ngàn, thần trí Nhược Hi như bị hút cả vào bóng dáng vừa mê man vừa vui sướng như trẻ con đi hứng tuyết kia. Khuôn mặt nồng nàn tình cảm của Mẫn Mẫn khiến tim nàng chấn động, trong đầu nhánh hiện cảnh tuyết rơi nhiều năm về trước, nàng cũng mặc áo nhiễu lông vũ màu đại hồng, lang thang trong tuyết như đứa bé lạc đường về, rồi chàng đạp tuyết đến bên, nắm lấy tay nàng sóng bước. Lòng quay cuồng suy tư muôn nẻo, nàng cứ đứng ngây ra như phỗng.

- Nhược Hi! – Lý Đức Toàn gọi to. Nhược Hi "Á" một tiếng. Hắn quở – Nghĩ gì thế? Hoàng thượng gọi mấy lần rồi đấy!

Khang Hy cười:

- Đừng trách Nhược Hi. Trẫm nghe mà cũng thần người ra mất một lúc nữa là.

Nhược Hi nói:

- Để nô tỳ bật đèn.

Đoạn nàng lắc chuông, đèn đuốc tắt phụt lúc trước phát sáng trở lại.

Mẫn Mẫn thay phục trang quay ra làm lễ. Tối nay cô vận xiêm áo trơn màu nguyệt bạch chứ không ăn bận sặc sỡ tươi tắn như ngày thường, vậy mà sắc đẹp của cô không hề phai giảm, ngược lại càng thêm diễm lệ vô song, quả là đơn sơ thế mới tường vẻ thắm nồng.

Khang Hy nhìn sang Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai, cảm khái nói:

- Đã nhiều năm rồi trẫm không còn xem múa hát đến mức say sưa như vậy.

Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai ngắm con gái một cách hãnh diện, nhưng miệng thì chối đây đẩy:

- Hoàng thượng quá khen, quá khen!

Mẫn Mẫn đứng yên bên cha, sắc mặt trầm tĩnh, dáng điệu thư thái, từ đầu đến cuối không hề liếc về phía Thập Tam a ca. Nhược Hi thầm cảm thán, mới hơn hai tháng mà cô đã không còn là cô bé nông nổi bồng bột nữa, Mẫn Mẫn bây giờ là một thiếu nữ đã biết tư vị thương tâm, có thể nhờ thế mà càng thêm thu hút, nhưng niềm vui thuần khiết cũng đã rời bỏ cô. Lẽ nào đá quý cứ phải bị mài giũa đớn đau mới có cơ toả màu lấp lánh?

Tá Ưng vương tử ngắm Mẫn Mẫn, rồi cụp mắt xuống vẻ tư lự. Nhược Hi cười nghĩ, sau đêm nay, trái tim của con chim ưng này chắc đã gửi gắm cả vào cô quận chúa kia rồi, nhưng liệu có nắm bắt được trái tim cô hay không?

Khang Hy cười gọi Mẫn Mẫn:

- Lại đây kể cho trẫm nghe, con làm trăng với tuyết bằng cách nào vậy?

Mẫn Mẫn liếc Nhược Hi, cười đáp:

- Ánh đèn xanh mờ và sóng nhấp nhô lúc đầu là lấy sa mỏng màu lam trải ra, bên dưới đặt đèn lồng màu xanh, ánh đèn hắt ngược qua lần sa, khiến sa nổi lên xanh mờ trong đêm. Lại cho người ngồi dưới sân khấu dùng quạt quạt nhẹ, tự nhiên có cảm giác sóng đánh nhịp nhàng. Trăng cũng thực hiện theo cách tương tự, lấy nan tre uốn một hình tròn, mặt trước bịt sa vàng nhạt, mặt sau gắn nhiều đèn lồng nhỏ, chao đèn dệt bằng sợi ngân tuyến, riêng phía quay vào trăng thì bịt bằng sa vàng trong suốt, như thế để ánh sáng không lọt ra lung tung mà dồn cả về hướng sa vàng, tạo cảm giác giống vầng trăng thật. Muốn trăng lên xuống, thì lấy dây buộc rồi cho người ngồi dưới màn điều khiển. Kì thực con chỉ nhảy múa trên một cái bục dựng đằng sau trăng thôi, nhưng mọi người ở đằng trước, nhìn qua vầng trăng sẽ tưởng như con múa bên trong ấy. Độ chiếu sáng tối cũng đã thử nghiệm trước rồi, cứ điều chỉnh lượng nến thắp là được. Mai đỏ thì dùng cây thật kết hợp với hoa làm bằng thứ lụa hảo hạng trong cung, trông dưới đèn thế này cứ nửa hư nửa thực. Về hương mai, thì lấy nước hoa mai loại cực phẩm, cho người ngồi chỗ khuất đun nóng lên, lại dùng quạt quạt ra khán đài, tự nhiên sẽ có cảm giác hương mai thoang thoảng. Tuyết được cắt từ thứ tơ mỏng gần như trong suốt, lại trộn với bông mịn, cho cung nữ ngồi trên rắc xuống, đồng thời dùng quạt cỡ lớn quạt thật mạnh là được. Đoạn sau ánh đèn mờ dần mờ dần đi, cũng là để trông tuyết giống thật hơn đấy!

Mẫn Mẫn nói một lèo không nghỉ. Khang Hi ngẩn người ra nghe, mắt liếc Nhược Hi:

- Chuyến này con và Nhược Hi phải hao tâm tổn tứ nhỉ!

Mẫn Mẫn cười cười, chưa đáp thì Nhược Hi đã cúi mình thưa:

- Thực ra đều là nhờ có đủ nguyên vật liệu, toàn loại thượng hạng, rồi nhờ diễn tập nhiều, chú ý đến sự phối kết hợp của tất cả mọi người. Nói thẳng ra là rất đơn giản, muốn sắp đặt bài trí kiểu gì cứ vung tiền là xong, còn kết quả biểu diễn thế nào, mấu chốt lại ở Mẫn Mẫn cách cách cơ ạ!

Khang Hy cười nói:

- Ngươi đừng vội khiêm tốn, vung tiền cũng phải vung đúng chỗ mới được chứ. Từ trước mà biết ngươi có cái tài này thì đã phó thác cho ngươi lo liệu phần ca vũ cho các yến tiệc trong cung rồi.

Nhược Hi vội khoả lấp:

- Nô tỳ chỉ thể hiện được đến như đêm nay là hết. Chẳng qua không có trâu bò phải đi cày, nô tỳ sức cùng lực tận cả rồi, Vạn tuế gia đừng làm khó nô tỳ nữa. Bằng không lần sau xem xong ca vũ, chỉ e người lại trách mắng nô tỳ, tại sao chỉ biết đổi mặt trăng thành mặt trời, vầng nguyệt thành kim ô thôi thế?

Nhược Hi vừa dứt lời, các a ca và đại thần bên dưới cùng cười phá lên. Khang Hy cũng cười, mắng:

- Xem nó lẻo mép kìa! Rõ ràng là chây lười, mà còn xổ ra đến một tràng được.

Nhược Hi cúi đầu thưa:

- Nô tỳ không dám.

Khang Hy tủm tỉm, lại khen ngợi Mẫn Mẫn thêm mấy câu, thưởng cho một thanh ngọc như ý. Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai đợi Mẫn Mẫn khấu đầu nhận thưởng xong, mỉm cười nói với Khang Hy:

- Thần muốn cho Nhược Hi một phần thưởng.

Khang Hy phì cười:

- Tốt quá đi mất, trẫm đỡ tốn kém. Con bé này chuyên bòn rút phần thưởng của trẫm thôi, mấy năm nay không biết đã âm mưu tước đi bao nhiêu đồ quý giá rồi.

Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vừa cười vừa lấy trong ngực áo ra một miếng ngọc bội đưa cho thái giám đứng bên. Thái giám dâng bằng hai tay đến Nhược Hi, nàng vội quỳ xuống tạ ơn. Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai liếc Mẫn Mẫn, đoạn bảo Nhược Hi:

- Mẫn Mẫn cũng giữ một miếng tương tự. Vốn dĩ nó còn một người chị song sinh, khi hai đứa ra đời, bản vương vui sướng quá đỗi, vừa lúc sẵn có một thứ ngọc đẹp, bèn sai người tạc hai miếng ngọc bội, không ngờ ngọc bội chưa xong, thì chị nó bất hạnh mệnh yểu.

Đến đây, ông ta khẽ thở dài. Mọi người không ngờ miếng ngọc bội này lại có nguồn gốc như thế, tất cả đều ra chiều nghi hoặc, cùng đổ dồn mắt vào Nhược Hi.

Nhược Hi khấu đầu xong, tay nâng ngọc bội, nói với Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai:

- Miếng ngọc này gửi gắm niềm thương nhớ con gái của vương gia, nô tỳ thực không dám nhận.

Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai bật cười:

- Bản vương đã ban cho ngươi rồi, có gì mà không dám.

Ông ta đưa mắt nhìn Khang Hy, Khang Hy mỉm cười:

- Cứ nhận đi!

Nhược Hi lại khấu đầu, rồi thu cất miếng ngọc bội.

Không gian bỗng lặng ngắt, các a ca đưa mắt nhìn Nhược Hi, ai nấy đều lộ vẻ suy nghĩ. Nhược Hi không hiểu. Miếng ngọc bội này tượng trưng cho điều gì? Hành động của Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai là để nhắn gửi Khang Hy điều gì? Hay họ đã ngầm giao hẹn từ trước? Nàng thắc mắc nhìn Mẫn Mẫn, cô đáp lại bằng một nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt rạng niềm hân hoan. Nhược Hi thấy lòng ấm áp, bèn tạm dẹp đi mọi hoài nghi, cũng mỉm cười thân mật.

Đêm về khuya, Khang Hy tuổi tác đã cao, không tiện thức quá muộn, bèn dặn thái tử mấy câu rồi để Lý Đức Toàn đưa về trước. Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai cũng đi theo. Bọn họ vừa khuất dạng, không khí liền nhẹ nhõm hẳn đi. Tá Ưng vương tử và Thập Tam a ca trò chuyện rôm rả, hai người khi hào khí bừng bừng thì gõ đũa mà hát, lúc tiếng Mông, lúc tiếng Hán, khi cao hứng ngút ngát thì ngửa cổ cạn sạch bát rượu chỉ bằng một hơi. Hợp Truật vương tử ngồi với Cửu a ca và Thập Tứ a ca, ba người đánh toan uống rượu, cười nói sôi nổi. Tứ a ca tủm tỉm nhìn Thập Tam và Tá Ưng, thi thoảng lại cụng bát với họ. Bát a ca, lạ thay, lại thì thào trao đổi với Thái tử gia. Những người Mông Cổ khác chia nhau uống rượu chuyện trò với các đại thần có mặt trong chuyến đi này.

Nhược Hi ẩn mình trong góc tối, ngắm cảnh tượng trước mặt. Tuy biết mình mơ tưởng hão huyền, nhưng nàng vẫn không ngăn được mong muốn thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này, chỉ có cười vui, không còn tranh đoạt.

- Chị ơi, chị nghĩ gì đấy? – Không biết tự lúc nào, Mẫn Mẫn đã đến bên cạnh.

Nhược Hi nhìn đám người ngồi nơi đèn lửa sáng trưng, lẩm bẩm:

- Hoa này đây hồng đưa biếc đón, ấp ôm chỉ giếng cạn tường trơ. Ngày lành cảnh đẹp như thơ, mà hồn thưởng ngoạn vẫn vơ chốn nào.

Đoạn này là đài từ trong màn Kinh mộng, vở Côn khúc Mẫu Đơn đình của Thang Hiển Tổ thời Minh, cảm thán cho cái đẹp hoài phí bởi không người trân trọng. Hoa đẹp chỉ có giếng với tường chiêm ngưỡng. Cảnh đẹp mà lòng người cứ để ở đâu. Sợ bản dịch chưa rõ nghĩa tôi đành chua thêm vậy, thật hổ thẹn!

Mẫn Mẫn hỏi nhỏ:

- Nghĩa là gì?

Nhược Hi đáp khẽ:

- Bùi ngùi ngày mai em phải đi ấy mà. Những lúc vui vẻ bên nhau thật là ngắn ngủi.

Mẫn Mẫn thở dài, than:

- Chẳng biết năm tới có được gặp lại không.

Hai người cùng thương cảm, đều câm nín hồi lâu. Sau cùng Nhược Hi trấn tĩnh, bảo Mẫn Mẫn:

- Về chỗ ngồi đi, tôi tặng em món quà chia tay.

- Gì thế?

Nhược Hi đẩy cô, ra dấu bảo về chỗ:

- Việc năm ngoái tôi hứa với em đó!

Mẫn Mẫn ngẩn người, thở ra một hơi, đoạn quay mình đi nhanh về bàn.

Nhược Hi sai người đi tìm cây sáo, cầm lấy rồi vẫy tay gọi Tam Tài hầu cận của Thập Tam a ca. Hắn hấp tấp chạy tới, cúi mình thỉnh an. Nhược Hi nói:

- Đi mời Thập Tam gia ra đây!

Tam Tài nghe vậy, lại hấp tấp chạy đi, ghé tai Thập Tam a ca thì thà thì thào. Thập Tam nghiêng đầu nói mấy câu với Tá Ưng vương tử, kế đó làm lễ với thái tử, rồi sải bước đi ra, cười đầy hơi men:

- Việc hôm nay cô làm hay ho mà cũng độc địa lắm. Đợi về nhà ta sẽ tính sổ với cô.

Nhược Hi cười nói:

- Ngày mai Mẫn Mẫn rời khỏi đây rồi, anh thổi một điệu cho cô ấy nghe đi. Chuyến này chia ly chẳng biết bao giờ tái ngộ, coi như tiễn nhau một lần.

Thập Tam a ca gật đầu, chìa tay đón cây sáo:

- Thổi gì nhỉ? Cô ấy có đặc biệt ưa bài nào không?

Nhược Hi ngẫm nghĩ:

- Khỏi, chơi bài mà cô ấy hát hồi tối là được.

Thập Tam a ca cầm cây sáo, trầm tư một lúc:

- Lúc đấy không chú ý ghi nhớ giai điệu, chỉ e khó lòng tấu được trọn vẹn.

Nhược Hi nhoẻn cười, bắt đầu ưm khe khẽ trong cổ họng, ưm hết cả bài thật thong thả, lại hỏi:

- Nhớ nổi không?

Thập Tam a ca gật đầu, cầm sáo trở về, thỉnh an Thái tử gia:

- Thần đệ muốn tấu một khúc nhạc trợ hứng, có được không ạ?

Thái tử cười nói:

- Sao lại không được? Ai cũng biết em thổi sáo rất tài, nhưng có bao giờ dễ tính thổi cho ai nghe đâu. Chẳng mấy khi em tự nguyện thế này, coi như đôi tai chúng ta thật có diễm phúc.

Cử toạ đều vỗ tay hưởng ứng.

Thập Tam a ca đứng dậy, đưa ngang cây sáo lên môi, quay mặt về phía Mẫn Mẫn, gật đầu. Tiếng sáo mềm mại du dương bắt đầu cất lên. Mẫn Mẫn lắng nghe, vẻ mặt choáng váng, đăm đăm nhìn lại. Thập Tam a ca quả sành âm luật, chỉ nghe hai lượt mà thể hiện được vào tiếng sáo cả khí chất thanh cao kiên cường của hoa mai lẫn tình cảm sâu sắc đằm thắm của con người.

Ai nấy cùng lộ vẻ sửng sốt, chỉ có Tứ a ca, Bát a ca và Thập Tứ a ca là sắc mặt vẫn như thường. Đây là giai

điệu mà Mẫn Mẫn vừa hát lúc tối, nay Thập Tam diễn tấu, lại tăng thêm mấy phần tình tứ ý vị. Khúc nhạc chưa dứt, Mẫn Mẫn đã rưng rưng lệ, si dại nhìn Thập Tam a ca. Tá Ưng liếc Thập Tam, lại lặng lẽ quan sát Mẫn Mẫn, vẻ mặt êm đềm, ánh mắt kiên định thoáng niềm thương xót. Nhược Hi nhìn Tá Ưng, không nén được nụ cười. Không ghen tuông, không xem thường, chỉ thương cảm xót xa, đúng là một kỳ nam tử!

Những nốt nhạc cuối chấm dứt, Thập Tam a ca cúi mình trước Mẫn Mẫn, rồi thổi lại từ đầu. Mẫn Mẫn đứng lên, cất tiếng hoà theo:

…

Tuyết xoáy lại mênh mang gió bấc

Cành hàn mai cô độc giữa trời

Toả hương chỉ bởi một người

Yêu không tiếc hận tình ngời trong tim.

…

Để lại tiếng hát đằng sau, Nhược Hi bước ra ngoài, không chủ đích là đi đến đâu cả, chỉ thấy chỗ nào vắng vẻ thì tiến về phía ấy. Tiếng hát nhỏ dần, càng đi càng xa, cuối cùng không nghe thấy nữa. Trong đầu nàng chợt hiện lên câu "Tiếng lìm lịm dần nghe chẳng rõ, vô tình những khiến đa tình khổ". Con người mà biết vô tình, chắc mới thật sự thoát ly phiền não.

Men theo triền đồi, Nhược Hi trèo một hơi đến nơi cao nhất, trông ra khu trại cách đấy không xa, đèn đuốc lập loè, bóng binh sĩ đi tuần thấp thoáng. Rồi nàng ngửa mặt ngắm vầng trăng khuyết cong cong trên nền trời, bất giác thở dài não nuột. Sau lúc vui vầy gặp gỡ, luôn là sự thinh vắng quạnh hiu.

Chợt có tiếng sột soạt trong cỏ, Nhược Hi ngảnh mặt nhìn sang thì thấy Tứ a ca đang thong thả tiến lại. Nàng vội nhún mình làm lễ, chàng cất tay cho nàng đứng lên.

Cả hai cùng yên lặng hồi lâu. Vốn ghét bầu không khí tịch mịch khiến người ta ngột ngạt này, Nhược Hi bèn hỏi cho có chuyện:

- Vương gia có quen Tá Ưng vương tử không?

Tứ a ca đáp:

- Tá Ưng vương tử thế nào, cô cũng gặp rồi, hẳn trong lòng đã có ít nhiều đánh giá. Cậu ta tài năng hơn người, hiềm nỗi chỉ là dòng thứ, mẹ đẻ thuộc hàng tỳ thiếp, không được Y Nhĩ Căn Giác La vương gia coi trọng. Mùa đông năm ngoái, người và gia súc của bộ tộc họ chết rét khá nhiều, sang xuân lại vướng vụ tranh chấp bãi chăn với bộ tộc Bác Nhĩ Tề Tề Đặc. Chuyến này yết kiến Hoàng a ma chẳng phải là vụ công cán suôn sẻ gì, vì thế người ta mới giao cho cậu ta đi, có điều… – Chàng ngập ngừng – Trong hoạ lại có phúc, chưa chừng mai sau cậu ta sẽ khiến Y Nhĩ Căn Giác La vương gia và đại vương tử phải đau đầu đấy!

Nhược Hi nghe mà ù ù cạc cạc, không biết phúc ở chỗ nào, mang máng cảm thấy chắc có liên quan đến việc kế thừa vương vị tương lai, nghĩ đến Mẫn Mẫn lại thở dài, đúng là ở đâu cũng có việc tranh giành quyền lực, chẳng biết Khang Hy và Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai nghĩ thế nào. Kế đó lại tự an ủi chưa chắc Mẫn Mẫn đã bằng lòng Tá Ưng, nàng lo xa làm gì cơ chứ?

Đang vẩn vơ nghĩ ngợi, chợt nghe Tứ a ca bảo:

- Toàn việc nhà thì nhác việc chú bác thì siêng thôi! Lẽ nào cô định ở giá cả đời thật đấy à? Đừng giở cái luận điệu vờ vịt tận hiếu tận hiếc ra với ta, đầu óc cô không có vẻ gì là ngấm được tư tưởng *Liệt nữ truyện* đâu.

Nhược Hi yên lặng. Không hiểu vì sao, có lẽ vì những cảnh hồi tối vẫn xốn xang trong dạ khiến tình cảm lấn át mất lý trí, hoặc có lẽ vì cho rằng một người biết thả thuyền thưởng sen sẽ hiểu được tâm tư mình, nên nàng không kìm được, bất giác thổ lộ những điều từ tận đáy lòng:

- Nô tỳ mệt mỏi lắm! Mấy năm nay ở trong cung, mỗi bước đều gò vào khuôn phép, mỗi nơi đều tiềm ẩn âm

mưu, bất kể việc gì cũng phải cân nhắc đắn đo rồi lại đắn đo cân nhắc, nô tỳ không phải là người sống như thế được. Nô tỳ chỉ muốn rời đi, đi thật xa, muốn cười thì cười ha hả, muốn khóc thì khóc ồ ồ, hễ tức giận có thể nổi cơn đanh đá chanh chua, hễ dịu lòng có thể nhẹ nhàng hiền thục. Giờ ngẫm lại, lấy ai đó chẳng qua chỉ là chuyển từ cái lồng to đang ở sang cái lồng nhỏ hơn, mà chưa chắc còn được rỡ ràng như khi ở Tử Cấm thành, việc gì phải lấy ai chứ? Chưa kể mấy năm nay lại chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh đấu đá nơi tam cung lục viện. Chắc vương gia cũng nghe thấy ít nhiều chuyện ồn ào chốn hậu cung, nhưng sự thật tăm tối hơn thì nam nhân các vị không tài nào tưởng tận được. Nô tỳ không vờ vịt đâu, cứ nghĩ về nhà chồng rồi phải đối phó với việc thê thiếp lục đục cào xé nhau, nô tỳ cảm thấy thà gọt tóc đi tu còn hơn.

Tứ a ca im lặng một lát, rồi nói giọng ôn tồn:

- Thân phận cô khó mà cho cô được tự quyết những việc ấy. Hoàng a ma càng coi trọng cô, thì cô càng mất quyền kiểm soát đối với hôn sự của mình. Cứ ví dụ ngay miếng ngọc bội tối nay, lời lẽ của Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia đã lộ rõ cái ý là coi cô như con gái, Mẫn Mẫn và Hợp Truật đối đãi với cô còn nồng hậu hơn cả với thái tử. Bây giờ tuy chưa xác định được mục đích tối hậu của vương gia, nhưng có thể chắc chắn một điều là khi Hoàng a ma chỉ hôn cho cô, người sẽ phải cân đo đong đếm, ngó nghiêng đủ đường hơn trước đây nhiều. Nếu cô còn tưởng đến tuổi sẽ được ra khỏi cung như các cung nữ khác, thì ta khuyên cô mau mau bỏ cái ý nghĩ ấy đi, chi bằng nghiền ngẫm xem làm sao để Hoàng a ma xếp sắp cho cô một hôn sự mà xét ra khiến bản thân cô vừa ý nhất thì thực tế hơn.

Nhược Hi đờ cả người, trái tim trĩu nặng. Chút hi vọng cuối cùng của nàng đã bị lời chàng phũ phàng đập nát. Thì ra vùng vẫy thế nào vẫn không tránh khỏi số kiếp tốt đen. Không kìm được nụ cười cay đắng, nàng bi phẫn nói:

- Nô tỳ mà không muốn lấy chồng, cũng chẳng ai bắt ép được.

Tứ a ca bình tĩnh nhìn nàng, giọng lãnh đạm:

- Thế thì cô chuẩn bị sẵn ba thước lụa trắng đi là vừa! – Ngừng một lát, chàng thêm – Và học cách phớt lờ, mặc kệ cái chết của cô chọc giận Hoàng a ma, mặc kệ những liên luỵ đến a ma và cả nhà cô nữa.

Nhược Hi hoang mang. Chỉ vì từ chối hôn nhân mà một ngày kia nàng phải trả giá bằng tính mạng mình thật ư? Tuy trước đây cũng đã từng lôi sống chết ra uy hiếp Bát a ca, nhưng đó chỉ là màu mè, là thủ đoạn thôi. Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ nàng manh nha ý định tự sát, cũng coi thường những kẻ tự sát luôn. Cha mẹ sinh ra ta, nhọc nhằn nuôi ta lớn, lẽ nào là để ta đi kết liễu tính mạng bản thân? Nàng cho rằng muôn sự tại người, việc gì cũng có đường lui, đường thoát. Vả lại có gì quan trọng hơn sinh mạng chứ? Không chỉ vì bản thân, mà còn vì cha mẹ, vì những người yêu thương mình, giữ gìn mạng sống là giữ gìn hi vọng.

Tứ a ca chậm rãi tiếp:

- Trong cung không có chỗ cho mơ mộng. Thức tỉnh cho sớm, nghiên cứu cách ứng phó đi, chứ để nước đến chân rồi thì không còn xoay chuyển được nữa đâu.

Nhược Hi ấm ức hỏi:

- Nô tỳ không lấy chồng, không được thật ư? Nô tỳ không lấy chồng thì phương hại đến ai, vì sao nhất định phải chỉ hôn cho nô tỳ?

Tứ a ca lạnh lùng nói:

- Cô không thể hay không chịu hiểu lời ta? Người quyết định việc này là Hoàng a ma, cô chỉ còn nước tuân theo mà thôi.

Nàng không chịu hiểu ư? Chắc chỉ tại tiềm thức nàng cứ vỗ về bản thân là hạnh phúc đang chờ trước mặt. Nhưng nếu không nhờ thế thì làm sao nàng trụ được với cuộc sống này?

Nín lặng hồi lâu, Tứ a ca nhẹ nhàng hỏi:

- Trong lòng cô, không có người nào khiến cô muốn lấy ư? Không có ai khiến cô cảm thấy sống bên họ sẽ không tù túng ư?

Nhược Hi ngẩn người một lúc, sau cùng lắc đầu. Tứ a ca nhìn nàng rất lâu, rồi ngoảnh đi phóng mắt ra trời

đêm, chẳng nói chẳng rằng.

Trên đường về, hai người chậm chạp bước trong yên lặng. Đến khi cáo lui, Nhược Hi chân thành nói:

- Đa tạ Tứ vương gia!

Phẩy tay cho nàng đứng dậy, chàng quay mình bỏ đi.

42

Tháng Chín năm Khang Hy thứ bốn mươi chín. Sướng Xuân viên.

Từ tháng Tám, sau khi đi tái ngoại trở về, nhiều việc liên tiếp xảy ra khiến Khang Hy nhọc lòng lo nghĩ. Hai phủ Chương, Tuyền ở Phúc Kiến gặp hạn hán, mùa màng thất bát, quan lại địa phương thì tư túi thực phẩm cứu tế đến nỗi nạn dân chết đói đầy đường. Nghe báo, Khang Hy nổi trận lôi đình, sắc Phạm Thời Sùng làm Tổng đốc Phúc Kiến – Chiết Giang để lo việc phát chẩn, lại điều ba mươi vạn thạch lương thu tô từ Giang Tô, Chiết Giang đến Chương, Tuyền, đồng thời miễn hết số sưu thuế chưa tận thu trong năm cho hai phủ.

Dư âm sự việc chưa lắng xuống, tháng Chín lại nổ ra vụ bộ Hộ làm thất thoát tiền thu mua lương thực. Sau mười mấy năm, tổng số tiền thâm hụt đã lên tới hơn bốn mươi vạn lượng bạc, đương sự tính từ Thượng thư, Thị lang các đời xuống tới nhiều quan viên lớn nhỏ khác, tổng cộng phải đến một trăm hai mươi người. Nghe tấu xong, Khang Hy ngồi chết điếng trên ghế hồi lâu, không hé được lời nào.

Trước tình cảnh ấy, Nhược Hi và những người thị hầu đều bảo nhau phải rón rén cẩn thận, tránh xảy ra sơ suất mà rước hoạ sát thân.

Một hôm, sắp xếp thu dọn đồ trà xong xuôi, Nhược Hi rời phòng trà, đi chưa bao xa thì bắt gặp Thập Tam a ca đang cuống cuồng dặn dò Vương Hỉ và vài thái giám nữa. Nghe phân phó xong, mấy thái giám lập tức toả đi.

Chuyện gì khiến Thập Tam lo lắng đến vậy? Nhược Hi bất giác rảo chân nhanh hơn, thỉnh an rồi hỏi:

- Sao đấy?

Thập Tam nói vội:

- Hoàng a ma muốn gặp Tứ ca, nhưng chẳng ai thấy Tứ ca đâu cả.

Nhược Hi trầm giọng:

- Đến anh cũng không biết hành tung của vương gia sao?

Sắc mặt thoáng nét bi phẫn, Thập Tam a ca khẽ đáp:

- Hôm nay cô không trực ở điện nên không biết chuyện vừa xảy ra. Trong lúc thảo luận cách xử trí vụ thất thoát của bộ Hộ, Tứ ca bất đồng ý kiến với Hoàng a ma. Hoàng a ma liền nổi giận mắng "hành sự tàn độc, khắc nghiệt nhẫn tâm, uổng công đọc sách thánh hiền bao năm, thiếu hẳn phong phạm nhân nghĩa của người quân tử", rồi quát đuổi hai anh em ta về.

Nhược Hi kinh ngạc "Ồ" một tiếng, tự nhủ Tứ a ca xưa nay vẫn ngấm ngầm giấu tài, kiềm chế kín đáo, sao lại xung đột trực diện với Khang Hy thế này?

Thập Tam a ca kể:

- Cùng ta lui ra xong, Tứ ca bảo muốn được yên tĩnh một mình, nên ta đi trước. Mới rời khỏi vườn thì Vương công công đuổi theo, cho biết Hoàng a ma triệu kiến Tứ ca. Thị vệ canh cửa đều báo chưa thấy Tứ ca đi qua, ta đoán chắc vẫn ở trong vườn, vì vậy vừa phái người đi tìm – Gã hấp tấp ngó quanh – Cũng chẳng biết bao giờ bọn họ tìm được, ta phải đi xem thế nào.

Nói rồi dợm bước.

Yên tĩnh một mình? Nhược Hi sực nghĩ ra, bèn níu Thập Tam a ca lại:

- Anh đi với tôi.

Thập Tam a ca trở gót theo nàng:

- Đi đâu?

Nhược Hi không đáp, chỉ thoăn thoắt bước, đến bờ hồ thì cúi mình nhòm xuống dưới mố cầu, quả nhiên

chiếc thuyền nhỏ không còn neo ở đấy nữa. Nàng thở phào, quay lại cười bảo Thập Tam:

- Chắc vương gia đang ở ngoài hồ.

Rồi nhướng mắt nhìn, khác với nền lá xanh mướt điểm búp sen thuôn thuôn mới hé lần trước, hồ bây giờ ngập toàn sắc hoa, tuy đã chớm úa, trông có hơi hướm tàn tạ, nhưng phong cảnh nhìn chung vẫn đẹp.

Chẳng buồn hỏi vì sao Nhược Hi biết Tứ a ca đang ở trên hồ, Thập Tam phóng lên cầu cong ngó ra sen tràn bát ngát, thở dài:

- Tìm bằng cách nào đây?

Nhược Hi bối rối đáp:

- Đành kiếm cái thuyền đi tìm hú hoạ thôi – Nói đoạn, nàng chạy về gọi người lấy thuyền.

Bọn thái giám vừa khiêng thuyền đến, Thập Tam liền giằng ngay lấy mái chèo, nhảy tót lên khoang. Nhược Hi cũng vội vàng trèo vào theo. Chẳng đợi nàng ngồi vững, Thập Tam a ca đã đẩy mạnh mái chèo. Gã lo di chuyển, Nhược Hi thì luôn miệng: "Tứ vương gia! Tứ vương gia!". Thuyền nhỏ luồn qua lách lại, mãi không nghe tiếng ai hồi đáp, cả hai người đều sốt ruột sốt gan. Thập Tam a ca chèo nhanh hẳn lên, Nhược Hi dồn hết hơi gọi: "Tứ vương gia! Tứ…" Thoắt trông thấy Tứ a ca đang chèo thuyền trôi ra từ đám lá sen sau lưng Thập Tam, Nhược Hi vội bảo:

- Dừng, dừng! – Và trỏ ra đằng sau gã.

Thập Tam a ca ngoảnh lại mừng rỡ:

- Tìm được thật rồi! Hoàng a ma muốn gặp anh đấy!

Tứ a ca thong thả dừng lại bên thuyền bọn họ. Nhược Hi cúi mình thỉnh an. Chàng liếc mắt qua nàng, điềm tĩnh bảo Thập Tam:

- Thế thì về thôi! – Và bơi thuyền đi trước.

Thập Tam a ca vẫn bất động. Nhược Hi toan nhắc gã chèo, gã bỗng nắm tay dộng mạnh xuống lòng khoang khiến chiếc thuyền nhỏ đảo đưa một hồi, Nhược Hi vội bấu lấy mạn thuyền. Thập Tam a ca cứ siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi phập phồng, sắc mặt sa sầm, một lát sau mới thả lỏng tay, nhấc mái chèo lặng lẽ quạt nước đi theo.

Nhược Hi chăm chú ngắm Thập Tam a ca một lúc, lại ngoái đầu nhìn theo bóng người phía trước. Lưng chàng thẳng đừ, tựa hồ mọi sự trên đời đều không thể đè lún chàng xuống được, nhưng từ cái dáng se sắt ấy, vẫn toát lên lạc lõng buồn đau.

Buổi tối, sau khi ngồi ngẫm nghĩ chán chê trong phòng, Nhược Hi sang tìm Ngọc Đàn, nhẹ nhàng hỏi:

- Vì sao hôm nay Vạn tuế gia khiển trách Tứ vương gia vậy?

Ngọc Đàn nhỏ giọng kể:

- Khi bàn về cách xử lý vụ thâm hụt công quỹ của bộ Hộ, Thái tử gia và Bát Bối lặc gia đều nói nên nể tình các quan viên. Ngoài chuyện lần này, họ cũng không phạm lỗi lầm gì khác, bao nhiêu năm nay luôn tận tuỵ công việc, bởi vậy cần đối xử rộng lượng với họ. Vạn tuế gia vốn đã chuẩn y để Thái tử giải quyết theo chiều hướng ấy, thì Tứ vương gia lại quỳ tâu phải đào tận gốc trốc tận rễ, nghiêm trị bọn quan viên có dính dáng, cho rằng xử sự khoan dung sẽ thành nuông quá hoá hư. Vương gia cũng điểm lại nhiều vụ biển thủ tham ô ở chốn quan trường bao năm nay, nhấn mạnh là hiện tượng này đang ngày càng dữ dội, dân gian còn có vè rằng "Cống tế muôn phương về Đông Hải, ngọc châu bốn bể hiến Đạm Nhân". Bởi vậy Hoàng thượng nổi giận, trách mắng Tứ vương gia, thét đuổi ông ta và Thập Tam a ca ra ngoài.

Đạm Nhân là tên chữ của Cao Sĩ Kỳ, Đông Hải là tên hiệu của Từ Càn Học, hai tham quan dưới thời Khang Hy.

Nhược Hi gật đầu, lại hỏi:

- Thế về sau triệu kiến Tứ vương gia, Hoàng thượng nói gì?

Ngọc Đàn nghi hoặc đáp:

- Không nói gì nhiều, chỉ dặn Tứ vương gia và Thập Tứ gia hỗ trợ Thái tử tra xét vụ việc.

Nhược Hi thở phào. Xem ra, không phải Khang Hy hoàn toàn không hiểu cách suy nghĩ của Tứ a ca, bởi vậy mới lệnh cho chàng cùng tham gia làm rõ sự vụ, hi vọng có thể hạn chế tật xấu tham ô. Nhưng hiểu thì hiểu, cuối cùng ông vẫn nghiêng về phương án của Thái tử gia và Bát a ca.

…

Hơn một tháng sau.

Nhược Hi tản bộ trong vườn, ngắm bầu trời xanh ngắt. Tiết thu quang đãng là lúc thích hợp để lên nơi cao ngoạn cảnh xa, đáng tiếc Khang Hy bận bịu nhiều việc, e rằng năm nay không có hứng du hành nữa. Vừa ngẫm nghĩ, nàng vừa men theo thang gác bước lên lầu.

Gần tới tầng hai, nàng trông thấy Tứ a ca đang đứng tựa lan can hóng gió, hai tay bắt sau lưng, vạt áo bay phần phật. Thập Tam a ca thì cúi mình trên thanh ngang. Cả hai cùng trầm tư nhìn ra ngoài.

Nhược Hi vội dừng bước, định lặng lẽ lùi xuống thì Thập Tam a ca đã ngoái đầu về phía nàng. Nhược Hi đành tiến lên nhún mình thỉnh an. Tứ a ca như không nghe thấy, tư thế vẫn giữ nguyên, đầu cũng không ngoảnh lại. Thập Tam a ca cất tay cho Nhược Hi bình thân rồi vỗ vỗ sang chỗ bên cạnh, ra ý bảo nàng ngồi. Nhược Hi nhoẻn cười với gã, đứng dậy bước tới gần, ngắm tán rừng xao xác giao mùa, vàng chưa hẳn vàng, đỏ chơm chớm đỏ bên dưới lầu, buột miệng:

- Thật là một nơi ngắm cảnh lý tưởng!

Hai người kia đều không hưởng ứng, Nhược Hi đành im lặng. Nàng đang tính nước cáo lui, Thập Tam a ca chợt hỏi:

- Nhược Hi! Theo cô thì có nên nghiêm trị các quan viên tham ô không?

Nhược Hi "Á" một tiếng, thắc mắc nhìn sang. Thập Tam a ca vẫn dõi mắt ra ngoài, người cúi trên lan can, không rõ thái độ gã thế nào. Nhớ tới vụ án biển thủ vừa rồi, Nhược Hi cười nói:

- Nô tỳ chỉ là một cung nữ, làm sao biết cách xử trí? Thập Tam gia đừng lôi nô tỳ ra làm trò đùa nữa.

Thập Tam a ca ngoảnh lại, cười nửa miệng:

- Thôi giả ngô giả ngọng với ta đi! Trong đầu cô nhộn nhạo những gì, ta đại khái cũng đoán được đấy! – Nói đoạn, gã cứ chằm chằm nhìn nàng.

Nhược Hi nhíu mày, vẻ tư lự:

- Từ xưa đến nay, hai chữ "tham nhũng" luôn kéo theo hai chữ "phạm pháp". Róc xương hút tuỷ nhân dân cố nhiên là đáng căm giận, nhưng khiến người ta oán hận hơn cả chính là tình trạng "phạm pháp". Vì lợi ích vật chất, tránh sao được bè cánh câu kết bao che lẫn nhau, gây rối loạn kỷ cương, thậm chí còn xâm hại mạng người, dối trên lừa dưới.

Thập Tam lạnh nhạt bảo:

- Đừng vòng vo tam quốc, trả lời thẳng vào câu hỏi đi!

Nhược Hi ngẫm nghĩ, cảm thấy Thập Tam a ca hôm nay hơi khác thường. Đã hai lần nàng lảng tránh chủ đề chính. Với tính cách của gã, và với sự thấu hiểu nàng của gã bấy nay, lẽ ra gã phải chuyển đề tài rồi, vậy mà vẫn khăng khăng lục vấn, hiển nhiên là muốn nghe suy nghĩ thật của nàng. Tuy ý kiến của Nhược Hi chưa hẳn thoả đáng, nhưng người đang hỏi nàng là Thập Tam a ca, bất kể thoả đáng hay không, hễ gã chân thành muốn biết, nàng chẳng ngại gì mà không bày tỏ.

Thấy Nhược Hi mãi không mở lời, Thập Tam a ca cười hỏi:

- Nghĩ xong chưa?

Nhược Hi đáp:

- Xử nghiêm không tha! Chứ nương tay nhất thời để rồi tham nhũng thành tệ nạn thì tác phong và kỷ luật của quan chức sẽ bị huỷ hoại hết. Quan trường hỗn loạn còn đáng sợ hơn là thất thoát tiền của, nếu quan không ra quan, muôn dân lầm than thì tất nhiên dân không thể làm dân được nữa.

Thập Tam a ca tủm tỉm gật đầu, ngoắc ngón tay gọi nàng. Nhược Hi bèn ghé lại gần nghe. Thập Tam hỏi:

- Nếu người phạm pháp là Cửu ca, thì cô làm thế nào?

Ngẫn người một lúc, Nhược Hi đáp:

- Nên làm thế nào thì làm thế nấy!

Thập Tam a ca nhếch mép nói khẽ:

- Chắc cô không tin theo cái câu "vương tử phạm pháp tội như thứ dân" đấy chứ?

Ô! Hôm nay Thập Tam a ca cứ nhất định phải dồn nàng vào chân tường hay sao thế này? Nhược Hi cân nhắc, rồi nghiêm túc nói:

- Buộc hắn trả hết số bạc đã lấy, nọc ra phạt roi cho liệt giường liệt chiếu hẳn nửa năm, dậy thì bắt xuống đường ăn mày ba tháng mà nếm trải sự cơ cực của người nghèo. Hắn cần ý thức được rằng việc mình không muốn thì đừng gây cho ai cả. Còn tòng phạm, nhất loạt xử nặng làm gương để thiên hạ hiểu rõ hễ phạm pháp gây rối kỷ cương thì không thể nào trốn tội được. Cứ thế, về sau dẫu muốn đến đâu cũng không ai dám tham ô nữa.

Nét mặt giãn ra, Thập Tam a ca liếc Tứ a ca, gật đầu:

- Cô ghê thật, cách thức như vậy mà cũng nghĩ ra, không buồn nể mặt cả anh rể nữa. Nhớ những lời đã nói hôm nay đấy nhé!

Nhược Hi trân trân nhìn Thập Tam a ca, hỏi:

- Sự việc lần này có dính dáng đến Cửu a ca sao?

- Trước mắt thì chưa – Thập Tam đáp – Hôm nay Hoàng a ma đã uý lạo, "Việc chỉ đến đây thôi, miễn truy cứu các quan viên liên đới, định hạn cho họ bồi thường là được."

Bồi thường số tiền biển thủ là xong á? Một vụ án tham nhũng lớn thế này mà Khang Hy lại xử trí như vậy sao? Nhược Hi không khỏi ngây người. Thập Tam a ca than thở:

- Riêng ở sổ nợ đã tra ra hơn bốn mươi vạn lượng bạc, trong khi bảy hay tám lượng là đủ tậu một mẫu ruộng tốt, và khoảng một lượng là đủ cho gia đình năm khẩu bình thường sống được cả tháng rồi.

Nhược Hi nhẩm nhanh trong óc, sửng sốt kêu:

- Bốn mươi vạn lượng! Đủ cho hai triệu người sống được cả tháng.

Nhớ lại thiên tai và cảnh chết đói mấy năm nay, nàng đắng họng nín lặng. Thời hiện đại, quan chức biển thủ tuy thật đáng ghét, nhưng dẫu sao sức sản xuất cũng tăng trưởng, không đến nỗi có người chết đói vì nạn tham nhũng. Nhưng ở thời phong kiến này thì đúng là tiền tài hưởng thụ của giai cấp thống trị phải đánh đổi toàn bằng tính mạng dân đen.

Bấy giờ Tứ a ca hình như mới bừng tỉnh, quay mặt lại nhìn Thập Tam, lãnh đạm nói:

- Việc đã kết thúc, cả nghĩ ích gì?

Thập Tam a ca gõ tay trên lan can, máy môi định nói, nhưng rồi kiềm chế. Trong bầu không khí tịch mịch, tiếng gõ tay vang lên càng lúc càng nôn nóng.

Nhược Hi theo hai người xuống lầu, toan hành lễ cáo lui thì nghe Tứ a ca bảo nhỏ Thập Tam:

- Em về trước đi!

Thập Tam a ca cười cười, đưa mắt liếc Nhược Hi rồi gật đầu sải chân đi mất. Tứ a ca gọi:

- Lại đây với ta! – Và rảo bước vào rừng.

Nhược Hi trông bóng chàng một lúc, cũng chậm chạp đi theo.

Vào tới rừng, Tứ a ca dừng chân, quay mình lại, móc trong ngực áo ra một hộp gỗ nhỏ đưa cho Nhược Hi:

- Đáng lẽ trả cô từ hôm đi tái ngoại về, nhưng nhiều việc dồn dập nên nhỡ nhàng mãi.

Nhược Hi ngắm cái hộp gỗ trong tay Tứ a ca, lòng mang máng đoán được nội dung bên trong. *Tưởng đã đi vòng thật xa, hoá ra quay về chỗ cũ.* Nàng đăm đăm nhìn cái hộp, không có ý định chìa tay đón. Chàng cũng chẳng hề giục giã, vẫn giơ nguyên lưng chừng. Hai người bất động hồi lâu, cuối cùng Nhược Hi nhẹ nhàng nói:

- Nô tỳ không nhận được.

Tứ a ca không thu tay về, mắt nhìn trân trối như muốn xoáy sâu vào tận tim Nhược Hi. Bỗng chàng kinh ngạc ngó ra sau nàng, giọng lạc đi:

- Thập Tứ đệ!

Nhược Hi giật mình. Không kịp cân nhắc kỹ, phản ứng tức thời của nàng là giằng ngay lấy cái hộp đang tênh hênh trước mắt, giấu luôn vào ngực áo, dồn hết can đảm trấn tĩnh thật nhanh rồi quay lại thỉnh an.

Có ai đâu? Nhược Hi ngơ ngác đảo quanh một vòng, bốn bề vẫn vắng ngắt. Bấy giờ mới hiểu là mình mắc bẫy, nàng quay phắt lại kêu lên:

- Lừa người ta!

Không phải do tức giận, mà là do không sao tin nổi.

Mắt ánh lên chế giễu, Tứ a ca châm chọc:

- Té ra hiệu nghiệm thật nhỉ? Cô sợ Thập Tứ đệ đến thế à?

Nhược Hi lẩm bẩm:

- Không phải sợ, mà là… – Rồi nàng lắc lắc đầu, không nói thêm nữa.

Trầm ngâm một lát, nàng sực nhớ, vội móc cái hộp đưa trả cho Tứ a ca. Chàng liếc xéo nàng, rảo chân bỏ đi. Nhược Hi lẵng nhẵng chạy theo. Tứ a ca không ngoảnh lại:

- Cô định theo ra khỏi vườn luôn hả? Lần này chắc Thập Tứ đệ sẽ trông thấy thật đấy!

Nhược Hi chững bước, rồi dừng hẳn lại, nhìn bóng chàng chẳng mấy chốc xa dần.

…

Năm Khang Hy thứ năm mươi. Cố cung.

Vừa qua tết Nguyên tiêu, đèn hoa trong cung còn chưa gỡ hết, khoé mắt bờ môi ai nấy vẫn vương nét vui tươi nhàn nhã của hội hè.

- Đèn này làm công phu ghê! Chi tiết tinh xảo, gập gọn dễ dàng, ngay tranh vẽ ngoài chao cũng phải là tác

phẩm của một bậc thầy! – Nhược Hi xoay cái đèn kéo quân, vừa ngắm nghía kỹ càng vừa cười nói với Thập a ca và Thập Tứ a ca.

Thập a ca rạng rỡ:

- Biết là cô sẽ thích mà!

Thập Tứ a ca hừ một tiếng:

- Mau cảm ơn Thập ca nhiều nhiều vào, đèn này là anh ấy cướp trên tay người khác đó.

Nhược Hi ngạc nhiên nhìn Thập a ca, gã trợn trạo mắng Thập Tứ:

- Giỏi vạch áo cho người xem lưng nhỉ! Em gạ mua trước, lại cũng chính em gợi ý đem vào cho Nhược Hi chơi còn gì!

Thập Tứ a ca toét miệng cười:

- Nhưng nghe chủ nhân nói chỉ muốn trưng bày cho mọi người hân thưởng, bao nhiêu tiền cũng không nỡ bỏ món đồ cưng, tôi đành nguôi ý định. Thế mà anh lại lộ chân tướng, khệnh khạng bảo "Thập gia ưng cái này!" để ép người ta nhượng bán. Muối mặt vì anh quá, tôi phải khẩn trương lỉnh đi, giờ anh còn trơ tráo nói thế à?

Đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, Nhược Hi bèn dúi cái đèn vào tay Thập a ca:

- Ở chỗ tôi, đây chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi vô thưởng vô phạt, nhưng với người ta thì là ngọc quý trong lòng. Anh mau đem trả!

Thập a ca trừng mắt với Thập Tứ, đoạn bảo Nhược Hi:

- Lấy mất rồi làm sao đem trả cho được? Cô nhận đi!

Nhược Hi chưa kịp đáp thì Cửu a ca, từ đầu tới giờ vẫn giữ yên lặng, nhạt nhẽo chêm vào:

- Mỗi cái đèn ranh con, lấy thì có làm sao? Với lại chẳng phải chưa trả tiền, việc gì mà õng ẹo kiểu cách thế?

Nhược Hi phớt lờ, tiếp tục giục Thập a ca:

- Mau trả về!

Thấy thái độ Nhược Hi cương quyết, Thập a ca bất đắc dĩ cầm lại, cau mày than thở:

- Trả thì trả, mất bao nhiêu công ra!

Nhược Hi trách Thập Tứ a ca:

- Anh đi cùng mà không can một tiếng?

Thập Tứ trỏ Thập a ca:

- Cô hỏi anh Mười, ta có can không? Nhưng anh ấy chịu nghe đấy chắc? Tính ương mà đã nổi lên thì ngoài Hoàng a ma, trên đời này chỉ còn ba người nữa nói lọt tai anh ấy thôi, tiếc nỗi ta không nằm trong số đó.

Nhược Hi và Thập a ca, không hẹn mà cùng phì cười:

- Ba người nào?

Cửu a ca dường cũng có hứng thú, liền chăm chú theo dõi câu chuyện. Thập Tứ nhìn Thập a ca:

- Bát ca!

Thập a ca chưa kịp nói gì, Thập Tứ a ca đã trỏ Nhược Hi:

- Nhược Hi!

Thập a ca cười hì hì với Nhược Hi, không nói không rằng. Nhược Hi lườm Thập Tứ a ca, gã nén cười bảo nàng:

- Người cuối cùng chính là đối thủ oan gia hồi nhỏ của cô, tức Thập phúc tấn ngày nay đấy!

Thập a ca lúng túng thấy rõ, trừng mắt với cậu em. Nhược Hi liếc gã, ý tứ nói lảng đi:

- Năm nay phố đèn có rộn rã không? Có màn gì vui không?

Thập Tứ a ca chán chường đáp:

- Năm nào chẳng từng ấy trò, không có gì mới mẻ cả.

Thập a ca cười hề hề, định tả cảnh náo nhiệt của Nguyên tiêu năm nay thì Cửu a ca sốt ruột giục đi.

Ba người sắp rời khỏi, bỗng Thập Tam a ca từ đâu xăm xăm chạy tới, vừa xắn tay áo vừa hằm hằm mặt, xông thẳng vào Cửu a ca quai tay đấm một phát. Thập Tứ a ca vội ngăn gã lại, kêu lên:

- Thập Tam ca, hoàng cung không phải chỗ ẩu đả!

Cửu a ca nhảy tách ra vài bước, nhìn Thập Tam a ca, cười khẩy:

- Thập Tứ đệ, buông nó ra! Để ta xem xem gan nó to bằng ngần nào.

Thập Tam a ca tức điên, chực vùng khỏi Thập Tứ mà lao lên, nhưng bị cậu em ghì chặt lại. Nhược Hi vội hỏi Thập a ca:

- Chuyện gì thế?

Thập a ca nhớn nhác lắc đầu:

- Ai mà biết được? – Rồi cười toe – Hôm nay có kịch vui xem đây!

Nhược Hi trừng mắt với gã, *lại còn sợ thiên hạ không loạn!* Nàng quét mắt ngó quanh, bây giờ vắng tanh, nhưng nếu om sòm thì thế nào việc cũng mau chóng đến tai Khang Hy. Nàng vội đẩy Thập a ca:

- Anh mau đưa Cửu a ca đi đi!

Thập a ca còn dùng dằng, nhưng bị Nhược Hi lườm ghê quá, đành xích lại chỗ Cửu a ca, túm y bằng cả hai tay lôi xềnh xệch ra cổng:

- Nó hoá dại đấy mà! Anh định dại theo hay sao? Chấp nhất làm gì, chúng ta còn đầy việc bên ngoài nữa.

Gã vừa thôi thúc vừa kéo Cửu a ca dông thẳng.

Thập Tứ ôm chặt Thập Tam, đợi bóng hai anh lớn khuất hẳn mới buông ra, nhưng vẫn giữ một cánh tay anh bé. Thập Tam a ca sừng sộ hỏi:

- Tại sao ngươi không cho ta đánh tên súc sinh kia?

Thập Tứ a ca thở dài:

- Anh đánh nhau với Cửu ca trong cung, chuyện ầm ĩ lên chỉ e bất lợi cho Lục Vu cô nương.

Bấy giờ Thập Tam mới gượng bình tĩnh, căm tức nói:

- Ta vừa biết vụ này đêm qua. Hôm nay vô tình gặp hắn, máu nóng bốc lên, chỉ muốn thoi vào mặt hắn mấy quả.

Nhược Hi nghe mà rối tinh rối mù, *sao lại dính dáng cả đến Lục Vu nữa,* bèn hỏi:

- Chuyện gì thế?

Thập Tứ không trả lời, chỉ gượng gạo nhìn nàng. Thập Tam a ca im lặng một lúc rồi chân thành nói với Thập Tứ:

- Cảm ơn em nhiều lắm!

Thập Tứ a ca sượng sùng đáp:

- Đợt trước em còn chưa tạ anh, sao anh phải cảm ơn em? Huống hồ lỗi này là do Cửu ca say quá mà ra thôi.

Nghe hai người trao đổi, trông dáng vẻ ngượng ngập của Thập Tứ, lại nhớ tới thói háo sắc của Cửu a ca, Nhược Hi cả kinh, ngờ vực hỏi:

- Cửu a ca làm gì Lục Vu? Chẳng phải mấy năm trước Lục Vu đã chuộc thân rồi hay sao? Mà dù chưa chuộc thân, cô ấy cũng chỉ bán nghệ chứ có bán thân đâu?

Thập Tứ lúng túng liếc nàng:

- Con gái nhà! Chưa xuất giá đã nghe ngóng đủ thứ chuyện thế là sao?

Thập Tam a ca kể:

- Chuyện xảy ra đêm Nguyên tiêu. Tên khốn nạn kia tình cờ gặp Lục Vu, bèn nổi lửa lòng định cưỡng gian nàng, may mà Thập Tứ đệ bắt gặp nên giải cứu được.

Nhược Hi nhìn Thập Tứ a ca, phẫn nộ nói:

- Cái đồ lòng lang dạ sói! Tôi vẫn biết hắn ta háo sắc, chỉ không ngờ lại đến mức đụng cô nương xinh đẹp nào cũng giở trò càn rỡ!

Thập Tứ a ca xẵng giọng:

- Nhược Hi!

Nhược Hi thôi rủa, nhưng vẫn chưa nguôi bực, bèn bảo Thập Tam a ca:

- Anh phải kiếm lấy vài tên, hôm nào lén đón đường Cửu a ca, chụp bao bố lên đầu hắn mà dần cho một trận, chả ai biết đấy là đâu đâu!

Thập Tứ a ca cáu kỉnh:

- Câm đi! Lục Vu đã yên ổn rồi, cách giải quyết tốt nhất bây giờ là chín bỏ làm mười, sao có cái lối bươi móc cho thối hoắc lên như thế? Cô định để cả kinh thành biết chuyện à? Việc vốn không lại bị đồn thành có, cô muốn sau này Lục Vu sống kiểu gì đây?

Thập Tam a ca yên lặng hồi lâu, rồi dặn Thập Tứ:

- Em về nhắn với hắn, thật rành mạch: nếu hắn còn dám làm bậy, ta dẫu bị Hoàng a ma đánh mắng cũng phải nện cho hắn một trận tơi bời.

Thập Tứ a ca gật đầu lia lịa:

- Bận sau không thế nữa!

Thập Tam a ca cảm ơn cậu em thêm mấy lần, mới hậm hực bỏ đi.

Đợi gã đi khuất, Thập Tứ a ca trỏ mặt Nhược Hi mắng:

- Ăn gan hùm mật gấu rồi phải không? A ca mà cô cũng dám chửi! Liệu có mấy cái đầu để chặt đây?

Nhược Hi trừng mắt nhìn trả, không thèm đáp. Thập Tứ bỗng đổi giọng hoà hoãn:

- Thực ra cũng không hoàn toàn do lỗi Cửu ca. Tối hôm đó anh ấy quá chén vài ly, trong bọn đi cùng có kẻ biết Lục Vu xuất thân chốn phong trần, lại có kẻ xấu bụng khích thêm vài câu, đại loại "ỷ Thập Tam gia che chở, coi thường Cửu gia". Vì nhất thời hồ đồ, Cửu ca mới không kiểm soát được hành vi.

Nhược Hi ngửa mặt cười nhạt, giọng mát mẻ:

- Nói rốt nói ráo, té ra là lỗi của Lục Vu và Thập Tam a ca, quả thật hôm nay được mở rộng tầm mắt.

Đoạn quay phắt đi. Ở đằng sau, Thập Tứ tức bực kêu:

- Đúng là lo chuyện bao đồng, làm phúc phải tội. Vì cứu Lục Vu, ta đã bị Cửu ca dằn hắt suốt mấy ngày, bây giờ lại đến lượt cô. Sớm biết lôi thôi thế này, ta cứ khoanh tay mặc kệ cho xong.

Nhược Hi dừng bước, đặt mình vào vị trí của Thập Tứ a ca mà suy xét, rồi ngoảnh lại cười ngọt ngào:

- Tôi cả giận mất khôn! Phải cảm ơn anh mới đúng.

Thập Tứ a ca hừ một tiếng, không thèm nói năng. Nhược Hi lại cười lấy lòng:

- Hay anh mắng tôi vài câu cho xả bớt nhé!

Thập Tứ trỏ nàng: "Đúng là đồ…", rồi lắc đầu nén lại, thở dài bỏ đi: "Chán chả muốn lằng nhằng với cô nữa!" Im lặng ngẫm nghĩ một lúc, Nhược Hi chạy theo. Nghe tiếng bước chân, Thập Tứ a ca trở gót chờ nàng:

- Lại gì nữa đây?

Nhược Hi ngập ngừng:

- Với tính cách ấy, chưa chắc Cửu a ca đã chịu buông tay…

Nàng đang nói dở, Thập Tứ a ca đã ngắt lời:

- Giúp thì giúp cho chót chứ! Việc này ta đã nói khó với Cửu ca, lại nhờ cả Bát ca cất công đến khuyên răn rồi. Dù thế nào Cửu ca cũng sẽ nể mặt chúng ta…

Nhược Hi liền cúi mình làm lễ:

- Đa tạ!

Thập Tứ a ca cười hỏi:

- Cô chẳng qua mới gặp Lục Vu một lần, sao lại nặng lòng với cô ấy thế?

- Nhân phẩm tài năng của Lục Vu đều vào bực xuất chúng. Tuy chúng tôi chưa gắn bó thân thiết, nhưng đừng nói Thập Tam a ca, mà chính đàn bà con gái như tôi đây cũng chẳng thể đứng nhìn.

Thập Tứ a ca lắc đầu than:

- Đánh chết cái nết không chừa! Chẳng bao giờ bận tâm đến vị thế của mình cả, cứ tuỳ tiện đặt gái phong trần lên ngang với bản thân.

Câu nói khiến đôi bên cùng nhớ lại trận cãi cọ vì Lục Vu nhiều năm về trước ở thư phòng Bát a ca, bèn cười ầm lên. Thập Tứ a ca tủm tỉm nói:

- Cô với Thập Tam ca, hai người tự nhiên thoải mái thật!

- Thập Tam a ca vốn cởi mở phóng khoáng, đối đãi với Lục Vu không theo cách các vị suy diễn đâu. Vì trân trọng tài hoa và xót xa thân phận của Lục Vu, anh ấy mới ra tay che chở bao nhiêu năm nay. Giống như cầm ô che cho bông hoa xinh đẹp trong gió mưa vần vũ, cốt để giữ gìn vẻ đẹp của nó chứ không phải để bứng

đem về nhà.

Thập Tứ a ca cười khì:

- Nhưng ta thấy, tấm lòng Lục Vu dành cho Thập Tam ca không chỉ là nghĩa bạn bè thôi đâu. Tối hôm đó, sợ thuộc hạ của Cửu ca lén lút giở trò, ta bèn đích thân đưa cô ấy về. Trên đường, Lục Vu khẩn khoản xin ta giấu kín sự việc với Thập Tam ca. Cô ấy nói, chẳng qua chỉ một phen tủi cực, chẳng có gì nặng nề ghê gớm, không muốn vì mình mà rước thêm phiền phức cho con người nhiệt tình sốt sắng như Thập Tam gia. Đàn bà con gái bình thường mà gặp cảnh tương tự thì khóc đến cay đắng xé lòng ấy chứ, nhưng Lục Vu không một lời oán thán, chỉ bận tâm lo nghĩ cho Thập Tam ca.

Nhược Hi cúi mặt thở dài, bụng bảo dạ, gặp được Thập Tam, chẳng biết là phúc hay hoạ của Lục Vu? Chỉ e chính bản thân Lục Vu cũng không bao giờ muốn thừa nhận tấm tình này.

Thập Tứ a ca cũng thở dài:

- Đừng mải mủi lòng cho người khác, nên lo tính việc của bản thân nữa đi! Đến tuổi xuất cung, cô phải đợi Hoàng a ma chỉ hôn. Thay vì mù mờ không biết lấy ai, chi bằng sắp sẵn mục tiêu, rồi xin Hoàng a ma tứ hôn cho sớm.

Lời khuyên của Thập Tứ rất giống gợi ý của Tứ a ca. Xem ra, với những người sáng suốt, đây là hướng đi tích cực nhất, cũng là hướng đi duy nhất.

Thấy Nhược Hi im lặng, Thập Tứ a ca lại mềm mỏng:

- Bát ca với cô, hoàn toàn là chân tình. Vào cửa anh ấy, cô sẽ không phải chịu gò khuôn uốn nắn gì đâu. Thích ra ngoài cưỡi ngựa du ngoạn hay đi xem phố phường rộn rã tiết Nguyên tiêu với ta và Thập ca, Bát ca cũng sẽ chiều ý hết. Khỏi phải khoá mình trong cung, chỉ được nghe ngóng bên ngoài qua lời ta và Thập ca như mấy năm nay. Tết nhất mỗi năm một khác, bằng không ta cũng chẳng chịu khó đi xem hết năm nọ sang năm kia… Song trông bộ dạng cô, hình như càng nghe nhiều, lòng cô càng khó chịu…

- Đừng nói nữa!

Thập Tứ im bặt. Nhược Hi gượng cười:

- Tôi phải về thôi!

Thập Tứ a ca nhẹ nhàng đáp:

- Ừ đi đi, ta cũng về phủ bây giờ!

43

Mới độ vào hè, trời chưa nóng hẳn, Khang Hy đã truyền lệnh chuẩn bị ra tái ngoại. Tuy năm nào cũng đi, nhưng mỗi lần đi Nhược Hi vẫn rất hân hoan, bởi rời khỏi Tử Cấm thành thì khuôn phép giảm bớt nhiều, cảnh tranh giành đấu đá hình như cũng xa hẳn ra. Cưỡi ngựa phóng nhanh dưới trời xanh mây trắng, tận hưởng ánh nắng ấm áp, làn gió hiền hoà, hương cỏ thơm thơm, nàng cảm thấy cuộc đời vẫn đẹp tươi, lòng vẫn biết thảnh thơi nhẹ nhõm.

Chuyến ra biên tái năm nay tổng cộng có chín a ca tuỳ hành, trong đó có Thái tử gia, Ngũ, Thất, Bát, Thập Tứ và Thập ngũ a ca. Nhược Hi chỉ thi thoảng cười nói với Thập Tứ a ca dăm ba câu, còn lại gắng tránh được ai thì tránh, nếu không tránh nổi thì thỉnh an xong là khẩn trương cáo lui.

Tháng ngày này có lẽ là những tháng ngày yên ả nhất của Nhược Hi. Hôm nào không phải đi làm, nàng lại một mình cưỡi ngựa lang thang trên thảo nguyên. Hứng thì quất ngựa phóng như bay khắp đồng cỏ, mệt thì nằm ngửa ra lưng ngựa để mặc nó đi thong dong. Lắm khi một người một ngựa lang thang từ buổi hừng đông đến khi ráng tà trải khắp trời, Nhược Hi ngắm nghía chỗ này, thưởng thức chỗ nọ, đói thì nhai lương khô, khát thì uống nước, một ngày vui riêng ta với ta cứ thế mà trôi. Ngọc Đàn nhận xét: "Cả ngày chị chỉ loanh quanh bên ngựa, hình như càng lúc càng không thích nói chuyện với người nữa ấy."

Nhược Hi cúi mặt cười, nhận ra cả bản thân cũng không ý thức được mình biến thành như vậy tự khi nào. Từ nhỏ tới lớn, nàng là người chúa ghét cô độc lẻ loi, luôn thích rủ rê bạn bè tụ tập. Hồi mới đến Thâm Quyến làm việc, chưa có bạn, tan sở nàng chẳng muốn về nhà, toàn vào ngồi lì trong quán bar. Ngay dạo ở phủ Bối lặc, nàng cũng phải gọi bọn a hoàn bé đến chơi cùng, thế mà vẫn thở than "buồn tẻ quá, buồn tẻ quá". Trước sau, nàng không hề biết nếu chỉ trơ trọi một mình thì để thời gian trôi bằng cách nào.

Tháng ngày vùn vụt đuổi xuân qua, nhuộm xanh hàng chuối nhuộm hồng hoa. Chỉ mấy mùa xanh hồng nối tiếp, nàng đã lặng lẽ thay đổi, bắt đầu biết thưởng thức cái thanh tĩnh của cô đơn. Thực ra, nếu có thể yên ổn như vậy mà sống đến hết đời thì kể cũng là phúc phận.

Năm nay, Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia và Mẫn Mẫn đều không sang, chỉ mình Hợp Truật vương tử đến bệ kiến Khang Hy. Mẫn Mẫn có nhờ y chuyển cho Nhược Hi một phong thư. Thư chưa đọc hết, nàng đã ôm bụng cười bò ra thảm. Mẫn Mẫn cho biết, từ tháng Tám năm ngoái, cáo biệt Khang Hy xong, Tá Ưng vương tử cũng chẳng buồn về bộ lạc mình, cứ một mực đi theo cô, rồi nhận lời mời của Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai mà ở lại vương phủ. Khắp thư toàn những chuyện Tá Ưng suốt ngày lẽo đẽo theo Mẫn Mẫn, tìm cách lấy lòng cô, đấu trí đấu dũng với cô, còn cô thì từ khước hoặc ngúng nguẩy lên nước đùa bỡn gã. Đến cuối thư, xem ra Mẫn Mẫn vẫn chưa rung động, nhưng lời lẽ bộc lộ rõ ràng sự tán thưởng đối với Tá Ưng và niềm vui thích khó bề che giấu.

Nhược Hi linh cảm đây chính là vì sao của Mẫn Mẫn rồi. Lần này chắc chắn Mẫn Mẫn không thể bỏ lỡ được, bởi Tá Ưng vương tử không đời nào cho phép cô phớt lờ gã. Nàng gần như trông thấy, hạnh phúc đang chờ họ cách đấy không xa.

Nhược Hi cầm thư đọc đi đọc lại, tâm trạng phấn khởi hẳn lên, cuối cùng nàng cũng có thể chứng kiến thứ hạnh phúc hoà hợp vui tươi, không có chỉ hôn, không có cưỡng ép, không có uất ức, không có tư lợi, chỉ có người yêu và người yêu.

Xem xong thư, nàng chạy khỏi lán, dắt ngựa lao ra đồng cỏ bao la, vừa giục ngựa phi nước đại vừa cười thoả thích, hạnh phúc của Mẫn Mẫn khiến nàng không kìm được nỗi thôi thúc muốn vui sướng vì cô. Đến khi thấy mệt, nàng mới giảm tốc, nằm sấp mình xuống lưng ngựa, nụ cười vẫn đọng nơi khoé môi.

Chợt nghe tiếng vó sắt, Nhược Hi mở bừng mắt thì thấy Bát a ca đang ruổi ngựa đi thong thả bên cạnh. Nét cười vụt tan biến, nàng vội ngồi thẳng dậy, vừa bái chào vừa nói:

- Nô tỳ còn vài việc bận, nếu Bối lặc gia không có gì sai bảo, nô tỳ xin cáo lui.

Bát a ca chằm chằm nhìn nàng, giọng đều đều:

- Ban nãy ta ở trên triền dốc nhìn em mãi. Lâu lắm rồi không thấy em vui vẻ như vậy.

Nhược Hi không biết nói sao, chỉ gằm mặt im lặng. Bát a ca dõi mắt ra xa, giọng nặng nề:

- Thế là em thôi hẳn ư?

Tim nhói đau, nhưng Nhược Hi vẫn điềm tĩnh đáp:

- Thôi hẳn!

- Lòng em đã có người khác?

Biết chàng hiểu lầm, song không muốn giải thích, nàng chỉ đáp đơn giản:

- Không.

Bát a ca quay mặt lại nhìn nàng:

- Ba năm nữa là đến tuổi xuất cung, em định để tuỳ Hoàng a ma chỉ hôn à?

Nhược Hi đáp bừa:

- Chuyện ngày mai để ngày mai lo, muôn sự không do mình, tính toán nhiều làm gì?

Nói đoạn cúi mình cáo từ. Bát a ca nhếch mép, gật đầu xua tay cho nàng đi. Nhược Hi ra roi quất ngựa chạy thẳng.

Chạy được một quãng ngắn, gặp ngay Thập Tứ a ca đang gò cương dừng trên triền dốc, phóng mắt nhìn ra xa. Nghĩ lúc này gặp nhau, với tính cách ấy, thể nào gã cũng lại mắng mỏ mình một trận, Nhược Hi bèn giả vờ không trông thấy, thúc ngựa phóng thẳng về trại.

Trả ngựa vào tàu xong, Nhược Hi chậm chạp đi về lán, lòng chua xót khôn tả, cứ gằm đầu mà bước, chợt nghe tiếng hỏi:

- Nhược Hi, nghĩ gì thế?

Nhược Hi ngẩng đầu lên. Thấy Hợp Truật vương tử và Thái tử gia đang tủm tỉm đứng gần đấy, nàng bèn cúi mình thỉnh an.

Không hiểu là vì Mẫn Mẫn hay vì miếng ngọc bội mà Hợp Truật vương tử biệt đãi Nhược Hi hơn hẳn mọi người, bình thường y đều gọi thẳng tên nàng như gọi Mẫn Mẫn, lại liên tục nhắc nàng đừng khách sáo câu nệ với y. Nhược Hi mặc kệ, y thích bảo gì thì bảo, nàng nên làm sao thì nàng làm.

Hợp Truật cười nói:

- Ta nhìn cô lâu lắm rồi, thế mà cô chẳng phát hiện ra gì cả.

Nhược Hi đưa đà:

- Nô tỳ thất lễ, xin Thái tử gia và vương tử trách phạt.

Hợp Truật thở dài:

- Nói đùa thế thôi, ai trách cô mà phải tạ tội, sao lại thận trọng đa lễ thế? Nếu Mẫn Mẫn mà được một nửa của cô thôi thì a ma và ta không phải lo phiền nữa. Bây giờ cô đương hầu hạ Hoàng thượng, xem ra không có cơ hội, đợi mai này xuất cung rồi, ta sẽ đón cô về Mông Cổ vui chơi một thời gian, tiện sửa cái thói khuôn phép của cô đi.

Thái tử cười bảo:

- Bây giờ không có cơ hội vì Hoàng a ma đi đâu cũng dẫn Nhược Hi đi. Song ba năm nữa đến tuổi xuất cung, Hoàng a ma lại phải sắp xếp hôn nhân cho cô ấy. Bấy giờ vương tử có mời, e rằng không thể chỉ mời một mình Nhược Hi cô nương được.

Hợp Truật vương tử không nói gì, chỉ tủm tỉm cười.

Sao ai cũng quan tâm đến chuyện cưới cheo của nàng, cũng nhớ kỹ ngày tháng thế nhỉ? Hay cảm thấy nàng

chưa đủ phiền muộn nên phải sốt sắng nhắc nhở thêm? Nhược Hi không muốn nói nữa, bèn nhoẻn cười hành lễ cáo từ. Thái tử gia nhìn nàng, mỉm cười cho lui.

Gió heo may về, Khang Hy ra lệnh nhổ trại hồi kinh. Nhược Hi ngồi trong xe ngựa, nhớ ra năm sau thái tử bị phế, bất giác thở dài. Ngày tháng sắp tới sẽ không còn dễ chịu như thế này đâu, phải phấn chấn lên mà đối diện với bão táp cung đình. Nghĩ lại vụ chỉ hôn, nàng thấy lòng càng phiền muộn. Nên làm thế nào đây?

…

Tháng Chín năm Khang Hy thứ năm mươi. Sướng Xuân viên.

Từ tái ngoại về, Khang Hy dọn thẳng đến Sướng Xuân viên. Nơi này gần phủ đệ của các a ca, cũng tiện cho bọn họ vào ra.

Hôm nay tình cờ gặp Thập Tứ a ca, thấy gã không bận, Nhược Hi bèn gọi gã lại, cặn kẽ hỏi thăm tình hình Thập a ca và Thập phúc tấn. Kể từ năm kia, hồi Khang Hy triệu các a ca vào Ngự Hoa viên trò chuyện vui vẻ nhưng Thập a ca cáo bệnh không tới, Nhược Hi vẫn canh cánh bên lòng chuyện vợ chồng nhà họ, những muốn hỏi Thập a ca cho rõ ràng, nhưng chẳng dịp nào phù hợp, hoặc do gặp mặt nhưng nàng quên bẵng, hoặc do nhớ ra lại đúng lúc không tiện hỏi.

Thập Tứ a ca phì cười:

- Nếu không phải chơi với nhau từ nhỏ, đảm bảo ta sẽ hiểu lầm cô. Sao cô lại quan tâm đến chuyện riêng vợ chồng người ta thế? Thật không hiểu cả ngày cô nghĩ ngợi những gì?

Nói thì nói vậy, nhưng gã vẫn kể lại những chuyện thú vị mà gã bắt gặp. Theo lời gã thì hai người bọn họ đều thuộc dạng ruột để ngoài da, tính tình hấp tấp, không nén được ấm ức, lại đều là người nông nổi nhẹ dạ, hợp thành đôi oan gia ồn ào, sống kiểu tiếng bấc quăng đi tiếng chì quăng lại.

Hai người đang cười nói thì Ngọc Đàn chạy lại gần, sắc mặt lo âu. Thỉnh an Thập Tứ a ca xong, cô ngập ngừng nhìn Nhược Hi. Nhược Hi thôi cười, hỏi:

- Chuyện gì thế?

Ngọc Đàn liếc Thập Tứ a ca, rồi nhìn Nhược Hi:

- Lúc nãy Thái tử gia… Thái tử gia… nói với Vạn tuế gia là muốn hỏi xin chị, mong Vạn tuế gia tứ hôn.

Nhược Hi điếng người, hai chân bủn rủn, lảo đảo chực ngã, Ngọc Đàn vội đỡ lấy nàng. Cô còn nói nhiều nữa, nhưng tai Nhược Hi đã ong ong, không nghe lọt chữ nào, chỉ nghĩ, *ta đã gây nên tội nghiệt gì mà trời già chẳng rủ lòng thương?*

Khi tỉnh táo hơn, nàng nhận ra mình đã ngồi trong phòng. Ngọc Đàn thổn thức:

- Chị ơi, chị làm em sợ quá!

Nhược Hi nặng nhọc trỏ chén trà, Ngọc Đàn vội bưng lại để nàng uống mấy ngụm. Nhược Hi thấy người bàng hoàng, chống chếnh, không biết nên nghĩ gì, nên làm gì nữa, buột hỏi:

- Thập Tứ a ca đâu?

Ngọc Đàn đáp:

- Thập Tứ gia nghe xong, mặt tái xanh chạy vọt đi luôn, chỉ dặn em phải trông nom chị, không được rời nửa bước – Cô đổi giọng an ủi – Chị đừng lo vội. Vạn tuế gia đã gật đầu đâu?

Nhược Hi thẫn thờ hồi lâu, nghĩ bụng không thể thế này được, sự việc không thể như thế được, bèn bảo Ngọc Đàn:

- Em kể lại tỉ mỉ chuyện hôm nay, thật ngọn ngành thật chi tiết cho tôi nghe, nhỏ nhặt như ánh mắt của Hoàng thượng cũng đừng bỏ qua.

Ngọc Đàn kể:

- Thấy Thái tử gia đến, chị Vân Hương bảo em dâng trà. Khi em bưng khay vào, Thái tử gia đang quỳ dưới sàn, bẩm với Hoàng thượng rằng: "Nhược Hi đã đến tuổi gả chồng từ lâu, tính tình lại hiền lành lễ phép, nhân phẩm dung mạo đều xuất chúng, vì vậy nhi thần bạo gan mong Hoàng a ma đứng ra ban nàng cho nhi thần lấy làm trắc phi." Hoàng thượng trầm ngâm một lúc mới nói: "Nhược Hi theo hầu trẫm đã nhiều năm, luôn cúc cung tận tuỵ. Trẫm cũng biết nó đã đến thì, chỉ hiềm trẫm tuổi tác đã cao, rất cần người ý tứ chu đáo như thế ở bên. Ý riêng là vẫn muốn giữ nó lại một thời gian nữa xem nhà nào tử tế mới gả, lại ban cho hồi môn thật hậu để nó được rỡ ràng đi lấy chồng, không uổng công phục dịch trẫm. Hôm nay con hỏi, thật sự đột ngột quá, trẫm phải suy nghĩ đã…" Bấy giờ em dâng trà xong, chẳng còn cớ gì mà nấn ná nên đành lui ra. Bởi lòng quá kinh hoàng, sợ biểu hiện khác thường trên mặt sẽ khiến Hoàng thượng và Thái tử gia phát giác, em cứ cúi gằm đầu không dám ngẩng lên, không để ý được nét mặt của cả hai vị."

Nhược Hi nghiền ngẫm kỹ càng. Tâm tư của thái tử, nàng đoán chỉ bắt nguồn từ ba nguyên nhân: một là Khang Hy, hai là người Mông Cổ, ba là Mã Nhi Thái tướng quân, trong đó nhân tố Mông Cổ hiển nhiên chiếm phần lớn. Mãn triều đều biết quan hệ giữa thái tử và người Mông Cổ không được êm thắm. Để củng cố địa vị của mình, Dận Nhưng luôn muốn cải thiện sự bất hoà đó.

Nhưng tâm tư Khang Hy ra sao, Nhược Hi tuyệt nhiên không dò đoán được. Nếu Khang Hy bằng lòng, nàng nên làm thế nào, chẳng lẽ phải lấy thái tử thật? Hay kháng chỉ? Rồi sắp sẵn ba thước lụa trắng như Tứ a ca từng nói?

Nàng biết kết cục của tất cả mọi người, chỉ không biết kết cục của mình. Phải chăng lấy thái tử chính là kết cục mà cao xanh an bài cho nàng? Nghĩ mãi, nghĩ mãi, không kìm được nỗi thương tâm, Nhược Hi gục người xuống sập khóc oà lên.

Buổi tối, Ngọc Đàn cố ý ở lại phòng Nhược Hi để chăm sóc nàng, Nhược Hi bèn yếu ớt bảo:

- Yên tâm về phòng đi! Em sợ nửa đêm tôi treo cổ tự tận à? Vạn tuế gia chưa gật đầu là mọi việc còn chưa đi vào ngõ cụt. Mà cứ cho là đến ngõ cụt, tôi cũng không cam chịu vâng lệnh đâu. Em cứ để tôi yên tĩnh một mình.

Thấy nàng đã nói đến thế, Ngọc Đàn đành quay về phòng.

Nhược Hi nằm trên giường ngẫm nghĩ, nước mắt lại đầm đìa tuôn xuống. Năm xưa, chứng kiến Thập a ca bắt buộc phải lấy Minh Ngọc, nàng vừa buồn vừa giận, bây giờ mới biết không chỉ buồn giận, mà còn tuyệt vọng đến thấu xương.

Nàng khoác áo trở dậy, chậm chạp bước ra gốc hoa quế, mường tượng bộ mặt ngày thường của thái tử, rồi hồi tưởng thái độ y khi trông thấy Mẫn Mẫn, lại cảm thấy ghê tởm vô cùng. Nàng ôm cây quế, áp mặt vào thân cây, nước mắt rơi lã chã. Nàng đã sai chăng? Cuối cùng, sự kiên trì của nàng lại làm hại chính bản thân nàng chăng? Lấy Tứ a ca, Bát a ca hay Thập a ca, tính ra đều hơn đứt lấy Thái tử!

Tứ a ca, Bát a ca và Thập Tứ a ca đã từng nhắc nhở, nhưng Nhược Hi luôn giữ tâm lý cầu may, yên chí rằng vẫn còn vài năm nữa mà không biết rằng nàng tảng lờ thì khắc có người nhớ hộ, bây giờ hối hận cũng muộn rồi.

Cứ nghĩ lại khóc, trời đã sáng bạch tự lúc nào.

- Sao chị ăn mặc phong phanh thế này? – Ngọc Đàn đẩy cửa ra, vừa kinh hãi hỏi vừa chạy tới đỡ Nhược Hi. Mới chạm tay vào mình nàng, cô đã la lên – Trời ơi, sao lại nóng thế? Chị đứng ngoài trời bao lâu rồi hả?

Đầu óc quay cuồng, Nhược Hi để Ngọc Đàn dìu lên giường nằm ngay ngắn. Ngọc Đàn dém chăn cho nàng, dặn dò:

- Chị gắng chịu đựng thêm một lúc. Em đi nhờ Vương công công mời thái y.

…

Được Ngọc Đàn giúp uống thuốc xong, Nhược Hi lại mê man lịm đi. Bảo là mê man, nhưng trong nhà động tĩnh thế nào nàng đều cảm nhận được hết. Bảo là tỉnh táo, thì mí mắt lại cứ nặng trĩu, không sao hé nổi ra.

Chẳng biết nằm đấy bao lâu, đến một lúc Nhược Hi thấy họng đau đến rát bỏng, muốn gọi nước uống nhưng há miệng hoài không thốt nên lời. Mang máng thấy Ngọc Đàn ngồi bên cạnh mà tay chân bải hoải không đánh động được cô, nàng chỉ biết nhăn mày khổ sở.

- Muốn uống nước à? – Giọng một người đàn ông. Người ấy nói rồi ôm Nhược Hi dậy, đưa nước tới miệng, để nàng hớp từ từ. Nhược Hi uống xong, người nọ lại đỡ nàng nằm xuống, cúi đầu nói bên tai nàng – Hoàng a ma vẫn chưa giáng chỉ, xem chừng có hi vọng.

Bấy giờ Nhược Hi mới nhận ra là tiếng của Tứ a ca, lòng chua xót, lệ theo khoé mắt chứa chan. Tứ a ca đưa tay quệt nước mắt cho nàng:

- Đừng nghĩ ngợi lung tung, dồn sức dưỡng bệnh theo lời thái y đi đã. Ta vừa sai người dụ Ngọc Đàn đi chỗ khác, nhưng chắc cũng sắp quay về rồi, ta không tiện ở lại lâu nữa.

Nói rồi định đi.

Không biết lấy đâu ra sức lực, Nhược Hi bỗng vươn tay níu chặt tay áo Tứ a ca. Có lẽ vì biết chàng là Ung Chính, là hoàng đế tương lai, nàng tự nhiên tin chắc rằng nếu trên đời có người cứu được mình, thì chính là chàng chứ không ai khác cả.

Tứ a ca bất đắc dĩ trở mình ngồi lại, cúi xuống chăm chú nhìn nàng. Nhược Hi không thốt nên lời, cứ ròng ròng nước mắt. Tứ a ca lạnh lùng nói:

- Cái cô này! Lúc trước khuyên nhủ đủ điều, cô không thèm nghe lấy một câu. Bây giờ sự đã rồi, kéo tay áo ta thì có tác dụng gì chứ?

Nhược Hi choàng tỉnh. Tương lai chàng mới là hoàng đế, bây giờ thì chưa. Nói đi lại nói lại, cho dù chàng có cách, thì tội vạ gì mà phải làm mếch lòng thái tử? Nàng buông tay áo chàng, khép mi lại, lệ nóng tràn trề hai bên khoé mắt.

Tứ a ca cúi lau nước mắt cho Nhược Hi, giọng trầm trầm bên tai nàng:

- Bây giờ ta khó lòng hứa hẹn bất cứ điều gì, vì ta cũng chưa biết mình có cách giải quyết hay không. Tuy người đến xin lấy cô là Thái tử gia thật, nhưng ta sẽ không bỏ mặc cô đâu – Nói đoạn, chàng dém chăn tử tế cho nàng rồi rời đi.

Buổi tối, Nhược Hi uống xong bốn thang thuốc, Ngọc Đàn lại đắp thêm chăn để nàng ra mồ hôi. Sang hôm sau, đầu vẫn nặng như chì nhưng cơn sốt đã thuyên giảm, người cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Cả ngày hôm qua chưa ăn cơm, trưa hôm nay, Ngọc Đàn bưng cháo hoa về bón cho Nhược Hi. Xong xuôi, cô lại giúp nàng súc miệng, lau mặt cho nàng rồi mới thu dọn hộp cơm đi ra.

Nhược Hi mở to mắt, nhìn lên đỉnh màn ngẫm nghĩ. Nếu Khang Hy bằng lòng tứ hôn, nàng phải làm gì mới khiến ông không ban nàng cho thái tử? Năm tới thái tử sẽ bị phế truất, chỉ cần nàng trì hoãn được đến lúc ấy, Khang Hy ắt không tứ hôn nữa. Nhưng nếu Khang Hy nhất quyết, nàng kéo dài thời gian bằng cách nào đây?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe tiếng đẩy cửa, tưởng Ngọc Đàn về, Nhược Hi cũng không để ý, vẫn nằm trầm tư mặc tưởng.

- Trông khả quan hơn hôm qua đấy!

Giọng đàn ông. Nhược Hi vội ngoảnh mặt ra. Thập Tứ a ca đứng bên mép giường, lom lom nhìn nàng. Nhược Hi nhổm dậy, gã vội ngăn lại:

- Cứ nằm yên, không cần đa lễ!

Nói rồi tiện tay nhấc cái ghế đẩu đến ngồi bên giường. Im lặng một lát, gã chợt chồm vào giường, ghé tai Nhược Hi thì thào:

- Biết tại sao Thái tử gia muốn cưới cô không? Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia xin Hoàng a ma tứ hôn cho Tá Ưng và Mẫn Mẫn. Hôm nay tấu chương mới đến. Tin tức của Thái tử gia nhanh nhạy thật – Gã hừ khẽ –

Uẩn khúc bên trong, bữa khác ta sẽ nói rõ với cô. Giờ chỉ muốn hỏi, cô có sẵn lòng về với Thái tử gia không?

Nhược Hi lắc đầu. Thập Tứ a ca nói:

- Bát ca không tiện đến thăm cô, nên nhờ ta chuyển lời rằng anh ấy sẽ nghĩ cách để Hoàng a ma cân nhắc thêm vài ngày. Chừng mười ngày thôi, tình hình sẽ có biến chuyển.

Nhược Hi mừng rỡ, cứ chòng chọc nhìn Thập Tứ a ca. Gã gật đầu quả quyết, Nhược Hi nghẹn ngào nói:

- Đa tạ!

Thập Tứ a ca sửng sốt:

- Họng rát đến thế à? Nghe khàn khàn như vịt đực vậy!

Nhược Hi nhành môi định cười, nhưng lòng quá đỗi đắng cay, cuối cùng chỉ đủ sức lẳng lặng nhìn Thập Tứ a ca. Thập Tứ thở dài tiếc rẻ:

- Lúc trước khuyên cô định sẵn đường đi nước bước, cô không nghe. Giờ đến tình cảnh này mới biết hối hận. Lấy Bát ca chẳng tốt hơn lấy Thái tử gia hàng ngàn lần ư?

Nhược Hi lại rơm rớm nước mắt, Thập Tứ a ca vội ngừng lời:

- Chịu khó dưỡng bệnh, đừng bận tâm gì cả. Ta về đây, chắc mấy hôm tới không sang thăm được đâu, phải tự chăm sóc bản thân nhé!

Gã vừa đi khỏi thì Ngọc Đàn bưng một bát lê ngào đường vào. Nhược Hi hỏi:

- Em không đi làm à?

Ngọc Đàn đáp:

- Lý an đạt biết chị bị bệnh, bèn cho em ở nhà chăm sóc – Nói đoạn định bón nước đường cho nàng.

- Không uống đâu.

Ngọc Đàn dỗ dành:

- Chị uống một chút thôi, mát họng lắm đấy.

Nhược Hi lắc đầu, ra dấu bảo mang đi. Ngọc Đàn khuyên dỗ mãi, thấy nàng cứ bướng bỉnh, đành đặt sang một bên.

…

Tình hình biến chuyển kia là gì nhỉ? Thập Tứ a ca chỉ nói biến chuyển, tức là chưa nhất định thế nào, song chí ít cũng hứa hẹn đường ra. Trì hoãn dăm ba ngày không phải việc khó. Dẫu muốn ban bố hôn nhân, Khang Hy cũng không thể giáng chỉ giữa lúc nàng đau ốm, bắt nàng mang bệnh gượng dậy nhận lệnh được. Nghĩ như vậy, lòng cũng yên ổn đi ít nhiều.

Nhược Hi đang suy tư thì Ngọc Đàn bưng thuốc vào, đặt trên bàn rồi đỡ nàng ngồi dậy. Nhược Hi kéo tay cô, ra hiệu bảo ngồi xuống bên cạnh:

- Tôi không thể uống thuốc được.

Ngọc Đàn kinh ngạc nhìn trả, Nhược Hi khe khẽ tiếp:

- Mấy năm nay, tôi coi em như ruột thịt, nên cũng không giấu em làm gì. Tôi không muốn lấy Thái tử gia, song hiện thời không có cách nào khác ngoài mượn cớ ốm đau mà trì hoãn. Hiềm nỗi, bệnh tật thì không thể làm giả được, Lý an đạt hỏi thái y là sẽ biết ngay. Vì vậy em cứ nghe lời họ mang thuốc về như thường, rồi kín đáo đổ đi giúp tôi.

Ngọc Đàn cắn môi, nhìn Nhược Hi hồi lâu, cuối cùng gật đầu. Nhược Hi mỉm cười nắm tay cô. Ngọc Đàn quay phắt đầu đi gạt lệ, hai vai run run, lẩm bẩm bằng giọng nhỏ tới mức gần như không nghe được:

- Vì sao lại thế? Đến người như chị…

Ừ! Còn Ngọc Đàn thì số mệnh sẽ ra sao? Lúc xuất cung cũng đã quá tuổi gả chồng, với thân thế thiếu chỗ dựa gia đình của cô, nếu không lấy chồng, chỉ còn nước sống cùng anh em cả đời, khổ sở biết nhường nào! Nếu lấy chồng, lại sợ khó lòng tìm được người tử tế. Một cô gái ý tứ lanh lợi thông minh thế này mà sinh ra ở thời hiện đại, miễn là cố sức gắng công, sợ gì chẳng có tiền đồ. Nhưng bây giờ, Nhược Hi chỉ nhìn thấy ở cô một tương lai tăm tối. Xương thịt của con gái đều là nước kết thành, đó là bởi trong xã hội này, ngoài tam tòng "tòng phụ, tòng phu, tòng tử" ra, không còn con đường nào cho phụ nữ nữa. Ở xã hội nam quyền, sự kiên cường của cá nhân chỉ như châu chấu đá xe, làm sao phụ nữ không rơi lệ cho được?

Cả ngày hôm qua không uống thuốc, nhưng hôm nay Nhược Hi lại thấy khoẻ khoắn hơn đôi chút. Áng chừng là do hằng ngày nàng hay nhảy dây trong sân, còn thường xuyên tập ngả xuống ngồi lên trước khi đi ngủ. Lúc ấy chỉ nghĩ khoẻ mạnh là quan trọng nhất, một thân một mình trong cung, ngộ nhỡ mắc bệnh thì chỉ khổ bản thân. Cứ xem *Hồng lâu mộng* đủ biết y học thời xưa vô cùng lạc hậu, cảm hàn vặt vãnh mà bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển thành bệnh lao ác tính được ngay, bởi vậy nàng luôn quý trọng sức khoẻ. Nhưng bây giờ nàng bắt đầu hối hận, nhất là sau khi thái y chẩn mạch xong, cười nói "Thư thả bốn năm hôm nữa, chú ý điều dưỡng là khỏi hẳn", Nhược Hi đau khổ vô cùng mà ngoài mặt vẫn phải giả vờ như cái tin đó làm mình mừng lắm.

Ngọc Đàn bưng thuốc đi. Nhược Hi đang ngồi thừ người trên sập, nghe tiếng gõ cửa bèn bảo:

- Cứ vào!

Người đẩy cửa bước vào là Tiểu Thuận Tử. Hắn rảo chân tới bên sập, vừa khoát tay chào vừa khẽ bảo:

- Tứ gia sai tôi chuyển cho cô nương một chữ: Khoan!

Dứt lời quay mình chạy biến.

Nhược Hi nghĩ ngợi hồi lâu, lòng đã đi đến quyết định.

Buổi tối, nàng lựa lời hối Ngọc Đàn về phòng nghỉ xong, ước chừng cô đã ngủ say, liền vớ áo khoác mở cửa ra sân đứng. Cuối tháng Chín, Bắc Kinh về khuya trời đã se se. Nhược Hi đứng trong gió một lúc, sực nghĩ lần trước nghe tin dữ đột ngột nên đau lòng, trúng gió cảm lạnh, cuối cùng lên cơn sốt, có thể đa phần đều do yếu tố tâm lý. Lần này chuẩn bị sẵn sàng, chỉ hứng gió suông e rằng vô tác dụng.

Nàng bèn trở vào nhà lấy chậu rửa mặt, múc đầy nước lạnh, nâng chậu lên đổ từ đỉnh đầu xuống khiến toàn thân ướt sũng những nước. Rồi nàng ra đứng đầu gió, bắt mình dang hai tay, nhắm mắt cắn chặt răng, người run lập cập.

- Chị ơi! Sao chị lại giày vò bản thân như thế? – Ngọc Đàn lao ra, vừa gọi vừa kéo Nhược Hi vào nhà.

Nhược Hi xô mạnh cô:

- Mặc kệ tôi! Em đi ngủ đi!

Ngọc Đàn cứ gắng sức kéo. Nhược Hi bèn bảo:

- Em tưởng tôi muốn hành hạ bản thân lắm sao? Nhưng đây là cách duy nhất tôi nghĩ ra được lúc này để tự cứu mình. Em còn ngăn cản mới là hại tôi, uổng công tôi ngày thường coi em là tri kỷ.

Ngọc Đàn lỏng tay, nhìn Nhược Hi, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Nhược Hi không để ý đến cô, quay đi tự dội tiếp một chậu nước. Đứng nơi lộng gió suốt một đêm, trời chưa sáng hẳn, nàng đã lại lên cơn sốt, đầu nặng bề bề.

Ngọc Đàn vực nàng vào nhà, lau khô tóc, thay quần áo cho rồi đắp chăn thật kín. Nhược Hi luôn miệng dặn:

- Đừng mời thái y vội, đợi tóc khô hẳn, người sốt cao rồi hẵng gọi.

Lòng trùng trùng tâm sự, lại thêm nhiều ngày chưa tĩnh dưỡng tử tế, Nhược Hi chỉ gắng gượng tỉnh táo được một lúc rồi mê man thiếp đi.

Chuyến này ốm đau là bệnh dồn lên bệnh, thời buổi chưa có thuốc giảm sốt, Nhược Hi li bì liền ba bốn ngày mới lơ mơ tỉnh, tiếp tục điều dưỡng bốn năm ngày nữa mới từ từ hồi phục. Tuy chưa khoẻ hẳn, nhưng không cần thiết phải để Ngọc Đàn phục dịch cả ngày, lại vẫn canh cánh vụ chuyển biến và thái độ của Khang Hy, nàng bèn giục Ngọc Đàn đi làm trở lại và dặn lưu tâm mọi điều. Ngọc Đàn nhất nhất vâng lời, tỏ ý hiểu cả.

Thấm thoắt đã sang tháng Mười, tình hình vẫn yên ắng. Ngọc Đàn chỉ kể với Nhược Hi rằng Lý Đức Toàn có hỏi thăm bệnh tình của nàng và dặn cô chú ý chăm sóc nàng, trong lúc hỏi chuyện vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như thường. Nhược Hi thấp thỏm không yên, nàng đổ bệnh đột ngột, dữ dội, lại trùng hợp như thế, liệu Khang Hy sẽ nghĩ thế nào?

Từ bữa Thập Tứ a ca đến thăm tới nay đã được mười lăm ngày, vẫn không thấy mảy may động tĩnh. Một hôm, Nhược Hi đang ngồi rầu rĩ trong phòng thì Ngọc Đàn hấp tấp chạy vào, đóng kín các cửa rồi lại ngồi sát nàng, khẽ khàng kể:

- Nghe nói trên triều hôm nay, Trấn quốc công Cảnh Hy nhắc lại chuyện cũ, khẩn thiết xin Vạn tuế gia tra xét cha con Thống lĩnh Bộ binh Thác Hợp Tề, từ vụ mở tiệc khoản đãi hết thảy đại thần trong triều giữa thời kỳ chịu tang Đa la An quận vương Mã Nhĩ Hồn đến vụ tham ô ngân khoản bất hợp pháp.

Nhược Hi nghiền ngẫm thông tin. Cảnh Hy là con trai An thân vương Nhạc Lạc, cậu của Bát phúc tấn, cùng ở Chính Lam kỳ với Bát a ca, nhất định là người ủng hộ chàng. Còn thống lĩnh bộ binh Thác Hợp Tề là người bên phe thái tử. Xem ra thái tử gặp chuyện rầy rà rồi. Tình hình biến chuyển là vụ này đây sao?

- Có nghe ngóng được Vạn tuế gia nói gì không?

Ngọc Đàn đáp:

- Theo tấu chương, có dấu hiệu cho thấy phải đến mười lăm hai mươi người rủ rê nhau yến ẩm. Ngoài đám đại nhân như Thống lĩnh Bộ binh Thác Hợp Tề, Đô thống Ngạc Thiện, Hình bộ Thượng thư Tề Thế Vũ, Binh bộ Thượng thư Cảnh Ngạch, còn rất đông võ quan như các Đô thống, Phó Đô thống trong Bát kỳ. Vạn tuế gia đặt nặng vụ này lắm, người hạ lệnh cho Tam vương gia phụ trách điều tra, nếu quả như Trấn quốc công trình tấu thì sẽ giao cho bộ Hình thẩm định rõ sự việc.

Đương nhiên là phải thẩm định rõ rồi! Từ khi phục tước cho thái tử, Khang Hy luôn lo lắng Dận Nhưng ập vào cung bức mình thoái vị. Nhóm phè phỡn yến ẩm lần này đa phần là võ quan, nắm giữ quyền lực nhất định về quân sự, đặc biệt là chức thống lĩnh Bộ binh, hàm nhất phẩm, tương đương tư lệnh giữ gìn trị an cho kinh thành, chịu trách nhiệm trực tiếp về sự an nguy của hoàng đế. Đời nào Khang Hy yên tâm để bọn họ ngấm ngầm kết bè kết phái? Hễ moi ra bất cứ luồng dư luận nào bất lợi cho Dận Nhưng, thì phế truất y chỉ còn là vấn đề sớm muộn. Bát a ca chọn chính việc này để gây khó dễ cho thái tử, xem ra không phải là đòn hú hoạ vu vơ.

Nghĩ đến đây, Nhược Hi không kìm được một nụ cười. Thanh kiếm treo lơ lửng trên đỉnh đầu nàng đang tạm thời dịch ra xa. Điều Khang Hy vẫn ngờ vực về thái tử sắp trở thành sự thực, đương nhiên không có chuyện ông đem nàng gả cho y nữa. Nàng đang có liên hệ với hai bộ tộc vinh hiển của Mông Cổ, như suy nghĩ của họ, đời nào Khang Hy lại lãng phí một tài nguyên như nàng vào Dận Nhưng chứ?

Nhược Hi những tưởng trận chiến dẫn đến việc phế thái tử lần hai phải sang năm mới diễn ra, không ngờ lại từ trong tối chuyển sang ngoài sáng ngay từ bây giờ. Chắc hẳn Bát a ca đã bài binh bố trận ổn thoả, chỉ đợi thời cơ mà thôi, bằng không khó lòng vừa ra tay đã đánh trúng ngay chỗ hiểm như vậy. Tứ a ca phái người đến dặn nàng kéo dài thời gian, chứng tỏ chàng cũng biết sẽ có ngày này trên triều, nói không chừng chính chàng đang hợp sức với Bát a ca để lật thái tử.

Chỉ hiềm, Nhược Hi sắm vai gì trong màn kịch? Chắc hẳn là chất xúc tác. Vắng nàng, vụ phế bỏ sớm muộn vẫn xảy ra, nhưng vì nàng liên quan đến người Mông Cổ, liên quan tới thái độ Khang Hy, nên ở một mức độ nào đó, có lẽ sự việc phát sinh sớm hơn dự định của họ.

Không có sách sử trong tay, Nhược Hi không rõ các sự kiện có phát triển như lịch sử mà nàng biết không. Lòng đầy nghi hoặc: phải chăng vì nàng mà lịch sử thành ra như vậy? Hay vì lịch sử như vậy mà mới nảy ra vấn đề của nàng?

Nụ cười chưa phai, song đã nhuốm dần chua xót. Nàng ra sức tránh né, không ngờ lại rơi ngay vào tâm bão. Trước đây nàng luôn đứng ở vị trí người quan sát, nhìn mọi người tiến đến kết cục của họ, bây giờ chính nàng cũng bị cuốn vào màn kịch, tương lai nên đi đứng thế nào đây? Mai sau, không phải tránh phạm sai lầm thì sẽ bình an vô sự nữa, có khi bất động, bão bùng cũng không buông tha nàng, biết đâu còn kém may mắn hơn hẳn lần này. Xem chừng đã đến lúc phải tính cách giữ an toàn cho bản thân rồi!

44

Khang Hy năm năm mươi cố cung.

Tết Nguyên Tiêu vừa qua đi, trong cung hoa đăng vẫn còn chưa hạ xuống, mỗi người trên chân mày khóe mắt vẫn còn xót lại loáng thoáng cái không khí ngày tết vui vẻ thanh nhàn.

"Cái đèn ngược này tìm được thật sự là công phu nha! Bộ phận tinh xảo, thu lại cũng thuận tiện, ngay cả bức tranh ở bên trên e là cũng được vẽ bởi bàn tay của bậc cao nhân." Ta vừa tỉ mỉ xem xét cái đèn kéo quân trong tay, vừa cười nói với Thập a ka và Thập Tứ a ka .

Thập a ka cười nói: "Biết chắc ngươi sẽ thích mà!". Thập Tứ "hừ" một tiếng, nói: "Còn không mau đa tạ Thập a ka vài tiếng!. Đây chính là hắn cưỡng đoạt được từ tay của người ta đấy!". Ta kinh ngạc nhìn Thập a ka. Hắn trừng mắt liếc Thập Tứ một cái: "Chỉ biết phá hỏng lời của ta! Đèn xếp là do chính ngươi trước tiên muốn có, cũng là ngươi nói mang về cho Nhược Hi chơi nhé". Thập Tứ bĩu môi, cười nhạo nói: "Nhưng nghe chủ nhân nhà người ta nói vốn chỉ là bày ra để cao nhân thưởng thức, bao nhiêu tiền cũng không chịu bỏ đồ vật yêu thích, ta cũng đã dừng tay rồi! Nhưng là ngươi sau cùng ra oai thân phận, bê cái vẻ ngông nghênh, nói "gia thực ngắm thấy được rồi đó" bức cho đối phương vẫn cứ phải đem tặng nó cho ngươi! Ta cũng thấy xấu hổ dùm cho ngươi, lúc đó khẩn trương chuồn đi! Còn không biết ngượng mà ở chỗ này nói nữa!"

Ta nghe ra cũng đã rõ chân tướng sự tình, đem đèn hoa kín đáo đưa cho Thập a ka, cười giận nói: " Ở trong tay ta bất quá có hay không cũng chỉ là một thứ đồ vật để chơi đùa, nhưng đối với người ta nó lại là một bảo bối, mau mau đem trả về đi!" Thập a ka lại trừng mắt liếc Thập Tứ một cái nói: " Cầm thì cũng đã cầm rồi! Trả lại là trả làm sao? Ngươi hãy nhận lại đi!"

Ta vẫn còn chưa trả lời, Cửu a ka nãy giờ im lặng đi bên cạnh, thản nhiên nói: "Chẳng qua chỉ là một cái đèn lồng mà thôi, cầm thì đã sao, cũng không phải là chưa đưa tiền! Hà tất vì một chuyện như vậy mà nhiều chuyện!". Ta làm như không nghe thấy, cười nói với Thập a ka: "Mau mau đem trả lại đi!". Thập a ka thấy ta vẫn giữ thái độ cương quyết, cau mày bất đắc dĩ nhận lấy, thở dài một tiếng: "Trả thì trả ! Mất trắng bao nhiêu công sức như vậy!"

Ta quở mắng Thập Tứ nói: "Ngươi ở bên cạnh mà cũng không biết khuyên hắn một chút!" Thập Tứ chỉ vào Thập a ka, nói: "Ngươi hỏi hắn dùm đi, xem ta có khuyên hay không khuyên? Muốn cho hắn chịu nghe mới lạ à nha! Ta xem trên đời này, khi hắn có thái độ lỗ mãng, trừ hoàng a mã ra, cũng chỉ có ba người nói, hắn còn nghe lọt tai. Riêng ta thì không nằm trong số đó đâu nha!"

Ta và Thập a ka hai miệng đồng thanh mà nói: "Ba người nào?" Thập Tứ cười cười nhìn Thập a ka nói: "Bát a ka!" Thập a ka không nói gì, Thập Tứ lại chỉa vào người ta nói: "Nhược Hi!" Thập a ka nhìn ta cười hì hì, không nói lại. Ta cười trừng mắt nhìn Thập Tứ. Thập Tứ cố nén cười nói với ta: "Cuối cùng là người mà khi còn bé chính là oan gia đối đầu với ngươi, hiện nay là Thập phúc tấn!" . Sắc mặt thập a ka thoáng cái tỏ ra rất là ngượng nghịu, trừng mắt với Thập Tứ.

Ta cười liếc mắt nhìn Thập a ka, chuyển hướng chủ đề câu chuyện, hỏi : "Năm nay, chợ đèn hoa có náo nhiệt không?" Thập Tứ nói : "Mỗi năm đều không có gì khác biệt , không có nhiều mới lạ lắm!" Thập a ka lại còn cười kể đến tết nguyên tiêu năm nay vui vẻ biết bao nhiêu. Cửu a ka đã sốt ruột mà thúc dục bọn hắn đi nhanh.

45

Ba người đang muốn tách ra, Thập Tam a ka ở đâu bước chân đến cản lại, một mặt xăng tay áo, mặt mũi tái nhợt, thẳng hướng xông vào Cửu a ka, huy quyền mà đánh, Thập Tứ vội vàng ngăn cản hắn lại, nắm lấy nắm đấm của hắn la lên: "Thập Tam ca! Trong cung không phải là chỗ để đánh nhau!"

Cửu a ka liền tránh ra vài bước, nhìn Thập Tam cười lạnh nói: "Thập Tứ đệ, buông hắn ra! Hôm nay ta trái lại muốn xem hắn có bao nhiêu lá gan."

Thập Tam tức giận lên đến đỉnh điểm, cả người muốn nhào lên, lại bị Thập Tứ gắt gao ôm lấy can ngăn. Ta vội hỏi Thập a ka: "Rốt cuộc là làm sao vậy?". Thập a ka cũng mù tịt mà lắc đầu nói: "Ai mà biết được?". Đột nhiên vừa cười vừa nói: "Hôm nay trông thật náo nhiệt!". Ta trừng mắt liếc hắn,lo sợ việc này không kinh động đến thiên hạ cũng kinh động đến người khác.

Ta liếc mắt quan sát bốn phía, bây giờ chưa có ai, song chỉ có điều nếu tiếp tục gây náo loạn như thế này, chỉ sợ rất nhanh chóng Khang Hy cũng sẽ biết. Vội vàng thúc Thập a ka nói: "Ngươi nhanh nhanh lôi Cửu a ka đi đi!". Thập a ka có phần không tình nguyện, bị ta hung hăng liên tục trợn mắt, mới lê vài bước tiến lên hai tay vồ lấy ôm Cửu a ka lôi đi, còn nói: "Hắn muốn phát điên, Cửu a ka còn cùng điên theo hắn hay sao? Hà tất chấp nhặt với hắn, chúng ta ra ngoài cung rồi nói chuyện!". Một mặt nói, một mặt hai người cùng lôi lôi kéo kéo đi ra xa.

Thập Tứ ôm chặt lấy Thập Tam, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng hai người ấy, hắn mới nới lỏng tay, nhưng một tay vẫn còn dằng lấy cánh tay Thập Tam. Thập Tam tức giận nói: "Tại sao ngươi lại ngăn ta đánh cái tên súc sinh đó chứ?". Thập Tứ thở dài: "Ngươi ở trong cung mà cùng hắn đánh nhau, sự việc gây náo loạn lớn, chỉ sợ đối với Lục Vu cô nương là không có lợi!". Thập Tam lúc này mới từ từ hạ cơn giận: "Tối qua ta mới biết được chuyện này, hôm nay bỗng nhiên trông thấy hắn, cơn nóng giận xông lên đầu, thầm nghĩ muốn nhè vào cái bản mặt hắn mà cho vài cú đấm!"

Ta nghe xong thấy mây mù dày đặc, làm thế nào mà nhắc đến cái tên Lục Vu? Vội hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Thập Tứ nhìn ta, vẻ mặt gượng gạo, không trả lời, Thập Tam bình tĩnh một hồi, chân thành nói với Thập Tứ: "Thập Tứ đệ, lần này rất cảm ơn ngươi!"

Thập Tứ ngượng ngùng nói: "Ta lần trước còn chưa tạ ơn ngươi, ngươi cũng không cần phải cảm ơn ta! Huống chi việc này vốn là Cửu a ka say rượu mà làm sai!"

46

Nghe hai người bọn họ đối thoại, trông thấy bộ dáng Thập Tứ gượng gạo, lại nghĩ đến tên Cửu a ka tính tình háo sắc, trong lòng kinh hãi, không dám tin mà vẫn hỏi xem: "Cửu a ka làm gì đối với Lục Vu vậy? Lục Vu mấy năm nay không phải đã sớm thoát tịch chuộc thân rồi sao? Hơn nữa cho dù trước kia có chưa chuộc thân, nàng cũng là bán nghệ không bán thân mà!"

Thập Tứ lúng túng liếc nhìn ta, nói: "Ngươi đối với một cô nương chưa chồng, hỏi thăm nhiều như vậy làm gì?". Thập Tam nói : "Chuyện là buổi tối tết nguyên tiêu, tên hỗn đản nào trông thấy Lục Vu, "sắc đảm bạo thiên" (háo sắc nên có gan trời ^^), nhất định dùng sức bức ép Lục Vu. May mà có Thập Tứ đệ bắt gặp, cứu thoát!"

Ta nhìn lại Thập Tứ nổi giận: "Đã biết Cửu a ka là tên háo sắc! Cũng không nghĩ tới rốt cuộc lại đến mức này! Thấy cô nương nào đẹp một tí là tùy tiện động vào làm càn! Hắn là cái đồ lòng dạ đen tối!"

Thập Tứ lớn tiếng trách mắng, nói: "Nhược Hi!". Ta ngừng nói, vẫn còn bực tức, quay về phía Thập Tam nói tiếp : "Dứt khoát là ngươi phải tìm vài người, một ngày nào đó ở bên ngoài lén lút chặn Cửu a ka lại, đem bao tải trùm hắn, thần không biết quỷ không hay mà cho hắn một chầu hành hung!". Thập Tứ nổi nóng hét : "Im miệng! Nhược Hi, Lục Vu nếu đã bình yên, việc này giải quyết tốt nhất chính là "đại sự hóa tiểu, tiểu sự hóa liễu"! (vệc lớn hóa thành bé, việc bé hóa thành không). Nào có cái đạo lý càng lúc càng gây loạn lên như vậy hả? Chẳng nhẽ ngươi muốn cả kinh thành này đều biết chuyện? Cuối cùng chỉ sợ nguyên bản là việc cũng không có gì đều có thể bị truyền lại thành có! Ngươi để cho Lục Vu từ nay về sau còn biết giấu mặt mũi đi đâu nữa đây?"

Thập Tam trầm lặng một hồi, rồi nói với Thập Tứ: "Ngươi quay về nói lại với hắn cho rõ ràng, nếu như hắn còn dám làm bậy, ta nhất định liều mạng dù có bị hoàng a mã trách cũng đem hắn ra đánh một trận." Thập Tứ chỉ liên tiếp gật đầu nói: "Tuyệt đối không có lần sau!". Thập Tam lại hướng về phía Thập Tứ nói "đa tạ", vẫn còn tức giận xoay người vội vã bước đi.

Thập Tứ nhìn ta mắng: "Ngươi là do ăn hùng tâm con báo mà can đảm đến vậy á? A ca mà ngươi cũng dám mắng chửi?". Ta trừng mắt liếc hắn, không nói gì. Hắn lại nhẹ giọng mềm mỏng nói: "Kỳ thực cũng không hoàn toàn trách được Cửu a ka! Đêm hôm đó hắn uống liền mấy chén rượu, đúng lúc người đi bên cạnh biết Lục Vu xuất thân phong trần, lại bị người đó kích cho vài câu, nói "Đúng là người được Thập Tam gia bảo bọc, nhìn Cửu gia không ra cái đinh gì!" Cửu a ka nhất thời hồ đồ không khống chế được hành vi!"

Ta ngửa mặt lên trời lạnh lùng cười hai tiếng, mỉa mai nói: "Nói như vậy trái lại là Thập Tam và Lục Vu có lỗi! Hôm nay thật đúng là được mở mang tầm nhìn!" Nói xong xoay người rời đi.

Thập Tứ đứng phía sau tức giận nói: "Ta cũng đảo ngược thành "trư bát giới chiếu kính tử, lý ngoại bất thị nhân" (trư bát giới soi gương- trong ngoài đều không phải người) [1]! Vì cứu Lục Vu, Cửu ca giận ta mất vài ngày, bây giờ đến lượt ngươi tức ta! Sớm biết phiền phức như vậy, dứt khoát buông tay mặc kệ người ta chế giễu!"

---

1 Trư bát giới chiếu kính tử, lý ngoại bất thị nhân" (trư bát giới soi gương- trong ngoài đều không phải người) : Trư Bát Giới bản thân hắn là người, thế nhưng hắn lại mang một cái mặt lợn, khi hắn soi gương hắn chỉ nhìn thấy mặt hắn như thế, thấy thế nào cũng không giống người. Cho nên mới có câu nói đó.
Nghĩa bóng: Khi người ta dàn xếp hòa giải mâu thuẫn cho hai bên. Nhưng phương thức không thỏa đáng, lại khiến cho người ta chán ghét cái người đó. Đây là trong ngoài không phải người.

47

Ta dừng bước, nghĩ tới định kiến giai cấp của Thập Tứ, quay người lại, cười nói: "Ta bị tức giận làm cho hồ đồ rồi! Vẫn phải nói cảm ơn ngươi một tiếng!". Hắn lạnh lùng "hừ" một tiếng không nói gì. Ta lại cười: "Nếu không ngươi mắng chửi ta vài câu để xả hết giận đi!". Hắn chỉ vào ta nói: "Thật là một…" . Lắc đầu, nuốt một hơi, thở dài nói: " Chẳng muốn dây dưa với ngươi!". Nói xong xoay người đi.

Ta đứng yên một lúc, vội đuổi theo. Hắn nghe được tiếng bước chân, xoay người lại chờ ta, hỏi: "Còn có chuyện gì vậy?". Ta nói: "Với tính tình của Cửu a ca chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tay…". Lời còn chưa dứt, Thập Tứ đã cắt ngang: "Yên tâm! Nếu đã cứu, sẽ cứu cho trót! Việc này ta đã cầu Cửu ca, lại nhờ Bát ca đặc biệt nói chuyện cùng Cửu ca! Hắn dù gì cũng phải chừa cho chúng ta một ít mặt mũi!". Ta vội khom mình hành lễ, nói: "Đa tạ!".

Hắn cười nói: "Ngươi cùng Lục Vu chỉ mới gặp qua một lần, làm sao lại quan tâm tới nàng như vậy?". Ta nói: " Phẩm hạnh và tài năng của nàng ấy khiến người ta ngưỡng mộ. Tuy nói ta cùng nàng ấy không phải quen thân, có điều không cần nói đến Thập Tam A Ca, chính là chúng ta đều là nữ nhân, cũng không có đạo lý đứng khoanh tay mà nhìn.". Thập Tứ lắc đầu, thở dài nói: "Tính tình của ngươi mãi cũng không đổi được, không một chút để ý tới thân phận của mình, cứ tùy tiện đem chính mình đánh đồng cùng một nữ tử phong trần.". Nói xong, hai người đều nhớ tới trước đây tại thư phòng của Bát bối lặc vì Lục Vu mà cãi nhau, liền nhìn nhau cười rộ lên.

Hắn lại cười nói: "Ngươi cùng Thập Tam ca thật sự là thẳng thắn vô tư!". Ta nói: "Thập Tam A Ca đối nhân xử thế luôn mở rộng tấm lòng, đối xử với Lục Vu cũng không phải như các ngươi suy nghĩ. Bởi vì kính trọng tài hoa của nàng cùng với cảm thương thân thế, nên mới bảo hộ nàng nhiều năm. Giữa gió táp mưa sa, nhìn thấy một đóa hoa mỹ lệ mà đem ô đến che chở, không phải vì nghĩ tới chiếm làm của riêng, mà chỉ muốn bảo tồn được sự mỹ lệ đó mà thôi."

Hắn cười nói: " Nhưng ta thấy có lẽ Lục Vu đối với Thập Tam ca tuyệt không phải chỉ xem như bạn hữu. Tối đó ta sợ thủ hạ của Cửu ca âm thầm ra tay nên tự mình đưa nàng trở về. Trên đường, nàng van ta ngàn vạn lần không cần để Thập Tam gia biết được chuyện này! Nói là cùng lắm chỉ bị một chút uất ức mà thôi, không có gì đáng ngại. Tính tình Thập Tam gia luôn nhiệt tình giúp đỡ người khác, không muốn vì bản thân mà khiến Thập Tam gia rước thêm phiền phức! Ở vào hoàn cảnh như vậy, nếu là người con gái thông thường có lẽ đã ở đó khóc đến xé ruột xé gan, vậy mà nàng ta một câu oán trách cũng không có, chỉ một lòng vì Thập Tam ca lo lắng!". Ta cúi đầu suy nghĩ, thở dài! Gặp được Thập Tam không biết là may mắn hay là bất hạnh của nàng ấy đây? Một mảnh tâm ý này chỉ sợ chính bản thân nàng ấy cũng vĩnh viễn không muốn thừa nhận nó.

Thập Tứ A Ca cũng thở dài, nói: "Ngươi đừng vì người khác thở dài nữa, chuyện của mình, chính mình cũng nên suy ngẫm lại đi. Ngươi cũng sắp tới tuổi được ra cung, so với chờ Hoàng A Mã chỉ hôn cho ngươi mà không biết sẽ phải gả cho ai, không bằng chính mình sớm tìm cách, chủ động cầu Hoàng A Mã cho ngươi tứ hôn."

Ý tứ của hắn lại giống với đề nghị của Tứ A Ca, xem ra người sáng suốt cũng biết đây mới là giải pháp tốt nhất, hơn nữa là con đường ra duy nhất.

Hắn thấy ta không nói lời nào, nói thêm: "Bát ca thật sự là rất tốt với ngươi, ngươi gả cho huynh ấy, huynh ấy khẳng định sẽ không trói buộc ngươi. Mặc kệ là ra ngoài cưỡi ngựa du ngoạn, hay là tiết nguyên tiêu cùng ta và Thập ca đi xem náo nhiệt, huynh ất nhất định sẽ tuỳ ý ngươi . Cũng không cần hàng năm ở trong thâm cung chỉ có thể nghe Thập ca kể cho ngươi những chuyện diễn ra bên ngoài. Kỳ thật hàng năm chuyện náo nhiệt mỗi khác, nếu không ta cũng sẽ không hàng năm đều đi góp vui. Chẳng qua nhìn bộ dáng của ngươi, cảm thấy càng nói nhiều cho ngươi, lòng ngươi càng khó chịu…".

"Đừng nói nữa!"

Hắn bỗng trở nên trầm mặc. Ta cố nở nụ cười, nói : "Ta phải đi về .". Hắn ôn hòa nói: "Ngươi đi đi, ta cũng muốn xuất cung."

48

Vừa mới lập hạ, thời tiết vẫn chưa hoàn toàn chuyển nóng, Khang Hi đã sai bảo chuẩn bị hành trang đi biên ngoại. Tuy rằng hằng năm đều đi biên ngoại, nhưng mỗi lần được đi ta vẫn rất vui vẻ. Dù sao rời khỏi Tử Cấm thành, quy củ cũng giảm đi nhiều, đấu tranh cũng không còn gay gắt. Phóng ngựa rong ruổi dưới trời xanh mây trắng, hưởng thụ ánh mặt trời rực rỡ, làn gió ấm áp, hương cỏ tươi nhè nhẹ, ta sẽ cảm thấy được cuộc sống vẫn rất tốt đẹp, trong lòng cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Lần này đi biên ngoại, có Thái tử gia, Ngũ A ca, Thất A ca, Bát A ca, Thập Tứ A ca, Thập ngũ A ca, cùng chín a ca khác. Ngoại trừ thỉnh thoảng nói giỡn vào câu cùng Thập Tứ, còn lại ta có thể tránh được thì đều tránh, thật sự tránh không được thì hành lễ xong là đi ngay.

Mấy ngày này dường như là những ngày cực kỳ thoải mái của ta, lúc không phải trực ban, ta luôn một mình cưỡi ngựa rong ruổi trên thảo nguyên. Bốc đồng thì đánh ngựa cuồng lên chạy dọc thảo nguyên, mệt thì nằm trên lưng ngựa thả cho nó chậm rãi đi. Nhiều khi một người cùng một ngựa, từ lúc mặt trời lên đến khi bầu trời đầy sao, chỉ ăn lương khô, uống nước, dạo ngắm nơi này, thưởng ngoạn nơi đó, vui cười cả ngày đã trôi qua. Ngọc Đàn cười nói: "Tỷ tỷ cả ngày cùng ngựa một chỗ, cứ như không muốn cùng người nói chuyện vậy ."

Ta cúi đầu cười, nghĩ ngay cả bản thân cũng không biết từ khi nào đã biến thành như vậy. Nhớ rõ từ nhỏ đến lớn, ta là người không thể chịu nổi tịch mịch dù chỉ một buổi tối, luôn muốn cùng bạn bè, tụm năm tụm ba. Khi mới tới Thâm Quyến công tác thì không có bạn bè, sau khi tan tầm cũng không dám trở về phòng, luôn ngồi ở quán bar. Khi còn tại Bối Lặc phủ thì cũng muốn bọn nha đầu cùng mình đùa giỡn, đã như vậy mà nhiều khi còn lớn tiếng ca than: "Nhàm chán quá là nhàm chán". Ta dường như vẫn không học được cách nên làm gì khi chỉ có một mình. "*Thời gian khéo dễ đẩy người theo, anh đào thêm đỏ, chuối thêm xanh*" [1]. Trải qua trong đám "hồng lục" đó, ta đã lặng lẽ thay đổi, bắt đầu hưởng thụ sự thanh tịnh của một người. Kỳ thật cuộc đời này nếu có thể thanh tịnh như vậy mà qua đi, vậy cũng là phúc khí của ta rồi.

Năm nay Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai Vương gia cùng Mẫn Mẫn không đến, chỉ có Hợp Thuật vương tử đến yết kiến Khang Hi, có điều Mẫn Mẫn đã nhờ cậy Hợp Thuật vương tử đem cho ta một phong thư. Thư chưa đọc xong, ta đã ôm bụng cười ngã vào thảm. Trong thư nàng nói từ tháng tám năm ngoái, sau khi từ biệt Khang Hi, Tá Ưng vương tử ngay cả bộ lạc của mình cũng không về, một mạch theo đuổi nàng, được A Mã của nàng mời đến ở trong vương phủ. Trong thư còn nói Tá Ưng vương tử như thế nào đi theo nàng cả ngày, lấy lòng nàng như thế nào, nàng cự tuyệt ra sao, như thế nào tự cao tự đại trêu cợt hắn. Tá Ưng vương tử lại cùng nàng đấu trí so dũng khí ra sao. Đọc từ trên xuống dưới, có vẻ như Mẫn Mẫn vẫn chưa động tâm, nhưng trong từng câu chữ lại biểu lộ sự tán thưởng của nàng đối với Tá Ưng, cùng với niềm vui không chủ ý!

Ta mơ hồ cảm giác được rằng đây sẽ là ánh sao của Mẫn Mẫn, mà Mẫn Mẫn cũng sẽ không để vuột mất hắn, bởi vì Tá Ưng vương tử sẽ không cho phép Mẫn Mẫn bỏ qua hắn. Ta dường như đã thấy hạnh phúc của bọn họ ở cách đó không xa.

Cầm thư đọc đi đọc lại, tâm tình trở nên thật tốt. Ta rốt cuộc có thể nhìn thấy ở bên cạnh mình có một cuộc tình mà cả hai người đều đồng lòng rồi, không có chỉ hôn, không có cưỡng ép, không có uất ức! Tất cả đều thuộc về chuyện của hai người – nàng và hắn!

---

1 Câu thơ dẫn từ Nhất tiễn mai – Chu quá Ngô giang của Tưởng Tiệp:
Nhất phiến xuân sầu đãi tửu kiêu,
Giang thượng chu diêu,
Lâu thượng liêm chiêu.
Thu nương độ dữ thái nương kiều,
Phong hựu phiêu phiêu,
Vũ hựu tiêu tiêu.
Hà nhật quy gia tẩy khách bào?
Ngân tự sanh điều
Tâm tự hương thiêu.
Lưu quang dung dịch bả nhân phao,
Hồng liễu anh đào,
Lục liễu ba tiêu.
Người dịch: Nguyễn Chí Viễn
(Thuyền quá sông Ngô)

Một mảnh xuân sầu đợi rượu chiêu
Dòng nước chèo thuyền
Cờ rượu lầu treo
Thu Nương độ với Tần Nương kiều
Gió lại hiu hiu
Mưa lại leo teo
Tới lúc nao về tẩy khách bào
Sinh chữ ngân điều
Hương chữ tâm thiêu
Lưu quang khéo dễ đẩy người theo
Hồng đậm anh đào
Lục đậm ba tiêu
Đây là bài thơ xuất phát từ thương xuân mà cảm hoài, bày tỏ nỗi nhớ quê nhà của kẻ tha phương(Thank nàng Tâm nhiều:X)

49

Ta xem xong thư, chạy ra khỏi trướng, dắt ngựa nhằm về hướng đại thảo nguyên, vừa giục ngựa phi thật nhanh, vừa cười lên. Mẫn Mẫn hạnh phúc khiến ta không thể không vì nàng mà cười vui. Mãi đến lúc cảm thấy mệt mỏi, mới giảm dần tốc độ, ghé vào trên lưng ngựa nghỉ ngơi , trên miệng vẫn còn nở nụ cười.

Đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bát A ca đang giục ngựa đi chậm bên sườn ngựa của ta. Nụ cười trên mặt lập tức biến mất, liền ngồi thẳng người, vừa thỉnh an hắn, vừa nói: "Nô tỳ còn có một số việc phải làm, Bối Lặc gia nếu như không có gì sai bảo, nô tỳ liền cáo lui ."

Hắn chằm chằm nhìn ta, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi từ trên sườn núi nhìn ngươi, đã rất lâu rồi không thấy ngươi cao hứng như thế.". Ta không biết nói gì, chỉ có thể cúi đầu trầm mặc . Hắn ngắm nhìn phương xa, ngưng giọng hỏi: "Ngươi thực sự buông tay sao?" Trong lòng có chút đau đớn, nhưng nét mặt vẫn bình thản, trả lời: "Đã buông!". "Trong lòng ngươi có người khác phải không?" Hắn hỏi. Ta có chút bối rối, không dám suy nghĩ sâu xa cái vấn đề này. Ta biết hắn hiểu lầm, nhưng là hiểu lầm liền hiểu lầm đi, miệng chỉ thản nhiên trả lời: "Không có."

Hắn nghiêng đầu nhìn ta một hồi nói: "Ba năm sau đến tuổi ra cung , chẳng lẽ ngươi nguyện ý để hoàng a mã chỉ hôn cho ngươi?". Ta thuận miệng nói: "Chuyện của ngày mai, để ngày mai tính! Chạy trời cũng không khỏi nắng, cần gì phải suy nghĩ nhiều?". Nói xong khom người cáo lui, miệng hắn mang theo tia cười lạnh gật đầu, phất tay để cho ta đi. Ta giục ngựa quay đầu, giương lên roi đánh ngựa đi.

50

Chạy chưa được bao xa, đã thấy Thập Tứ đang ghìm cương ngựa đứng ngay trên sườn núi xa xa trông sang phía bên này. Thầm nghĩ lúc này mà thúc ngựa chạy lên trên ấy , với tính khí của hắn chỉ sợ lại cùng nhau cãi cọ một trận to , đơn giản là cứ giả vờ làm như không thấy, tự thúc ngựa quay trở về doanh trại.

Sau khi đã đem ngựa dắt về chuồng,ta chầm chậm đi về phía lều trướng của mình, trong lòng dấy lên một vị chua xót khó tả, tự cúi đầu trầm mặc, chợt nghe có tiếng gọi : "Nhược Hi! Đang suy nghĩ cái gì vậy?". Vội vàng ngước đầu lên, đã thấy Hợp Thuật Vương tử cùng Thái tử gia đứng cách đó không xa đang mỉm cười tủm tỉm, ta vội cúi người thỉnh an. Không biết là vì Mẫn Mẫn hay do khối ngọc bội kia mà Hợp Thuật vương tử lại đối đãi đặc biệt với ta không giống như những người khác, bình thường đều gọi thẳng tên ta, như gọi tên Mẫn Mẫn vậy; lại nhiều lần bảo ta ở trước mặt hắn không cần phải câu nệ khách khí quá như thế , ta cũng nói với hắn rằng đó là việc mà ta phải làm thôi.

Hợp Thuật vương tử cười nói: "Quan sát ngươi cả buổi, từ đầu đến cuối cũng không thèm để tâm xung quanh gì cả!". Ta cũng cười cười hối lỗi cúi người nói: "Đúng là nô tỳ đã thất lễ, thỉnh Thái tử gia cùng Vương tử trách phạt ạ!". Hắn thở dài: "Chỉ là một câu nói đùa vui , lại không có trách cứ gì ngươi, vậy mà đã gấp gáp nhận lỗi, cần gì phải cẩn thận đa lễ đến vậy? Mẫn Mẫn nếu được một nửa như ngươi, a mã và ta cũng sẽ đỡ phải bận tâm biết bao nhiêu! Hiện tại ngươi ở trong cung hầu hạ, không có cơ hội, đợi sau này khi ngươi đã ra khỏi cung, tiếp đó hãy đến Mông Cổ mà chơi vui vẻ một thời gian, tới lúc ấy nhân tiện cũng sẽ từ từ sửa lại cho ngươi cái tính đa lễ này!". Thái tử gia cười nói : "Hiện tại đúng là không có cơ hội thật, Hoàng a mã đi đến bất cứ nơi nào cũng phải có nàng bên cạnh. Song chỉ có điều sang năm, nàng đã đến tuổi ra khỏi cung, hoàng a mã cũng sẽ ban cho một cái hôn sự, Vương tử mà muốn mời á, chỉ sợ là không mời nổi người thôi!" Hợp Thuật vương tử khẽ cười nhẹ, cũng không nói thêm gì nữa.

Sao mà tất cả mọi người ai cũng quan tâm đến hôn sự của ta thế không biết, người người trong lòng đều lo lắng đến thế ư? Còn không thấy ta chưa rước đủ phiền phức ,cứ năm lần bảy lượt phải nhắc khéo ta mới được à! Không muốn dây dưa hơn nữa, khóe miệng ta cố nặn ra một nụ cười, hành lễ xin cáo lui, thái tử gia liếc mắt nhìn ta cười, rồi cũng để cho ta lui ra.

Khi gió thu dần thổi đến, Khang Hy quyết định dỡ trại quay về kinh, ngồi trong xe ngựa thầm nghĩ đến liệu sang năm có thật mọi thứ đều trôi qua không dễ dàng như vậy, phải xốc lại tinh thần trước đã, mới đủ sức để chống chọi lại một cơn phong ba bão táp cung đình. Lại nghĩ đến khả năng bị chỉ hôn là rất lớn, càng gieo sầu lên đuôi mắt. Rốt cuộc ta nên làm cái gì bây giờ?

51

Khang Hy năm năm mươi lăm, tháng chín, Sướng Xuân Viên

Khang Hy sau khi đi tái ngoại trở về ,nhân tiện trực tiếp vào ở thẳng luôn tại Sướng Xuân Viên, cách phủ đệ của các vị a ka cũng gần, trái lại thuận tiện cho các vị đó ngày ngày ra ra vào vào!

Hôm nay đúng lúc đụng phải Thập Tứ a ka, trông hắn cũng không có vẻ gì vội vàng, liền gọi hắn lại,kín đáo dò hỏi hắn sự tình của Thập a ka và Thập phúc tấn hồi đó. Từ cái lần ở ngự hoa viên Khang Hi lệnh cho các vị a ka cùng nhau đi dạo chơi, nhưng về sau Thập a ka lại cáo ốm, việc này ta vẫn cứ luôn thắc mắc trong đầu, muốn tìm Thập Tứ hỏi cho ra nhẽ nhưng sau cùng lại chưa có cơ hội. Khi không chạm mặt thì ta đã quên; khi nhớ tới lại là lúc không thích hợp để hỏi.

Hắn cười nhạo nói: "Nếu không phải từ nhỏ đều đã biết việc của ngươi, không thì sẽ hiểu lầm ngươi! Sao ngươi lại như vậy nhỉ? Cứ quan tâm đến chuyện riêng của vợ chồng nhà người ta như thế! Không biết là trong cái đầu ngươi cả ngày suy nghĩ cái quái gì nữa?" Nói tới nói lui, nhưng lại cũng chính là hắn tình nguyện cười nói kể lể lại hết sự tình mà hắn chứng kiến, ta một mặt nghe, một mặt nghĩ đến đều là thẳng tính này, tính khí đều cấp bách này, đều là nhịn không nổi tức giận, nhưng cũng có thể xem đều là những con người tính tình chân thật, thật đúng là một đôi oan gia vui vẻ, nhao nhao ào ào vậy mà vẫn sống được qua ngày!

Hai người đang vừa nói vừa cười, Ngọc Đàn sắc mặt tái mét ở đâu chạy đến trước mặt, hấp tấp thỉnh an Thập Tứ, nhìn ta muốn nói mà lại thôi. Ta ngừng cười hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Nàng liếc nhìn Thập Tứ, rồi nhìn chằm chằm vào ta nói: "Thái tử gia….vừa mới…cùng vạn tuế gia muốn…tỷ tỷ! …Là cầu vạn tuế gia tứ hôn!"

52

Trong đầu ta một tiếng nổ "đùng", trong nháy mắt trời long đất lở. Chân muốn nhũn ra, thân muốn ngã quỵ, Ngọc Đàn vội đỡ lấy ta. Hai bên tai chỉ nghe thấy tiếng "ong ong", Ngọc Đàn dường như vẫn đang nói chuyện, nhưng một câu ta cũng không nghe thấy, thầm nghĩ ta rốt cuộc đã gây ra oan nghiệt gì, ông Trời cuối cùng đối với ta một chút rũ lòng thương xót cũng không có sao?

Đợi đến khi ta phục hồi lại tinh thần, mới biết mình đã ngồi ở trong phòng. Ngọc Đàn thấy ta đang nhìn nàng, khóc lóc nức nở nói: "Hảo tỷ tỷ! Người đừng làm muội sợ!". Ta cạn kiệt sức lực chỉ chỉ vào chén trà, nàng vội vã bê qua đối diện ta, để ta uống vài chén, ta chỉ còn cảm giác được một nỗi trống trải mênh mang, không biết ta nên nghĩ cái gì, nên làm cái gì.

Ta thuận miệng hỏi: "Thập Tứ a ka đâu?" Ngọc Đàn nói: "Thập Tứ gia vừa nghe xong, đã chạy đi một mạch, chỉ căn dặn muội chăm coi tỷ cho tốt thôi!"

Ngọc Đàn dỗ dành nói: "Tỷ tỷ! Trước tiên tỷ chớ vội, vạn tuế gia còn chưa có gật đầu mà!"

Ta im lặng một hồi lâu, nghĩ không thể như thế được, sự việc tuyệt đối không thể để như vậy! Quay qua Ngọc Đàn nói: "Muội tỉ mỉ đem hết chuyện hôm nay kể từ đầu đến đuôi, từng câu từng chữ mà nói hết một lần, ngay cả ánh mắt của hoàng thượng trông ra sao cũng phải thuật lại cho ta nghe hết!"

Ngọc Đàn nói: "Sau khi Thái tử gia tới, Vân Hương tỷ tỷ lệnh muội đi dâng trà, khi muội bưng khay trà đi vào trong, thì Thái tử gia đang quỳ trên mặt đất, nói với hoàng thượng "…Nhược Hi sang năm đã đến tuổi xuất cung, nàng tính nết ôn thuận, biết lễ nghi, nhân phẩm và tướng mạo cũng là xuất chúng hơn người, cho nên nhi thần cả gan, muốn cầu xin hoàng a mã làm chủ, ban nàng cho nhi thần làm trắc phi!" Hoàng thượng im lặng một hồi mới nói "Nhược Hi ở bên cạnh trẫm cũng đã nhiều năm, vẫn luôn tận tâm hầu hạ. Trẫm vốn định sẽ để nàng ở lại lâu hơn một thời gian, đợi năm tới tìm một nơi tốt chỉ hôn cho nàng, cũng không uổng nàng bao năm hầu hạ bên trẫm. Hôm nay sự tình đột ngột, trẫm phải cân nhắc một chút đã…" Sau đó, muội cố làm cho xong việc dâng trà, không có biện pháp nào để lưu lại, chỉ có thể rút lui! Cũng tại lúc đó trong lòng đang hết sức kinh hãi, sợ là với vẻ mặt khác thường lại khiến cho Hoàng thượng và thái tử gia nhìn ra mà sinh nghi, vẫn luôn không dám ngẩng đầu lên, vì vậy cũng chưa có chú ý qua vẻ mặt của hoàng thượng và thái tử gia."

Tỉ mỉ suy nghĩ lại, tâm tư thái tử gia ta có thể hiểu được phần nào. Không ngoài ba nguyên nhân, một là vì Khang Hi, hai là người Mông Cổ, ba là a mã của ta. Mà trong đó hiển nhiên nhân tố người Mông Cổ chiếm phần lớn. Cả triều đều biết người Mông Cổ cùng thái tử gia quan hệ bất hòa, hắn vì củng cố vị trí thái tử của chính mình, vẫn muốn được cùng người Mông Cổ thân thiện hữu hảo.

Còn đối với tâm tư của Khang Hi thì một chút manh mối ta cũng không biết. Nếu như Khang Hi ân chuẩn, thì ta nên làm sao đây, lẽ nào phải gả cho thái tử thật sao? Nếu ta kháng chỉ? Chẳng lẽ thật như tứ a ca nói phải chuẩn bị trước ba thước vải trắng sao? Ta biết kết cục của người khác, duy chỉ có kết cục của bản thân là không biết. Chẳng lẽ đây là kết cục mà ông Trời chuẩn bị cho ta sao? Nghĩ tới nghĩ lui không khỏi cảm thấy bi ai, nhịn không được gục ở tháp thượng bật khóc.

Buổi tối Ngọc Đàn cố ý lưu lại trông giữ trong phòng ta, ta mệt mỏi nói: "Yên tâm về phòng đi! Chẳng lẽ muội sợ ban đêm ta sẽ tự tử sao? Vạn tuế gia còn chưa gật đầu, sự việc vẫn còn chưa tới đường cùng. Hơn nữa, cho dù đã là đường cùng, ta cũng không cam lòng nhận mệnh như vậy! Muội cứ để ta một mình yên tĩnh đi!". Ngọc Đàn thấy ta đã nói đến vậy, buộc lòng phải quay trở về phòng.

Ta nằm trên giường miên man suy nghĩ, nước mắt cứ thế mà tuôn rơi. Năm đó nhìn thập a ca bi phẫn khi được tứ hôn, hôm nay mới biết được đâu chỉ là bi phẫn, mà còn là tuyệt vọng tột cùng!

Mặc thêm áo khoác, chậm rãi đi tới dưới gốc cây quế hoa. Nghĩ tới sắc mặt ngày trước của thái tử gia, lại cả bộ dạng của hắn khi nhìn thấy Mẫn Mẫn, chỉ cảm thấy ghê tởm đến cực điểm. Ôm gốc hoa quế, dán mặt vào thân cây, nước mắt lại tuôn ra. Ta có phải là sai lầm rồi không? Sự kiên trì của bản thân chẳng lẽ cuối cùng lại gây hại cho chính mình? Bất luận là Tứ a ca, Bát a ca hay là Thập a ca, so ra vẫn tốt hơn là gả cho thái tử gia!

Tứ a ca, Thập Tứ a ca, Bát a ca đều đã nhắc nhở ta, nhưng trong lòng vẫn thầm hy vọng mình còn một chút may mắn, cảm thấy chỉ còn vài năm nữa thôi, nhưng không ngờ rằng, ta không nghĩ đến, người khác lại nghĩ đến, nay có hối hận cũng đã muộn. Trầm tư một hồi, khóc than một hồi, bất tri bất giác trời đã sáng rõ.

"Tỷ tỷ sao lại chỉ mặc mỏng manh như vậy?" .Ngọc Đàn mở cửa ra vừa sợ hãi kêu lên, vừa bước tới đỡ ta, chạm vào thân thể của ta liền nói: "Trời ạ! Nóng quá đi! Tỷ tỷ, rốt cuộc người đã ở bên ngoài này bao lâu rồi?" .Ta mơ hồ được nàng đỡ đến bên giường nằm xuống. Nàng một mặt thay ta đắp chăn, một mặt nói: "Tỷ tỷ, người ráng nhịn một chút, ta đi tìm Vương công công mời thái y tới!".

54

Ngọc Đàn hầu hạ ta uống thuốc, cả người mờ mịt cùng mơ hồ. Nếu nói là mơ hồ, nhưng những tiếng động Ngọc Đàn làm ra trong phòng ta đều nghe được rõ ràng, nói là tỉnh táo, lại cảm thấy mí mắt nặng như núi, cố gắng thế nào cũng không mở ra được.

Không biết nằm bao lâu, cổ họng cảm thấy nóng rát âm ỉ đau, muốn được uống nước. Mấp máy miệng nhưng lại không thốt ra được thành tiếng. Cảm giác hình như Ngọc Đàn đang ngồi bên cạnh, nhưng tay chân đều mềm nhũn, không thể chạm được tới nàng. Cảm thấy vô cùng thống khổ mà cau mày.

"Muốn uống nước sao?". Một giọng đàn ông vang lên, nói xong liền đỡ ta ngồi dậy, đem nước đưa đến bên miệng, từng chút từng chút đút cho ta. Uống xong nước, hắn lại đỡ ta nằm xuống. Cúi đầu nói bên tai ta: "Hoàng a mã còn chưa hạ chỉ, sự việc vẫn có thể xoay chuyển được!" . Ta nghe ra là thanh âm của Tứ A ca, trong lòng đau xót, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Hắn dùng tay giúp ta lau khô nước mắt, nói: "Đừng suy nghĩ gì thêm nữa, nghe lời thái y dặn dò, trước mắt cứ lo dưỡng bệnh cho tốt! Ngọc Đàn bị ta sai người giữ chân, có lẽ cũng sắp trở về, ta không thể ở lâu thêm nữa". Nói xong liền xoay người bước đi.

Ta không biết bàn tay lấy đâu ra khí lực, liền nắm tay áo hắn không chịu buông. Có lẽ đơn giản do biết hắn là Ung Chính, là hoàng đế tương lai, cho nên mù quáng cho rằng trên đời này nếu có một người có thể cứu ta, không phải hắn thì còn là ai. Hắn bất đắc dĩ trở lại ngồi xuống, cúi đầu dừng ở trước mặt ta. Ta nói không ra lời, chỉ biết chảy nước mắt. Hắn lạnh lùng nói: "Ngươi thật là, trước kia ta nói nhiều đạo lý như vậy, một câu ngươi cũng không thèm nghe, nay xảy ra cớ sự như vậy, nắm tay áo của ta làm cái gì?".

Ta tỉnh táo lại, hắn là hoàng đế tương lai, không phải hoàng đế hiện tại. Hơn nữa, cho dù hắn có biện pháp, thì dựa vào cái gì vì ta mà hắn đi đắc tội với thái tử gia? Ta liền buông tay áo của hắn ra, nhắm hai mắt lại, chỉ có nước mắt vẫn theo khóe mắt chảy xuống. Hắn khom người lại giúp ta đem nước mắt lau đi, giọng nói trầm nhẹ vang ở bên tai: "Ta hiện tại không có cách nào cho ngươi một lời hứa hẹn, bởi vì ta cũng không biết chính mình có biện pháp nào không. Muốn ngươi dù sao cũng là thái tử gia, nhưng ta cũng sẽ không bỏ mặc mà không để ý đến ngươi." .Nói xong, giúp ta đắp lại chăn sau đó liền mở cửa rời đi.

Uống bốn chén thuốc, buổi tối Ngọc Đàn lại đắp thêm chăn, giúp ta lau khô mồ hôi. Đến ngày thứ hai, mặc dù vẫn còn nặng đầu, thanh âm khàn khàn, cơn sốt cũng đã hạ, người cũng tỉnh tảo không ít. Cả ngày hôm qua đều chưa ăn miếng cơm nào, hôm nay giữa trưa, Ngọc Đàn liền bưng lại một bát cháo, đút cho ta ăn. Dùng xong, nàng giúp ta súc miệng, rồi lau mặt cho ta, thu thập hộp đồ ăn đi ra cửa, rồi dặn dò nói: "Muội đi một lát rồi quay lại!"

Ngồi mở to mắt suy nghĩ, nhìn chăm chú lên đỉnh màn, nghĩ tới nếu như Khang Hi thật có ý tứ hôn, ta rốt cuộc phải làm gì mới có thể khiến cho Khang Hi không đem ta ban cho thái tử gia đây? Biết thái tử gia sang năm sẽ bị phế, nếu ta có thể kéo dài thời gian đến lúc đó, Khang Hi hẳn là sẽ không tứ hôn nữa! Nhưng nếu quả thật Khang Hi có ý, ta làm sao có khả năng kéo dài lâu như vậy?

Đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng đẩy cửa, nghĩ là Ngọc Đàn đã trở về. Ta cũng không để ý tới, vẫn cứ tiếp tục nghĩ ngợi. "Nhìn có vẻ đã tốt hơn nhiều rồi!". Ta nghiêng đầu nhìn lại, Thập Tứ đang đứng bên giường cúi đầu nhìn ta. Ta chống tay muốn ngồi dậy, hắn liền ngăn cản, nói: "Cứ nằm xuống nghỉ đi! Không cần đa lễ như vậy!". Nói xong, tiện tay kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường.

Hắn yên lặng một lúc, đột nhiên ngồi chồm bên giường, sát tại bên tai ta thấp giọng nói: "Biết thái tử gia tại sao muốn cưới ngươi không? Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai Vương gia tấu xin Hoàng a mã tứ hôn cho Tá Ưng vương tử cùng Mẫn Mẫn, tấu chương hôm nay vừa tới! Tin tức của hắn thật nhanh nhạy!" . Hắn cúi đầu "hừ" lạnh một tiếng, nói: "Phức tạp trong chuyện này hôm khác sẽ nói tỉ mỉ cho ngươi biết. Hôm nay chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi có muốn gả cho thái tử gia không?" .Ta lắc đầu. Hắn nói: "Bát ca hiện tại không thể ghé thăm ngươi! Huynh ấy nhờ ta chuyển lời cho ngươi, nghĩ biện pháp trước mặt hoàng a mã kéo dài mấy ngày, chỉ cần mười ngày, mọi chuyện sẽ có thể xoay chuyển!"

Nói xong, hắn lại ngồi xuống ghế. "Thập ca cũng muốn tới đây gặp ngươi, có điều lại nhớ tới ngươi đang bệnh, sợ rằng cũng không đủ sức gặp nhiều người nên nhờ ta đi đại diện."

Trong lòng có chút sợ hãi rồi lại có phần vui mừng ,cứ chăm chú nhìn Thập Tứ. Hắn kiên định gật đầu, ta mang theo âm thanh nức nở nói: "Đa tạ!" .Hắn giật mình nói : "Giọng nói làm sao lại thành ra như vậy? Giống như là tiếng vịt vậy!".

Ta nhếch khóe miệng, muốn cười nhưng trong lòng quá mức cay đắng, cũng chỉ có thể lẳng lặng nhìn Thập Tứ. Thập Tứ thở dài chỉ tiếc rèn sắt không thành: "Trước kia nói ngươi sớm vì bản thân mà quyết định, ngươi không nghe. Nay đến tình trạng này mới biết hối hận . Gả cho Bát ca so với gả cho thái tử gia không phải là tốt hơn trăm ngàn lần sao?"

Nhìn mắt ta rưng rưng. Thập Tứ vội nói: "Dưỡng bệnh cho thật tốt, đừng quan tâm thêm chuyện gì nữa. Ta trở về đây, những ngày tới sợ rằng cũng không thể đến thăm ngươi, ngươi phải tự chăm sóc bản thân cho tốt đó."

Hắn vừa đi, Ngọc Đàn liền bưng một chén đường đi vào. Ta hỏi nàng: "Muội không cần trực sao?". Nàng trả lời: "Lý Am Đạt biết tỷ tỷ bị bệnh, cố ý để ta tới săn sóc tỷ tỷ!". Nói xong, liền đút cho ta uống nước đường.

Ta nói: "Không muốn uống!". Ngọc Đàn liền cười nói: "Tỷ tỷ uống một ít đi! Nước này giúp thông nhuận cổ họng!". Ta lắc đầu, ý bảo nàng đem đi. Nàng lại khuyên vài câu, thấy ta hoàn toàn không có phản ứng, đành phải để qua một bên.

Rốt cuộc sự tình có thể xoay chuyển là làm sao đây? Hơn nữa Thập Tứ chỉ nói có thể xoay chuyển, nói cho cùng là cũng không nhất định sẽ như vậy! Có điều ít nhất hiện tại cũng có con đường tạm thời có thể đi! Nếu như kéo dài mấy ngày, hẳn là cũng có thể, cho dù Khang Hi tứ hôn cho ta, cũng không có khả năng ngay lúc ta bệnh mà hạ chỉ để ta mang bệnh tiếp chỉ. Nghĩ như vậy trong lòng liền cảm thấy yên ổn một ít!

Đang thầm cân nhắc, Ngọc Đàn bưng thuốc đi vào. Đặt trên bàn, rồi đỡ ta đứng lên. Ta kéo tay nàng, ý bảo nàng ngồi xuống bên cạnh, rồi nói: "Ngọc Đàn, thuốc này ta không thể uống!". Nàng kinh ngạc nhìn ta, ta khẽ nói tiếp: "Mấy năm nay ta vẫn luôn coi muội như muội muội ruột của mình, ta cũng không dối gạt gì muội! Muội hẳn có thể đoán được ta không muốn gả cho thái tử gia, trước mắt không có biện pháp khác, chỉ có thể mượn bệnh kéo dài, nhưng lại không có khả năng giả bệnh, Lý Am Đạt hỏi thái y thì sẽ rõ ngay. Cho nên thuốc muội cứ bưng tới như bình thường, không thấy ai liền đổ đi giúp ta."

Ngọc Đàn cắn môi nhìn ta một hồi lâu, cuối cùng gật đầu. Ta cười nắm tay nàng, nàng quay đầu lau nước mắt, hai vai hơi co rúm! Một mặt thì thào lẩm bẩm: "Tại sao? Tại sao lại phải như vậy? Ngay cả là tỷ tỷ mà cũng như vậy…"

Ai! Số mệnh sau này của nàng sẽ như thế nào đây? Đợi đến tuổi ra cung, đã sớm qua tuổi gả chồng, với hoàn cảnh của nàng cũng không thể nương tựa được vào gia đình! Nếu chọn không lấy chồng, chỉ có thể ở nhờ huynh đệ cả đời, cuộc sống như vậy sẽ khó khăn đến nhường nào chứ? Nếu chọn lập gia đình, chỉ sợ rất khó tìm được phu quân! Nàng là một người con gái thông minh khéo léo, nếu là ở hiện đại, chỉ cần chịu cố gắng thì không sợ không có cơ hội. Nhưng bây giờ ta chỉ nhìn thấy một tương lai tối đen như mực! " Phụ nữ giống như làm từ nước " [1] đó là bởi vì xã hội này trừ ra tam tòng – "Tòng phụ, tòng phu, tòng tử", không cho người phụ nữ một đường ra nào khác, nữ tử kiên cường trong xã hội nam quyền cũng chỉ là bọ ngựa đá xe, người phụ nữ sao có thể không rơi lệ đây?

---

1 Phụ nữ giống như làm từ nước " chỉ những phụ nữ khóc nhiều, đụng một cái là khóc, lúc nào cũng có thể chảy nước ra được.

56

Hôm qua tuy cả ngày không hề uống thuốc, nhưng hôm nay lại cảm giác trong người khỏe lên đôi chút. Phỏng chừng nguyên do chắc là ta ngày thường trong viện thường hay nhảy dây, ngoài ra còn luôn tập vài động tác trước khi lên giường đi ngủ, lúc đó chỉ nghĩ sức khỏe là quan trọng nhất, ta chỉ có một thân một mình trong cung, ngộ nhỡ mà bị bệnh thì người gánh khổ chỉ có bản thân mình thôi. Y học cổ đại lại lạc hậu như thế, hãy xem <Hồng Lâu Mộng> thì rõ, một người chỉ hơi cảm lạnh chút xíu mà cũng có thể chuyển thành lao bệnh hiểm nghèo bất cứ lúc nào, không thể không sợ cho được. Cho nên vẫn luôn ý thức duy trì thói quen tập luyện như thời còn ở hiện đại, nhưng hôm nay đã bắt đầu cảm thấy hối hận rồi. Đặc biệt là sau khi thái y chẩn mạch, cười nói với ta : "Cô nương ngày thường bảo dưỡng thật tốt! Chắc khoảng bốn năm ngày nữa, chăm sóc tốt một chút là khỏi bệnh hẳn đấy!" Bên trong lòng dạ ta đau khổ cực kỳ, trên mặt còn phải cố làm như vui vẻ lắm khi nghe thấy tin tốt lành đó.

Ngọc Đàn bê thuốc đi, ta cong người đờ đẫn nằm tựa trên giường, bỗng nghe có tiếng gõ cửa, thuận miệng nói : "Vào đi!" Đẩy cửa vào chính là Tiểu Thuận Tử, hắn bước nhanh đến bên giường vừa đánh tay thỉnh an, vừa thấp giọng nói với ta: "Gia sai ta chuyển lời lại cho cô nương một chữ, "tha" (kéo) [1]!". Nói xong đã xoay người vội vã chạy đi mất.

---

1 Kéo : chắc là kéo dài thời gian.

57

Buổi tối xua đẩy Ngọc Đàn trở về phòng nghỉ ngơi, ước chừng nàng đã say giấc nồng. Tiện tay khoác tạm bộ y phục, rời khỏi giường mở rộng cửa, đứng trong sân viện, Bắc Kinh tháng chín, đêm khuya có phần trong trẻo nhưng lạnh giá.

Tự đứng một mình trong gió bấc se sắt lạnh run rẩy một hồi lâu, thầm nghĩ đến lần trước khi đột ngột nghe tin dữ ,bên cạnh đau lòng chính là vì trúng gió mà nhiễm lạnh, cuối cùng lại lên cơn sốt, nhưng chỉ sợ lúc ấy do bị sốc là nhân tố chiếm phần lớn. Lần này đã chuẩn bị tâm lý hứng gió, nhưng e sẽ không thành công. Nên tiến vào phòng bên, đổ đầy nước lạnh vào chậu, châu đầu vào dội nước lên , toàn thân từ đầu đến chân đều sũng nhẹp nước. Rồi cứ thế đón gió mà đứng, buộc hai tay để cao trên đầu, nhắm mắt lại, cắn chặt khớp hàm, cả cơ thể vươn thẳng rùng mình đấu tranh với cái buốt lạnh.

"Hảo tỷ tỷ! Tỷ sao lại tự đày đọa bản thân như vậy chứ?". Ngọc Đàn một mặt hét to, một mặt xông lên lôi kéo ta vào nhà. Ta đẩy nàng ra, nói: "Không cần xen vào chuyện của ta, tự mình quay về nghỉ đi!". Nàng lại càng kéo ta mạnh hơn, ta nói: "Muội nghĩ là ta vui sướng khi hành hạ bản thân mình lắm sao? Đây là biện pháp duy nhất trong lúc này ta còn có thể nghĩ ra để tự cứu lấy mình! Muội nếu cứ như vậy chính là đang hại ta, uổng cho ta ngày thường vẫn luôn xem muội là người tri tâm!"

Ngọc Đàn thả tay, chỉ yên lặng nhìn ta rơi lệ, ta không để ý đến nàng, quay người lại múc cho mình thêm một chậu nước, đứng tại nơi gió lùa trong đêm khuya giá lạnh cho đến khi trời hừng đông, người như bị thiêu cháy, đầu cũng trở nên váng vất.

Ngọc Đàn đỡ ta vào nhà, lau khô tóc cho ta, rồi thay đổi y phục,cẩn thận đắp kín chăn mền , ta không ngừng dặn đi dặn lại nàng: "Trước hết đừng vội mời Thái y, đợi khi tóc ta khô, muội sờ vào đầu ta thấy nóng, khi ấy mới đã đi gọi nhé!". Bởi vì phải gánh vác quá nhiều những tâm tư buồn phiền, bao nhiêu ngày rồi chưa có lúc nào là nghỉ ngơi thoải mái, định gồng người chống lại mệt mỏi để thanh tỉnh một lúc, rốt cuộc trong mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lần này đã bệnh, đúng là bệnh lại càng thêm bệnh, cổ đại lại không có phương thuốc hạ sốt tốt, hôn mê ba đến bốn ngày sau, người mới tỉnh lại, an dưỡng bốn đến năm ngày mới bắt đầu từ từ bình phục, mặc dù vẫn chưa khỏe lắm nhưng cũng đã không cần có Ngọc Đàn suốt ngày bên cạnh chăm sóc, lại nghĩ đến thái độ của Khang Hy không biết đã xoay chuyển được chút nào chưa, liền căn dặn Ngọc Đàn quay trở lại làm việc như bình thường và nhớ lưu tâm hết thảy mọi việc xảy ra, nàng nhu thuận gật gật đầu, tỏ ra mọi thứ đều đã nắm rõ.

Nháy mắt đã đến tháng Mười, nhưng vẫn không mảy may có chút động tĩnh nào, Ngọc Đàn chỉ nói với ta, Lý Phúc Toàn có hỏi qua nàng về bệnh tình của ta, vẻ mặt không giống bình thường lắm, nhưng có dặn dò nàng đặc biệt chăm sóc ta cho tốt! Trong lòng ta lại bất an,tự dưng bệnh ở đâu lại kéo đến nhanh như vậy, thật khéo lại đúng vào thời gian này, rốt cuộc trong lòng Khang Hy sẽ nghĩ như thế nào đây?

58

Từ lúc Thập Tứ đến xem ta đến nay đã được mười lăm ngày, nhưng vẫn chưa nhìn ra được bất cứ cái gì có thể xoay chuyển tình thế. Một hôm đang ở trong phòng buồn lo, Ngọc Đàn vội vã bước vào, đóng cửa cẩn thận, lại gần ta ngồi xuống, nhỏ giọng nói " Nghe nói hôm nay trên triều , Trấn Quốc Công Cảnh Hi gia nhắc lại chuyện xưa, khẩn cầu Vạn tuế gia điều tra việc cha con Thống lĩnh bộ quân Thác Hợp Tề đang trong lúc lo việc tang ma cho Đa La An quận vương, Mã Nhi Hồn Vương gia lại mở tiệc chiêu đãi các đại thần cùng với vụ án tham ô ngân khố trái phép."

Ta tinh tế suy nghĩ một lần, Cảnh Hi là con trai của An Thân Vương Nhạc Nhạc , cậu của bát phúc tấn, đều thuộc Chính Lam kỳ cùng với Bát a ca, nhất định là người ủng hộ Bát a ca, mà Thống lĩnh bộ quân Thác Hợp Tề là người của Thái tử gia, phải chăng đây là muốn chống lại Thái tử gia! Chẳng lẽ cái này chính là việc dùng để xoay chuyển tình hình sao?

"Vậy Vạn tuế gia nói như thế nào?" Ta hỏi. Ngọc Đàn trả lời: "Bởi vì tấu trình nói có dấu hiệu cho thấy tham dự bữa tiệc ước chừng hơn mười người, trừ Thống lĩnh bộ quân Thác Hợp Tề , Đô Thống Ngạc Thiện, Hình Bộ Thượng Thư Tề Thế Võ , Binh Bộ Thượng Thư Cảnh Ngạch đại nhân ra, đa phần là Đô Thống, phó Đô Thống Bát Kỳ cùng võ quan cấp dưới. Vạn tuế gia rất coi trọng chuyện này , hạ lệnh trước mắt giao cho Tam vương gia chịu trách nhiệm điều tra, nếu như xác thực đúng như Trấn Quốc Công sở tấu, sẽ giao do Hình bộ tra xét đến cùng vụ án này."

Tất nhiên là muốn tra xét đến cùng rồi! Từ sau khi phục lập Thái tử, Khang Hi vẫn luôn lo lắng Dận Nhưng có thể bức vua thoái vị. Mà lần này những người tham dự tiệc đa phần là quan võ, nắm giữ quyền lực quân sự nhất định. Đặc biệt là Thống lĩnh bộ quân, hàm nhất phẩm, giống như là Tư lệnh thủ vệ kinh thành, trực tiếp chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cuộc sống của Hoàng đế, Khang Hi làm sao có khả năng yên tâm để bọn họ lén kết giao chứ? Một khi tra ra bất cứ điều gì bất lợi cho thái tử, lần thứ hai bị phế của Thái tử cũng sắp tới rồi. Mà nếu Bát a ca chọn việc này để chống đối, sẽ tuyệt đối không bắn tên không vào đích.

Nghĩ tới, miệng không nhịn được hé ra một tia cười, thanh kiếm treo trên đỉnh đầu kia rốt cuộc tạm thời được dời đi. Nếu việc lòng nghi ngờ của Khang Hi với thái tử sắp thành sự thật, sẽ không lý nào đem ta gả cho hắn. Nếu theo như suy nghĩ của bọn họ, hôm nay ta cùng với hai đại hiển tộc của Mông Cổ đều có quan hệ! Sao có thể đem tài nguyên tốt như vậy lãng phí cho thái tử chứ?

Vậy ra tranh đấu lần hai phế thái tử hiện tại đã từ trong tối chuyển ra ngoài sáng . Bát A Ca chỉ sợ đã sớm bố trí sẵn sàng, chẳng qua là đang chờ thời cơ mà thôi, nếu không sẽ không thể vừa ra tay đã chuẩn xác như vậy; Tứ a ca nếu có thể sai người nói cho ta trì hoãn thời gian, vậy là hắn cũng đã biết sẽ có ngày hôm nay trên triều, xem ra là lần này hắn muốn cùng Bát a ca hợp tác lật đổ thái tử rồi. Chỉ là lần này ta đã sắm vai gì trong đó đây? Có lẽ là chất xúc tác rồi ! Không có ta thì sớm muộn chuyện này cũng vẫn xảy ra , nhưng vì ta có liên quan tới người Mông Cổ, liên quan tới thái độ của Khang Hi, cho nên nhìn từ góc độ nào đó, chuyện này có lẽ sớm hơn so với bọn họ dự kiến một chút. Trong tay không có sách sử nên ta không biết những việc này có giống như lịch sử phát triển mà ta biết hay không? Cảm thấy có phần hoang mang, rốt cuộc là vì ta nên lịch sử mới như thế? Hay bởi vì là lịch sử như thế nên mới có chuyện của ta đây?

Nét cười vẫn đó, nhưng đã dần xót xa. Ta trốn qua trốn lại mà không ngờ được mình đã lạc vào giữa gió lốc! Trước kia vẫn một mực làm khán giả đứng nhìn, nhìn mọi người đi tới kết cục của bọn họ, hôm nay thì bản thân cũng bị kéo vào trong vở diễn này. Sau này ta nên đi nơi nào? E rằng từ giờ không phải cứ không phạm sai lầm là có thể vô sự, chỉ sợ là ta không động, gió lốc cũng sẽ không bỏ qua ta. Lần sau sẽ không còn được may mắn như lần này nữa, giờ phải nghĩ cách làm sao để bảo toàn được chính mình.

59

Trong lòng u sầu, mỗi ngày đều lo nghĩ liên miên, bệnh cũng không thể tiến triển tốt được, thậm chì còn bị mấy lần ốm lại. Lúc khoẻ hẳn cũng đã là cuối tháng mười rồi.

Đây là lần đầu tiên sau khi ngã bệnh ta nhìn thấy Khang Hi, trong lòng có chút thấp thỏm, vài ba lần kích động đã định để Thu Thần đi dâng trà còn mình rời khỏi đó, nhưng cuối cùng lý trí vẫn khống chế được bản thân, vẫn cùng Ngọc Đàn mang trà đi vào..

Thái giám đứng bên ngoài nhìn thấy ta lập tức vén rèm lên, quét mắt một vòng thì thấy Tam, Tứ, Bát, Cửu, Thập, Thập Tam, Thập Tứ a ca đều đang ngồi ở đó. Ta thở sâu, trấn định lại, bước từng bước vào phòng. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Khang Hi nghiêng đầu suy tư, ta nhẹ nhàng đặt chung trà trên án, khom mình hành lễ, Khang Hi cũng không hề liếc mắt nhìn ta, thầm thở ra một hơi, đi tới dâng trà cho tam a ca rồi lần lượt đi một vòng, các a ca đều đang ngồi yên vị , mắt nhìn thẳng. Từ đầu đến cuối ta vẫn luôn cúi đầu, tập trung nhìn vào khoảng không trước mặt.

Đi ra khỏi Noãn các, bước nhanh về hầu phòng, để khay trà xuống thở dài một tiếng . Chờ trong lòng tĩnh lại, không nhịn được nghĩ đến – bọn họ đang bàn luận về vấn đề gì thế? Tại sao vẻ mặt mỗi người đều tỏ ra nghiêm trọng như vậy?

Hai ngày sau Khang Hi ban chỉ, mới hiểu được ngày đó vì sao bầu không khí trầm trọng đến thế."Dùng Ân Đặc Bố làm Đô thống Hán quân, Long Khoa Đa làm Thống lĩnh bộ quân, Trương Cốc Trình làm Đề Đốc Vân Nam" – tất cả đều là những vị trí nắm binh quyền có vai trò quan trọng. Bát a ca dẫn đầu trong việc chống đối nhưng Long Khoa Đa, người của Tứ a ca lại nắm giữ chức vị trọng yếu có trách nhiệm bảo vệ an toàn của kinh thành, khi mọi người vẫn chưa phát hiện được tình huống này, một quân cờ quan trọng của Tứ a ca đã bắt đầu được bố trí tốt.

Chợt nhớ ra ta đã từng nhắc nhở qua Bát a ca muốn hắn phòng bị Long Khoa Đa, nếu như hắn để tâm tới lời ta nói, vậy thì có thể nói, vào lúc này Bát a ca nên biết mối quan hệ của Tứ a ca cùng Long Khoa Đa, cho dù hiện tại Long Khoa Đa cùng Tứ a ca vì muốn tránh bị nghi ngờ nên cố ý không qua lại với phía bên kia. Vậy là ta đã lật một con át chủ bài của Tứ a ca lên sao?

Trong đầu bắt đầu mơ hồ, lịch sử không rõ ràng cùng tình hình thực tế hiện tại làm ta vốn đã nhìn không rõ thế cục, giờ lại càng thêm khó hiểu, mà thôi , bây giờ cần tỉ mỉ ngẫm lại xem bản thân sẽ đi con đường nào.

Ta hiện tại không thể không tin tưởng một điều, ta không thể thoát khỏi vận mệnh bị chỉ hôn. Tô Ma Lặc Cô kháng chỉ không lấy chồng về sau còn có thể bình yên ở lại trong cung đó là bởi vì Khang Hi có tình cảm đặc biệt, sẵn lòng khoan dung tha thứ cho nàng. Còn nếu như ta kháng chỉ, sợ là Khang Hi tuyệt đối sẽ không để ta sống dễ chịu. có lẽ chờ ta chính là ba thước bạch lăng

Nhưng rốt cuộc Khang Hi sẽ đem ta ban cho ai đây? Thái tử gia, từ giờ trở đi, phiền phức của hắn sẽ liên tiếp kéo đến mãi đến khi bị phế, cho nên bỏ qua hắn được rồi. Tình thế hiện tại chỉ có hai khả năng, một là Khang Hi sẽ chọn cho ta một người thuộc phe trung lập để ta rời xa phong ba , hai là sẽ chỉ hôn với người mà hắn coi trọng.

Chờ Khang Hi chỉ hôn thì kết quả thật khó lường, thà ta tự lựa chọn lấy, ít nhất có thể bảo đảm cho mình tránh được một kết quả không lấy làm tốt đẹp. Nghĩ đến thái tử, toàn thân lại cảm thấy lạnh run. Không nhịn được lại chống đầu, thở dài! Sớm biết như hôm nay, lúc đầu cần gì phải thế? Người xưa mười sáu mười bảy đã thành hôn, hiện tại những người đàn ông tầm tuổi ta, mỗi người đều đã có kiều thê mỹ thiếp, thì ra mệnh của ta cũng vẫn chỉ là làm vợ bé mà thôi

Chọn ai đây?

Bát a ca trước kia có lẽ là có thể, nhưng hiện tại khối ngọc bội của Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai Vương gia cùng với hôn sự của Mẫn Mẫn cùng Tá Ưng vương tử thì Khang Hi sẽ tuyệt không cho ta theo Bát a ca.

Thập Tam a ca khẳng định không được, từ khi ta dẫn hắn đi hồ sen tìm tứ a ca , hắn đã coi ta là người của tứ a ca rồi, nếu không cũng sẽ không dùng Cửu a ca tới thăm dò ta.

Thập Tứ a ca cũng không được, hắn bây giờ còn là người của " Bát gia đảng ", đầu tiên là Khang Hi sẽ không đồng ý, thứ hai là chính hắn cũng tuyệt đối sẽ không muốn ta.

Đại thần trong triều, đừng nói là ta không quen biết ai, dù có quen đi chăng nữa , bọn họ làm sao dám cưới người Thái tử đã từng cầu tứ hôn đây?

Suy nghĩ một vòng, tâm tư của mỗi người , tâm tư của Khang Hi, càng nghĩ lại càng loạn, càng nghĩ càng không biết nên làm thế nào, cuối cùng cảm thấy mình việc gì phải phiền phức như thế chứ? Nếu như muốn tìm một cái cây để che mưa gió, sao không đi tìm cái cây lớn nhất để dựa vào chứ ! Dù sao hắn cũng bằng lòng cưới ta. Mọi chuyện sau này lại phải dò từng bước một rồi.

60

Cầm cây trâm, xem xét cả buổi, Tứ a ka sao lại yêu thích mộc lan đến thế, rốt cuộc xuất phát từ ý nghĩa gì? " Triêu khiên tì chi mộc lan hề, tịch lãm châu chi túc mụ." [1]"Triêu ẩm mộc lan chi trụy lộ hề, tịch xan thu cúc chi lạc anh.". Hắn chính là tự cho mình cũng giống như Khuất Nguyên, bản thân cũng có một tấm lòng thơm hay sao? [2] Hay là cho rằng hoài bão cùng tài hoa không có cơ hội để phát huy?

Tỉ mỉ cắm cây trâm lên tóc, khi nhìn lại, không kìm được tự cười châm biếm, cứ cho rằng bản thân mãi mãi sẽ không dùng đến, không ngờ nhanh như vậy đã cắm ngay trên đầu.

Đợi đến khi Tứ a ka và Thập Tam a ka xuất hiện, ta nhẹ nhàng tiến lên thỉnh an. Thập Tam cười cho ta đứng dậy, Tứ a ka khóe miệng ẩn chứa nụ cười như có như có như không, nhìn chăm chăm cây trâm trên đầu, rồi lại nhìn tới sắc mặt ta. Ta chỉ chúm chím cười, lẳng lặng đứng một bên, cho hắn nhìn thỏa thích. Thập Tam trông thấy vẻ mặt chúng ta hơi dị thường, cũng chỉ điềm nhiên như không mà đứng đó.

Tứ a ka nhìn ta một hồi, cất bước đi trước, Thập Tam a ka và ta cùng đi theo sau, đi đến một nơi yên tĩnh, hắn xoay người dừng lại, nhìn ta. Thập Tam tránh đi vài bước, đứng ở xa xa quan sát chung quanh.

Ta cúi đầu đứng một hồi, mạnh bạo cười nói : "Tứ Vương gia hẳn là đã hiểu rõ ý tứ của nô tỳ.". Tứ a ka nói : "Ngươi tìm ta, là muốn ta giải câu đố sao?"

Ta hít một hơi thật sâu, xốc lại tình thần cười nói: "Cũng đúng, vậy nô tỳ xin nói thẳng. Nô tỳ tới cầu Tứ vương gia cưới nô tỳ" Hắn nói " Nguyên nhân?". Ta thở dài, cười nói " Vương gia không phải đã từng khuyên nô tỳ trước đó sao? Thay vì ảo tưởng không thực tế, chẳng bằng tìm một cửa hôn nhân mà bản thân tương đối vừa lòng. Đã trải qua việc của thái tử, nô tỳ cảm thấy lời Vương gia nói rất có đạo lý, cho nên quyết định nên nghe lời người"

Hắn hỏi: "Vì sao chọn ta?" Ta cười nói: "Vương gia muốn nghe lời nói dối hay nói thật đây?" Miệng hắn nhếch nhếch: "Nói dối thì thế nào mà nói thật thì thế nào?" Ta nói: "Lời nói dối chính là , Vương gia luôn coi trọng nô tỳ, nô tỳ trong lòng sợ hãi cùng cảm kích, chỉ mong được ở bên cạnh phụng dưỡng Vương gia, để ngộ nhỡ." Vừa nói miệng vừa nở nụ cười, nhưng sắc mặt hắn vẫn nghiêm túc, ánh mắt lãnh đạm, ta vội chỉnh lại thái độ,nói tiếp: "Nói thật chính là, lần này mặc dù may mắn tránh được một kiếp, nhưng lần sau thì khó nói. Nếu như gả cho loại người như thái tử thì thà rằng chết đi còn hơn, nhưng vì vẫn vương vấn thế gian, cho nên chỉ có thể chọn lấy một cành cao mà túm lấy, tránh né cơn gió không lường."

Hắn nhếch mép , buồn cười nhìn ta, ta bị hắn làm cho sởn gai ốc, vội tránh đi tầm nhìn, hắn nói: "Ngươi làm sao dám khẳng định, ta sẵn lòng để cho ngươi trèo lên cành cao này chứ?" Ta ngạc nhiên nhìn hắn, trong mắt, khóe miệng của hắn đều là cười nhạo. Ta sửng sốt một hồi, chán nản hỏi: "Vương gia không bằng lòng cưới ta?" Hắn cười nói: "Đúng vậy! Ta không bằng lòng cưới ngươi!"

Ta xem vẻ mặt đùa cợt của hắn, che miệng, cười khổ, hoá ra ta đánh giá bản thân rất cao, cho là tặng vòng cổ, tặng trâm thì chắc chắn hắn bằng lòng cưới . Cười một hồi, thẹn quá thành giận, xoay người bỏ chạy.

Hắn hỏi từ phía sao "Ngươi dự đinh đi tìm ai đây? Thập Tứ đệ sao? Nói cho ngươi biết một sự thật là hiện tại không ai dám cưới ngươi đâu." Ta dừng bước, suy ngẫm rồi xoay người bước trở lại hỏi: "Người có thể nói rõ hơn được không?"

Hắn ngừng cười, nói: "Thái tử gia tại sao đột nhiên lại muốn ngươi? Bây giờ xem ra, ngọc bội của Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai Vương gia là một nguyên nhân, hắn không cưới được Mẫn Mẫn , nếu như cưới ngươi, ít nhất quan hệ cùng Mông Cổ cũng sẽ được xoa dịu. Vả lại, Tá Ưng Vương tử tháng tám năm ngoái một mạch theo đuổi Mẫn Mẫn , ngay cả bộ lạc của mình cũng không về, cả ngày theo đuôi Mẫn Mẫn, đợi chờ cũng đã hơn một năm. Làm cho Y Nhĩ Căn Giác La Đại Vương tử châm biếm nói " Thấy nữ sắc liên đắm chìm, ,không thành người tài được". Tá Ưng lại chỉ "" minh tu sạn đạo, ám độ trần thương (*ngoài mặt thì làm việc này; thựcra là lén lút làm việc khác*) [3] - hắn thu thập chuyện Đại Vương tử âm thầm vơ vét của cải, giả mạo sổ sách và mua chuộc những kẻ hầu cận bên Y Nhĩ Căn Giác La Vương Gia để chúng theo dõi vương gia, khiến cho Y Nhĩ Căn Vương gia mất đi tín nhiệm với Đại Vương tử, hơn nữa được Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai ủng hộ, tương lại Vương gia tộc Y Nhĩ Căn Giác La là người nào, không cần nói cũng đã biết. Việc ngươi có quan hệ tốt cùng Mẫn Mẫn tự nhiên là thái tử muốn lợi dung rồi.

---

1 "Triêu khiên tì chi mộc lan hề, tịch lãm châu chi túc mụ."
Mộc lan sớm cắt trên đồi, Đông thanh chiều hái bên ngoài bến sông
"Triêu ẩm mộc lan chi trụy lộ hề, tịch xan thu cúc chi lạc anh."
Ăn hoa rụng bên nhành thu cúc, Uống sương sa dưới gốc mộc lan
Bốn câu trên nằm trong bài Ly tao của Khuất Nguyên, phần dịch thơ là của Nhượng Tống.

2 Khuất Nguyên lúc nào cũng tự cho bên trong mình thơm mát như cỏ cây.

3 Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương
Để che mắt các nước Tam Tần, ngay khi vào Thục, Lưu Bang cho đốt đường sạn đạo (con đường nối vùng đất phong của mình với Tần) khiến các nước này không chú ý tới mình.
Tháng tám năm 206 TCN, Hàn Tín được phong làm đại tướng, bắt đầu ra quân bình định Tam Tần, do các vua chư hầu Chương Hàm (Ung vương), Tư Mã Hân (Tắc vương) và Đổng Ế (Địch vương) án ngữ làm phên giậu cho Sơn Đông để cản đường Lưu Bang. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tần yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương. Ung vương bị thua chạy về, dừng lại đánh đất Hạo Trĩ, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung vương, đi về đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận.
Năm 205 TCN, Hàn Tín lại điều quân đánh Tắc Vương Hân, Địch vương Ế. Bị đánh bất ngờ, Tư Mã Hân và Đổng Ế đầu hàng. Hàn Tín kéo về đông, Hà Nam vương Thân Dương cũng đầu hàng theo.
Sau khi giết Hàn vương Thành, Hạng Vũ cho người thân tín của mình là Trịnh Xương làm Hàn Vương. Hàn vương không chịu đầu hàng Hán. Hàn Tín mang đại quân đánh bại Xương.

61

Ta nghe mà ngơ ngác, ta còn cho rằng Tá Ưng là bởi không nén nổi tình cảm mới đi theo đuổi Mẫn Mẫn, không ngờ lại thành ra như vậy,sao ta vẫn tin rằng thứ tình cảm ấy là chân tình? Tại sao phía sau ánh mặt trời luôn tồn tại bóng râm? Trong trận chiến tranh quyền đoạt lợi còn có chỗ cho chân tình sao? Chua xót hỏi : "Tá Ưng vương tử đối với Mẫn Mẫn là thật lòng chứ?". Hắn nói : " Điều này có quan trọng không? Dù có thế nào chăng nữa hắn cũng sẽ luôn nuông chiều Mẫn Mẫn, mọi việc đều nghe theo Mẫn Mẫn, không cần tìm hiểu rõ là thật hay giả? Nếu như là một đời giả dối hay một đời chân thật thì nào khác gì nhau?"

Ta lẩm bẩm nói: "Có khác, khẳng định là có khác! Cho dù đau đớn ta cũng nguyện ước chân thật,chứ không muốn sống đời "hoa hảo nguyệt viên" (trăng tròn hoa thắm)nhận lấy thứ hạnh phúc giả tạo ấy."

Hắn lắc đầu thở dài : "Sao ngươi lại cứ muốn xen lẫn những việc không rõ ràng như vậy? Điều chúng ta đang nói đến là về Tá Ưng và Mẫn Mẫn ư? Ngươi bây giờ còn lòng dạ mà lo nghĩ thay người khác sao?"

Ta ngây người nói : " Nô tỳ không cảm thấy một khối ngọc bội là đã nói rõ Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai Vương gia muốn làm cái gì. Thái tử gia đã quá ảo tưởng rồi!"

Tứ a ka nói: "Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia lại nghiêm túc nói những điều như thế trước mặt hoàng a mã và tất cả người Mãn Mông, tuy chỉ là một thái độ, không hẳn thật là vì ngươi mà suy tính chuyện gì, nhưng mọi người đối với ngươi sao lại không phải cân nhắc một chút đến thái độ của ông ta. Ngươi nếu gả cho thái tử gia, những bộ tộc Mông Cổ khác ắt phải kiêng nể Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia một phần, huống chi bây giờ lại còn có cả Tá Ưng vương tử."

Hắn ngừng một lúc, lại tiếp tục nói: " Thái tử gia muốn ngươi, hoàng a mã sau cùng chỉ nói "muốn giữ ngươi lại bên cạnh một thời gian", kéo dài hòng để việc này trôi vào quá khứ. Nhưng cũng không hoàn toàn gạt bỏ thỉnh cầu của thái tử gia, ngươi hãy tự cân nhắc xem, hiện tại người nào sẽ cầu hoàng a mã muốn ngươi, hoàng a mã ghét nhất là cái gì? Chỉ sợ dám thỉnh chuyện ấy lên còn dẫn tới hoàng a mã nảy sinh hiềm nghi với người đó". Hắn thở dài: "Hiện tại ai dám lấy ngươi chứ?"

Ta gượng cười nói: " Bây giờ việc này đúng là "năng thủ sơn dụ" (nan giải) [1], chẳng ai dám cả!". Hắn nói: "Trước khi thái tử gia cầu hôn, ngươi nếu muốn gả cho người khác, tuy không phải chuyện dễ dàng, nhưng cũng không quá khó khăn. Nhưng hôm nay, ngươi chỉ có thể đợi."

Ta nhìn chằm chằm hắn nói: "Đợi? Đợi ta gả luôn cho thái tử cho xong chứ gì?". Hắn khẽ cười thấp giọng nói : " Ngươi vừa mới cài trâm của ta, lại còn nói phải gả cho ta, sau này đừng có mà đi muốn người khác nữa!"

"Vương gia không chịu lấy, chẳng lẽ còn không cho phép nô tỳ gả cho người khác?" Ta hỏi. Hắn dừng mắt ở ta nói : "Chẳng qua muốn tìm một ngày tốt để lấy.Thời gian hiện tại không được cát lợi. Ngươi ngay cả đợi cũng không đợi nổi? Vậy sao còn gấp gáp đến độ muốn đi theo ta? Không sợ sẽ dấn thân vào chốn lao tù ư?"

Ta cười chua chát nói: "Nô tỳ làm sao có thể biết Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia lại hại nô tỳ ra nông nỗi này chứ?". Hắn khẽ thở dài: "Không phải tất cả đều là ý tốt, ngược lại cũng không phải tất cả đều xấu, chỉ là giống như thanh kiếm hai lưỡi,có sử dụng được, tự nó mới có ích"

Ta ngẩn ngơ một hồi, cúi người nói : " Lần này đa tạ Vương gia đã giúp nô tỳ tránh được một kiếp nạn." Hắn thản nhiên nói : "Ta không làm gì cả, là ngươi tự mắc bệnh vừa đúng lúc."

Ta còn muốn nói nhiều hơn, hắn đã cướp lời : "Quay về đi! Bị bệnh lâu ngày, nên chú ý đến ăn uống một chút. Hiện tại sắc mặt nhìn thật khó coi, ta không muốn lấy một người phụ nữ xấu xí rước về phủ đâu.". Ta tức giận liếc xéo hắn một cái, xoay người bước đi. Khi ngang qua Thập Tam đứng bên cạnh, hắn nhướn mày cười giễu ta, ta chỉ còn biết thở dài thườn thượt.

---

1 "Năng thủ sơn dụ": khoai lang phỏng tay
Lớp vỏ ngoài của khoai lang sần sùi, chia chỉa rễ, lớp thịt bên trong lại tương đối xốp, khi nấu lên sẽ rất nóng, rất khó để gỡ lớp vỏ để ăn, không khéo rất dễ bị phỏng tay.
Vì thế người ta mới gọi là "năng thủ sơn dụ" ý chỉ những việc khó giải quyết, gây phiền phức

Tứ a ka sau này thật có thể là nơi chắn gió che mưa, bảo hộ ta chu toàn hay không? Lững thững chậm bước quay về phòng, vừa mới đẩy cửa viện đã trông thấy dưới tàng cây hoa quế chính là Bát a ka đang chậm rãi xoay người lại. Trong lòng hết sức kinh sợ, vội đưa tay khép nhanh cánh cửa, tựa người vào cửa thở không ra hơi, lại là có tật giật mình, ngây người một hồi lâu mới tiến lên thỉnh an.

"Đa tạ bối lặc gia!" Ta cúi người nói. Một bên khóe miệng hắn mỉm cười, nói : "Thái tử háo sắc mọi người đều biết, dù sao cũng không thể nhắm mắt để nàng đi theo một người như vậy, hơn nữa ta tuyệt đối không muốn nàng theo hắn chịu khổ."

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lặng lẽ nhìn lại ta, gió nhẹ lay lay tà áo bào của hắn, phất phơ xào xạc, gió lại thổi vào mắt ta xốn xang, mơ màng đọng ướt một giọt nước mắt, hình bóng hắn dần trở nên nhạt nhòa, ta hốt nhiên cúi đầu nhún người nói: "Bối lặc gia nên quay về đi! Tại nơi này của nô tỳ không tiện ở quá lâu."

Hắn hỏi : " Có thể có hối hận không?". Ta cắn cắn môi, ngẩng đầu chăm chăm nhìn hắn hỏi: "Hối hận có thể sao? Chàng hiện tại sẵn lòng lấy ta ư?". Hắn dời chuyển ánh mắt, lặng một lúc rồi nói: "Trong thời gian ngắn này hoàng a mã sẽ không chỉ hôn cho nàng. Sau này…sau này sẽ xem lại!" Ta cúi đầu, không kìm được bật miệng cười rộ lên.

Hai người im lặng một hồi lâu, hắn nói : "Muốn hỏi nàng một chuyện."

Ta nghe ngữ khí hắn thận trọng, phải ngẩng đầu lên nhìn, "Chuyện gì?". Hắn nói : "Nàng ở bên hoàng a mã đã nhiều năm, theo nàng thấy, lần này hoàng a mã sau cùng là có chủ ý gì?". Ta nhớ lần trước có nói với hắn "hoàng thượng vẫn còn rất thương yêu thái tử gia" vốn định để hắn tắt đi hi vọng, nhưng trái lại càng khiến hắn tìm cơ hội để đả kích thái tử, lần này nếu nói thật, ta lại có thể hay không khó lường hết hậu quả?

Ta nói : "Điều ta nói không phải lúc nào cũng đúng." Hắn cười nói: "Ít nhất lần trước nàng đã đúng. Đích thật là " vẫn còn rất sủng ái"." Ta suy nghĩ một lúc rồi nói: "Trước kia hễ là những chuyện liên quan đến thái tử gia, hoàng thượng luôn dìm xuống không tra, hoặc chỉ trừng phạt những kẻ liên quan khác, lần này lại gióng trống khua chiêng sai người tra rõ, hơn nữa ba đến bốn năm nay, hoàng thượng đối với thái tử gia tình cảm ngày càng lạnh nhạt, nghi kỵ càng tăng, e rằng trong lòng đã sớm chuẩn bị cái kết "ân đoạn nghĩa tuyệt"."

Một bên khóe miệng hắn mỉm cười, mắt buông xuống lẳng lặng suy tư một hồi, rồi lại đột nhiên nhìn ta hỏi: "Đối với chuyện cả đời của mình, bây giờ nàng đã có dự định gì chưa?"

Dự định của ta ư? Ta chua chát nói : "Đời người là một chuỗi những lựa chọn, trước kia chàng lựa chọn vứt bỏ, tương lai lại là sự lựa chọn của ta."

Hắn chăm chăm nhìn ta hỏi : "Nàng trong lòng đã có người khác sao?". Ta hoảng hốt, buột miệng nói : "Tại sao bối lặc gia luôn hỏi nô tỳ chuyện này? Trong lòng nô tỳ không có ai, cũng không cần bối lặc gia phải bận tâm." Nói xong ngay lập tức muốn vả vào miệng mình. Từ sau khi thái tử cầu hôn, ta sao tâm thần ta lại cứ không ổn định như thế này?

Hắn lại mỉm cười nói: "Nàng đã dự tính chọn ai? Đừng nói chính là lão Tứ, hoặc không chỉ biết tự mình chịu khổ sở, trái lại uổng phí ta hôm nay một lòng tâm huyết!". Trong lòng ta kinh sợ, thần sắc thay đổi, còn cố cười nói: "Đúng là đều không có can hệ gì đến chàng! Hơn nữa, chàng và ta đều biết, chuyện này là do vạn tuế gia định đoạt, không phải do ta làm chủ."

Hắn nhìn vào vạt áo phía dưới, hướng về ta gật đầu cười nói: "Nếu nàng chỉ để mặc cho hoàng a mã làm chủ, vậy những lời lúc nãy coi như ta chưa từng nói qua." Nói xong, không nhanh không chậm cất bước đi. Ta vội vàng tựa vào cây hoa quế mới có thể đứng vững, hắn là có ý gì?

Lại một lần nữa ta tự nói với chính mình, ta hiểu rõ lịch sử, ta không lựa chọn sai.

63

Ngày hai mươi tháng mười một, Lương phi nương nương qua đời. Lúc ta đang ngồi vẽ hoa văn thì biết được tin đó, bàn tay cầm bút bỗng run lên, một giọt mực lớn rớt trên giấy Tuyên Thành, nhanh chóng loang ra, đóa sen sắp sửa hoàn thành trong nháy mắt liền bị hỏng. Mới chỉ bảy tám ngày trước nghe nói nàng trong người không được thoải mái. Truyền Thái y nhưng ai cũng nói là không có vấn đề, tại sao trong nháy mắt đã ra đi như thế?.

Bát a ca đột ngột nhận được tin này nhất định là vô cùng bi thương. Triều đình trên dưới hết thảy đều nằm trong dự tính , không thể không cảm thấy vui mừng đắc ý, ngạch nương lại đột nhiên lại qua đời, vui buồn của đời người chung quy vẫn khó đoán trước!

Ta ngẩn người, rút giấy ra cầm bút toan viết nhưng ngọn bút vừa chạm vào mặt giấy, chữ "Bát" còn chưa viết xong đã khựng lại, tay cầm bút, trầm mặc xuất thần, ngồi yên trong phòng từ lúc nắng chói chang đến tận tối mịt, tâm tư xoay chuyển mấy lần.. Cuối cùng thở dài một tiếng, đặt bút xuống, vo tròn tờ giấy lại rồi ném qua một bên.

Đợi đến khi tất cả đều lắng xuống, người trong cung không hề nghị luận đến chuyện này nữa, đã là một tháng sau. Ta lúc này mới dám đến trước cung của Lương phi nương nương. Mờ mịt đứng ngoài cung, nhìn cửa đóng then cài, vẫn cảm thấy hết thảy đều không thật. Người đi, cung cũng trở nên hoang vắng rồi sao? Mắt dừng ở cánh cửa cung ánh lên màu đỏ sẫm dưới ánh chiều tà, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh nhành hoa lê thanh khiết, thì thào ngâm lên:

"Tâm tình một vẻ miên man, trời cho tính khí cao sang vẻ người, Chen lẫn vẻ muôn hoa rực rỡ, Vẻ thanh cao vẫn tự vươn cao, Thanh anh trác lạc hơn người, dẫu trong ngọc đá có chiều nọ kia." [1]

Chợt nghe được thanh âm dọn đường cho hoàng đế vang đến, ta liền lùi đến chân tường quỳ xuống. Chỉ lát sau, Khang Hi bước tới cùng một đội thái giám, thị, theo sau là Thái tử gia cùng Thập Tứ. Lúc đi ngang qua trước cung của Lương phi, Khang Hi đột nhiên dừng bước ở xa xa hướng mắt nhìn về bên này, mọi người xung quanh cũng vội vàng dừng theo. Nhưng xung quanh bước chân vẫn chưa kịp dừng hẳn , Khang Hi đã cất bước mà đi, mọi người lại vội vàng theo bước , xô xô đẩy đẩy khiến nhất thời có phần lộn xộn.

Thì ra đây là tình yêu của đế vương, cũng chỉ là ngoái đầu nhìn lại trong nháy mắt! Là bởi vì bọn họ gánh vác quá nhiều trách nhiệm trên vai, cho nên gặp chuyện không vui, so với người bình thường phải càng kiên cường, trong nháy mắt đối với bọn họ mà nói đã là rất nhiều chăng?

Ta đang định đứng lên, một thái giám chạy vội tới, vừa thỉnh an vừa nói: "Vạn tuế gia muốn gặp cô nương.". Ta lập tức chạy theo hắn, trong lòng thầm than: "Bị thấy rồi sao! Không biết là ai lắm mồm nói đây?".

Theo Khang Hi đi vào vào Noãn các, đợi Ngọc Đàn dâng trà xong, Khang Hi mới nhìn ta nói: "Thái tử nói người quỳ gối ở chân tường chính là ngươi, ra là ngươi thật."

Ta quỳ xuống trả lời: "Năm xưa nô tỳ từng đến cung của Lương phi nương nương giúp đỡ vẽ hoa văn. Lương phi nương nương đối với tài vẽ của nô tỳ đã khen ngợi rất nhiều. Hôm nay trùng hợp đi ngang qua, nhịn không được đã dừng chân lại cúi đầu , cũng không uổng nương nương năm đó đã yêu mến."

Khang Hi trầm mặc một chút, nói: "Đứng lên đi!". Ta đứng dậy, lui sang một bên. Khang Hi hướng Thái tử gia cùng Thập Tứ nói: "Trẫm hơi mệt, các ngươi lui ra đi!". Thái tử gia cùng Thập Tứ đứng lên hành lễ, Khang Hi căn dặn nói: "Dận Trinh, rãnh rỗi đi xem Dận Tự một chút, khuyên nhủ hắn tuy thương tâm, nhưng cũng nên giữ gìn thân thể.". Thập Tứ vội đáp: "Vâng ạ".Thái tử gia sắc mặt trở nên khó coi liếc nhìn Thập Tứ , dẫn đầu đi ra.

---

1 Mấy câu thơ trích từ Vô Tục niệm của Khưu Xứ Cơ, bài này nằm ngay phần đầu của Ỷ Thiên Đồ Long Ký – ai đọc chắc đã biết.

Lý Đức Toàn ra hiệu, chúng ta nhanh chóng lui ra. Ta đang trên đường trở về, chợt thấy Thập Tứ chờ ở ven đường, trong lòng có chút buồn cười, hơn nửa tháng nay người này luôn bày ra vẻ mặt lãnh đạm với ta, làm sao mà hôm nay lại muốn nói chuyện đây? Tiến lên hướng hắn thỉnh an, hắn thở dài nói: "Nói ngươi vô tâm, nhưng ngươi lại ghé tới cung Lương phi nương nương. Nói ngươi có lòng, từ sau khi nương nương qua đời, Bát ca vẫn luôn đau buồn không thôi, cáo ốm ở nhà không lên triều. Thân thể vốn đã không tốt, nay tật ở chân bộc phát, đi lại khó khăn, những người không quan hệ gì biết được cũng tới nói ra vài câu an ủi, nhưng ngươi thì sắc mặt lạnh lùng, như thể không biết, một câu ân cần thăm hỏi cũng không có! Ngươi không nhớ tới những chiếu cố của Bát ca ngày thường đối với ngươi một chút nào sao? Xa không nói, gần nhất là lần này đây, nếu không có Bát ca, hiện tại ngươi chỉ sợ đã ở phủ thái tử! Nhược Hi, ngươi có biết Bát ca thất vọng đau khổ bao nhiêu không?"

Ta yên lặng một chút rồi nói: "Thập Tứ a ca, người đã nếm trải tư vị tương tư bao giờ chưa? Đó là một nhát đâm vào lòng, dù cho hoa thơm trăng sáng, cảnh đẹp trời quang thì cõi lòng cũng âm thầm đau đớn, ý niệm không sao bình lặng được. Hôm nay ta không còn có khả năng theo huynh ấy, trước kia thì do chính bản thân ta, hiện tại là tình thế không cho phép. Trước khi nương nương qua đời, ta từng đã hỏi qua huynh ấy "có bằng lòng cưới ta không". Huynh ấy trả lời "để xem". Mặc dù không nói rõ, nhưng trong lòng ta đã sớm hiểu được, huynh ấy không có khả năng cưới ta. Nếu hai người đã không có khả năng, cần gì phải cố níu giữ không buông, còn tỏ ra quan tâm ,như thế chỉ càng khiến người ta thêm nhức nhối mà thôi. Hôm nay càng thất vọng đau khổ, càng có thể dễ dàng quên lãng. Ta tình nguyện để huynh ấy đau nhức luôn một lần để quên đi tất cả, từ nay về sau một chút cũng không phải vướng bận!"

Thập Tứ thì thào nói: " Một nhát đâm vào lòng?". Cúi đầu trầm mặc một hồi, nói: "Là vô tình vẫn là có tình . Nếu ngươi sẵn lòng chờ, mọi chuyện vẫn có thể…"

Chờ? Chờ hắn làm thái tử sao? Ta cười khổ hỏi: "Nếu ta sẵn lòng thì sao đây? Vạn tuế gia có thể cho phép ta chờ đợi mãi được sao? Thật lòng mà nói, ta cũng chẳng mong muốn gả cho ai cả, chỉ đợi một người cũng được thôi! Nhưng vạn tuế gia có thể cho phép sao?"

Thập Tứ im lặng một lúc, hỏi: "Ngươi có thể quên Bát ca sao?". Ta thản nhiên nói: "Đã quên rồi!". Thập Tứ A ca cười khổ vài tiếng nói: "Hoá ra đây sẽ là "*Cùng nhau vượt qua cơn hoạn nạn, không bằng khi thoát khỏi hoạn nạn liền quên nhau"*. [1] vẫn là ta quá ngây thơ. Thôi! Thôi! Thôi! Hôm nay cũng đã nói rõ ràng, từ nay về sau lòng ta coi như cũng không còn vướng bận gì nữa."

Hắn nghiêm mặt nói: "Sau này rốt cuộc là có chuyện gì, ta cũng không chống đỡ được. Từ giờ trở đi, nhất định phải cẩn thận, mọi việc có thể tránh liền tránh. Có rất nhiều chuyện bắt đầu từ một việc đơn giản nhưng lại trở nên nghiêm trọng. Nếu không sao lại có những việc sai lầm màđể người ta túm lấy bắt bẻ như hôm nay. Người bị dồn đến đường cùng, sẽ vùng dậy mà quay trở lại phản công. Nếu như bị liên luỵ tới, chúng ta cũng không có khả năng bào hộ ngươi chu toàn.". Ta nghiêm túc gật đầu: "Ta hiểu rõ rồi!".Hắn phất tay nói: "Trở về đi!", nói xong xoay người bỏ đi.

Ta nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng cảm thấy mịt mù. ngày sau ta gả cho Tứ a ca, phải làm thế nào để đối mặt với bọn họ đây? Thập Tam a ca thử dò xét ta, cũng chỉ dùng Cửu a ca, nếu đổi thành Thập a ca, Thập Tứ a ca, liệu ta có thể nói ra quan điểm một cách lưu loát như vậy không? Nghĩ đến Thập Tam a ca, lại nghĩ tới vận mệnh bị giam cầm mười năm của hắn, cho dù biết cuối cùng kết cục vẫn là tốt, nhưng trong lòng vẫn thấy nặng nề. Mấy ngày nữa là năm mới mà trong lòng tràn đầy áp lực.

---

1 Nguyên gốc: Tương nhu dĩ mạt, bất nhược tương vong vu giang hồ.
Trích trong**Trang tử, Thiên vận**:
Tuyền hạc, ngư tương dữ xứ vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mạt, bất nhược tương vong vu giang hồ.
Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhớt dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.
Chú:
Điển cố: *Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.*
Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối

cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.
***Lời bình**: Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao ? Con người đối với tình cảm cũng như thế…"Tương nhu dĩ mạt", có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. "Tương nhu dĩ mạt" làm người cảm động nhưng "tương vong vu giang hồ" – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.*
Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.
(Chú điển cố và lời bình tìm thấy trong *Tiên sở)*.

65

Nhìn các cung nữ khác hoan hỉ đón Tết nhưng ta thật không cách nào hòa nhập cùng bọn họ, biết rõ phía trước phong ba thay nhau nổi lên, vẫn luôn luôn cẩn trọng từng li từng tí. Sâu trong tâm khảm lại hết sức lo sợ Khang Hy chỉ hôn, rất nhiều lần nửa đêm choàng tỉnh giấc bởi cơn ác mộng bái đường thành thân, trong mộng có khi người đó là thái tử gia, có khi chỉ là một gương mặt mơ hồ dung tục của người đàn ông nào đó, lúc tỉnh lại vui mừng siết bao, đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng, vui mừng phút chốc trong lòng lại tràn ngập bi ai cùng nỗi lo sợ khôn cùng,cứ thế mở to hai mắt thao láo thức cho đến khi trời hừng sáng. Ngày hôm nay ta đúng là mệt mỏi không thể tả. Thể trạng trong quãng thời gian này chẳng lẽ sẽ cứ thế mãi sao?

"Vì sao lại đứng trong tuyết ngây người ra thế kia?". Không biết Tứ a ka tự lúc nào đã đứng phía sau ta lên tiếng hỏi. Đầu ta vẫn chưa ngoái lại, tùy ý nói: "Nào phải ngây người ra? Là đang thưởng mai thôi.". Hắn nói : "Vậy ra mai là vừa ở thấp dưới đất giờ mới vươn cao như vậy, nên phải cúi đầu mới ngắm được nó."

Ta cười khì nghiêng đầu nhìn hắn. Hắn hỏi: "Đang suy nghĩ điều gì?". Ta mày chau mặt ủ, ra vẻ đáng thương nói: "Đang suy nghĩ Vương gia rốt cuộc đến lúc nào mới bằng lòng chịu lấy nô tỳ đây.". Hắn nói: "Nói những lời như thế này, mặt một chút cũng không đỏ, thật là chưa có thấy qua da mặt con gái nào dày như ngươi

vậy, trước kia một mực không chịu gả, bây giờ mới cuống lên đòi gả.". Ta nói tiếp: "Trước kia là vì còn nhiều hi vọng khác. Bây giờ cuộc sống trong cung càng lúc càng khổ não, khi sợ cái này, lúc sợ cái kia, cho nên chỉ đơn giản là mau mau tìm một cái tiểu viện nhỏ nhốt mình trong đó muốn đứng lên ngồi xuống đều được, chẳng phải so với trong cung an toàn tiện lợi hơn biết bao?"

Ánh mắt Tứ a ka nhìn ta lành lạnh, trong lòng có chút run rẩy, tiếp tục dò hỏi: "Nô tỳ đã nói sai cái gì sao?". Hắn gác mắt sang một bên nói: "Không phải tất cả mọi người ai cũng vui vẻ khi nghe những lời nói thật.". Ta suy nghĩ một chút, thật bụng nói: "Trời sinh nữ nhân đều có thể diễn kịch, nói dối nô tỳ cũng biết nói, nếu vương gia muốn nô tỳ sắm vai nhu tình các kiểu, nô tỳ sẵn lòng diễn một tràng đùa bỡn. Nhưng nô tỳ lại cảm thấy vương gia đây là thà nghe những lời nói thật cho dù biết nó sẽ làm tổn thương đến người khác."

Hắn nghe xong khóe miệng khuất lấp một nụ cười, đáy mắt trong veo nhưng lạnh lẽo man mác, dịu dàng trút ánh nhìn vào ta, đầu khẽ cúi sát, bỗng đưa tay chạm vào tóc ta…phớt nhẹ mấy cánh mai còn vương trên đó. Ta cảm giác được vẻ ấm áp hiếm thấy ở con người hắn, tâm trạng có chút ngơ ngẩn, cố bình tĩnh mới đứng vững, tay hắn mơn man khẽ vuốt nhẹ mái tóc ta, từ đó chầm chậm lướt đến gò má.

"Cây trâm đâu rồi?". Hắn vừa nhẹ tay xách một bên tai ta ghé vào đó thì thầm. Ta lúc này hồn mới nhập lại xác, nghiêng đầu né bàn tay của hắn nói: "Sẽ bị người ta trông thấy đó, để trong phòng chứ đâu."

Hắn thu tay về: " Vậy khuyên tai tặng ngươi năm nay cũng vứt luôn trong phòng à? Thật uổng phí cho tâm tư của ta.". Đoán được ngươi trước sau gì cũng sẽ hỏi mà, nên sớm đã có dự bị sẵn sàng. Ta quét mắt một lượt bốn phía, móc từ trong áo ra một sợi dây chuyền, chìa cho hắn xem loáng một cái, lại hấp tấp nhét về chỗ cũ, nói : "Có mang cái này theo là được rồi chứ gì?"

Hắn khẽ mím môi cười mà nhìn ta, hỏi : "Nhược Hi, ngươi có thật hiểu rõ tâm tư mình không? Quá nhiều sợ hãi, quá nhiều cố kỵ, cả ngày bận rộn cân nhắc lợi hại, nhìn trước ngó sau, ngươi hãy một lần nhìn lại cho minh bạch tâm tư ngươi muốn gì có được không ?"

Ta "hả" một tiếng, mông muội nhìn hắn, hắn nhìn ta trong một thoáng, mạnh tay day trên trán ta búng một cái "bạo lật" [1], ta "á" lên một tiếng, bụm lấy trán, không có can đảm phẫn nộ với hắn,chỉ hờn tủi mà hét lên: "Đau quá!!!!!!!!!!!!!! Sao lại đánh ta á?".

Hắn "phì" cười, khoát khoát tay nói : "Mau mau quay về phòng, ôm giữ lấy cái bếp lò ấm của ngươi rồi ở đó mà ngây ngốc bao nhiêu cũng được!". Nói xong,cất bước đi, đi được vài bước, ngoái đầu lại thấy ta vẫn còn ngốc nghếch sững sờ đứng một chỗ lại quát lên : "Còn chưa chịu đi?"

Ta vội vàng hướng về phía hắn cúi người, xoay người chạy một mạch về phòng của mình.

Trở về phòng, ngồi bên cạnh lò bếp ấm áp, ôm lấy một tấm nệm lại bắt đầu ngây ngốc. Tự hỏi, ta không rõ tâm tư mình sao? Tâm tư của ta là gì? Hắn lẽ nào có thể thấu rõ tâm tư của ta? Kỳ thực ta cần phải tự mình nhìn lại cho thật rõ tâm tư của ta ư? Điều ta cần làm lúc này chính là làm sao để bảo toàn cái mạng nhỏ của mình giữa cung đình phong ba liên tiếp nổi lên mà thôi.

Khi mắt rũ xuống, liếc thấy chiếc vòng nằm trên cổ tay, trong lòng len lỏi nỗi xót xa day dứt, hơn hai tháng rồi chưa gặp qua hắn, hắn đã bớt đau thương chút nào chưa? Cứ ngây ngốc một hồi lâu, đột nhiên ném nệm xuống cái phịch, bắt đầu công cuộc tháo chiếc vòng tay, lòng người vốn là khó hiểu, ta không hiểu rõ một số điều, thế nhưng một khi là chuyện ta đã quyết, ta nhất định phải làm. Mà cái việc này càng cho phép phải "thanh thanh sở sở, minh minh bạch bạch" (rành mạch, rõ ràng).

Bóp tay đến sưng tấy cả lên, nhưng vẫn cứ trơ như cũ không tài nào tháo ra được, chợt nhớ Ngọc Đàn từng nói qua, dùng dầu mỡ bôi lên cổ tay thì sẽ dễ dàng tháo được vòng. Vội vàng đi đến bên cạnh bàn, trút chút ít dầu hoa quế ra, vày vò cả buổi, lớp da đã chuyển đỏ, khi chạm vào đau muốn buốt xương, chiếc vòng tay cuối cùng đã được tháo xuống. Hóa ra muốn cắt đứt một cái gì đó cũng không hề đơn giản như thế chăng, nhận lại là rất nhiều đau đớn.

Nhìn cổ tay trống không, nhìn lại trên bàn chiếc vòng tay đơn lẻ, lòng càng đau nhói. Nguyên lai có nhiều lắm những sinh mệnh đồ vật đến đúng thời điểm tự khắc nó cũng sẽ rời bỏ ta đi. Ra sức bóp mạnh cổ tay, một trận đau ngập đến, nhưng trên gương mặt lại phảng phất một nụ cười.

Từ nay về sau ta nhất định phải quên sạch không còn một mảnh! Bằng không tương lai chính là hại mình lại càng hại hắn, một ngôi vị hoàng đế cũng đã đủ, không cần ta gieo thêm nỗi thù hận nào trong hắn nữa.

---

1 Bạo lật: 暴栗 (Định để "búng vào đầu" thôi, nhưng từ này có trong bách khoa toàn thư TQ nên phải giữ nguyên và giải thích)
Phát âm: bào lì
Đây là từ chỉ mô phỏng tiếng động, khởi nguyên từ đặc sản hạt dẻ của vùng Hoa Nam, Trung Quốc. Nguyên nhân là khi rang hạt dẻ thì hạt dẻ nứt ra âm thanh giống như tiếng gõ vào đầu, cho nên từ nhiều viện dẫn đến tiểu thuyết đều sử dụng. Tuy là động tác này gây ra tiếng vang nhưng cũng không làm tổn thương lớn, chỉ là một hành động tỏ ý thân mật.
Động tác này xuất hiện cơ bản phải có điều kiện: đầu đối phương nằm ở vị trí thuận lợi để ra tay.

Trước Tết nguyên tiêu, vẫn luôn mang theo chiếc vòng tay bên người, thẳng mãi đến khi tết nguyên tiêu đã qua từ lâu, nháy mắt đã thấy tháng tư. Nhưng Bát a ka vẫn còn nghị triều tại gia. Tự mình âm thầm suy nghĩ, hắn hành động như thế, có lẽ tâm tình lẫn thân thể là nguyên nhân cốt yếu, nhưng ứng với những chuyện xảy ra hẳn còn có nguyên do khác. Thứ nhất là vì để tránh hiềm nghi, dù sao khi phế thái tử lần đầu tiên, hắn đã gánh lấy không ít tai họa, lần phế thái tử thứ hai này cần phải hành xử khôn khéo hơn, hắn vì tránh một nước cờ khinh suất có thể dẫn tới một nước cờ tai họa, không bằng cứ đơn giản nghị triều tại gia, lại tránh được tất cả. Thứ hai, Đại Thanh lấy hiếu trị thiên hạ, Bát a ka cũng là hành động theo đạo lý ấy bên cạnh đó lại có thể gieo được hiền danh, gặt lại được lòng cảm mến của người đọc sách thánh hiền.

Nếu là như thế, e rằng trong khoảng thời gian này hắn sẽ lại tiếp tục không vào cung. Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, không cách gì khác hơn đành phải phiền đến Thập Tứ a ka vậy. Một ngày, ngó nghiêng xem chỉ có Thập a ka và Thập Tứ a ka đi với nhau, vội gấp gáp đuổi theo thỉnh an.

Sau khi thỉnh an, ba người một mặt trò chuyện vui vẻ, ta một mặt ra hiệu cho Thập Tứ, ý bảo hắn làm cách nào cho Thập a ka đi trước, Thập Tứ hướng về phía ta cau mày, tỏ vẻ không cách nào thực hiện. Ta nhìn Thập a ka cười duyên lấy lòng, rồi nói : "Ngươi có thể tự mình xuất cung trước được không, ta có chuyện muốn nói với Thập Tứ a ka một chút." Thập a ka bực tức : "Khi cần ta, thì tìm ta nói chuyện, khi không cần ta nữa, thì vội vã đuổi hắt ta đi. Nói cái chuyện gì mà không muốn để ta nghe được chứ?" Vừa nói vừa trừng mắt về hướng Thập Tứ tức giận.

Thập Tứ vội giải thích: "Không liên quan gì đến ta đâu nha! Ta cũng không biết nàng muốn nói cái gì. Muốn trừng mắt thì trừng nàng ấy đi." Thập a ka hướng về phía ta trừng mắt. Ai sợ ai nào? Ta cũng trừng mắt lại hắn nói: "Trước tết nguyên tiêu, ta ở xa xa trông thấy ngươi và Thập phúc tấn, còn chưa kịp tiến lên thỉnh an, ngươi đã mang theo phúc tấn chuồn mất, ngươi nói, ngươi vì sao lại trốn tránh ta? Coi như là tính sổ đi, một bút một giấy ta tính hết cho rõ luôn nhé."

Sắc mặt Thập a ka ngượng ngập, ỉu xìu nói : "Ta không cùng ngươi đôi co nữa, dù sao cũng không nói lại ngươi, các ngươi muốn nói cái gì thì cứ nói đi!". Một mặt nói, một mặt quay người bước nhanh đi.

Ta nhìn sau lưng hắn cười phá lên. Thập Tứ a ka cười hỏi : "Xa xa trông thấy Thập phúc tấn, không né còn đặc biệt tiến lên thỉnh an sao?" Ta cười nói : "Dọa hắn chơi thôi! Lúc đó cũng muốn tránh ra, không ngờ Thập a ka đã trông thấy ta, vội vội vàng vàng chắn tầm nhìn của Thập phúc tấn, hai người mau chóng bỏ đi."

Thập Tứ lắc đầu cười nói : "Không biết khúc mắc với Thập phúc tấn đến lúc nào mới có thể giải đây?Ngươi ta cũng đều rõ tâm tư Thập a ka, nhưng chính bọn họ lại xem như không hiểu?". Ta thở dài : "Thì bao giờ cũng "ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê" mà. Chỉ có điều thêm ít thời gian nữa, rồi họ sẽ nhận ra."

Ta lôi chiếc vòng tay từ trong lòng ngực ra đưa cho hắn, sau khi Thập Tứ nhận lấy,tiện tay sờ quanh chiếc vòng, hỏi : "Hình như là một chiếc vòng tay, có ý gì đây?"

Ta nói: "Giúp ta trả lại huynh ấy, song không cần vội, ngươi xem khi nào tâm trạng huynh ấy tốt hơn thì hẵng đưa." Thập Tứ nói: "Sao lại bắt ta làm cái việc không được trả ơn thế này?Tự mình làm đi!". Nói xong đem cái vòng dúi trở lại vào tay ta, ta vội nhảy ra xa hai bước, khổ sở van nài: "Từ năm ngoái sau khi nương nương qua đời, Bát a ka vẫn ôm bệnh nằm nhà, ta sao có thể tự mình đến đó? Hơn nữa, cũng không cần ngươi nói thêm lời nào, huynh ấy thấy chiếc vòng tay, tự nhiên sẽ rõ ràng tất cả."

Vẻ mặt hắn do dự lẳng lặng suy nghĩ, bỗng nhiên lóe lên một nụ cười, nhìn phía sau ta thấp giọng nói : "Tứ ca và Thập Tam ca đang tới." Ta sẵng giọng: "Đừng đùa, chiêu này không dùng được đối với ta đâu.". Thập Tứ thu lại chiếc vòng tay, cúi người thỉnh an: "Tứ ca cát tường, Thập Tam ca cát tường!"

Ta bấy giờ mới giật mình, cảm thấy khác thường, liền vội vàng xoay người lại thỉnh an. Thập Tam tự tiếu phi tiếu, nhíu mày nhìn ta cùng Thập Tứ. Tứ a ca nói: "Đứng dậy đi!". Lòng ta có chút bất an, chỉ biết cúi đầu. Thập Tứ cười nhìn Tứ a ca hỏi: "Huynh ra cung sao?"

Tứ a ca nói: "Một chút nữa, giờ còn muốn đi thỉnh an ngạch nương.". Thập Tứ cười nói: "Vậy đệ đi trước đây." Nói xong hướng về phía Tứ a ca cùng Thập Tam hành lễ, lại cúi đầu nhìn ta cười nói: "Từ chối thì bất kính, cảm ơn!", sau đó rời đi.

Trong lòng chỉ biết khóc mếu , Thập Tứ à Thập Tứ, đi thì đi, sao còn cố tình làm điệu bộ mập mờ khiến người ta hiểu lầm như thế chứ?

Thập Tứ vừa đi, không khí chợt trầm xuống. Thập Tam cũng ngừng cười, xoay người bỏ đi. Ta do dự không biết nên giải thích với hắn như thế nào, quan sát sắc mặt của hắn, vẻ mặt vẫn thản nhiên, ánh mắt thì tùy ý nhìn đằng xa.

Ta cúi đầu thật thấp, nói gì đây chứ? Đang lưỡng lự thì hắn hỏi: "Không muốn giải thích gì sao?". Ta phân vân rồi buộc lòng nói: "Vương gia tin cũng được, không tin cũng được, nô tỳ chỉ muốn nói một câu, tuyệt đối không như Vương gia đã nghĩ."

Hắn đùa cợt nói: "Ta còn chưa khảo mà nàng đã xưng nhanh như vậy , hoá ra đúng là nàng và Thập Tứ đệ có tư tình rồi.". Ta "a" một tiếng, hắn nói tiếp: "Ta vốn nghĩ, nàng cùng Thập đệ, Thập Tứ đệ quan hệ thật tốt, đôi bên có tặng đồ qua lại cũng bình thường. Nhưng nàng lại kiên quyết phủ nhận ý nghĩ của ta một cách thẳng thắn và nhanh nhẹn như vậy, thực sự là hiếm thấy!"

Ta vừa tức vừa cười, sẵng giọng: "Tại sao lại luôn trêu đùa ta vậy chứ? Mới vừa rồi Thập Tứ a ca nói là hai người tới, ta còn không tin, cho rằng hắn cũng đang gạt ta !"

Tứ A ca nói: "Tâm tư Thập Tứ đệ ta không quản được, cũng không muốn quản. Quan hệ của hai người, tặng đồ, nói giỡn đều tùy nàng. Có điều ta không muốn lại phải nhìn thấy loại tình cảnh do dự, khóc sướt mướt như trước kia đâu."

Yêu cầu này rất bình thường. Ta bĩu môi nói: "Hiểu rồi!"

Hai người liền trầm mặc, ta hướng về phía hắn khom mình hành lễ, hỏi: "Còn có gì căn dặn không? Không có thì ta đi đây.". Hắn phất tay nói: "Đi đi thôi!".

Xoay người đi xa rồi, thở dài nghĩ đến, hắn độ lượng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta. Cũng không nói kiểu không được như thế này hay không được như thế kia. Lại nghĩ tới Thập Tứ a ca, không khỏi thầm oán , hắn rốt là muốn làm gì đây?

Từ tháng mười năm ngoái đã bắt đầu điều tra "vụ án Thác Hợp Tề bày tiệc rượu kết đảng". Trong sự chờ đợi của mọi người, trải qua sáu tháng thẩm tra tra rốt cuộc cũng đã có kết quả. Tất cả đều như Trần Quốc công Cảnh Hi dâng tấu, đúng là có những lời lẽ ý đồ mưu nghịch. Đặc biệt là Tề Thế Vũ cùng Thác Hợp Tề, đã thốt ra rất nhiều lời xúi giục mọi người ủng hộ thái tử đăng cơ. Khang Hi nổi giận nói: "Mở tiệc rượu để giao kết bạn bè cũng chẳng có gì sai trái, việc ấy không đáng nói , còn là sở hành giả, không cầnđể ý" [1]. Khang Hi không nói rõ, nhưng ý tứ bên trong thì mọi người đều đã hiểu, hắn hận chính là những đại thần thông qua phương thức này giúp thái tử kết bè kết đảng, gây nguy hiểm đến sự an toàn cùng ngôi vị hoàng đế của hắn.

Trong lúc thẩm tra "vụ án tiệc rượu kết đảng", việc Thư biện [2] Hộ Bộ Trầm Thiên Sinh cùng một số người nhân việc làm đê phía Bắc Hoàng Hà mà vơ vét ngân lượng cũng bị tra ra. Bọn Tề Thế Vũ, Thác Hợp Tề, Cảnh Ngạch cũng có liên quan đến việc này, kẻ nhận nhiều, người lấy ít.

Những đại thần có liên quan tới đều bị bỏ tù bắt giam, Khang Hi đối với thần tử vẫn luôn luôn khoan dung, với Ngao Bái cùng lắm chỉ là cầm tù, Tác Ngạch Đồ mưu phản cũng không dùng đến cực hình. Nhưng lần này lại áp dụng thủ đoạn tàn khốc hiếm thấy. Sử dụng cực hình với Tề Thế Vũ, sai người dùng năm cái đinh sắt đóng xuyên thân người vào vách tường, khiến Tề Thế Vũ kêu khóc mấy ngày liền mới chết. Thái độ của Khang Hi làm cho những người ủng hộ thái tử kinh hoàng khiếp sợ, nhất thời quan lại trong triều thấp thỏm không yên, thần hồn nát thần tính. Thái tử gia từ từ bị cô lập, cả ngày bị vây trong lo sợ cùng bất an, hành xử càng lúc càng hung tàn nóng nảy, động một tí là dùng trượng đánh tôi tớ trong phủ. Việc truyền tới tai Khang Hi, càng khiến Khang Hi thêm chán ghét.

Mọi người trong cung đối với việc thái tử gia ra sao cũng không dám nhiều lời,nhưng cả ngày lại len lén bàn luận về cái chết của Tề Thế Vũ, rõ ràng không có chứng kiến, nhưng lại nói như thể tận mắt nhìn thấy, đinh đóng như thế nào, tiếng gào khóc ra sao, máu chảy thế nào, sinh động cứ như thật. Người nghe cũng không nghi ngờ chất vấn, trái lại còn đứng đó mặt mày hớn hở, phụ họa cười to.Mọi người cứ thoải mái vui cười mãi đến khi Vương Hỉ sai người dùng trượng đánh mấy thái giám, người trong cung mới ngậm miệng, không dám bàn tán chuyện này nữa.

Hai lần ta tình cờ nghe được cũng đều bước nhanh bỏ đi. Điên rồi, đều điên rồi! Việc này mà cũng lấy ra làm trò tiêu khiển được. Nghĩ kỹ mới thấy chuyện này cũng là bình thường, Lục căn [3] không nguyên vẹn, tâm lý dĩ nhiên cũng thất thường, sinh hoạt hàng ngày lại căng thẳng, không biến thái mới là lạ. Tâm trạng vốn đã nặng nề, lại nghĩ đến việc ngày ngày phải sống chung với đám biến thái đó nên mặt càng đanh lại, muốn cười cũng không nổi.

---

1 Có lẽ cụm "sở hành giả" là Khang Hy sử dụng là từ đây : ""Quân tử tắc không phải, sở thủ giả đạo nghĩa ,**sở hành giả trung tín**, sở tích giả danh tiết." – trích từ "**Kết đảngLuận**" của Âu Dương Tu – đang trong đoạn so sánh giữa tiểu nhân và quân tử mới có câu này :*Thế nhưng thần cho rằng: tiểu nhân cũng không kết đảng, chỉ có quân tử mới có. Nguyên nhânởđây là gì? Tiểu nhân yêu,tham chính là lương bổng tiền tài. Khi bọn hắn có lợi ích tương đồng , tạm thời cấu kết cùng nhau mà thành kết đảng, đó là giả tạo; đợi khi bọn họ nhìn thấy hết lợi ích phía sau , lợi ích đã hết là lúc giao tình cũng đạm mạc , trái lại sẽ tàn hại lẫn nhau, cho dù là huynh đệ thân thích, cũng sẽ không bảo hộ nhau. Vì thế nói là tiểu nhân cũng không kết đảng, bọn họ tạm thời kết làm bè đảng, cũng là giả tạo thôi. Quân tử sẽ không như thế: bọn họ kiên trì chính là đạo nghĩa,**thực hiện chính là trung tín,**quý trọng chính là danh tiết. Dùng nhữngngười này nhắc tới cao tự thân tu dưỡng, như vậy đồng lòng nhất trí là có thể tương hỗ bổ ích. Dùng những người này vì quốc gia làm việc, như vậy quan điểm tương đồng là có thể cộng đồng đi tới. Trước sau như một đây là kếtđảng của người quân tử. Vì thế làmquân chủ đích, chỉ cầncó thểđuổi kết đảng giả tạo của tiểu nhân, sử dụng kết đảng thực chất của quân tử, như vậy thiên hạ có thể yên ổn rồi*.
Khang Hy dẫn từ "Kết Đảng luận" ra để chửi xéo.

2 Thư biện: viên chức phụ trách tài liệu.

3 Lục căn: sáu căn (quan) năng mà theo Phật giáo, con người thông qua để nhận thức thế giới: nhãn căn (mắt) thị giác, nhĩ căn (tai) thính giác, tị căn (mũi) khứu giác, thiệt căn (lưỡi) vị giác, thân căn (thân) xúc giác, ý căn (ý) ý thức. Trong Phật giáo gọi là lục thức: nhãn thức, nhĩ thức, tị thức, thiệt thức, thân thức, ý thức. Lục căn duyên với lục trần (sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp). Lục căn chỉ quan năng con người, còn gọi lục tặc tức sáu tên giặc làm cho chúng sinh bị cám dỗ mê muội.*(theo từ điển bách khoa toàn thư Việt Nam)*

68

Ánh nắng tháng tư thực khiến người ta yêu thích, ấm áp vừa đủ, ta và Ngọc Đàn đem đám hoa khô còn lại từ năm ngoái cùng với đinh hương mới hái năm nay ra phơi.

Vương Hỉ tiện đường đi ngang qua, lại đây thỉnh an ta, sau đó tiến đến bên chiếu trúc trải hoa cúc khô, cười nịnh nói với ta: "Nghe người ta nói dùng hoa cúc ép dưới gối có thể giúp mắt sáng, hạ hỏa. Tỷ tỷ tìm người giúp ta làm một cái được không!". Đầu chưa ngẩng, ta vừa dùng chổi lông gà quét qua chiếu trúc, vừa thuận miệng hỏi: "Ở đâu ra nhiều hỏa mà muốn hạ thế? Ngày thường uống trà ướp hoa cúc còn chưa đủ sao?"

Vương Hỉ thở dài nói: "Tỷ tỷ không biết cách đây hai ngày ta đã nổi giận với cái đám không ra gì kia sao? Đã phải sai người hung hăng đánh cho bọn họ một trận đó."

Ta không yên lòng nói: " Là nên đánh, nhưng cũng không cần làm quá lên như thế! Có điều đánh người ta rồi, ngươi còn tức giận cái gì chứ?"

Vương Hỉ hì hì cười nói: " Tỷ tỷ trông thấy cũng chẳng quản, ta cứ lờ đi cũng xong, có điều e rằng chuyện ầm ỹ lên thì đám nô tài cũng bị kéo vào. Giờ đây tỷ tỷ là hiền nhân được người người xưng tụng, nhưng ta thì tiếng xấu đầy trời rồi"

Ngươi nghĩ rằng ta muốn cái danh "hiền nhân" này sao? Chẳng lẽ ta mong muốn cả ngày chịu áp lực mà sống sao? Nghĩ tới liền tức giận, thuận tay cầm chổi lông gà vụt hắn hai cái mắng: "Còn không đi lo công việc của ngươi đi, ở chỗ này cùng ta thì thầm hiền ác này nọ, cứ như đang chế giễu ta chiếm điều tốt của ngươi vậy. Thật muốn tìm Lý am đạt hỏi một chút, rốt cuộc có nên trông nom ngươi kỹ một chút hay không."

Vương Hỉ vừa nhảy sang một bên né tránh, vừa cười nói: "Tỷ tỷ tốt của ta, ta sai lầm rồi! Chỉ là bị người ta mắng sau lưng, trong lòng khó chịu, tìm tỷ tỷ oán thán vài câu thôi mà."

Ta mắng: "Ngươi nghiêm chỉnh mà theo học Lý am đạt đi! Cái tốt không lo học, bản lĩnh nói nhảm thì lại không biết học được từ đâu. Cẩn thận ta nói lại cho sư phó của ngươi đó!". Nói xong làm bộ chạy hai bước, lại phất phất chổi lông gà trong tay.

Một mặt hắn vừa chắp tay xin tha, một mặt lại hốt ha hốt hoảng nghiêng người từ từ chạy. Đột nhiên vẻ mặt hoảng sợ, dừng vội bước chân, thân hình chưa đứng vững, lảo đảo một cái, ngã chổng vó xuống đất. Ta còn chưa kịp cười, hắn đã vội vàng đứng lên, bụi cũng chẳng thèm phủi, liền hướng tới phía sau chúng ta thỉnh an. Ta cùng Ngọc Đàn cũng vội vàng xoay người thỉnh an, hoá ra là Tứ A ca, Thập Tam A ca cùng Thập Tứ A ca đang đứng tại hành lang.

Tứ A ca sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, phất tay, để chúng ta đứng dậy, Thập Tam cùng Thập Tứ ở phía sau trên mặt đều tràn đầy ý cười.

Vương Hỉ hành lễ xong liền cáo lui . Đợi người đi khuất, Thập Tam A ca cùng Thập Tứ A ca mới cười ha hả lớn tiếng, ta nói: "Thích thì cứ cười đi! Nhịn chỉ thêm khổ mà thôi!"

Mắt thấy hai người bọn họ liếc cái chổi lông gà trong tay ta, vội đặt nó lên chiếu. Bọn họ càng cười lớn tiếng hơn. Ta nhếch khóe miệng, nhìn bọn họ, một lát sau bản thân cũng không nhịn được, bắt đầu cười rộ lên.

Thập Tứ A ca cười hỏi: "Hôm nay ngươi làm sao vậy? Không cẩn thận chút nào, tự mình phơi bày ra bản chất, về sau không ai dám nói ngươi dịu dàng hiền thục nữa đâu.". Ta ngừng cười, thản nhiên nói: "Ngươi chưa từng nghe qua đạo lý "vật cực tất phản" [1] sao?"

Hắn cùng Thập Tam A ca đều hơi ngây người một chút, cười yếu ớt, không nói nữa. Tứ A ca vẫn lẳng lặng nhìn chúng ta, một mặt nói: "Đi thôi!", một mặt đã cất bước đi. Thập Tam cùng Thập Tứ liền đuổi theo, ba người hướng về phía của Đức phi nương nương bước tới.

Ta tiện tay gẩy mấy cánh hoa đinh hương, nhìn Ngọc Đàn nói: "Nếu như không sợ mất công, vậy làm cho Vương Hỉ một cái gối đi!". Ngọc Đàn cười đáp: "Không mất công, áo gối đều đã có sẵn, bỏ thêm bông và hoa vào, khâu một đường là xong thôi."

---

1 "vật cực tất phản": khi sự vật sự việc đến cùng cực thì tất yếu sẽ xoay chuyển lại.

(thêm phần này cho dài)
Sách Tả Truyện có viết rằng:
Vật cực tất phản, Lạc cực tất bi,
Thái hợp tất ly, Thế thạnh tất suy, Bĩ cực thái lai.
Nghĩa là:
Vật đến cùng tột thì trở lại, vui tột thì buồn,
Rất hợp thì lìa, đời thạnh tất suy, Suy tột thạnh đến.
Đó là luật thay đổi luôn luôn, nhưng có tính cách tuần hoàn. Không bao giờ suy hoài, mà cũng không bao giờ thạnh hoài. Hết suy tới thạnh, hết thạnh tới suy. Cho nên khi được thạnh thì phải phòng lúc suy, ấy mới gọi là trí.

Buổi tối trở về phòng, cầm sợi dây đem ra nhảy nhưng cứ luôn bị vấp ngã, tâm tư khó mà tập trung, chán nản vứt sợi dây qua một bên rồi vào nhà nằm nghỉ. Nghe thấy có tiếng người gõ cửa vội vàng đứng dậy ra mở, Tiểu Thuận Tử đi vào, thỉnh an xong, đưa ta một phong thư, sau khi ta nhận lấy hắn liền vội vã bước đi.

Cầm phong thư trong tay ngẩn người ở bên ngoài một lúc mới đi vào nhà, ghé vào dưới đèn ngồi đọc.

" Hành đáo thủy cùng xử, tọa khán vân khởi thì " (*Đi theo nguồn nước đổ, ngồi ngắm mây trời bay*) [1], nét chữ vô cùng sạch sẽ, xinh đẹp và kiên cường, đây là chữ của hắn sao? Đã tưởng là chữ của Thập Tứ a ca đã là tuyệt lắm rồi, không nghĩ tới chữ của hắn cũng không hề thua kém.

Vô thức ngắm nghía từng chữ , nét chữ của hắn tựa như có phần bình tĩnh đặc trưng của bản thân hắn, chậm rãi tiến vào trong lòng ta, phiền muộn tích tụ trong lòng cũng dần dần tiêu tán. Hé miệng khẽ cười, nhẹ thở dài, đặt giấy, mài mực, bắt đầu luyện chữ.

Nhìn chữ viết của hắn, không nhịn được muốn bắt chước bút tích của hắn đem viết lại "Hành đáo thủy cùng xử, toá khán vân khởi thì". Mơ mơ màng màng, tâm tư lại đắm chìm vào giấy trắng mực đen trước mặt, bỏ quên hết thảy những thứ xung quanh.

Mãi khi cảm thấy cổ có phần tê mỏi, ngẩng đầu lên thì thấy đêm đen đã trở nên sâu thẳm. Lập tức thu dọn giấy bút, vội vã đi rửa mặt nghỉ ngơi, không lâu sau đã có thể say ngủ. Đã lâu rồi mới có một giấc ngủ nhẹ nhàng như thế!

…

Thái tử đã hết mọi hy vọng, tất cả chỉ chờ quyết định cuối cùng của Khang Hi . Ánh mắt Khang Hi nhìn thái tử giờ chỉ còn lạnh lùng băng giá, thầm nghĩ tới vị phụ thân ba bốn năm trước còn vì thái tử mà thương tâm rơi lệ, thầm thở dài một tiếng , ngôi vị hoàng đế, chiếc ghế lạnh như băng này rốt cục nghiền nát tình phụ tử của bọn họ, hôm nay chỉ còn lại là lạnh lùng cùng chán ghét mà thôi.

Bát a ca vì mẫu thân qua đời, bi thương thành tật mà ôm bệnh ở nhà hơn nửa năm lại lần nữa xuất hiện ở trong Tử Cấm thành, sắc mặt tái nhợt, bên môi vẫn là nụ cười thường trực nhưng ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Hôm nay Tứ a ca cùng Thập Tam a ca tới thỉnh an Khang Hi , vừa ngồi vào được chỗ của mình thì Bát a ca, Cửu a ca cùng Thập Tứ a ca lại tới thỉnh an. Khang Hi đang nghỉ vẫn chưa dậy, Vương Hỉ hỏi thăm ý tứ của các vị a ca, mấy vị a ca đều nói "đợi một chút nữa". Người tuy nhiều nhưng lại hoàn toàn yên tĩnh. Ta đang cầm khay trà, lần lượt đi tới dâng trà cho các vị a ca.

Đi tới bên cạnh bàn Bát a ca, đem chén trà nhẹ nhàng đặt lên bàn, có cảm giác ánh mắt hắn cứ nhìn chằm chằm vào trong cổ tay ta, ta cố trấn định liếc nhìn hắn, nhìn vào ánh mắt của hắn chỉ thấy được cái lạnh của huyền băng nghìn năm, xen lẫn sửng sốt cùng đau đớn. Trong phút chốc nóng ruột trong lòng đột nhiên quặn đau, cả người bỗng có chút lạnh, đi xa khỏi chỗ hắn, tới bên bàn Thập Tam dâng trà , nín thở xoay người nâng chung trà từ khay trà thái giám đang bưng phía sau lên, tay có phần run nhẹ , Thập Tam thản nhiên liếc nhìn, liền tiếp nhận chung trà, làm cái bộ dạng như đang rất khát, vội vàng nhấp một ngụm, rồi lại như không có gì đặt tới trên bàn. Từ đầu đến cuối, ánh mắt hắn vẫn một mực cười nhìn Tứ a ca và Cửu a ca ở đối diện.

Hai tay ta túm túm tay áo, đi tới bên bàn Thập Tứ, thở sâu, vừa chầm chậm dâng trà vừa dùng ánh mắt hỏi hắn. Hắn thoáng sửng sốt, nhìn ta lúc dâng trà chỉ chỉ hướng cổ tay của hắn, hắn vừa làm bộ như đang phẩm trà, vừa lắc đầu thật nhẹ. Hoá ra hắn còn chưa đưa, thảo nào!

Ta lơ đãng cầm khay trà, xoay người đi ra, đồng thời va mạnh vào người đang xông tới , thân đứng không vững liền ngã sấp về đằng sau, chỉ nghe hắn tức giận quát mắng "Đồ hỗn trướng! Mắt chó để đi đâu vậy?" liền nhấc chân đạp tới, tiếng "dừng tay" của mọi người còn chưa nói kịp, ta đã bị trúng một cước bên sườn. May mà ngã sấp ra sau nên dù đau đớn nhưng cũng giảm được không ít.

Cố không tỏ ra đau đớn, ta vội quỳ xuống dập đầu tạ tội, giương mắt nhìn thì ra là thập a ca. Hắn hiển nhiên không nghĩ tới người bị đạp là ta, vừa vội vừa tức vừa giận, một tay che đi nửa bên mặt, một tay lại nâng ta dậy, ta liền né tránh tay của hắn, tự mình đứng lên, nhịn đau, nhẹ giọng nói: "Chỉ khẽ chạm thôi, không đá trúng người đâu." Vừa nói vừa khom mình hành lễ với hắn nói: "Tạ Thập a ca không trách phạt!"

Hắn thoáng sửng sốt, vẫn còn muốn nói chuyện, ta nhìn hắn cười hơi hơi lắc đầu. Hắn ảo não đi tới bên ghế ngồi xuống. Vẫn cứ dùng một bên tay che khuất mắt. Bát a ca cau mặt lại, khiển trách: "Đi vào cũng không hành lễ, đấu đá lung tung, ngươi có chuyện gì quan trọng vậy chứ?"

Thập a ca mắt nhìn Tứ a ca, hướng về phía Tứ a ca cùng Cửu a ca hành lễ qua quýt , Thập Tam cùng Thập Tứ lại vội vàng hành lễ với hắn, rồi đều tự ngồi trở lại trên ghế.

Ta bước nhanh đi ra ngoài rèm, dựa vào tường, khom người nhẹ chạm vào nơi bị đá, há miệng hít một hơi lạnh, quay qua tiểu thái giám ở bên căn dặn: "Thông báo Ngọc Đàn pha trà cho Thập a ca."

Nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía trong rèm, không rõ rốt cuộc là ai đi châm cái dây pháo này đây, ta tự dưng lại trở thành người vô tội bị nổ.

---

1 câu thơ nằm trong bài*Chung Nam biệt nghiệp của Vương Duy*
Trung thế phả hiếu đạo
Vân gia Nam sơn thùy
Hứng lai mỗi độc vãng
Thắng sự không tự tri
Hành đáo thủy cùng xứ
Tọa khan vãn khởi thì
Ngẫu nhiên tri lâm tẩu
Đàm tiếu vô hoàn kỳ
Nhà Riêng Ở Núi Chung Nam (Người dịch:Lê Nguyễn Lưu)
Trẻ từng yêu mùi đạo
Già ở núi Nam này
Lúc hứng riêng mình dạo
Khi vui chỉ tự hay
Đi theo nguồn nước đổ
Ngồi ngắm áng mây bay
Chợt gặp ông già núi
Quên về, nói chuyện say

Thập a ka nhìn lướt quanh một vòng các vị a ka, lớn tiếng hỏi : "Hoàng a mã đâu?". Tên thái giám bên cạnh vội khom người nói : "Vạn tuế gia mới nghỉ ngơi được một lúc, vẫn chưa thức dậy, Thập a ka xin hãy đợi thêm một lát nữa!"

Thập a ka tức giận đập bàn một cái, hỏi tên thái giám : "Trà đâu? Không thấy gia đang ở đây sao ?" Thái giám hấp tấp khom người trả lời: "Nhược Hi cô nương mới vừa đi ngâm trà, dự tính chỉ một lúc nữa sẽ có ngay ạ."

Thập a ka tay đang đập bàn rầm rầm, bỗng ngừng lại, giữa không trung ngừng một chút rồi lại chậm rãi đặt yên trên bàn. Ta thở dài bực bội, cái đồ ngốc này,tìm người trút giận, lại nhiều lần rơi xuống đầu ta.

Thập Tứ hỏi : "Thập ca đây là chịu ức hiếp ở đâu mà đem bực tức đến đây trút vậy? Làm gì mà cứ liên tục dùng tay áo che nửa mặt thế kia ?Khó có thể là cùng ai đó đánh nhau chảy máu lắm nha?"

Thập a ka sắc mặt nhăn nhó,lộ vẻ đờ đẫn cả buổi, vỗ bàn cái rầm, cả người vùng lên nói lớn: "Cho dù phải liều cái mạng này bị hoàng a mã trị tội, ta cũng phải bỏ người phụ nữ đanh đá này mới được!"

Cả sảnh đường các a ka nghe thấy,ai nấy đều sững sờ, nhưng Thập Tứ lại cười phá lên, một mặt nói : "Mau bỏ tay áo ra, để chúng ta xem xem! Rốt cuộc là bị đánh ra nông nỗi nào? Một hồi mới còn giúp ngươi đập gõ cổ vũ được chứ."

Cửu a ka và Thập Tam a ka nghe vậy, đều là muốn phì cười nhưng gắng gượng. Tứ a ka sắc mặt vẫn luôn thản nhiên, giống như không nghe thấy gì, buông mắt nhìn chằm chằm xuống nền nhà. Bát a ka khẽ cau mày lớn tiếng quát: "Nào có cái việc đem chuyện riêng tư vợ chồng mang tới trong cung? Còn không mau quay về!"

Thập a ka tức giận đứng một chỗ, không nói lời nào, cũng không thèm di chuyển. Thập Tứ cười cười tiến lên, muốn giở tay áo hắn xem thử thành quả. Thập a ka nóng nảy hất hắn ra, Thập Tứ dừng tay, cười tủm tỉm hỏi: "Rốt cuộc bị sao vậy? Nói nghe chút đi, đúng lúc chúng ta giúp ngươi phân xử."

Bát a ka nhìn Thập a ka không rục rịch, chỉ biết thở dài hỏi: " Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ngươi lại đến đây gây náo loạn?"

Tiểu thái giám đang bê khay trà, nhẹ giọng nói : "Tỷ tỷ, trà đã chuẩn bị xong rồi!". Ta nhận khay trà, giở rèm bước vào. Thập a ka chỉ vào tên thái giám đang đứng bên cạnh hét lớn: "Đều cút hết đi!". Từ sau khi hắn bước vào, tên thái giám luôn nơm nớp lo sợ đứng cúi đầu,như phụng phải thánh chỉ giờ hấp tấp rút khỏi, thái giám canh gác bên ngoài rèm cũng cấp tốc rời đi.

Hắn đùng đùng tức giận kể lể: "Tết nguyên tiêu năm nay, ả trông thấy chiếc đèn lồng dùng ngắm vui mắt trong thư phòng của ta, rồi thì cũng coi như không có gì đi. Hôm nay chẳng biết nghe từ ai rồi rãi ăn nói xoàng xiêng, quay trở về đem chiếc đèn lồng ném vào mặt ta, mấy đá đạp bẹp dí, vừa nhao nhao vừa ầm ĩ nói cái gì ta nghe cũng không rõ "tại sao đem cái đồ năm ngoái người ta không cần mới đưa cho ả?" ta nào có rảnh rang mà giải thích nhiều lời với ả chứ? Ả càng phát tiết càng gay gắt. Ta tức giận mắng ả tính tình ngay cả nửa điểm cũng không sánh được với Nhược Hi, ả đột nhiên nổi điên, lại có thể cho ta, cho ta…". Đang nói, mở ống tay áo hé cho Bát a ka nhìn thoáng qua một chút, lại nhanh chóng che lại.

Ta nghe đến đó, chỉ cảm thấy lúng túng, tiến thoái không xong. Thập Tứ cười liếc mắt nhìn ta. Bát a ka ôn nhu khuyên nhủ: "Cũng không phải vì một chuyện như vậy mà nói bỏ vợ là bỏ chứ. Về trước đi, chốc nữa ta nói với tỷ tỷ nàng mắng cho nàng ấy một trận, cho ngươi trút hết giận nhé." Thập a ka ngồi trở lại trên ghế, nói : "Bát ca, huynh không cần khuyên ta, lòng ta đã quyết!." Thập Tứ vội tắt lịm vẻ mặt cười hi hi ha ha, nghiêm mặt nói : "Thập ca, ngươi cứ ầm ĩ như thế này cũng không phải cách, khi không lại làm liên lụy đến Nhược Hi, hay là tạm thời đi về trước đi."

Thập a ka nóng nảy nói : "Ta sẽ tự mình cùng hoàng a mã nói cho rõ ràng,ta sẽ bỏ ả, bởi ả đúng là đồ đàn bà chua ngoa! Có cái gì mà liên quan đến Nhược Hi đâu chứ?"

Thập Tứ nghiêng đầu nhìn ta, tỏ vẻ bất lực, ra hiệu cho ta hãy tự mình tìm một biện pháp. Ta do dự một hồi, hôm nay thật đúng nhiều chuyện dồn đến một lúc, thái tử cầu hôn dư ba chưa lắng. Đến Thập a ka tính khí hồ đồ, đi gặp Khang Hi không biết còn muốn nói cái gì, ngộ nhỡ có câu nào khiến Khang Hi tức giận, trút giận sang ta, hậu quả thật đáng sợ. Sau khi cân nhắc lợi hại, cảm thấy không thể giải quyết ổn thỏa hơn đành

phải dùng đến cách này. May mà người ở nơi đây, ngoại trừ Tứ a ka và Thập Tam a ka, đều là người của Bát gia Đảng, dù có coi nhẹ lời của ta, nhưng cũng phải nghĩ đến Thập a ka.

Ta tiến lên hướng về phía Thập a ka hành lễ, nói : "Nô tỳ bạo gan, có mấy câu muốn nói." Thập a ka nói: "Không cần khuyên ta! Lòng ta đã quyết rồi!". Nói xong sau cùng nhắm hai mắt lại.

Trái lại ta vẫn tiếp tục nói : "Không có ý định khuyên ngươi, chỉ là muốn hỏi ngươi một câu thôi." Hắn không hề phản ứng, ta hỏi : "Thập a ka, ngươi bị phúc tấn đánh, có đánh trả lại không?". Hắn nhắm mắt lạnh nhạt hừ một tiếng, nói: "Không có!"

Ta hỏi : "Vì sao?" Hắn mở mắt nhìn ta, nhất thời có phần mông muội, qua một hồi lâu mới nóng nảy nói: "Ta không chấp nhặt với phụ nữ!" Ta nói : "Tính ngươi mà nổi giận thì dâng lên tới đâu, còn có thể nhớ đến không chấp nhặt cùng phụ nữ sao? Chỉ sợ đến một đứa con nít, cũng là đánh cho nó một trận xả hết tức giận rồi mới suy nghĩ lại". Hắn câng mặt nhìn ta.

Ta chậm rãi nói : "Khi còn bé nô tỳ đặc biệt rất thích ăn kẹo hồ lô, bởi vì nó chua chua, ngọt ngọt, giòn giòn, lâu lâu mới ăn một lần, cảm giác luôn rất tươi mới. Về sau vì hoàng a mã ngại nó không được sạch sẽ, không chịu mua cho ta ăn nữa, ta lại càng lúc càng không thể quên được mùi vị thơm ngọt của kẹo hồ lô, chung quy vẫn cho rằng đó là món ăn ngon nhất thiên hạ. Mặc dù ta bình thường cũng rất thích ăn phù dung cao (bánh có hình bông sen), nhưng vẫn cho rằng kẹo hồ lô ăn ngon hơn nhiều. Sau này, có một ngày, ta cuối cùng lại được ăn kẹo hồ lô, Thập a ka, ngươi đoán xem ta có cảm giác gì?"

Thập a ka có chút khó hiểu nhìn ta, thấy ta vẫn dán chặt mắt vào hắn, hắn nói : "Chắc là cảm thấy rất thích thú!" Ta cười cười nói: "Sai rồi! Là thất vọng! Cực kỳ thất vọng! Trong nháy mắt nô tỳ chợt nhận ra rằng cái món ăn này, mặc dù không khó ăn, nhưng tuyệt đối không ăn ngon bằng phù dung cao, nô tỳ vì sao vẫn cứ luôn cho rằng nó ngon hơn phù dung cao cơ chứ? Sau đó thử ba tháng không ăn phù dung cao, mới phát hiện bản thân thèm đến muốn chết, mới nhận ra thứ mình thích ăn nhất chính là phù dung cao. Nô tỳ dĩ nhiên không biết theo thời gian ngày một trưởng thành, tự khẩu vị của mình đã sớm thay đổi, chẳng qua chỉ là cứ cố chấp giữ lại những hồi ức đã qua mà không chịu buông tay, lại không biết rằng bản thân đã bị chính những hồi ức đẹp đẽ đó đánh lừa!"

Nói xong ta lẳng lặng nhìn Thập a ka, hắn vẫn mang vẻ mặt mơ hồ, lời của ta chẳng lẽ khó hiểu lắm sao? Ta nhìn về phía Thập Tứ a ka, Thập Tứ tỏ vẻ tán dương liếc nhìn ta một cái, ngay sau đó quay lại nhìn Thập a ka mà bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra vấn đề không phải ở ta, việc đã đến nước này, nói một lần cho sáng tỏ luôn vậy! Ta hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói : "Thập a ka, kỳ thật nô tỳ là kẹo hồ lô kia, mà Thập phúc tấn chính là phù dung cao, phù dung cao vẫn luôn nằm trong tầm tay với của ngươi, thời gian qua lâu, ngươi không cảm thấy nó hiếm lạ. Mà kẹo hồ lô ngươi lại không bao giờ có được, lưu giữ trong tâm trí, mùi vị càng lúc càng ngon. Nhưng nếu thật có một ngày ngươi không còn phù dung cao nữa, ngươi mới biết, thực ra thứ ngươi thích ăn nhất chính là phù dung cao."

Thập a ka sắc mặt lúc kinh sợ, lúc đau đớn, lúc nghi hoặc, lặng lẽ trầm tư. Ta nói : "Nô tỳ hỏi lại lần nữa, Thập a ka vì sao không đánh trả?"

Sắc mặt thập a ka biến hóa thất thường, do dự không chắc. Ta nói: "Có lẽ là dù cho nóng giận cực kì,tận sâu trong đáy lòng vẫn là không muốn làm việc ấy!" Hắn mạnh tay hất chung trà trên bàn xuống mặt đất, hét lớn: "Không phải! Không phải! Ta không giống như ngươi nói! Ta bao giờ cũng nói không lại ngươi! Dù sao cũng đều không phải!" Nói xong, che mặt lại như cũ phóng chạy ra ngoài.

Ta chạy theo vài bước, Thập Tứ ở sau nói lớn: "Để cho hắn tĩnh tâm suy nghĩ một chút, khúc mắc trong nhiều năm như vậy không phải trong chốc lát đã nghĩ được thông suốt, huống chi hắn chính là một người có nhận thức bảo thủ."

Ta dừng bước, hết sức khó xử, quay người về phía mấy vị a ka hành lễ qua loa, cũng không dám nhìn vào mặt ai, vội vàng lui ra. Lúc đi ra sai Vương Hỉ đưa người vào trong hầu hạ, lại căn dặn mau chóng dọn sạch chung trà vỡ nát trên sàn nhà.

Ta ngồi bên cạnh bàn trà, ngơ ngẩn nghĩ đến Thập a ka và Thập phúc tấn. Ngọc Đàn nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ, nên dâng trà cho Vạn tuế gia rồi!" Ta vội vàng đứng lên, Ngọc Đàn bê khay trà đưa cho ta, ta ổn định lại tinh thần, nâng khay trà, từng bước ngắn nhanh bước đi.

Khi tiến vào bên trong, Khang Hi đang cùng các vị a ka đang thương nghị vụ việc "Kết án Giang Nam tổng đốc và tuần phủ". Trong lòng khẽ thở dài, lại là tham ô! Bây giờ đúng là tháng tháng có tham nhỏ, vài tháng có tham lớn!

Vì khoa thi hương tổ chức ở Giang Tô, phó chủ khảo Triệu Tấn thông đồng cấu kết trong ngoài, gian lận trắng trợn, đến mức khi công bố danh sách thi đậu thì sĩ tử Tô Châu nổi lên om sòm. Khang Hi lệnh cho tuần phủ Trương Bá Hành, tổng đốc Lưỡng Giang Cát Lễ cùng hộ bộ thượng thư Trương Bàng Cách, chỉ định tuần phủ Lương Thế Huân hội thẩm vụ án.Trong quá trình thẩm tra xử lí lại liên đới đến việc Cát Lễ nhận hối lộ năm mươi vạn lượng bạc, vụ án càng lúc càng rắc rối, phức tạp, thẩm tra xử lí hơn một tháng mà vẫn chưa đưa ra được kết luận gì. Trương Bá Hành tức giận tấu chương vạch tội Cát Lễ, Cát Lễ nghe thấy tin cũng lập tức dâng thư công kích Trương Bá Hành. Trong một lúc nhiều người cùng nói rối rắm, ai cũng có cái lý của mình.

Khang Hi rơi vào đường cùng lại phái Mục Hòa Luân, Trương Đình Xu thăm dò ý kiến, nhưng bọn họ vì kiêng dè quyền thế Cát Lễ mà cho đến giờ vẫn không quyết đoán. Cát Lễ xuất thân hiển quý, làhậu duệ thứ tư của Ôn Thuận Công Hà Hòa Lý,con rể của Thái Tổ Nỗ Nhĩ Cáp Xích,thuộc tộc Đống Ngạc Thị ,nằm trong Mãn Châu Chính Hồng Kỳ,bản thân quyền cao chức trọng,là Tổng đốc Lưỡng Giang tướng soái đại quan chức danh lừng lẫy, đó cũng chính là quan nhất phẩm. Điều quan trọng nhất Cát Lễ vẫn luôn rất được vua coi trọng ân sủng.

Khang Hi hỏi Tứ a ka phải làm cách nào, Tứ a ka cung kính trả lời: "Khi hoàng a mã đi tuần sát phía Nam từng tán dương hành động của Trương Bá Hành "Giang Nam đệ nhất thanh quan", hắn trong dân gian cũng để lại không ít tiếng thơm. Khi hoàng a mã thân chinh đánh Cát Nhĩ Đan, Cát Lễ tham gia lập được công lớn, lúc đó đạo quân bị vây khắp đại thảo nguyên, duy chỉ có Cát Lễ mạo hiểm chỉ huy vận chuyển binh lương tiến thẳng vào giữa chiến trận, từ trước đến nay đối với hoàng a mã luôn trung thành và tận tâm. Giờ đây hai người ấy lại công kích lẫn nhau, quả thật có khiến cho người ta cảm thấy đáng tiếc! Ý nhi thần vẫn là cần phải điều tra rõ ràng, không xử oan uổng bất cứ người nào."

Ta một mặt cúi xuống dâng trà, một mặt hé miệng cười, hay cho cái gọi là "mạt hi nê" (ba phải), nói hay chưa nói cũng có khác gì nhau, có điều khi phải tiếp lời hắn lại không còn cách nào khác, ý định ban đầu của hắn khẳng định chính là nghiêm trừng kẻ tham ô, nhưng lần trước vụ án hộ bộ làm hao hụt ngân lượng mua thảo đậu, vì đưa ra chính kiến của mình không hợp ý với Khang Hi mà phải chịu trách mắng, lần này lại liên quan đến sủng thần Cát Lễ của Khang Hi, không có khả năng xác định trước tâm ý của Khang Hi, nếu không muốn làm Khang Hi mất vui, hắn chỉ có thể "đạo quang ẩn hối, ẩn tàng chính kiến" (đại loại: làm cho mọi thứ trở nên mờ mịt, giấu đi chính kiến).

Khang Hi lại hỏi ý kiến Bát a ka, Bát a ka trả lời: "Ý nhi thần cũng giống với ý của Tứ ca, tức là phải điều tra kỹ càng, vật uổng vật túng (không sai lệch,không bỏ sót)"

Ta lại tiếp tục thầm cười trong bụng, đây cũng coi như một lẽ trót lọt, có quan điểm cũng như không có quan điểm. Đợi sau khi dâng trà xong, ta cúi đầu rời đi.

Ngọc Đàn thấy ta cau mày bụm lấy một bên hông, đứng bên cạnh ta đang nửa ngồi nửa đứng hỏi: "Đau không?" Ta gật đầu nói: "Sơ sơ thôi,cũng tạm ổn!" Ngọc Đàn nói : "Đến tối muội giúp tỷ dùng rượu trắng, bột mì và lòng trắng trứng đắp vào chỗ bị thương. Chỉ vài ngày sẽ chóng lành." Ta hướng về phía nàng cười cảm kích, gật đầu.

Trong lòng hốt nhiên sợ hãi, nghĩ ngay cả Ngọc Đàn không có ở đấy mà vẫn nghe nói Thập a ka gây náo loạn, Khang Hi sao có thể không biết được.

Qua hơn nửa buổi, Vương Hỉ đi vào nói: "Vạn tuế gia cho gọi tỷ tỷ!". Ta đứng dậy đi theo hắn. Mấy vị a ka cũng đang bước ra ngoài, ta và Vương Hỉ vội cúi người đứng một bên đợi cho bọn họ đi hết, ta mới tiến vào trong.

Khang Hi hỏi: "Lúc nãy đã xảy ra chuyện gì?Dận Thị Ngã náo loạn cái gì? Nào là đuổi người, nào là hất vỡ cốc chén."

Ta quỳ trên mặt đất, nghĩ chung quy cũng không thể lừa gạt được. Cúi đầu nói: "Thập a ka và Thập phúc tấn cãi nhau, nhất thời tức giận chạy đến tìm hoàng thượng phân xử đúng sai. Sau đó được khuyên vài câu, thì lại trở về rồi ạ."

Khang Hi nói: "Những việc này trẫm đều biết rồi, nhưng vì sao mà ầm ĩ, vì sao mà khuyên hắn trở về?" Giọng điệu mặc dù ôn hòa nhưng lại mơ hồ ẩn chứa vẻ uy nghiêm áp bức. Trong lòng ta run rẩy, dập đầu một cái nói : "Thập a ka và Thập phúc tấn cãi nhau xét đến cùng nguyên nhân là vì những lời đồn đại vô căn cứ nhiều năm về trước. Cho nên cũng coi như nguyên nhân là do nô tỳ gây ra.Đúng là nô tỳ đã bạo gan khuyên nhủ." Năm ấy chuyện ta và Thập a ka có tình ý, toàn bộ Tử Cấm Thành đều truyền tụng xôn xao, Khang Hi không có lý gì lại không biết.

Ta đem chuyện về chiếc đèn lồng khiến nảy sinh cãi vã, từ đầu tới đến đuôi thuật hết một lần, những chuyện đã nói với Thập a ka cũng đại khái lập lại hết một lần.

Sau khi nói xong, đầu dán trên mặt đất, trong lòng chỉ cảm thấy rất khó chịu, từng chuyện, từng chuyện một, không biết Khang Hi sau cùng sẽ xét xử ta như thế nào đây. Chợt cảm giác tất cả mọi thứ đều không nghĩa lý gì, ta cả ngày nơm nớp lo sợ, nhìn trước ngó sau, nhưng chỉ cần một chỗ sơ suất, sống chết đều nằm trong tay kẻ khác, cho dù là Khang Hi hay a ka, bất luận nói với ai đều có thể trong nháy mắt đẩy ta xuống địa ngục. Chán chường vô hạn, mệt mỏi vô hạn.Chợt nghĩ nếu như ông ta từ đây đem ta gả cho Thập a ka, ta cũng sẽ chấp nhận, không muốn tranh cãi nữa, không muốn kháng cự nữa.

Khang Hi vẫn không nói một câu, không khí giống như vẻ chết chóc quạnh vắng đang ngưng đọng, ta đờ đẫn chờ Khang Hi xử lý, sau một lúc thật lâu, Khang Hi nói: "Đứng lên đi!" Ta dập đầu đứng dậy. Khang Hi dừng mắt ở ta, ôn hòa hỏi: "Đạo lý mà ngươi nói rõ ràng minh bạch như thế, tương lai đến một ngày nào đó chính mình có thể làm được không? Quên đi những thứ không có được, trân quý những gì đang có?"

Ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Khang Hi, đối diện với ánh mắt như nhìn thấu mọi thứ của ông ta, lại vội vàng cúi xuống. Lặng im một hồi, mới trả lời: "Nô tỳ không biết!"

Khang Hi khẽ thở dài, ôn nhu nói: "Lui ra đi!"

Ta khó hiểu lui đi, trong đầu vọng lại lời nói của Khang Hi "Quên đi những thứ không có được, trân quý những gì đang có?", ông ta có thể cho rằng cái gì ta không có được, cái gì ta có được đây?

Trong lòng khó chịu, lững thững đi dạo bên ngoài hành lang, trông lên bốn phía tường cao,trời đất cũng bị chúng rào quanh bức bối chập hẹp. Lại ngửa đầu nhìn về phía bầu trời xanh lam, sáng trong khoáng đạt, vô biên vô hạn. Chúng cách ta dường như rất gần, tựa hồ với tay một chút là có thể chạm tới. Bị mê hoặc mà đưa tay ra nắm lấy, nhưng không có gì, chỉ có gió nhẹ đang lả lướt qua những kẽ hở bàn tay nắm lại trong vô vọng.

"Nhược Hi!" Ta thẫn thờ nhìn bóng dáng mong manh sương khói của Bát a ka, ngây người cả buổi, mới biết được là đang gọi ta. Hướng về hắn mỉm cười nói: "Cái gì cũng không có, chỉ có gió." Vẻ mặt Bát a ka ngẩn ra.

Thập Tứ kinh ngạc hỏi: "Nhược Hi, ngươi bị sao vậy?" Ta còn chưa kịp trả lời, hắn và Bát a ka hướng về phía sau ta cúi người hành lễ, Bát a ka cười nói: "Tứ ca còn chưa xuất cung à?" Ta nghiêng người quay đầu lại ổn định nhìn Tứ a ka và Thập Tam a ka đang chậm rãi đi tới.

Thập Tam a ka cười cười nhìn về phía Bát a ka hành lễ, vừa nói: "Đệ và tứ ca muốn đi thỉnh an Đức Phi nương nương, rồi mới trở về. Bát ca vì sao cũng chưa xuất cung?" Bát a ka cười nói: "Bỗng nhiên nhớ tới Nhược Lan có một số việc muốn ta hỏi Nhược Hi , nên có nán lại một chút." Nói xong nhìn ta ôn nhu nói: "Nhược Hi, càng ngày càng không phép tắc, an cũng không thỉnh sao?"

Trong lòng còn đang buồn bực, hướng về phía Tứ a ka và Thập Tam a ka thỉnh an, một mặt nói: "Nô tỳ ở đây cũng đã lâu, còn phải quay trở lại phiên trực."

Lẳng lặng nhún người đứng một hồi lâu, nhưng không có người nào nói gì, ta ngẩng đầu dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Tứ a ka, hắn thần sắc không đổi, tùy ý phất tay nói: "Đi đi!". Ta vội vã bước nhanh đi, nghe phía sau tiếng Thập Tam cũng đang xin cáo lui với Bát a ka.

72

Hôm qua suốt một đêm trằn trọc không ngủ được, trong đầu mãi suy nghĩ đến câu nói của Khang Hi, biết có nghĩ nữa cũng là không hiểu, nhưng không cách nào kiềm lại được. Hôm nay đang trong buổi làm sớm, cố gắng gượng cho hết buổi làm, sau khi trở về, cảm giác đầu đau nhức, nằm trên giường nhưng không ngủ được, trái lại đầu càng lúc càng váng vất, đành phải đứng dậy.

Ngồi trước bàn đờ đẫn một hồi, trải một trang giấy, mài mực, bắt đầu luyện chữ, vẫn như cũ chiếu theo nét chữ của hắn, từng nét từng nét mà viết "hành đáo thủy cùng xử, tọa khán vân khởi thì…" (*Đi theo nguồn nước chảy, ngồi ngắm mây trời bay*), vẫn luôn dùng hiệu quả phương pháp trấn tĩnh, nhưng hôm nay dường như không tác dụng mấy, viết đến hai trang giấy lớn, tâm trạng vẫn không chịu an định.

Đang cặm cụi viết chữ, chợt nghe tiếng cổng viện mở "két" một tiếng, ta theo tiếng động ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Tứ a ka đang đẩy cửa đi vào.

Ta đang cầm bút, vẫn còn ngớ người ra. Đột nhiên có phản ứng trở lại, hấp tấp thu gom giấy bút, hắn đi đến cạnh bàn hỏi: "Viết gì vậy?" Ta nói: "Không có gì, tùy tiện luyện chữ thôi."

Hắn ngồi xuống ghế bên cạnh nói: "Vậy mà phải dụng công như thế à?" Nói xong kéo tay của ta , tiện tay mở ra xem.

Ta có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: "Viết rất khó coi đúng không?" Hắn ngưng mắt nhìn một hồi lâu, nói : "Luyện nhiều lần rồi à?" Ta cúi đầu "uhm" một tiếng!

Hắn hỏi : "Chỗ bị đá hôm qua còn đau không?" Ta lắc đầu nói : "Chỉ va chạm nhẹ thôi mà,không có chỗ nào bị đá đau."

Hắn lặng một hồi, đột nhiên nói: "Nhược Hi, đồng ý với ta một chuyện được không?" Ta hỏi: "Chuyện gì?"

Hắn nói: "Từ giờ trở đi vĩnh viễn không nói dối ta. Ta và ngươi đều giống nhau, cho dù khó nghe cũng đều muốn lời chân thật.". Ta lặng đi một hồi rồi hỏi: "Vậy ngươi có thể đồng ý với ta vĩnh viễn không bao giờ nói dối ta không?" Hắn thở dài: "Thật là tính toán rõ ràng, minh bạch, một chút lợi cũng không để người ta chiếm được. Nhưng khi bị trúng một cước của Thập đệ, sao không tính với hắn?Chịu rơi đầu mạo hiểm bảo vệ Thập Tứ đệ, ngươi thật không biết tính toán đến thế hay sao?"

Ta cười nói: "Ta chỉ biết tính toán với người thông minh, gặp người hồ đồ thì tự mình cũng hồ đồ theo à." Hắn "hừ" một tiếng hỏi: "Nếu như ta đồng ý, ngươi cũng đồng ý chứ?"

Ta cười gật đầu, hắn nói: "Ta đồng ý!"

Ta giật mình nhìn hắn, hắn thản nhiên nhìn lại ta. Ta hỏi : "Tại sao?" Hắn nói : "Không tại sao sao cả. Chỉ cảm thấy nên như vậy."

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng có một số việc ta nhất định không muốn nói, vậy phải làm sao?" Hắn suy nghĩ rồi nói: "Ngươi có thể nói thẳng cho ta biết là ngươi không muốn nói, nhưng không được dùng lời nói dối qua loa che giấu ta."

Hồn ta bay bổng một lúc, đột nhiên lại cười nói: "Ta đây có một câu muốn hỏi ngươi, ngươi có thể lựa chọn không nói cho ta biết." Nói xong ra hiệu hắn đưa tay cho ta.

Trên lòng bàn tay hắn, ta lấy ngón tay chậm rãi viết một chữ "hoàng", lại viết thêm một chữ "vị", cong mày liếc mắt nhìn hắn cười hỏi: "Ngươi có muốn không?", ngừng một chút, lại cười nói bổ sung: "Có thể không trả lời." Nét mặt dù đang cười, trong lòng lại căng thẳng, bởi biết rõ câu trả lời của hắn sẽ làm thay đổi rất nhiều thứ. Trong lòng vừa sợ hắn nói "không muốn", càng sợ hắn nói "muốn".

Hắn chậm rãi thu tay lại, thần sắc không đổi, lẳng lặng nhìn chăm chăm ta, dáng vẻ tươi cười của ta dần có chút căng cứng , biết rằng chính mình đang đánh cuộc, ta đánh cuộc tại đây, giữa Tử Cấm Thành này, sau cùng là một chút không can tâm,hay sau cùng là một tia hi vọng.

Chỉ trong chớp mắt, nhưng với ta mà nói tựa như đã lâu lắm rồi, ta bắt đầu vạn phần hối hận bản thân liều lĩnh kích động, vì sao lại muốn thử nghiệm chứ? Hắn nói sẽ nói thật, ta tin tưởng là xong. Vì sao phải thử nghiệm chứ?Thử nghiệm khó nhất chính là đo lường lòng người, hơn nữa lại là lòng người giữa Tử Cấm

Thành, hà tất gì phải vậy?

Đang nghĩ xem làm cách nào không để lại dấu vết mà lấp liếm cho qua câu chuyện, khóe miệng hắn có hơi mím chặt lại, vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng thanh thản) nói: "Muốn!", ta viết chữ vào lòng bàn tay hắn bất quá cũng chỉ đơn giản một trò chơi đùa bình thường, đâu phải như ngôi vua chí tôn đặt trên ngai vàng. Giọng hắn thoảng như gió nhẹ, ta lại nghe như tiếng sấm vang trời, một hồi lâu vẫn chưa lên tiếng, lẩm bẩm hỏi: "Ngươi đã nói qua với ai chưa?" Hắn nói : "Ngươi là người đầu tiên."

Ta lắc đầu tỏ vẻ không tin, hỏi: "Thập Tam a ka thì sao?" Hắn nói: "Hắn từ nhỏ theo ta lớn lên, ta bất cứ việc gì đều không lừa dối hắn. Tâm tư của ta. hắn còn không đoán ra sao? Còn khiến ta phải nói cho hắn biết?" Ta hỏi: "Ngươi không sợ ta đi nói cho người khác biết ư?" Hắn thản nhiên nói: "Ngươi vừa nãy đặt cược quá lớn, ta không có lòng đánh cuộc,nhưng lại sợ từ đây cả đời sẽ để vuột mất!" Ta cắn môi cau mày nhìn hắn, ở trước mặt hắn tâm tư của ta dễ nhìn thấu vậy sao? Hắn nhìn ta chằm chằm, đưa tay khẽ vuốt nhẹ hàng lông mày của ta, khóe miệng ẩn chứa nụ cười, dịu dàng nói: "Ngươi sẽ không như vậy."

Ta ngốc nghếch nhìn hắn, vẫn là khó có thể tin, hắn đem đúng ham muốn có được ngôi vị đế vương giấu kín tận sâu trong đáy lòng, ngay cả đến Khang Hi cũng chưa bao giờ đối với hắn có chút nghi ngờ, hôm nay vì sao lại đem nói cho ta biết? Thậm chí còn hoài nghi chính mình hoang tưởng.Kinh ngạc còn chưa tan biến, có thứ tình cảm ấm áp len lén chảy xuôi trong lòng, nhất thời cảm thấy sóng mũi cay cay. Hắn mạnh tay búng lên trán ta một cái, nói: "Đến lượt ta hỏi."

Ta xoa xoa trán, song không đến nỗi đau lắm, vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng, căng thẳng nhìn hắn, hắn muốn biết chuyện gì? Hắn nghiêm túc nhìn ta một hồi, chậm rãi nói: "Ta muốn biết…" Hắn ngừng lại, ta quên cả thở, "Hôm qua bị đá vết thương có nặng không?"

Ta thở phào, cau mày nói: "Làm ta sợ hết hồn! Không nặng cũng không nhẹ, chỉ đau lâm râm thôi, Ngọc Đàn đã giúp ta đắp thuốc, không có gì đáng ngại." Hắn lấy ra một hộp thuốc đặt trên bàn, nói: "Mỗi ngày sáng tối dùng một viên với nước ấm. Khi thoa thuốc ngoài da không được di chuyển,va chạm nhiều." Ta gật đầu.

"Hôm qua hoàng a mã cùng ngươi nói điều gì? Hành vi lại khác thường như thế? Vẻ mặt bực bội, nhìn thấy chúng ta cũng không thèm thỉnh an." Ta thở dài, đem chuyện của ta cùng Khang Hi nói thuật lại cho hắn nghe, hỏi: "Câu nói cuối cùng rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ?" Hắn mỉm cười yếu ớt, nói: "Trước tiên ngươi nói cho ta biết, ngươi trả lời hoàng a mã như thế nào?" Ta cong môi nói: "Nô tỳ không biết."

Hắn gật đầu nói: "Nói và chưa nói cũng có khác gì nhau?Sợ là hoàng a mã phải khổ não lắm đây." Ta hé miệng cười nói: "Hoàng thượng đúng là có thở dài nữa." Hắn buồn cười nhìn ta, ta nghiêng đầu cười, sẵng giọng: "Không đoán trước được chính xác tâm ý của Hoàng thượng, đương nhiên chỉ có thể trả lời như vậy. Hơn nữa ngươi cũng đừng có cười ta, cái lý sự "mạt hi nê" của ngươi không thể so với ta đang gặp xui xẻo. Vụ án lớn như vậy, còn khen ngược lại giả vờ như mình nghiêm từ lắm, nhưng thực tế lại…". Ta hướng về phía hắn chun mũi, không nói nữa.

Hắn cười nhìn chằm chằm ta nói: "Theo ta thấy, có lẽ hoàng a mã cho rằng ý trung nhân của ngươi chính là Thập Tam đệ."

Ta cười rộ lên, "Nguyên nhân là vì lần trước ta cùng Mẫn Mẫn đua ngựa sao?" Tứ a ka nói: "Tám chín phần mười. Mẫn Mẫn và Thập Tam đệ thay đổi rõ rệt như thế, hoàng a mã khẳng định sẽ nghĩ đến là vì tư tình nhi nữ mà ra vậy."

Ta trầm ngâm suy nghĩ một hồi, hỏi: "Lúc ấy rốt cuộc Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia đã nói gì với hoàng thượng khiến hoàng thượng không truy cứu nữa?" Hắn nói: "Chưa tự mình nghĩ ra sao?"

Ta nói: "Lúc ấy cũng từng tỉ mỉ suy nghĩ, song suy nghĩ hoài mà vẫn không ra, cũng không tính đến nữa. Nhưng hôm nay nghe ngươi nói thế, ta trái lại cũng đã minh bạch rồi." Hắn nhìn ta,gật đầu khích lệ, ý bảo ta hãy tiếp tục nói.

Ta nói: "Lúc đầu ta nghĩ không ra Vương gia rốt cuộc có nói cho hoàng thượng biết hay không chuyện Mẫn Mẫn thích Thập Tam a ka, chung quy vẫn cho ràng không có khả năng sẽ nói cho hoàng thượng biết, chẳng lẽ lại không sợ hoàng thượng sẽ chỉ hôn hay sao? Nhưng hôm nay nghĩ đến, ngay lúc đó việc xảy ra lớn như vậy làm sao có thể dối gạt được? Cho nên vương gia khẳng định đã thẳng thắn thừa nhận trước Khang Hi về tình cảm Mẫn Mẫn đối với Thập Tam a ka. Thế nhưng lại tiếp tục nói không có dự định để Mẫn Mẫn gả cho Thập Tam a ka, mà còn thuyết phục hoàng thượng đồng ý tác hợp cho Tá Ưng vương tử và Mẫn Mẫn." Ta thở dài nói: "Về phần hoàng thượng vì sao lại có ý để Mẫn Mẫn gả cho Tá Ưng vương tử, ta không những

không rõ mà còn cảm thấy rất ngạc nhiên! Hoàng thượng để cho hai bộ lạc kết thành thông gia thì không có gì phải bàn! Nhưng vì sao còn ở đằng sau ngấm ngầm đồng ý cho Tá Ưng vương tử đoạt được vương vị cơ chứ?"

Tứ a ka thản nhiên cười: "Tân vương phi Nạp Lạt Bộ là tỷ tỷ ruột của đại vương tử Y Nhĩ Căn Giác La, bây giờ đã hiểu ra chưa?" Ta "a" một tiếng, cười nói: "Rõ rồi, để cân bằng thế lực các bộ lạc, để cho bọn họ đôi bên kiềm chế lẫn nhau, đấu đá lẫn nhau. Ai cũng không thể thật sự phát triển lớn mạnh."

Tứ a ka nói: "Đây là nguyên nhân trọng yếu mà hoàng a mã đồng ý hôn sự của Tá Ưng và Mẫn Mẫn. Còn có đại vương tử Y Nhĩ Căn Giác La nữa, cùng lúc ngạch nương đại vương tử xuất thân hiển quý, mẫu tộc không chỉ có thế lực to lớn tại Y Nhĩ Căn Giác La, tại mấy bộ lạc khác cũng rất có ảnh hưởng, mặt khác đại vương tử Y Nhĩ Căn Giác La cũng không phải là người thích hợp để thừa kế vương vị, Tá Ưng lại là tài năng xuất chúng hơn. Hơn nữa quan trọng là ngạch nương xuất thân thấp hèn, không có thế lực phụ trợ, hắn tương lai sau khi đã kế thừa vương vị, cho dù có Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia ủng hộ, cũng phải tự mình đối mặt với thế lực bên trong của đại vương tử, hai bên cứ thế kiềm chế lẫn nhau, hoàng a mã tự nhiên có thể ngầm đồng ý cho hắn tranh vương vị."

Ta thở dài nói: "Phức tạp quá! Dù nói gì đi nữa, sẽ đem quan hệ thông gia, quan hệ lịch sử và tranh đấu trong ngoài của tám đại bộ lạc cùng để ý một lần. Ta chỉ cần biết đại khái là được rồi, biết Mẫn Mẫn gả cho Thập Tam a ka không bằng gả cho Tá Ưng đem lại nhiều lợi hơn là được. Trong tình huống như vậy hoàng thượng đã thuận theo tâm ý của Tô Hoàn Qua Nhĩ Giai vương gia, khiến vương gia đối với hoàng thượng đầy lòng cảm kích, cũng là thuận với tâm ý chính mình, vậy sao lại không làm đúng không?" Tứ a ka mỉm cười, không nói nữa.

Ta nghiêng đầu hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, không nhịn được nằm úp mặt trên bàn cười rộ lên, "Hoàng thượng sẽ không trở nên hồ đồ đấy chứ? Nhiều năm trước nghe người khác nói ta thích Thập a ka, bây giờ lại nghĩ ta thích Thập Tam a ka."

Hắn lắc đầu nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ ngươi thích Thập đệ, nhưng ngươi cũng không thích Thập Tam đệ, ta năm ấy trái lại có chút buồn bực." Ta chớp hạ con mắt cười nhạo nói: "Đệ đệ của mình bao giờ cũng tốt nhất!". Mới mở miệng nói ra,phát giác lời nói sai trầm trọng, hắn liếc nhìn ta một cái, không lên tiếng.

Ta nằm úp trên bàn, lặng lẽ suy nghĩ, yếu ớt hỏi: "Câu nói kia của hoàng thượng ý nghĩa sau cùng là muốn ta được toại nguyện tâm ý, hay là không muốn?" Hắn cười nói: "Nhược Hi, hoàng a mã quả thực rất thương ngươi, theo như lời ngươi nói về giọng điệu và dáng vẻ của hoàng a mã mà nói, hoàng a mã đối với chuyện của ngươi có chút do dự, chính là vẫn rất chiếu cố đến tâm tư của ngươi."

Ta vùi mặt vào giữa cánh tay, giọng nói đầy phiền muộn hỏi: " Tương lai hoàng thượng có đồng ý hay không đây?" Qua một lát, hắn cười nói: "Cuối cùng cũng đã biết xấu hổ." Ta nói: "Làm gì có cơ chứ!" Hắn cười nói: "Không có sao? Vậy cái lỗ tai ngươi vì sao lại đỏ thế chứ?" Khuôn mặt ta càng lúc càng nóng bừng lên, lẳng lặng nằm sấp xuống nếu không có dũng khí cãi lại.

Hắn cười nói: "Chờ chuyện của thái tử phong ba lắng xuống, ta sẽ đi cầu hoàng a mã, hướng về phía hoàng a mã nói rõ chúng ta "lưỡng tình tương duyệt" (hai bên tình ý), chờ khi hoàng a mã hỏi ngươi, ngươi lại tỏ rõ nỗi lòng mình. Hoàng a mã đối với tình cảm sâu nặng của ta và ngươi, hẳn là sẽ đồng ý cho lời khẩn cầu của chúng ta thôi."

Ta lặng lẽ nằm sấp trên bàn, tập trung suy nghĩ, hắn đưa tay nhè nhẹ đặt trên đầu ta, ôn nhu nói: "Đừng hao tâm tốn sức mà suy nghĩ nữa, việc này ta đã nghĩ hết rồi. Tuy là hôn sự của ngươi có chút phiền phức, nhưng ngươi cũng không muốn đi tranh hoàng vị, cũng không có ích lợi gì trong việc chi tranh. Chỉ cần không đề cập đến hoàng vị, hoàng thượng đối với chúng ta luôn luôn khoan dung, đối với ta lại càng yêu mến, lại thương ngươi, ông ta sẽ tác thành."

Bỗng nhiên có hai tiếng gõ cửa "cốc cốc" vang lên, ta hoảng sợ, mạnh chân vọt khỏi ghế. Hắn thở dài: "Tại sao hiện tại lại dễ bị kích động như vậy? Chuyện này thì có gì mà phải hoảng hốt đến thế chứ? Ngươi cứ ra vẻ lo sợ như vậy, ta cũng không phải lần đầu tiên đến đây mà."

Ta cất giọng hỏi: "Ai đó?" "Nô tài Phương Hợp." Ta đóng cửa sổ, khi đi ra thuận tay khép lại cửa phòng. Mở cổng sân viện, người chắn ngang cửa lớn tiếng hỏi: "Chuyện gì?" Phương Hợp một mặt thỉnh an, một mặt đưa thuốc cho ta, thấp giọng nói: "Thập Tứ gia căn dặn. Đọc cách dùng đã ghi lại bên trong là sẽ sử dụng được ạ."

Lòng ta thoải mái trở lại, cười nhận thuốc, hắn đánh tay thỉnh an, quay người đi. Ta nắm lấy thuốc, đóng kín cửa rồi bước vào phòng. Tiện tay đem thuốc đặt lên bàn, lại đẩy cửa sổ ra.

Hắn nhàn nhạt đưa mắt nhìn thuốc trên bàn, cả người đứng thẳng dậy, ta hỏi: "Phải đi rồi sao?" Hắn gật đầu nói: "Từ sau khi thái tử cầu hôn, tinh thần ngươi cả ngày không yên, sau một thời gian nhìn cũng đã khá hơn, nhưng chỉ vì một câu nói của hoàng a mã ngươi lại có cử chỉ thất thường. Cuộc sống sau này chỉ sợ không thể thiếu phong ba, ngươi định dùng cái bộ dạng này để chống chọi lại sao?Tâm bên trong càng sợ hãi ,nét mặt mới càng cần phải điềm tĩnh, người khác mới không nhìn thấy được căn nguyên bên trong, mới càng không dám tùy tiện ra tay! Nào có cái lý giống như con khỉ đã vội vã để lòi đuôi ra chứ?"

Ta cắn cắn môi, gật đầu nói: "Nhớ kỹ!" Hắn nói: "Ta đi." Ta mỉm cười nói: "Được" Hắn đưa tay trên bàn rất nhanh đã rút lấy tờ giấy luyện chữ của ta, đợi khi ta kinh ngạc phát giác muốn chộp lấy lại, hắn đã đem nhét vào trong tay áo: "Làm bằng chứng, nhìn xem ngươi sau này có thể tiến bộ lên không."

Nói xong, cất bước đi, ta tựa bên cửa sổ, nhìn hắn đi đến cổng viện,khi đưa tay kéo cửa, ngoảnh đầu lại liếc nhìn ta một lần, sau đó quay đầu đóng cửa bước đi. Ta lặng đứng một lúc thật lâu mới chậm rãi ngồi xuống ghế, chợt thấy căn phòng này từ trước đến nay chưa lúc nào quạnh quẽ trống vắng đến vậy.

73

Tiết trời càng lúc càng nóng nực, Khang Hi chuyển vào ở trong Sướng Xuân viên dễ chịu hơn nhiều. Thời tiết nóng bức khiến mọi người cảm thấy bực bội, nhưng ta lại hoàn toàn không cảm thấy gì, lúc nào cũng mỉm cười với những người xung quanh, cẩn thận hầu hạ Khang Hi. Mặc dù sâu tận đáy lòng vẫn mơ hồ e ngại, nhưng đồng thời cũng nhè nhẹ an tâm.

Dược Tứ a ca tặng còn chưa uống hết, chỗ bị thương đã khỏi hẳn rồi. Từ xa nhìn thấy Thập Tứ a ca bèn vội vàng đuổi theo, trong khoảng thời gian này hắn và Thập a ca luôn cố ý né tránh ta. Thập a ca thì ta có thể hiểu, nhưng nếu hắn chỉ vì chuyện chiếc vòng, thật sự không cần phải như thế.

Ta hướng phía hắn thỉnh an, cảm ơn hắn đã tặng dược, hắn cười một tiếng, chỉ nói: "Thập ca cùng phúc tấn hiện tại tốt lắm! Hai người đều sửa đổi, khi gặp nhau không còn bộ dáng giương cung bạt kiếm, vợ chồng tương kính như tân. Nhìn không giống đã cưới nhau nhiều năm, thậm chí còn có phần giống đôi vợ chồng son vậy.". Ta nghe xong vỗ tay mừng rỡ, thì ra một người lỗ mãng như vậy cũng có ngày trở nên mềm mỏng được

Hai người đang cười đùa bỗng nhiên đều tĩnh lại, hắn nói: "Xin lỗi! Buổi tối hôm đó ta đã mang vòng tay đến phủ Bát ca .". Ta cúi đầu yên lặng nghe, hắn khẽ thở dài nói: "Lúc ấy ở thư phòng, Bát ca mỉm cười tiếp nhận, tiện tay liền cầm nghiên đá trên bàn đập nát nó." . Ta cắn môi im lặng. Hắn chậm rãi nói: "Lúc ấy Bát ca cười nói "Nàng cuối cùng cũng theo lão Tứ!"".

Ta giật mình, ngẩng đầu nhìn Thập Tứ a ca, đối diện với hai mắt sáng ngời của hắn, hắn hỏi : "Thật vây sao?".

Ta lấy lại bình tĩnh hỏi:"Ngươi có hỏi huynh ấy vì sao lại nói như thế không?". Thập Tứ nói: "Bát ca nói ngươi từ sau khi vào cung, liền cư xử với Tứ ca vẫn luôn không giống như người khác. dâng trà thì tìm hiểu sở thích của hắn trước, sau mới đến khẩu vị mọi người. Rất nhiều việc ngươi đều nghĩ cách để bảo vệ Tứ ca, thậm chí không tiếc làm đổ trà nóng lên người Thập ca. Lúc phế thái tử năm bốn mươi bảy, sau khi từ biên ngoại trở về, ánh mắt ngươi mỗi lần nhìn Tứ ca rất khác, có khi sắc mặt phiếm hồng." .Thập Tứ A ca "Hừ" một tiếng nói: "Sau đó, không cần Bát ca nói, ta cũng thấy ngươi cùng Tứ ca không ít lần mắt đưa mày lại, có lúc thỉnh thoảng mỉm cười, có khi lại là vẻ mặt tức giận. Bát ca luôn luôn lưu tâm nhất cử nhất động của ngươi, dĩ nhiên là thấy càng nhiều.".

Ta đột nhiên cười rộ lên, Thập Tứ vốn đang tức giận, nghe được tiếng cười của ta, nhất thời ngơ ngẩn. Ta liền cảm thấy có chút thê lương, cười nói: "Khá lắm Bát hiền vương – tâm tư thâm trầm như biển! Rốt cuộc ta từ đầu đến cuối đều không biết chính xác hắn nghĩ những gì, thì ra là do hắn chưa bao giờ chân chính biểu lộ qua lòng mình. Những gì ta thấy đều là những việc hắn muốn ta cảm nhận được mà thôi.".Nói xong trong lòng chua xót, xoay người bước đi. Ta luôn biết hắn "gặp người chỉ thể hiện ba phần tốt", nhưng chưa bao giờ ngờ tới ta cũng chỉ là một trong những người được nhìn thấy "ba phần tốt " đó. Từ đầu đến cuối hắn lúc nào cũng có lòng nghi ngờ, chưa từng tin tưởng ta, sao còn muốn cho ta xem bộ dạng tình thâm không đổi làm gì?

Thập Tứ túm lấy tay ta hỏi: "Ngươi thật sự thích Tứ ca sao?" . Ta nghiêng người nhìn hắn cười lạnh nói: "Phải! Ta thích Tứ a ca, từ nhỏ đến giờ đều vẫn luôn Tứ a ca, đối với huynh ấy tình sâu như biển , ngươi vừa lòng chứ?". Nói xong mãnh liệt giãy thoát khỏi tay của hắn, chạy đi.

Đang cúi đầu cố sức chạy, đột nhiên đụng vào một người, hắn giơ tay đỡ ta nên may mắn không bị ngã sấp xuống. Giương mắt nhìn lên thì thấy là Tứ a ca. Hắn thản nhiên nhìn ta, Thập Tam ở bên cười hỏi: "Phía sau có cọp đuổi ngươi hay sao thế?". Lòng ta đang đau đớn, dùng sức vùng khỏi tay Tứ a ca, cất bước chạy, nước mắt thì cứ lã chã rơi .

Tứ a ca vội xoay người túm lấy ta, cứng rắn kéo ta bước nhanh đến chỗ đá phía sau Thái Hồ, hỏi: "Làm sao vậy?". Ta im lặng rơi nước mắt, hắn không nói thêm gì nữa, chỉ để mặc ta khóc. Khóc hồi lâu, ta hỏi hắn: "Thật sự sau này chàng sẽ không gạt ta chứ? Có chuyện gì cũng đều nói thẳng với ta ?". Hắn nói: "Ừ!" . Ta gật đầu, lấy khăn tay lau nước mắt, nói: "Ta không sao đâu.". Hắn lẳng lặng nhìn ta, ta nói: "Muốn biết lý do sao? Nhưng chuyện này hôm nay ta không muốn nói, có được hay không?". Hắn gật đầu, không để ý nữa, nói: "Hoàng a mã đang chờ ta cùng Thập Tam đệ.". Vừa nói, xoay người đi ra ngoài, ta theo sau. Thập Tam a ca chờ ở bên ngoài như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn ta, cười hỏi Tứ a ca: "Có thể đi được chưa?". Tứ a ca gật đầu, hai người liền bước nhanh đi.

Sau khi Thập A ca đại náo Càn Thanh cung, liền một mực trốn tránh ta. Có khi trông thấy bóng dáng của hắn từ xa, ta còn chưa động thì đã không thấy tăm hơi hắn đâu cả. Hắn định trốn ta tới khi nào đây? Không khỏi có chút tiếc nuối, ngẫm lại cũng đành vậy thôi. Từ nay về sau hắn có thể cùng người yêu chân chính nắm tay tới già, vậy cũng đủ rồi. Ta vốn chỉ là khách qua đường trong cuộc đời của hắn, cho dù sau này hắn không để ý tới ta, cũng có gì quan trọng đâu?

Còn ta lại lẩn trốn Bát a ca, có thể tránh liền tránh. Không phải là oán trách, từ sau khi nghe Thập Tứ A ca nói, quả thật trong lòng khó chịu, bởi vì hắn thế nhưng hoàn toàn phủ nhận tâm ý của ta đối với hắn. Ưu sầu nhiều năm của ta trong chốc lát trở nên thật tức cười biết bao. Hơn nữa ta đã quen cho rằng hắn là người phong phạm khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc. Trong tiềm thức lại quên rằng hắn chính là đối thủ đáng gờm của Ung Chính, thậm chí vô thức đã cho rằng hắn rất hoàn mỹ.

Nhưng khi tĩnh tâm nghĩ lại, người đang trong cơn nóng giận, ai sẽ không cực đoan chứ? Ta chẳng phải đang vì những lời Thập Tứ a ca nói lúc đó liền phủ định tình cảm hắn sao? Quan trọng nhất là, bản thân lúc nào đa nghi, cố tình che giấu thậm chí ngay cả khi âu yếm mỉm cười cũng cất giấu sầu lo cùng không cam lòng. Bản thân còn không làm được, cớ gì đi yêu cầu người khác chứ?

Hắn có lòng nghi ngờ, ta không có sao? Hắn đối với tỷ tỷ nhất kiến chung tình, tương tư khắc cốt ghi tâm hai năm trời, sau hôn lễ nếu không phải tỷ tỷ không có tình ý, yêu hận dây dưa, thì tình cảm hắn dành cho ta có đúng như hắn đã nói không phải là tình cảm chuyển từ tỷ tỷ qua không? Trong tình cảnh đó trên thảo nguyên có mấy người đàn ông dám nói thật lòng? Hoặc là nhẫn tâm nói thật ra chứ? Lời nói ra thì dễ, tự dối lòng mới khó. Hơn nữa dù hắn có lòng nghi ngờ, chỉ sợ cũng là do cử chỉ của ta lúc này lúc khác. Huống chi khi ta hỏi ra câu đó, sâu tận đáy lòng không có chút nào hình bóng của Tứ A ca sao?

Nếu như là ta của hiện tại, góc cạnh đã được gọt dũa qua, tâm tình cũng trầm tĩnh hơn, với nhiều việc cứ tuỳ ý một chút, thỏa hiệp nhiều hơn một chút, bao dung hơn vài phần, bớt cố chấp đi một ít, có lẽ kết cục của ta và hắn sẽ khác. Nhưng đã không thể quay lại được rồi! Mọi thứ cũng như chiếc vòng ngọc kia, mặc kệ nó đã từng lấp lánh ra sao, rực rỡ tươi sáng nhường nào, hôm nay cũng trở thành tro bụi, suy nghĩ nhiều thì giúp được chứ? Mọi thứ đã không thể quay trở lại được nữa, hắn và ta đều chỉ có thể tiếp tục con đường phía trước của mình thôi.

Nghĩ tới Tứ A ca, tự nhiên muốn nở nụ cười. Ở trong Tử Cấm thành này, ta không phải chỉ có một mình nữa, hắn sẵn lòng lắng nghe sợ hãi, lo lắng cùng phiền não của ta, nhắc nhở ta khi ta chưa thấy rõ cục diện hỗn loạn, hắn bằng lòng thẳng thắn chống đỡ. Ta không biết sau này sẽ như thế nào, nhưng ít ra hiện tại là có một khởi đầu tốt. Nghĩ tới những lần hắn trêu cợt, lại không nhịn được oán hận, ta ở trước mặt hắn tựa như bao giờ cũng vô kế khả thi, chỉ có thể bị lép vế.

…

Khang Hi cùng mấy vị a ca đang ở trong Thủy các ngắm sen, nói chuyện phiếm. Ta bưng đĩa lá sen màu ngọc lục ra, bên trên có bát lưu ly nhỏ bày bánh pút đinh táo đỏ với bột ngó sen đã ướp lạnh. Khang Hi cười hỏi Lý Đức Toàn: "Đã bao lâu rồi Nhược Hi không tốn tâm tư làm mấy thứ này ?".Lý Đức Toàn suy nghĩ một chút, rồi nói: "Đã hơn nửa năm ạ.". Nói xong bản thân nếm trước một muỗng nhỏ.

Khang Hi cười nói: "Để xem xem nàng ta hôm nay lại có cái gì mới mẻ?". Vừa nói vừa tiếp nhận cái đĩa từ trong tay Lý Đức Toàn ăn vài miếng, gật đầu nói: "Không tệ! Màu sắc óng ánh trong suốt, vị ngọt mà không ngán, mới nếm thấy hương táo đỏ nồng đượm, thêm một lúc lại chỉ còn vị sen thanh mát.

Ta vội khom người tạ ơn. Khang Hi cười hỏi: "Có còn không? Cho bọn hắn mỗi người một phần nếm thử tay nghề của ngươi.". Ta cười đáp: "Còn ạ! Chỉ là không còn đĩa lá sen ngọc lục nữa, không thể phụ họa cho cảnh được thôi ạ."

Nói xong xoay người ý bảo Ngọc Đàn tiến vào. Ngọc Đàn bưng mấy bộ đĩa bát lưu ly đi vào, ta trước tiên dâng lên thái tử gia, hắn đưa tay muốn đón, ta giả bộ không nhìn thấy, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, sau đó khom người lui ra. Dâng Tứ a ca một chén để trên bàn ,khoé miệng mang theo chút hả hê khi người gặp hoạ, len lén liếc hắn một cái. Ánh mắt hắn nhàn nhạt, nhìn thẳng về phía trước, dĩ nhiên là không thấy được. Lúc chuyển tới bên cạnh Bát a ca, hắn đang mỉm cười nhìn Tứ a ca, ta cúi thấp đầu đặt bát đĩa, rồi khom người chuyển qua Thập a ca bên cạnh.

Sau khi dâng lên các a ca xong, mọi người bắt đầu ăn, ta đứng sau Khang Hi, quan sát Tứ a ca ăn một

miếng bánh nhỏ, vừa vào miệng, liền chau mày, rồi lại giãn ra, sắc mặt khôi phục như thường, chậm rãi ăn tiếp. Khang Hi cười hỏi: "Mùi vị như thế nào?". Mấy vị a ca đều khen tới tấp: "Xác thực như hoàng a mã đã nói!". Duy chỉ mình Tứ a ca không nói gì, Khang Hi nhìn Tứ A ca hỏi: "Ngươi cảm thấy thế nào?". Tứ a ca trả lời: "Nhi thần cũng cảm thấy rất ngon, chỉ là đang chậm rãi thưởng thức, nhất thời quên trả lời.". Ta vội cúi đầu cắn môi, cố nén cười.

Khang Hi dùng xong, ta thu dọn chén dĩa rồi lui ra, tiện tay giao cho thái giám, chạy đi tìm chỗ vắng, ôm bụng bắt đầu cười, cười đến thiếu chút nữa chảy cả nước mắt. Thì ra nhịn cười cũng là một chuyện vô cùng khó chịu.

Cười đủ rồi, vội vàng trở về, cùng Ngọc Đàn chuẩn bị trà dâng cho các a ca. Ta lại lẳng lặng đứng sau Khang Hi, chỉ thấy sắc mặt Tứ a ca bình tĩnh, một mặt cùng Khang Hi cười nói, một mặt uống hết ly trà này đến ly khác. Ta không đủ can đảm để ngẩng đầu, chỉ sợ mình sẽ không nhịn được cười.

Sau khi Lý Đức Toàn hầu hạ Khang Hi khởi hành rời đi, các vị a ca cũng lần lượt bước đi. Ngọc Đàn cùng ta đi về, thấp giọng nói: "Hôm nay Tứ vương gia uống rất nhiều trà.". Ta "phù" một tiếng, lại bắt đầu cười. Ngọc Đàn bị ta cười đến ngây dại, ta vung tay nói: "Không có gì đâu, chỉ là hôm nay cảm thấy rất vui vẻ thôi.".

Đang đi tới, lại thấy Thập Tam a ca đứng dưới gốc đại thụ hóng mát, ta để Ngọc Đàn đi trước rồi bước nhanh qua cười hỏi: "Tứ vương gia đâu?". Thập Tam nói: "Đang đi nhà vệ sinh.". Ta vừa nghe lại bắt đầu cười rộ lên. Uống nhiều trà như vậy, đương nhiên là phải đi rồi.

Thập Tam cười hỏi: "Chuyện gì làm ngươi vui như vậy?". Ta cười đến mức thở không nổi , đứt quãng mà nhẹ giọng nói: "Hôm nay trong điểm tâm mà Tứ vương gia ăn ta bỏ thêm một chút mà người khác không có.". Thập Tam hỏi: "Cái gì vậy?". Ta ôm bụng nói: "Muối!".

Thập Tam vừa nghe, lập tức sửng sốt, vẻ mặt không dám tin, qua hồi lâu, đột nhiên cũng bắt đầu cười to, vỗ người nói: "Ta nói rồi! Thảo nào Tứ ca là nốc trà chứ không phải uống trà. Ha ha… Trời ạ! Ngươi thật đúng là gan to hơn trời, cả Tứ ca ngươi cũng dám trêu cợt, còn làm ngay trước mặt hoàng a mã nữa chứ!". Ta cười nói: "Ai bảo hắn luôn trêu cợt ta? Hơn nữa, nếu không phải ở trước mặt hoàng thượng, hắn nào chịu để yên như vậy?". Lời còn chưa dứt, đã thấy Tứ a ca đi tới, ta vội nói: "Ta đi đây.". Vừa nói sẽ trốn, Thập Tam liền nắm ta lại cười nói: "Có gan làm, thì đừng có chạy!".

Ta gấp đến độ dậm chân, năn nỉ: "Chỉ sợ hiện tại hắn là đang nổi nóng, ngươi tha cho ta tránh đi trước đi.". Thập Tam a ca do dự, thả lỏng tay, ta liền nhấc chân bỏ chạy. Chưa kịp chạy được vài bước, thì nghe được Tứ a ca lạnh lùng thốt lên: "Quay lại!". Thanh âm không lớn, nhưng chân ta rốt cuộc cũng không nhấc lên được, cố bình tĩnh, cúi đầu xoay người chậm rãi quay lại.

Hắn cùng Thập Tam a ca sóng vai đứng dưới tàng cây, sắc mặt lạnh lùng, khó phân biệt hỉ nộ. Thập Tam a ca có chút lo lắng nhìn ta. Từ từ đi đến trước mặt, ta cúi đầu yên lặng, hắn lẳng lặng nhìn ta, đột nhiên nói với Thập Tam a ca: "Đệ đi trước đi!". Ta hướng ánh mắt tội nghiệp về phía Thập Tam a ca, Thập Tam bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ vẻ lực bất tòng tâm sau đó rời đi.

Ta cúi đầu đợi một hồi lâu, hắn vẫn chưa lên tiếng. Thật sự chịu không nổi ánh mắt của hắn, ngẩng đầu nói: "Muốn đánh muốn phạt tùy chàng, nhưng đừng có im lặng như thế này!".

Hắn thản nhiên nói: "Đưa tay đây."

Ta nhíu mày nhìn hắn, không phải chứ? Hắn thật sự muốn phạt ta sao? Liền bĩu môi, đưa tay ra. Hắn cũng đưa tay lên, trong khi ta chờ hắn đánh xuống, hắn lại cầm lấy tay ta, dẫn ta tới phía sau đại thụ. (*mờ ám*)

Hắn bình thản dựa vào thân cây hỏi: "Nàng hiện tại không sợ ta sao?".

Ta nói: "Ta khi nào nói là sợ chàng chứ?" .

Hắn chợt nắm chặt, tay ta có chút đau, vội đáp: "Trước kia có một chút sợ.".

Hắn hừ nói: "Một chút?".

Ta cười lấy tay làm điệu bộ nói: "Thêm chút nữa." .

Hắn nói: "Xem ra phải để nàng sợ ta nhiều hơn chút nữa mới tốt."

Ta liếc hắn, cúi đầu chờ hắn làm như thế nào để cho ta sợ. Qua một lát, hắn bỗng nhiên buông tay, cất bước bỏ đi. Ta sửng sốt một lát, trong lòng hoảng hốt, vội đuổi theo, hỏi: "Chàng thực sự giận ta sao?". Hắn mím chặt môi, mắt nhìn phía trước, tiếp tục bước. Ta vội la lên: "Chàng không để ý tới ta nữa sao?". Hắn như cũ không nhìn đến ta.

Ta quýnh lên, cũng không để ý cả hai đang ở trên đường, túm lấy ống tay áo của hắn, đứng ngăn phía trước hắn nói: "Sau này ta sẽ không trêu chọc chàng nữa."

Hắn ngừng cước bộ, bất đắc dĩ nói: "Ta không có tức giận.". Sắc mặt hắn làm tâm tình ta buông lỏng, buông ống tay áo hắn ra, tránh qua một bên.

Hắn tiếp tục bước, ta ở một bên bước nhanh theo, hỏi: "Vậy làm sao mới vừa rồi chàng một câu cũng không nói?".

Hắn cau mày, nói: "Ta rất khát."

Ta biết là ta không nên cười, nhưng đi theo hắn một hồi, thật sự nhịn không được, cúi đầu "hự, hự" cố đè tiếng cười muốn phát ra. Hắn liếc ta một cái, ta liền cắn môi nhịn xuống, nhưng không bao lâu lại bật cười lên. Hắn không thèm để ý nữa, chỉ cố bước nhanh hơn.

Thấy phía trước có một thái giám, ta vội kêu lại, cười dặn dò: "Nhanh chóng đem một chén trà đến đây, chạy nhanh lên một chút!". Thái giám vội chạy đi. Ta hướng Tứ a ca hành lễ cáo lui, cười nói: "Vương gia chờ trà nhé! Hẳn là sẽ rất nhanh thôi.". Hắn nhíu mày phất tay, ta cười xoay người đi.

Về đến phòng cũng đã muộn, nằm ở trên giường suy nghĩ một hồi, cười một hồi. Đến lúc cười mệt, người cũng nặng nề trôi vào giấc ngủ. Sáng hôm sau rời giường, Ngọc Đàn cười nhìn ta nói: "Đã lâu không thấy tỷ tỷ tâm tình tốt như vậy, ngay cả trong ánh mắt cũng nhìn ra ý cười.". Ta hỏi: "Có sao?". Ngọc Đàn gật đầu.

Ta mở hộp trang điểm lên soi, thật sự là chân mày khóe mắt đều mang ý cười. Lần trước ta cười như này là khi nào vậy ? Lâu tới mức chính ta cũng không nhớ ra nữa.

75

Mùa hè nóng nực đã sớm qua từ lâu, tính khí thái tử gia không vì thời tiết nóng đã dịu bớt mà hoà hoãn, trái lại càng lúc càng nóng nảy. Ta nghĩ đến kiếp sống giam cầm cho đến chết của hắn, dấy lên rất nhiều mủi lòng thương cảm, nhưng ngược lại nghĩ hắn nếu không bị cầm tù, chỉ sợ ta sẽ phải gả cho hắn, để ta lựa chọn giữa việc gả cho hắn và hắn bị cầm tù, ta sẽ không chần chừ mà lựa chọn phương án hai, lại cảm thấy sự mủi lòng thương cảm của bản thân rất là giả dối. Chung quy người bao giờ cũng chính mình an ổn sau đó mới có thể nhớ tới thương cảm.

Khang Hi cùng các vị nương nương, a ka, phúc tấn, cách cách đều tụ họp tại điện Thái Hòa vui mừng ngày hội Trung thu. Đang trong phiên làm việc các thái giám cung nữ ai ai cũng đều bận rộn, không phải lúc làm việc cũng đã tụ họp một chỗ uống rượu chung vui cùng nhau trong ngày hội tốt lành này.

Ta cầm theo một hộp thức ăn, vốn định quay về phòng, bỗng nhiên đến lúc lại thay đổi chủ ý, nghĩ hiện tại hậu hoa viên khẳng định không bóng người, vừa đúng dịp hoa quế đang khai nở, không bằng đơn giản đến đó ngắm trăng, thưởng hoa quế, uống rượu, không phải so với một mình trong phòng tốt hơn nhiều sao?

Đúng là thanh thanh tĩnh tĩnh, màn đêm man mát như nước, quế hoa hương thơm ngan ngát dật dìu lan tỏa, không khỏi bước chân cũng chậm lại, hít thở thật sâu hương khí,đang ngẩng đầu nhìn trăng, thanh âm tiếng sáo đâu đó dìu dặt vút lên, khiến ta giật mình tim nhảy loạn.

Có phần ngạc nhiên, người nào có thể ở nơi này thổi sáo?Không vội đi tìm, tiện tay đặt hộp thức ăn trên mặt đất, dựa vào cây đại thụ, ngước nửa đầu ngắm nhìn ánh trăng tròn,lặng yên phẩm một khúc " Mai Hoa Tam Lộng"

Như tuyết giữa đóa hàn mai,tư thái thanh khiết,tuy không kèm theo trăm hoa, mà như đang trước gió xoay xoay, tự nhiên được nghe một khúc kỳ nhạc. Trong lòng đã đoán biết là ai, khẽ mỉm cười hăm hở cầm hộp thức ăn, theo âm đi tìm.

Người chưa đến nơi,thanh âm tiếng sáo đã chuyển qua bi thương,dường như một trận cuồng phong ập đến, mãn thụ hoa mai cuối cùng tuôn rơi tan tác, không cam tâm, nhưng đã mãi mãi chôn vùi trong đất. Trong lòng ta kinh ngạc, tự bao giờ hắn mang trong mình nỗi đớn đau đến nhường này? Chân cũng vội bước chậm lại, nhẹ nhàng đi tới.

Thập Tam a ka đang đứng dưới tàng cây hoa quế, sáo đặt ngang môi mà tấu, hoàn toàn không phải dáng vẻ bất kham cứ hi ha cười nói ngày thường, thần thái nghiêm nghị an tĩnh. "Tinh thông cưỡi ngựa bắn cung,một phát trúng đích, cưỡi ngựa như bay. Thi văn hàn mặc, đều thanh tân tinh tế, nhã thiện âm luật, tinh thông cầm sáo." Một người văn võ toàn tài như thế, một kỳ nam nhi bất kham phóng khoáng như thế làm sao có thể trải qua từng ngày từng ngày trong đoạn đời mười năm giam cầm được cơ chứ?". Nghĩ đến đó trong đáy mắt bắt đầu có chút nhòa nhạt.

Một khúc còn chưa đi đến cuối cùng, Thập Tam a ka đã ngừng thổi sáo, nhìn về phía ta đang bước tới. Ta xốc lại tinh thần,đi đến cười hỏi: "Sao không thổi cho hết? Quấy nhiễu ngươi cao hứng ư?"

Thập Tam a ka cười nói: "Không biết là ngươi, chỉ cảm giác có người nghe trộm, nên ngừng lại."

Ta liếc thấy một bình rượu đặt trên bàn đá, cười hỏi: "Tại sao không ở trước điện cùng hoàng thượng, bỏ lại phúc tấn, một mình chạy đến nơi này uống rượu?Hắn nhìn hộp thức ăn trong tay ta, cười nói: "Chỉ có ngươi được quyền lựa chọn chỗ tốt, ta thì không thể à?"

Ta cười cười không nói gì, mở hộp thức ăn lấy ra hai bầu rượu, hướng về phía hắn ra dáng xin mời. Hắn cười, ngồi trên ghế đá, nâng bầu rượu nhấp một hơi.

Ta cũng ngồi xuống, cầm lấy bầu rượu, cùng hắn chạm bầu, tự mình ngửa cổ uống một hơi. Thập Tam cong lưng dựa cột, lại nhìn lên ánh trăng, nói: "Bao nhiêu năm rồi không cùng nhau uống rượu." Ta thở dài: "Tám năm rồi!" Hai người nhất thời đều lặng im ngắm trăng mà ngơ ngẩn.

Qua một hồi lâu , Thập Tam nghiêng đầu cười nói: "Khó được dịp hôm nay gặp gỡ, lại mang theo rượu,hãy uống một lần cho phỉ, nói không chừng lần sau muốn uống lại mất thêm tám năm nữa."

Hắn một câu nói vui, lại không biết nói cho hoàn toàn chính xác. Đâu chỉ có tám năm? Mười năm giam cầm, mười năm sau, ta biết ngươi được bình an thả ra, nhưng không biết mình trôi dạt phương trời nào. Như hữu

duyên, có lẽ mười năm sau còn có thể uống rượu, như vô duyên, e hôm nay là lần uống rượu ly biệt sau cùng của chúng ta.

Trong lòng đau thương, vẫn mạnh mẽ cười nói: "Nên say bí tỷ một lần, từ lần trước bị ngươi chuốc cho say khướt, đến giờ vẫn chưa có dịp hưởng qua dư vị say nồng."

Thập Tam nhíu nhíu mày, một mặt cùng ta chạm bầu rượu, một mặt nói: "Lần trước rành rành là ngươi cầm túi rượu trút một hơi, làm bộ hận không thể say ngay lập tức, sao lại thành ta chuốc rượu khiến ngươi say chứ?"

"Ngươi không bắt cóc ta ra ngoài, ta có khả năng một hơi mà trút rượu sao?" Ta trừng mắt nhìn hắn hỏi.Ngươi còn dám một lần nữa nói không phải lỗi của ngươi đi, ngươi thử tỏ ra bộ dạng đó xem.

Hắn ha ha cười: "Được!Được! Cho dù lần trước là ta chuốc ngươi say, nhưng mà hôm nay ngươi hãy nhớ lấy, rượu là do ngươi đem theo, người cũng là tự dẫn xác tới. Sau này không được thêu dệt là ta chuốc ngươi say đó nha."

Hai người vừa cười nói, vừa uống rượu,rất nhanh bầu rượu chỉ còn thấy đáy, hắn cười vỗ vỗ vào bình rượu trên bàn nói: "Vẫn là ta có dự tính trước." Ta cười nói: "Phải! Phải!" một mặt đem hai cái bát ra. Thập Tam cười nói: "Cũng là ngươi hợp lòng hợp ý ta, không nên uống rượu như nguyên bản, cầm chén nhỏ lích kích lổm cổm chi cho phiền phức." Nói xong rót cho mỗi người một bát.

Hai người uống uống mãi, đều lặng lẽ trầm tư, ta nghĩ đến vận mệnh Thập Tam sắp đến, nghĩ đến vận mệnh còn chưa rõ của chính mình, trong lòng buồn bã. Thập Tam không biết cũng đang nghĩ đến điều gì, khóe mắt phảng phất muộn sầu.

Hai người chốc chốc lại chạm bát, uống một hơi, rồi tự mình ôm sầu thương. Khi đau lòng uống rượu rất dễ say, hai người cũng đã uống không ít. Lúc này đều mang theo men say chếnh choáng, bất chợt nhìn nhau cười ha hả. Ta cười cười nằm úp mặt xuống bàn đá, len lén lấy tay lau khô giọt lệ đọng trên khóe mắt.

Đang nằm úp mặt, chợt nghe tiếng sáo ai thương cất lên. Là khúc tấu vẫn còn chưa thổi hết lúc nãy, ta nghiêng đầu lặng nhìn hắn, vì sao trong lòng hắn ai sầu như thế?

Một khúc thổi xong, Thập Tam tay cầm sáo ngọc, đứng lên thong thả bước vài bước, chậm rãi cất tiếng ngâm:

Xích lan kiều ngoại liễu tam tam, thiên thụ đào hoa nhất thảo am.

Chính thị xuân quang tam nguyệt lý, y hi phong cảnh tự giang nam.

Phiến nguyệt hàm sơn xuất viễn thiên, địch thanh du dương vãn phong tiền.

Bạch âu hạo đãng xuân ba khoát, an ổn khinh chu thiển thủy biên. [1]

Ta chống đầu cười nói: " Người ta "tài cao bát đấu" (tài trí hơn người), người ta cũng phải "thất bộ thành thi" (đi 7 bước làm xong 1 bài thơ), ngươi bước có ba đến năm bước đã làm được nhiều như vậy, chẳng phải khiến Tào Thực [2] hổ thẹn lắm sao." Thập Tam bộ dạng uể oải nói: "Trước kia làm cũng bình thường, chẳng qua nhất thời trong lòng cảm khái, mà niệm ra thế thôi."

Ta lặng nhìn hắn một hồi rồi thở dài: "Ngươi nếu không sinh ra trong nhà đế vương, thì thật tốt, nhất định sẽ không chỉ dùng thi từ để ước ao nhàn dật." Hắn thở sâu, nghiêng người đứng, hai tay chắp sau lưng, ngước đầu nhìn trăng sáng, qua một hồi lâu mới nói: "Tự ta không biết cũng nghĩ đến điều đó bao nhiêu lần. Ta vẫn luôn hướng tới cái ngày có thể cưỡi ngựa, mang sáo,phối kiếm, tự do tung hoành trong trời đất, xạ điêu Mạc Bắc, nghe tấu Giang Nam,khi sướng ý thì màn trời chiếu đất, uống rượu múa kiếm, nhàn nhã thì hồng tụ thiêm hương [3], dưới đèn ngâm thơ.Nhưng thân này đã lỡ ủy thác nhà đế vương, cho dù ta có khả năng chạy thoát khỏi cái lồng đó, cũng không thể dứt bỏ một người, không muốn để người đó một mình đối mặt gió rét thấu xương, người đó tuy có ngạch nương, thân đệ ruột thịt, nhưng cũng gần như là không có gì."

Chỉ cảm thấy nước mắt bất chợt chảy dài, ngay cả lau cũng không kịp, vừa mới lau khô lệ cũ, lệ mới đã trực trào chảy xuống. Thập Tam ngoảnh lại lặng im nhìn ta.

Ta một mặt hai tay qua quít lau dòng nước mắt, một mặt mạnh mẽ cười nói: "Uống hơi nhiều, rượu vậy mà

cũng có thể hóa thành lệ." Khóe miệng hắn giật nhẹ, muốn cười, nhưng sau cùng cũng không cười nổi. Đi trở về cạnh bàn, cầm bát ngửa cổ trút rượu.

Ta cũng ngửa cổ trút rượu. Đưa tay chống đầu, hỏi hắn: "Thập Tam a ka,trong Tử Cấm Thành này, khó ai có cùng suy nghĩ như ngươi và ta,nếu như có thể sống cùng nhau thì thật tốt. Thế nhưng thật kỳ lạ, ngươi vì sao không thích ta chứ?"

Thập Tam đang uống rượu, nghe được câu nói ấy, dừng lại sặc một chút, nghiêng đầu ho khan vài tiếng, ngoảnh đầu lại chớp mi cười nói: "Ta cũng buồn lắm này, người phong tư anh bạt như ta đang ở trước mắt ngươi,sao không thấy ngươi thích ta vậy a?"

Ta liếc xéo hắn một cái, châm biếm nói: "Ngay cả ta bị khóa chặt trong chốn thâm cung này cũng nghe người ta nói không ít đến tính chơi bời trăng hoa của ngươi, rước không biết bao nhiêu là món nợ tương tư rồi, còn chê ít hay sao? Ngươi ngày thường đi trên đường có dám ngoảnh đầu lại hay không?"

Thập Tam buồn bực nói: "Sao lại không dám ngoảnh đầu chứ?" Ta nhịn cười ,nói: "Không sợ ngoảnh đầu lại trông thấy mảnh vỡ tâm hồn thiếu nữ rơi rớt hay sao? Hắn phá lên cười lắc đầu, chỉ chỉ ta nói: "Như nhau!Như nhau!" Hai người nhìn nhau ha hả cười.

Ta cười nói: "Là ta hỏi ngươi trước, ngươi hãy trả lời trước." Hắn cúi đầu lặng im suy nghĩ một hồi, nói: "Lần đầu gặp ngươi, ấn tượng sâu nhất chính là ngươi cùng Minh Ngọc cách cách đánh nhau, cực kỳ đanh đá lợi hại, trong lòng kinh sợ, sao có thể thích cho được? Ngạch nương rất sớm đã qua đời, đối với ta mà nói vĩnh viễn cũng không quên được cái ôm dịu dàng của người, người luôn bên cạnh ta khe khẽ xướng những khúc ca êm ái, giọng người rất nhẹ, khi người cười, mi mắt cong cong như nước chảy. Mà ngươi thì…" Hắn híp mắt cười nhìn ta nói: "Quá là thô lỗ đi!"

Ta gật đầu nói: "Điển hình "mặc cảm oedipus. [4] Hắn mơ màng hỏi: "Cái gì oedipus?" Ta cười nhìn hắn nói: "Là một người rất khát khao tình thương của mẹ, hắn không hi vọng cũng không có cảm giác được sự dịu dàng yêu thương giống như của mẹ hắn ở thê tử của mình." Vậy ra đây cũng chính là nguyên nhân hắn không thích Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn dù tốt, cũng không phải người hắn cần.

Thập Tam sững sờ một chút, cười nói: "Có lẽ đúng là như thế! Đến lượt ngươi?"

Ta cũng cúi đầu lặng suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Ta nói cho ngươi biết, nhưng ngươi không được đi nói cho người khác." Nói xong suy nghĩ một chút, lại nói thêm: "Bất luận người nào, bao gồm cả Tứ a ka."

---

1 Đây là những câu thơ của Dận Tường, thi từ nằm trong "Giao huy viên di cảo"
Thuộc chùm thơ "Đề họa lục thủ" , trích kỳ thứ 2, kỳ thứ 3.
(tạm dịch nghĩa)
Cầu kiều đỏ thẫm vừa dài vừa mảnh, nghìn hoa đào thụ một am cỏ.
Chính đây cảnh xuân tháng ba, cảnh phong mang máng giống Giang Nam.
Mảnh trăng trong núi dần hiện ra trên bầu trời, tiếng sáo du dương trong gió đêm
Chim hải âu trắng chao lượn trong mênh mông sóng xuân,thinh lặng một con thuyền bên dòng nước cạn.
(tạm dịch thơ)
Cầu kiều thẫm đỏ mảnh tang tang
Nghìn hoa đào thụ một cỏ am
Đương cảnh xuân quang tam nguyệt ấy
Y sì phong cảnh tựa Giang Nam
Một mảnh trăng treo trời sau núi
Sáo ai thoảng nhẹ trước gió đêm
Bạch âu chao lượn sóng xuân biếc
Thinh lặng thuyền con cạn đáy sông.

2 Tào Thực và câu chuyện "Thất bộ thành thi":
Tào Thực là con trai thứ ba của Tào Tháo (Tào Tháo gồm có 4 người con với Võ Tuyên Biện thị chánh thiếp ,Tào Phi, Tào Chương, Tào Thực và Tào Hùng.)
Tào Thực trí tuệ thông minh, "hạ bút thành chương" "xuất khẩu thành thi" là một thiên tài vào triều Ngụy Ôi kể ra thì dài dòng. Tóm lại sau này Tào Phi lên ngôi hoàng đế nhưng lại ghen ghét Tào Thực, mượn nhiều cớ để Tào Thực bị chém đầu. Tào Phi nghe danh Tào Thực văn thơ lai láng bèn ra yêu cầu:
"*Rằng chúng ta là huynh đệ, thì cứ làm thơ về "huynh đệ" tuy nhiên trong thơ không được mang một chữ gì*

về "huynh đệ" "anh em cốt nhục", thơ phải đúng vần đúng luật và thời gian chỉ được giới hạn trong vòng bảy bước đi. Bài thơ trứ danh này từ đó được người đời gọi là "Thất Bộ Thi".
Tên bài thơ chỉ phản ánh một tình huống lịch sử còn nội dung thì mang một hình ảnh tranh quyền đoạt vị đến nỗi dẫn đến cốt nhục tương tàn, "nồi da xáo thịt." Sau có người lại cho tên bài thơ là "Cứu Mạng Thi" vì bài thơ nầy đã cứu mạng của Tào Thực.
Chỉ trong vòng bảy bước Tào Thực hoàn tất bài thơ hoàn hảo. Tội cho Tào Thực miệng thì cứ ngâm, mà nước mắt cứ chảy đầm đìa. Cứ mỗi lời ngâm đều mang đầy khóc hận, kêu gọi tình thâm, quả làm rung động lòng người. Tào Thực đúng là một thiên tài văn học có một không hai, "tài cao bát đấu" trong thiên hạ. "

Nấu đậu bằng dây đậu
Đậu ở trong chảo khóc
Vốn thiệt một gốc sanh
Đốt nhau sao quá gấp

3 Hồng Tụ Thiêm Hương: Câu này là câu thành ngữ cổ,Nghĩa ban đầu là thi sĩ trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan giúp đốt thêm hương. Hiểu ngắn gọn là "Hồng nhan thêm hương"

4 "mặc cảm oedipus": Trong thần thoại Hy Lạp, Oedipus là con trai của nhà vuaLaiusvàhoàng hậuJocastathànhThebes (Hy Lạp). Từ trước khi chàng ra đời, có một lời sấm cho rằng chàng sẽ giết vua cha và cưới mẹ chàng. Và câu sấm truyền đó đã đúng với sự thật
Nhà phân tâm họcSigmund Freudđã mượn truyền thuyết này để đặt tên cho một đặc điểm tâm lý ở trẻ nhỏ từ ba đến năm tuổi mang tênmặc cảm Oedipus: đứa trẻ thể hiện sự quý mến người sinh thành ra mình, thuộc giới tính khác mình nhưng lại đố kỵ và căm ghét bậc phụ huynh cùng giới tính với mình

Hắn cười gật đầu, nói: "Xem ra trong lòng ngươi ta đúng là người không biết giữ mồm giữ miệng rồi."

Ta một mặt suy nghĩ, một mặt nói: "Trong tình yêu nam nữ ta vốn là người bị động. Sau này lại xảy ra một số chuyện càng khiến ta trở nên bị động hơn. Sau vào cung rồi, liền đóng chặt lại lòng mình, e sợ không cẩn thận, sẽ trở thành "*vì một phút nông nổi phải hối hận trăm năm*". [1] Đàn ông trong Tử Cấm thành đều có quá nhiều thê thiếp, mà trong lòng ta một mực kháng cự ý niệm phải cùng nữ nhân khác chia xẻ trượng phu của mình…"

Thập Tam lộ vẻ kinh ngạc, ta liếc nhẹ hắn, bất đắc dĩ nói: "Ngươi không cần thiết phải biết, đây là ý nghĩ sâu kín nhất ở trong lòng ta. Có điều đây không phải là trọng yếu nhất, bản thân cho dù có nhiều bất đắc dĩ cùng không cam lòng hơn nữa, cuối cùng rồi cũng phải từ từ thỏa hiệp với mọi thứ xung quanh. Giống như ngươi, mặc dù không muốn tham dự vào cuộc tranh đoạt quyền lợi này, nhưng ngươi cũng đã tham dự rồi đó thôi. Ta cho dù không muốn, nhưng vẫn phải đón nhận hiện thực không thể thay đổi này. Có lẽ vẫn còn không cam lòng, vẫn còn giãy dụa, nhưng ta có thể chống cự với hoàn cảnh như thế nào đây?". Ta cười khổ hướng về phía Thập Tam lắc đầu.

Ta khẽ thở dài nói: "Quan trọng nhất là ta vừa khát vọng có người có thể thành tâm thành ý với ta nhưng lại không tin trong hoàng cung này sẽ có một người như vậy. Nếu như đã không thể tin tưởng, thì lòng ta cũng không có cách nào mở rộng, đón nhận hắn. Có lẽ ta rất nhu nhược, rất sợ hãi thương tổn, ta không thể giống với Mẫn Mẫn – mặc kệ bản thân phải trả giá như thế nào, trước hết cứ nỗ lực tranh thủ. Ta cuối cùng vẫn là bị động chờ đối phương nỗ lực, chờ đối phương khiến ta tin tưởng, sau đó ta mới có khả năng mở lòng ra, từ từ yêu thích hắn."

Nhìn vẻ mặt Thập Tam nghiêm túc, cười một cái, nhẹ giọng: "Hiện tại chắc ngươi đã hiểu ta tại sao không thích ngươi? Chính là bởi vì ngươi không thích ta trước đó."

Hắn cau mày nói: "Xem ra ta phải nói Tứ ca tiếp tục cố gắng thêm, lòng của ngươi vốn không dễ dàng cảm động. Mà huynh ấy ngay từ đầu đã bất lợi, đã có phúc tấn. Có điều may là tất cả mọi người đều giống nhau.". Ta có chút ngượng ngùng nói: "Chuyện của chúng ta không cần ngươi lo!". Thập Tam cười cùng ta cụng bát. Hai người uống vài ngụm rượu, hắn ngừng cười, chậm rãi nói: "Nhược Hi, ta mặc kệ ngươi cùng Bát ca lúc trước rốt cục là có chuyện gì, nhưng hôm nay ngươi đã cùng Tứ ca ước định, sẽ phải toàn tâm toàn ý đối đãi Tứ ca."

Tay ta rung lên, bát rơi xuống đất vỡ tan. Tâm tư rối loạn yên lặng một hồi, mới dám ngẩng đầu nhìn hắn: "Làm sao ngươi biết? Tứ a ca có biết không?"

Hắn lắc đầu nói: "Tứ ca còn không biết. Thứ nhất ngươi giấu diếm rất tốt, thứ hai Bát ca vốn là anh rể của ngươi, các ngươi so với người khác thân cận hơn cũng là bình thường. Ba là, chúng ta cứ một mực cho là Thập Tứ đệ cùng ngươi có tình ý với nhau, nên mọi chú ý đều đặt trên người hắn. Ta phát hiện ra việc này, cũng là trùng hợp. Ta nghe Mẫn Mẫn nói ngươi dạy nàng hát hí khúc, mời Bát ca đến xem. Sau đó hỏi lại nàng chuyện này, nàng ấp úng không muốn nói, trong lòng liền có nghi vấn. Cái ngày Thập ca náo loạn đòi bỏ vợ, ngươi lại có thể vì một ánh mắt của Bát ca mà đến cả trà cũng bưng không xong, ta càng nghi ngờ. Nhưng vẫn không thể xác định, hôm nay kỳ thật chỉ là hỏi thử ngươi, nhưng quả nhiên là thế."

Vẻ mặt bi thương mà nhìn hắn cầu xin: "Ngàn vạn lần đừng để Tứ a ca biết." . Thập Tam nói: "Ta sẽ không nói cho huynh ấy biết, mặc dù chuyện này thực sự có phần không ổn. Có điều ngươi cũng đừng cho là Tứ ca nhỏ mọn như vậy, Tá Ưng có thể bao dung Mẫn Mẫn, chẳng lẽ Tứ ca không thể bao dung ngươi sao?"

Ta lắc đầu nói: "Ta không cho rằng một nữ nhân trước khi lập gia đình thích người khác là không đúng. Chẳng lẽ chỉ cho nam nhân cưới tam thê tứ thiếp, nữ nhân ngay cả quyền lợi thích một người cũng không có? Ta không cảm giác bản thân có cái gì sai, đương nhiên căn bản không ngại cho huynh ấy biết. Nếu như là Thập Tứ hoặc là người khác, ta đã sớm nói cho huynh ấy, chỉ duy độc Bát a ca là không thể."

Thập Tam nghi hoặc hỏi: "Lời này là có ý gì?". Ta thê lương nói: "Ta không biết phải nói với ngươi như thế nào, nhưng thật sự duy độc Bát a ca là không thể để cho huynh ấy biết. Có lẽ huynh ấy có thể mặc kệ hiện tại hoặc sau này cũng không so đo, nhưng ta không thể mạo hiểm. Sự việc nguy hiểm, ta không dám làm liều."

Nói xong dùng tay chống đầu yên lặng ngồi yên, lòng tràn đầy ưu tư. Thập Tam khẽ thở dài nói: "Ta không biết rõ ý tứ của ngươi, nhưng ta tin tưởng ngươi, ngươi khẳng định là có lý do bất đắc dĩ.". Ta nhịn không

được đưa tay lôi kéo cánh tay hắn nhẹ lay động vài cái. Ta thật sự may mắn biết bao khi có được bạn bè giống như Thập Tam vậy.

Hắn vỗ nhẹ tay ta, ấm áp cười một tiếng, chậm uống một ngụm rượu nói: "Trước kia ta cũng từng hy vọng ngươi cùng Tứ ca thành đôi. Dù sao một người là người chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng ta, một người là tri kỷ mà ta thực sự tán thưởng. Nhưng sau đó ngươi không muốn, mặc dù ta không thể lý giải sự mâu thuẫn trong lời nói và hành động của ngươi trước nay, nhưng lại càng không muốn miễn cưỡng ngươi. Sự lưu tâm của Tứ ca đối với ngươi ngày càng nhiều, nhưng cũng không phải là không thể thiếu ngươi. Khi ngươi đem cây trâm cùng vòng cổ trả lại, Tứ ca chỉ tự giễu cười cười, đối với sự trêu ghẹo của ta chỉ nói: "Ngay cả lời cả đời không lấy chồng, ngày ngày làm bạn cùng đèn phật cũng đều nói ra. Lần sau sẽ không phải nói thà chết không lấy chồng chứ? Thôi! Không miễn cưỡng nàng!". Nói xong đem những đồ vật đó cất đi, với ngươi cũng không để bụng. Nhưng sau khi từ biên ngoại trở về, tâm tư Tứ ca lại thay đổi, đã đi tìm lại cây trâm và vòng cổ."

Ta nhịn không được hỏi: "Là vì miếng ngọc bội kia sao?". Thập Tam trừng mắt liếc ta một cái, nói: "Ngươi cho rằng ai cũng đều giống thái tử gia sao!". Ta cắn môi chưa nói gì, hắn cười: "Ngươi thật là khờ! Khi đó dĩ nhiên mọi người trầm trồ trước sắc đẹp của Mẫn Mẫn nhưng kẻ được những người tinh ý thực lòng khâm phục và tán thưởng chính là người, khúc hát là ngươi đặt lời, vũ điệu là do ngươi dàn dựng, cảnh tượng như mộng như ảo đó đều là một tay ngươi sắp xếp thủ bút. Ngay cả ta giờ đây vẫn nghĩ nếu điệu vũ đó là của ngươi sẽ khiến người ta chấn động như thế nào? Mà khó có được nhất chính là tấm lòng của ngươi đối với Mẫn Mẫn. Có nữ tử nào trong Tử Cấm thành này giống như ngươi không, ai nấy đều cố tình biến đổi bản thân tranh nhau khoe sắc, học hặc lẫn nhau tranh thủ tình cảm, rất nhiều kẻ còn ra vẻ thản nhiên vụng về, nhưng cũng chỉ là "lấy lùi để tiến". Nhưng ngươi thực sự muốn nhường cho Mẫn Mẫn vẻ mỹ lệ, mang theo che chở cùng thưởng thức đi thành tâm tán thưởng, giữ gìn vẻ mỹ lệ một nữ nhân khác. Thành thật mà nói, ta chưa từng thấy, phỏng đoán Tứ ca cũng chưa từng gặp qua!". Hắn nhấp ngụm rượu cười nói: "Còn cả những việc ngươi làm để bảo vệ cho Thập Tứ đệ. Hai chữ "nghĩa khí" ngươi làm được rất tốt."

Ta cười khổ lắc đầu. Thập Tam nói tiếp: "Tứ ca làm việc, trong lòng trước sau đều đã định sẵn, trầm ổn không loạn. Nên khi huynh ấy cầm cây trâm cùng vòng cổ vài ngày nhưng vẫn do dự có nên đưa cho ngươi hay không thì ta mới giật mình nhận thấy huynh ấy đối với ngươi không phải chỉ là đơn giản tâm tư chấn động thôi. Cho nên hôm đó thấy ngươi mang trâm mà đến, dĩ nhiên lòng ta cảm giác thở phào nhẹ nhỏm. Lúc Thập ca đá ngươi một cước, trong nháy mắt ta thấy trong mắt Tứ ca tất cả đều là đau lòng. Chỉ có ngươi lại cố tình không biết quý trọng bản thân, khiến cho Tứ ca vừa ra khỏi cung, chuyện thứ nhất đi làm chính là tìm dược cho ngươi."

Ta mê man suy ngẫm, là như vậy sao? Lúc ấy không có lưu ý, vậy ra khi bị đạp một cước đó, hắn lại đau lòng thay ta.

Thập Tam A Ca bắt chước vẻ mặt nghiêm túc của Tứ A Ca, ánh mắt lãnh đạm hướng phía ta nói: "Trong phủ, Tứ ca luôn luôn quy củ sâm nghiêm, chưa từng người nào dám có ý càn quấy. Không nhắc tới gia pháp, chỉ cần khuôn mặt cùng ánh mắt của Tứ ca, liền đủ để khiến người khác kinh sợ.". Ta vỗ hắn một cái, cười nói: "Đủ rồi, ngươi không có khí thể của Tứ vương gia, giả hổ không giống chỉ giống mèo thôi."

Hắn ha ha cười: "Lần trước ngươi trêu chọc huynh ấy, ta thật lo lắng thay cho ngươi. Nhưng khi hỏi Tứ ca xử trí ngươi như thế nào, huynh ấy lại thản nhiên nói: "Không phải chuyện lớn gì, cứ kệ nàng thôi, hiếm khi thấy được nàng cao hứng như thế.""

Ta nhìn chăm chú những mảnh sứ vỡ trên mặt đất, hơi ấm man mác từ từ vây quanh, mạnh mẽ bưng bát rượu của Thập Tam, uống sạch. Thập Tam vì không cần bát đựng rượu, bản thân cũng uống mấy ngụm to.

Thập Tam hai tay chống trên bàn, cúi người đối mặt với ta, thần sắc nghiêm nghị nói: "Nhược Hi, mặc kệ ngươi bởi vì sợ hoàng a mã chỉ hôn hay là trong lòng có Tứ ca. Dù sao hôm nay ngươi đã hứa hẹn cùng Tứ ca, ngươi phải đối xử thật tốt với huynh ấy, nếu bởi vì Bát ca mà làm Tứ ca thương tâm, ta sẽ không tha thứ cho ngươi.*Do dự không quyết, hại người hại mình*, ta coi thường nữ nhân như vậy!". Nói xong nhìn chằm chằm vào ta.

Ta lập tức trả lời: "Nếu ta đã lựa chọn, sau này tuyệt sẽ không cùng Bát a ca có tư tình nam nữ, bởi vì ta cũng chán ghét quan hệ nam nữ dây dưa không rõ."

Thập Tam chậm rãi ngồi xuống, uống một hớp rượu, nói: "Nhược Hi, Tứ ca là người che giấu tâm sự của mình rất kỹ, rất khó cùng người khác thân cận. Ai cũng đều chỉ nhìn thấy sự lạnh lùng của huynh ấy, nhưng không biết trong lòng huynh ấy thật ra rất nóng. Lời lẽ sắc lạnh như băng, ngay cả vợ con đối với Tứ ca cũng

có chút sợ hãi, nhưng lại không biết ẩn dưới cái sắc lạnh đó là sự ấm áp. Tính cách như vậy rất dễ dàng tự mình chuốc khổ, có chuyện gì, mặc dù ta có thể cùng huynh ấy nói một chút nhưng chỉ có thể chia sẻ được một phần tâm sự, không thể gánh vác được tất cả sầu muộn của huynh ấy, huynh ấy vẫn cô quạnh như cũ. Ta luôn ngóng trông có một người, khi huynh ấy phiền lòng có thể làm cho huynh ấy vui vẻ, khi huynh ấy vắng vẻ sẽ cầm tay huynh ấy, cho huynh ấy biết bên cạnh huynh ấy luôn có người ở bên. Mặc dù ngươi nói bản thân không đọc qua sách vở, nhưng ta biết ngươi tuyệt đối không thua kém những người đọc sách như chúng ta. Trong lòng tự có chủ kiến, lý giải cũng mạch lạc rõ ràng. Khi cùng ngươi nói chuyện đến nỗi cảm giác là ngươi căn bản không giống với nữ tử được dưỡng tại khuê phòng, mà lại giống như người đã ngao du qua hết thảy núi cao sông dài, biển rộng hồ sâu cũng đều đã ghé chân vậy."

Hắn nhìn ta, chậm rãi nói: "Chỉ cần ngươi nguyện ý, ngươi nhất định có thể cùng Tứ ca thổ lộ tình cảm với nhau, bởi vì ngươi có thể hiểu được chí hướng của huynh ấy, khổ tâm cùng đau đớn của huynh ấy!"

Ta có phần sững sờ, Thập Tam cúi đầu lặng im một lúc lâu, rồi đột nhiên kêu lên: "Nhược Hi, có mấy câu, ngươi nhất định phải nhớ thật kỹ, sau này chỉ sợ không có cơ hội tỉ mỉ nói, thôi thì hôm nay nói hết một lần luôn."

Hắn thương cảm nhìn ta nói: "Hoàng a mã thương ngươi nhiều năm như vậy, tất nhiên là bởi vì ngươi thông minh tinh tế, tận tâm hầu hạ, nhưng quan trọng hơn cả là bởi vì ngươi là người hiếm thấy trong Tử Cấm thành này không có tâm tư lợi dụng, chưa từng có tâm tư tranh quyền đoạt lợi, không có thiên vị giúp đỡ bất luận kẻ nào, không có chèn ép bất luận người nào, chỉ toàn tâm toàn ý hầu hạ hoàng a mã. Về sau ngươi cũng sẽ phải như vậy. Mấy năm nay nhìn ngươi thật nở mày nở mặt, một người là Lý Đức Toàn, một người là ngươi, không cần nói những đại thần thông thường, mà ngay cả chính những a ca chúng ta cùng các nương nương thấy thì mặt cũng đều mang ba phần cười, nhưng trong Tử Cấm thành này sau lưng không biết có bao nhiêu người ghen ghét ngươi. Ngươi có thể vẫn luôn bình an vô sự, không phải bởi vì Bát ca là anh rể của ngươi, cũng không phải bởi vì ngươi cùng ta, cùng Thập ca, Thập Tứ đệ quan hệ tốt, mà toàn là do sự sủng ái của hoàng a mã. Nếu ngươi tham dự vào việc tranh đấu của bọn ta, ngươi sẽ mất đi tín nhiệm cùng ân sủng mà hoàng a mã dành cho ngươi, mất đi những cái đó, vậy khi những oán hận được tích góp từng chút từng chút bao năm nay được bộc lộ ra. Nhược Hi à! Đến lúc đó ngươi làm thế nào để chịu được đau khổ đây?"

"Hơn nữa, đây vốn là việc tranh giành giữa nam nhân chúng ta với nhau. Chúng ta làm như thế, đều là vì dục vọng của mình, muốn càng nhiều vinh quang, càng nhiều quyền lợi, muốn ngồi vào cái vị trí cao cao tại thượng kia. Mặc kệ kết quả như thế nào, đó đều là cái giá chúng ta phải trả. Nhưng ngươi vì sao phải hy sinh cho dục vọng đó của chúng ta đây? Nó vốn chẳng đáng để ngươi trả giá như thế."

Ta ôm đầu, thống khổ hỏi: "Tại sao? Tại sao phải nhắc nhở ta những thứ này? Ta không muốn biết!"

Hắn dịu dàng nói: "Bát ca là anh rể của ngươi, huống chi ngươi còn cùng hắn… Thêm nữa Thập ca, Thập Tứ đệ là những người mà ngươi rất khó dứt bỏ. Nhưng ngươi đã đáp ứng Tứ ca, ta sợ ngươi nhất thời xử trí theo cảm tính bị cuốn vào tranh đấu của chúng ta. Ta biết tận mắt thấy những gì phát sinh sẽ khiến ngươi thống khổ, nhưng nếu tham gia vào ngươi càng thống khổ hơn."

Thập Tam yên lặng uống rượu, thở dài nói: "Đây là gia đình đế vương! Không thể tránh khỏi tranh đấu cùng thống khổ! Không ai có thể ngăn cản! Nhìn xa trông rộng như hoàng a mã cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn tất cả phát sinh, huống chi là ngươi? Nhược Hi! Ta chỉ muốn tương lai ngươi đi theo Tứ ca, đối xử với huynh ấy thật tốt. Mọi việc ngươi không cần để ý tới, ai thắng ai thua, sẽ chỉ là chuyện giữa chúng ta thôi."

Thập Tam vỗ lưng ta nói: "Hôm nay chính là muốn uống thật say, không nói mấy chuyện này nữa, uống rượu!"

Ta bưng bát lên uống, chỉ mong sao mau mau say đi thôi, bằng không vẫn còn phải đối mặt với những việc này. Thập Tam hình như có ý chuốc cho ta say, một chén lại một chén chuốc rượu cho ta.

Không bao lâu sau, mắt dần mờ đi, chỉ biết thì thào nói uống. Sau đó chính là phong cách say rượu từ trước đến nay của ta, trước mắt tối đen rồi gục đầu xuống ngủ.

---

1 gốc là "nhất hồi thủ bách niên thân", gần với 2 câu
Nhất thất túc thành thiên cổ hận,
Tái hồi đầu dĩ bách niên thân.

Một bước sai đường, ngàn thu ôm hận,
Hối lỗi quay về, trăm tuổi đã qua!

Ngày thứ hai khi thức dậy, phát hiện mình xiêm y như cũ đang nằm trên giường, vội kéo chăn muốn trở dậy, trong đầu một cơn đau nhức ập đến, quay về ngồi lại. Ngồi tỉnh một lúc, mới rời giường đi rửa mặt. Cười hỏi Ngọc Đàn: "Tối qua khi muội trở về, ta ở trong phòng sao?" Ngọc Đàn cười nói: "Khi muội trở về, đã thấy tỷ tỷ ngủ thiếp đi từ lúc nào rồi." Ta gật đầu, không nói thêm gì.

Khi đi làm việc, cũng đã muộn, may mà Vạn tuế gia thượng triều chưa về, đến trễ một chút nữa không biết đã xảy ra chuyện lớn gì rồi.Sau khi uống một chén trà đậm đặc, mới cảm thấy đầu óc thông suốt lên đôi chút. Đang đun nước, Vương Hỉ vội vã chạy vào, vẻ mặt nghiêm trọng, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ hôm nay mọi thứ phải lưu tâm một chút, vạn tuế gia hạ triều rồi." Ta trông sắc mặt hắn không được bình thường, toan hỏi thêm vài câu, hắn đã xoay người hấp tấp chạy đi mất.

Ta chọn những bộ trà cụ ngày thường Khang Hi thích nhất, sau khi ngâm pha nước thật kỹ, lại đặc biệt làm mát một chút, đợi cho nhiệt độ ít nóng hơn so với nhiệt độ ưa thích thường ngày của Khang Hi , mới bê khay trà chậm bước tiến vào đại điện.

Căn phòng lọt thỏm vào tầm mắt,từ Tam a ka đến Thập thất a ka, gồm cả biểu đệ của Khang Hi, Lãnh thị vệ công nội đại thần Ngạc Luân Đại, Lãnh thị vệ công nội đại thần A Linh A, con trai nội đại thần Minh Châu-Hàn lâm viện chưởng viện học sĩ Quỹ Tự,đông nghịt chúng trọng thần Mãn tộc đang quỳ. Khang Hi sắc mặt xám nghét, cả phòng tuy đặc kín người,nhưng đến tiếng kim châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Trong lòng khẽ động, lẽ nào hôm nay sẽ tuyên bố phế thái tử? Nhẹ nhàng đặt chén trà trên bàn, người còn chưa kịp hành lễ lui ra, Khang Hi bỗng nhiên nâng chén trà lên ném thẳng tới người Tứ a ka, ta lập tức quỳ rạp xuống đất, trong lòng kinh sợ đau xót, đến thở mạnh cũng không dám.

Tứ a ka không dám né tránh, để mặc chén trà nóng đập thẳng vào người, trên người lập tức ướt hết một mảng, chén trà từ áo choàng rơi xuống nền nhà, xoay xoay tròn vài vòng,giữa không gian lặng ngắt như chết, chén sứ men ngọc chạm vào sàn nhà một tiếng giòn vang nện vào lòng người, tiếng tiếng đều là cơn giận của thiên tử, khiến người ta kinh hãi.

Ta cúi đầu quỳ trên mặt đất, một mặt xót xa, một mặt thấy may mắn vì trà nóng không đến mức gây bỏng. Suy nghĩ cặn kẽ về những chuyện quá khứ, nhưng không có đến nửa điểm đầu mối, chỉ biết năm nay thái tử sẽ bị phế, nhưng Tứ a ka lại gặp phải chuyện gì chứ? Chuyển qua hốt hoảng, Thập Tam a ka! Nếu như lịch sử hiện tại chính là lịch sử mà ta được biết, cuối cùng là Thập Tam xảy ra chuyện mà không phải Tứ a ka. Một mặt yên tâm nhưng một mặt cảm thấy nhức nhối.

Khang Hi lạnh lùng nói: "Trẫm sớm đã có ý chỉ "các a ka nếu như có luồn cúi mưu cầu ngôi vị hoàng thái tử, tức là giặc của quốc gia, pháp luật không dung", nhưng ngươi lại sai người đi khắp mọi ngõ ngách rải tin bịa đặt vô căn cứ, tuyên dương thái tử Dận Nhưng không hết lời nhưng lại hành động xấu xa, giữa quan viên Mãn Hán cùng sĩ dân kinh thành và Giang Nam gây nên dư luận trái ngược về Thái tử, Còn phao tin chức vị thái tử Dận Nhưng không hề vững chắc, bất cứ lúc nào đều có thể phế truất lần hai. Khá cho Ung Thân vương ngươi dương phụng âm vi [*bên ngoài bằng lòng bên trong chống đối*]".

Khang Hi một mặt nói, Tứ a ka một mặt dập đầu đáp lời: "Việc này không phải do nhi thần gây ra!" Khang Hi nhìn chằm chằm về phía Lãnh thị vệ công nội đại thần A Linh A và Hàn lâm viện chưởng Viện học sĩ Quỹ Tự, hai người đều cũng dập đầu "cộp cộp" nói: "Thần có tội! Thần biết tội! Nhưng việc này thực sự không liên quan gì đến Tứ vương gia, là chúng thần tự mình hành động." Một mặt nói, một mặt lấp la lấp liếm mà quan sát thần sắc Tứ a ka.

Khang Hi thốt nhiên vỗ bàn tức giận nói: "Các ngươi thật trung thành tận tâm! Trong mắt còn có trẫm hay không?" Giận dữ chỉ vào Tứ a ka nói: "Bọn chúng hai đến ba năm nay cùng ngươi lén lút qua lại, gặp nhau chỗ nào, có mặt những ai, đều có chứng cứ. Nếu không là vì ngươi, chẳng nhẽ làm vậy là vì bọn chúng? Là bọn chúng đi mưu đồ ngôi vị thái tử?"

Ánh mắt Tứ a ka thâm trầm lướt qua A Linh A và Quỹ Tự, dập đầu xuống đất nói: "Tuy nhi thần từng có tiếp xúc với bọn họ, nhưng chưa bao giờ giật dây để bọn họ làm việc này."

Trong lòng khẽ động, nhìn về phía Bát a ka,hắn sắc mặt nghiêm nghị, ánh mắt như nước, nhàn nhạt nhìn sàn nhà trước mặt. Trong đầu đột nhiên hiện lên lời hắn từng nói "Đừng nói là lão Tứ! Bằng không tự mình chịu khổ, trái lại uổng cho ta hôm nay một phen tâm huyết!" trong nháy mắt tất cả mọi thứ đều đã minh bạch. Đây là hắn vì Tứ a ka mà gài bẫy, khá cho nhất tiễn song điêu [*một mũi tên trúng hai con chim*], đả kích thái

tử xong, lại có thể diệt trừ Tứ a ka. Mượn nhờ Tứ a ka hiểu rõ đường đi nước bước của thái tử, lật đổ thái tử, thái tử đại thế đã mất, lập tức quay lại phía Tứ a ka mà hạ thủ. Mà A Linh A, Quỹ Tự chắc chắn là phụ trách rải tin đồn khắp nơi vì Bát a ka mà hành động tạo ra thanh thế lật đổ thái tử; lại phụ trách trao đổi tin tức hai bên Bát a ka cùng Tứ a ka . Lúc này Tứ a ka khó lòng biện bạch, cũng bởi đích xác có cùng A Linh A, Quỹ Tự từng thầm kín qua lại, mà nội dung qua lại cũng là khó nói cho ai biết, thậm chí chỉ sợ so với rải tin đồn nhảm càng nghiêm trọng hơn. Đầu tiên có người mật cáo với Khang Hi việc này là do Tứ a ka gây nên,lần này lại thêm A Linh A, Quỹ Tự làm bộ làm tịch ra vẻ dốc sức bảo vệ Tứ a ka càng khiến Khang Hi hoài nghi ngay cả chút thành thật cũng không có, bọn họ càng không thừa nhận Tứ a ka xúi giục, Khang Hi lại càng cảm giác tin tưởng, càng phẫn nộ, chịu ảnh hưởng bởi vụ thái tử kết bè đảng, lại thêm kiêng kỵ và ghét cay ghét đắng đối với việc a ka mưu cầu hoàng vị, Khang Hi thể nào lại không giận? Lần này mặc dù không phải hành vi mưu nghịch, nhưng Khang Hi cũng tuyệt đối không khoan nhẹ Tứ a ka. Nghĩ thông ra đầu mối ấy, mới chính thức hiểu ra mười năm giam cầm của Thập Tam a ka nhất định là vì lẽ ấy.

Ta nhìn chằm chặp Bát a ka, cái bẫy này cũng không phải được sắp xếp trong ngày một ngày hai, gieo rắc tin đồn dao động lòng người không phải trong một thời gian ngắn là đã có kết quả, mà hắn và Tứ a ka trao đổi tin tức từ lúc Thập Tứ a ka kháng chỉ đi đến thảo nguyên thì đã có, chỉ sợ hắn từ hai đến ba năm trước đã suy nghĩ chu toàn hết thảy. Ngay cả đến A Linh A, Quỹ Tự khẳng định đều là từng bước được dẫn dụ vào đường cùng này, lúc này bọn nếu khai nhận là Bát a ka, vậy bọn họ đều bị hoạch tội như nhau mà không có cơ hội xoay chuyển, nhưng nếu bọn họ vu cáo cho Tứ a ka, Bát a ka chính là vốn để bọn họ xoay chuyển. Những điều này ta chẳng qua trong phút chốc mà suy luận ra, về phần A Linh A, Quỹ Tự còn có những sơ hở khác để Bát a ka nắm được hay không, hoặc còn có những vụ giao dịch nào khác hay không ta không có khả năng biết được.

Trong đầu suy xét càng rõ ràng, lại càng cảm giác kinh ngạc tán thán, ta biết thủ đoạn Ung Chính khốc liệt, hiểu rõ đối thủ của Ung Chính cũng không phải hạng người bình thường. Đối với ta, vẫn luôn chứng kiến bộ mặt nhu tình như nước của hắn, dần dà xem nhẹ hắn trong lịch sử chính là "bát hiền vương", hôm nay mới chính thức được nhìn thẳng vào một bộ mặt khác của hắn, thốt nhiên ánh mắt hắn hướng về phía ta, ánh mắt hai người khẽ tiếp xúc. Hắn không gợn chút sóng [*gốc: "ba lan bất hưng 'ý chỉ không chút biểu cảm,sợ hãi*], lạnh nhạt lướt qua ta, lại buông mắt dừng trên sàn nhà.

Thập Tam a ka bỗng nhiên đứng dậy, tiến lên vài bước, quỳ rạp xuống trước mặt Khang Hi.Tứ a ka thốt lên: "Thập Tam đệ!" Thập Tam a ka dường như không nghe thấy gì hướng về phía Khang Hi dập đầu nói: " Việc đã đến nước này, hoàng a mã sớm muộn cũng sẽ tra ra chân tướng, chính nhi thần đã gây ra! Việc này là nhi thần lén lút gợi ý A Linh A và Quỹ Tự, mượn danh nghĩa Tứ a ka rải tin đồn khắp nơi." Nói xong nghiêng đầu nhìn A Linh A và Quỹ Tự nói tiếp: "Việc đã đến nước này không cần thiết phải giấu diếm thêm nữa, nếu tất cả đều đã lộ ra, thì đừng ai nghĩ đến chuyện trốn tránh." Vừa nói vừa đưa mắt lạnh lùng đảo qua khuôn mặt Bát a ka.

Thập a ka ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Những lời này của Thập Tam đệ mới lạ chứ, ai chẳng biết ngươi và Tứ a ka luôn luôn như hình với bóng. Chẳng lẽ ý của ngươi còn không phải là ý của Tứ a ka hay sao?" Ta nhìn chòng chọc Thập a ka, không biết bản thân nên tức giận hay thương hại. Ta một mực vẫn luôn sợ cái màn kịch này, nhưng rốt cuộc nó lại đang diễn ra trước mắt ta.

Khang Hi lạnh lùng trút ánh nhìn vào Thập Tam a ka, Thập Tam a ka dập đầu nói: "Nhi thần tự có tư tâm của nhi thần, những điều nhi thần nói có phải sự thật hay không, hoàng a mã cứ việc hỏi A Linh A và Quỹ Tự."

Khang Hi nhìn A Linh A và Quỹ Tự, cực kỳ lạnh lùng nói: "Sự thực rốt cục là như thế nào?" A Linh A và Quỹ Tự nhất thời ngần ngừ, Thập Tứ a ka vụt đứng lên, tiến lên vài bước dập đầu nói: "Theo nhi thần thấy, ứng vợi sự tình này không phải do Tứ ca gây nên. Tứ ca tâm tính bình đạm, thường ở trong phủ tham thiền niệm kinh, bình thường lại rất hiếu thuận để tâm đến tâm ý Hoàng a mã. Tuyệt không thể gây nên chuyện đại nghịch trái ngược tâm tư hoàng a mã như thế."

Khang Hi ngưng mắt nhìn Thập Tứ a ka một hồi, lại như cũ hướng mắt nhìn chằm chằm A Linh A và Quỹ Tự, hai người dập đầu nói: "Thần tội đáng muôn chết, thật chính Thập Tam a ka đã ra lệnh.", hai người cứ ngươi một câu, ta một câu mà đem sự tình đầu đuôi trước sau từng việc đều nói hết ra, cụ thể ngày tháng gặp mặt,nội dung chuyện trò lén lút, người nào cũng có thể chứng minh, bác bỏ phân minh đủ cả.Bát a ka nếu đã dành thời gian hai ba năm trù tính hãm hại Tứ a ka , đương nhiên nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, lúc này bất quá là chuyển từ Tứ a ka sang Thập Tam a ka mà thôi. Khang Hi nghe xong tay đặt trên bàn siết chặt thành nắm, mục chú Tứ a ka quát hỏi: "Đúng là Dận Tường gây ra hay không?"

Lòng ta nén chặt, câu hỏi này đúng là một cái thòng lọng, bất kể dù khẳng định hay không đều là không đúng.

Tứ a ka ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn Thập Tam a ka, đập đầu một cách vô cùng nặng nề, trán chạm sát mặt đất trầm giọng nói: "Xác thực không phải do nhi thần gây ra,nhi thần cũng không biết là do Thập Tam đệ gây ra."

Lòng ta buông lỏng, ngay sau đó lại là bi ai vô cùng tận. Cái dập đầu này của hắn là vì Thập Tam mà dập, hết thảy đều thành kết cục đã định. Đầu dán trên mặt đất, nước mắt lã chã tuôn rơi, dưới sự uy hiếp của Thập Tam, Bát a ka buộc lòng phải nhượng bộ, mặc dù không đánh đổ được Tứ a ka nhưng đã loại bỏ đi một trợ thủ đắc lực của Tứ a ka, quan trọng hơn còn khiến Khang Hi đối với Tứ a ka bắt đầu dấy lên lòng nghi ngờ.

Khang Hi im lặng hồi lâu, quay về phía Tam a ka ra lệnh: "Đưa người đem Thập Tam hoàng tử Dận Tường giam cầm tại Dưỡng Phong Đường, không có thánh chỉ bất luận kẻ nào cũng không được tiếp cận thăm viếng! A Linh A, Quỹ Tự giao cho hình bộ tường tra nghị tội!"

Thập Tam a ka hướng về Khang Hi dập mạnh đầu ba cái, vươn mình đứng dậy, theo thị vệ bước ra, từ đầu chí cuối không liếc nhìn bất cứ một ai. Những bước đi của Thập Tam a ka từ tốn, thần sắc siêu dật xuất trần, tư thái nhẹ nhàng tùy ý, không giống với đi chịu phạt, đổi lại giống như mỹ nhân đang đến nơi ước hẹn, như thể chờ hắn không phải chốn đơn sơ bất kham, âm u ẩm ướt, mùa hạ nóng đến muốn ngất, mùa đông lạnh đến muốn chết, người Dưỡng Phong phải sống trong lán trại, mà là " *phiến nguyệt hàm sơn xuất viễn thiên, địch thanh du dương vãn phong tiền. Bạch âu hạo đãng xuân ba khoát, an ổn khinh chu thiển thủy biên*."

Một mảnh trăng treo trời sau núi

Sáo ai thoảng nhẹ trước gió đêm

Bạch âu chao lượn sóng xuân biếc

Thinh lặng thuyền con cạn đáy sông.

Khang Hi mục chú vào bóng lưng dần xa của Thập Tam a ka, chợt để lộ vẻ mệt mỏi,thản nhiên nói với mọi người : "Quỵ an đi!" [*có thể hiểu trái nghĩa với thỉnh an là quỵ an, tức là cho đứng dậy nhưng lễ nghi quỵ an rất đặc biệt, nếu hoàng thượng nói trong biệt điện trước đại thần chính là biểu hiện sự ưu đãi với các vị đại thần đó, nhưng nếu ông ta nói 'quỵ an' với cung phi có nghĩa là ông ta ít nhiều hàm ý sự chán ghét cung phi đó ở trước mặt mình*] .Nói xong đứng dậy, Lý Phúc Toàn vội phục tùng theo ra ngoài. . Mọi người cúi đầu quỳ thẳng mãi đến lúc Khang Hi đi rất xa, mới lục tục đứng dậy im lặng một lúc rồi cũng rời khỏi.

Sau khi người dần dần tản đi hết, Bát a ka mới đứng dậy, quét mắt qua Tứ a ka vẫn đang tiếp tục kề sát đầu trên mặt đất mà quỳ.

Thản nhiên liếc nhìn ta cũng đang thẳng đờ quỳ trên mặt đất, xoay người chậm rãi bước ra.Cửu a ka cười cười nhìn thoáng qua Tứ a ka, lại hướng về phía ta cười gật đầu, theo Bát a ka đi ra ngoài. Thập a ka đứng dậy nhìn ta tiến lên cúi đầu nói to: "Nhược Hi!" Ta không thèm để ý đến hắn, hắn cúi người muốn đỡ ta đứng dậy, ta hung hăng gỡ tay hắn ra lạnh lùng nói: "Bỏ ra!"

Thập Tứ a ka đứng trước cửa, lẳng lặng nhìn ta và Thập a ka, nhàn nhạt nói: "Thập a ka đi thôi! Nàng đang cơn giận dữ, không cùng chúng ta nói chuyện được đâu." Thập a ka im lặng một hồi, xoay người theo Thập Tứ a ka rời đi.

Ta lẳng lặng quỳ một hồi, đứng dậy đi đến bên cạnh Tứ a ka, đầu hắn vẫn dán chặt mặt đất mà quỳ, không chút nhúc nhích. Ta cúi đầu ngưng mắt ở tấm lưng đang oằn lại thành hình cung của hắn. Ta biết rõ kết quả này, thậm chí biết Thập Tam a ka mười năm sau an ổn thả ra nhưng vẫn đau lòng khó nhịn, hắn lại không chuẩn bị tư tưởng đối mặt với một màn tình huống như thế này, lại không biết được có phải bị giam cầm từ đây đến cuối đời hay không,nỗi đau ấy đau đến mức nào? Huống chi còn là vì hắn mà hi sinh?

Sau một lúc thật lâu, cố nén bi thương, nửa ngồi cạnh hắn, dịu dàng nói: "Bọn họ đều đi hết rồi, chàng cũng về đi!" Ta đợi một hồi lâu, hắn vẫn như cũ thân như tượng đất, không động một chút. Ta thở sâu, nhàn nhạt nói: "Chàng định liên tục quỳ gối mãi sao?Quỳ là có thể mang Thập Tam a ka trở về sao?". Lưng hắn căng ra, bả vai thoáng cái rung lên, chầm chậm thẳng người dậy, nhìn về phía ta, ánh mắt lặng ngắt nhưng mơ hồ như có lửa cháy rực trong ấy, thiêu đốt mắt người đầy đau đớn. Ta trông thấy bọt trà trước ngực hắn, rút chiếc khăn tay nhẹ nhàng áp vào chiếc áo bào lau đi những lá trà còn sót lại.

Chờ sau khi ta lau sạch, hắn lẳng lặng đứng lên, xoay người, từng bước từng bước chậm rãi rời đi. Ta nửa ngồi đưa mắt nhìn theo bóng lưng hắn dần xa. Vắng đi Thập Tam a ka đã từng luôn nối gót bên cạnh , bóng lưng hắn ti tỉ thê lương.

Nghĩ đến đêm qua vẫn còn cùng Thập Tam a ka nâng chén đối ẩm, hôm nay lại là sinh ly! Nhớ tới hắn thúc ngựa giật theo ta bay nhanh trong đêm trời tăm tối, nhớ tới hắn bên cạnh lửa trại thảo nguyên chúc rượu hát ca, nhớ tới hắn tư thế oai hùng dài thân ngọc lập đứng đối diện Mẫn Mẫn, lại nghĩ tới Dưỡng Phong Đường nhỏ hẹp ẩm ướt âm u ấy, không thể nào nén nổi, ngồi bệt dưới đất, cất tiếng khóc nấc nghẹn.Căn phòng lớn quạnh vắng âm trầm, ta co vai ôm đầu khóc nức nở, cả phòng chỉ còn nghe văng vẳng tiếng khóc yếu ớt vọng lại.

Thập Tam a ka bị giam cầm bảy ngày. Tứ a ka xin miễn tất cả triều sự, tuyên bố "không thể kịp thời phát hiện,khuyên giải hành vi của Thập Tam đệ,khiến hoàng a mã lo buồn hao tổn tinh thần", cáo tội đóng cửa tại gia niệm kinh suy nghĩ lại những chuyện đã qua. Bát a ka cử chỉ vẫn nhẹ nhàng như trước, cười như ngọc ấm. Ta hờ hững thỉnh an, hắn mỉm cười khách khí nói: "Đứng dậy đi!". Ta mang theo tiếng cười ngơ ngẩn, nghĩ mọi thứ đều thay đổi, ngay cả cái vẻ bình tĩnh hòa nhã của ngày trước đều cũng một đi không trở lại.

Quạt nhẹ quạt hương bồ [*quạt làm bằng lá cây hương bồ*], nước sôi một hồi lâu, thốt nhiên mới có phản ứng trở lại, vội ném cái quạt xuống, hòa pha một ấm "Đại hồng bào". Khẽ nhâm nhi một ngụm, trong đầu hiện lên vẻ mặt hai mắt híp lại phẩm trà khen ngợi của Thập Tam a ka, từ nay về sau còn ai pha trà cho ngươi, còn ai nghe ngươi thổi sáo, còn ai làm ngươi tươi nét chân mày?

"Cốc cốc" vài tiếng gõ cửa vang lên, ta hé nhìn về hướng cổng viện, nhưng không có lòng dạ để ý tới. Qua một lúc, cánh cửa đẩy ra, Thập Tứ thấy ta đang ngồi dưới tàng cây hoa quế, cau mày nói: "Người ở đây, sao không đáp lời?"

Hắn đi tới ngồi xuống bên bàn, "Thật ngươi định từ đây về sau ngoại trừ thỉnh an thăm hỏi, sẽ không cùng chúng ta nói thêm một lời nào nữa sao? Có thể được uống một chén trà không?" ta nhìn bộ trà cụ trên bàn

không nhịn được cười khổ, "Trà cụ đều là của ngươi tặng, còn không thể cho ngươi uống sao?"

Hắn bưng chén trà khẽ nhấp vài ngụm nói: "Nhược Hi, biết là ngươi cùng Thập Tam ca đối tốt, nhưng với chúng ta cũng là từ nhỏ chơi đùa, ngươi há có thể nặng bên này mà nhẹ bên kia sao? Lại nói, có rất nhiều chuyện chẳng qua chỉ là vấn đề lập trường, tịnh không đúng cũng không sai." Ta nhàn nhạt hỏi: "Hôm nay ngươi là muốn chỉ giáo ta sao?Ta không có tâm trạng để nghe."

Hắn khẽ thở dài, móc từ trong lòng ngực ra một phong thư đưa cho ta, ánh mắt ta không động, vẫn như cũ bưng chén trà chậm rãi uống, hắn nói: "Lục Vu vì muốn gặp ta,đã quỳ một ngày một đêm ở ngoài cửa phủ đệ của ta mới cầu được gã người làm vì nàng mà đi truyền tin lại." Ta ngước nhìn về phía hắn, hắn nói:"Lục Vu muốn đưa cho ngươi một lá thư!" Ta vội thả chén trà, nhận lấy thư, hấp tấp xé mở.Thập Tứ lặng một lúc lạnh giọng nói: "Nghe nói Lục Vu cũng đã từng quỳ ở trước phủ Tứ ca,nhưng từ đầu đến cuối không một người để ý đến, nàng rơi vào đường cùng mới tìm đến ta.Thật là…" Ta ngẩng đầu liếc nhìn hắn, hắn cười lạnh một tiếng, lại không nói nữa.

Sau khi đọc xong, lặng yên ngây người ra. Thập Tứ nói "Ngươi nếu muốn viết thư hồi đáp, thì khẩn trương viết đi, ta nhân tiện đem ra ngoài đưa cho nàng luôn, sớm tuyệt đi si tâm trong lòng nàng ấy." Ta hỏi: "Ngươi làm sao lại biết nội dung bức thư?" Hắn thản nhiên nói: "Lúc Lục Vu cầu ta, ta nói hoàng a mã đã có lệnh "không có thánh chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được tiếp cận thăm viếng", huống chi nàng lại yêu cầu như vậy. Khiến nàng tuyệt đi ý nghĩ đó trong đầu, nàng lại tiếp tục nuôi hi vọng, lại cầu ta đem thư gửi cho ngươi, nàng không nói ra ta cũng đoán được nội dung.Vốn không muốn giúp nàng gửi bức thư này,nhưng lại thực sự thương nàng một khối tâm tư. Nghĩ đến giao tình của ngươi cùng Thập Tam ca, may ra chỉ có ngươi nói nàng mới nghe lọt ta, nghĩ cách khuyên nhủ nàng ấy đi! Bằng không ta thật sợ đối với Thập Tam ca đã không được việc gì, nàng lại là người trước tiên "hương tiêu ngọc vẫn" [*hương tan ngọc nát=ý chỉ sự chết đi*]. Hắn lặng im một lúc, thở dài: "Lục Vu hôm nay tiều tụy không thể tả, cho dù ta có lòng gan dạ sắt, trông thấy nàng cũng yếu mềm đi vài phần!"

Ta hỏi: "Các ngươi thục sự không có cách nào hay sao?" Hắn thành thật trả lời: "Việc này nếu không ảnh hưởng đến quyền lợi của chúng ta, như có thể giúp được người toại nguyện, sao lại không làm?Ta trong lòng ngươi đúng là máu lạnh hay sao?Làm không được, là bởi hoàng a mã đã có thánh chỉ, hiện tại canh giữ Thập Tam ca là người mà Tam ca tuyển chọn, hoàng a mã cũng tự mình gật đầu cho phép. Lại còn muốn tăng thêm người, khẳng định hoàng a mã cũng muốn đồng ý, bây giờ mà cùng Thập Tam ca kết nối liên hệ, tránh sao cho khỏi bị hoàng a mã hoài nghi chuyện Thập Tam tung tin đồn không chỉ có một người có dự tính đó. Ngay cả Tứ ca cũng vội cùng Thập Tam ca vứt sạch quan hệ, huống chi là chúng ta cơ chứ? Bây giờ không có bất luận kẻ nào dám vì Thập Tam ca mà nói ra nữa đâu."

Ta hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Vốn chính là việc các ngươi gây ra, đương nhiên các ngươi càng phải kiêng kị. Kỳ thực đều rõ ràng tất cả, chỉ là cuối cùng vẫn ôm ấp một tia hi vọng.

Ta ngẩn người trong một lát, xoay người bước vào phòng, viết vài chữ: "Nhân vi lực bạc[*người yếu lực mỏng*] không biết làm sao,không chắc sẽ có ích, nhưng nhất định làm hết sức mình,im lặng chờ tin." Suy nghĩ một chút lại viết thêm: " Chăm sóc thân thể mình tốt một chút, nếu không mọi thứ đều chấm hết, làm sao đến chăm sóc Thập Tam gia như đã nói?" Sau khi viết xong, kỹ lưỡng nêm lại phong thư.

Thập Tứ cất kỹ bức thư đứng dậy bước đi, được vài bước lại dừng, ngần ngừ một lúc mới nói: "Có một số chuyện muốn nói, lí ra ta không nên nhiều lời, nhưng…" Ta cắt lời: "Vậy không cần nói!" Hắn liếc nhìn ta chăm chú, vung tay áo, xoay người bước đi, đi nhanh đến cổng, bỗng nhiên dừng bước, quay người lại nói: "Mặc kệ ngươi đối với Tứ ca thật là có tình hay là giả có tình, đều nên ngừng lại tại đây, nhé! Ngươi là người thông minh, không cần thiết phải tự làm khó chính mình!" Nói xong bước nhanh đi.

Ta lặng lẽ đứng yên thật lâu, cầm lấy trà đã sớm nguội ngắt, nhấp một ngụm. Nguyên lai cho dù trà có ngon đến mức nào, sau khi nguội lạnh đều đắng chát khó tả.

Cầm bức thư của Lục Vu, xem một hồi, nghĩ một hồi, thong thả dạo bước trong sân viện. Càng nghĩ, chỉ có một con đường có thể đi, dù thành hay không thành chỉ có thể như vậy.

Đọc lại từng chữ bức thư một lần nữa, nghĩ tới cùng Thập Tam đã có khoảng thời gian tương giao tương tri, nén chặt sợ hãi, cười nhẹ nắm chặt chủ ý đã định sẵn trong lòng.

"Tự thỉnh Nhược Hi cô nương đài giám: [*thời xưa dùng sau lời xưng hô mở đầu, thể hiện mời đối phương xem thư*]

Tiện thiếp Lục Vu, người Ô Trình, tỉnh Chiết Giang.Vốn hệ khuê cát từ nhỏ, sinh ra trong gia đình lương thiện, khéo việc trong nhà; thường học thánh hiền,bầu bạn hinh hương [*mùi thơm của hương khi đốt*]. Tổ tiên cũng từng lầu cao liên uyển, vàng ngọc dát đường; liễu xanh phất nhẹ lan can, kênh hồng bao quanh nhà.Song đời người vô thường, mệnh tùy thế diễn ra, một khi mưa gió, lâu đài ập đổ! Lưu lạc yên phường, thật thẹn với gia môn, trôi giạt phong trần, vốn không phải mong muốn của thiếp. Cùng Thập Tam gia kết bạn, lúc mới quen, phẩm rượu luận thi, sáo cầm cùng nhau.Chủ yếu viết văn tâm tình, thực Lục Vu may mắn! Mông gia không vứt bỏ, nhiều năm che chở, thiếp một đời mệnh khổ, mới được bảo vệ chu toàn. Thiếp vốn sương khói, cùng gia bùn mây có khác,tuy giữ mình trong sạch,song minh châu ném vào nơi tối, người thanh bạch cũng long đong, tự nhiên rõ ràng, nào dám ôm một tia mộng tưởng huynh ấy. Song hôm trước được thư, biết Thập Tam gia gây giận thiên nhan, vua nổi trận lôi đình, đem giam cầm Dưỡng Phong Đường, thiếp như sấm đánh ầm trên đầu, đêm không thể ngủ.Nghĩ trước nghĩ sau, lệ ngấm chăn gối. Hận thân mọn không thể giúp cứu nạn, Thập Tam gia thân thể vàng ngọc,há có thể chịu được sương cỏ giá rét?

Thường nghĩ thiếp mặc dù xuất thân đê tiện, ít đọc thánh hiền, cũng hiểu "tích thủy chi ân đương dũng tuyền báo" [*một giọt nước công ơn cũng phải dùng cả con suối để báo đáp*]. Mặc dù không đủ sức giúp gia thoát khỏi biển khổ, chỉ nguyện cùng gia gian khổ có nhau, nếu có thể cùng gia giam cầm một chỗ, làm một nha đầu sai khiến vẩy nước quét đình viện, chăm lo sinh hoạt ngày thường, ngày đêm hầu đọc. Mong muốn ấy có thể được toại nguyện, Lục Vu đời này còn cầu gì hơn?

Thiếp cùng cô nương, tuy gặp một lần, nhưng thường nghe gia khen cô nương "hữu lâm hạ chi phong" [1], thiếp vì chuyện tình Thập Tam gia, không cửa khẩn cầu. Biết cô nương là nữ tướng trượng phu, nữ trung mạnh thường, nhất định có thể niệm thiếp một khối chân tình, thực thi cứu giúp. Cô nương thân gần thiên tử, rất được vua sủng.Song việc này gây khó,không biết làm sao thiếp cùng đường bí lối, chỉ ôm một phần vạn hi vọng, khóc cầu cô nương!"

---

1 "hữu lâm hạ chi phong":
lâm hạ: nơi ở ẩn
phong: phong cách, tác phong
Chỉ nữ tử thái độ thanh nhã, cử chỉ độ lượng.
Thư của Lục Vu viết theo lối văn biền ngẫu, đây là kiểu viết thư trau chuốt của những người có học. Vì vậy ta cố gắng dịch sát với phong cách đó dù biết có nhiều từ khó hiểu, mong mọi người thông cảm.

Hôm nay tâm tình Khang Hi xem ra không tệ. Ta, Lý Đức Toàn, Vương Hỉ cùng hầu hạ tản bộ tại ngự hoa viên. Khang Hi đi một vòng, sau đó ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi. Sắc mặt hoà nhã, ánh mắt chăm chú hướng thẳng về phía trước. Đúng là mùa thu vàng, những chiếc lá vàng rực rỡ dường như trong suốt dưới ánh mặt trời được phủ lên thân cây trông thật quyến rũ.

Khang Hi nghiêng đầu nhìn Lý Đức Toàn cười nói: " Tô Ma Lạt Cô yêu nhất là mùa thu, nói là ""So với mùa xuân thì càng thêm rực rỡ".". Lý Đức Toàn khom người cười đáp lời: "Vâng ạ, nô tài còn nhớ rõ cô cô đứng dưới tàng cây bạch quả vàng óng mà ca hát!"

Ánh mắt Khang Hi rơi xuống những chiếc lá vàng óng ánh trên mặt đất, khóe miệng mang theo tia cười: "Đúng vậy! Nàng hát cũng có nhiều đâu! Chính là sơn ca ca xướng hay nhất trên thảo nguyên cũng không sánh bằng nàng!" . Nói xong, liền trầm mặc suy tư.

Lúc này có lẽ là lúc Khang Hi đang mềm lòng, nhớ lại tuổi xuân rực rỡ cùng thiếu nữ ôn nhu với tiếng ca uyển chuyển trong trí nhớ. Ta trấn định tâm thần, hít vào một hơi, tiến lên quỳ gối, dập đầu nói: "Để nô tỳ kể chuyện xưa giúp Hoàng thượng giải buồn được không ạ?". Khang Hi cười nói: "Kể đi! Hay sẽ có phần thưởng, không hay liền chịu phạt!"

Ta dập đầu đứng lên, chậm rãi nói: "Thời Tây Tấn, có một nữ tử gọi là Lục Châu, là gia kỹ của phú hào Thạch Sùng…". Khang Hi cười nói: "Chuyện này trẫm biết, đổi chuyện khác đi.".

Ta lại nói: "Có một nữ tử tên là Lâm Tứ Nương, nguyên là ca kỹ trên sông Tần Hoài, sau đó trở thành sủng phi của Hành vương Chu Thường Thứ…" . Khang Hi thản nhiên nói: "Chuyện này trẫm cũng biết."

Ta thoáng im lặng, hỏi: "Hoàng thượng, những nữ tử này mặc dù bất hạnh lưu lạc phong trần, nhưng hiệp nghĩa can đảm, vì báo ơn tri ngộ không tiếc lấy tính mệnh đáp đền. Các nàng phải chăng cũng nên nhận được sự kính trọng cùng bội phục?". Khang Hi gật đầu nói: "Không sai! Đều là tiết liệt nữ tử, còn hơn gấp trăm lần rất nhiều nam nhi trên thế gian này!".

Ta quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: "Hoàng thượng, hôm nay thì có một nữ tử vì báo muốn ân cứu giúp, nguyện ý lấy thân đi vào gian khổ.".

Sau đó đem chuyện Lục Vu cùng Thập Tam nhiều năm tương giao cùng những suy nghĩ của cá nhân ta về Lục Vu từ từ nói ra. Sắc mặt Khang Hi dửng dưng, khó phân biệt hỉ nộ. Ta dập đầu cầu xin: "Cầu Hoàng thượng thành toàn, cho Lục Vu làm nha đầu sai vặt, vì Thập Tam gia vẩy nước quét sân."

Khang Hi lẳng lặng nhìn ta một hồi lâu, lạnh lùng nói: " Hôm nay ngươi thật sự là ỷ vào được trẫm sủng ái, cái gì cũng dám nói, chuyện gì cũng dám làm!"

Trong lòng chợt thấy bi thương, cũng không phải là vì bản thân mình, khi có ý định cầu Khang Hi thì đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chịu phạt rồi. Chỉ là đau lòng Lục Vu cùng với Thập Tam. Ta "bang bang", không ngừng dập đầu, cầu xin: "Hoàng thượng là vị vua nhân nghĩa, cầu Hoàng thượng thành toàn cho sự cuồng dại của Lục Vu, nô tỳ chấp nhận chịu bất kỳ trách phạt."

Khang Hi tức giận đứng lên nói: " Cuồng dại của nàng hay là cuồng dại của ngươi đây? Trách phạt? Trẫm thấy nhất định là trẫm lúc xua đã quá ưu ái ngươi rồi !"

Nói xong vẫn không để cho ta đứng dậy, đã cất bước đi, Lý Đức Toàn vội vàng đuổi theo, Vương Hỉ lo lắng liếc ta, cũng vội vã đi. Nước mắt cứ thế mà tuôn rơi. Chẳng có ích gì! Thập Tam, một mình một bóng ngươi làm thế nào để vượt qua mười năm đây? Lục vu, tình căn(*gốc tình*) ngươi dành cho Thập Tam A Ca quá sâu, mỗi một nỗi khổ của hắn đều đâm vào lòng ngươi, bây giờ ngươi phải làm sao?

Ta quỳ từ lúc mặt trời lên đỉnh rồi tới khi chiều ta, lại từ chiều tà quỳ tới lúc bóng đêm nặng trĩu. Lúc đầu còn có thể cảm giác được đầu gối ê ẩm đau nhức, nhưng cũng không hơn được sự bi thống trong lòng, sau đó thì dần dần chết lặng, không thể cảm nhận thêm được bất cứ điều gì nữa. Lệ dù đã rơi nhưng bi thương trong lòng vẫn tràn ngập.

Vương Hỉ vội vàng chạy tới, nhìn ta thở dài: "Tỷ tỷ tốt của ta, người sao lại hồ đồ như vậy? Chuyện của Thập Tam gia hiện tại ai dám dính vào, ngươi như thế nào lại…"

Ta đờ đẫn quỳ , không để ý đến hắn. Hắn thở dài: "Sư phó của ta nói, người sẽ xem xem có cơ hội thay tỷ tỷ cầu tình, tỷ tỷ trước hết cứ chịu đựng một chút!". Nói xong, thở dài một hơi, vội vàng chạy đi.

Ngự hoa viên tối đen như mực, trong yên lặng chỉ nghe thấy tiếng gió khẽ lướt qua tán lá. Từng đợt hàn ý nhè nhẹ từ trên đùi truyền đến, ta sờ đầu gối, thử nhích người một cái, một trận tê buốt ê ẩm liền truyền tới, đành từ bỏ, không dám nhúc nhích nữa. Ngẩng đầu nhìn trời, là một đêm không trăng, trên bầu trời sâu thẳm như nhung chợt như hiện ra hình ảnh người con gái với đôi mắt ngấn lệ, Lục Vu sợ là đang âm thầm rơi lệ. Còn Thập Tam A Ca lúc nảy một mình cô tịch – phải chăng cũng chỉ có thể ngẩng đầu làm bạn với trời sao? Tiếng sáo réo rắt có người hiểu chăng?

Hàn ý trên đùi dần dần chạy khắp toàn thân, trong bụng đói khát, gió lạnh thổi qua càng khiến hàn ý thấm vào tận xương, ta co rúm người lại, hy vọng hừng đông đến nhanh nhanh một chút, rét lạnh trước bình minh thật hết sức gian nan.

Khi tia nắng đầu tiên rọi trên phiến lá vàng, cả khu vườn bỗng chốc trở nên lấp lánh rực rỡ, âm thanh chim hót "chít chít chiêm chiếp" tựa như đang hoan hỉ cùng vui mừng không dứt. Ta híp lại hai mắt nhìn ánh vàng rực rỡ của lá cây dưới ánh mặt trời, trong đầu nhịn không được nghĩ tới món trứng chiên, khóe miệng lộ ra tia cười khổ, ai! Thật sự là quá dung tục, đốt đàn nấu hạc [1] không hơn được cái suy nghĩ này, nhưng bụng thật sự rất đói, tư tưởng phong nhã chỉ có thể nghĩ đến sau khi đã ăn no mặc ấm mà thôi.

Mặt trời dần lên cao, đầu ta bắt đầu hoa đi, không biết là do đói, hay do quỳ quá lâu nữa. Nhắm chặt hai mắt, trong đầu một mảnh hư không, chẳng còn dư lực để tiếp tục suy nghĩ miên man.

"Tỷ tỷ! Rốt cuộc là làm sao vậy?". Ta không còn sức mà mở mắt, Ngọc Đàn ngồi xổm đối diện với ta. Ta lắc đầu, ý bảo nàng rời đi. Nàng nghẹn ngào nói: "Tỷ tỷ hôm qua một đêm không về, sáng nay ta mới nghe nói là người ở ngự hoa viên bị phạt quỳ. Tỷ tỷ, rốt cuộc là làm sao vậy?"

Ta nói: "Trở về đi! Vạn tuế gia đang nổi nóng , nếu biết ngươi tới nhìn ta, nói không chừng sẽ giận chó đánh mèo liên lụy tới ngươi.". Nàng vẫn ngồi bất động, ta trách mắng: "Còn không đi đi? Lúc này mới có chút chuyện ngươi liền không thèm nghe lời ta nữa chắc?" . Nàng cắn môi đứng lên, đứng im một hồi, xoay người ngập ngừng từng bước rời đi.

Ta nhắm chặt mắt lại, xung quanh hết thảy tựa hồđềuđi xa, từ đầu tới cuối lại chỉ có mình ta.

Gió vẫn một mực nhu hòa bỗng nhiên chuyển mạnh, khiến cho những cành cây va vào nhau rì rào rì rào,. Gió to cuốn tung những chiếc lá rơi trên mặt đất như thể chúng đang nhảy múa trong không trung vậy. Giữa trời lá thu bay, tiếng sấm rầm rầm từ xa vọng đến, mây đen đã giăng đầy, trời dần dần tối sầm lại. Ta ngay cả khí lực để than khổ cũng không có, chỉ biết thẫn thờ quỳ ở đó.

Những tia chớp tựa như kim xà nhảy múa điên cuồng trên bầu trời dày đặc mây đen. Lẫn trong tiếng sấm, , từng hạt mưa lớn lác đác rơi xuống. Chốc chốc, lại một tiếng sét đánh đinh tai nhức óc. Trong nháy mắt, mưa rơi thành hàng, rào rào từng tiếng, mưa lớn cứ ùn ùn kéo đến mà trút xuống.

Trong phút chốc toàn thân ướt đẫm, mưa xối xả như quất vào người, một chút lại một chút, lúc đầu còn cảm thấy đau đớn, sau thì cũngchẳng còn cảm giác nữa, gió điên cuồng rít qua thân thể, mang đến từng cơn lạnh buốt. Trời đất mịt mù, tựa như ngoài mưa gió ra chỉ còn lại mình ta, cô đơn đối mặt với cơn cuồng bạo của trời đất, nhận lấy sự giận dữ phẫn nộ của nó. Nhắm nghiền đôi mắt, cúi khom người, cảm nhận hàng ngàn hàng vạn hạt mưa đang quất tới tấp, tất cả những gì giờ đây ta có thể dựa vào chỉ là tấm lưng của mình mà thôi.

Nước mưa không ngừng trút xuống, sắc trời âm trầm khó phân biệt thời gian, thân thể không ngừng phát run, thời gian phảng phất như ngừng lại, tựa như cơn mưa này cứ như vậy mà kéo dài đằng đẵng, cho tới khi địa lão thiên hoang*(trở về thuở hoang vu*).

Không biết rốt cuộc qua bao lâu, lưng ta đổ sụp xuống, cánh tay tựa trên hai chân, bàn tay ôm lấy đầu, chỉ cảm thấy toàn thân đông lạnh đến mức không thể đông lạnh hơn, thân thể cứng ngắc, ngay cả run cũng không nổi. Cảm giác có ánh mắt đang nhìn chăm chú ta, trong mơ hồ cố cắn răng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn, cách đó không xa, Tứ a ca tay cầm chiếc dù trúc màu đen, thẳng tắp đứng trong mưa. Từ sau khi Thập Tam bị giam cầm, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.

Cách nhau trong một trời đầy mưa gió, chúng ta căn bản không thấy rõ vẻ mặt đối phương, nhưng ta có thể cảm giác được sự đau đớn kinh sợ trong mắt hắn, hai người yên lặng nhìn nhau. Trong sắc trời mờ mịt,

chiếc dù đen như mực, một thân trường bào màu xám, trong mảnh âm u đó chỉ có thể nhìn thấy sắc mặt tái nhợt đến đau lòng.

Hắn mạnh mẽ buông dù ném đi, bước tới, tĩnh lặng đứng bên cạnh ta. Ánh mắt ta dừng ở chiếc dù không tự chủ bị gió cuốn lên lắc lư không ngừng trên mặt đất. Qua một lúc, mưa vẫn không giảm, cuồng phong cuốn mưa to giống như vô số ngọn roi đang hết sức quật xuống thiên địa vạn vật. Thân thể mặc dù đã lạnh cứng, nhưng trong lòng dần dần nổi lên ấm áp. Này đầy trời mưa gió, có một người ở bên chịu khổ cùng ta!*Chịu được!Đau chứ ! Nhưng nhịn được !*(*cái này chắc sẽ phải chỉnh lại sau*^^)

Ta kéo kéo áo bào của hắn, hắn ngồi xuống nhìn ta, ánh mắt âm trầm ảm đạm, lạnh băng như bầu trời lúc này, thế nhưng bàn tay lại cực kỳ dịu dàng, giúp ta vén lên những sợi tóc ướt dính vào trên mặt, ta nhìn hắn nói: "Trở về đi! Tâm ý của chàng ta đều hiểu!"

Hắn yên lặng nhìn ta một hồi, mãnh liệt đem ta ôm vào trong lòng, gắt gao dùng lực, ép tới xương sườn ta làm ta bỗng thấy đau, nhưng chỗ đau ấy lại cảm thấy ấm áp, đồng thời lại có chút thê lương tuyệt vọng. ta đặt đầu xuống bả vai hắn, nước mắt hòa lẫn nước mưa từ khuôn mặt chảy xuống, thấm vào y phục của hắn.

Một đạo chớp cuồng nộ nổ tung trên đỉnh đầu, khiến ta đột nhiên phục hồi tinh thần, liền ngẩng đầu đẩy hắn ra. Trong khoảnh khắc tia chớp sáng ngời, đập vào mắt chính là hình ảnh Bát A Ca cùng Thập Tứ A Ca sóng vai đứng trong màn mưa. Đầu óc ta trống rỗng, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Tứ A Ca quay đầu lại liếc hai người, chậm rãi buông tay, đứng lên, xoay người. Ba người đứng cách màn mưa bụi nhìn nhau. Thập Tứ mặc trường bào màu xanh, trong tay cầm chiếc dù trúc màu xanh, sắc mặt trầm tĩnh, tư thái hờ hững, nhưng trong mắt lại mơ hồ hàm chứa kinh sợ.

Dưới chiếc dù trắng, Bát A Ca một thân trường bào xanh nhạt, vạt áo theo gió lay động, sắc mặt ôn nhuận như ngọc, dáng người thanh nhã tựa trăng non. Mỗi người đứng trong sấm sét vang dội, mưa sa gió giật âm u đều mang theo vài tia chật vật, nhưng hắn cứ như một bông Bạch Liên trong đêm đen, một mình đứng vững, không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Bên cạnh tuy có Thập Tứ làm bạn, khóe môi thậm chí còn hàm chứa tia cười yếu ớt, nhưng tay áo tung bay phảng phất hàm chứa sự tịnh mịch của trời đất, bạch y trắng hơn tuyết như thu nhận hết thảy cái lạnh của nhân gian.

Thời gian dường như ngừng lại, trong tiếng mưa rơi ào ào, không biết qua bao lâu, Tứ A Ca di chuyển tầm mắt, bước tới bên người bọn họ lướt qua, nhặt lên chiếc dù còn đang quay cuồng trên đất, chậm rãi rời đi, thân ảnh càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng ẩn vào trong mưa gió.

---

1 Đời nhà Đường, Lý Thương Ẩn viết một quyển sách ghi lại những tập tục và tiếng nói dung tục của người thời ấy, gọi là "nghĩa sơn tạp soạn". Ông ta đưa ra sáu ví dụ để nói rõ "át mất cảnh đẹp" là gì: thứ nhất là "rửa chân nơi nước trong", thứ hai là "phơi quần trên hoa", thứ ba là "xây nhà lầu sau núi", thứ tư là "đốt đàn nấu hạc", thứ năm là "dùng hoa uống trà", thứ sáu là "gọi loa dẹp đường".

Đợi hắn đi khuất, Thập Tứ vọt tới bên cạnh ta, đè nặng thanh âm nói: "Nhược Hi, ngươi làm sao dám…". Chỉ nói được đến đó liền ngừng lại, nhưng tay thì nắm thật chặt làm gân xanh nổi rõ. Bát a ca cầm dù đi tới bên cạnh, chedở phía trên rồi ngồi xuống, bình thản nhìn ta.

Ta cúi đầu đờ đẫn quỳ, đã quỳ trong mưa gió một ngày một đêm , thể xác và tinh thần đều sớm mỏi mệt, hết thảy với ta bây giờ đều chẳng là gì cả, muốn đánh phạt cũng tuỳ. Ba người ở trong mưa một đứng một ngồi một quỳ, trầm mặc không lời. Tiếng mưa hỗn loạn đánh vào mặt dù, giống như tâm tình của ba người bây giờ vậy.

Qua thật lâu, Bát a ca thở dài, cầm khăn tay thay ta lau đi nước mưa trên mặt, nói: "Cho dù nàng không thương xót bản thân, cũng nên nghĩ đến Nhược Lan một chút. Thân thể nàng ấy vốn yếu nhược, nàng còn muốn nàng ấy phải lo lắng thêm ư?"

Lòng ta đau xót, nhìn Bát a ca, hắn nói: "Ta đã dặn dò không cho bất luận kẻ nào truyền lời. Nhưng là có thể lừa gạt được bao lâu chứ?". Ta cắn môi không nói.

Áo bào trắng noãn kéo lê trong nước bùn, ta theo bản năng đưa tay giúp hắn kéo lên, hắn lại nhanh chóng đưa tay lên gạt ra, hai tay khẽ va chạm vang lên một tiếng, hắn lại thu tay về như không có việc gì, trong phút chốc ta chợt ngẩn ra ở giữa không trung, rồi chậm rãi rút tay không trở lại.

Hắn lẳng lặng ngồi một hồi, rồi đứng lên hướng về phía Thập Tứ nói: "Về thôi!". Thập Tứ nói: " Bát ca cứ về trước đi, đệ có việc muốn hỏi nàng.". Bát a ca nói: "Chuyện này ta và ngươi cũng chẳng có năng lực gì, chỉ có thể dựa vào chính vận khí của nàng thôi.". Dừng một chút còn nói: "Ngay cả lão Tứ cũng chỉ có thể trơ mắt mà đứng nhìn! Hành sự theo cảm tính chẳng khác nào làm chuyện vô bổ, chỉ càng chọc giận hoàng a mã."

Thập Tứ nói: " Đệ chỉ là có chút chuyện muốn hỏi cho rõ ràng." . Bát A Ca thoáng im lặng rồi nói: "Ván cờ đang ở lúc thu quan [1], trước mắt mặc dù chiếm thượng phong, nhưng nhất thời khinh suất, kết cục thua sạch cũng không phải là chưa có tiền lệ." Nói xong, xoay người bước đi.

Thập Tứ dùng dù che cho ta, ngồi xuống, yên lặng xem xét ta một hồi, lần mò trong ngực móc ra một cái bọc nhỏ đưa tới trước mặt ta, ra hiệu bảo ta mở ra. Ta cầm lấy bọc nhỏ, ra là mấy khối phù dung cao, không khỏi mừng rỡ, lập tức cầm lên một khối, nhét vào trong miệng, hắn vội la lên: "Chậm thôi, ở đây không có nước, mắc nghẹn bây giờ!" .Vừa nói, vừa né tránh bàn tay ta định vươn ra lấy tiếp, ý bảo ta nuốt xuống đã hãy lấy tiếp.

Ta vội vàng nuốt vào, hắn lúc này mới đưa tới cho ta một khối, ta chợt hoảng sợ nói: "Hoàng thượng không cho phép ta ăn cái gì hết." . Hắn tức cười nói: "Ăn cũng ăn rồi, một khối cùng hai khối có cái gì khác nhau? Lúc chúng ta đến đã cẩn thận nhìn rồi, chung quanh không có ai cả." . Ta cười một tiếng, vội vàng tiếp tục ăn.

Không bao lâu sau, mấy khối điểm tâm đều đã ăn hết, vốn đã đói quá mức cũng chỉ cảm thấy dạ dày đau đau, nhưng đã mất cảm giác đói bụng, vậy mà vừa ăn một chút thì cảm giác đói liền quay lại, buộc lòng phải nhịn xuống. Một ngày một đêm không uống nước,lại ăn mấy khối điểm tâm, đột nhiên cảm giác được trong miệng cổ họng khô khốc khó chịu. Đầu hướng về phía mép dù, Thập Tứ chưa kịp kéo lại, ta đã ngửa đầu uống mấy ngụm nước mưa, thuận tay lau miệng, lại rụt trở về. Hướng về vẻ mặt kinh dị của Thập Tứ hì hì cười nói: "Đây không phải là thứ nước sạch sẽ nhất sao, văn nhân nhã sĩ chính là chuyên môn tồn trữ để pha trà đó!"

Hắn thở dài nói: "Ta sau này nhất định sẽ luôn luôn nhớ kỹ, ngươi căn bản không phải là tiểu thư khuê các.". Ta mỉm cười, hắn chăm chú nhìn ta hỏi: "Đáng giá sao?". Ta nhìn chằm chằm vào dòng nước lững lờ chảy trên mặt đất, vờ như không nghe thấy. Hắn kiên định nói: "Trả lời ta.". Ta vẫn như cũ không để ý đến. Hắn cầm lấy bả vai ta lắc lắc, âm thanh dịu đi: "Nhược Hi, trả lời ta, coi như là ta năn nỉ ngươi đi!"

Ta kinh ngạc nhìn hắn, sắc mặt hắn xen lẫn nôn nóng cùng tức giận, rồi lại gắng hết sức kiềm chế, ta cũng mềm lòng, đáp: "Ta chỉ làm những gì mà ta cảm thấy nên làm, hoặc không thể không làm chứ chẳng có gì là đáng hay không đáng cả. Nếu như muốn hỏi ta nguyên nhân vì sao, có lẽ chỉ có thể nói, nếu Thập Tam a ca đứng trước tình huống giống như bây giờ, hắn nhất định cũng sẽ vì ta mà làm như thế, cho dù là biết rõ hậu quả khó lường."

Hắn thở sâu hỏi: "Nếu là ta, ngươi có thể làm như thế không?". Ta nhìn hắn, không trả lời. Hắn thở dài nói: "Ta biết, ngươi khẳng định là đang suy nghĩ, đổi lại là Thập Tam ca, chắc chắn sẽ không hỏi câu này. Hắn hiểu ngươi ! Nhưng chính bởi vì ta không hiểu, mới phải hỏi cho rõ ràng. Nhược Hi, nói cho ta biết đi, coi như niệm tình chúng ta từ nhỏ quen biết đi."

Ta ôn nhu nói: "Ta không nghĩ như vậy. Mặc kệ là Thập a ca hay là ngươi, ta đều sẽ hành động như vậy. Tuy rằng ta cùng Thập Tam a ca hợp tính nhau hơn, nhưng tình cảm dành cho mọi người đều giống nhau."

Hắn nở một nụ cười thản nhiên: "Vậy lúc trên thảo nguyên, cho dù không có Bát ca, ngươi cũng sẽ giúp ta, đúng không?". Ta gật đầu, nhìn vạt áo của hắn nói: "Ướt cả rồi, trở về đi! Đợi Hoàng thượng qua cơn tức giận, tất cả sẽ ổn thôi."

Hắn đưa dù cho ta, ta lắc đầu nói: "Đã sớm ướt đẫm rồi, chẳng lẽ còn có thể ướt hơn được nữa sao? Hơn nữa, Hoàng thượng cũng không có cho phép ta che dù mà quỳ."

Hắn cầm dù đứng lên, nhìn ta thật sâu rồi xoay người bước nhanh đi, tốc độ nhanh dần, bước chậm, rồi lại đi nhanh, thân ảnh nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại bầu trời đầy mưa gió.

Mưa liên miên bất tận, trời dần dần tối đen, trong trời đất chỉ nghe được âm thanh duy nhất là tiếng rào rào của mưa rơi. Thân người run rẩy, lúc lạnh lúc nóng, vẫn cố quỳ ở đó, trong lòng không biết khi nào mưa mới dứt, trời mới quang? Ý thức dần dần mơ hồ, sau cùng bên tai chỉ còn tiếng mưa càng lúc càng thấp, thân thể mềm nhũn, mọi thứ đều chìm vào bóng đêm vắng lặng.

…

Thân thể như bị thiêu đốt, lại như hãm nhập vào động băng, môi khô lưỡi ráo, đang lúc giãy dụa, tiếng Ngọc Đàn mềm nhẹ nói: "Tỷ tỷ, nước đây!". Hoá ra trong lúc vô thức đã thì thào đòi nước. Ngọc Đàn đỡ ta ngồi dậy, chậm rãi giúp ta uống mấy ngụm.

Ta tê dại nhìn vẻ mặt vui mừng của Ngọc Đàn một hồi, đột nhiên tỉnh táo lại, lướt mắt quanh phòng, rồi nghi vấn nhìn Ngọc Đàn. Ngọc Đàn cười nói: "Hoàng thượng đã đặc xá cho tỷ tỷ rồi.". Lòng ta thoáng nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến Thập Tam lại cảm thấy bi thương.

Ngọc Đàn một mặt đút cháo cho ta, một mặt nói: "Tỷ tỷ hôn mê đã ba ngày, thân thể nóng hừng hực như lửa vậy, thật sự là hù chết người ta!". Ta giật mình hỏi: "Ba ngày?". Lời vừa ra khỏi miệng, mới phát giác thanh âm bị mất, ho khan vài cái mới dừng.

Ngọc Đàn gật đầu nói: "Không biết vì sao mà Thập Tứ gia cũng bị phạt quỳ. Bọn thái giám gác bên ngoài điện lúc ấy nói, chỉ nghe âm thanh Thập Tứ gia cùng vạn tuế gia tranh chấp, càng không ngừng nhắc đến Thập Tam gia. Buổi chiều lúc ra khỏi Càn Thanh cung Thập Tứ gia liền quỳ ở đó đến tận giờ tan triều ngày hôm sau, Bát gia, Cửu gia, Thập gia đều đi cầu xin. Sau thì tất cả các vị a ca cũng đi cầu tình, vạn tuế gia mới lên tiếng cho Thập Tứ gia đứng lên, đồng thời đặc xá cho tỷ tỷ. Lúc chúng ta đi tìm tỷ tỷ, cả người tỷ tỷ nằm ở trong mưa, đã sớm hôn mê, thân thể lạnh như băng, chúng ta rất sợ…"

Ta khó lòng tin được, vội cướp lời: "Thập Tứ a ca quỳ suốt một ngày một đêm trong mưa sao?".Ngọc Đàn ra sức gật đầu. Ta vội hỏi: "Ngài ấy có sao không?" .

Ngọc Đàn nói: "Thập Tứ gia là người tập võ, thân thể so với người thường vốn đã khỏe hơn, hơn nữa không như là tỷ tỷ bị quỳ lâu như vậy. Nghe nói chẳng qua là có một chút khó chịu, xem chừng cũng không sao hết."

Ngọc Đàn để bát xuống, nói: "Thái y dặn dò , tỷ tỷ bị đói lâu lại nhiễm bệnh, ăn uống phải điều độ.". Ta hướng về phía nàng tùy ý gật đầu.

Ngọc Đàn giúp ta lau sạch sẽ, chải sơ đầu. Ta nhìn Ngọc Đàn nói: "Đầu gối ta đau nhức quá, muội lấy giúp ta một ít nước nóng để chườm nhé." . Ngọc Đàn một mặt chuẩn bị nước nóng, khăn lông, một mặt nói: "Đã gọi người truyền lời đi nói tỷ tỷ tỉnh lại. Lát nữa, Lý thái y sẽ đến khám cho tỷ tỷ.". Ta hoảng hốt nói: "Lý thái y?". Hắn là lão thái y chuyên môn xem bệnh cho Hoàng thượng mà.

Ngọc Đàn hừ lạnh một tiếng, vừa vắt khô khăn, vừa cười nói: "Vậy mới làm cho cái đám người ngầm vui sướng khi người khác gặp nạn ấy sáng mắt ra. Vạn tuế gia chính miệng dặn dò, trong cung cũng không mấy ai có được vinh sủng này.". Ta nghe mà lòng không có nửa điểm vui sướng. Lòng dạ đế vương là khó dò

nhất, ân sủng chưa chắc đã là niềm vui mà trách phạt cũng không hẳn là chán ghét

Đang dùng khăn nóng chườm chân, nghe tiếng gõ cửa, Ngọc Đàn thay ta sửa sang y phục, che chắn kỹ càng mới đi ra mở cửa. Thập a ca, Thập Tứ a ca cùng Lý thái y lần lượt tiến vào, ta muốn đứng lên hành lễ, Thập a ca nói: "Cứ ngồi mà thỉnh an cũng được!". Nói xong cả hai nghiêng người nhường Lý thái y tiến lên bắt mạch.

Ta hỏi: "Thập gia, Thập Tứ gia sao lại đi cùng Lý thái y vậy?". Thập a ca nói: "Vừa tới cửa thì đụng phải thôi.". Nói xong, e ngại có Lý thái y ở đó, ba người lặng im không nói thêm.

Lý thái y bắt mạch bên tay phải xong lại muốn ta đưa ra tay trái, nhắm mắt một lúc, ra hiệu bảo ta đưa lại tay phải. Thập A Ca cùng Thập Tứ A Ca liếc mắt nhìn nhau kinh ngạc, hỏi: "Làm sao vậy?". Lý thái y lắc đầu, ý bảo bọn họ im lặng. Qua hồi lâu, mới khẽ mở mắt hỏi: "Cô nương ngủ có ngon giấc không?" . Ta nói: "Phần lớn thời gian ngủ không tốt lắm, hơn nữa cảm giác được một năm gần đây ngủ càng lúc càng ít, dễ dàng vì tiếng động nhỏ mà thức giấc, muốn ngủ lại cũng khó.". Ông ấy lại hỏi: "Chuyện ăn uống thường ngày thì sao?". Ta nói: "Cũng không ăn được nhiều như những năm trước, thường xuyên cảm thấy đói, nhưng vừa ăn được một chút thì rất nhanh đã no rồi."

Thái y một mặt bắt mạch, một mặt tinh tế hỏi tỉ mỉ chuyện ăn uống, sinh hoạt hằng ngày. Cuối cùng nhắm mắt trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói: "Nghe nói năm ngoái cô nương bệnh nặng một thời gian, dường như chưa tĩnh dưỡng tốt, dẫn đến khí huyết mất cân đối. Xem mạch thì thấy cô nương hàng ngày lo âu sợ hãi quá nhiều, tổn hại nhiều dương khí, khí uất thành hỏa, nội háo cạn âm, đến nỗi âm không ngự được dương, tam tạng tỳ, can, thận đều thương tổn. Lần này lại bị hàn khí xâm nhập, ngũ tạng đều tổn, âm…"

Ta không kiên nhẫn nghe hết, cười xen lời hắn: "Lý thái y đừng cùng ta nói âm này dương kia, ta nghe không hiểu đâu. Cứ nói thẳng cho ta biết có nghiêm trọng hay không nghiêm trọng là được? Và chữa bằng cách nào?". Lý thái y nói: "Nói nghiêm trọng thì cũng nghiêm trọng, mà nói không nghiêm trọng thi cũng không nghiêm trọng, cô nương đang lúc tuổi trẻ, nếu như điều dưỡng chăm sóc tốt, vài ba tháng điều trị chậm rãi sẽ hết. Nếu không lưu tâm, hiện tại tuổi trẻ thì không sao, nhưng tương lai…". Ông ngừng lời, không nói tiếp.

Ta gật đầu, nói: " Đầu gối ta vô cùng đau đớn, đến lúc nào mới hết? Có thể kê một thang thuốc giảm đau không?". Lý thái y nói: "Đây là "Tý chứng", Khi trời chuyển lạnh, ẩm ướt, cản trở huyết mạch, khiến huyết mạch không thông, các đốt ngón tay đau nhức, sẽ có một thời gian đi lại đều khó khăn. Cô nương quỳ lâu trên nền đá, lại bị ngấm mưa một thời gian dài, mấy cái này đều hợp thành nguyên nhân gây bệnh."

Ta suy nghĩ, cái này trái lại nghe hiểu được, chính là bệnh phong thấp. Hắn nói tiếp: "May mà cô nương tuổi còn trẻ, bây giờ không nghiêm trọng, trước hết dán thuốc cao, qua mấy ngày châm cứu thêm vào. Ngày thường cũng không có gì đáng ngại, có điều khi gặp trời lạnh sợ là sẽ bị đau nhức. Hơn nữa từ giờ trở đi phải chú ý điều dưỡng, nếu không khi về già sẽ có chút phiền phức.Chốc nữa ta sẽ viết cho cô nương những việc cần chú ý và cách điều dưỡng hàng ngày."

Nói xong khởi hành, hướng về phía Thập a ca, Thập Tứ a ca hành lễ cáo lui, bọn họ vội ngăn cản nói: "Lý thái y tuổi đã cao, không cần hành đại lễ.".Lý thái y cười cám ơn, xoay người ra hiệu cho Ngọc Đàn theo hắn đi lấy thuốc.

Thập Tứ A Ca nhìn ta hồi lâu nói: " Một thời gian dài luôn ưu tư sợ hãi quá mức? Tóm lại là suốt ngày ngươi cứ suy nghĩ chuyện gì vậy ?".Ta cười nói: "Thái y nói hiện tại chỉ cần chăm sóc tốt là có thể khỏe lên. Không phải chuyện gì to tát, lần này đa tạ ngươi!".Hắn thản nhiên nói: "Có gì mà phải cảm tạ? Chuyện xảy ra khi ở thảo nguyên ta trước sau nợ ngươi hai lần, nói về nguy hiểm, chuyện này có thể so sánh với chuyện đó sao?"

Thập A Ca túm ghế ngồi xuống nói: "Rốt cuộc có chuyện gì khiến ngươi khó xử mà phải sợ hãi ưu tư một thời gian dài chứ! Nếu như không phải Lý thái y chẩn mạch, ta nhất định sẽ mắng hắn là lang băm, nói hưu nói vượn, nói chuyện tào lao.".Ta giận dữ liếc hắn cái, ta vừa mới chuyển hướng đề tài, hắn liền bắt ta nói lại chuyện cũ. Không có biện pháp đành phải nói cho có lệ: "Đây không phải vì chuyện của thái tử gia và Thập Tam a ca sao?"

Thập Tứ A Ca lạnh lùng "hừ" nói: "Lý thái y nói chính lâu dài, việc này xa nhất cũng mới có hơn nửa năm, bệnh của ngươi nếu không có đến ba năm thì sao thành chuyển thành tật khó chữa chứ?".Nhắc tới Thập Tam a ca, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, không muốn nói thêm nữa, buồn bã nhìn chăm chăm xuống nền nhà.

Thập Tứ đợi một hồi, thấy ta chỉ cúi đầu ngồi yên, tức giận mắng: "Ngươi đúng là đồ ngốc! Chuyện gì cũng đều dấu ở trong lòng, hỏi ngươi cũng không phải cố tình nhắc tới hắn, lại nhất định trầm mặc không nói."

Thập A Ca vỗ vỗ cái bàn nói: "Được rồi, nàng vẫn còn đang bệnh đấy! Nàng không muốn nói thì coi như thôi đi, càng ép nàng càng thấy phiền. Có điều hôm nay ngươi cũng có thể cao hứng một chút, chuyện ngươi muốn làm, Thập Tứ đệ đã thu xếp ổn thỏa giúp ngươi rồi."Ta "a" một tiếng kinh dị nhìn Thập Tứ a ca, hắn quay mặt đi, không để ý tới ta.

Thập A Ca nói: "Hoàng a mã đồng ý cho Lục Vu đi làm nha đầu sai vặt, chỉ là tên tuổi cùng xuất thân đều phải sửa lại. Thập Tứ đệ cho quản gia trong phủ nhận Lục Vu làm con gái, mấy ngày nữa lặng lẽ đưa đến Dưỡng Phong Giáp Đạo, với bên ngoài chỉ nói là người trong phủ Thập Tứ đệ.".

Ta mừng rỡ, khó có thể nói thành lời, liền đứng dậy, hướng về phía Thập Tứ dập đầu. Thập Tứ muốn ngăn, ta đã lạy được một cái. Còn muốn lạy tiếp, Thập Tứ đã đỡ lấy nói: "Ta làm vậy cũng không phải để nhận dập đầu của ngươi.". Nói xong liền lấy tới cái đệm cho ta dựa vào.

---

1 Thu quan là giai đoạn cuối trong một ván cờ vây: Sau khi qua trung cuộc, đến giai đoạn tàn cuộc của ván cờ thì các vùng lãnh thổ của cả hai đấu thủ tạm thời xác định, ít có khả năng tạo ra những thay đổi lớn về tương quan thế lực của 2 bên, việc hoàn chỉnh lãnh thổ chỉ còn là những việc nhỏ chi tiết.

Tựa lưng vào tấm nệm, trong lòng lúc buồn lúc vui, khóe mắt không cầm được dần ngấn lệ,vội vàng lấy khăn lau sạch.Thập a ka và Thập Tứ a ka đều hấp háy mắt lảng sang hướng khác, gian phòng im ắng không tiếng động.

Qua một lúc rất lâu,tâm trạng mới dần bình thường trở lại. Thập a ka nói: "Hôm ấy Bát ca sợ ta bốc đồng gây họa,gạt ta, thành thử Thập Tứ đệ vẫn quyết làm bằng cách chịu đựng , chứ không á ta cùng Thập Tứ đệ cùng nhau đi cầu, cũng sẽ không cần Thập Tứ đệ phải quỳ mòn gối như vậy." Thập Tứ nói: "Việc này không phải là càng đông người, hoàng a mã càng mềm lòng đi được đâu."

Ta nhìn Thập Tứ hỏi: "Ngươi làm thế nào mà thỉnh cầu được hoàng thượng thế?" Thập Tứ cười nói: "Không nhắc đến ngươi,chỉ là vì Thập Tam ca mà cầu chút thương tình, mềm mỏng nói một lượt Dưỡng Phong đường tiêu điều lạnh lẽo, lại nói Thập Tam ca mặc dù đại sai,có làm trái với với tình nghĩa huynh đệ, nhưng thuở nhỏ đã sớm mất đi ngạch nương, đối với hoàng a mã lại hay đi theo quan tâm chăm sóc, đem hết những chuyện xưa kia Thập Tam ca đối với hoàng a mã hiếu thuận, chu đáo thế nào, nhặt nhạnh lấy vài chuyện mà nói, nói hoàng a mã phạt huynh ấy là quốc pháp, là quân thần chi lễ, nhưng chỉ cầu hoàng a mã chuẩn cho Lục Vu được đi làm một nha đầu sai vặt, tốt xấu gì Thập Tam ca cũng có một người bên cạnh để bầu bạn tâm tình, cũng chính là giữ trọn tình nghĩa cha con."

Trong lòng khẽ thở dài, đây là loại ân oán dây dưa gì đây, người cũng là do bọn hắn loại bỏ, nhưng hôm nay việc này cũng là nhờ có hắn giúp. Ngọc Đàn bê thuốc đi vào, hướng về phía bọn họ thỉnh an, Thập a ka và Thập Tứ có ý muốn đi, ta nói: "Chờ một lát, ta có chút chuyện muốn phiền hai vị gia đây."

Ta ra hiệu Ngọc Đàn trước tiên đem thuốc gác qua một bên,sau đó mò mẫm phía dưới tấm đệm lôi ra một cái chìa khóa, sai Ngọc Đàn đi mở hòm rương, dặn bảo: "Đem ba cái hộp gỗ đỏ ra đây."

"Đều mở hết ra đi!" Ngọc Đàn mở hộp, chớp mắt trong phòng lấp lóa ánh sáng của châu ngọc quý báu.Thập a ka và Thập Tứ a ka tròn mắt liếc nhau,Thập a ka trầm trồ: "Ngươi quả là một tài chủ nha!"[*người lắm của*]. Ta nói: "Ta ở trong cung đã bảy năm, đây đều là những tặng phẩm mà hoàng thượng và các nương nương ban cho trong bao năm qua, thấp hèn nhưng cũng có chút ít ngân phiếu, là tiền mấy năm tích cóp được.Mấy thứ này khi ta xuất cung đều có thể mang theo, trước đó vài ngày, ta có hỏi qua Lý Am Đạt, ông ấy chuẩn cho ta được phép tặng nó trước khi xuất cung. Ta muốn phiền hai vị gia đây, đem gúp mấy thứ này đưa đến quý phủ Thập Tam gia, giao cho Triệu Giai phúc tấn."

Thập a ka nói: "Đây đều là tiền riêng của ngươi,sao có thể đem tặng hết toàn bộ được chứ?" Ta nói: "Trong phủ Thập Tam gia không có lấy một khoản thu điền trang,luôn dựa vào bổng lộc của Thập Tam gia, vốn đã không dư dả gì, bây giờ hắn còn bị tước chức cầm tù, càng chặn đi khoản tiền thu nhập,nhưng mọi người từ trên xuống dưới hơn trăm cái miệng ăn, dù có chút của gia bảo, cũng không chịu nổi của ra hết nhẵn mà không chút nhận vào.Bây giờ Thập Tam gia sa sút, không thể so với ngày trước còn có thân phận địa vị, rất nhiều chuyện phải nhờ đến bạc mới giải quyết được,mới có thể đỡ phải chịu chút ủy khuất, đỡ phải chịu chút chèn ép. Ta một mình giữa thâm cung, mấy thứ này chẳng qua chỉ để không trong rương, không bằng đem chia tặng còn có ích hơn."

Thập Tứ a ka im lặng một hồi mới nói: "Như vậy đi! Tự ngươi giữ lại một rương, còn hai rương chúng ta đem đi!" Ta nói: "Bản thân ta còn mà.A mã và tỷ tỷ ta cho nhiều thứ, ta đều giữ lại đây nè!Bạc ta cũng giữ lại đây!" Thập Tứ a ka nói: "Nghe theo cách sắp xếp của ta, bằng không, việc này ta cũng không quản nữa."

Ta nhìn về hướng Thập a ka, hắn nói: "Việc này ta nghe Thập Tứ đệ!". Ta không còn cách nào đành nói: "Vậy cứ thế đi!" Thập Tứ nói: "Dù sao ta cũng từng ở trước mặt cầu xin giúp chuyện của Thập Tam ca, có lòng nghi ngờ thì sớm cũng đã có rồi, một việc làm, hai việc cũng là làm, không có gì khác nhau.Sau này ta sẽ tận lực giúp các Thập Tam tẩu thu xếp ổn thỏa mọi thứ.Không để cho các nàng ấy chịu ức hiếp bởi những kẻ thế lực. Chuyện tiền bạc, ngươi cũng không cần phải lo nghĩ nhiều, chừng này của ngươi cũng đã đủ cho họ chống chọi trong một khoảng thời gian rồi,còn lại ta sẽ trông nom, qua vài năm nữa chờ các tiểu a ka lớn lên khi đã có chức quan nhỏ, mọi thứ sẽ tốt lên thôi." Thập a ka cũng nói: "Ta cũng không sợ, thứ nhất ta với Thập Tam đệ tính tình luôn không hợp nhau, qua lại rất ít, thứ hai ta là một người lỗ mãng, hoàng a mã sẽ không nghi ngờ ta có ý nghĩ đó.Ta và Thập Tứ đệ hai người cùng trông nom, tuyệt không có ai dám khi dễ được bọn họ đâu."

Trong lòng trăm mối tư vị quay cuồng, lặng đi trong phút chốc, tựa như có nhiều điều rất muốn nói, nghẹn tại lồng ngực, khi đến miệng chỉ còn lại hai chữ: "Đa tạ!"

Hai người cùng cười, mỗi người cầm một rương, Thập a ka nói: "Tất cả đều là là hàng thượng đẳng, khó trách lão hoàng a mã nói nàng lại vơ vét hết những thứ tốt nhất! Trông bình thường không phải là người tham lam, trái lại đã thu gom của cải được một đống khá ra phếch. Lẽ ra nên đem chuyện trên nói lại với Cửu a ka! Nhưng mà phải làm sao khi hai bên đều chán ghét đối phương đây?" Ta vội nói: "Ai nói ta ghét Cửu a ka vậy? Là cửu a ka không thích ta?" Thập Tứ nghiêng đầu cười, không lên tiếng, Thập a ka cười nói: "Không có thì không có, tất cả là do ta nói càn." Nói xong, một trước một sau đều đi ra cổng.

Ngọc Đàn đi vào thu dọn đồ đạc, đem chìa khóa giao trả lại cho ta, hầu hạ ta uống thuốc. Đợi ta uống thuốc,tráng miệng xong, nàng đưa tờ đơn khám bệnh Lý thái y kê cho ta, ta tỉ mỉ xem qua một lần, chú ý những mục phải làm ngược lại không có gì khó, nhưng phải tránh buồn sầu, bỏ lo sợ, lại không dễ dàng gì.Nếu thật ta có có thể buông bỏ được những việc này cùng những con người này, làm sao ta lại để mình đến mức này? Thở dài một tiếng, đem tờ đơn cất đi.

Ngọc Đàn nói: "Vương công công bị Lý Am Đạt trách phạt đánh cho hai mươi roi." Ta nhíu mày hỏi: "Vì chuyện gì?" Nàng nói: "Cụ thể ra sao thì không rõ, nhưng hình như là vì đã nói những điều không nên nói, cho nên muội đoán là chuyện có liên quan đến tỷ tỷ."

Nghĩ ngợi một lượt, mới vỡ lẽ,thật là đã liên lụy đến hắn. Trăn trở nửa ngày, người cực kì mệt mỏi, tinh thần cũng không được chuyên chú, liền dặn bảo Ngọc Đàn thay ta đi xem dùm Vương Hỉ, tự mình nằm xuống nghỉ ngơi.

Kéo dài mấy ngày, chân đau cũng dần trở lại bình thường, người tuy còn bệnh, nhưng cố gắng cũng có thể đi lại được, nhờ Ngọc Đàn dìu đi thăm Vương Hỉ. Lúc đi vào trong, Vương Hỉ đang nằm sấp người trên giường, trông thấy chúng ta đến, vội vàng làm bộ dạng muốn trở dậy, một mặt nói: "Tỷ tỷ đang ốm đau, sai Ngọc Đàn đến là được rồi, tại sao còn tự mình đích thân đến đây chứ?Ta không có khả năng dậy nổi." Ta vội nói: "Cứ nằm yên như bình thường đi! Giữa chúng ta mà còn chú trọng đến ba cái nghi thức xã giao này ư?" Hắn nghe nói, lại quay trở về nằm lại.

Ngọc Đàn kê ghế, sau khi đỡ ta ngồi xuống, đi đóng lại cánh cửa. Ta nghiêng đầu ho khan vài tiếng hỏi: "Vết thương đỡ được chút nào chưa?" Vương Hỉ nói: "Tạm ổn,ngứa không chịu được, nhưng lại không được gãi cho nên trong lòng không yên." Ta gật đầu nói: "Ráng nhịn một chút, ngứa thì mới lên lớp da non." Vương Hỉ cười xác nhận.

Ta hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Vương Hỉ vẫy vẫy tay, ý bảo ta ghé sát vào một chút, thấp giọng nói: "Việc này không lừa tỷ tỷ, song có điều trong lòng tỷ tỷ hiểu rõ là được rồi, ngàn vạn lần không được nói cho người khác. Để lộ ẩn ý cũng là sư phụ ta cho phép, nhưng đánh cũng là sư phụ ta ra lệnh." Ta vô cùng kinh ngạc, nhìn chăm chăm Vương Hỉ, Vương Hỉ dùng sức gật đầu, ý bảo lời mình nói thiên chân vạn xác [*muôn vạn lần thật*]. Đang ngẫm nghĩ nguyên nhân kết quả trước sau, lại ho khan đứng dậy, Vương Hỉ nói: "Tỷ tỷ quay về đi! Bản thân đang ốm đau, đừng bận tâm nhiều quá." Ta gật đầu nói: "Lần này làm liên lụy đến ngươi rồi!." Hắn cười nói: "Lời này mà nói ra thì thật không tình cảm, tỷ tỷ đối với ta ngày thường cũng đã chiếu cố không ít mà." Nói xong cất giọng nói to: "Ngọc Đàn!" Ngọc Đàn đẩy cửa bước vào, như trước dìu ta quay trở về.

Vào đến cổng chưa được bao lâu, thì có người đến tìm Ngọc Đàn nói cái gì về việc trước đây ghi chép lá trà tính toán không chính xác, Ngọc Đàn vội vàng đi theo.

Ta nằm tựa người trên giường,suy nghĩ cặn kẽ lời Vương Hỉ nói, " Để lộ ẩn ý đúng là sư phụ ta cho phép" cũng chính là Khang Hi cho phép sao, nhưng Khang Hi vì sao phải làm như thế? Vì sao phải cố ý để cho các vị a ka biết ta vì cái gì mà bị phạt? Còn chưa nghĩ ra đầu đuôi sự việc, nghe cổng sân mở "két" một tiếng, ngay sau đó là tiếng "cốc cốc" gõ cửa.

Ta nói: "Cửa không đóng." Nói xong, cuống họng thấy khó chịu, nằm sấp xuống ho khụ khụ, người ở đâu đến giúp ta đấm nhẹ lưng, tội vội vàng ngước đầu lên, Tứ a ka đang cúi người đứng bên cạnh giường,thấy ta hết ho, đứng thẳng dậy, lặng lẽ nhìn ta, trong đáy mắt sâu và đen một chút tình tự cũng không.

Ta đau nhói cả cõi lòng, cuối cùng cũng tới! Hai người đối diện nhau đến nửa buổi, hắn xoay người đi đến cạnh bàn mở toang cửa sổ, quay lưng về phía ta vẫn không động đậy mà đứng một hồi lâu, chậm rãi nói: "Ta không thể đi cầu hoàng a mã lấy nàng." Ta khép chặt hai mắt, bưng lấy ngực, yếu ớt quay về nằm úp mặt trên gối, sau khi Thập Tam bị giam cầm, thì cũng đã đoán được hắn có lẽ cũng sẽ nói những câu như thế, khi thật đã nghe được,không ngờ đau buốt như có vạn mũi tên đâm vào tim, hắn nói: "Nàng hận cũng được, oán cũng được, đều là ta có lỗi với nàng.Chiếu theo sự yêu thương của hoàng a mã đối với nàng, khẳng định sẽ cho nàng một hôn sự tốt."

Nói xong cất bước ra đi, vừa đi đến trước cửa, bước chân bỗng ngừng, đầu vẫn không ngoái lại mà nói: "Đa tạ nàng vì Thập Tam đệ mà đã làm tất cả mọi thứ."

Ta nằm úp mặt không động, chỉ nghe tiếng bước chân xa dần, không còn gì ngoài một gian phòng cô tịch, lạnh lẽo, nước mắt giọt giọt rơi ướt gối.

Ngọc Đàn đứng bên giường, rụt rè gọi: "Tỷ tỷ!" Ta vội vàng lau nước mắt ngẩng đầu, muốn nặn lấy một nụ cười,sắc mặt chưa cười được, nước mắt lại tiếp tục chảy dài.

Lau đi lại chảy, lau đi lại chảy, dứt khoát không làm nữa, ôm đầu khóc nức nở. Ngọc Đàn lẳng lặng cùng ngồi bên cạnh. Khóc một hồi lâu, nước mắt mới dần dần ngừng lại, ta một mặt ho khan, một mặt hỏi: "Ngọc Đàn, muội nói xem tại sao chịu chấp nhận hi sinh bao giờ cũng là nữ nhân?Rất kì lạ là chúng ta đến nửa điểm oán trách cũng không. Rốt cuộc là đáng hay không đáng?"

Ngọc Đàn lặng im một lúc lâu, yếu ớt nói: "Khi bảy tuổi a mã qua đời. Vốn lúc trước trong nhà mặc dù không giàu có nhưng ấm no không lo sầu, a mã bệnh một cái trong nhà cái gì có thể cầm cố đều đã cầm cố hoán đổi thành tiền thuốc men nhưng lại không thấy có chuyển biến tốt lên được chút nào, ngạch nương ngày ngày đều khóc, đệ muội lại còn nhỏ rất nhiều chuyện đều không không biết gì. Muội rất sợ a mã sẽ bỏ bọn muội đi, nghe người ta nói cắt thịt chữa bệnh cho người thân, thành hiếu cảm động được Bồ Tát, có thể trị khỏi bệnh cho người thân.Muội trốn a mã và ngạc nương, lén lút cắt thịt trên cánh tay và đem sắc thuốc cho a mã, nhưng a mã vẫn bỏ đi."

Ta khiếp sợ nhìn khuôn mặt yên ắng như nước của Ngọc Đàn, nàng mỉm cười nói: "Người ta nói "cửu bệnh vô hiếu tử"[*Ốm đau dai dẳng chẳng có đứa con hiếu thảo nào chăm sóc*], muội lại chỉ biết " trường bần vô thân thích" [*nghèo triền miên không người thân thích*], sau khi a mã mất đi, ngạch nương mới đến đất lậu làm người giặt quần áo, muội giúp người ta thêu thùa may vá, nhưng cả nhà cũng chỉ có thể ăn được một nửa no bụng. Bởi vì ngạch nương bình thường cứ luôn khóc lóc, mắt bị hỏng, dần dần cái gì cũng không nhìn thấy rõ nữa."

Ta đưa tay nắm lấy tay Ngọc Đàn, Ngọc Đàn nói: "Mỗi ngày muội đều dốc sức làm việc trang trải, nhưng vẫn không có tiền cho ngạch nương đi xem bệnh. Bởi vì trường kỳ ăn không đủ no, tiểu đệ lại bị bệnh. Mùa đông năm ấy rét mướt khác thường,tuyết cũ đọng chưa tan tuyết mới lại rơi xuống, mặt đất tuyết đóng dày đến ba bốn tấc, muội mang một đôi hài mỏng và cái áo cũ sờn mà ngạch nương mặc khi còn trẻ, đi đến các nhà thân thích vay tiền. Cay nghiệt đến mức mở cửa ra thấy muội một cái là ngay lập tức đóng cửa lại. Người tốt một chút để muội còn chưa mở miệng nói, bọn họ họ đã hướng về phía muội kể lể mùa đông năm nay khó khăn như thế nào.Muội chạy trong tuyết lớn cả ngày mà một đồng cũng không mượn được.Muội vừa lạnh vừa đói lại vừa sợ, khi ấy trời đã tối hẳn, muội cũng không dám về nhà, ngạch nương bệnh, đệ đệ bệnh, muội chỉ sợ bọn họ cũng giống như a mã lìa bỏ muội mà đi. Muội lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm không mục đích, vì rằng tinh thần hoảng loạn, tự nhiên đụng phải một chiếc xe ngựa trên đường, khi ấy người đánh xe giơ roi lên muốn quất muội."

Biết rõ Ngọc Đàn bình thường ngồi trước mặt ta, ta vẫn nắm lấy tay nàng thật chặt, "Sau đó thì sao?" Ngọc Đàn cuối đầu lặng im một hồi, hướng về phía ta duyên dáng cười nói: "Sau đó công tử trong xe ngăn hắn lại, nói: "chỉ là một tiểu nha đầu, xông tới là xông tới liền sao!" lại mắng tên xa phu bản thân không để ý, có chuyện gì xảy ra thì vội vã tìm người gánh tội. Nói xong hắn hạ rèm, cho xa phu kéo ngựa đi, muội không biết vì sao muội lúc ấy lại có lá gan lớn như thế, hoặc có lẽ bởi vì muội chưa từng nghe qua giọng ai lạnh mà tĩnh, êm tai như những lời hắn nói, mặc dù đang mắng chửi người nhưng không có nửa điểm nóng giận. Cũng có thể chỉ là cảm thấy được hắn là người cực có tiền, tùy tiện bố thí cho muội một ít, muội có thể giữ lại ngạch nương cùng đệ đệ. Tiếp đó muội xông lên phía trước ngăn cản xe ngựa, quỳ xuống cầu xin hắn cho muội chút bạc."

Trông thấy Ngọc Đàn thật sự mang theo một nụ cười ấm áp, ta biết nàng nhất định đã được như nguyện, trong lòng hồi hộp hỏi: "Sau đó thì sao?"Ngọc Đàn cười nhìn ta nói: "Xa phu mắng ầm ĩ "Thật là không biết sống chết, ngươi biết người ngươi đang ngăn chính là ai không?" vị công tử kia lại cười rộ lên, vén rèm nhìn muội đang quỳ gối trong tuyết ,nói "sống đến ngần này, thật là lần đầu tiên có người bạo gan như vậy dám trực tiếp hỏi xin bạc của ta, trái lại ngươi nói một chút cho ta nghe xem, ta vì sao vô duyên vô cớ phải đưa bạc cho ngươi?" Ngọc Đàn nói xong, cúi đầu cười rúc rích.

Ta day day tay nang hỏi: "Muội nói như thế nào?" Ngọc Đàn nói: "Muội nói "để muội đưa cho ngạch nương và đệ đệ đi khám bệnh" , hắn nói "ta không mở nhà cứu tế từ thiện, nhà người ta có bệnh liên quan gì đến ta?". muội nói "nếu như hắn có thể cho muội bạc, muội nguyện cả đời làm nô tỳ hầu hạ hắn." hắn nói "trong

nhà của ta may ra thứ khác còn thiếu được chứ nô tài nô tỳ thì có nhiều.Muội van vỉ hắn, "ta rất giỏi giang, có thể làm được rất nhiều việc. Cho dù ta không biết làm, ta cũng có thể học.", hắn cười lớn nói "người giúp ta làm được việc có rất nhiều." nói xong lại hạ rèm lệnh cho xa phu đánh xe đi. Muội lúc ấy trong lòng tràn trề tuyệt vọng, cảm thấy xe ngựa đang rời xa kia cũng đã mang theo chính ngạch nương và đệ đệ, đột nhiên trở nên kiên quyết, chạy lên tóm lấy cái xà xe không để cho bọn họ đi. Xa phu giận dữ cầm roi ngựa liên tục quất lấy muội, muội lại có chết cũng không chịu buông tay, khi muội bị xe ngựa kéo đi một đoạn khá xa, vị công tử kia mới đột ngột hét lên "Dừng tay! Ngừng xe!" Hắn hé ra khỏi xe ngựa nhìn muội, muội khi ấy cả thân hình bị kéo trong tuyết, hai tay vẫn còn ghì chặt ôm lấy xà xe. Hắn gật đầu hỏi "bao tuổi rồi?" muội trả lời "tám tuổi" hắn cười nói "hảo nha đầu! Bạc của ta đáng đến vậy sao!" nói xong thì đưa cho muội một tấm ngân phiếu, muội không thể tin nổi mà cầm lấy, muội mặc dù chưa từng dùng qua ngân phiếu, nhưng lại biết cứ hễ là phân phiếu, tiền kể ra khẳng định là rất nhiều. Muội vội vàng dập đầu lạy hắn, hắn có chút trầm ngâm lại lệnh cho xa phu "đem bạc trên người ngươi đưa hết cho nhóc đó." xa phu lập tức lấy bạc đưa cho muội, tính đủ có nhiều hơn hai mươi lượng, đủ cho một gia đình lớn ăn uống hết một hai năm, muội vội đem ngân phiếu trả lại hắn, hắn nói "ngân phiếu là đưa cho ngươi, bạc cũng là đưa cho ngươi, ngươi mau mau trở về thỉnh đại phu đi, nhưng ngày cũng đã tối đen rồi, ngân phiếu mệnh giá lớn, chỉ sợ ngươi trong chốc lát không tìm được nơi để đổi." nói xong quay về an vị lại trong xe, cho xa phu đánh xe đi. Muội xoay người chạy, hắn bỗng nhiên ở phía sau kêu to "Quay lại đây!" muội lại mau chóng quay lại, hắn từ trong xe ném ra một tấm áo choàng rơi trên mặt đất đầy tuyết, "mặc cái này vào" muội lúc này mới kinh ngạc phát giác ra bộ y phục trên người đã sớm bị roi ngựa quất nát bấy."

Ngọc Đàn lặng đi say sưa, tựa hồ như người vẫn như trước kia đang ở giữa băng tuyết ngập trời. Ta khẽ lay nàng một chút, "Sau đó thì sao?" Ngọc Đàn sửng sốt một chút lại tiếp tục nói: "Không có sau đó nữa. Từ đó về sau muội không bao giờ gặp lại công tử ấy. Hắn cho muội một tấm ngân phiếu giá trị rất lớn, lại thêm ngạch nương sau khi đỡ bệnh, tiếp tục giặt quần áo, tỷ muội chúng ta thiêu thùa may vá, cũng đủ chèo chống cho đến khi muội vào cung."

Ta lấy làm niếc nuối nói: "Yên nhiên chỉ có thể một lần gặp gỡ" Ngọc Đàn buồn bã nói: "Khi ấy tuổi còn nhỏ, căn bản không biết phải thăm dò từ đâu, sau này vào cung lại càng không được gặp người ngoài."

Ngọc Đàn tha thiết nắm chặt tay của ta nói: "Tỷ tỷ tất cả có đáng không đáng chỉ có bản thân là hiểu rõ nhất. Như muội,có rất nhiều bạn gái khi con bé, bây giờ sớm đã có con cái quấn quít dưới gối, các nàng ấy e là chỉ cho rằng muội rất là đáng thương, nhưng đối với muội lại không cảm thấy thế. Muội chỉ biết làm sao cho ngạch nương không phải ngày ngày dầm nước lạnh giặt quần áo,không vì no ấm mà buồn sầu lo lắng, có bệnh thì thỉnh được đại phu đến khám, bọn đệ đệ đều được đến học đường. Muội nghĩ quyết định năm ấy của muội đều là đúng, muội chỉ làm những điều đáng làm, dù cho để muội được chọn lựa lại một lần nữa, muội vẫn can tâm tình nguyện như cũ."

Ta đáy mắt rưng rưng, lẩm bẩm nói: "Có đáng hay không chỉ có bản thân là hiểu rõ nhất. Từ nay về sau, cũng chỉ còn có muội cùng ta bầu bạn." Vừa dứt lời, nước mắt nén chặt lại tiếp tục tuôn rơi. Nàng nói: "Tỷ tỷ, đừng nói ngốc mà, vạn tuế gia nhất định sẽ cho tỷ một hôn sự tốt." Ta chua xót cười,phó thác cho trời đi! Ta sau cùng một chút hơi tàn cũng đã dùng hết, ta không muốn lại hao tổn tâm cơ chống đối thêm nữa.

Bệnh tình vốn cũng đã dần khỏi, buổi tối đột nhiên lại như thiêu cháy, Ngọc Đàn sốt ruột nắm lấy tay của ta, chỉ biết khóc, ta mơ mơ màng màng nghĩ, như vậy cũng tốt, thiêu đốt hết hồ đồ, sẽ không biết đến đau lòng nữa.

Giữa lúc mơ lúc tỉnh, như thể luôn luôn có một đôi mắt sâu và đen lạnh băng đang bình tĩnh nhìn mình,nhìn xoáy vào trong lòng,trong đầu tất cả đều đau nhói. Ta dùng sức muốn xua đẩy chúng, nhưng vẫn còn y nguyên nơi này, đau đớn khó nhịn, chỉ có thể hức hức nghẹn ngào hết khóc rồi lại khóc.Trong mơ màng cảm thấy muốn vĩnh viễn ngủ luôn đi, ngủ được sẽ không còn đau đớn, phía trước cách đó không xa có một nơi hoàn toàn tối tăm vắng vẻ có thể cho ta nương nhờ nghỉ ngơi.

Ngọc Đàn dường như không ngừng bên ta khẽ hát khúc ru, lặp đi lặp lại, mãi mãi không ngừng nghỉ, vẫn không dắt ta vào giấc ngủ trọn vẹn. Từng tiếng từng tiếng "tỷ tỷ" níu kéo lấy ý thức của ta không rơi vào hoàn toàn cõi tối tăm.

Khi ta mở mắt, Ngọc Đàn mỉm cười trong dòng nước mắt, từng giọt nước mắt quất vào mặt ta. Ta đã hết sốt cao, nhưng Ngọc Đàn cả người lại gầy đi một ít,giọng hoàn toàn câm,muốn cùng ta nói chuyện chỉ có thể diễn tả điệu bộ hoặc viết vẽ. Nghĩ đến nàng vậy mà lại bên cạnh ta túc trực ngày đêm mà hát ru, càng không ngừng kêu "tỷ tỷ". Ta bỗng nhiên rất căm ghét chính mình, ta bệnh ở trong cung, chỉ sợ tỷ tỷ so với ta tuyệt cũng không dễ chịu gì. Ta còn có Ngọc Đàn, còn có tỷ tỷ, ta vì sao lại có thể như thế này?

Bệnh dần dần có chiều hướng tốt lên, nhưng người lại lười biếng động đậy, trong một ngày, cả ban ngày đều nằm trên giường. Ngắm nghía lọ thuốc hít trong tay, khóe miệng tựa như cười tựa như khóc, ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Ngọc Đàn đẩy cửa bước vào, ngồi bên giường nói: "Hoàng thượng giam cầm Thái tử gia rồi." Ta "Ừ" một tiếng, không trả lời lại. Nàng nói tiếp: "Hoàng thượng triệu tập chư vị a ka, hạ chỉ nói "Hoàng thái tử Dận Nhưng sau khi phục lập, chưa trừ bỏ được bệnh cuồng, làm mất đi lòng người,không phải là người có khả năng phó thác lại hoằng nghiệp tổ tông, vì thế cho trông coi giam giữ." "

Ta khẽ thở dài, Ngọc Đàn hỏi: "Tỷ tỷ vì sao lại thở dài? Muội còn tưởng rằng tỷ tỷ nghe xong sẽ vui mừng lắm chứ." Ta nói: "Khi hình bộ thẩm tra ra "vụ án tiệc rượu kết đảng" và "vơ vét ngân lượng làm đê phía bắc Hoàng Hà", việc này kết quả cũng đã định trước, chẳng qua chỉ là sớm hay muộn thôi. Huống chi một ngày nào đó kết cuộc của ta nói không chừng còn không bằng hắn, có gì mà ta phải vui mừng chứ?". Ngọc Đàn kinh ngạc nói: "Tỷ tỷ lại nói bậy rồi." Ta mỉm cười, không lên tiếng. Tại đây trong cái cung này, có chuyện gì là không thể đâu chứ?

…

Khi bệnh khỏi hẳn, đã cuối tháng Mười.Sóng gió biểu hiện trong lần phế thái tử lần hai nhìn lại cũng đã bình yên. Tứ a ka dần dần mọi sự vụ lớn bé trong triều đều tránh ra một bên, ứng xử ngày càng trầm lặng khép chặt, thực sự là làm nổi lên thanh tâm quả dục [*tâm trong sạch ít ham muốn*], sinh hoạt điềm đạm không màng phú quý, tự xưng "Phá trần cư sĩ"[*cư sĩ xóa tan bụi trần*], ở trong phủ cả ngày cùng tăng nạp đạo sĩ đàm kinh luận huyền.Mỗi ngày tiến cung chẳng qua chỉ là thỉnh an hỏi thăm sức khỏe Khang Hi, rất ít nghị luận chuyện triều sự.

Ngẫu nhiên có đôi lúc chạm mặt, hắn sắc mặt thanh đạm tĩnh lặng, ta cũng tươi cười thỉnh an, không hề nói nhiều, dường như giữa chúng ta trong lúc ấy chưa bao giờ từng xảy ra chuyện gì, hắn vẫn luôn là Ung Thân Vương lạnh lùng kia. Chỉ có trong lòng nhoi nhói đau càng không ngừng nhắc nhở ta, không được, không được. Ta nén chặt đau đớn, cảnh cáo chính mình, đúng vậy, đúng vậy, tất cả đều chưa bao giờ xảy ra.

Một ngày hắn vội tới thỉnh an Khang Hi, khi ta đi vào dâng trà, hắn đứng bên cạnh Khang Hi đang mở ra một bức tranh, ta đặt trà xuống, đang muốn rút lui, Khang Hi cười nói: "Nhược Hi ngươi cũng qua đây xem đi." Ta vội vàng nghe theo, đi đến bên cạnh Khang Hi mà nhìn.

Khang Hi cười hỏi: "Nhìn ra cái gì có trong đây không?" Ta che đậy chua xót trong lòng, cười nói: "Người đang kéo trâu cày ruộng có phải là Tứ vương gia không? Đứng một bên bờ ruộng chính là Tứ phúc tấn ư?" Khang Hi cười nói: "Còn có gì nữa?" Trong lòng ta đã hiểu được, nhưng trong miệng lại cười nói: "Cái khác nhất thời nô tỳ chưa nhìn ra, chỉ cảm thấy bức vẽ thật là đẹp, chỉ có điều khó nhất chính là đoán ra ngụ ý trong đó."

Khang Hi nghiêng đầu lệnh cho Lý Đức Toàn: "Đem bản in khắc Nam Tống lâu trù "Canh chức đồ"chế ra từ hai năm trước đến đây." Lý Đức Toàn vội vàng đi ra ngoài truyền lệnh. Không mất nhiều thời gian, thái giám tay cầm bức tranh tiến vào. Lý Đức Toàn nhận lấy, chậm rãi mở ra trên bàn hai tấm tranh một khuôn một dạng, chỉ ngoại trừ khuôn mặt nhân vật.

Ta vỗ trán, cười nói: "Nô tỳ đáng đánh lắm! Ngày ngày đi theo bên cạnh vạn tuế gia, nhưng lại không để tâm đến thế, ngay cả bức tranh vạn tuế gia yêu thích cũng không nhớ ra." Khang Hi tỏ ý khen ngợi mà liếc nhìn Tứ a ka, mỉm cười không lên tiếng.

Khang Hi cúi đầu tinh tế đánh giá hai bức tranh, Tứ a ca thoáng liếc nhìn ta, ta chỉ biết yếu ớt cười lẳng lặng đứng một bên. Khang Hi tỉ mỉ đọc mấy câu thơ Tứ a ca đề dưới bức tranh, gật đầu nói : "dân dĩ thực vi thiên, thực lấy nông vi tiên" (*dân coi cái ăn là quan trọng hàng đầu,cái ăn lại lấy gieo trồng làm đầu*), trẫm hằng năm vào mùa xuân đều lập đàn tế thần nông trước chư thần, còn tự mình gieo hạt, cày cấy, lại thường hướng các triều thần răn dạy, hi vọng người làm quan bọn họ biết coi trọng canh nông. Nền tàng của một quốc gia là đây!"

Tứ A Ca khom người trả lời: "Nhi thần noi theo hoàng a mã, khai hoang vài miếng đất trong Viên Minh Viên, tự mình nếm trải niềm vui cùng nỗi khổ của nhà nông.". Khang Hi gật đầu nói: "Ngươi nói một chút xem, vui sướng từ đâu mà có? Cực khổ lại là từ đâu?".

Tứ a ca trả lời: "Cuộc sống điền viên, tự tại thoải mái, tâm tình tự nhiên phóng khoáng, không phải so đo tính toán thiệt hơn khiến bản thân trở nên rộng lượng , hơn nữa việc trồng trọt cũng giúp thư giãn gân cốt, giúp cơ thể càng thêm khỏe mạnh. Niềm vui sướng có được khi mấy ngày nay thu hoạch sản phẩm do mình tự làm ra thật khó có thể tả rõ. Còn khổ cực nhất định không thể tránh khỏi, nhi thần chỉ trồng trọt trên vài miếng đất mà đã tự mình nếm trải không ít, hôm nay lo sợ trời nắng quá gay gắt, ngày mai lại sợ mưa quá lớn, nghĩ đến dân chúng trong dân gian quanh năm vất vả, dãi nắng dầm mưa, một khi hạn hán thì thành quả xem như mất trắng, nhi thần không khỏi cảm thán.".

Khang Hi gật đầu không nói. Ta khom mình hành lễ lẳng lặng lui xuống. Hắn ngày càng muốn thâm tàng bất lộ(*ẩn giấu tài năng*), mọi việc đều dò xét ý tứ Khang Hi, hết sức hiếu thuận, chưa từng có ý làm trái. Lòng nghi ngờ của Khang Hi với hắn có lẽ chưa buông được nhưng theo thời gian, nước chảy đá mòn, chỉ cần không có sai lầm,làm tiêu tan hoàn toàn sự hoài nghi chỉ còn là chuyện không sớm thì muộn mà thôi. Bát a ca nhất định còn dụng tâm đối phó với hắn nhưng chắc chắn cũng không tìm được khuyết điểm nào.

Mà gai nhọn của Bát a ca thì lại không thể che giấu được, một mặt vẫn giao lưu với đại thần trong triêù như trước, một mặt kiên quyết bác bỏ ý định tấu xin phong hắn làm thái tử của họ, nếu không hắn "tình nguyện nằm trên giường không dậy". Khang Hi nghe nói rất phản cảm, lập tức khiển trách: "Ngươi cũng lắm cũng chỉ là một bối lặc, sao có thể có khẩu khí tự phụ như thế? Chẳng lẽ có ý định dò xét trẫm sao?", lại nói hắn " quá mức cuồng vọng, tại sao lại không thấy mình cũng giống mọi người! " thân là bối lặc mà muốn có ý nghĩ quá phận, định dò xét ý trẫm, nói lời sằng bậy, không phải đại gian thì cũng là đại tà?". Hành động của hắn vô ý đã làm khắc sâu thêm ác cảm của Khang Hi với hắn từ lần phế thái tử đầu tiên.

Có đôi khi, ta vô cùng nghi hoặc, hắn, cửu a ca, Thập Tứ a ca đều là người cực kỳ thông minh, bên người còn có đông đảo mưu sĩ, vì sao còn có những hành động chọc giận Khang Hi như thế?

Tinh tế ngẫm lại, có lẽ là vì Khang Hi sớm đã sinh lòng kiêng kỵ với hắn rồi, thái tử kết bè đảng đã làm Khang Hi cực kỳ chán ghét, mà hắn lại kết giao với hầu hết các triều thần quan trọng cho nên dù thế nào rơi vào trong mắt Khang Hi vẫn là có ác tâm. Hắn tiến Khang Hi mắng hắn có suy nghĩ không an phận, hắn lui Khang Hi mắng hắn dò xét quân tâm, trừ phi hắn có thể học Tứ a ca hoàn toàn thay đổi cách hành sự, xa lánh các triều thần thì mới có khả năng thay đổi thái độ của Khang Hi đối với hắn, nhưng nhiều năm tâm huyết như vậy hắn sao có thể buông tay đây? Hơn nữa mỗi người một tính cách, muốn hắn học Tứ a ca "tâm như chỉ thuỷ" (*lòng không phiền muộn*) cũng không có khả năng, nếu có thể thì hắn đã không phải là "bát hiền vương" luôn chiêu hiền đãi sĩ.

Trước mắt xem ra, sau lần phế thái tử thứ hai được lợi lớn nhất chính là Thập Tứ a ca, Tứ a ca ru rú trong nhà rất ít hỏi đến triều sự, Bát a ca thì bị Khang Hi chán ghét, không được nể trọng, chỉ có Thập Tứ a ca dù vì Thập Tam a ca mà bị Khang Hi phạt quỳ nhưng sự việc sau đó lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, Khang Hi không những không cùng Thập Tứ sinh bất hòa mà ngược lại đối với Thập Tứ còn có chút khác biệt với các a ca khác, thường uỷ nhiệm cho Thập Tứ một mình xử lý triều sự, cũng thường xuyên âm thầm triệu kiến Thập Tứ.

…

Trong lúc ai nấy đều tính kế cho tương lai thì ngày cuối cùng của Khang Hi năm mươi mốt cũng bình an trôi qua. Đêm khuya, trằn trọc một hồi mà ta mãi vẫn chưa ngủ được, trong đầu tất cả đều là hình ảnh ở bữa tiệc trừ tịch – nhìn thấy tỷ tỷ mà không thể cùng nàng nói chuyện. Đôi mắt ngấn lệ của nàng càng khiến ta cảm thấy ray rứt. Nàng tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại chỉ có thể ngồi cho ta thỉnh an rồi rời đi. Bát a ca cùng Bát phúc tấn ngồi nói chuyện phía trước nàng, nhìn qua hai tỷ muội ta rồi cũng chuyển tầm mắt. Cả sảnh đường người người vui cười chúc mừng năm mới, tỷ tỷ và ta lại chỉ có thể ngắm nhau từ xa, đều tự

thấy đau lòng.

Định viết cho nàng phong thư, nhưng vài lần nhấc bút lên rồi lại đặt xuống, chẳng biết nên viết gì. Bảo nàng không cần lo lắng cho ta, có điều tình thế hiện này làm sao có thể bảo nàng không lo lắng đây? Nói rằng ta tốt lắm, lại hiểu căn bản không lừa được nàng. Suy đi tính lại mà vẫn chẳng biết nói gì. Ta bây giờ hoàn toàn bối rối với tương lai của chính mình, qua một ngày biết một ngày, chỉ đành ngồi chờ vận mệnh rơi xuống mà thôi.

Đông đi xuân lại, xuân đi hạ về, ta đã hai mươi hai tuổi, dựa theo thường lệ thì sang năm chính là tuổi xuất cung. Ta cứ nghĩ tới Khang Hi đến lúc nào mới có ý định tứ hôn cho ta đây? Nhiều khi ta cảm thấy bản thân quá đỗi mệt mỏi, nếu mọi chuyện sớm rõ ràng một chút có lẽ ta sẽ được thoải mái hơn nhưng có lúc lại khẩn cầu Khang Hi tốt nhất là quên mất chuyện này, để ta ở trong cung cả đời cũng được. Nhớ tới ngày trước đã từng có ý nghĩ muốn rời Tử Cấm Thành chu du thiên hạ không khỏi cười khổ, bản thân đã từng có hy vọng hão huyền như vậy sao? An ổn mà sống trong Tử Cấm Thành lúc này mới là ước vọng của ta . Trong cung không phải không có nhóm ma ma lớn tuổi hầu hạ, nhưng trong lòng ta cũng tự hiểu, mình tuyệt đối sẽ không nằm trong số đó.

Khang Hi lên phía bắc nghỉ hè, mang theo Tam, Bát, Cửu, Thập Tứ, Thập ngũ a ca.

Ta cưỡi ngựa, nhìn thảo nguyên mênh mông bất chợt cảm thấy bi thương, nơi này với ta có quá nhiều hồi ức, Tứ a ca tại nơi này đã cưỡng hôn ta, dạy ta cưỡi ngựa, cùng ta tâm sự dưới trăng; Bát a ca cũng tại nơi đây tay nắm tay cùng ta dạo chơi, rong ruổi cưỡi ngựa, từng vui sướng mà cười lớn, cũng đã vì thống khổ mà khóc to, Thập Tam a ca vì cứu ta cùng Mẫn Mẫn giằng co, hai người nói cười trong lều trại… những hồi ức ấy đều ở nơi này. Ta mãnh liệt thúc ngựa, không ngừng quất roi, giống như mũi tên phóng như bay về phía trước

Nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa! Ta không ngừng giục ngựa tăng tốc, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù b êntai. Đang phóng ngựa như điên chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập, rất nhanh đã đuổi kịp cùng ta sóng vai.

Thập Tứ a ca kêu lên: "Ngươi điên rồi? Vô duyên vô cớ phi nhanh như vậy! Chậm lại đi". Ta không để ý đến, vẫn tiếp tục giục ngựa chạy như điên, hắn không còn cách nào, đành thúc ngựa chạy theo.

Ngựa dần dần mỏi mệt, tốc độ cũng chậm lại, phiền muộn trong lòng cũng tiêu tan, để mặc ngực tùy ý mà đi, nghiêng đầu hỏi: "Ngươi sao có thể nhàn rỗi thế này?". Hắn xoay người xuống ngựa, ta cũng nhảy xuống theo hắn,

Hắn hỏi: "Ngồi đây một chút chứ?" Ta gật đầu, hai người tùy ý ngồi xuống bãi cỏ. Ta thuận tay rút vài ngọn cỏ đuôi chó, bắt đầu kết đồ.

Hắn hỏi: "Ngươi nhớ tới chuyện gì không vui sao?"

Ta tùy ý gật đầu.

Hắn nói: "Lời Lý thái y nói ngươi còn nhớ không?"

Ta lại gật đầu.

Hắn nói: "Có một số việc sớm đã qua, hắn đã quên rồi; có một số việc ngươi bất lực, có thể làm được cũng đã làm rồi, còn có chuyện nguyên nhân cũng không phải do ngươi, cần gì phải tự gây khó dễ cho bản thân chứ?"

Ta tiếp tục gật đầu.

Hắn huých ta một cái, hỏi: "Cứ gật đầu mãi vậy, lời ta nói ngươi có nghe không thế?".

Ta cười nói: "Không phải nói ta nên quên đi sao? Ta hiểu rồi!". Vừa nói vừa đưa món đồ trên tay cho hắn " Cho ngươi con tiểu hồ ly".

Hắn nhận lấy, chơi đùa túm lông đuôi hồ ly, hỏi: "Sao lại đưa ta cái này?".

Vì sao? Làm bất cứ việc gì đều cần có nguyên nhân sao? Chẳng qua là thuận tay làm liền thuận tay đưa mà

thôi. Ta cười nói: "Bởi vì các ngươi đều giống như nó, trăm ngàn sắc sảo, đủ loại mưu tính cũng chỉ vì con gà của người nông dân" .

Sắc mặt hắn khẽ thay đổi, chăm chú nhìn ta nói: "Ta chưa hề nghĩ tới."

Ta nhìn hắn cười nói: " Ha! Tự ngươi thừa nhận mình là hồ ly đó nhé." Nói xong đứng lên phủi quần áo nói: "Ta phải đi về rồi."

Hắn vẫn còn ngồi im nói: "Đi thôi! Có điều chạy chậm một chút." Ta đang muốn lên ngựa, hắn lại nói: "Mấy ngày nữa sẽ có người cưỡi ngựa cùng ngươi ." Ta quay đầu nhìn về phía hắn, hắn nói: "Tá Ưng cùng Mẫn Mẫn muốn tới." Ta nắm cương ngựa cúi đầu trầm mặc suy nghĩ, khẽ thở dài, giục ngựa chạy đi.

…

Mấy ngày sau, Tá Ưng Vương tử cùng Vương phi Mẫn Mẫn tiến đến yết kiến Khang Hi. Ta đang cân nhắc khi nào thì đến gặp Mẫn Mẫn, Tá Ưng Vương tử đã cho người hầu tới gọi ta.

Ta đi tới trước trướng của Tá Ưng vương tử, còn chưa nói chuyện, nô tài đứng canh đã vén rèm lên nói: "Vương tử đang chờ cô nương!" Ta gật đầu cười một tiếng,bước vào trong trướng. Tá Ưng ngồi trên kỷ án, một thân trường bào Mông Cổ đỏ tươi, Mẫn Mẫn ngồi cạnh , cúi người cùng hắn nói chuyện, vẻ xinh đẹp ngày trước giờ còn có thêm vài phần quyến rũ. Ta đang muốn thỉnh an, Mẫn Mẫn đã chạy tới, ôm ta nói: "Tỷ tỷ tốt, ta rất nhớ người !" Ta thoáng đẩy nàng cười nói: "Tưởng rằng ngươi lập gia đình sẽ trở nên chín chắn hơn, sao vẫn còn hấp tấp như vậy chứ?". Tá Ưng nhíu mi nhìn Mẫn Mẫn nói: "Nàng mà vẫn còn nông nổi như vậy, ta có lẽ phải tìm mấy người vú già trông nom nàng đó." Mẫn Mẫn nghiêng đầu nhìn hắn hì hì cười, làm bộ nhăn mũi rồi quay đầu lại tỉ mỉ đánh giá ta.

Tá Ưng đứng dậy nói: "Ta còn có chút chuyện muốn làm, hai người cứ từ từ trò chuyện !". Ta khom mình hành lễ, Tá Ưng vội nói: "Miễn đi ! Miễn đi ! Nếu ta dám nhận lễ của ngươi buổi tối khó tránh bị trừng phạt." Vừa nói vừa mỉm cười liếc Mẫn Mẫn , làm mặt nàng trong chốc lát đã ửng đỏ. Ta mỉm cười cúi đầu, giả bộ như không nghe thấy.

Thấy bóng lưng của Tá Ưng đã rời đi, ta cười nói: "Hắn rất tốt với muội. ". Mẫn Mẫn hé miệng cười nhưng sắc mặt đột nhiên mất đi vẻ vui vẻ, trầm giọng hỏi: "Thập Tam a ca có khỏe không? Muội nghe nói huynh ấy rất đau khổ". Ta không muốn nàng đau buồn vô ích, Tá Ưng mặc dù rộng lượng nhưng nếu Mẫn Mẫn cứ nhớ tới Thập Tam cũng không ổn nên nói: "Tin đồn bao giờ cũng thổi phồng lên, bên cạnh hắn đã có người chăm sóc rồi". Mẫn Mẫn hỏi đó là ai.

Ta kể sơ lại việc gặp gỡ của Lục Vu cùng Thập Tam cho nàng nghe. Mẫn Mẫn nghe xong, buồn bã nói: "Thế gian này liệu có được mấy người thất vọng không chê, đồng cam cộng khổ đây? Nàng xứng với Thập Tam a ca, Thập Tam a ca may mắn, nàng cũng may mắn."

Ta im lặng nhìn nàng, nàng ngẩng đầu nói: "Muội cũng chỉ đơn thuần là lo lắng cho bằng hữu thôi , muội đã tìm được ngôi sao nhỏ cho mình, muội sẽ quý trọng nó, muội nhất định sẽ hạnh phúc ." Ta thoải mái cười một tiếng, giang tay ôm chầm lấy nàng, người biết trân trọng mới thực sự là người thông minh.

Nàng cười hỏi: "Chúng ta đã nói chuyện của muội rồi, còn tỷ tỷ thì sao?", thấy sắc mặt ta u ám, một hồi lâu chưa lên tiếng, Mẫn Mẫn nói: "Muội xem Bát a ca hôm nay với tỷ tỷ nét mặt mặc dù rất là ôn hòa, nhưng nội tâm lại lạnh lùng xa cách, không giống như ngày trước. Sao lại như vậy?"

Ta lắc đầu nói: "Ta hiện tại không muốn nghĩ đến việc này, chỉ thêm đau khổ thôi, chúng ta nói chuyện khác đi!". Ta trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên đứng lên nói: "Ở trên thảo nguyên này, ta muốn thật vui vẻ . Đi! Chúng ta đi đua ngựa đi!".

Mẫn Mẫn chợt túm lấy ta, nói: "Muội không thể đua ngựa.". Vừa nói mặt liền chuyển hồng. Ta khó hiểu, hỏi: "Vì sao? Thân thể không thoải mái sao?" Mẫn Mẫn cúi đầu cười một tiếng, dịu dàng đến vô cùng.

Ta chợt hiểu ra, mừng rỡ hỏi: "Mấy tháng rồi? Sao một chút cũng không nhìn ra?" Mẫn Mẫn khẽ cười trả lời: "Mới được hơn một tháng đương nhiên tỷ tỷ không thể biết được" Ta cười trêu chọc: "Vậy là sang năm ta được làm bác rồi".

Mẫn Mẫn hạnh phúc cười bảo: "Tỷ tỷ hay là chúng ta kết thông gia đi! Con trai ta sau này sẽ lấy con gái của tỷ tỷ". Ta cười khổ nói: "Chưa nói đến chuyện ta còn không biết con gái của mình ở nơi nào , cho dù có biết

cũng sao dám tuỳ tiện đồng ý với muội chứ, con của muội chính là vương gia tương lai đó. ".

Mẫn Mẫn cười nói: "Cũng đúng, hiện tại nói chuyện này quả thực là quá sớm. Nhưng từ lúc nào tỷ tỷ lại để ý đến chuyện thân phận vậy? Đúng rồi, để ta kể cho tỷ tỷ nghe chuyện này, sủng phi của a mã ta oán trách người đã không đem ngọc bội giữ lại cho con gái ngược lại còn đem tặng cho một cung nữ . Ca ca của ta cũng hỏi người chuyện này. Tỷ tỷ đoán xem a mã ta nói gì? A mã bảo thân phận của nàng so với chúng ta tuyệt đối không thua kém, thậm chí chỉ có cao hơn chứ không có thấp. Rốt cuộc là vinh hạnh của ai cũng không thể nói chính xác được".

Ta ngồi im không đáp, một khối ngọc bội với Vương gia mà nói cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, vừa chuyển dời vọng tưởng của Thái tử với Mẫn Mẫn, đồng thời tỏ ý tốt với Khang Hi, lại lôi kéo ta, còn làm một cái chong chóng đóan chiều gió. Nhưng nó lại là một tảng đá làm dậy lên biết bao sóng gió trong cuộc sống của ta, làm ta không thể yên ổn. Nhưng nhìn Mẫn Mẫn nét mặt tươi cười không có chút để bụng, oán trách cũng đều bỏ qua một bên. Ta nói : "Mẫn Mẫn, cứ tạm bỏ qua việc có để ý đến thân phận hay không. Kỳ thật quan trọng nhất là ta oán hận chỉ một câu này của người làm cha mẹ lại quyết định chung thân của bọn nhỏ. Chính muội cũng đã từng trải nghiệm qua chuyện tình cảm, hẳn là biết bị người khác cưỡng gả là việc thống khổ nhường nào."

Mẫn Mẫn ngẩn ngơ, nói : "Tỷ tỷ nói phải. Tỷ tỷ là người bạn duy nhất của muội, muội chỉ nghĩ không thể được cùng tỷ tỷ ở cùng một chỗ, tương lai có một người con gái của tỷ tỷ làm con dâu cũng là để chúng ta thân càng thêm thân, hơn nữa con gái của tỷ tỷ nhất định cũng không phải người tầm thường, chúng ta có thể có được nàng cũng là may mắn của chúng ta, nhưng lại đã bỏ qua mất tâm tư của bọn chúng." Nàng nhíu mày suy nghĩ một lát, nói, "Vậy kệ bọn chúng thôi, nếu tương lai không có mệnh làm vợ chồng thì cho bọn chúng nhận làm anh em cũng được."

Ta thầm nghĩ bất kể điều gì cũng đều có duyên số của nó, cha mẹ dù có quan hệ tốt thì việc những đứa nhỏ không hợp nhau cũng có rất nhiều. Nhưng không muốn cứ gạt đi tình cảm của Mẫn Mẫn, liền cười tán thưởng đáp: " Nếu ta thực sự may mắn có thể có con gái , ta nhất định sẽ bảo nàng đối với muội giống như đối với ta."

Mẫn Mẫn vui vẻ nói: "Hay quá!"

83

Thời gian trên thảo nguyên bao giờ cũng trôi qua nhanh chóng,thấm thoát mùa hạ đã qua đi. Mẫn Mẫn cùng ta lưu luyến biệt ly.Ta hoàn toàn yên tâm về Mẫn Mẫn, Tá Ưng yêu nàng thật lòng. Có lẽ trong lòng Tá Ưng đích xác có chút cân nhắc quyền lợi chính trị, nhưng tình cảm của hắn đối với Mẫn Mẫn cũng là tấm chân tình.

Sau khi Khang Hi quay về kinh, dừng chân tại Sướng Xuân Viên. Cách đó không xa chính là Viên Minh Viên. Viên Minh Viên là khu vườn mà năm bốn mươi sáu Khang Hi ban cho Tứ a ka,Khang Hi thi thoảng cũng lâm hạnh Viên Minh Viên dạo chơi. [*vua đích thân đến một nơi nào đó gọi là lâm hạnh, may mắn được vua đến thăm*]

Hôm nay lúc đầu Khang Hi vốn tùy ý đi dạo tại Sướng Xuân Viên, nhất thời cao hứng, lệnh cho Lý Đức Toàn chuẩn bị ngựa xe đơn giản không cầu kì đi đến Viên Minh Viên. Lý Đức Toàn thấy Khang Hi rất có hứng thú, không tiện khuyên ngăn, đành phải đồng ý, một mặt phái người đi báo tin cho Tứ a ka chuẩn bị tiếp giá, một mặt bố trí thị vệ, sau đó ta cùng Lý Đức Toàn theo hầu hạ trên xe tứ mã.

Lúc đến Viên Minh Viên, Tứ a ka và các vị phúc tấn sớm đã cung kính chờ đợi trước cổng,xe ngựa chưa tới, đã quỳ một chỗ. Khang Hi xuống xe cười nói: "Trẫm nhất thời cao hứng, đến xem đất đai cây trồng của ngươi thế nào.Nghe nói ngươi trồng được không ít cây ăn quả, đưa trẫm đi xem." Tứ a ka vội vàng đứng dậy, cùng Khang Hi chậm rãi dạo bước quanh vườn.

Khang Hi vừa ngắm cây ăn quả Tứ a ka gieo trồng, vừa nghe hắn nói về phương pháp vun trồng các loại cây ăn quả cùng những chuyện hài hước ,khó khăn trong quá trình gieo trồng, cha con hai người chuyện trò với nhau rất vui vẻ, trong lúc ấy nhất thời khiến người ta quên đi họ còn là quân thần.

Lúc Khang Hi cao hứng,đã đi không ít các ngả, Lý Đức Toàn và ta nhìn nhau, chau mày, xem ra ông ta đang cân nhắc làm thế nào để ngăn Khang Hi mà không làm xuôi đi hứng thú của Khang Hi, nhắc khéo Khang Hi nghỉ ngơi một lúc.Tứ a ka đang đứng dưới tàng cây đối diện Khang Hi nói chuyện,vừa may nghiêng về hướng của ta, ta hướng về phía hắn làm tư thế ngồi xuống nghỉ ngơi, hắn giống như không nhìn thấy, vẫn tiếp tục cười nói với Khang Hi. Đợi Khang Hi hỏi han xong, hắn mới cười nói: "Phía trước có đình nghỉ mát, xung quanh có rất nhiều loài hoa cúc mà hoàng a mã yêu thích. Hoàng a mã nhất định phải đến đó ngắm một chút, mấy cây ấy đều là chính nhi thần tự tay chăm sóc."

Khang Hi vừa nghe, cười nói được, hai người hướng về phía đình nghỉ mát mà bước tới, Lý Đức Toàn tỏ ý khen ngợi liếc nhìn ta cười, hai người đi theo sau Khang Hi và Tứ a ka.

Khang Hi yên vị ngồi vào ghế mây, Tứ a ka đứng bên cạnh chỉ từng cây hoa cúc bản thân tự tay chăm sóc, tịnh đem lai lịch, tập tính từng chủng loại đều kể lại hết sức chi tiết, Khang Hi vừa nghe vừa gật đầu. Không mất nhiều thời gian, có người dâng trà bánh đi tới. Ta vội tiếp nhận,đem công cụ chuẩn bị trước đó thử độc từng cái một,sau đó Lý Đức Toàn lần lượt nếm lại tất cả,mới dâng lên cho Khang Hi .

Khang Hi một mặt ngắm nhìn cảnh trí xung quanh đình nghỉ mát, một mặt tùy ý phẩm trà, Tứ a ka ngồi bên cạnh cùng nói chuyện thiên nhiên cây lá. Hai người từ chuyện hoa cúc nói đến Ngũ Liễu tiên sinh [*Đào Tiềm-Đào Uyên Minh*] [1], từ tinh thần nhập thế Nho gia nói tới vô vi nhi trị của Lão Trang ,sau cùng lại quay trở lại vấn đề kẻ ẩn dật trong hoa cúc. Khang Hi hứng thú quá độ, tỉ mỉ bình phẩm thi từ ngâm tụng về hoa cúc. Lý Đức Toàn đã lâu không thấy Khang Hi cao hứng như thế, nét mặt cũng đầy hớn hở đứng một bên.Trong đình đầy ắp tiếng cười vui vẻ ấm áp.

Khang Hi trà đã uống không ít, nhưng điểm tâm lại không đụng đến một mẩu. Uống hết trà, nghỉ ngơi cũng đủ,mọi người lại đứng dậy tiếp tục chậm rãi đi dạo.Trên đường Lý Đức Toàn hầu hạ Khang Hi đi vệ sinh. Ta và Tứ a ka im lặng cung kính đợi.

Đầu ta vẫn không động đậy, bâng quơ nhìn vào khoảng trống xa xăm, thấp giọng nói: "Hoàng thượng trước khi đến đây vẫn chưa ăn được gì, vừa rồi lại không dùng đến điểm tâm, qua một hồi khẳng định sẽ đói bụng.Chỉ mải xem các loại nông sản hoa quả chính tay con trai trồng, khó tránh khỏi sẽ chần chừ thêm chút nữa." Hắn đứng yên phút chốc, quay người ngoắc tay gọi người hầu,sau khi thầm thì căn dặn một lúc, tên hầu lập tức chạy nhanh đi.

Khang Hi quay trở lại, mọi người lại đi lòng vòng một hồi, Tứ a ka trông hào hứng của Khang Hi cũng đã hết, cung thỉnh Khang Hi vào đại sảnh nghỉ ngơi một tý, rồi đã đi xe trở về. Khang Hi cười gật đầu đồng ý.

Sau khi Khang Hi yên vị chỗ ngồi,bất ngờ Tứ phúc tấn Ô Lạt Ná Lạp tự tay bê trà và điểm tâm tiến đến, ta trên mặt mang theo nụ cười,tâm trạng tư vị phức tạp tiếp nhận khay từ Tứ phúc tấn. Tứ phúc tấn cúi người hướng về phía Khang Hi thỉnh an,một mặt mỉm cười quay về: "Đây là vài món bánh điểm tâm khẳng định không thể so với trong cung , nhưng thần tự tay làm,là chút hiếu tâm đối với hoàng a mã, vì thế đành phải thỉnh hoàng a mã gắng gượng nếm thử."

Khang Hi nghe xong, hứng thú tăng cao, mỉm cười nhận lấy từ tay Lý Phúc Toàn, nếm một miếng, gật gù nói: "Không tệ! Rất thanh ngọt." Tứ phúc tấn một mặt cùng với Khang Hi cầm các loại bánh khác nhau, một mặt nói: "Đây là bánh hạt dẻ dùng loại bột hạt dẻ xay của vương gia để làm, đây là bánh hoa cúc, dùng hoa cúc mà hoàng thượng mới ngắm ở phía đông đình nghỉ mát để làm…" Khang Hi vô cùng vui thích, cuối cùng cũng nếm qua tất cả các loại bánh một lần.

Tứ phúc tấn ôn nhu đoan trang, giọng điệu ngọt ngào trò chuyện. Ta ngoảnh đầu, nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi Khang Hi dùng xong bánh, nha đầu bưng chậu nước đến, ta vừa muốn xắn tay áo, Tứ phúc tấn đã tự mình hầu hạ Khang Hi rửa tay, Khang Hi liếc nhìn ta cười nói: "Bình thường là người rất nhanh mồm nhanh miệng, hôm nay làm thế nào mà thành "cưa miệng hồ lô"[*hồ lô miệng nhỏ-->người ít nói*] thế? Ta cúi người, giả bộ làm vẻ mặt tủi thân mà nói: "Hôm nay hoàng thượng có con dâu thông tuệ, khéo léo hầu hạ, thì ghét bỏ nô tỳ thô lậu." Tứ phúc tấn thoáng chút bất an nói: "Thường nghe nói về Nhược Hi cô nương lan tâm huệ chất,lại hầu hạ bên cạnh hoàng a mã nhiều năm, phong thái hiểu biết đều không có người thường nào sánh bằng, Nhược Hi cô nương dùng hai chữ thô lậu, chẳng phải là khiến chúng ta cảm thấy xấu hổ sao?" Khang Hi mỉm cười với Tứ phúc tấn nói: "Đừng để ý nàng! Nàng rất hay làm bộ dạng đùa cho trẫm cười, nàng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi đâu."

Khang Hi rửa sạch tay xong, nghiêng đầu hỏi Lý Đức Toàn: "Ngọc như ý Miến Điện tiến cống còn không?" Lý Đức Toàn trả lời: "Tổng cộng 4 chiếc, một chiếc trong tay Thái hậu, một chiếc ban cho Mật Tần nương nương, một chiếc ban cho Mẫn Mẫn cách cách, bây giờ vẫn còn thừa một chiếc." Khang Hi nói: "Quay về đem sang đây ban cho Tứ phúc tấn Ô Lạt Ná Lạp." Tứ a ka và Tứ phúc tấn nghe vậy, vội vàng quỳ xuống tạ ân Khang Hi cười nói: "Trẫm đã lâu rồi không được thanh nhàn sướng ý như thế này. Dù có thứ gì quý giá hơn cũng không thể so được với tấm lòng hiếu thảo của hai con đây.Ai nói thiên gia thì không có thiên luân chi nhạc? [*gia đình vua thì không có niềm vui thú gia đình*]. Trẫm hôm nay cũng đã có được cái bình thản giống như của một lão già nhà bách tính bình thường,ăn món của chính con trai mình trồng nên, con dâu thì tự tay làm điểm tâm."

Khang Hi nán lại ngồi một hồi, mới mang theo nụ cười hồ hởi khởi giá quay về Sướng Xuân Viên. Tứ a ka, Tứ phúc tấn quỳ tiễn Khang Hi, ta ngồi trên xe, vén nhẹ một góc rèm,dừng mắt nhìn hắn đang quỳ cùng với mọi người, xe ngựa khởi động, dần xa dần xa, đang muốn buông rèm, hắn thốt nhiên ngẩng đầu,dán mắt hướng về phía xe ngựa của ta, ánh mắt như chân thực, đau đáu ghim chặt vào tim ta. Ta bình tĩnh nhìn hắn, hình dáng hắn dần khuất dần, nhưng ánh mắt thì vẫn vậy không nơi nào là không hiện hữu bao trùm lấy ta.

Ta buông rèm,hai tay ôm mặt, nước mắt theo kẽ hở bàn tay ròng ròng chảy, im ắng rớt xuống tấm thảm xe ngựa, trong nháy mắt không còn dấu vết nào để lại, giống như nó chưa bao giờ từng chảy vậy.

…

Bởi vì Khang Hi yêu cúc, mỗi lần cứ đến khi hoa cúc nở, trong phòng sắp đặt đầy hoa cúc tươi mới để Khang Hi thưởng ngoạn.

Quá nửa cái làn mây đã cắm đầy hoa cúc, tay cầm kéo, nhìn một đóa cúc vàng rực rỡ nở rộ, lưỡng lự hái hay không hái?Mà thôi! Hãy để nó được tự mình khoe hương sắc mỹ lệ đi! Đang muốn cầm làn rời đi, có người lên tiếng hỏi: "Vì sao không hái đóa hoa kia?" Ta run rẩy một hồi, thở sâu, chậm rãi xoay người hướng về phía Tứ a ka đang đứng dưới tàng cây mà hành lễ.

Hắn bước tới bên cạnh ta, hai người lặng lẽ đứng một hồi, ta hành lễ xin cáo lui muốn bỏ chạy, hắn dừng mắt ở đóa cúc vàng nọ nhàn nhạt hỏi: "Vì sao?" Ta nói: " Có chút không đành lòng, một khi đã hái xuống rất nhanh sẽ úa tàn." Hắn nói: "Vì sao không oán hận ta?"

Hóa ra điều muốn hỏi chính là việc này, ta cười khổ thoáng cái, bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì? Cất bước đi. Hắn ở phía sau nói to: "Nhược Hi, hãy nói cho ta biết!". Bước chân ta có hơi kiềm lại, lại tiếp tục bước về phía trước, cảm giác được ánh mắt của hắn vẫn luôn níu kéo sau lưng, tơ tơ sợi sợi như bám giữ không dứt, trong lòng càng lúc càng bi thương, bước chân đột ngột dừng, xoay người lại nhìn hắn. Ánh mắt

hắn cố chấp cam chịu, còn chất chứa vài tia chua chát khổ sở.

Ta cúi đầu khẽ thở dài, đi trở về bên hắn, nói: "Vì sao phải hận chàng? Bởi vì chàng thất tín ư?Thật là buồn cười! Lẽ nào như Vĩ Sinh giữ vững tín ước [2], đến chết vẫn không buông? Chưa nói đến việc này có liên quan đến Thập Tam a ka, ngay cả chỉ có chàng và ta, ta cũng không nguyện hai người cùng ôm nhau mà chết. ta thà rằng riêng phần mình còn được sống sót." Hắn lặng một hồi, trầm giọng nói: "Lục Vu đã từng quỳ tại phủ ta cầu xin." Ta nói: "Ta biết! Điều mà Lục Vu cùng ta cầu chính là để cuộc sống Thập Tam a ka hiện tại dễ chịu hơn một chút, mà điều chàng cầu chính là tương lai có một ngày được cứu hắn ra, mục đích khác nhau, hành sự khác nhau, vì để nghĩ lâu dài, chỉ có thể hi sinh trước mắt." Hắn nói: "Từ sau khi Thập Tam đệ bị giam cầm, ta chưa từng đi thăm vợ con đệ ấy." Ta nói: " " tiểu bất nhẫn, tắc loạn đại mưu" [*Khổng Tử: Việc nhỏ mà không nhịn thì mưu lớn ắt hư hoại*], hôm nay từng bước lầm lạc, phu thê cha con bọn họ có thể suốt đời không thể gặp lại, chỉ có thể ẩn nhẫn chờ đợi, tương lai mới có thể sum vầy thiên luân. " [thiên luân: tình vợ chồng, cha con, anh em].

---

1)**Ngũ Liễu tiên sinh**: **Đào Tiềm**(365-427) tự là**Uyên Minh**, hiệu là**Ngũ Liễu tiên sinh**, gặp thời loạn lạc mà bất lực trước thời cuộc, ông từ quan về ruộng ở ẩn
Tính ông chuộng cúc, cứ đến ngày trùng cửu (mùng 9/9), ông lại cùng bạn bè bày tiệc rượu bên khóm trúc để thưởng hoa.
Hoa cúc được mệnh danh là kẻ ẩn dật (có lẽ cũng có liên quan đến tính thích ẩn dật của Đào Tiềm). Trong "**Ái Liên Thuyết**" của **Chu Đôn Di** có câu
Cúc, hoa chi ẩn dật giả dã 菊花之隱逸者也 – hoa cúc là kẻ ẩn dật.
Còn:
Mẫu đơn, hoa chi phú quý giả dã 牡丹花之富貴者也 – mẫu đơn là kẻ phú quý.
Liên, hoa chi quân tử giả dã 蓮花之君子者也 – hoa sen là bậc quân tử vậy.

2 **Vĩ Sinh giữ tín ước:**
"Tình sử Trung Hoa" có chuyện chàng Vĩ Sinh, người nước Lỗ, vốn một nho sinh, tính tình thuận hậu, luôn luôn giữ lấy chữ tín dầu đối với một cậu bé con.
Vĩ Sinh yêu Thường Khanh con gái nhà Viên ngoại họ Triệu
Một hôm gặp nhau, chàng đánh bạo nói với nàng sẽ gặp nhau trong đêm bên một đầu cầu phía tây thôn, để có thì giờ trao đổi tâm sự kết niềm giao ước. Nàng rất vui vẻ bằng lòng.
Chàng chờ tối mau đến
Chàng đến bên cầu chờ nàng
Giờ khắc chờ đợi của kẻ mong ngóng đợi chờ như ngưng đọng lại. Sao bóng người yêu lại vắng bặt. Bỗng mây kéo đen kịt một góc trời rồi tối sầm lại. Mưa rơi mỗi lúc càng nặng hột. ***Vì giữ chữ tín, Vĩ Sinh vẫn đứng chờ. Chàng xuống dạ cầu để tránh đỡ. Gió giật mạnh từng hồi như muốn xô đổ cả cây cối. Vĩ Sinh phải ôm lấy cột cầu mà chịu. Mưa băng gió quật, sét nổ từng lúc vang vầy, nước dưới cầu mỗi lúc một dâng cao. Dòng nước siết chảy như muốn lôi phăng đi tất cả những gì bên cầu.***
Tấm thân chàng nho sĩ yếu đuối không chịu đựng nổi trước sự tàn phá hung hãn của tạo hoá trớ trêu, cuối cùng đành chịu chết đuối dưới sông bên cột cầu chờ đợi, để mặc thân xác lôi cuốn theo dòng.

Nói xong cả hai đều lâm vào trầm mặc. Hắn nhìn chăm chú đóa cúc vàng bên cạnh, cánh tay cứng ngắc, bàn tay xiết chặt. Ta nói: "Chính là vì trước kia chàng cùng Thập Tam a ca quan hệ thân thiết, tội mà huynhấy phạm phải lại là mượn danh nghĩa của chàng gây ra, bởi vì hiềm nghi lớn nhất nên càng phải tránh bị nghi ngờ. Huống chi Thập Tam a ca đã thừa nhận làm những việc như thế sau lưng chàng, vốn là khiến chàng mang danh bất trung bất nghĩa. Như vậy thì là người nào cũng sẽ đều trở nên vô cảm, nào có ai lại còn quay lại chiếu cố vợ con của người đã hại mình như thế, sao có thể vui vẻ mà tha thứ cho đối phương đây? Thánh hiền xưa nay chỉ sợ cũng không làm được."

Nói xong, ta xoay người muốn đi, hắn lên tiếng: "Chờ đã!".Vừa nói vừa đưa tay ngắt xuống cành hoa cúc mà ta chưa nhẫn tâm hái, cắm vào trong giỏ, lạnh lùng nói: "Ta rất nhanh sẽ quên đi tất cả!".Nói xong xoay người bỏ đi, ta hướng theo bóng lưng hắn thốt lên: "Ta cũng vậy!". Nói xong lập tức xoay người bước nhanh đi.

Đợi đến khi đi xa rồi mới dần bước chậm lại, thất thần lê từng bước, không ngừng tự nhủ với chính mình: ta nhất định có thể quên!

…

Hoa cúc bắt đầu rơi, đứng trong vườn đâu đâu cũng thấy những bông cúc tàn héo mới giật mình phát giác mùa thu đã sắp kết thúc.

Khang Hi triệu tập chư vị hoàng tôn tại thao trường bắn cung, lại là một hồi tranh giành đấu đá lẫn nhau. Lúc này cũng không phải là phiên trực của ta nên cũng không có hứng thú đi tham gia náo nhiệt. Vốn định đi hái vài đóa hoa cúc, nhưng cũng đã không còn hoa để mà hái, lòng buồn bã ỉu xìu tính quay về.

Không để ý đi tới, đột nhiên thấy Thập phúc tấn ở trước mặt đang đến, muốn tránh né đã không kịp, vội vàng lùi qua bên đường cúi người hành lễ. Thập phúc tấn đi qua, ta vừa thở phào nhẹ nhỏm, nàng đã xoay người lại, đứng trước người ta nói: "Đứng lên đi!". Ta chậm rãi đứng dậy.

Thập phúc tấn nói: "Cùng ta đi dạo một chút."

Nói xong, cất bước đi, ta chỉ có thể đuổi theo, chậm rãi đi đằng sau. Nàng đi một hồi, dừng chân dưới táng cây đại hoè, thân cây cần phải bốn năm người mới có thể ôm hết. Thập phúc tấn đặt tay lên thân cây, vô thức đi một vòng quanh, ta cũng theo nàng đi tới. Qua một hồi lâu, đột nhiên nàng cười rộ lên, đứng lại, dựa sườn vào thân cây, hỏi: "Đời này ta chỉ đánh nhau với người khác duy nhất có một lần. Ngươi thì sao?"

Nhớ ra sự việc năm đó, một cảm giác thoải mái trỗi dậy, liền cười trả lời: "Ta từng đánh nhiều lần rồi." Nàng kinh ngạc nhìn ta, ta cười nói: "Lúc ở Tây Bắc."

Nàng gật đầu nói: "Sớm nghe nói ngươi ở Tây Bắc rất dũng mãnh! Có điều…" Nàng nhìn ta một hồi lâu mới nói: "Tỷ tỷ ngươi không giống như ngươi." Ta cười không lên tiếng.

Nàng nói: "Năm đó hận ngươi muốn chết, hôm nay nghĩ đến, lại cảm thấy lúc đó chơi thật vui. Cũng không dám tin chính mình lại có thể cùng ngươi lăn qua lộn lại, hơn nữa ta là lần đầu tiên đánh nhau, so với ngươi một người kinh nghiệm đầy mình, biểu hiện cũng không đến nỗi kém đi."

Ta cười nói: "Năm đó là ta đã quá xúc động."

Nàng cũng cười lắc đầu: "Ta so với ngươi cũng có tốt gì hơn đâu, mở miệng ra là nói những lời khó nghe."

Ta nói: "Hẳn là ta cần phải hướng ngươi tạ tội."

Nàng liền nói: "Quên đi! Chúng ta đều là vì tỷ tỷ của mình, không thể nói ai đúng ai sai, chỉ là lập trường bất đồng mà thôi."

Nhắc tới tỷ tỷ, không khỏi khẽ thở dài, nàng cũng thở dài, hai người nhìn đối phương, không hẹn mà gượng cười. Nàng nói: "Bên ngoài tuy Bát gia đối xử với tỷ tỷ rất tốt, thường đến chỗ của tỷ tỷ, cực ít đến nơi của tỷ tỷ ngươi. Nhìn qua thì giống như tỷ tỷ của ta chiếm thượng phong, kỳ thật tỷ tỷ của ngươi mới là người chiếm ưu thế. Nàng ta cái gì cũng không làm, nhưng mọi thứ đều có Bát gia chiếu cố đến. Phàm là những gì tỷ tỷ có, Bát gia cũng nhất định sẽ không để nàng ta thiệt thòi."

Ta thở dài nói: "Tỷ tỷ của ta có thể chiếm được loại ưu thế gì đây? Ở Phật đường niệm kinh sao?"

Nàng khẽ thở dài: "Từ nhỏ tỷ tỷ thông tuệ bất phàm, lời nói lanh lẹ, hành sự không kém đấng mày râu, bởi vậy rất được ngoại tổ phụ(*ông ngoại*) cưng chiều. Lúc ngoại tổ phụ nghị luận triều sự, đều thường xuyên ôm nàng trong lòng cho nàng cùng nghe. Vả lại xác thực tỷ tỷ không làm tổ phụ thất vọng, lúc bí mật đặt câu hỏi thì đều nhận được câu trả lời khiến cho người ta kinh ngạc. Cái tên "Minh Tuệ" của tỷ tỷ là do ngoại tổ phụ cố ý sửa lại, từ trong kinh Phật mà ra, ngụ ý "Minh đoạn thị phi, định thủ xả; Tuệ lực bất diệt, tri hư vọng" [1]. Trong Tử Cấm Thành năm đó "Minh Tuệ cách cách " tuyệt đối không phải là hư danh. Nàng nhìn ta nói: " Kỹ thuật cưỡi ngựa của tỷ tỷ ngươi đích xác phi phàm, nhưng đó là ngươi chưa từng thấy tỷ tỷ ta cưỡi ngựa. Nếu như thấy, sẽ biết được đem so sánh với tỷ tỷ của ta thì tỷ tỷ của ngươi chỉ là hình thức lừa người, thanh tú đẹp đẽ có thừa, thực dụng thì không có"

Ta nhướn mày không cho là đúng, nàng nói: "Ngươi đừng có không tin. Thuật cưỡi ngựa của tỷ tỷ là đích thân ngoại tổ phụ tự mình dạy dỗ. Năm đó ngoại tổ phụ theo Túc Võ thân vương Hào Cách thảo phạt Tứ Xuyên, đánh giết Trương Hiến Trung; Lúc làm Tuyên Uy Đại tướng quân bình định Thổ Tạ Đồ Hãn, Xa Đồ Hãn của Khách Nhĩ Khách, khi nhậm chức Định Viễn Bình Khấu Đại tướng quân, tiêu diệt bè lũ Ngô Tam Quế. Những đại công đó không phải đều lập được trên lưng ngựa hay sao? Tổ phụ luôn yêu cầu tỷ tỷ với tiêu chuẩn của nam nhi, người được tổ phụ dạy dỗ lại có thể yếu kém được sao? Đó là thuật cỡi ngựa bắn cung được rèn luyện từ trong thiên quân vạn mã, nếu tỷ tỷ là thân nam nhi, nhất định có thể nổi bật giữa sa trường!".

Ta thán phục nói: "Ngươi đã nói như thế, ta đương nhiên tin."

Vẻ kiêu ngạo đắc ý của nàng đột nhiên trầm xuống, chán nản nói: "Nhưng như vậy thì có ích lợi gì? Là nữ nhân vẫn nên thanh tú xinh đẹp là được rồi! Nam nhân căn bản không quan tâm đến những cái này!"

Ta nói: "Tỷ tỷ của ta cũng không phải như các ngươi đã nghĩ, nàng chưa bao giờ tận lực lấy lòng Bối lặc gia, cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn tranh cao thấp cùng tỷ tỷ ngươi."

Nàng nặng nề thở dài: " Đây mới là điều làm tỷ tỷ hận nhất. Tỷ tỷ từ nhỏ đi theo bên cạnh ngoại tổ phụ, được các cậu vô cùng thương yêu, năm đó muốn cưới nàng có biết bao nhiêu vương tôn công tử có ý đó?" Nàng quay qua ta đang ở cạnh thấp giọng: "A mã của ta vốn không muốn gả nàng cho Bát gia, huynh ấy tuy là a ca, nhưng người Mãn chúng ta luôn tâm niệm "Tử bằng mẫu quý"(*con vinh nhờ mẹ*). Nếu so sánh với các a ca khác thì xuất thân của huynh ấy đã thấp hơn một bậc." Ta gật đầu biết ý, người Mãn đích xác là như thế, trước là "Tử bằng mẫu quý", sau khi nhi tử kiến công lập nghiệp, mới có khả năng "Mẫu bằng tử quý".

Nàng thấp giọng nói: "A mã gửi gắm kỳ vọng ở tỷ tỷ rất nhiều. Với gia thế của chúng ta, sự thông tuệ cùng dung mạo của tỷ tỷ, chỉ có làm…". Nàng chợt ngừng lại, ta mỉm cười nói: "Ta hiểu.". Nàng gật đầu: "Mới không ủy khuất tỷ tỷ. Có điều so với xuất thân của các a ca khác, Bát gia thật sự…".Nàng lắc đầu nói: "A mã mặc dù không muốn, nhưng tỷ tỷ thích Bát gia. Từ nhỏ trong tất cả các huynh đệ tỷ muội, chỉ có một mình tỷ tỷ dám đối nghịch với a mã, nhưng hết lần này tới lần khác a mã luôn thuận theo ý nàng."

Nàng trầm mặc giây lát, rồi cười khổ: "Trước kia ta không hiểu, nhưng hôm nay mới biết được, nữ nhân đều ngốc nghếch như vậy. Cho dù biết rõ phía trước là lửa cũng sẽ mặc kệ mà xông tới – chỉ vì muốn có được cái cảm giác ấm áp. Tỷ tỷ cũng giống như con thiêu thân ngu ngốc kia. Thực sự tỷ tỷ cùng Bát gia chưa bao giờ nói chuyện nhiều với nhau, chỉ là thấy qua vài lần, nhưng vài lần đó cũng đủ khiến cho tỷ tỷ kiên quyết muốn gả cho hắn ."

Minh Ngọc nghiêng đầu nhìn ta, chậm rãi nói: "Trước khi xuất giá tỷ tỷ từng nói với ta, lần đầu tiên nàng gặp Bát gia là vào một ngày xuân, tỷ tỷ đang muốn xuất cung. Khi đi đến cầu cẩm thạch thì thấy Bát gia đang dựa vào lan can của ngắm cảnh. Từ xa trông lại, trên nền trắng noãn của chiếc cầu bán nguyệt cùng với những cành liễu rủ xanh biếc, Bát a ca lại giống như là một tiên nhân không dính nửa điểm bụi trần, làm cho người ta không dám quấy nhiễu. Tỷ tỷ đứng ngây ra ở đằng xa thật lâu, cuối cùng không thể không đi qua cầu. Khi tỷ tỷ thỉnh an Bát gia, Bát gia chỉ gật đầu mỉm cười rồi xoay người bỏ đi. Nhưng không biết, ở trên cầu tỷ tỷ vẫn một mực dõi mắt nhìn theo bóng lưng của huynh ấy, cho đến khi khuất bóng thật lâu vẫn chưa hoàn hồn. Lúc huynh ấy ngoảnh lại vài tia bi thương trong mắt nhanh chóng bị che giấu khiến cho tỷ tỷ – người chưa bao giờ biết sầu lo lại không khỏi cảm thấy có phần cô đơn."

Nàng thở dài, nói: "Từ đó về sau, phàm là những gì liên quan đến Bát gia dù là nhỏ nhất tỷ tỷ đều để tâm. Ngày thường Bát gia làm việc như thế nào, Bát gia cưỡi ngựa bắn cung ra sao, mọi việc đều tinh tế hỏi thăm. Lúc Bát gia cưỡi ngựa bắn cung được Hoàng a mã ban thưởng, tỷ tỷ còn tỏ ra vui mừng hơn nhiều so với Bát gia; lúc Bát gia vì chữ viết không tốt bị Hoàng a mã trách phạt, tỷ tỷ cũng ở nhà khổ luyện không ngừng,

tỷ tỷ có được chữ viết đẹp như hôm nay chính là nhờ vậy. Bởi vì Bát gia thông minh ham học, rất được Hoàng a mã yêu mến, khi vừa được mười lăm tuổi Hoàng a mã liền mệnh huynh ấy chưởng quản Chính Lam kỳ đại doanh tùy giá thân chinh đại mạc. Sau này lại bởi vì Bát gia gan dạ sáng suốt hơn người, mưu lược xuất chúng, Hoàng a mã đặc biệt đề thơ tán dương Bát gia: ""*Nhung hànhthân lị chếcơ nghi,* [2]*Mộcdụcphong sươngtổng bất từ, Tùy thịthần hôny trương điện, Tiêulao tình sựnhĩ ứng tri.*" [3]. Tin tức theo đại mạc truyền về Tử Cấm thành, tỷ tỷ đem thơ chép lại không dưới ngàn lần, sáng ngâm tối ngâm, dường như chính bản thân ở sa trường lập được công trạng vậy. Bát gia khi mười bảy tuổi được phong Bối lặc, là người nhỏ tuổi nhất trong các vị a ca, tỷ tỷ trước đó chưa từng uống rượu vậy mà mừng đến nỗi ở nhà say khướt một trận. Từ nhỏ đến lớn, chính Bát gia cũng không biết từng chút vui buồn hay đau khổ của huynh ấy đều có tỷ tỷ sẻ chia."

Ta nghe được một hồi bỗng ngây người ra đó. Việc này đều là chuyện xảy ta trước khi ta tới đây, Bát a ca lại cũng tự mình dãi dầm nơi chiến trường sao? Còn được Khang Hi thừa nhận "Nhung hành thân lị chế cơ nghi " ư?.

Thập phúc tấn đẩy ta một cái: "Ngươi đang suy nghĩ gì vậy?"

Ta bừng tỉnh lại,nói: "Ta nghĩ không ra bộ dáng của Bát gia trên sa trường."

Thập phúc tấn gật đầu cười nói: "Đúng thế! Huynh ấy với dung mạo ý vị như thế tạo cảm giác giống như những kẻ chỉ biết uống rượu ngâm thơ, ôm lò thưởng tuyết mới đúng. Có điều tỷ tỷ nói, trên chiến trường Bát gia tuyệt đối không thua "Lan Lăng vương"."

Ta lẩm bẩm nói: "Tài cao mỹ mạo, dung mạo dịu dàng mà lòng mạnh mẽ. Bởi giọng nói và dáng điệu như mỹ nhân, không đủ làm cho kẻ địch khiếp sợ nên thường đeo mặt nạ mỗi lần ra trận. Đánh quân Chu dưới thành Kim Dung, suất năm trăm kỵ sĩ phá vỡ vòng vây của Chu quân, dũng mãnh vô cùng, quân Tề mạnh mẽ noi theo, sáng tác riêng điệu "Lan Lăng Vương nhập trận khúc". [4]

Thập phúc tấn cười nói: "Khó trách gia cùng Thập Tứ đệ đều nói ngươi băng tuyết thông minh, ta đọc sách không nhiều lắm, nghe ngươi nói thật giống y như với những gì tỷ tỷ nói năm đó."

Ta hơi cúi đầu nói: "Ta chỉ là lượm lặt lời nói của tỷ tỷ ngươi, thực sự hiểu người cũng không phải ta."

Nàng buông mắt lặng im một hồi, khẽ thở dài: "Từ cậu đến ca ca, tỷ tỷ vì Bát gia đã làm hết khả năng của nàng, ngay cả việc ta gả cho Thập A Ca, có một nửa nguyên nhân là vì huynh ấy, nhưng Bát gia thì sao? Căn bản tâm của huynh ấy không đặt trên người tỷ tỷ. Tỷ tỷ của ngươi đã làm cái gì? Ngay cả cười cũng như có như không,còn Bát gia ngoài mặt mặc dù lãnh đạm nhưng vẫn âm thầm bảo vệ phía sau. Ngày đó đại ca tặng tỷ tỷ một cái bình phong lưu ly, tranh vẽ trên đó rất đặc biệt, không phải là sơn thủy hoa điểu thông thường, mà hoạ cảnh trí thảo nguyên. Lúc tỷ tỷ của ngươi nhìn thấy, đã nhìn ngắm vài lần. Kết quả không bao lâu sau, một cái bình phong vẽ phong cảnh sa mạc Tây Bắc được đưa tới trong phòng tỷ tỷ ngươi. Khiến cho tỷ tỷ lập tức đập vỡ bình phong mà đại ca đưa đến."

Ta thở dài một hơi, không nói được lời nào.

Hai người tựa vào thân cây, trầm mặc một lúc, ta nói: "Ta có thể hiểu được tâm tình của Bát phúc tấn, nhưng nàng cũng không thể vì vậy mà giận chó đánh mèo liên lụy đến tỷ tỷ của ta."

Nàng hừ lạnh nói: "Giận chó đánh mèo? Ngươi thật sự chưa từng thấy cái gì gọi là giận chó đánh mèo đâu. Lấy mưu kế thủ đoạn của tỷ tỷ, cộng thêm gia thế của chúng ta, nếu nàng cố ý muốn đối phó với tỷ tỷ của ngươi, nàng ta còn có thể ở trong phật đường niệm kinh sao? Có điều là "ném chuột sợ vỡ bình" nên không thể ra tay thôi!"

Ta vừa xót vừa tức, nói: "Tỷ tỷ của ta là con chuột, vậy Bát gia cũng là con chuột, tỷ tỷ của ngươi cũng không thoát được!"

Nàng trừng mắt nhìn ta, ta cũng nhìn lại nàng, hai người nhìn nhau một hồi, đều "phù" cười một tiếng. Nàng quay đầu nói: "Cho dù là tượng đất cũng có ba phần tức giận, huống chi tỷ tỷ là người tâm cao khí ngạo như vậy? Tỷ tỷ đã cố gắng kiềm chế bản thân lắm rồi!"

Ta khẽ thở dài: "Ngươi nói ta đều hiểu, nhưng đó là tỷ tỷ của ta, thấy nàng chịu uất ức, mặc kệ chuyện lớn hay nhỏ, ta đều cảm thấy khó chịu."

Nàng nói: "Ta hiểu, có điều ức chế cũng đã nói ra, chúng ta sau này hẳn là sẽ không cần gây sự với nhau nữa chứ? Ngươi không cần vừa thấy ta liền né, hắn cũng không vì vậy mà thấy khó xử."

Ta buồn cười nhìn nàng, hỏi: "Hắn? Hắn là ai vậy?"

Nàng cười giận, liếc mắt nhìn nói: "kẹo hồ lô, ngươi là đang giả ngốc đấy à?

Ta "ha ha" cười rộ lên. Thế sự thay đổi, ai có thể nghĩ đến ta cùng nàng cũng có ngày cùng cười với nhau thoải mái như vậy?

Trong tiếng cười của hai người có thể nghe thấy tiếng đàn chim đang bay lượn trên cây, chít chít chiêm chiếp hòa cùng tiếng cười của chúng ta. Nàng đứng thẳng người, hướng ra ngoài bước đi: " Phải trở về rồi." . Ta bước sát theo đằng sau.

Nàng quay đầu lại, một mặt vòng cổ thụ mà đi, một mặt hướng ta cười nói: "Kỳ thật, ta không nghĩ tới ngươi sẽ…".Lời còn chưa dứt, có tiếng trẻ con truyền đến: "Ở nơi nào!"

Ta đang muốn hướng theo tiếng nói nhìn xem là ai, thì một bóng đen lao thẳng tới trước mắt, thắt lưng căng thẳng, rất nhanh đã bị ôm né qua một bên, đầu óc vẫn còn đang tê dại, chợt nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Thập phúc tấn. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh mới phát giác bản thân đã bị Tứ A Ca ôm chặt trong lòng, hai người mặt đối mặt.

Ta ngẩn ngơ nhìn hắn, vẻ mặt hắn cũng là giật mình sững sờ. Ngưng mắt nhìn nhau một hồi, rồi cũng đều chợt tỉnh ra, ta vội vàng thoát ra khỏi lòng hắn, hắn cũng nhanh chóng buông tay.

Tinh thần vẫn còn hoảng hốt, vô thức đánh giá bốn phía. Trên thân cây ghim một mũi tên Bạch Vũ , đuôi tên còn đang rung rung. Thập phúc tấn được Thập a ca ôm nằm úp sấp trên mặt đất, Thập a ca mang vẻ hoảng sợ đỡ phúc tấn đứng lên.

Hoằng Thời đứng ngơ ngác ở đằng xa, tay cầm cung tên, mặt tái nhợt đi. Dưới chân hắn có hai thái giám đang run run quỳ ở đó .

Sau khi Thập phúc tấn đứng lên, một mặt vỗ y phục, một mặt tức giận hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Thập a ca ba phần hoảng ba phần sợ, mang theo oán khí trừng mắt nhìn Hoằng Thời, cố nén tức giận nói: "Nếu như không phải ta trùng hợp đến tìm người thì không biết ngươi đã gây ra hoạ gì nữa?"

Thái giám quỳ tiến lên, một mặt liên tục dập đầu, một mặt trả lời: "Nô tài đáng chết! Chủ tử vì bắn chim nên đuổi đến nơi này, nô tài vốn phải cẩn thận hơn, nhưng không lưu ý tới có người ở phía sau thân cây,càng không ngờ đến phúc tấn đột ngột đi ra, không kịp nhắc nhở chủ tử, làm phúc tấn kinh hãi. Nô tài đáng chết!"

Tứ a ca nhìn Hoằng Thời lạnh giọng trách mắng: "Còn muốn đứng ngây ra đó bao lâu nữa?"

Hoằng Thời giật mình, bước lên quỳ rạp trước mặt thập phúc tấn, dập đầu tạ lỗi. Tứ a ca nhìn Hoằng Thời quỳ trên mặt đất, nghiêm giọng nói: "Làm việc cũng không chịu xem xét trước sau rõ ràng, chỉ biết một mực*tham công cầu trướ*c.

Thập phúc tấn hướng Tứ a ca thỉnh an rồi nói: "Hoằng Thời cũng không phải cố ý, cũng không làm bị thương ai, trẻ con ham chơi cũng không có gì đáng trách."

Tứ A Ca nói: "Phúc tấn mặc dù không so đo, nhưng phạt thì vẫn phải có ". Dừng một chút, quát lên: "Còn không dập đầu tạ ơn!".Hoằng Thời gấp rút hướng Thập phúc tấn dập đầu rồiđứng dậy, vụt chạy biến đi.

Tứ a ca lại nói với thái giám đang quỳ trên đất: "Trở về tìm quản gia lĩnh phạt.".Thái giám vội dập đầu, đứng lên khom người lui bước rời đi.

Ta đứng yên ở đó, nhìn vào một màn trước mắt nhưng tâm tư đều đã đặt ở nơi khác. Chợt thấy một bàn tay xuất hiện quơ quơ trước mặt mới hồi phục lại tinh thần . Thập a ca lo lắng hỏi: "Bị dọa sao?"

Ta vội cười nói: "Không sao đâu, chỉ là bị giật mình một chút mà thôi."

Thập phúc tấn cười nói: "Làm sao mà mỗi lần cùng ngươi ở chung một chỗ đều có chuyện xảy ra vậy? Còn

tưởng rằng lần này sẽ khác chứ!"

Thập a ca kinh ngạc nhìn về phía Thập phúc tấn, Thập phúc tấn trợn mắt liếc hắn nói: "Có gì mà ngạc nhiên? Ta không thể cùng Nhược Hi nói đùa sao?"

Sắc mặt Thập a ca ngượng ngùng, lại có vài phần vui sướng, ngây ngốc nhìn Thập phúc tấn. Thập phúc tấn bị hắn nhìn chằm chằm đến đỏ mặt, đứng lên, xoay mặt đi. Ta "phù" một tiếng bật cười, sắc mặt Thập a ca càng thấy ngượng ngùng, gãi gãi đầu nói: "Ta đi trước!". Nói xong hướng Tứ a ca vội vã hành lễ, bước nhanh đi. Ta hướng Thập phúc tấn khom mình hành lễ cười nói: "Phúc tấn còn không đuổi theo à? Khẳng định là đứng chờ ở phía trước đó!". Thập phúc tấn cáu giận liếc ta, hướng Tứ a ca hành lễ cáo lui, chậm rãi bước đi, nhưng càng chạy bước chân càng nhanh, dần dần biến mất trong tầm mắt.

Tứ a ca cất bước đi, ta gọi lại nói: "Ta có lời hỏi chàng.". Hắn ngừng cước bộ, vẫn không xoay người lại, ta đi vòng đến phía trước, nhìn hắn hỏi: "Tại sao?"

Hắn trầm mặc một lúc lâu, thoáng cười khổ nói: "Tại sao ư? Chính ta cũng không biết tại sao? Đến lúc tỉnh táo lại thì ta đã làm như vậy rồi."

Ta nhìn mũi tên Bạch Vũ ở trên thân cây, trong lòng chợt thấy ấm áp, vừa vui lại vừa đau xót , cảm giác được thì ra bản thân vẫn có hạnh phúc. Trong tích tắc đó hắn đã lựa chọn lấy thân che cho ta. Chỉ là trong nháy mắt, nhưng cũng đã đủ rồi!

Hắn lạnh lùng nói: "Nàng không cần suy nghĩ nhiều, nếu cho ta thời gian suy nghĩ, khẳng định ta sẽ không mạo hiểm làm như vậy."

Ta thu hồi ánh mắt, cười cười nói: "Ta chỉ biết là chàng đã làm rồi!". Ánh mắt hắn nặng nề nhìn ta một hồi, rồi từ bên cạnh ta bước nhanh bỏ đi.

Ta xoay người cười nhìn bóng lưng của hắn, đợi cho thân ảnh biến mất không thấy mới đi tới bên đại thụ, nhẹ nhàng mơn trớn mũi tên: "Cám ơn mày, nhờ mày đã giúp ta rốt cuộc hiểu và tin được một số việc."

Thử nhổ tên ra nhưng vì nó đã ghim sâu vào thân cây nên không hề nhúc nhích. Định đi tìm cái đục nhỏ nhưng lại sợ ngộ nhỡ sau khi bỏ đi nó sẽ bị người khác nhổ mất, đành một mặt cố gắng rút tên ra một mặt nhìn quanh. Loay hoãy mãi đến khi thấy một thái giám từ xa xa đi đến bèn vội vàng gọi lớn. Hắn giúp đỡ một hồi cũng vẫn không nhổ ra được, đành vội vã đi tìm cái đục. Hai người xoay xở hồi lâu cuối cùng cũng lấy được mũi tên ra.

Ta vui sướng nói: "Thật sự cảm ơn ngươi.". Có ý muốn cám tạ hắn bằng chút bạc, nhưng trên người lại không có đồng nào, đành phải hỏi: "Ngươi ở cung nào?". Hắn cười trả lời rõ ràng, ta sau khi ghi nhớ, cầm mũi tên xoay người đi.

---

1 Khách Nhĩ Khách (Khalkha) Mông Cổ hoặc mạc bắc Mông Cổ, nằm ở phía bắc sa mạc Go bi, thuộc về Ngoại mông cổ hay nước Mông Cổ hiện nay, có 3 bộ lạc lớn là Thổ Tạ Đồ Hãn, Xa Thần Hãn và Trát Tát Khắc Đồ Hãn.

2 **明断是非，定取舍**；**慧力不**灭，知虚妄
phán đoán sáng suốt thị phi, tự biết lấy hay bỏ;.

3 **戎行**亲莅制机宜
沐浴风霜总不辞
随侍晨昏依帐殿
焦劳情事尔应知
Hành quân xử lý tuỳ cơ ;
Tắm nắng dầm sương chẳng nề hà
Sớm tối theo hầu bên trướng
Lao khổ ai nấyđều hay

4 Lan Lăng Vương tên là Cao Trường Cung (高長恭), lại có tên là Cao Hiếu Quán (高孝瓘), là cháu của Cao Hoan (高歡) – một vị đại thừa tướng phong lưu anh hùng khởi nghiệp từ bàn tay trắng, một vị đại thần của Đông Nguỵ. Sau khi ông mất, trưởng tử của ông là Cao Trừng (高澄) tiếp tục lên làm quyền thần thời Đông Nguỵ. Cao Trừng rất sáng suốt trên mảng chính trị, nhưng vào năm 29 tuổi thì lại chết trong tay của bọn nô lệ, để lại sáu đứa con nheo nhóc; trong đó, người con thứ tư đã trở thành Lan Lăng vương được truyền

danh ngàn đời nay. (Cao Trừng định cướp ngôi Đông Ngụy thì bị hành thích chết.. Năm sau, Em Trừng là Cao Dương cướp ngôi Đông Ngụy, thành lập ra nhà Bắc Tề).
Cao Trường Cung rất kiêu dũng thiện chiến. Tương truyền rằng, vì chàng có vẻ ngoài rất dịu dàng đẹp đẽ, không đủ làm cho kẻ địch khiếp sợ, nên mỗi lần ra trận đều phải đeo chiếc mặt nạ dữ tợn vào. Đời sau có một câu chuyện nổi tiếng kể lại rằng: một lần đi cứu viện Lạc Dương – Lạc Dương là thành phố quan trọng của thời Bắc Tề, lúc đó, Lạc Dương vấp phải sự vây hãm của 10 vạn quân Bắc Chu, Bắc Tề Vương lập tức cử các tướng quân và binh sĩ đến giải cứu, Lan Lăng Vương đích thân đưa 500 kỵ binh tinh nhuệ xông vào phá vỡ vòng vây, áp sát đến tận thành Lạc Dương(Kim Dung thành nằm ở góc Tây Bắc của thành Lạc Dương) hợp với lực lượng canh giữ nội thành, hai lực lượng đồng tâm hiệp lực mở trận tấn công dữ dội vào quân địch, nhờ đó đã bẻ gẫy quân đội của nước Chu, khiến Lạc Dương thoát khỏi vùng vây của địch.

4 Trích từ Bắc Tề sử.

85

Ngày hai mươi tháng mười một, ngày giỗ Lương Phi nương nương, ngày hai mươi mốt ta mới dám đi tế điện, cắt hai nhánh trúc xanh đặt trước cửa cung của nàng.Vật đổi sao dời, tĩnh lặng mà nghĩ, chợt cảm giác được sự ra đi sớm của nàng, âu cũng có thể xem là một chuyện tốt. Lúc nàng chưa mất, mặc dù Khang Hi có e dè thực tâm của Bát a ka,nhưng mọi biểu hiện đều khá tốt. Nếu để nàng tận mắt chứng kiến Bát a ka mỗi ngày đều bị Khang Hi chán ghét, e là phải chịu nhiều thống khổ.

Đang nghĩ vẩn nghĩ vơ, chợt nghe có tiếng người nói chuyện, vội vàng mau lẹ vọt đến phía sau một bên bức tường lẩn trốn. Chừng một lúc sau, nghe được tiếng bước chân đi đến trước cửa cung, Giọng nói của Thập Tứ a ka, "Trúc xanh nằm trên mặt đất này không giống với người tiện tay quăng ở đây, là có ý bày ra ở chỗ này rồi.". Hồi lâu không có động tĩnh gì, Bát a ka nhàn nhạt nói: "Trên lá trúc còn đọng sương, xem ra nàng vừa mới đi chưa được bao lâu." Thập Tứ nói: "Người nào chịu ân huệ nương nương lén lút đặt cũng không biết rõ được, nàng bây giờ chưa chắc đã có lòng ấy."

Thập Tứ tại sao lại nói như thế?Nhưng mà như vậy cũng tốt.Lại yên tĩnh không một tiếng động, qua một hồi lâu, nghe được Thập Tứ nói: "Bát ca, hôm qua mới ở trước mộ nương nương quỳ lâu như vậy, hôm nay lại đau buồn khó đè nén, nương nương dưới suối vàng nếu biết, cũng không muốn huynh cứ mãi như vậy mà làm tổn hại đến thân thể mình đâu." Lặng yên qua một hồi, bát a ka thở dài nói: "Quay về thôi!".

Tiếng bước chân hai người dần xa, trong yên lặng, ta lại đứng một hồi, đi đến cửa, đứng lặng lẽ cả buổi, mới chậm rãi quay về.

…

Đến kì mai nở, năm Khang Hi năm mươi ba cũng lặng lẽ đến.

Ta đang sai bảo hai tên thái giám tay cầm rìu và dao, Thập Tứ a ka xa xa tiến đến, chúng ta hướng về phía hắn thỉnh an. Hắn cười hỏi: "Ngươi đang làm cái gì vậy ?Cái giá đỡ lớn như thế?" Ta trả lời: "Chiết hoa mai." Hắn cười nhạo nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi dự định chặt cả cây mai xuống đó chứ!"

Ta sai hai tên thái giám dẹp thang đi, nghiêng đầu nói: "Đây là ngươi kiến thức nông cạn ,bình thường chưng mai chỉ là đặt trên mấy cái án,khổ lọ có hạn.Nhưng cái lọ của ta bây giờ lại rất lớn, không như thế này thì sao có thể hợp với cái lọ ấy?" Hắn nói: "Lọ lớn thì có hơi thô, không chắc cắm mai vào đã hợp." Ta cười hỏi: "Vậy cái lọ mà cuối năm ngoái Lưu Cầu [1] tiến cống thì sao?"

Thập Tứ suy nghĩ một chút cười nói: "Uhm hợp. Tuy lớn nhưng kiểu dáng tao nhã, màu sắc trong suốt thanh thoát, ngay đến hoàng a mã cũng rất yêu thích,sau khi được tiến cống, vẫn luôn bày suốt trong phòng,ngày ngày thưởng ngoạn, chủ ý này của hoàng a mã thật là mới mẻ khác biệt."

Ta cười nói: "Không phải ý kiến hoàng thượng, là chủ ý của ta." Nói xong, hai bàn tay các ngón di lại tạo thành một cái khung hình, hé mắt từ khung hình tay nhìn về phía hoa mai, khoa tay múa chân mãi, mới quyết định, hai tên thái giám lật đật theo lời chặt bỏ.

Lại đi tìm một cái cây khác vừa vặn như cây mai này, ta một mặt kiểm tra xem xét, một mặt hỏi Thập Tứ vẫn liên tục đi theo một bên: "Ngươi không vội đi công chuyện gì sao?" Hắn nói: "Không có công chuyện gì,vội tới hoàng a mã thỉnh an, dù sao cũng tiện đường,đi cùng ngươi một đoạn. Chỉ có điều Noãn Các lớn chừng đó, đủ để một cây, hai cây trái lại không được đẹp."

Ta nói: "Một cây dự tính tặng cho hoàng thái hậu. Hoàng thượng mấy ngày nay sớm đã nói "Nên đem một lọ đến Từ Ninh Cung", bây giờ mà mang theo một cây mai để tặng kèm không phải đẹp hơn sao?" Ta chỉ vào một cây mai hỏi: "Cây mai này được không?" Hắn nhìn kỹ nói: "Cây phía sau được hơn." Ta nghiêng đầu nhìn một hồi nói: "Cây phía trước cành nhánh phân kỳ càng thêm xinh đẹp nho nhã; cây phía sau cành nhánh lại đơn vót như bút, càng thêm khỏe mạnh kiên cường." Cân nhắc mãi mới nói: "Chọn cây phía sau kia nhé!"

Ta cười nói: " Cây này, ta nhất thời không biết phải chọn lấy như thế nào, thỉnh Thập Tứ gia chọn giúp." Hắn cười không lên tiếng, lặng lẽ nhìn 1 hồi, sai bảo thái giám cắt như thế nào.

Hai tên thái giám mỗi người khiêng một cây bám gót theo sau, đi tới trước Càn Thanh cung, để cho hai người bọn chúng đứng đợi bên ngoài, ta theo sau Thập Tứ đi vào Noãn Các.

Sau khi hai người thỉnh an, ta cúi người hướng về phía Khang Hi nói: " Nô tỳ có chặt được hai cây hồng mai, định chưng vào trong hai cái bình đặt tại đây,khi hoàng thượng phê duyệt tấu chương, khi ngắm bình còn có thể ngắm cả mai nữa, bình mai "tương đắc ích chương [Hợp nhau càng thêm rực rỡ]"

Khang Hi đưa mắt nhìn cái lọ nói: "Cứ thế đi!" Ta sau khi hành lễ, vội vàng căn dặn thái giám đổ nước, cắm mai.

Khang Hi đứng dậy bước đi thong thả nhìn một hồi, cười chỉ vào một lọ bên trái nói: "Hai cây đều chọn không tệ, nhưng trẫm lại thích cây này hơn." Thập Tứ a ka cười liếc nhìn ta, ta cười trả lời: "Nô tỳ không dám tự nhận công lao, cây này là Thập Tứ a ka chọn ạ!" Khang Hi liếc mắt nhìn Thập Tứ a ka nói: "Chỉ có điều hai cây mai cùng cắm trong phòng, chiếm chỗ chật chội, trái lại làm giảm đi sự thanh khoáng cao dật của mai."

Thập Tứ a ka nói: "Hoàng tổ mẫu cũng rất yêu thích hoa mai, không bằng đem một lọ qua bên đó." Khang Hi thở dài nói: " Trẫm nhất thời quên mất! Rất có lý!" Lý Đức Toàn bên cạnh vội vàng gọi người chuẩn bị giá.

Lý Đức Toàn khom người hỏi: "Vạn tuế gia, đem lọ nào đi ạ?" Khang Hi cười chỉ cây mà ta chọn. Lý Đức Toàn vội vàng sai người mang ra ngoài.

Khang Hi từ trên bàn cầm lên một cuốn sổ đưa cho Lý Đức Toàn, nói với Thập Tứ: "Ngươi nhìn thử xem." Thập Tứ vội vàng tiếp nhận, một lát sau, trả lại cho Lý Đức Toàn, Khang Hi hỏi: "Nên cấm hay không?" Thập Tứ nói: "Theo nhi thần thấy, hộ bộ xin cấm món tiền nhỏ, đúng là không cần thiết.Việc nếu lợi cho dân, dân tất hưởng ứng; nếu không lợi cho dân, cho dù pháp luật có cưỡng chế, cũng không thể dài lâu." Khang Hi gục gặc đầu nói: " Bất cứ việc gì tất mong tiện cho dân, nếu không tiện cho dân, mà chỉ có ngôn hành pháp luật, dù cấm nghiêm khắc cũng nào có ích gì?" Vừa nói vừa gạt tấu chương qua một bên đã hoàn thành.

Ta đứng một bên, hiện tại Khang Hi hẳn là rất yêu mến Thập Tứ a ka. Cha con tính tình tương đầu, chính kiến cũng thường tương hợp. Nghĩ đến đây, trong lòng chợt thấy bất an, Ngọc Đàn bưng trà đến, ta vội nén suy tư, tiến lên nhận lấy, đổi lấy trà đã hơi nguội trên bàn Khang Hi.

Thái giám đem tặng hoa mai đã quay trở về, tiến vào hồi báo: "Hoàng thái hậu trông thấy hoa và cái lọ, vui vẻ vô cùng, vội phái người đi thỉnh các vị nương nương đến cùng thưởng thức. Còn trọng thưởng chúng nô tài, tiện thể gởi lại lời "Đa tạ tấm lòng hiếu thảo của hoàng thượng!" " Khang Hi cười gật đầu, phất tay ra hiệu hắn lui ra.

---

1 Vương quốc Lưu Cầu là một vương quốc độc lập thống trị phần lớn quần đảo Lưu Cầu từ thế kỷ 15 đến thế kỷ 19. Các vua xứ Lưu Cầu thống nhất đảo Okinawa và mở rộng vương quốc đến quần đảo Amamingày nay là tỉnh Kagoshima, vàquần đảo Yaeyama gần Đài Loan.

86

Xuân qua hạ đến, trong lúc thời gian trôi qua, tình hình trên triều đình dần biến chuyển theo hướng rõ ràng. Trừ tam a ka vẫn luôn được Khang Hi tin cậy như trước tham dự định đoạt triều sự, Thập Tứ a ka càng lúc càng được Khang Hi xem trọng, các triều thần cũng theo đó bắt đầu xem chừng thái độ, từ từ bắt đầu phụ họa theo Thập Tứ a ka. Bát a ka thái độ thân hòa như cũ, phong độ nhanh nhẹn, Thập Tứ a ka mọi việc cũng lấy Bát a ka làm đầu, nhưng Bát a ka đối mặt với Khang Hi khác hẳn thái độ bất đồng, trong lòng rốt cuộc suy nghĩ như thế nào, ta lại đoán không ra, cũng không muốn đoán. Tứ a ka dường như tất cả mọi chuyện đều không can hệ đến mình, cái gì cũng làm như không biết, mỗi ngày vội tới thỉnh an Khang Hi, bàn luận rất ít đề cập tới quốc sự, thanh tâm quả dục chẳng ai hơn hắn.

Tháng tám khi gió thu thổi, Khang Hi vi hành biên cương, để Thập Tứ a ka ở lại kinh thành giải quyết chuyện triều sự, Tam, Tứ, Bát, Thập ngũ, Thập lục, Thập thất a ka hộ giá. Thập ngũ, Thập lục, Thập thất a ka đối với việc cạnh tranh ngôi vị hoàng đế tịnh không có hứng thú, cũng không có năng lực này. Tứ a ka không nằm ngoài một kiểu hình tượng cư sĩ nhảy thoát hồng trần. Tam a ka mặc dù đối với ngôi vị hoàng đế cũng có lòng, nhưng vẫn luôn xem chừng thái độ. Bát a ka bị vây bởi cường lực của Khang Hi bị áp chế, hành sự cẩn thận hạ mình rất nhiều. Tứ a ka và Bát a ka hai bên đối với nhau giống như các huynh đệ khác, không nửa điểm khác thường, thanh đạm như nước y như cũ , ấm áp như gió xuân y như cũ. Nhất thời nhìn lại, vẫn lại hòa thuận vui vẻ, mọi việc không phân tranh.

Tá Ưng và Mẫn Mẫn năm nay không đến, Ngọc Đàn trước khi đi chợt bị cảm phong hàn, đành phải ở lại kinh thành.Doanh địa lớn như vậy ta rốt cuộc ngay đến một người để chuyện trò cũng không có.

Nằm trên cỏ, nhìn bầu trời ngập sao, tâm tư rối ren. Tứ a ka đối với ta từ trong ra ngoài lãnh đạm xa cách, Bát a ka nét mặt dù ôn hòa, nhưng bên trong cũng lạnh đến thấu xương, hai người kỳ thực "thù đồ đồng quy" [khác đường cùng đích]. Trong lòng chua chát, rộ lên cười khổ.

Con ngựa bên cạnh hí lên một tràng dài, ta kinh sợ, ngồi phắt dậy, nhìn khắp nơi xung quanh. Cách đó không xa một người nghe thấy tiếng ngoảnh lại, vừa chứng kiến ta đang bò dậy trên mặt đất, hai người chạm phải mắt nhau, hắn xoay người chạy đi.

Ta thoáng chốc cảm thấy vô cùng tủi thân, nhất thời xúc động,chạy đuổi theo, ngăn Tứ a ka lại hỏi: "Ta là hồng thủy mãnh thú sao? Chàng tại sao lại…". Đang nói, trong lòng đau nhói, chợt cảm thấy mình đang làm cái trò gì vậy? Không có kết quả, hà tất dây dưa? Lắc đầu, không hề liếc mắt nhìn hắn một cái, ngang qua hắn bước nhanh đi, đi tới bên cạnh ngựa, con ngựa hướng về phía ta thở phì phì, dùng đầu dụi vào ta, ta đưa tay ôm lấy cổ ngựa, đầu gục trên lông bờm, nước mắt im ắng rơi.

Một người một ngựa ôm nhau rất lâu, con ngựa hết kiên nhẫn vùng lên, định thoát khỏi ta, ta buông nó ra, lẩm bẩm nói: "Ngay cả ngươi cũng ghét bỏ ta!" Phía sau một tiếng thở dài nhẹ, ta nháy mắt toàn thân cứng như cột đá, trong lòng nhè nhẹ dâng lên niềm vui sướng, nhưng cũng nhè nhẹ đau khổ.

Chậm rãi xoay người lại nhìn hắn, hắn dừng mắt ở ta, đưa tay giúp ta lau đi những giọt nước mắt còn chưa ráo, ta nhất thời không nén lòng được, nhào tới trong lồng ngực hắn bắt đầu khóc. Cơ thể hắn cứng ngắc, hay cánh tay ôm ghì lấy ta.

Trong lòng tủi thân đau khổ cũng dần tan, lý trí từ từ quay trở về, hiểu rõ bản thân không nên như vậy,nhưng nhất thời lại lưu luyến ôm chặt hắn như thế này, trong lòng nhiều lần đấu tranh, chợt thấy được sự tình đã tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa, ta bây giờ cái gì cũng không có,ta còn cân nhắc rồi cân nhắc mãi để làm gì? Nhón chân hôn lên má hắn, cơ thể hắn cứng đờ, ta ghé sát một bên tai hắn êm ái nói: "Ta bây giờ còn chưa quên được chàng! Cũng không cho phép chàng quên ta!"

Nói xong, tâm tình thực sự rất tốt, nguyên lai đây mới là ý nghĩ thật sự trong tận sâu đáy lòng của ta. Cho dù chàng không thể lấy ta, cũng không cho phép chàng quên ta! Chí ít cũng không cho phép chàng quên ta trước khi ta quên chàng! Ta biết bản thân mình ích kỷ tùy hứng, nhưng chúng ta chỉ có một chút nhớ thương ở sâu trong tâm khảm này là còn có thể dành cho nhau.

Hắn ngưng mắt nhìn ta một hồi, thản nhiên nói: "Ban đêm sương dày, chân nàng không thể bị nhiễm lạnh, nhanh chóng trở về đi!" Nói xong xoay người bước nhanh rời đi. Chân ta không thể bị nhiễm lạnh? Chàng làm sao biết? Nhìn bóng lưng hắn, trong lòng len lỏi một chút dư vị ngọt ngào.

Nhặt chiếc áo choàng trên mặt đất, dắt ngựa, đi theo xa xa phía sau hắn, hắn vẫn không quay đầu lại một lần, nhưng bước chân lại chầm chậm, phối hợp với nhịp chân của ta, để ta không đến mức bị rơi lại quá xa.

Cách một cự ly nhất định, hai người một trước một sau, đều tự mình trở về doanh địa.

…

Lương Phi qua đời đã tròn hai năm, ngày giỗ mau tới, Bát a ka hướng về phía Khang Hi xin chỉ lui về, nói muốn đi tế điện vong mẫu. Khang Hi chuẩn sở thỉnh của hắn, Bát a ka dẫn người tự động rời khỏi.

Không lâu sau khi hắn đi, Khang Hi ra lệnh dỡ trại quay về kinh. Lần vi hành này Khang Hi thu hoạch khá lớn, các vị a ka cùng đại thần đều ra sức tán dương: "Hoàng thượng oai phong không giảm so với trước kia, chúng thần không thể sánh bằng!",người già bao giờ cũng thích người khác tán dương mình trẻ trung khỏe mạnh, Khang Hi cũng không ngoại lệ. Tin "Long tâm đại duyệt" [vua có tin mừng lớn], do đó ngày hai mươi sáu tháng mười một, đi tới hành cung nghỉ ngơi hồi phục một thời gian, đặc biệt tổ chức yến tiệc, quân thần cùng chung vui.

Mọi người đang đàm tiếu không ngừng, Vương Hỉ tiến vào tấu: "Bát bối lặc gia phái người đến thỉnh an hoàng thượng!" Khang Hi cười lớn khi bọn họ tiến vào.

Một lão thái giám và một người trẻ tuổi cầm theo một cái lồng chim to được bao phủ bởi một miếng vải đen tiến vào. Quỳ xuống hướng về phía Khang Hi hồi báo: "Bối lạc gia hướng Hoàng thượng cung thỉnh thánh an! Vì không kịp tới, bối lặc gia có nói "ở tại suối nước nóng cung kính đợi hoàng thượng cùng quay về kinh" , đặc biệt lệnh cho chúng nô tài mang đến hai con Hải Đông Thanh [một loại chim ưng], dâng lên cho hoàng thượng."

Khang Hi nghe xong cười nói: "Hiếm thấy hắn có lòng hiếu thảo như vậy,mở ra xem nào." Hai người dập đầu, tháo thắt dây thừng, dự định vén màn.

Tam a ka cười phụ họa nói: " Lễ vật Bát đệ đem đến này phải là cực kỳ có lòng, hoàng a mã cách đây không lâu mới vừa viết thơ "Hải Đông Thanh", khen "vũ trùng tam bách hữu lục thập, thần tuấn tối sổ Hải Đông Thanh. Tính bỉnh kim linh hàm hỏa đức, dị tài thượng ánh dao quang tinh" [lông trùng ba trăm sáu mươi, thần khí anh tuấn đứng đầu kể ra chỉ có Hải Đông Thanh. Tính vững như linh khí vàng ngậm trong lửa, dị tài chiếu sáng như sao Dao Quang [chòm sao Đại Hùng]…" Tam a ka đang lanh lảnh tụng thi bỗng nhiên đóng băng.

Cả sảnh đường trong nháy mắt yên vắng như chết, người người khí sắc trắng bệch. Ta nhoài về phía trước trừng mắt nhìn vào trong lồng, con chim Ưng thoi thóp gần như chết, trong đầu trống rỗng, tim gần như ngừng đập. Sau đó, tim thình thịch điên cuồng, dường như muốn bung ra khỏi lồng ngực, quá mức kinh hãi hoảng hốt, cuối cùng hoàn toàn không dám nhìn tới sắc mặt Khang Hi.

Trong sợ hãi, thời gian trôi qua có phần chậm chạp, kì thực chẳng qua chỉ là một hồi, nhưng như thể đã lâu thật lâu vậy, trong một thời gian ngắn mà ta có cảm giác mình đã nhìn chằm chằm Hải Đông Thanh cả một thế kỷ. Một tiếng nổ vang trời, mấy cái bàn trước người Khang Hi bị ném đi trên mặt đất, theo từng tiếng binh binh binh binh chén bàn lăn lông lốc ra đất, cả phòng mọi người đều quỳ xuống. Mọi khi Khang Hi cũng có lúc nổi giận, nhưng chưa bao giờ tức giận đến mức thở gấp như thế này, một lượt các vị a ka và đại thần tấu khuyên "Hoàng thượng bớt giận",làm nguôi ngoai Khang Hi. Bây giờ đầy người quỳ trên mặt đất nhưng rốt cuộc không một ai dám lên tiếng khuyên giải.

Khang Hi dù có độ lượng, nhưng đem đến một con chim Ưng đã chết ẩn sau đó là một ngụ ý, thật có gan lớn, miệng mồm khéo léo như lưỡi gà của các đại thần cũng không dám hó hé một tiếng nào.

Ta quỳ trên mặt đất, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, Bát a ka tuyệt đối sẽ không làm điều này! Tuyệt đối không! Tuy Khang Hi không thích hắn,nhưng hắn tuyệt đối không nguyền rủa Khang Hi chết. Quan trọng nhất hắn tuyệt đối sẽ không hành xử ngu xuẩn như vậy.

Khang Hi từng từng chữ nghiến răng nói với tùy tùng của Bát a ka đang quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy: " Trở về nói lại với hắn "Từ nay trẫm cùng Dận Tự, phụ tử ân đoạn nghĩa tuyệt!" ", hai người thân thẳng dậy, vẫn còn run rẩy, chưa có phản ứng lại, Khang Hi gầm lên: "Cút!" Hai người kinh hãi vô cùng, sau khi dập đầu, châm nam đá chân chiêu mà chạy nháo nhào.

Sức lực toàn thân ta bị câu nói của Khang Hi hoàn toàn rút cạn, yếu ớt quỳ rạp trên mặt đất, mộng đế vương của hắn đến đây đã chặt đứt! Hoàn toàn chặt đứt…Với kết cục phụ tử bất hòa.

Khang Hi quét mắt một vòng các a ka cùng đại thần đang quỳ trên mặt đất, lệnh cho Lý Đức Toàn chuẩn bị bút mực truyền chỉ, Tam a ka thay mặt biên chép, Khang Hi chậm rãi nói: "Dận Tự được sinh bởi "tân giả

Khố tiện phụ", thuở nhỏ tâm lớn nham hiểm. Trước kia trẫm sinh bệnh, chư đại thần tấu bảo vệ cho Bát a ka, trẫm không biết phải làm sao, không thể sắc lập cho Dận Nhưng,trong vòng vài năm, cực kỳ phiền muộn. Nhưng Dận Tự vẫn vọng tưởng đến những ý nghĩ ban đầu đó, cùng loạn thần tặc tử kết thành bè đảng,bí mật hành động hiểm gian,nói tuổi trẫm đã già nua, năm tháng không còn nhiều, đến mức không kiêng dè gì nữa, y từng khiến người khác phải bảo vệ, ai dám tranh chấp? Liền cho là có thể mãi được bảo vệ không lo sợ vậy thay…"

Tân giả khố tiện phụ?Năm ấy người sủng hạnh nữ tử mỹ lệ ôn nhu kia là ông, hôm nay mắng độc nàng như thế cũng là ông. Ta nghe thấy trong nháy mắt lại cảm thấy hoang đường nực cười.Miệng vàng lời ngọc, giấy trắng mực đen,ngay cả một cơ hội cũng không để cho Bát a ka được giải thích, một bản thánh chỉ, chặn kín mọi con đường thoát của Bát a ka. Ta lướt nhanh những vị đại thần đầu vẫn dán mặt đất, các ngươi miệng lúc nào cũng tán dương "Bát hiền vương", đưa hắn lên đỉnh cao ngọn sóng, hôm nay lại không một người nói hộ một câu nào.

"…Trẫm lo sợ sau này, tất có hành động cẩu trệ, dựa vào kỳ ân, dấy binh cấu kết, bức trẫm nhường ngôi vị xác lập cho Dận Tự, nếu quả như vậy, trẫm chỉ có con đường ngậm cười mà chết thôi. Trẫm hết sức phẫn nộ, đặc biệt nói lý lẽ với các ngươi, chúng a ka đều niệm Trẫm từ ân, tuân chỉ của Trẫm,mới hợp lý lẽ của bề tôi. Nếu không, Trẫm sau này khi lâm chung,tất có đem thân thể Trẫm đặt ở Càn Thanh cung,rồi ngươi hẵng cầm dao tranh đoạt tất cả cũng…"

Nghiến răng một cái,tâm hỗn tạp, muốn đứng dậy hướng về phía trước, Vương Hỉ bên cạnh nhanh chóng níu ta lại, thấp giọng nói: "Tỷ còn có a mã và huynh đệ tỷ muội. Bọn họ cũng không phải là hoàng tử hoàng tôn." Ta nhìn chăm chăm hình bóng Khang Hi, tâm tư trong đầu hỗn độn, cơ thể vươn thẳng lạnh rùng mình, hắn cúi đầu nói: "Tỷ tiến lên, sẽ chỉ làm hoàng thượng càng căm ghét Bát gia, thậm chí hoài nghi tỷ là con cờ ngài ấy đặt bên cạnh hoàng thượng ngày đêm theo dõi, ấy cũng là trọng tội." Tim hoàn toàn đông cứng, cúi đầu nhắm chặt hai mắt, nước mắt từng giọt rơi dài.

Bởi vì tâm tình Khang Hi đột ngột thay đổi, bầu không khi bỗng trở lên lạnh lẽo, sự vui vẻ ban nãy đã tiêu tan, không còn chút nào sót lại. Ngũ a ca, Thập Tứ a ca tiến đến tiếp giá, cả hai đều thận trọng, dè dặt từ lời nói đến việc làm.

Ngũ a ca thận trọng trả lời: "Bát đệ bị bệnh ở suối nước nóng, phái người đi hỏi thăm đều từ chối gặp mặt. Những người hầu khác đều đã bị điều đi, chỉ để lại mấy người vẫn thường hầu hạ hằng ngày. Hôm nay đang trên đường hồi kinh."

Khang Hi hỏi Thập Tứ: "Ngươi có phái người qua đó không?"

Thập Tứ trả lời: "Nhi thần có phái người đi thăm nhưng Bát ca cũng tránh né không gặp."

Khang Hi lạnh lùng nói: "Có tật giật mình, hành tung cũng lén lút. Trẫm không yên lòng hắn. Dận Trinh, ngươi tự mình đi dẫn hắn về!".Thập Tứ khom người nhận lệnh. Khang Hi truyền lệnh khởi giá hồi cung. Ta trừng mắt nhìn Thập Tứ đang khom người cung tiễn Khang Hi vài lần rồi cũng lên xe .

Sau khi Bát a ca cùng Thập Tứ hồi kinh, bị bệnh nằm ở nhà. Thường ngày khi có hoàng tử bị bệnh, Khang Hi sẽ thăm hỏi, dặn dò thái y luôn nhớ thượng tấu báo cáo bệnh tình, nay thì không buồn hỏi han đến Bát a ca một chút.

…

Ta lo lắng trăm đường, nhưng không thể tránh được chỉ có thể trơ mắt nhìn hết thảy. Vẫn cứ tự thầm hỏi, rốt cuộc là ai làm? Chỉ là càng nghĩ lại càng mơ hồ không có kết quả.

Nghe có tiếng đập cửa bèn đứng dậy ra mở, liền thấy Thập Tứ đang đứng ngoài cửa viện. Ta vốn muốn đóng cửa, hắn liền vươn tay chặn lại, một chân bước vào nói: "Ngươi cho ta vào đi, có gì khúc mắc chúng ta hai mặt một lời nói cho rõ ràng!" .Hai người đều cố chấp nhìn đối phương. Giằng co như vậy cũng không phải biện pháp tốt, ta quay người bước đi, hắn tiến vào rồi đóng lại cửa viện.

Vào đến nhà, hắn mở cửa sổ ra, nói: "Ngươi đang hận ta không đứng ra nói giùm Bát ca sao?"

Chuyện chính ta cũng không làm được, làm sao lại trách ngươi chứ? Suy nghĩ một chút, sắc mặt dần hoà hoãn xuống, thử dò xét hỏi: "Năm đó lần đầu phế thái tử, ngươi vì Bát gia cầu xin, không tiếc lấy cái chết bảo đảm với Hoàng thượng, đến nỗi Hoàng thượng rút đao muốn giết ngươi. Ta không hiểu vì sao lần này ngươi lại từ đầu đến cuối một câu cũng không nói."

Thập Tứ nói: "Năm đó làm như vậy, kết quả giúp được Bát ca sao? Chẳng những không có, ngược lại bởi vì bản thân xúc động, chỉ làm Hoàng A Mã thêm kiêng kỵ sức ảnh hưởng của Bát ca với mấy người huynh đệ chúng ta, không đặt phụ thân lên đầu lại muốn phản theo huynh. Trong thánh chỉ vẫn còn những mắng chửi: "Trẫm chỉ sợ sau này, ắt có a ca hành vi không bằng chó lợn, dựa vào kỳ ân để dấy binh tạo phản, bức trẫm thoái vị chính là Dận Tự". Tội danh như vậy sao có thể khiến Bát ca bây giờ phải chịu thêm lần nữa? Đã qua sáu năm rồi, chẳng lẽ ta vẫn còn là Dận Trinh nông nỗi, làm cho mọi việc rối tung rối mù hay sao? Thêm nữa, chuyện lần này cùng lần trước căn bản không giống nhau, lần trước Hoàng A Mã trách phạt Bát ca, đơn giản là vì bá quan đề cử chọc giận Hoàng A Mã, Bát ca cũng không có phạm sai lầm gì. Nhưng lần này là ngỗ nghịch bất hiếu, nguyền rủa Hoàng A Mã chính là tội lớn."

Hắn trầm mặc một lát, cúi đầu nói: "Thái giám cùng thị vệ dâng ưng đều đã tự sát, với cơ trí của Hoàng A Mã chẳng lẽ nhìn không ra trong chuyện này có nghi vấn sao? Khi định tội Thái tử, đã tra xét suốt nửa năm. Cũng như khi định tội Thập Tam ca, đều là nhân chứng vật chứng đầy đủ, đối chất rõ ràng. Nhưng tại sao giờ Hoàng A Mã ngay cả tra cũng không tra, chỉ bằng một việc đó liền định tội Bát ca chứ? Hơn nữa còn ban bố thánh chỉ, thông cáo cả triều văn võ?" .Ta cau mày lắc đầu.

Thập Tứ không nhìn ta, buông mắt nhìn xuống đất thấp giọng: "Lần thứ hai phế thái tử, là do Trấn Quốc công Cảnh Hi – cậu của Bát phúc tấn tố giác hai đại tội trạng dẫn tới thái tử bị định tội. Lúc ấy liền tưởng rằng do bố cục của bọn ta rất chặt chẽ khiến cho Hoàng A Mã phế đi Nhị ca. Nhưng hiện tại ta mới hiểu được, kỳ thật trong lòng Hoàng A Mã đã sớm chuẩn bị phế thái tử rồi, chúng ta nhọc lòng sưu tầm chứng cớ tố giác Thái tử chính là thuận ý Hoàng A Mã. Hoàng A Mã chỉ là đúng lúc cho bọn ta mượn lực cùng lý do chính đáng để bắt đầu điều tra Thái tử. Dần dần Hoàng A Mã càng già, trải qua chuyện của Thái tử đã oán hận đến cùng cực việc triều thần kết đảng, luôn nghi ngờ sẽ có người bức vua thoái vị soán ngôi. Vẫn đều hành xử như

một vị vua nhân từ vậy mà Hoàng a mã đối xử với người trong Thái tử đảng không có một điểm lưu tình, Tề Thế Vũ bị đóng đinh sắt khi còn sống, Thác Hợp Tề bị nghiền xương thành tro, không được thu táng. Những người khác cần chém đều đã chém, phải lưu đày đều đã bị lưu đày."

"Hoàng A Mã từ sau khi phế thái tử thì luôn luôn đều đề phòng Bát ca. Sau khi Thái tử bị phế lần hai, Bát ca lại chiếm hết thượng phong, chúng thần trong triều vẫn cứ hy vọng Hoàng A Mã có thể lập Bát ca làm Thái tử. Hôm nay người duy nhất khiến Hoàng A Mã kiêng kỵ chính là Bát ca. Cho tới nay đều cố gắng làm suy yếu ảnh hưởng Bát ca trong triều, thậm chí vì thế đã hạ chỉ nghiêm cấm chúng thần trợ giúp các a ca mưu cầu ngôi vị thái tử vị. Nhưng thế lực của Bát ca trong triều vẫn như trước không thể khinh thường. Bởi vì chiêu hiền đãi sĩ, làm người nhân hiếu, tiếng nói với đám sĩ tử ở Giang Nam cũng rất cao, có thể nói những việc này đều trực tiếp uy hiếp đến hoàng quyền của Hoàng A Mã. Ngày thường Bát ca hành sự chưa từng phạm lỗi, sự kiện chim ưng lần này có thể xem là cơ hội danh chính ngôn thuận đả kích Bát ca tốt nhất."

Thập Tứ cười khổ vài tiếng hỏi ta: ""Trong trăm điều thiện, chữ hiếu đứng đầu", nếu như Bát ca ngay cả "Hiếu" – gốc rễ của nhân tính cũng không làm được, huynh ấy làm sao nhận nổi danh hiệu "Bát hiền vương"? Bá quan sao có thể tiến cử một người đã nguyền rủa chính a mã của mình? Người đọc sách sao còn tin phục huynh ấy?". Thập Tứ đau xót nói: "Ngay cả việc Bát ca vì mẫu thân qua đời, bi thương thành bệnh cũng trở thành chuyện đầy dối trá, thành trò cười lớn trong thiên hạ. Từ nay về sau mặc kệ Bát ca làm cái gì đều bị gán thêm chữ "Ngụy". "Ngụy quân tử" so với "chân tiểu nhân " càng bị người đời khinh bỉ. Chỉ sợ bản thân người giở trò cũng không lường được hiệu quả lại tốt như vậy, dĩ nhiên Hoàng A Mã sẽ theo dòng đẩy thuyền, dễ dàng đập nát danh tiếng mà Bát ca nhiều năm lao tâm khổ tứ."

Ta ngồi xụi lơ trên ghế, Thiên gia vô tình(*gia đình đế vương không có tình người*)! Khó trách từ đầu đến cuối, Bát a ca chưa từng có lời thanh minh. Năm đó vì chuyện bá quan tiến cử còn đặc biệt bày tỏ cõi lòng với Khang Hi, nhưng lần này tội danh lớn như vậy nhưng chỉ là lặng yên ngã bệnh. Bởi vì đến tột cùng là hắn làm hay không, điều đó trong mắt Khang Hi căn bản không quan trọng. Khang Hi nhận định là hắn làm thì chính là hắn làm.

Khang Hi lại có thể đối xử với nhi tử của chính mình như vậy, ông ta vì danh dự của người làm vua, mỗi lần hành sự đều trông trước ngó sau, với tham quan thì năm lần bảy lượt nương tay. Nhưng lại không tiếc huỷ đi danh tiếng đời này cũng như về sau của nhi tử, dẫu nghìn năm sau thì tiếng xấu của Bát a ca vẫn còn. Làm thật tốt có thể nói thành đạo đức giả, vì tranh thủ hư danh nên làm bộ làm tịch, hơi có sai lầm thì đó là bản tính âm hiểm bị lộ. Thập Tứ có thể nghĩ ra, Bát a ca cũng nhất định có thể nghĩ ra, bệnh của Bát a ca không chỉ là phẫn nộ vì bị người hãm hại, mà còn là vì trái tim băng giá của Khang Hi, đau đớn khi những gì chính mình khổ cực tạo dựng đều đổ sông đổ biển, bất lực cùng tuyệt vọng với tiếng xấu muôn đời.

Sau một lúc lâu, Thập Tứ nói: " Hoàng A Mã quyết tâm làm tới việc này để khiến Bát ca không còn khả năng tiếp tục vương vấn ngôi vị hoàng đế nữa. Tình huống hiện tại, chỉ có bảo trụ bản thân, mới có thể nói tới việc duy trì Bát ca, bằng không tất cả đồng thời suy sụp, chỉ có thể là cùng nhau chết chìm mà thôi."

Tĩnh tâm một chút, chăm chú nhìn Thập Tứ nói: "Những con ưng Bát gia dâng lên sao lại hấp hối? Lúc dâng đi khẳng định là vẫn còn khỏe mạnh, chỉ có thể là trên đường đi bị động tay động chân. Nhưng những người được phái đi đều là những người đã theo bên người nhiều năm, được gia tin cậy. Rốt cuộc là ai mới có thể an bài người như vậy tại bên người gia, để những kẻ nô tài lòng lang dạ thú lén gây chuyện lớn như vậy? Rốt cuộc là người nào có thể từ việc này đạt được lợi ích đây?"

Thập Tứ nghe vậy, sắc mặt xanh mét, không dám tin trừng mắt nhìn ta hồi lâu. Hắn tức giận chỉ vào người ta, tay run lên nhè nhẹ, sau một lúc lâu quát: "Ta đã nhìn lầm ngươi rồi!" . Nói xong, đạp cửa mà đi.

Lòng ta hết sức ngổn ngang, rốt cuộc là không phải hắn làm sao? Hành động của hắn như thế là đang diễn kịch, hay là thật sự thất vọng mà tức giận? Hôm nay Thập Tứ gia là hồng nhân trước mặt Khang Hi, sớm đã không còn là Thập Tứ A Ca năm đó đuổi tới thảo nguyên. Bát A Ca hoàn toàn suy sụp đối với hắn cực kỳ có lợi, tập đoàn quyềnlợi lúc trước nhất định sẽ lại chọn ra một người để ủng hộ, nghĩ đến sự quý mến hiện tại Khang Hi dành cho hắn thì rõ ràng cũng xứng đáng. Như vậy thì thế lực của Bát A Ca hắn cũng có thể thu về trong tay. Đối mặt với cám dỗ to lớn của ngôi vị hoàng đế, hắn dứt bỏ tình huynh đệ cũng không phải là không có khả năng.

Kỳ thật việc đã đến nước này, ta còn truy vấn có ý nghĩa gì nữa chứ? Những người liên quan đều đã tự sát, ta cũng không có nhân chứng hay vật chứng trong tay. Chỉ là ta không cam lòng, ta muốn biết rõ ràng, muốn nhìn một chút chốn cung đình này rốt cuộc có thể tàn nhẫn đến mức nào?

Thậm chí ta thà rằng chuyện này là Tứ a ca làm, từ sau khi Thập Tam a ca bị giam cầm, Tứ a ca cùng Bát a

ca đã không chỉ là đối địch vì tranh giành ngôi vị hoàng đế, bọn họ còn có hận có thù, bọn họ là địch nhân, Tứ A Ca làm như thế, chỉ có thể nói là ăn miếng trả miếng! Cũng mặc kệ theo thời cơ hạ thủ, vẫn là cuối cùng hưởng lợi, đều là Thập Tứ a ca có hiềm nghi nhất. Thập Tứ a ca, ngươi chính là huynh đệ thân thiết từ nhỏ của Bát a ca đó! Sao ngươi có thể tàn nhẫn đến nhường này chứ?

…

Giữa trăm mối lo sầu ta cũng đã bàng hoàng vượt qua tân xuân năm Khang Hi năm mươi tư. Bữa tiệc đêm trừ tịch Bát a ca cùng tỷ tỷ không đến, chỉ có Bát phúc tấn lộng lẫy xuất hiện, thay mặt Bát A Ca dưỡng bệnh ở nhà thỉnh an tới Khang Hi cùng các vị nương nương. Nàng cử chỉ khéo léo tươi cười tự nhiên làm xua đi không ít xấu hổ , Khang Hi đối nàng vẫn đầy hòa ái; ánh mắt lạnh như đao của nàng lại khiến cho những ánh mắt mang chút hả hê, thương xót đồng tình toàn bộ biến mất. Thấy nàng, không ai dám dễ dàng nảy sinh thương hại vô nghĩa, nàng dùng phong thái cao quý ung dung được nghiêm khắc bồi dưỡng từ nhỏ, ánh mắt trước sau cao cao tại thượng trông xuống mọi người.

Đáy mắt ta có phần ươn ướt, tràn đầy cảm phục nhìn người con gái này một mình vì Bát A Ca mà chiến đấu. Nàng gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, ngay đến cả lớp phấn son dày cộm nặng nề cũng căn bản vô phương che lấp, vóc người gầy gò, những cung phục ngày xưa vừa người nay trở nên thùng thình. Nhưng nàng vô cùng kiên cường, nàng vốn có thể lựa chọn ở lại trong phủ, né tránh tất cả, mặc cho người khác ở sau lưng nói điều thị phi, nhưng nàng lại mang theo nụ cười mà đến, thay thế bát A Ca thỉnh an, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn,làm cho không ai có thể bắt bẻ. Nàng khiến tất cả cười nhạo đều cũng trở thành chuyện cười.

Ngày hai mươi chín tháng giêng, Khang Hi lại lần nữa tuyên chiếu, đình chỉ mọi bổng lộc của Bát A Ca. Sự tình tính ra cũng không có gì nghiêm trọng, Bát A Ca thụ phong bối lặc cực sớm, ngày thường lương bổng rất cao, hơn nữa tặng phẩm lúc được Khang Hi sủng ái ban cho cũng làm tăng thêm thu nhập, tiền bạc có chút dư dả, chi tiêu hằng ngày tuyệt sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mấu chốt chuyện này là hướng về phía quần thần truyền đạt thông tin, đã qua hơn hai tháng, Khang Hi hạ chiếu trong tình hình hoàn toàn yên lặng, rõ ràng nói rằng ông ta tuyệt đối không khoan thứ Bát a ca, không thể nghi ngờ chính là cho một đòn cảnh cáo đến các triều thần trong theo phe Bát a ca.

Ta đứng im dưới tàng mai một l úc lâu, trong đầu mải suy nghĩ ý chỉ của Khang Hi,cõi lòng đầy sầu khổ, đúng như Thập Tứ nói, Khang Hi tuyệt không cho Bát a ca thêm cơ hội nào nữa. Bẻ một cành hoa tính mang về phòng, hy vọng nó có thể tô điểm thêm chút sắc màu cho những ngày đen tối.

Trong tay cầm nhành mai, vừa đẩy cửa viện, Vương Hỉ liền vội vàng chạy lại nói: "Dọa chết ta, Vạn tuế gia tuyên triệu tỷ tỷ. Đi mau đi.". Nói xong liền đi về phía trước.

Ta cười nói: "Tốt xấu gì cũng chờ ta cắm hoa mai vào lọ đã chứ."

Hắn dậm chân nói : "Ta chờ đã nửa canh giờ rồi, để xuống đó rồi đi nhanh thôi."

Ta cười, chưa buồn để ý tới, đem nhành mai cắm vào lọ xong xuôi mới theo hắn bước đi, "Có chuyện gì thế?"

Vương Hỉ nói : "Không biết được, sư phó chỉ sai ta tới gọi người, ta đã tới rồi, lát nữa nếu sư phó muốn mắng ta, tỷ tỷ phải nói giúp ta đấy."

Ta cười nói: "Biết rồi, đều là lỗi của ta, ta không nên đi hái hoa."

Vào Noãn các hướng về phía Khang Hi thỉnh an, tâm tình Khang Hi có vẻ đang rất tốt, cười híp mắt cho ta đứng dậy. Lý Đức Toàn cũng nhìn ta hơi hơi cười.

Khang Hi hỏi: "Nhược Hi, ngươi hầu hạ trẫm mấy năm rồi?"

Lòng ta chợt căng thẳng, cố bình ổn lại giọng, nói: "Nô tỳ tiến cung năm bốn mươi bốn, tính ra cũng đã được mười năm."

Khang Hi thở dài nói: "Trong nháy mắt đã mười năm. Lúc mới tiến cung, vóc người nhỏ bé, trẫm chính mắt thấy ngươi mỗi ngày lớn lên trổ mã duyên dáng yêu kiều. Thời gian ngươi ở bên cạnh trẫm đến chính nữ nhi của trẫm cũng không nhiều bằng." Ta cứng ngắc cười không đáp.

Khang Hi nói: "Trẫm đối với hôn sự của ngươi vẫn lo nghĩ không thôi, vốn là muốn tốt cho ngươi, thành ra lại

để lỡ thời gian của ngươi."

Ta vội quỳ xuống dập đầu cầu xin nói: "Hoàng thượng, nô tỳ tình nguyện hầu hạ Hoàng thượng cả đời."

Khang Hi cười trách mắng: "Nói gì khờ khạo vậy? Nào có đạo lý không lấy chồng chứ? Trẫm dù luyến tiếc nhưng cũng phải buông tay thôi. Thập Tứ a ca Dận Trinh cùng ngươi tuổi tác tương đương, các ngươi xưa nay quan hệ rất tốt, hắn tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu ủy khuất."

Từng lời từng lời của Khang Hi như mũi châm làm lòng ta đau nhức. Thập Tứ a ca? Kỳ thật đây cũng đã là lựa chọn tốt nhất. Dù sao chúng ta từ nhỏ quen biết, tính tình của nhau cũng coi như hiểu rõ, hai người mặc dù thường hay khắc khẩu, nhưng hắn vẫn luôn quan tâm chăm sóc đến ta. Nếu như lịch sử không thay đổi, kết cục của hắn cũng không xấu lắm, có thể như ý nguyện của ta – thoát khỏi Tử Cấm thành,trốn đến một nơi nào đó rồi từ đấy mặc kệ sự đời. Cho dù chuyện của Bát a ca thật sự là hắn sai người phá hỏng, nhưng vì ngôi vị hoàng đế đám a ca có ai là người trong sạch đây? Ta không nên hận hắn. Trong đầu cứ tự nói với chính mình đủ điều tốt nếu gả cho Thập Tứ a ca.

Lý Đức Toàn miệng cười trách mắng: "Nhược Hi, sao lâu như vậy cũng không đáp lời?" Bàn tay không ngừng rung, thân thể cũng phát run, dùng hết khí lực toàn thân dập đầu nói: "Tạ Hoàng thượng thánh ân, nô… nô tỳ… nguyện… nguyện…" Vẻ mặt Tứ A Ca, Bát A Ca cứ lần lượt hiện lên trong đầu, chữ "ý" như bị chặn lại trong cổ họng, vô luận như thế nào cũng nói không ra lời.

Khang Hi kêu lên: "Nhược Hi!", thanh âm áp bức, trong lúc khủng hoảng, ta thốt ra: "Nô tỳ không muốn!".

Lời vừa ra khỏi miệng, đột nhiên toàn thân trầm tĩnh lại, tay không run, thân mình cũng thẳng người dậy. Thì ra ta bao nhiêu lý trí, đủ loại đạo lý, chuyện tới trước mắt vẫn là nghe theo trái tim mình.

Ta hít một hơi thật sâu, hướng về phía Khang Hi dập một lạy, thản nhiên nói: "Nô tỳ không muốn!" Nguyên lai không gì hơn điều này! Ta tịnh không một chút kinh hoàng sợ hãi trong tâm trí, ta thản nhiên chờ bất kỳ vận mệnh nào có thể xảy đến với mình.

Khang Hi lặng lẽ nhìn ta, hồi lâu vẫn không lên tiếng, Lý Đức Toàn khom người cúi đầu đứng. Khang Hi nhàn nhạt nói: "Vậy là ngươi kháng chỉ." Ta dập đầu nói: "Nô tỵ phụ nỗi khổ tâm của hoàng thượng,cam nguyện chịu phạt!"

Khang Hi nói: "Ngươi không sợ trẫm sẽ xử phạt cả nhà ngươi sao?" Ta dập đầu cao giọng nói: " Từ xưa đến nay minh quân thưởng phạt phân minh, a mã thần ở Tây Bắc trung thành tận tâm,thận trọng cẩn thận, chưa từng gây sai lầm, nếu vì một chuyện nhỏ nhặt như rơm rác của nữ tử,loại bỏ một bề tôi tốt là điều không cần thiết, không phải là việc một thánh quân anh minh nên làm.Hoàng thượng lại thiên cổ nhân quân [*nghìn đời là một vị vua nhân từ*], càng không làm chuyện như thế."

Khang Hi lạnh lùng ra lệnh cho Lý Đức Toàn: "Nữ quan Mã Nhi Thái Nhược Hi, ỷ được sủng ái sinh kiêu ngạo, lời nói và việc làm tồi tệ, trách đánh hai mươi roi, tống xuống Hoán Y Cục, chuyên cùng thái giám giặt giũ quần áo trong cung." Lý Đức Toàn thấp giọng nói: "Dạ!"

Ta hướng về phía Khang Hi dập đầu ba cái, Lý Đức Toàn dẫn ta đi ra, sai Vương Hỉ: "Chuẩn bị hình ghế." Vương Hỉ trông sắc mặt Lý Đức Toàn khó coi cũng không dám nói nhiều, hấp tấp đi chuẩn bị.

Lý Đức Toàn thở dài: " Nhược Hi, ngươi thực sự đã phụ nỗi khổ tâm của vạn tế gia rồi!" Ta cúi đầu không nói. Không quá lâu, hình ghế đã chuẩn bị xong, người cầm trượng đứng yên một bên, Vương Hỉ nhìn vòng quanh, thắc mắc hỏi: "Đánh ai vậy?" Lý Đức Toàn nhàn nhạt ra lệnh: "Bịt miệng Nhược Hi lại, phạt hai mươi trượng."

Vương Hỉ kinh hãi,há nửa miệng nhìn về phía ta, ta nở một nụ cười, tự động nằm úp xuống trên hình ghế, nhắm hai mắt. Hai bên người hầu đứng nhét chặt miệng ta lại.

Một tiếng kêu rên rỉ, quá đau đớn! Thoạt đầu còn có thể âm thầm ghi nhớ số roi,từng roi từng roi một vụt xuống, cơ thể từ từ bắt đầu co quắp rúm ró, đau đến mức tim trở nên hắc loạn, bất kỳ một tiếng kêu nào cũng không còn phát ra nỗi.

"Đưa nàng quay về phòng." Lý Đức Toàn ra lệnh xong thì xoay người rời đi. Vương Hỉ vội vàng gọi người kéo sập hoa, đưa ta quay về phòng, dọc đường không ngớt nói: "Tỷ tỷ, tỷ cố chịu đựng thêm một chút nữa nhé."

Ngọc Đàn nghe tiếng động ra đón, đứng ngớ ra giây lát, che miệng kinh hoàng thét lên: "Làm thế nào mà toàn máu là máu thế này?" Vương Hỉ cuống lên trách mắng: "Còn không đi chuẩn bị nước, thuốc chữa vết thương?" Ngọc Đàn vội vàng xoay người đi.

Vương Hỉ chỉ huy thái giám đem ta đặt một chỗ ổn định, phất tay đuổi chúng đi, cúi xuống bên cạnh giường hỏi: "Đã gây nên chuyện gì vậy? Khi ta đến gọi tỷ tỷ, sư phó sắc mặt còn rất tốt, hẳn là không phải có chuyện gì xấu mà!"

Ta thở gấp nói: "Đừng hỏi nữa, biết nhiều cũng vô ích. Sau này chú ý đi theo Lý Am Đạt, mọi việc đều phải thật lưu tâm, bớt nói một chút. Ngươi thông minh có thừa, nhưng mà bép xép thì cũng không ít, chưa có được cái cẩn thận như sư phó của ngươi."

Ngọc Đàn bưng nước cầm thuốc tiến vào, Vương Hỉ chuyển tấm bình phong che chắn bên cạnh giường, người tránh ra phía bên ngoài bình phong. Ngọc Đàn dùng kéo cắt bỏ một mảnh y phục, "Tỷ tỷ cố chịu một chút, y phục bị máu dán luôn lên vết thương, khi lấy có chút đau rát." Ta gật đầu, cắn gối, Ngọc Đàn rất nhanh mà gỡ bỏ miếng vải y phục. Ta cắn chặt răng, qua một hồi,một đầu toát đầy mồ hôi lạnh.

Ngọc Đàn một mặt bôi thuốc, một mặt hỏi: "Tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì vậy?" Ta chưa lên tiếng, Ngọc Đàn lại hỏi Vương Hỉ: "Vương công công, rốt cuộc sao vậy?" Vương Hỉ dậm chân nói: "Ta cũng đang hỏi tỷ tỷ đây này! Lúc ấy bên trong Noãn Các chỉ có sư phó ta và tỷ tỷ ở đấy hầu hạ, bây giờ ta cũng là hoàn toàn rối tung rối mù." Ta nói: "Vương Hỉ về đi! Ngươi có ở đây cũng không giúp được gì."

Vương Hỉ đi loanh quanh trong phòng đập phá vài thứ, không còn cách nào đành nói: "Ta đây về trước, Ngọc

Đàn, ngươi hãy chăm sóc cẩn thận, thiếu cái gì thì tới tìm ta." Ngọc Đàn vội vàng gật đầu.

Ngọc Đàn giúp ta gấp lại đệm chăn, ngồi xổm xuống hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Ta nói: "Nguyên do trong đó, chỉ e là vạn tuế gia không muốn cho người khác biết. Chỉ có thể nói, vạn tuế gia đối với ta đã rất khoan dung, thật nếu nói thẳng ra, ta đã phạm tội, ngay cả ban chết cũng không có gì là quá đáng. Muội mà biết ngược lại đối với muội không có gì tốt." Nàng im lặng ngẩn ngơ.

Ta nói: "Sau này, muội phải tự chăm sóc mình tốt một chút, nhưng mà muội từ trước đến nay dè dặt thận trọng, trái lại ta rất yên tâm." Nàng kinh ngạc nói: "Vạn tuế gia chuẩn cho tỷ tỷ được xuất cung sao?" Ta khẽ cười nói: "Vạn tuế gia chuyển ta xuống Hoán Y Cục." Nàng từ mặt đất nhảy chồm lên, nói to: "Vì sao? Làm thế nào mà có thể như vậy? Tỷ tỷ xuất thân kiều quý, ngay cả may vá cũng ít động tới, làm sao chịu được nỗi khổ kia? Nhất định không thể chịu được cái nơi có phần bẩn thỉu ấy!"

Ta thở dài: "Ta còn không sợ, muội sợ cái gì?" Ngọc Đàn dừng mắt ở ta, chậm rãi ngồi xổm xuống,đầu tựa vào bên cạnh gối của ta, hai người hai vẻ mặt trái ngược nhau, ta hướng về phía nàng thản nhiên cười, nhưng nàng lại nước mắt lã chã tuôn rơi.

…

Ta hành động bất tiện, nghĩ chỉ có thể nhờ Ngọc Đàn khi không phải làm việc, giúp ta chỉnh lý đồ đạc. Ngọc Đàn đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một cây hoa hạnh lớn, trong phòng lập tức có thêm vài phần xuân sắc cùng không khí vui tươi, nàng một mặt lấy bình cắm hoa, một mặt thuận miệng hỏi: "Tứ a ka đã đến đây à?"

Tim đập mạnh đau nhói, nhưng nét mặt vẫn tươi cười hỏi: "Không có! Sao lại hỏi như vậy?" Ngọc Đàn nghiêng đầu nhìn ta, ,thè lưỡi, cười nói: "Khi muội quay về từ xa dường như thấy Tứ vương gia đứng ở ngoài sân,đến lúc rẽ vào một chỗ ngoặt đến gần thì đã không thấy người đâu, muội còn tưởng là đến gặp tỷ tỷ rồi."

Đầu ta chậm rãi quay về nằm trên gối, chàng vừa mới ở ngoài sân sao? Ngưng mắt nhìn bức tường, trong lòng chua xót đau khổ, bức tường kia không dày nhưng cũng chính là khoảng cách của chân trời góc bể, chẳng qua chỉ có vài bước, là có thể chạm nhau, nhưng đúng là đường đi hiểm trở khó như lên trời.

Ngọc Đàn cắm hoa xong, người đứng bên cạnh hoa hỏi: "Đẹp không?" Ta nhìn vào đôi mắt nàng đen ánh như một lớp sơn, sắc mặt tựa dung nhan hoa mùa xuân, cười nói: "Đẹp, chính xác là người so với hoa yêu kiều hơn nhiều." Ngọc Đàn bĩu môi nói: "Người ta nói tỷ tỷ ngắm hoa, tỷ tỷ lại trêu đùa muội."

Ta cười nhìn lại hoa hạnh nói: "Muội nếu không bận gì, giúp ta thu dọn ít đồ đạc nha!" Nàng vừa nghe ta nói xong, lập tức xoay người lại, không nói, không động. Ta thở dài: " Bây giờ là Lý Am Đạt có lòng tốt, vẫn chưa áp chế đẩy ta đi, khoan dung cho ta ở tạm nơi nay dưỡng thương, nhưng căn bản cũng chỉ là chuyện không sớm thì muộn thôi, nhỡ ra một ngày nào đó có người đến mời ta dọn đi, mới thu dọn chẳng phải sẽ rối lắm hay sao?"

Nàng im lặng đứng một hồi,bắt đầu bận rộn thu xếp, đầu tiên sắp xếp lại y phục,những bộ y phục chất vải tốt ta đều bảo nàng nhặt ra trước đặt một bên,những cái còn nguyên nửa mới chưa cũ thì đặt lại trong rương. Đợi nàng hoàn toàn sắp xếp đâu vào đó, ta chỉ trỏ nói : "Những y phục này chưa từng mặc qua, đem cho người khác cũng được, tự giữ lại mặc cũng được, tùy muội xử trí." Ngọc Đàn nói: "Muội không cần!" Ta nói: " Ta đến nơi ấy không cần đến những thứ này, lại lãng phí.Quan trọng nhất chính là ở nơi ấy mọi người ăn mặc giống nhau, ta mặc những thứ này vào, chẳng phải là sinh ra thêm nhiều người chán ghét mình à? Đạo lý này lẽ nào muội còn không hiểu?" Nàng mắt rưng rưng nhìn ta, xoay người kéo ra một cái rương khác.

Ngoạn vật ngày thường [*đồ vật để ngắm nghía thưởng thức*], trà cụ, thư tịch. Ta cười nói: "Trà cụ đều để cho muội giữ. Những thứ khác muội thấy thích thì cũng chọn lấy vài cái đi, cái khác, cái khác…" Ta nhất thời cũng không biết xử lý ra sao.

"Cái khác ta giúp ngươi đem ra cung, đưa đến chỗ tỷ tỷ ngươi." Ngọc Đàn vội hướng về phía Thập Tứ a ka đang đứng ngay cổng mà thỉnh an, sau đó lui ra ngoài.

Ta trông thấy hắn đến, vẻ ngoài có phần không được tự nhiên, im lặng hồi lâu, mới nói: "Đa tạ!" Hắn xót xa hỏi: "Ngươi vì Bát ca mà cầu xin sao?Vì sao không đến tìm ta trước để bàn bạc một chút? Dù cho không tin tưởng ta, vẫn còn có Thập ca mà!"

Ta bỗng nhiên thở phào nhẹ nhỏm, nguyên lai hắn không biết gì cả, "Không phải, ngươi không cần nghĩ về ta

tốt đến vậy. Ta…Ta thật là ỷ được sủng ái sinh kiêu ngạo, lời nói và việc làm không thích đàng khiến cho Hoàng thượng tức giận." Hắn lắc đầu nói: "Nhược Hi, có đôi lúc ta hận không thể đem đầu ngươi phá vỡ ra, xem bên trong rốt cuộc là chứa những cái gì nữa!"

Hắn hỏi: " Rốt cuộc là có chuyện gì, nói thật cho ta biết, ta còn nghĩ được biện pháp giúp ngươi, xem xem ở trước mặt hoàng a mã có thể hay không cứu vãn một con đường sống." Ta nói: "Hoàng thượng đã nói rất rõ ràng rồi, xác thực lời nói và việc làm của ta mạo phạm thiên nhan." Hắn nhìn chăm chăm ta hồi lâu không lên tiếng, thần sắc vài phần tịch liêu xen lẫn bi thương mơ hồ, "Ngươi vẫn còn không tin ta! Không chỉ có ngươi, chỉ sợ Bát ca, Cửu ca trong lòng đều hoài nghi ta. Chỉ là bọn họ không biểu lộ ra mà thôi!"

Ta nói: "Để Ngọc Đàn vào thu dọn đồ đạc đã! Phiền gia đợi một lát giúp ta mang một số thứ ra ngoài." Hắn không nói gì, ta cất giọng gọi Ngọc Đàn đi vào.

Ngọc Đàn cầm lấy từng cái hỏi ta xử trí như thế nào, một mạch hỏi đi hỏi lại, ta không kìm được cười rộ lên, Thập Tứ a ka khóe miệng cũng thoảng một nụ cười. Ngọc Đàn thắc mắc nhìn chúng ta, xem lại bản thân hỏi: "Muội làm sai cái gì sao?" Ta cười nói: "Không liên quan đến muội! Mấy thứ này đa số đều không phải Thập a ka tặng, mà chính là Thập Tứ a ka tặng cho, trông thấy chúng,lại nhớ đến những chuyện ngày trước." Thập Tứ a ka khẽ thở dài, ta ẩn chứa tia cười nhạt, ra hiệu Ngọc Đàn tiếp tục chỉnh lý.

Thập Tứ nói: "Thập a ka nghe được chuyện của ngươi, kêu la muốn đi tìm hoàng a mã nói rõ lí lẽ, Ta khuyên hắn thăm dò rõ ràng rồi hẵng nói, lần này khác với mọi khi, lại đặc biệt hạ thánh chỉ, hình phạt nghiêm trọng như thế, không đâu lại chữa tốt thành xấu trái lại lại hại ngươi, kết quả nói hết lời với hắn, khuyên ngăn như thế nào cũng không xong" Ta mỉm cười, không lên tiếng, Thập Tứ hỏi: "Ngươi không lo lắng à?" Ta nói: "Ngươi không thể khuyên ngăn đừng đi, tự nhiên có người có thể khuyên ở lại." Thập Tứ nói: "Sau đó, Thập tẩu đi ra mắng cho một trận té tát, mắng Thập ca á khẩu không biết nói gì luôn, cũng không giơ chân cũng không vũ quyền, ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế, Thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn mà!"

Ngọc Đàn cúi người chỉnh lý đồ đạc xoay qua hỏi: "Trong bao lụa đỏ này là cái gì đây?Nó dài dài mịn mịn thật." Ta vội nói: "Đem qua đây đi!" Ngọc Đàn đưa cho ta, ta tiện tay nhét vào dưới gối, tay đặt dưới gối nhẹ nhàng chạm vào mũi tên lông vũ, trong lòng trăm mối tư vị khó nói, sai bảo: "Giúp ta đem hộp nữ trang qua đây, muội nhìn lại trong rương còn gì không?"

Đến lúc toàn bộ đồ vật sắp xếp đâu vào đó, ta nhìn hộp châu bảo trên bàn, cười nói: "Lần trước nhờ ngươi đem đi, ngươi không muốn. Không bằng ngươi hãy cứ mang cho Thập Tam phúc tấn đi!" Thập Tứ a ka nói: "Ngươi trước tiên hãy nhìn lại mình đi! Hôm nay tình cảnh thê thảm chính là ngươi, người khác so với ngươi còn tốt hơn nhiều!"

Ta lặng một hồi rồi cười nói: "Thư tịch sẽ không quản, tùy Ngọc Đàn xử lý ! Ngân phiếu và bạc, ta tự mình giữ lại, đồ trang sức ta cũng tự mình giữ lại. Hộp châu bảo kia và nhưng đồ vật linh tinh thì phiền Thập Tứ gia giúp đưa cho tỷ tỷ ta."

Thập Tứ hỏi: "Ngươi có viết cho tỷ tỷ ngươi phong thư nào không? Ta ở trong phủ Bát ca khi trông thấy nàng, nàng hai mắt khóc đến sưng đỏ." Ta nghe vậy, nước mắt tức thì chảy dài, "Ta không biết viết gì đây, ngươi chỉ cần giúp ta chuyển lời nói "ta nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, vì thế nàng cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt." "

Thập Tứ gật đầu, lấy ra một hộp thuốc nói với Ngọc Đàn: " Cách dùng đều ghi lại bên trong rõ ràng." Ngọc Đàn bước lên trước hành lễ nhận lấy. Hắn lặng lẽ ngưng mắt nhìn ta một hồi,rồi gọi thái giám vào đem đồ đạc rời đi.

89

Mới vừa có thể bước xuống giường đi lại, Hoán Y Cục đã cho người tới kêu ta mau thu dọn đồ đạc qua đó. Ngọc Đàn vội tìm đến hai thái giám giúp ta xách đồ, ta nói nàng ở lại, ta tự mình đi qua sẽ tốt hơn. Nàng không nói một lời, cố chấp bước theo đằng sau.

.

Thái giám chủ sự Hoán Y Cục Trương Thiên Anh thấy ta cùng Ngọc Đàn một trước một sau đi vào, liền đứng lên đón chào, ta hướng về phía hắn hành lễ thỉnh an, hắn một mặt cười nói: "Không dám nhận, không dám nhận." Một mặt vẫn thản nhiên nhận lễ. Ngọc Đàn thoáng tỏ ra khó chịu, làm lễ qua loa với Trương Thiên Anh, hỏi: "Chỗ ở đã sắp xếp xong rồi chứ ạ?"

Trương Thiên Anh cười nói: "Đã sớm bố trí ổn thoả rồi.". Nói xong kêu người đi vào, dặn dò dẫn ta về phòng.

"Là cái thá gì chứ? Ra vẻ ta đây nhanh đến vậy?" Ngọc Đàn thấp giọng mắng. Ta nói: "Trước kia thì hắn thỉnh an ta, hôm nay ta hành lễ với hắn, đều là cung quy mà thôi. Muội trước nay vẫn thông minh lanh lợi chẳng lẽ ngay cả đạo lý này cũng không hiểu sao? Nếu mới thế này muội đã chịu không nổi thì mau trở về đi thôi!".Ngọc Đàn bất mãn nhìn thẳng về phía trước, cũng không nói thêm nữa.

Ta đánh giá xung quanh, cười nói: "Rất sạch sẽ, sáng sủa.". Ngọc Đàn quan sát bốn phía, nghiêm mặt lạnh lùng kêu người đem đồ vào. Nàng đang giúp ta sửa sang lại đệm chăn, có hai cô nương vui cười tiến vào, thấy Ngọc Đàn cùng ta, nét cười cũng nghiêm lại, vẻ mặt cung kính hướng về phía Ngọc Đàn thỉnh an. Ngọc Đàn bước nhanh tới, một tay lôi kéo cười nói: "Hai vị tỷ tỷ xin đứng lên, ta ngày thường quá mức lười biếng, ít khi lui tới bên này, nhìn hai vị tỷ tỷ có vẻ quen mắt, nhưng lại không nhớ tên."

Cô nương cao gầy, hai má có vài điểm tàn nhang, trả lời: "Nô tỳ tên Xuân Đào.". Cô nương bên cạnh cao vừa phải, dung mạo coi như tú lệ, cười trả lời: "Nô tỳ là Diễm Bình.". Ngọc Đàn cầm hai phần bạc đưa ra, cười nói: "Sau này còn có rất nhiều chuyện muốn làm phiền nhị vị, đây là một chút tâm ý của ta.". Hai người từ chối một phen, sau cũng đều cười thu nhận. Ngọc Đàn cười hỏi: "Viện này có bao nhiêu người vậy?". Diễm Bình cười trả lời: "Tổng cộng có bốn gian phòng, mỗi phòng ở ba người, tất cả là mười hai người." Ngọc Đàn cười không nói gì.

Diễm Bình lại cười hỏi: "Cô nương có gì cần mang vào giúp không?". Ngọc Đàn nói: "Đồ đạc đều sắp xếp cũng gần xong, đa tạ tỷ tỷ.". Nói xong xoay người nắm tay ta đi ra ngoài, Diễm Bình cùng Xuân Đào cúi người đưa tiễn. Ngọc Đàn vừa bước chân ra khỏi viện môn, mặt liền xụ xuống.

Ta cười nói: "Được rồi, nhìn cũng đã nhìn rồi, có thể chuẩn bị cũng đã chuẩn bị tất cả, đi về đi thôi!". Ngọc Đàn buồn bã hỏi: "Tỷ tỷ có thể quen được không? Trước kia ở nhà thì không cần nói rồi, dù là lúc vừa mới vào cung, phòng mặc dù nhỏ hẹp, nhưng là một người một phòng.". Ta nói: "Càn Thanh cung là nơi nào đây? Còn Hoán Y Cục lại là chỗ nào chứ?". Nàng chỉ bỉu môi nói: "Muội biết muội không nên nhiều chuyện khiến tỷ tỷ phiền lòng, nhưng là muội không nhịn được.". Ta nói: "Ta hiểu mà, quay về đi thôi! Ta cũng phải trở về hỏi thăm một chút xem ngày thường cần làm công việc gì.". Ngọc Đàn thở dài, nói: "Muội đi về trước, sau này sẽ trở lại thăm tỷ tỷ.". Ta gật đầu. Nàng xoay người rời đi.

Bên trong phòng Xuân Đào cùng Diễm Bình đang nói chuyện, loáng thoáng nghe thấy tên của ta cùng Ngọc Đàn, cố gắng nhẹ chân bước, đi tới bên dưới cửa sổ. "Ngọc Đàn cô nương xuất thủ thật sự rộng rãi, một năm tiền công của chúng ta cũng không bằng một lần được thưởng của nàng."

Tiếng nói the thé, là giọng Xuân Đào. Giọng Diễm Bình ngọt mềm nói: "Người ta là người trước mắt vạn tuế gia. Ta và ngươi tiến cung nhiều năm như vậy, chỉ có thể đứng từ xa nhìn thấy một hai lần bóng dáng của vạn tuế gia, cả diện mạo cũng đều không thấy rõ. Ngươi thấy nàng thưởng cho chúng ta nhiều như thế, chắc chắn lúc các nương nương cùng a ca thưởng cho nàng thì khẳng định còn nhiều hơn.". Ta chỉ biết cười lắc đầu.

Xuân Đào hỏi: "Nhược Hi cô nương rốt cuộc là phạm vào tội gì?". Diễm Bình hừ lạnh nói: "Cô nương cái gì mà cô nương, "Phượng hoàng rụng lông không bằng gà". Hôm nay nàng ta còn không bằng chúng ta, chúng ta đến tuổi đều có thể ra cung, còn nàng ta cứ từ từ ở lại mà giặt quần áo cho đám công công đi!". Ta nghiêng đầu cười một tiếng, xem ra thời gian sau này cũng không dễ dàng mà sống chung rồi, nhìn cách nàng ta hành xử cùng nói chuyện, kiến thức thì có, nhưng ý tứ vẫn còn thiếu.

Xuân Đào nói: "Nghe nói phụ thân nàng ta là tổng binh, tỷ tỷ của nàng là trắc phúc tấn của Bát bối lặc gia." .

Diễm Bình cười: "Cũng chỉ là đóng quân ở vùng Tây Bắc hoang vu, ở ngoài cung có lẽ còn có thể hù dọa dân chúng bình thường. Nhưng nơi này là dưới chân thiên tử, tùy tiện so sánh với một người ở Tử Cấm thành cũng lớn hơn ông ta, đều là những chủ tử cần hành lễ thỉnh an. Hoàng thân quốc thích thì như thế nào? Giờ đây Bát bối lặc gia còn có thể để tâm đến nàng ta sao? Cái gì gọi là "Cây đổ bầy khỉ tan", chỉ sợ nàng ta có lẽ là bởi vì đại thụ đổ, không ai chăm nom nên mới bị Hoàng thượng phạt tới đây đó."

Nghe đến đây thôi, có nghe nữa cũng không hay ho gì. Ta nhẹ nhàng lui lại mấy bước, cố ý đẩy cửa viện, chân bước mạnh thêm đi vào trong phòng. Xuân Đào thấy ta đi vào, liền đứng lên, Diễm Bình ngồi trên kháng không động tĩnh gì, cúi đầu chuyên tâm cắn hạt dưa.

Ta nhìn Xuân Đào cười một tiếng, hỏi: "Có một số việc muốn hỏi Xuân Đào cô nương, liệu bây giờ có tiện không?". Xuân Đào cười: "Cô nương hỏi đi!". Ta nói: "Ngươi trực tiếp gọi Nhược Hi là được rồi, "cô nương, cô nương" gọi nghe xa lạ quá.". Nàng cười nói: "Vậy ngươi cũng trực tiếp gọi Xuân Đào đi!". Ta gật đầu.

Hai người ngồi vào chỗ của mình trên kháng, ta hỏi nàng ngày thường khi nào rời giường, khi nào nghỉ ngơi, cần phải lưu ý những thứ gì. Xuân Đào có vẻ nhiều lời, luôn là ta vừa mới bắt đầu một câu chuyện, nàng ta liền thao thao bất tuyệt nói không ngừng, thượng vàng hạ cám đều lôi vào. Ta khẽ mỉm cười lắng nghe, cũng không để ý nàng ta đã sớm lạc đề, dù sao biết nhiều hơn dù sao cũng không gây hại gì. Hai người nói hơn nửa canh giờ, Diễm Bình không nhịn được nữa liền cắt ngang, hỏi Xuân Đào: "Ngươi không tính đi ăn cơm sao? Tới chậm thì chỉ có thể ăn thịt thừa người ta bỏ lại thôi đó!".

Xuân Đào ngượng ngùng đứng lên, nhìn ta nói: "Lát quay lại ta sẽ nói tiếp, bây giờ chúng ta đi ăn cơm trước đi!". Ta gật đầu, theo các nàng đi ra.

…

Nghe thấy tiếng Xuân Đào thức dậy, ta cũng vội vàng ngồi dậy theo. Nàng vừa mặc quần áo, vừa hỏi: "Ngủ có ngon giấc không?". Ta nói: "Rất tốt." Diễm Bình vẫn còn nằm trên giường "hừ" một tiếng, rồi cũng ngồi dậy vén màn.

Ta đặt chân xuống giường đi giày, cười suy nghĩ, nói dối bị người ta phát hiện rồi. Đã quen ngủ một mình, đêm qua ba người cùng ngủ một kháng, ta xác thực không ngủ được ngon giấc, có điều xem ra các nàng đêm qua cũng không ngủ ngon.

Nhìn một bồn quần áo to như ngọn núi nhỏ trước mắt, ta bỗng có chút choáng váng. Máy giặt! Ta sẵn lòng đem hết những gì mình có, không tiếc trả giá đổi lấy một chiếc máy giặt. Nghĩ vẫn là nghĩ, cảm thán thì vẫn cảm thán, việc thì vẫn phải chính mình làm.

Ta nhìn kỹ nhất cử nhất động của cô nàng bên cạnh rồi bắt chước theo, xát bồ kết, dùng chuỳ nện thấm ướt quần áo, chà xát rồi lại chà xát, sau đó lại dùng chuỳ nện, để vào trong nước, xả sạch sẽ, rồi lấy cái khác. Sau đó phát giác bản thân theo không kịp nàng, tốc độ chậm dần. Nhìn vào ngọn núi quần áo trước mặt, cảm thấy sốt ruột liền cắn răng đẩy mạnh tốc độ. Tay phải cầm chuỳ nện mỏi rồi chuyển qua tay trái; tay trái nện mỏi lại đổi qua tay phải. Những người khác đều đã giặt xong, có mấy người tốc độ nhanh thậm chí đã nghỉ được nửa ngày rồi. Chỉ có ta vẫn còn tiếp tục ngồi làm.

Xuân Đào đến gần, xắn tay áo ngồi xổm xuống, còn chưa kịp nói chuyện, Diễm Bình liền gọi : "Xuân Đào mau tới đây." Xuân Đào nhìn ta, lại nhìn đang ở mấy người đang nhìn nàng vẫy tay, nhìn ta áy náy cười một tiếng rồi chạy qua.

Tận lúc trời tối ta mới miễn cưỡng giặt xong toàn bộ chỗ quần áo. Thời gian ăn tối đã sớm qua, buộc lòng phải nhịn đói một bữa. Nhìn đôi tay sưng đỏ lạnh ngắt, không khỏi thở dài, không đến mấy ngày, đôi tay này sẽ chẳng còn mịn màng xanh ngọc nữa rồi. Lấy hộp cao ra bôi loạn lên tay.

Xuân Đào cười nói: "Thơm quá nha!". Ta đưa qua:"Có bôi không?". Nàng liền quệt một ít, giơ lên chóp mũi ngửi: "Thơm thật, so với loại chúng ta dùng ngày thường thì thơm hơn nhiều, cũng không xộc lên mũi."

Ta thấy Diễm Bình chăm chú nhìn, cười hỏi: "Ngươi cũng bôi một chút?". Nàng bĩu môi nói: "Không cần." Ta cười nhạt, nhẹ thu tay về.

Ngày thứ hai đang giặt quần áo, Trương Thiên Anh đi vào xem xét, vừa đi vừa nhìn đám y phục được giặt hôm qua đang phơi nắng, đột nhiên chỉ vào một chỗ, lạnh giọng hỏi: "Ai giặt đây?". Ta thở dài, tiến lên hành lễ nói: "Là nô tỳ giặt ạ.". Trương Thiên Anh thu lại vẻ mặt lạnh lùng, cười kêu ta đứng dậy, "Lần đầu tiên

ngươi phải làm những việc này,giặt không cũng không thể trách ngươi được." Nói xong, nhìn một vòng mấy người chung quanh, sai bảo: "Diễm Bình, Lan Hoa, Chiêu Nam các ngươi hôm nay đem những cái này đi giặt lại lần nữa." Ta lập tức nói: "Không cần, tự nô tỳ làm là được rồi."

Trương Thiên Anh cười nói: "Ngươi còn có quần áo phải giặt ngày hôm nay mà! Các nàng giặt đã quen , thêm vài cái cũng không có vấn đề gì". Nói xong không để ý đến ta nữa, quay người rời đi.

Diễm Bình, Lan Hoa, Chiêu Nam ba người đều căm hận nhìn ta. Ta vừa kéo đống y phục xuống vừa nói: "Chính ta sẽ giặt". Diễm Bình xông lên, hung hăng đoạt lấy y phục từ trong tay ta, cười lạnh nói: "Nếu để Trương công công biết là làm phiền tới thiên kim chi khu Đại tiểu thư người thì sợ rằng chúng ta sau này cái gì cũng không cần làm mất!".Hai người kia cũng tiến tới lấy y phục, bắt đầu giặt đồ, trong miệng không chỉ gà mắng chó, nói bóng nói gió.

Ta yên lặng ngồi giặt quần áo, Trương Thiên Anh, thật muốn xem ngươi rốt cuộc muốn chơi trò gì? Cố tính chọn lấy ba người không tốt tới sống chung.

Cùng với tiếng "sột xoạt" của quần áo, ta đã ở Hoán Y Cục được hơn một tháng rồi. Giặt quần áo ngày càng thành thục, và cái giá phải trả cho việc đó là những vết nứt trên tay cùng với việc thường xuyên bị đói bụng.

Làm ta quan tâm không phải những cái này, mà là những hành vi của Trương Thiên Anh . Hắn luôn dễ dàng tha thứ cho những việc ta thường làm sai. Nhưng lại phạt nặng người khác với cùng một lỗi như thế. Một lần ta cùng Diễm Bình không cẩn thận làm rách quần áo, Trương Thiên Anh chỉ dặn dò ta: "Lần sau cần để tâm hơn.". Vậy mà giữa tất cả mọi người lại chửi mắng Diễm Bình, trừng phạt nàng chịu đói khát một ngày, khiến cho mọi người đều giận dữ trừng trừng nhìn ta. Hôm nay ta đã thành cái đinh trong mắt , cái gai trong thịt của những người xung quanh, ngay cả người lúc mới đầu còn đối xử thân mật với ta là Xuân Đào cũng trở nên xa cách. Nhờ ba người Diễm Bình, Lan Hoa, Chiêu Nam cầm đầu, các cô nương trong Hoán Y Cục trước nay chưa từng có đoàn kết, đều đồng thời chĩa mũi nhọn về phía ta.

Đang vùi đầu giặt giũ, thái giám tiến vào chuyển lời: "Nhược Hi, Trương công công muốn gặp ngươi,quần áo của ngươi thì giao lại cho Diễm Bình, Lan Hoa, Chiêu Nam cả ba chia ra giặt." Hắn vừa dứt lời, Diễm Bình liền lật ngược cả chậu nước một tiếng đổ nhào "choang keng". Ta thở dài, không biết làm gì hơn đành đứng lên, đi gặp Trương Thiên Anh.

Trương Thiên Anh cười cho ta ngồi, ta vẫn đứng nói: "Trương công công có chuyện gì cứ việc sai bảo, ta còn y phục cần phải giặt." Trương Thiên Anh nói: " Ta không phải đã lệnh cho người khác giặt thay rồi sao?Trước kia khi ngươi chưa đến, Vương công công đã đến thu xếp dặn dò, ngay sau đó Thập Tứ gia lại phái người đến dặn dò. Lại nói, ta ngược lại nên đa tạ ngươi, bằng không loại người như chúng ta đây sao có thể lọt vào mắt của Thập Tứ gia được chứ."

Ta cười nói: " Khoảng thời gian này "thật sự may mắn" công công "chiếu cố" !" Hắn đi tới bên cạnh ta, đầu ghé sát, dùng mũi ra sức hít hà lẩm nhẩm nói: "Thật thơm mát! Khó trách người đi rồi, Vương công công vẫn còn lưu luyến,mong ngóng mà vội vã tới đây dặn trước vài tiếng. Một cô nương giống như hành nước thế này[*ý nói yêu kiều*], đừng nói chi Vương công công thương yêu ngươi đến vậy, ngay cả ta cũng cảm thấy nên thương yêu ngươi nhiều một chút!" Một mặt nói một mặt muốn nắm lấy tay của ta.

Ta vội vàng nhảy tránh hắn vài bước, trong lòng cuồng nộ. Áp chế suy nghĩ bức xúc muốn tát cho hắn một bạt tai, cúi người nói: "Công công nếu không có chuyện gì sai bảo,Nhược Hi xin cáo lui." Hắn chau mày quan sát ta vài lần, khoát khoát tay nói: " Có lòng giữ ngươi lại uống chén trà, ngươi lại không thèm nhìn đến cái mặt này. Thôi về đi!"

Ta xoay người đi ra, trong lòng vừa đau vừa tức, trong cung cũng có một số thái giám làm chuyện đồi bại đối với cung nữ, ta tuy mơ hồ biết, nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ đến một ngày chính mình lại gặp phải. Trương Thiên Anh, tốt nhất ngươi nên đem hùng tâm gan báo thu lại đi, ta chưa từng có suy nghĩ hại người, nhưng không có nghĩa ta sẽ không bao giờ hại người. Lại nghĩ,Thập Tứ nếu đã qua đánh trước vài tiếng, hắn hẳn là chưa đến mức to gan lớn mật mà làm cuồng. Nếu không thì hôm nay cũng sẽ không gọi đến rồi lại thả cho về thế này.

Lấy lại đống y phục trong tay bọn Diễm Bình,ra sức mà nện mà giã. Hăng sức làm việc nửa ngày,cảm giác lộn mửa trong lòng mới lắng xuống.

Buổi tối sau khi dùng nước ấm rửa sạch tay, lấy cao trị nẻ mấy ngày trước Ngọc Đàn đem tới, nhẹ nhàng bôi trên tay. Màu sắc thuốc cao đỏ tươi, mùi vị thơm ngọt, hoàn toàn không có mùi khó chịu như các loại cao trị nẻ khác.Mới vừa bôi thứ thuốc thượng hạng chưa được bao lâu, chợt cảm giác tay nóng rát đau nhức, vội lao ra khỏi phòng đi xối nước. Diễm Bình cười cười đứng ngay cổng nhìn ta rửa tay, " Thuốc cao tốt như vậy sao lại gột tẩy hết đi thế?" Thuốc cao gặp nước biến chất, chỉ thừa lại trên mặt nước một lớp bột ớt cay nhờ nhờ nổi.

Sau khi về phòng, cẩn thận xem xét tất cả các loại cao mỡ bôi mặt bôi tay, tất cả mọi thứ đều có thêm thành phần khác, bột ớt cay, bột kiềm, thậm chí còn có cả đất sét, ta nhàn nhạt liếc nhìn vẻ mặt cười cợt của Diễm Bình, tiện tay đem tất cả quăng vào thùng rác.

Giữa tháng Một duy nhất một ngày được nghỉ ngơi, đúng lúc gặp Ngọc Đàn cũng không phải làm việc, nàng kéo mạnh tay ta đi ra, trên đường đi lại không nói một câu nào. Ta cười nói: "Đừng buồn nữa mà! Mấy ngày vất vả nhất đã qua đi, hiện tại sớm đã thành quen, cũng không cảm thấy cực nhọc nữa." Ngọc Đàn nói: "Không phải vì việc này." Ta hỏi: "Vậy thì vì sao?" Nàng trù trừ thấp giọng nói: " Lý Am Đạt lệnh muội thay thế chức vụ của tỷ." Ta vỗ tay cười nói: " Ta ngay từ đầu cũng đoán được nên là muội. Đây là việc đáng mừng mà! Vì sao lại buồn chứ?" Bỗng nhiên khóe mắt Ngọc Đàn đỏ ngầu, cúi đầu nói: "Muội vẫn nghĩ rằng khi Vạn tuế gia hết giận, có lẽ sẽ gọi tỷ tỷ quay trở lại."

Lòng ta chùng xuống cảm động, nàng đối với ta giống như chị em ruột thịt vậy,kéo tay nàng thở dài: "Thật là một nha đầu ngốc mà!" Ngọc Đàn sắc mặt rầu rĩ, ta cười vỗ về nàng, "Ta cả tháng chỉ có một ngày nghỉ như thế này, muội vì sao mới đến đã vội không vui chứ?"

Ngọc Đàn sửa lại sắc mặt, cười nói: "Bây giờ trong viện chỉ có một mình muội, muội pha cho tỷ tỷ một ấm trà ngon nhé!" Ta không muốn làm xuôi đi hứng thú của nàng, gật gật đầu.

Hai người đang vừa đi vừa cười, một giọng nói ở ngay sát phía sau, nhàn nhạt vang lên: "Nhược Hi!" Cả cơ thể ta cứng đờ, dừng bước, Ngọc Đàn đã xoay người lại thỉnh an, "Tứ Vương gia cát tường!"

Ta hé cười nhẹ, chậm rãi xoay người hành lễ. Hắn ra lệnh cho Ngọc Đàn: " Ngươi lui ra trước đi!" Ngọc Đàn liếc mắt nhìn ta một cái, hành lễ xin cáo lui.

Tứ a ka xoay người lại đi chầm chậm, ta nối gót theo sau, đi đến một chỗ yên tĩnh, hắn dịu giọng nói: "Qua đây một chút, để ta nhìn cho rõ nào." Ta đi tới trước người hắn đứng yên. Hắn lặng lẽ nhìn ta một hồi lâu mới hỏi: "Nàng suy cho cùng đã làm gì? Là vì nói giúp cho lão Bát phải không?"

Ta lắc đầu nói: "Không phải." Hắn hỏi: "Vậy rốt cuộc đã gây nên chuyện gì? Chuyện gì mà có thể khiến cho hoàng a mã luôn luôn yêu thương nàng lại nổi giận đến như vậy?" Ta nói: "Chuyện này ta không muốn nói." Hắn khẽ thở dài: "Thôi bỏ đi! Không miễn cưỡng nàng. Những ngày này nàng sống có tốt không?"

Ta mỉm cười nói: "Khá tốt!" Hắn nắm lấy tay của ta nãy giờ vẫn luôn giấu sau lưng,nói: " Đây mà là khá tốt à? Nói thật cho ta biết!" Ta nói: "Đây là nói thật!Tuy là mỗi ngày làm việc từ sớm cho đến tối,ăn uống sinh hoạt ngày thường cũng rất không bằng trước,nhưng ta lại ít sợ hãi hơn rất nhiều.Ngày trước bình thường vừa mở mắt , đã lo lắng hôm nay không biết lại phát sinh thêm chuyện gì đáng sợ nữa đây, hoàng thượng lại đem ta ban cho ai đó, giờ đây ta chỉ có biết đến mỗi chậu quần áo đang chờ ta mà thôi."

Hắn lặng đi một lát, nói: " Nàng hãy nhẫn nại thêm một khoảng thời gian nữa, chờ cơn giận hoàng a mã qua đi, ta sẽ đi xin ban nàng." Trong lòng ta như có lọ ngũ vị trật đổ, vui, đau,chua, khổ, ngọt lẫn lộn, hít một hơi thật sâu nói: "Hoàng thượng sẽ không đồng ý chuyện đó đâu." Hắn nói: "Thập Tam đệ bị giam cầm đến giờ đã hơn hai năm, lòng nghi ngờ trong hoàng a mã hẳn là đã tan biến hết rồi. Hơn nữa…Nàng cũng biết, ta hiện tại tương đối được lòng hoàng a mã. Cầu một chút chung quy cũng có vài phần cơ hội. Chỉ sợ là danh phận cưỡng cầu cũng không được, bất quá dù chỉ cho nàng làm thị thiếp của ta, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, ta sẽ không để nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất."

Ta cắn môi trầm ngâm một hồi mới nói: "Hoàng thượng phạt ta đến Hoán Y Cục là bởi vì ta kháng chỉ bất tuân." Đôi hàng chân mày hắn nhíu chặt, nghi hoặc nhìn ta. " Hoàng thượng vốn định đem ta ban cho Thập Tứ gia."

Sắc mặt hắn đột nhiên tối sầm, "Hoàng a mã muốn đem nàng ban cho Thập Tứ đệ? Vì sao nàng không muốn?" Ta cười nhẹ không nói. Hắn hỏi: " Nàng không phải vẫn luôn muốn thoát khỏi Tử Cấm Thành sao? Không phải chung quy muốn tìm một tiểu viện bình bình an an mà sống qua ngày sao? Cơ hội tốt ở ngay trước mắt, vì sao không cần! Vì sao lại muốn kháng chỉ? Thập Tứ đệ tướng mạo xuất chúng, văn tài võ lược cũng thuộc vào loại giỏi nhất trong số huynh đệ chúng ta, hiện tại rất được hoàng a mã coi trọng, đối xử với nàng lại vô cùng tốt, nàng đã quên giữa mưa to gió lớn đệ ấy đã vì nàng mà quỳ cả một đêm ư? Nàng còn không hài lòng điều gì nữa?" Ta nói: "Chuyện đã qua đi, nhắc lại còn có ý nghĩa gì?"

Hắn cúi đầu không nói gì, cả buổi, hốt nhiên ngẩng đầu nhìn ta kiên định nói: "Nhược Hi, nàng nhất định nói cho ta biết nguyên nhân." Ta ôm lấy ngực, nghiêng đầu cười nói: "Nghe theo trái tim mình, nó không muốn, ta ít nhiều biện pháp đều không có." Nét mặt hắn tựa như vui tựa như buồn, chăm chăm nhìn ta một lúc lâu mới nói: "Tạo hóa trêu ngươi ư? Ta lại không tin vào cái việc không chính đáng này ! Ta không tin chúng ta không duyên phận! Ngay cả lão Thiên không cho, ta cũng muốn đoạt lấy từ trong tay của ông ấy!" Một mặt đưa tay khẽ ôm lấy khuôn mặt ta, một mặt nói từng câu từng chữ: "Ta nhất định sẽ cứu Thập Tam đệ ra, cũng nhất định sẽ lấy nàng!" Nói xong, vung tay áo xoay người bước nhanh đi.

Ta lặng lẽ đứng yên lâu thật lâu, mãi đến khi sắc trời chuyển đen, mới chầm chậm quay về phòng. Người chưa tới trước cửa viện, thì thấy Chiêu Nam đứng ngay trước cổng vừa thấy ta lập tức chạy vào trong viện. Trong lòng đầy thắc mắc, vội nhanh chân bước đi.

Khi đến cửa phòng, Chiêu Nam đang kéo cửa muốn đi ra, trông thấy ta đến gần ,nói: "Ngươi đã về đấy à?" Ta cười kéo tay nàng, đẩy nàng vào phòng, "Vì sao ta vừa mới trở về, ngươi đã vội muốn đi chứ?" Tay nàng có hơi run lên, lẩm bẩm nói: " Không phải ta muốn đi, chỉ là ta mở rộng cửa hít thở chút không khí thôi."

Diễm Bình cùng Lan Hoa ngồi trên kháng cắn hạt dưa, tuy là đang lớn tiếng cười nói, sắc mặt lại có chút khác thường. Ta nhìn lướt qua gian phòng tịnh không có gì khác thường, trong lòng vẫn thắc mắc, liền giả vờ không chú ý từ từ đi quanh phòng, một mặt cố ý khi đi chốc chốc lại ngừng bước một chút, một mặt lén quan sát sắc mặt hai người bọn họ, khi ta đứng trước tủ rương của mình, sắc mặt hai người khẽ thay đổi, tiếng cười đột nhiên có phần lớn hơn.

Trong lòng ta cũng đã rõ, chỉ với chút tinh ranh như thế, còn ở khắp nơi giở trò gian trá sao? Hôm nay trái lại muốn xem các ngươi rốt cuộc muốn đùa trò quỷ gì đây? Ta lấy chìa khóa, mở tủ rương, quả nhiên đã bị xáo

trộn.

Tiện tay lật qua lật lại, không có gì khác thường. Mở hộp đồ nữ trang kiểm tra, lập tức giận dữ, cây trâm mà Tứ a ka tặng, khuyên tai cùng vài món đồ nữ trang khác đều không thấy nữa. Ta đóng rương lại, xoay người nhìn chằm chằm bọn họ, nói: " Còn không trả lại đây!"

Diễm Bình cười lạnh nói: "Không biết ngươi đang nói đến cái gì." Ta nhàn nhạt nói: " Cái khác có thể giữ lại, nhưng cây trâm hoa mộc lan và khuyên tai hình giọt nước trả lại đây cho ta.Mọi thứ khẳng định còn đang ở trong phòng, muốn gọi người đến lục soát sao?"

Diễm Bình sắc mặt hơi hoảng, Lan Hoa cười với Diễm Bình nói: "Chúng ta nhiều người như vậy đều ở đây, cái rương của ngươi khóa kỹ thế mà, chúng ta cũng không phát hiện thấy có người nào động vào đồ của ngươi cả, ngay cả có nói đến chỗ Trương công công cũng chỉ là những lời này, lẽ nào chúng ta nhiều người như vậy đều nói dối cả sao? Vả lại, những thứ đồ như của ngươi thiên hạ đều có đầy ra! Không phải chỉ mình ngươi có cây trâm hoa mộc lan, khuyên tai hình giọt nước, người khác lại không có chắc?"

Ta đến bên Diễm Bình, nhìn nàng nói: " Đem hai thứ ấy trả lại đây, cái khác của ta coi như không cần lấy lại." Diễm Bình cáu gắt nói: " Vậy là ngươi vẫn dứt khoát cho rằng ta cướp đồ." Ta khẽ gật đầu, khẳng định đồ chắc chắn đang ở chỗ ngươi.

Ta xoay người cầm hộp đồ nữ trang, mở ra đặt trước mặt nàng nói: "Chỗ đồ này tùy ngươi lấy, đem hai cái kia trả lại đây. Nếu ngươi chê những thứ này không tốt, hôm khác ta sẽ cho ngươi thứ tốt hơn." Sắc mặt Diễm Bình nổi đỏ bừng, đứng dậy gắt gỏng nói: "Ngươi chính là tiểu thư khuê các ư? Đồ tốt ngươi có nhiều lắm ư? Chúng ta mà cần ngươi bố thí cho ư?"

Ta cười nói: "Ta vốn định làm êm chuyện cho qua, nhưng mà xem ra việc này thật sự muốn gây ầm ĩ đến chỗ Trương công công đây mà. Các ngươi người nhiều, nói là có thể tin. Nhưng Trương công công lại giúp ta hay sẽ giúp các ngươi đây nhỉ?" Trương Thiên Anh sử dụng "kế chia rẽ", hôm nay ta đúng lúc lợi dụng hắn, cũng thử một lần "kế chia rẽ".

Ba người bọn Diễm Bình sững sờ, Lan Hoa nói: "Trương Thiên Anh cũng phải chiếu theo quy tắc trong cung mà làm, không thể vu khống cho người ngay được." Ta cười nói: "Ta không ngại nói thẳng, đồ trang sức nào cũng đều có khả năng lặp lại một kiểu, nhưng ngọc thì không như vậy, mỗi một khối ngọc đều có đường vân màu sắc riêng biệt của nó, ngọc quý vốn đã khó có được, như loại cực phẩm dương chi ngọc thế gian càng hiếm có khó tìm, ta lại không tin đồ trang sức ngọc của ngươi đến ngay cả hoa văn đều giống như của ta, hoặc giả có đi, ta thật ra muốn thỉnh giáo một chút, trang sức ngọc của ngươi cụ thể màu sắc hoa văn như thế nào, xuất xứ nơi đâu? Trong cung còn có rất nhiều chuyên gia ngọc thạch, mời đến hỏi là rõ cả thôi."

Lan Hoa run run nghĩ ngợi, Chiêu Nam thấp giọng nói: "Trả lại cho nàng đi."

Diễm Bình giận dữ trừng mắt nhìn ta, lấy ra trâm ngọc từ trong ngực ném thật mạnh xuống đất, nói:" Trả lại cho ngươi này" , một tiếng giòn tan vọng lại, cây trâm đã theo thanh âm mà gãy nát.

Nhìn những mảnh trâm vỡ trên mặt đất, ta ngơ ngác hồi lâu mà vẫn chẳng thể tin nổi vào mắt mình, cúi người xuống nhặt từng mảnh vụn nhỏ, gõi kỹ vào khăn tay. Diễm Bình cười lạnh hỏi " Ngươi vẫn còn muốn đôi khuyên tai này của ngươi sao?"

Ta đứng dậy nhìn nàng, thản nhiên nói: "Ngươi có gan thì cứ giữ lấy, nhưng tương lai đừng có hối hận." Nói xong đóng lại hộp trang sức trên bàn rồi cất vào trong rương.

Lan Hoa nhẹ giọng nói: "Trả lại cho nàng thôi, ngươi không nghe nàng nói ngọc này quý hiếm khó tìm sao? Sợ rằng nó lại có lai lịch lớn. Mau mau đem trả lại cho nàng đi!" Diễm Bình vừa hoảng vừa sợ cũng lại vừa không cam lòng, sau một lúc lâu mới cầm khuyên tai trong tay đặt ở trên bàn. Chiêu Nam tiến đến cầm lấy chuyển tới cho ta, lại lấy từ trong lòng mình ra hai kiện trang sức đặt ở trên bàn.

Ta cố nén tức giận, cười nói: "Nếu ta đã nói tặng cho các ngươi đám trang sức này sẽ không lý nào lại cầm lại." Chiêu Nam lắc đầu.

Ta nhìn Lan Hoa, trong ba người này có thể thấy nàng là người có phản ứng nhanh nhạy nhất, cười nói với nàng: "Hôm nay làm náo loạn sự việc đến nước này, cũng không phải là điều ta mong muốn. Sau này thời gian mọi người ở chung với nhau còn dài mà! Ta cũng nên nói rõ với các ngươi một tiếng. Tuy rằng tục ngữ có nói "Phượng hoàng trụi lông chẳng bằng gà"", nhưng cũng lại có câu "Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương "(*rết trăm chân, chết vẫn đứng vững – rắn chết vẫn còn nọc,)*huống hồ các ngươi ở trong cung nhiều năm, những chuyện thăng trầm cũng có thể thấy không ít, chẳng ngại mọi việc cũng đều vì tìm cho mình đường lui."

Ta khẽ nhấp vài ngụm trà, đầu tiên phải để cho các nàng cân nhắc một chút , "ra uy" rồi, giờ phải "đe doạ" :"Ta không phải luyến tiếc mấy thứ trang sức này, mà là không nghĩ hại các ngươi, đám trang sức trừ bỏ a mã và tỷ tỷ cho ta, nếu không phải Hoàng Thượng thưởng , cũng là do các nương nương ban cho, mỗi một thứ đều có lai lịch rõ ràng. Các ngươi cầm mấy thứ đồ của ta thì cũng chẳng sao, nếu là cầm phải mấy thứ Hoàng Thượng, nương nương ban cho, bị người ta nhìn thấy, các ngươi biết nói thế nào? Hoàng Thượng, nương nương tức giận, các ngươi chịu nổi sao".

Ba người các nàng đều không hé răng, nhưng trong mắt đã cho thấy sự sợ hãi. Phen này nửa thật nửa giả nói cho hết lời, các nàng hẳn là về sau không còn dám trộm bậy đồ của ta nữa. Ta cười nhìn các nàng một lượt, đe dọa xong rồi, cũng nên an ủi thôi ."Ta biết bởi vì Trương công công đối đãi đặc biệt, khiến cho các ngươi chịu oan ức, đây là lỗi của ta." Nói xong đứng dậy hướng về phía ba người các nàng theo thứ tự hành lễ. Chiêu Nam vội nghiêng người tránh đi, Diễm Bình quay mặt qua một bên, Lan Hoa nhảy dựng từ trên kháng lên ngăn ta.

Ta mỉm cười, thuận thế đứng lên nói : "Sau này chúng ta nên quan tâm lẫn nhau thêm một chút, cố gắng it làm ra lỗi sai hơn, tránh cho những sự việc cùng loại tái diễn, mà cho dù vẫn còn có, ta ở chỗ này cũng xin các vị rộng lượng tha thứ. Người khác đối xử với ta không tốt, ta rất nhanh sẽ quên đi , nhưng người khác đối đãi tốt với ta, ta sẽ mãi ghi nhớ ở trong lòng, nhất định nghĩ cách báo đáp."

Nói xong xoay người lấy hòm trang sức từ trong rương , chọn hai kiện trang sức có vẻ tốt nhất đặt lên bàn, "Kỳ thật ta sớm đã có ý đưa muội muội mấy thứ này, chỉ là vẫn cứ đắn đo không biết sở thích của các muội nên không dám tuỳ ý. Giờ nếu các muội tha thứ cho ta ngày thường hành vi cùng lời nói không thoả đáng,có nhiều chỗ đắc tội thì chớ ghét bỏ chúng. Dù sao ở nơi thâm cung này, cha mẹ anh em đều không có, công việc lại là những việc bần tiện, mỗi người nên nhịn nhau vài phần, chũng ta nếu vẫn không giúp đỡ lẫn nhau, mà lại cứ làm nhau khó xử,nhục mạ nhau thì chỉ khiến người ta xem thường mà thôi".

Diễm Bình xoay mặt nhìn về phía ta. Ta nở nụ cười ấm áp với nàng , nói : "Muội muội cho ta chút thể diện đi." Nói xong đem mấy thứ cố nhé vào tay nàng. Nàng hơi giãy dụa vài cái, cuối cùng cũng nhận lấy. Ta lại cầm lấy mấy thứ Chiêu Nam vừa trả đưa cho nàng. Nàng tiếp nhận, cúi đầu lên tiếng "Cám ơn" .

Lan Hoa cười nói: "Vậy ta cũng không khách khí .".

Ta cười nói: "Vốn là nên như thế, tỷ muội chúng ta sao còn phải khách khí làm gì?"

Buổi tối nằm ở trên giường, nghĩ đến cây trâm đã vỡ nát, trong lòng lại thấy đau đớn. Ngay cả một cây trâm ta cũng không giữ được cho tốt, lại vẫn còn phải cố bày ra khuôn mặt tươi cươì. Nhưng dù sao để cho những tính toán Trương Thiên Anh bị thất bại, đem ba người khó sống chung nhất hàng phục rồi, những người khác cũng không có gì khó. Những người này phần lớn là xuất thân nghèo hèn, ở trong cung chịu khổ, hi vọng duy nhất chính là sau này ra cung có thể có chút ngày an nhàn , có thể giúp đỡ người trong nhà, không muốn người chung quanh xem nhẹ. Các nàng coi trọng nhất cũng chỉ là tiền bạc, chỉ cần có phương pháp thích đáng, cho các nàng chút thể diện , chí ít có thể mua chút hòa hợp bên ngoài.

Buổi chiều hôm sau, ta làm bộ như tìm quần áo, đem mấy thứ đồ trong rương lôi ra một lượt, những cái khác thì cũng thôi, chỉ là khuyên tai cùng mũi tên cũng không phải dễ có, nghĩ một lúc, quyết định mang khuyên tai đến chỗ Ngọc Đàn nhờ nàng giữ hộ. Mũi tên trong lòng ta mặc dù vô giá, nhưng người ngoài nhìn vào cũng chẳng đáng giá một đồng, sẽ không có người lấy trộm. Ta giở ra lớp bọc, vuốt ve mũi tên, lại nghĩ tới cảnh tượng hôm đó.

"Nhược Hi, sao tìm quần áo mà lại ngồi ngẩn người ra thế?" Xuân Đào cười hỏi. Ta nghiêng đầu nhìn nàng cười một cái, không trả lời, đem mũi tên cất lại đáy hòm.

Khép lại hòm, thấy nàng sững sờ nhìn ta, khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

Nàng thở dài: "Nhược Hi, ngươi thật là đẹp, vừa nãy ngươi cười, giống như… giống như hoa đều nở vậy." Nói xong nàng ngượng ngùng đứng lên.

Ta cười nói: "Ta cả ngày đều cười mà, hoa cả ngày đều nở sao.".

Xuân Đào lắc đầu nói : "Không cùng một dạng. Ta không biết chữ, không biết diễn tả, có điều không giống nhau, ngày thường không được đẹp như vừa rồi".

Lòng ta chợt thấy ảm đạm, không muốn đùa thêm cùng nàng, cười nhẹ, lảng sang chuyện khác.

Thời tiết dần dần ấm áp, giặt quần áo trở nên dễ dàng hơn nhiều, ít nhất nước không còn lạnh lẽo đến tận xương, tay không còn đầy vết nứt da nữa . Buổi chiều cơm nước xong xuôi, Diễm Bình cùng vài người tụ lại một chỗ đánh bài, ta cười nhìn trong chốc lát, bước ra ngoài tản bộ. Thấy Tiểu Thuận Tử từ đằng trước đi đến, nhất thời có chút hoảng hốt. Hắn tiến lên thỉnh an hành lễ, ta nghiêng người tránh đi, hướng về phía hắn hành lễ nói : "Nay ta nên hành lễ với công công."

Hắn vội mở lời : "Cô nương đừng nói những lời này, không cần đùa cợt nô tài."

Hắn nhìn thấy bốn phía không người, nói : "Nay muốn gặp được cô nương một lần thật sự là không dễ, nô tài đợi hơn một tháng, mới gặp được một lần."

Ta nói : "Một tháng chỉ có một ngày nghỉ ngơi, chỗ ở lại nhiều người , đúng là không dễ nói chuyện."

Hắn lấy ra từ trong ngực một phong thư đưa cho ta, "Bên trong là một ít ngân phiếu mệnh giá không lớn lắm, cô nương có thể để bên người , vừa không sợ , mà tặng người cũng dễ dàng, về sau ta sẽ thường đưa tới."

Ta đang do dự, Tiểu Thuận Tử vội đáp: "Tứ gia nói, bên người cô nương đồ tốt tuy nhiều, không phải là Hoàng Thượng thưởng , chính là nương nương thưởng , đều không dễ mà tặng cho người khác.Mà chỉ có đồ của bản thân thì không đủ. Huống chi các nàng không chắc có thể hiểu được giá trị của mấy thứ đó, chẳng khác gì phí phạm chúng nó. Không bằng đưa bạc mới là thực tế.". Ta nói : "Đa tạ ngươi ." Nói xong đem phong thư cất vào trong lòng.

Hắn cười nói: "Cô nương ngày thường nếu có chuyện gì, trực tiếp tìm đến nô tài thì tốt rồi.".Ta hơi cúi đầu, hắn vái chào một cái, xoay người rời đi.

…

Trăm hoa cứ nở rồi rụng. Rụng rồi lại nở. Hoa nở hoa tàn vậy mà đã hết một năm.

Trương Thiên Anh phái người tới gọi ta, ta vội lau khô tay,lấy chậu nước làm gương soi , vuốt vuốt lại mấy sợi tóc, đái khái rối bù chính là như thế.

Ta vừa vào phòng, lập tức hối hận. Trương Thiên Anh kính cẩn đứng đón ở cửa, thấy ta tiến vào vội vàng đóng cửa lại, rời đi. Thập a ca cùng Thập Tứ vừa nhìn thấy ta, đều đứng dậy. Thập Tứ sai bảo thái giam đến cùng hắn: "Ra cửa đứng canh đi".

Thập Tứ sắc mặt nặng nề nhìn ta một lượt tử đầu đến chân, rồi lại soi một lượt từ chân lên đầu. Vẻ mặt Thập a ca sững sờ, sau một lúc lâu, hỏi: "Nhược Hi, sao ngươi lại thành ra cái dạng này?" Lại nhìn sang Thập Tứ giận dữ hỏi, "Ngươi không phải nói đều đã chuẩn bị tốt lắm sao? Đây là ngươi đã chuẩn bị đấy sao!"

Ta cười nói: "Làm việc thì phải có bộ dạng của làm việc rồi ."

Thập Tứ hỏi: "Trương Thiên Anh đối đãi với ngươi như thế nào?"

Ta gật đầu nói: "Rất là chiếu cố, ngày thường có gì sai thì đều là mắt nhắm mắt mở cho qua, thái độ cũng cực kỳ hòa ái." . Tính tình Trương Thiên Anh ta đã nắm rõ, đối phó với hắn cũng không tính quá khó khăn. Trong cung có quy củ trong cung, đừng nói Thập Tứ căn bản không có khả năng nhúng tay vào việc thay đổi nhân sự trong cung, nói cũng chỉ khiến hắn khó xử ,mà nếu có thay đổi được, ai biết sẽ lại đổi thành một vị cấp trên càng khó chiều thì sao?

Khuôn mặt Thập A Ca dãn ra, chỉ vào ghế dựa cho ta ngồi. Gặp nhau làm ta bị chấn động , mãi mới phản ứng lại thì trong lòng bỗng hốt hoảng, bật dậy khỏi ghế, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy ?". Hai người sắc mặt ảm đạm, đau buồn nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta hoảng sợ che miệng, lẩm bẩm: "Sẽ không đâu , tỷ tỷ của ta làm sao ư?".

Hai người đều sửng sốt, Thập A Ca nói : "Tỷ tỷ ngươi rất tốt, tuy rằng người hơi yếu , nhưng bản thân ngươi cũng biết là nàng ấy vẫn như thế từ trước đến nay rồi!".

Ta thở nhẹ một tiếng, ngồi trở lại ghế hỏi: "Vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Khiến cho các ngươi gióng trống khua chiêng đến tìm ta!".

Thập Tứ A Ca chậm rãi nói: "Sự tình khẩn cấp, đừng quan tâm nhiều như vậy. Từ năm trước sau khi xảy ra chuyện kia , Bát ca liền bị đả kích lớn, bệnh nặng một hồi, bệnh mặc dù đã khỏi, tâm tình lại sa sút. Thân thể huynh ấy vốn yếu, trong ngoài bức bách, nay lại bị bệnh, lần này bệnh tình mạnh mẽ úa tới, Thái y nói… Thái y nói…" Thập Tứ quay mặt đi, không nói tiếp nữa.

Lòng ta nhất thời lộn xộn, vội vàng chống đầu, tập trung suy nghĩ. Bát A Ca hẳn là sống đến sau khi Ung Chính đăng cơ , vậy thì lần này hắn sẽ không có chuyện. Nhưng lo lắng làm cho rối loạn, ta không dám chắc chắc sẽ có gì phát sinh. Tim cứ đập liên hồi, không ngừng cố gắng an ủi chính mình, thái tử không phải vẫn như ta biết từ trước là sẽ bị phế bỏ hai lần sao? Hết thảy hẳn là vẫn dựa theo lich sử. Chậm rãi điều hoà nhịp thở, nhưng đột nhiên lại thấy đau thương vô hạn, nếu vẫn theo như lịch sử, cùng lắm chỉ tránh được một ngày này, vẫn khó mà thoát khỏi ngày sau. Ta chống đầu, nhắm mắt im lặng, sau một lúc mới cất lời, hỏi" Hoàng Thượng nói như thế nào?"

Thập a ka sắc mặt điềm tĩnh, ngây người nói: "Hoàng a mã chỉ nói với thái y bốn chữ "cố gắng chữa trị", sau đó lại phê tấu chương về bệnh tình Bát ca nói "một lần phát bệnh như thế, nếu may mắn bệnh khỏi, chính là phúc lớn, nhưng độc khí không tịnh lại dùng thuốc bổ, thật khó có thể điều trị." sau đó muốn tránh chuyện xấu có thể xảy ra, hoàng a mã lệnh không thích hợp mang Bát ca trọng bệnh di chuyển tới gần biệt thự Sướng Xuân Viên , cho chuyển trở về bối lặc phủ, Cửu ca phản đối, hoàng a mã lại khăng khăng làm thế, nói…"

Thập Tứ vội vàng cắt lời Thập a ka, nói: "Chúng ta đặc biệt đến thăm một chuyến, muốn hỏi ngươi có gì cần nhắn , hoặc cần dặn dò, chúng ta có thể chuyển lại, bút mực nghiên giấy đều có sẵn đây, nếu ngươi muốn viết thư, cũng được." Ta hỏi: "Là Bát gia bảo các ngươi đến à?" Thập Tứ lắc đầu: " Bát ca hôn mê bất tỉnh, là ý của ta. Thập ca là đặc biệt đến thăm ngươi." Thập a ka nhìn chăm chăm ta hỏi: "Nhược Hi, ngươi và Bát ca rốt cuộc là có quan hệ gì?"

Ta làm như không nghe thấy, hỏi: "Trong phủ bây giờ ra sao rồi? Bát phúc tấn và tỷ tỷ ta khỏe không?" Thập Tứ nói: " Từ năm kia đến nay, Bát ca đối với việc gì cũng không dòm ngó đến, toàn bộ sự vụ lớn bé trong phủ đều do Bát tẩu gánh vác, còn phải liên tục chăm lo bệnh tình Bát ca, bây giờ…" Hắn thở dài nói: " Nếu ngươi nhìn thấy,khắc sẽ biết.Vì rằng mọi người trên dưới trong phủ chỉ dựa vào nàng, Bát ca lại như thế, nàng tất cả chỉ biết dựa vào tính khí mạnh mẽ chống chọi lại. Tỷ tỷ ngươi, haiz! Vì ngươi ngày ngày sầu, vì Bát ca cũng ngày ngày sầu, cả ngày quỳ ở Phật đường niệm kinh cầu phúc. Nghe nha đầu nói, mỗi ngày đều khóc thương vài bận."

Ta hiện tại thân nằm ngoài vòng thị phi, nhưng cái người lo lắng cho ta lại…, có phải ta ích kỉ lắm không?Thầm nghĩ đến tâm tư mình, bản thân không muốn, lại khiến cho người thân không thể có được vẻ chút vui vẻ.

Thập a ka thở dài nói: "Ta chưa từng kính phục người phụ nữ nào, nhưng hiện tại đối với Bát tẩu lòng tràn đầy kính phục. Nàng thật đúng là nữ trung trượng phu! Lúc trước sau khi xảy ra chuyện của Thập Tam đệ, trong phủ Thập Tam đệ bỗng chốc tất cả đều rối loạn, nào là những chuyện kê minh cẩu đạo[*chỉ những hành vi thấp hèn*] đều ở đâu xuất hiện loạn ra,Thập Tam phúc tấn bức quá bất đắc dĩ chỉ có thể cho thôi việc tất cả đầy tớ nô tài. Nhưng trong phủ Bát ca từ trên xuống dưới, trong ngoài mấy trăm người, còn có điền trang biệt nghiệp, so với trong phủ Thập Tam đệ tình hình phức tạp hơn nhiều, nhưng Bát tẩu lại chấn chỉnh được mọi người, một chút rối loạn cũng tìm không ra."

Ta dừng mắt ở Thập a ka ngây người một hồi mới nói: "Ta không có lời gì cần nói với Bát gia cả, đoán chừng huynh ấy cũng không muốn nghe lời của ta nói." Thập a ka cau mày không lên tiếng, Thập Tứ cúi đầu thở dài thườn thượt.

Ta đi đến bên cạnh bàn, đề bút viết:

"Từ vui sinh ưu hoạn, từ vui sinh sợ hãi; lìa khỏi vui không ưu hoạn, nơi nao còn sợ hãi?

Từ yêu sinh ưu hoạn, từ yêu sinh sợ hãi; lìa khỏi yêu không ưu hoạn, nơi nao còn sợ hãi?

Là cố không phải yêu, yêu biệt ly là khổ. Nếu không yêu không hận, ấy tức không ràng buộc."

Sau khi viết xong, giao lại Thập Tứ, "Đưa cái này cho tỷ tỷ ta nhé!" Thập Tứ cầm lấy cất kĩ, đứng lên nói: "Thập ca, đi thôi!" Thập a ka đứng lên định đi. Ta nói: "Bất kể bệnh tình Bát gia có như thế nào,có thể kịp thời truyền lại tin nhắn cho ta có được không?" Thập a ka và Thập Tứ a ka đều gật đầu đồng ý.

Hai người bước ra ngoài, ta kêu lên: "Thập Tứ gia!" Thập Tứ ngoái đầu lại nhìn về phía ta, Thập a ka ngoái đầu lại ánh mắt đảo qua khuôn mặt hai ta vài lượt, tự kéo cửa đi ra, tiện tay còn đóng lại cánh cửa.

Ta đến gần bên cạnh hắn nói: "Không muốn nói cho Thập a ka nghe." Thập Tứ nói: "Ta hiểu mà! Trải qua ba bốn năm nhiều phong ba như vậy, Thập ca bây giờ không phải là con người lỗ mãng như năm nào, huynh ấy trong thô lỗ có tế nhị, cho dù hiểu rõ cũng sẽ không nói lại cho Thập tẩu. Ai còn nhẫn tâm đi làm tổn thương Bát tẩu đâu cơ chứ?"

Đúng vậy! Trước đây gặp phải trường hợp như thế này, Thập a ka làm sao có thể chu đáo được thế? Hai người lặng im không nói gì, tâm tư nháy mắt quay trờ về màn quá khứ của nhiều năm về trước, cùng Thập a ka trừng mắt, tựa như chỉ mới ngày hôm qua. Sau một lúc lâu, hắn nói: "Ta đi, ngươi hãy chăm sóc bản thân

cho tốt." Ta gật đầu, hắn xoay người mở rộng cửa, cùng Thập a ka sóng vai nhau bước đi.

…

Trong lòng cứ luôn thấp thỏm suốt trọn năm ngày, mới có lời nhắn truyền đến, Bát a ka chuyển nguy thành an. Ta vừa thoáng mừng vui được đôi chút, lại nhen nhóm buồn rầu. Tri dịch hành nan [*Biết thì dễ mà làm mới khó*], ta nói cho tỷ tỷ, ta đã loại bỏ ưu sầu lo lắng cùng nỗi sợ hãi, nhưng không thể dối gạt chính bản thân mình, dù rời xa khỏi chúng, nhưng lòng không thể buông bỏ. Cùng với lời nhắn này đến còn có hai tin khác, một xấu, một tốt. Xấu chính là Bát a ka bệnh vừa mới khởi sắc, Bát phúc tấn lại âu sầu thành tật, ốm đau nằm liệt giường. Tốt là Khang Hi ra lệnh đem phần lương bổng, bạc gạo một năm mười tháng dựa theo cấp bậc cấp cho Bát a ka, tin tức lặng lẽ lan truyền giữa cung đình, người ở Hoán Y Cục đối với ta cười nhiều hơn trước, ta không khỏi thở dài, một câu nói của thiên tử, thì ảnh hưởng đến từng góc xó Tử Cấm Thành, ta lại chịu ơn huệ của Bát gia như trước rồi.

Nơi nào có người nơi ấy có tranh chấp, có học hặc đấu đá, Hoán Y Cục cũng không thể ngoại lệ. Chẳng qua theo bên cạnh Khang Hi mười năm, bên ngoài có cái gì là ta chưa từng gặp qua đâu chứ? Trương Thiên Anh dù cho lại dùng trò tinh ranh xảo trá, rót cuộc cũng chỉ tại Hoán Y Cục trong tôi luyện sinh ra những thủ đoạn vặt vãnh, lạc vào trong mắt ta, cũng chỉ cười trừ cho qua. Những người khác cho dù có tâm kế, chẳng qua chỉ mong có được nhiều quyền lợi hơn.Sự châm chọc khiêu khích của người ngoài, tất cả càng không để trong lòng,cho qua hết. Nếu ta đã không để bụng, sự nham hiểm của các nàng cũng chỉ như khuấy vào dòng nước chảy mà thôi.

Trong mắt kẻ khác, ta không giống với người kham khổ tầm thường, ngày ngày làm đầy tớ thấp hèn, còn muốn đối phó đao thương trong sáng trong tối. Bản thân ta tâm như giếng cổ, không chút gợn sóng. Ta từ cấp độ rất chật hẹp đã đi đến thật sự hiểu rõ những lời kinh phật dạy, "*Từ yêu sinh ưu hoạn, từ yêu sinh sợ hãi; lìa bỏ yêu không ưu hoạn, nơi nao còn sợ hãi*?" Ta đã hoàn toàn không để bọn họ trong lòng mình, tất cả những điều bọn họ làm với ta nào có ý nghĩa gì. Chỉ có yêu người khác, mới có thể thương bản thân mình!

Năm Khang Hi năm mươi sáu, tháng mười hai, Hoàng thái hậu băng hà, (vị này xuất thân từ đại thảo nguyên, là con gái của Bát Nhĩ Tề Đặc, tuy từng làm hoàng hậu cao quý, nhưng không có được tình yêu của Thuận Trị, có lẽ hạnh phúc duy nhất trong đời chính là tình cảm hiếu thuận của Khang Hi đối với bà, tuy không phải là con ruột, nhưng luôn đối với bà như mẹ đẻ, để bà được hưởng thiên niên. Khang Hi vì để tỏ lòng thương tiếc, phục suy cắt biện [*mặc áo thô cắt đuôi sam*]) Tất cả chúng ta đều mặc đồ trắng, ngay cả tuyết trên mặt đất, trên nóc nhà cũng trắng xóa, giữa Tử Cấm Thành lại không một chút sắc màu tươi sáng.

Năm Khang Hi năm mươi bảy, tháng hai, Tây Bắc cấp báo, Lạp Tàng Hãn bị giết chết, Lạp Tát bị giặc chiếm đóng [*1 vùng của Tây Tạng*], Chuẩn Cát Nhĩ Bộ đã khống chế được toàn bộ Tây Tạng. Tin tức thoáng chốc truyền khắp trong ngoài cung đình, người người cùng đàm luận về cuộc chiến cách xa nghìn dặm. Bởi vì chuyện này quan hệ đến toàn vẹn lãnh thổ Đại Thanh, cùng với ảnh hưởng lớn đến nền móng thống trị Đại Thanh- thành bại của liên minh Mãn Mông. Chuẩn Cát Nhĩ Bộ khống chế Tây Tạng, thì có khả năng mượn tôn giáo kích động các bộ lạc Mông Cổ tách khỏi sự thống trị của Đại Thanh triều. Khang Hi nhanh chóng phản ứng lại, lệnh cho Sắc Lăng tổng chỉ huy quân binh, giành lại Tây Tạng, Tây An tướng quân Ngạch Luân Đặc, chúng nội đại thần công Sách Vượng Nặc Nhĩ Bố theo sau tương trợ.

Vì Khang Hi tự tin tràn đầy, ảnh hưởng khắp nơi mới lắng xuống, người người đều cho rằng thắng lợi nắm chắc trong tay. Bọn cung nữ thái giám tứ phía nói chuyện với nhau, đề tài nhanh chóng chuyển sang phỏng đoán khi nào thì thắng lợi thu quân về triều, ta lắc đầu khẽ thở dài, nào có thể dễ dàng như vậy? Mặc dù ta không thể nhớ rõ ràng trận chiến này rốt cuộc xảy ra những gì, không biết khi nào bắt đầu, khi nào kết thúc, nhưng lại biết Thập Tứ a ka trong trận chiến này đã bộc lộ hết tài năng. Danh hiệu "Đại tướng quân vương" của hắn cũng từ đó mà có. Nếu như Sắc Lăng và Ngạch Luân Đặc bọn họ đều thắng trận rồi, chẳng phải chuyện của Thập Tứ là một trò đùa hay sao?

Quả nhiên tin dữ lại truyền về, Sắc Lăng từ tháng năm một mình đi lẩn nấp, Ngạch Luân Đặc cùng hắn mất đi liên hệ vội vàng truy cản, tháng bảy mới trốn đến Bắc Ca Lạt Ô Tô hội hợp. Mà vốn ban đầu phải ứng với quân của Sách Vượng Nặc Nhĩ Bố tiến về phía trước phối hợp tác chiến nhưng lại chần chừ không tiến, hơn nữa quý tộc Thanh Hải,Mông Cổ làm trái lời hứa, không chịu phái binh tương trợ, quân Sắc Lăng và Ngạch Luân Đại cuối cùng rơi vào trùng vây, toàn quân bị tiêu diệt.

Toàn quân bị tiêu diệt! Toàn quốc có phần chấn động, không chỉ có bên trong Thanh triều mờ mịt tàn dư cuộc chiến, bộ phận quý tộc Thanh Hải, Mông Cổ, cũng sợ đến gan mật tê liệt, không muốn tái chiến. Từ năm Khang Hi hai mươi chín Cát Nhĩ Đan tiến đến bức bách Ô Lan bố Thông cho đến nay, Thanh Triều đang phải đối mặt với thế cục rất nghiêm trọng. Chiến dịch lần này cũng trở thành một sai lầm cực kỳ to lớn trong

lịch sử chấp chính của Khang Hi.

Tại nơi này đang loạn trong giặc ngoài cấp bách, vào năm Khang Hi năm mươi bảy, ngày mười hai tháng mười, bổ nhiệm Thập Tứ a ka Dận Trinh làm Phủ Viễn đại tướng quân,cùng với việc trao vương tước cao nhất "Cố Sơn Bối Tử", "Tùy tình hình điều khiển các loại đại binh, đem theo Sách Vượng A Lạp Bố Thản Tiêm dẹp loạn giặc, an bình bờ cõi biên giới, tuyên bố ủy thác", tức để hắn phụ trách tiến quân đến Lạp Tát, thu phục Tây Tạng; phá hủy Y Lê, giải quyết vấn đề nhiệm vụ khó khăn nhất là Chuẩn Cát Nhĩ.

Tháng mười hai Khang Hi cử hành lễ xuất quân cho Thập Tứ a ka, có thể nói đây là lễ xuất quân long trọng nhất kể từ lúc Thanh triều dựng nước cho đến nay: sử dụng cờ lớn Chính Hoàng Kỳ, thể chế thân vương, xưng đại tướng quân vương. "Bối tử, công đẳng trở xuống mặc nhung phục [*đại loại đồ mặc ra trận*], tụ tập trước điện Thái Hòa. Ngoài vua không ra trận, bối lặc, bối tử, công cũng phải nhị phẩm trở lên,tất cả chúng đại thần đều mặc Mãng phục [*bộ đồ đen thêu rồng bốn chân,kém rồng 1 cái vuốt*] , tụ tập ngoài ngọ môn. Đại tướng quân Dận Trinh quỳ nhận sắc ấn, hành lễ tạ ân xong, đem theo sắc ấn tiến ra ngọ môn, cưỡi ngựa đến Thiên An Môn,đi từ cửa Đức Thắng. Chư vương, bối lặc, bối tử, công đẳng cũng phải nhị phẩm trở lên đại thần tất cả đều đưa tiễn đến chỗ đoàn binh. Đại tướng quân Dận Trinh trông về nơi xa dập đầu hành lễ, trang nghiêm đi trong hàng ngũ." Nhất thời cả triều trên dưới nhất trí nhận định. Thập Tứ a ka có khả năng cao nhất chính là người kế vị trong lòng Khang Hi.Mở ra một thiên chương cho sự nghiệp chính trị vô cùng huy hoàng của Thập Tứ a ka.

Trong triều đang lúc tình thế đại lợi đối với Thập Tứ a ka, Cửu a ka lại ra sức giúp đỡ Thập Tứ a ka. "Sự kiện tễ ưng" [*Sự kiện chim ưng chết*] có thể do Thập Tứ gây nên, cũng có thể không phải, nhưng sau khi cân nhắc lợi hại, Thập Tứ a ka so với Tam a ka, Tứ a ka nhất định đối với "Bát gia đảng" là sự lựa chọn có lợi nhất. Cửu a ka cực lực hỗ trợ Thập Tứ a ka, trong triều đình thay Thập Tứ a ka bày mưu tính kế, hai bên trao đổi tin tức. Thậm chí Cửu a ka thản nhiên ở khắp nơi nói Thập Tứ a ka *"thông minh tuyệt thế, tài đức song toàn, các huynh đệ ta đều không sánh bằng*." " Khang Hi cũng có đôi lúc ở trước mặt chúng thần nói mình yêu thích người thành thực, ngay thẳng, trọng tình nghĩa. Ông ta nói: "Hành sự có chủ tâm, quý ở chỗ thành thực,cởi mở với mọi người, người tự mình đảm đương chuyện lớn, nếu ôm lấy sự gian dối xảo trá, còn ai yên tâm cho hắn đảm đương?" Ông ta cho là tôn giả [*người cao quý*] ứng với "Thành thật với người khác, sao phải mưu mô?". Đồng thời còn chỉ ra: "Những hỉ nộ của trẫm,không phải yêu cầu người khác biết rõ,duy chỉ có lấy thành thực là coi trọng mà thôi " Lại khen: "Thập Tứ a ka rất giống trẫm!" Thập Tứ a ka đã trở thành người quan trọng bậc nhất trong số huynh đệ, không ai có thể bì kịp.

Bát a ka trở lại triều đình, đối diện với "Bát gia đảng" của xưa kia nay tất cả đều đã hoán đổi thành "Thập Tứ đảng", ta không đoán được trong lòng hắn giờ đang suy nghĩ những điều gì. Ít nhất ở bề ngoài, mặc dù không tích cực bằng Cửu a ka, nhưng cũng ra sức hỗ trợ cùng Thập Tứ a ka. Dẫu sao so với Tứ a ka, Bát a ka bất kể như thế nào cũng thà để cho Thập Tứ a ka có được ngôi vị còn hơn.

Tứ a ka vẫn trước sau thể hiện một tấm lòng thuận hiếu,bên cạnh Khang Hi trong lúc bề bộn lo âu, cũng tận lực gánh vác một phần chính sự ưu sầu, chỉ là đóng góp thêm chút ý kiến, không tỏ ra quan tâm sâu sắc. Hắn không muốn lại dính líulần nữa chuyện quyết sách triều sự.

…

"Có hối hận không?" Tứ a ka nhàn nhạt hỏi. Ta nghiêng đầu nhìn hắn mỉm cười không nói. Hắn hỏi lại một lần nữa: "Có hối hận không?" Nụ cười ta tắt dần. Những câu hỏi như thế này không phải là tính cách của hắn, nhưng lại nhắc đến hai lần. Ở cục diện ngày hôm nay, những nung nấu trong lòng hắn chỉ sợ không cùng một dạng, hắn vì mưu cầu mà trăm phương ngàn kế, nhưng dường như ngôi vị hoàng đế đang ngày một xa xôi. Kỳ thực, ta thầm nghĩ, đôi khi lại cho rằng có lẽ Thập Tứ a ka kế thừa hoàng vị là kết cục tốt nhất, may ra sẽ không có ai phải chết.

Ta lắc đầu: "Không hối hận!" Khóe miệng hắn khẽ giật nhẹ, buông mắt mục chú vào mặt đất, ta tiến sát lại gần chăm chú nhìn hắn không biết chán. Chúng ta cho đến giờ một năm cũng khó có thể gặp nhau được một lần, mỗi lần gặp là một lần ta lại thấy hắn gầy đi một ít.

Bên cạnh khóe mắt đã điểm vài nếp nhăn, nhưng ánh mắt vẫn sắc sảo như ngày nào. Bờ môi bạc nhếch lên, tựa hồ như hết thảy những khổ đau kiềm nén đều ẩn sâu trong đó giờ vùng dậy. Ta vô thức đưa tay chạm vào bờ môi hắn, khẽ nói: "Chàng khẳng định sẽ thắng chứ!" lời vừa buột ra khỏi miệng, lập tức tỉnh ra. Ta đang làm cái gì đây? Vội rút tay lại, hắn đã nắm chặt lấy tay ta.

Ta dừng ở đôi mắt đen trầm mờ tối, khuôn mặt tái nhợt của hắn, trong lòng xót xa, nhất thời không còn điều gì là quan trọng nữa, trở bàn tay cùng hắn siết lại thật chặt.

Hắn lần theo những vết chai chi chít trên lòng bàn tay ta, cầm tay nhìn một lúc, lại nắm chặt, hỏi: "Năm nay đầu gối còn đau nhiều không?" Ta nói: "Cũng ổn! Chàng nhờ Tiểu Thuận Tử gởi thuốc cao dùng rất tốt." Hắn hỏi: "Thân thể ngày thường có tốt không?" Ta nói: "Rất tốt!" Hắn nói: "Mọi việc quá khứ hãy để trôi qua hết đi, đừng suy nghĩ đến nhiều nữa." Ta nói: "Biết rồi mà, ta mỗi ngày đều ngâm tụng mấy lần câu chàng tặng *"Đi theo dòng nước chảy, Ngồi ngắm mây trời bay"*." Hắn cười khổ nói: "Ta cũng chỉ biết đem tặng cho nàng câu nói không đâu vào đâu này thôi." Ta nắm lấy tay hắn nói: "Còn có trái tim của chàng nữa chứ!" Hai người nhìn nhau hồi lâu, ta mỉm cười, chậm rãi rút tay ra.

Hắn cười nói: "Lục Vu đã hạ sinh cho Thập Tam đệ một đứa con gái." Ta "a" lên một tiếng, hỏi: "Có thật không? Có thật không?" Hắn cười trả lời: "Chẳng nhẽ còn có thể đem việc này đi lừa gạt người sao? Sau này có cơ hội, cho nàng được gặp nó, đã được tám tháng tuổi rồi." Ta nhất thời vừa cười, vừa lắc đầu, lại vừa cảm thán, hấp tấp hỏi: "Làm sao chàng có thể để ta được gặp nó, nó tên gì?"

Hắn cười nói: "Ở trong ấy kham khổ, người lớn còn có thể chịu đựng, trẻ con làm sao có thể chịu được? Ta tấu xin hoàng a mã cho ta thay thế nuôi dưỡng, hoàng a mã đã chuẩn rồi. Nó hiện nay đang ở trong phủ của ta, tên còn chưa đặt, người bế hài tử đến truyền lời lại nói nguyện vọng của Thập Tam đệ và Lục Vu là muốn nàng đặt cho nó một cái tên. Hoàng a mã vốn cũng đã nghĩ ra một cái tên, nhưng sau khi nghe chuyện, lại

nói tùy nàng đặt, sau đó báo lại cho Người, lại lấy danh nghĩa của hoàng a mã mà ban tên"

Ta hết cười rồi lại cười, nói: " Khó trách chàng hôm nay đường đường chính chính phái người đến đưa ta đi! Đặt thì đặt! Chàng nói xem nên đặt tên gì đây? Hoàng thượng muốn như thế nào? Chàng cũng biết phải không?" Hắn lắc đầu.

Ta đi tới đi lui trên mặt đất, hắn nhìn ta, "Nhược Hi, hoàng a mã vẫn còn nhớ thương nàng nhiều lắm." Ta dừng lại nhìn về phía hắn, hỏi: " "Băng Tâm" thì sao?" Hắn gật đầu nói: "Được! *"Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ"* [1],cái tên ấy có thể ví như Thập Tam đệ vậy." Ta lắc đầu, " "Vân Anh" thì thế nào?" Hắn vừa định gật đầu, ta lại vội vàng gạt bỏ.

"Có rồi, gọi là "Thừa Hoan" !" Hắn trầm ngâm một hồi mới nói: "Thừa hoan tất hạ [2][*"Hầu hạ dưới gối" người xưa chỉ việc con cái phụng dưỡng cha mẹ*], dùng cái tên này đi. Tương lai ta chắc chắn sẽ bảo Thừa Hoan phải "thừa hoan tất hạ" " Ta ôn nhu nói: "Sẽ như thế, nó nhất định sẽ "thừa hoan tất hạ", để cho Thập Tam gia được hưởng thiên luân chi nhạc [niềm vui gia đình]."

Hai người nhìn nhau cùng cười, nét tươi cười cũng sớm phai nhạt đi. "Tương kiến thì nan biệt diệc nan" [3] [*Khó gặp nhau, càng khó xa nhau*], ta lặng lẽ hướng về phía hắn hành lễ, nhanh bước đi ngang qua hắn, lần sau gặp lại biết là thuở nào? Năm sau? Năm sau nữa? Ngoái đầu lại trông về phía hắn, không biết từ lúc nào hắn cũng đã xoay người lại, đang dùng ánh mắt nhìn tiễn đưa, hai người lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu, ta xoay người quay đầu, chạy thật nhanh cách xa khỏi nơi ấy.

…

Năm Khang Hi năm mươi chín, tháng chín, Thập Tứ a ka Dận Trinh lệnh đưa thư đến Tây Tạng mời vị Đạt Lai Lạt Ma mới được sắc phong, tại Lạp Tát cử hành nghi thức tọa sàng trang nghiêm. Lúc này, Sách Vượng A Lạp Bố Thản xúi giục phản loạn Tây Tạng triệt để bình định. Khang Hi dụ lệnh lập bia tưởng niệm, lệnh tôn thất, phụ quốc công A Lan Bố khởi thảo ngự chế văn bia.

Đến những hai năm dài lăn lộn chinh chiến, Dận Trinh dựa vào tài ngoại giao xuất sắc với bên ngoài, phụ trợ cho lợi ích thực tế, tranh thủ chống đỡ thế chân vạc của các bộ lạc Thanh Hải Mông Cổ; hắn quân kỷ nghiêm ngặt, nghiêm cấm quân đội quấy nhiễu nhân dân, dọc đường lừa gạt quan lại địa phương, yêu cầu binh sĩ biết quý súc vật, tiết kiệm lương thực, yêu cầu quan quân quý trọng binh sĩ. Đem nhất phẩm đại quan đô thống Hồ Tích Đồ vi phạm quân kỷ điều tra xét xử. Thập Tứ a ka tịnh thể hiện hàng loạt hành động ân uy [*ân huệ, uy quyền*] tại Thanh hải, Tây Tạng, Cam Túc Tây Bắc khắp nơi uy danh chấn động lan xa.

Câu chuyện về hắn trong chiến tranh từ Tây Bắc xa xôi truyền về lại giữa Tử Cấm Thành này, các tiểu cô nương Hoán Y Cục sau một ngày làm việc vất vả, niềm vui thú lớn nhất chính là bàn tán về Thập Tứ a ka, mỗi một chuyện đều siêu việt lạ thường. Nào là tướng quân trước thiên quân vạn mã một thân giáp trụ hiên ngang đứng đối diện quân địch; nào là *"đàm tiếu gian cường lỗ hôi phi yên diệt"* [4] [*Giữa đàm tiếu, quân giặc tro tiêu khói diệt*]; nào là khi ôn nhu cùng binh sĩ đồng ẩm cộng túy [*cùng uống cùng say*] lãng tử bất kham kể ra tâm sự chất chứa trong lòng mình; nào là lúc hào sảng, tay gõ ba mặt trống đại,tin tức về nam nhi tiêu sái chấn động đến các bộ lạc Thanh Hải Mông Cổ, trở thành giấc mộng vô cùng hoàn mỹ khắc sâu trong đáy lòng các nàng thiếu nữ. Các nàng ấy còn chưa bị cung đình cướp mất vẻ nhiệt tình, trong lòng còn chút ngây thơ chân chất, còn chút sắc phấn hồng trong những giấc mộng xa xôi.

Diễm Bình, Xuân Đào đã được thả ra khỏi cung. Bây giờ cùng ở một phòng với ta là hai nàng thiếu nữ, một người mười bốn tuổi gọi là Tiền Tiền, môt người mười lăm tuổi gọi là Linh Đan. Tiền Tiền đứng trên kháng nói với một đám thiếu nữ tụ tập vây quanh một chỗ lặp đi lặp lại những câu chuyện ấy không biết đã bao nhiêu lần: "…Sau đó các Vương công Mông Cổ để cho các cô nương Mông Cổ mỹ lệ nhiệt tình đi ra hiến tặng những điệu vũ, các nàng ấy ai ai cũng xinh đẹp như thiên tiên cả. Ca vũ không dứt, uống rượu mua vui, nhưng tuyệt không nói đến chuyện phái binh tương trợ. Thập Tứ gia ngửa cổ uống một bát rượu lớn, mang theo men say nồng đi đến đài điểm binh, hai tay cầm lấy trống gõ," Tiền Tiền vừa nói hai tay làm chút điệu bộ, "Giương tay đánh trống. Thập Tứ gia gõ vào ba mặt trống đại, vừa gõ vừa múa. Ngay lúc ấy tất cả âm thanh nhảy múa ca hát, cười đùa lập tức ngưng bặt, trên cao nguyên Thanh Hải chỉ còn nghe tiếng trống tựa như tiếng sấm vang vọng khắp nơi của Thập Tứ gia, khi thì cấp bách, lúc thì hòa hoãn, khi cao lúc thấp, nhưng mỗi một tiếng đều khảng khái dữ dội,hùng tình bay bổng. Khi ấy đang ngồi trên mặt đất chỗ chúng ta, một đoàn hơn vạn binh sĩ Đại Thanh dồn dập đứng lên theo tiếng trống gọi quân của Thập Tứ gia, thanh âm từ mặt đất truyền đến lan tỏa khắp không trung, lại từ không trung truyền lại xuống mặt đất, sau đó những người đàn ông Mông Cổ không kìm được cũng từng bước từng bước đứng cả lên, cũng theo tiếng trống của Thập Tứ gia bắt đầu hô to." Vẻ mặt Tiền Tiền say mê tưởng tượng đến một khung cảnh từ nơi cách xa ngàn dặm.

"Sau đó thì sao?Sau đó thì sao?" Một loạt các cô nương thúc giục, Tiền Tiền khe khẽ thở dài nói: "Sau đó, một khúc gõ đã xong, sau ba tiếng cuối cùng, Thập Tứ gia hai tay dụng lực,lại mạnh mẽ phá vỡ cả ba mặt da trâu cái trống đại. Thập Tứ gia cười lớn ném trống quăng đi. Nhìn binh sĩ Mãn Mông đứng đen nghịt dưới đài, cười vang nói: "Đây mới chính là khúc ca mà những người đàn ông nên nghe!" Sau đó quay về phía hoàng thất Mông Cổ nghiêm nghị hỏi: " Các người đánh đâu thắng đó, một đời thiên kêu [5] con cháu Khắc Hãn thành Cát Tư Hãn, các ngươi muốn tuân thủ cam kết,tôn trọng ước định của tổ tiên chúng ta, để cho hậu thế còn tiếp tục được chăn thả, xướng ca trên thảo nguyên này, hay là thất tín bội nghĩa co cụm ở nơi đây, chờ Sách Vượng A Lạp Bố Thản đến để xin đầu hàng, đem thảo nguyên mà tổ tiên để lại cho chúng ta chắp tay vái lạy chuyển giao cho chúng?" Dáng vẻ Tiền Tiền giống như một bậc tiên sinh đang thuật chuyện, đột ngột dừng lại.

Các tiểu cô nương đều cúi đầu nín thở, hỏi: "Sau đó sao nữa?" Tiền Tiền nói: "Sau đó, những quý tộc Mông Cổ kia không nói gì, binh sĩ Mông Cổ bốn phía gào thật to "Chúng ta là con cháu của Khắc Hãn thành Cát Tư Hãn, chúng ta tuyệt không nhận thua trước quân địch!", một lần rồi lại thêm một lần hô vang. Những con người cao quý Mông Cổ cũng không thể ngồi yên được nữa, đặc biệt vị thủ lĩnh Ách Lỗ Thanh Hải, La Bặc Tàng Đan Tân cầm theo hai bát rượu, đi đến đài điểm binh đưa cho Thập gia một bát, quay lại đối diện với tất cả người Mãn Mông lớn tiếng thét " chúng ta nhất định sẽ đánh đuổi sài lang!" Nói xong hai người lấy máu ăn thề, sau khi chạm bát uống cạn một hơi, quăng bát rượu đi, ôm chầm lấy nhau cười lớn." Tiền Tiền kể cả một buổi, các tiểu cô nương vây quanh si ngốc mê mẩn mà tưởng tượng, im ắng không một tiếng động.

Ta cười kéo chăn đắp, trở người, nhắm mắt ngủ. Mỗi một chuyện về Thập Tứ đều vô số lần được miêu tả lại, biến hóa cảm động lòng người. Ta khi nghe chỉ biết cười, lại vô hạn ngơ ngẩn, đây chính là Thập Tứ mà ta biết đấy sao?

Trông tựa như hào sảng bất kham lại lấp đầy những mưu kế quyền lợi, một trận trống thanh, nói vài câu, khéo léo mà làm mất đi sự e dè chiến tranh của vương công quý tộc, chĩa thẳng vào tất cả bộ lạc Mông Cổ,nghìn vạn con người ở trước mắt khiến cho quý tộc Mông Cổ phải đứng ra thề sẽ không rút lui nữa.

Thập Tứ a ka trong trận chiến này thật xa lạ với ta, Thập Tứ a ka trong truyền kỳ cũng là một Thập Tứ a ka ta không thể nhận ra, hắn trong hồi ức và hắn mà ta nghe được như đan lồng vào nhau, có đôi khi ngay cả ta cũng có chút ngóng trông hắn quay trở về, ta muốn biết, bộ dạng hắn rốt cuộc bây giờ ra thế nào? Cái uy danh đại tướng quân vương vang vọng khắp Tây Bắc có đúng là của con người mà ta từng biết kia không?

Với lực ảnh hưởng củaThập Tứ a ka ở bên trong triều đình càng lúc càng lớn, ta trực tiếp nhận ân huệ của hắn.Trương Thiên Anh đối với ta thái độ tôn trọng hơn nhiều,mọi loại thủ đoạn mánh khóe cũng ít đi nhiều. Có đôi lúc, chính ta cũng cảm thấy thật buồn cười. Trong ngoài Hoán Y Cục đều sau lưng cười nhạo " Một người Nhược Hi, nuôi sống mọi người Hoán Y Cục." Bọn Trương Thiên Anh rốt cuộc là nhận được trong tay ít nhiều những lợi ích gì từ lão Thập cùng Thập Tứ, ta không rõ lắm.Bất quá vài năm nữa các cung nữ lần lượt phóng xuất khỏi Hoán Y Cục lại mỗi người nhờ ta mà sau đó nửa đời cơm áo không lo. Có chút phải nên chi tiền, cũng có chút xuất phát từ thông cảm, lương Hoán Y Cục rất ít ỏi, tích trữ vài năm cũng không được là bao, ngày thường lại khó có ban thưởng, còn luôn bị đòi hỏi tặng chút quà cáp cho cung nữ, thái giám ở trên, trong cung chịu khổ cực nhiều năm, sau khi ra cung tuổi cũng đã lớn, lập gia thất rất khó, gia cảnh vốn nghèo hèn, bất quá chỉ có khả năng dựa vào chút bạc ít ỏi giắt lưng của chính mình. Ta đã có nhiều như vậy, sao khổng để những nữ tử đáng thương này có thể được bình an sống qua ngày?

---

1 **Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ :**
Quả thật bây giờ mình mới đọc đến đoạn này và có phần cảm thấy sự trùng hợp thật thú vị ^^
Thích câu ấy từ bài thơ nổi tiếng **"Phù Dung lâu tống Tân Tiệm kỳ"** của **Vương Xương Linh**
Phù Dung lâu tống Tân Tiệm kỳ
Hàn vũ liên giang dạ nhập Ngô,
Bình minh tống khách Sở sơn cô.
Lạc Dương thân hữu như tương vấn,
Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ.
Lầu Phù Dung tiễn Tân Tiệm kỳ
(bản dịch Tương Như)
Mưa lạnh tràn sông đêm đến Ngô
Sáng ra tiễn khách núi buồn trơ
Lạc Dương nếu có người thân hỏi
Một mảnh lòng băng tại ngọc hồ.
Nhất phiến băng tâm= tấm lòng cao quý, thanh khiết

2 **Thừa hoan tất hạ:**
Thừa hoan= Phụng dưỡng
Tất hạ= dưới gối-à ý chỉ con cháu còn nhỏ thường vây quanh gối cha mẹ.

3 **Tương kiến thì nan biệt diệc nan**
Câu này nằm trong bài thơ
Vô đề – Tương kiến thì nan biệt diệc nan (Lý Thương Ẩn)
Tương kiến thì nan biệt diệc nan,
Đông phong vô lực bách hoa tàn.
Xuân tàm đáo tử ty phương tận,
Lạp cự thành hôi lệ thuỷ can.
Hiểu kính đãn sầu vân mấn cải,
Dạ ngâm ưng giác nguyệt quang hàn.
Bồng Laithử khứ vô đa lộ,
Thanh điểuân cần vị thám khan.
Vô đề – Gặp nhau đã khó ly biệt lại càng khó
(Bản dịch : Trần Trọng Kim)
Khó thay khi hợp khi tan,
Gió đông yếu ớt để tàn trăm hoa.
Con tằm đến chết hết tơ,
Sáp cây chảy cạn, lệ đà ráo ngay.
Sáng soi mái tóc đổi thay,
Đêm ngâm dưới nguyệt, mới hay lạnh lùng.
Một đường đi đến non Bồng,
Chim xanh đưa đón cậy lòng dò thăm

4 **hôi phi yên diệt**
Câu này nằm trong bài
Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ của **Tô Đông Pha**
Dao tưởng Công Cẩn đương niên, tiểu Kiều sơ giá liễu, hùng tư anh phát
Vũ phiến luân căn, đàm tiếu gian, cường lỗ hôi phi yên diệt.
Xa nghe Công Cẩn đương thì, Tiểu Kiều vừa mới cưới, anh hùng phong cách
Phe phẩy quạt khăn, khoảng tiếu đàm, quân giặc tro tiêu khói diệt

5 **Thiên kêu** : người thời Hán gọi Thiền Vu của Hung Nô là con trời

94

Tháng năm năm Khang Hi sáu mươi, Thập Tứ chuyển quân đến Cam Châu, ý đồ thừa thắng thẳng tiến tấn công vào sào huyệt Y Lê của Sách Vượng A Lạp Bố Thản. Nhưng bởi vì đường xá xa xôi, vận chuyển khó khăn, lương thảo tiếp tế rất khó đuổi kịp, một thời gian không có tiến triển. Tháng mười, Thập Tứ a ca phụng mệnh hồi kinh báo cáo.

Tin tức Thập Tứ a ca quay về thoáng chốc truyền khắp trong ngoài cung, văn võ bá quan trong triều thì kích động, âm thầm dò đoán xem Khang Hi ban thưởng lớn nhất cho Thập Tứ a ca liệu có phải là long ỷ kia không; cung nữ trong cung tâm tình cũng rất phấn khích, người người đều trông ngóng mong chờ có thể may mắn liếc nhìn một lần người anh hùng chỉ xuất hiện trong giấc mộng đêm khuya.

Tháng mười một Thập Tứ a ca danh tiếng vang dội trở lại nơi đã xa cách ba năm – Tử Cấm thành.

Các vị a ca, văn võ bá quan cùng nhau ra khỏi thành nghênh đón. Ta nghĩ đến lúc Thập Tứ a ca trở về vinh quang chói lọi,vừa muốn mỉm cười, lại nghĩ tới Tứ a ca phải đứng giữa mọi người nhìn ánh sáng chói loà, nụ cười bỗng trở nên bi ai. Trong lòng hắn liệu có sợ hãi? Sợ hãi giờ khắc chói sángnày vĩnh viễn che mất bản thân.

Trương Thiên Anh mới vừa vào tới, mấy cô gái đang vây quanh ríu ra ríu rít nói chuyện cùng nhau vội vã giải tán, trở về chỗ ngồi giặt quần áo. Trương Thiên Anh trách mắng: "Một đám không ra gì! Ngơi ra một chút liền lười biếng!". Mọi người không nói một lời, để mặc hắn quát mắng. Hắn mắng chán chê một lúc mới chịu yên, đi tới bên cạnh ta định nói gì đó, ta không để ý đến hắn, hắn đứng im lặng hồi lâu rồi xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, mấy tiểu nha đầu buồn bã vừa xát quần áo vừa nói:" Cứ nghĩ Thập Tứ gia hồi kinh, là có thể nhìn thấy được! Hiện tại mới biết còn phải xem chúng ta có phúckhícó thể tình cờ gặp được hay không". Nha đầu đang nói có chút đoan chính, một cô nương ở bên trêu đùa:" Thập Tứ gia nếu thấy ngươi, không biết chừng sẽ coi trọng ngươi đó!". Nàng buồn bực té nước lên đùa giỡn.

Đang cười nói, Trương Thiên Anh đi vào trong viện, chúng ta hướng về phía hắn thỉnh an, hắn không để ý đến mà chỉ nghiêng người cung kính đứng đó. Mọi người khó hiểu nhìn nhau, trong lòng ta chợt hoảng hốt, nhất thời lại có một chút căng thẳng

Một thanh âm nghe có vẻ xa lạ thản nhiên nói: "Cho các nàng lui trước đi!". Nói xong Thập Tứ a ca mặc một bộ thường phục, chậm rãi bước vào sân, chân mày khóe mắt dù đượm chút phong trần tang thương nhưng cũng không tổn hao gì tới vẻ anh tuấn của hắn, trái lại còn tăng thêm vài phần mê hoặc, môi hắn mím chặt, ánh mắt lơ đãng mơ hồ đang tìm tòi nghiên cứu cùng nghi hoặc đánh giá ta.

Trương Thiên Anh thấp giọng nói với mọi người: "Còn không thỉnh an Thập Tứ gia xin lui sao?"

Đám cô nương trong viện ngây người ngơ ngác,hoàn toàn không có phản ứng, ta cúi đầu cười một tiếng, nói: "Thập Tứ gia cát tường!". Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, tiếng thỉnh an không ngớt vang lên. Thập Tứ không để ý đến, chỉ một mực chằm chằm nhìn ta. Ta hơi thấy bất an, nhìn kỹ sắc mặt hắn, hỉ nộ không dễ dàng nhìn ra, đột nhiên giật mình nhận ra, hắn không còn là Thập Tứ a ca năm đó nữa rồi !

Trương Thiên Anh thấp giọng trách mắng: "Đều lui đi!" bản thân nói xong cũng lui ra trước tiên.

Thập Tứ quan sát xung quanh một vòng, nhìn chậu giặt trước người ta rồi suy nghĩ, chậm rãi nói: "Ngươi ở hoán y cục hơn sáu năm, ta cũng đã cầu hôn hoàng a mã ba lần. Năm năm mươi lăm một lần, năm năm mươi sáu một lần, Hoàng a mã đều không đồng ý. Hôm nay ta cầu Hoàng a mã một lần nữa, cầu ông ấy coi như là ban thưởng cho ta, cầu ông ấy niệm tình ngươi nhiều năm hầu hạ , tha thứ ngươi, dù có gây ra lỗi lầm lớn nhường nào, chịu khổ nhiều năm như vậy cũng đủ rồi. Ngươi đoán xem Hoàng a mã nói cho ta biết cái gì?"

Tasững ngườinhư bị sét đánh, hắn đã từng cầu hôn sao? Khi mà căn bản không biết ta vì sao chọc giận Khang Hi ư?

Hắn cười hỏi: "Tại sao? Ta khiến cho ngươi chướng mắt đến thế sao? Ngươi thà rằng ở chỗ này thay thái giám giặt quần áo cũng không chịu theo ta!"

Ta á khẩu không biết nói gì, không,việc đó và ngươi không có quan hệ gì. Sự tình đến ngày hôm nay,vấn đề không còn là ngươi tốt hay không tốt nữa.

Hắn thong thả bước từng bước tới trước người ta , đưa tay đẩy cằm ta, cười yếu ớt nói: "Hôm nay không cần không nói , hoặc chuyển hướng đề tài, ta đủ kiên nhẫn để chờ đáp án!" Ta nghiêng đầu tránh né bàn tay phồng rộp thô ráp của hắn, ngây ra không biết nói từ đâu.

Hắn lạnh nhạt cười một tiếng, rút tay về, chậm rãi bước đến tuỳ ý đem tới một cái băng ghế nhỏ, chỉnh lại trường bào một chút rồi ngồi xuống, cánh tay đặt trên đầu gối, chống đầu lẳng lặng nhìn ta. Ta nghĩ một hồi lâu, đi tới trước người Thập Tứ, ngồi xổm xuống nói: "Không phải là do ngươi, ngươi rất tốt, vô cùng tốt! Là do bản thân ta." Hắn nhướn mi, ý bảo ta tiếp tục nói.

Ta lắc đầu nói: "Ta thật sự không biết nên nói như thế nào." Hắn nói: "Vậy thì ta hỏi, ngươi trả lời là được." Ta bất đắc dĩ đành gật đầu.

Hắn hỏi: "Ngươi có người trong lòng phải không?" Ta chần chừ, nói cho hắn, sẽ có bất lợi cho Tứ a ca chăng? Hắn im lặng đợi một hồi, cười nói: "Không cần bối rối thế , ngươi đã cho ta đáp án rồi! Là Bát ca hay Tứ ca?"

Ta thở dài đứng lên nói: "Để ý những cái này có ý nghĩa gì không?"

Thập Tứ nói: "Xem ra là Tứ ca!" Hắn chống đầu cười yếu ớt, yên lặng mà ngồi, sau một lúc lâu đứng lên hỏi: "Huynh ấy ở trong phủ làm " người giàu sang rảnh rỗi ", ngươi thì ở chỗ này chịu cực khổ. Ngươi trao trái tim mình cho huynh ấy, đáng giá sao?".

Ta nhìn hắn hỏi: "Ngươi đối đãi với ta như thế, đáng giá sao?" Hắn híp lại hai mắt nhìn về phía bên ngoài tường cao , tâm tư dường như cũng cùng với tầm mắt bay ra ngoài, bay đến nơi ta không đoán được, chậm rãi nói: "Ngày đó lúc ngươi liều mạng đi đua ngựa vì ta, ta liền quyết định ngày sau sẽ giống như Thập Tam ca đối đãi với ngươi vậy , coi ngươi là bạn, thành tâm giao đãi, tận lực bảo vệ. Hôm nay ta đã hết lực,chí ít lòng cũng không thẹn!".

Ta bỗng chốc cảm thấy thoải mái rất nhiều, thì ra là thế, nói: "Ngươi không cần như thế, ngày đó ta cũng vì bản thân, ngươi không hề nợ ta cái gì hết." Hắn nói: "Nếu không phải ta, ngươi làm sao phải làm việc đó. Ngươi nếu thực sự chỉ lo cho bản thân mình thì hoàn toàn có thể đẩy hết trách nhiệm cho ta, cần gì phải mạo hiểm đi đua ngựa?" .Hắn nhìn ta hồi lâu, khẽ thở dài nói: "Ngươi tiểu tụy rất nhiều!"

Ta cười nói: "Ngươi thì phong tư tuấn dật hơn nhiều!".

Hắn chăm chú nhìn ta rất lâu,hỏi: "Ngươi vẫn không muốn gả cho ta sao?" Ta gật gật đầu. Hắn nhợt nhạt cười nói: "Tùy ngươi vậy!Có điều nếu ngươi không muốn ở chỗ này nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta.".

Ta nói: "Cảm ơn!".

Hắn gật đầu, quay người muốn đi, ta vội nói: "Thập Tứ gia!". Hắn đứng nghiêm, xoay người lại nhìn ta. Ta hỏi: "Bên ngoài có thể có người trông coi?".

Hắn nói: "Có chuyện có thể nói thẳng.".

Ta đến gần hắn, do dự mãi mới nói: "Ngươi không cần quay trở lại Tây Bắc.".

Hắn nói: "Chuyện này phải xem ý của Hoàng a mã." Ta nói: "Hôm nay Chuẩn Cát Nhĩ bộ đại thế đã mất,cũng không nhất định phải là ngươi đi đánh. Hơn nữa ân sủng mà Hoàng Thượng dành cho ngươi ngày càng tăng, nếu ngươi có thái độ kiên quyết, tỏ rõ tâm ý, Hoàng thượng hắn là sẽ nghe".

Hắn cười nói: "Nhìn lại đi! Hành binh đánh giặc không phải như ngươi nghĩ, đổi chủ soái có liên lụy rất lớn. Chuẩn Cát Nhĩ bộ mặc dù chịu tổn thất lớn, nhưng nói là không thể cứu vãn thì vẫn còn quá sớm. Năm đó Hoàng a mã dẫn quân hai lần thân chinh Chuẩn Cát Nhĩ, trải qua sáu năm mới đại bại Chuẩn Cát Nhĩ, Đại Hãn Cát Nhĩ Đan uống thuốc độc tự vận. Cũng không đến hai mươi năm, cháu của Cát Nhĩ Đan là Sách Vượng A Lạp Bố Thản lại kéo binh đến,làm cho Đại Thanh phải chịu sỉ nhục trước đó chưa từng có – toàn quân bị diệt! Nói bọn họ là Đại Thanh nuôi ong tay áo cũng không quá đáng! Càng sớm trừ bỏ, tương lai mối họa càng ít.".

Ta không biết nên nói cái gì, sửng sốt một hồi nói: "Nhưng Hoàng thượng tuổi tác đã cao, ngươi…".

Hắn nói: "Hoàng a mã cùng ta đều biết."

Ta có thể nói đều đã nói xong, im lặng một lúc, nói: "Lời ta muốn nói đã xong rồi .".

Thập Tứ lắc đầu nói: "Ngươi cả ngày cứ suy nghĩ việc này? Ngươi chớ quên năm đó Lý thái y dặn dò, bớt sầu tư, chớ lo nghĩ."

Ta liền tươi miệng cười : "Ta nhớ kỹ mà!"

Hắn nghiêm mặt nói: "Không phải " nhớ kỹ " là được, mà là thực sự buông xuống. Chuyện của chúng ta, cứ để chúng ta lo, quan trọng nhất với ngươi chính là chăm sóc cho bản thân mình thật tốt."

Ta gật đầu, Thập Tứ bất đắc dĩ nói: " Sao ngươi không học được người ta vài phần? Người ta là tu thiền niệm kinh, tiếp chuyện giải khuây cho hoàng a mã ." Ta cúi đầu không nói, hắn khẽ thở dài, xoay người rời đi.

…

Ngày mười lăm tháng tư năm Khang Hi sáu mươi mốt, Thập Tứ a ca phụng mệnh Khang Hi quay về trong quân. Tin tức truyền đến, ta chỉ biết thở dài, không biết nên vui hay nên buồn nữa, là nên vì ngày mà tâm nguyện của Tứ a ca sắp thành mà vui, hay là nên vì cái kết cục mà ta không muốn thấy kia sắp đến mà buồn?

Ta không nhớ rõ thời điểm cụ thể Khang Hi băng hà, duy nhất có thể khẳng định chính là năm nay Khang Hi sẽ rời đi nhân thế. Ở bên cạnh ông ấy cũng hơn mười năm, đối với ông ấy ta vừa kính ngưỡng, vừa nhu mộ(*quấn quýt như trẻ con với cha mẹ*) , có e ngại, có hận oán, có đồng tình, lúc này đều hoá thành không muốn. Cái ngày ta biết mà không biết cuối cùng cũng đã tới.

Ngày mùng bảy tháng mười một năm Khang Hi sáu mươi mốt, Khang Hi đi khu săn bắn hoàng gia Nam uyển, mùng bảy tháng mười một vì bệnh nên từ Nam uyển quay về ở trong Sướng Xuân Viên. Kinh thái y chăm sóc, bệnh tình bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, trong ngoài cung có vô số con tim rớt nhịp rồi lại bình ổn. Nhưng trong lòng ta lại tràn đầy bi thương: Đã sang tháng mười một, hết thảy hẳn là không xa .

Ngàymười một, ta đang ở Hoán y cục giặt quần áo, Vương Hỉ mang theo hai cung nữ vội vã đến, chỉ nói với Trương Thiên Anh: "Lý công công muốn thấy Nhược Hi." Trong ánh mắt kinh ngạc cùng tò mò của đám cô nương, ta theo Vương Hỉ bước đi.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Hỉ vội làm một lễ: "Tỷ tỷ mau mau theo các nàng đi rửa mặt, thu thập một chút, ta đợi ở trên xe." Ta xem vẻ mặt hắn lo lắng, trong lòng cũng có chút hoảng, vội vàng gật đầu.

Xe ngựa chạy theo đướng tới Sướng Xuân Viên, ta hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Vương Hỉ nói: "Hoàng thượng mấy ngày nay luôn muốn ăn mấy thứ mềm mại, ngự trù phòng mặc dù nghĩ tất cả biện pháp nhưng cũng không được như ý, Lý Am Đạt nghĩ chỉ sợ Hoàng thượng muốn ăn thứ tỷ tỷ làm mấy năm trước – loại điểm tâm lóng lánh trong sáng, vừa vào miệng liền tan chảy. Giờ làm cho người ta tới học cũng không còn kịp nữa, đơn giản liền bảo ta tới đón tỷ tỷ."

Ta nhẹ giọng hỏi: "Vạn tuế gia thân thể có khoẻ không?" Vương Hỉ nói: "Tốt hơn nhiều! Phê duyệt tấu chương, tiếp kiến đại thần cũng không có vấn đề gì, chỉ là dễ mệt mỏi." Ta gật đầu không nói.

Vừa mới xuống xe ngựa, Ngọc Đàn đã sớm đừng chờ liền tới chào đón, ta quan sát một vòng khu vườn đã qua bảy năm này, nhất thời có chút hoảng hốt. Ngọc Đàn cười lôi kéo tay ta, dẫn ta vào phòng nói: "Đồ đều chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ tỷ tỷ tới."

Ta gật đầu, hai cung nữ không nhận ra đứng bên hầu hạ ta xắn tay áo rửa tay, nhìn thấy tay ta thi mặt đều lộ vẻ kinh dị, mắt Ngọc Đàn liền đỏ lên, sai các nàng đi làm việc, tự mình đến giúp ta lau tay.

Ta vô cùng cẩn thận nghiêm ngặt làm từng công đoạn, đây là lần cuối cùng ta có thể làm cho Khang Hi, hy vọng tất cả đều hoàn mỹ. Bát lưu ly trong suốt, bánh pút-đing bạc hà ngó sen xanh biếc sáng trong, bên trong khảm một đóa cúc vàng nhỏ. Ngọc Đàn dè dặt nâng lên mang đi. Kêu người dẫn ta tới trước phòng nàng nghỉ ngơi, đợi hỏi qua Lý Am Đạt mới để ta trở về.

Ta ngồi im trong phòng, dường như đang suy nghĩ rất nhiều, lại dường như là không hề suy nghĩ. Một tiểu thái giám xa lạ gõ cửa vào nói: "Vạn tuế gia muốn gặp cô cô." Ta thoáng sửng sốt, hắn lên tiếng: " Cô cô!" Ta

vội bừng tỉnh theo hắn bước đi.

Đi đến trước phòng, nhưng lại không dám cất bước, mặc dù cùng trong Tử Cấm thành, có điều bảy năm cũng không gặp qua Khang Hi, hiện tại trong lòng có một chút sợ hãi.

Vương Hỉ vội vã đi ra, thấy sắc mặt ta, vội nói: "Không có việc gì đâu, Vạn tuế gia ăn xong đồ tỷ tỷ làm, một hồi lâu không nói chuyện, sau thì thản nhiên nói " đây không phải Ngọc Đàn làm, đem nàng tới gặp trẫm! ", ta nghĩ thấy không phải là tức giận, nhìn sắc mặt sư phó cũng vẫn như thường."

Ta gật đầu theo hắn bước vào. Bước vào đầu liền không dám ngẩng lên, vội vàng quỳ gối thỉnh an. Quỳ một hồi lâu mới nghe thấy một giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi : "Đứng lên đi!" Ta đứng lên, đầu vẫn như cũng không nâng lên, yên lặng đứng."Lại đây để trẫm nhìn ngươi ."

Ta cúi đầu, đi qua đứng ở đầu giường đặt gần lò sưởi,Khang Hi ngồi dựa vào nhuyễn đệm ngồi nhìn ta một lúc, hỏi: "Khí sắc sao kém như vậy? Ngươi bị bệnh sao?" Ta vội khom mình hành lễ nói: "Nô tỳ hết thảy đều mạnh khỏe."

Khang Hi chỉ vào kháng ở dưới chân nói: "Ngồi xuống đáp lời đi!". Ta hành lễ rồi nửa quỳ ngồi xuống. Khang Hi hỏi ta vài câu sinh hoạt thường ngày rồi cho ta lui ra.

Đứng ở ngoài phòng, trong lòng ngỡ ngàng, không biết phải làm gì? Không có người nói đưa ta trở về, xung quanh phần lớn là những khuôn mặt xa lạ, ta đi nơi nào đây? Khu vườn này với ta cũng thật xa lạ.

Vương Hỉ cùng Ngọc Đàn vội vã đi ra, nhìn ta đang đứng ngẩn người giữa sân, bước lên phía trước hành lễ. Vương Hỉ nói: "Sư phó kêu tỷ tỷ cứ lưu lại." Ngọc Đàn nói: "Phòng ở giờ vội vàng thu dọn thì có phần không thoải mái, tỷ tỷ ở cùng ta nhé!"

Ta hỏi: "Vạn tuế gia không bảo ta trở về sao?" Vương Hỉ nói: "Vạn tuế gia không nói gì hết, là sư phó ta tự chủ trương. Chẳng lẽ tỷ tỷ còn không biết? Ý của sư phó quá nửa là ý của vạn tuế gia rồi ."

Ngọc Đàn nói: "Lý Am Đạt hầu hạ Vạn tuế gia đã ngủ lại rồi , ta cùng tỷ tỷ về phòng đi thôi." Vương Hỉ nói: "Lúc này ta không đi được, chút nữa sẽ qua thăm tỷ tỷ, nhiều năm như vậy không lúc nào được thoải mái nói chuyện, ta thật sự có một bụng đầy lời muốn nói." Ta mỉm cười, nắm tay Ngọc Đàn rời đi.

95

Buổi tối ngủ cùng Ngọc Đàn trên một cái giường nhỏ, hai người rầm rầm rì rì, thao thao bất tuyệt trò chuyện đến hơn nửa đêm, mấy năm nay ta vốn đã không ngủ nhiều, đã qua cơn buồn ngủ lúc đầu, lại càng không chút cảm giác buồn ngủ.

Ta hỏi: "Hoàng thượng không đề cập gì đến việc thả muội ra khỏi cung sao?" Ngọc Đàn nói: "Có lẽ hoàng thượng căn bản không biết muội rốt cuộc đã nhiều tuổi rồi, mấy năm trở lại đây Tây Bắc liên tục có chiến tranh, quốc khố lại eo hẹp, còn thiên tai thì không ngừng, không phải miền Bắc hạn hán, cũng là miền Nam lũ lụt, toàn bộ tâm sức hoàng thượng đều dốc vào giải quyết những vấn đề trên, đối với bọn muội căn bản không lưu tâm."

"Tại sao Lý Am Đạt lại có thể không lưu tâm được chứ?Mọi người trong Càn Thanh cung là do ông ta quản lý cơ mà." Ngọc Đàn cười nói: "Lý Am Đạt chỉ mong sao có thể giữ muội lại thôi! Hỏi qua ý kiến muội hai lần,chính muội cũng không muốn xuất cung, ông ta cũng không nhắc đến nữa. Lý Am Đạt tuổi đã cao, tinh thần không còn được như trước kia, không đủ sức để lưu tâm mọi chuyện. Nhưng hoàng thượng lại càng cần bọn muội phải quan tâm, muội cùng Vương công công đã theo hầu hạ từ lúc còn nhỏ tuổi, đối với những yêu thích của hoàng thượng đều biết rõ, hơn nữa cũng xem như tăng thêm được một khoản tiền giắt lưng. Lại muốn huấn luyện một người vừa ý không phải ba đến năm là đã luyện xong. Bây giờ mọi việc muội và Vương công công có thể làm,Lý Am Đạt đều để cho bọn muội làm."

Ta có lòng muốn hỏi nàng, đời này thật không dự tính đến chuyện lấy chồng hay sao? Có thể đoán được, hà tất phải chạm đến nỗi đau của nàng? Nữ tử cổ đại làm sao có thể không nghĩ đến chuyện tìm một đáng phu quân phó thác suốt đời? Chẳng qua thế sự không còn cách nào khác, trời không theo ước nguyện của người mà thôi!

Ngọc Đàn cười nói: "Trông hoàng thượng nhìn thấy tỷ tỷ có chút thương xót, muội đoán là tỷ tỷ có thể quay trở về tiếp tục hầu hạ hoàng thượng đấy! Chỉ có điều vừa mới nhìn qua tỷ tỷ thật là mặt không chút huyết sắc, người lại gầy yếu, sau khi trở về cần phải điều dưỡng kha khá mới được!" Ngay cả nàng là người luôn theo sát bên cạnh hầu hạ cũng cho là bệnh tình Khang Hi không quá đáng ngại, vậy xem ra tất cả mọi người trong triều đều đã lơ là xem thường cả rồi, bệnh tình Khang Hi…Thốt nhiên trong lòng kinh hãi, đột ngột ngồi dậy trên gường.

Ngọc Đàn vội vàng ngồi dậy hỏi: "Tỷ tỷ làm sao vậy?" Không phải! Không phải như vậy! Thế nhưng…Nếu như thật là như vậy thì sao? Hậu thế đích xác có người hoài nghi Khang Hi đột ngột tử vong chính là do Ung Chính cùng Long Khoa Đa hợp lực mưu hại.

Cơ thể ta rùng mình từng cơn, Ngọc Đàn hoảng sợ hỏi: "Tỷ tỷ, làm sao vậy?" Ta kéo lấy tay nàng hỏi: "Mấy ngày nay, Tứ vương gia có đến làm việc không?" Ngọc Đàn nói: "Mỗi ngày đều đến. Đặc biệt có lúc đến những ba bốn lần. Khi tinh thần hoàng thượng không được tốt, các vị a ka khác đều không muốn gặp, lại chỉ gặp mỗi Tứ vương gia. Hôm trước còn phái Tứ vương gia đến Thiên Đàn cung thay mặt trai giới, thay cho hoàng thượng mười lăm ngày đi đại lễ tế thiên."

"Long Khoa Đa thì sao?" Ngọc Đàn nói: "Hiện giờ hắn đang nhận được hoàng sủng, hoàng thượng rất tin cậy hắn,cũng thường triệu kiến." Ta chống đầu thở dài, nằm phục xuống, Ngọc Đàn cũng quay về nằm, hỏi: "Tỷ tỷ, hỏi những điều này để làm gì?"

"Muội vẫn luôn hầu hạ bên cạnh, muội xem hoàng thượng yêu thích nhất là vị a ka nào?" Ngọc Đàn lặng một lúc thấp giọng nói: "Chắc chắn là Thập Tứ gia, mấy ngày nay hoàng thượng vẫn luôn do dự có nên triệu Thập Tứ gia quay về kinh hay không,có lẽ Thập Tứ gia sắp lại quay trở về rồi." Trong lòng ta buốt lạnh, lẩm nhẩm nói: "Nhưng hoàng thượng đối với Tứ gia cũng rất tốt mà." Ngọc Đàn nói: "Thì là vậy!Trong số các a ka bây giờ được sủng ái nhất chính là Thập Tứ gia và Tứ gia, vì vậy hoàng thượng cũng thường lật bài tử [*1 thứ trang sức bằng ngọc, đại diện cho một phi tần, nếu hoàng thượng lật bài tử của người nào thì sẽ lâm hạnh đến phòng của phi tần đó, tức là phi tần đó rất được sủng ái*] của Đức phi nương nương, ở độ tuổi như nương nương mà còn được yêu thích, đủ thấy đây là sự ân sủng không bình thường rồi."

Lật qua lật lại, lật lại lật qua, một đêm không hề chợp mắt, nghĩ đi nghĩ lại, về sau đột nhiên tự hỏi chính mình, không cần phải để ý đến những tri thức lịch sử đồn đại chưa chắc đã chính xác ấy, chỉ cần nghe theo cảm giác nhận thức của chính mình đối với Tứ a ka, hắn sẽ làm những chuyện như thế được sao? Trong lòng dấy lên câu trả lời hắn sẽ không như vậy! Suy nghĩ cặn kẽ lại một lần nữa, vẫn là sẽ không bao giờ như vậy! Trong lòng cũng dần an định, hắn sẽ không như vậy!

…

Ngọc Đàn đang làm việc, ta ngồi yên trong phòng. Bên ngoài tiểu thái giám la to: "Nhược Hi cô cô có ở trong phòng không ạ?" Ta ra mở cửa, hắn nói: "Lý công công gọi cô cô đi qua đấy."

Ngọc Đàn dẩu môi, ôm nửa người ta cười nói: "Tỷ tỷ đến có một hồi, mà muội đã bị gạt qua một bên rồi. Lý Am Đạt nói trà bánh đều tùy tỷ tỷ quyết định, muội chỉ cấp cho tỷ tỷ một người giúp việc thôi." Ta cười đẩy nàng ra nói: "Có thời gian để làm biếng còn than phiền cái gì chứ?" Nàng một mặt giúp ta đun nước, một mặt nói: "Lý Am Đạt muốn muội nói cho tỷ tỷ,vạn tuế gia đang trai giới, bệnh lại chưa tốt lên, trà bánh nhất thiết phải để tâm." Ta gật đầu tỏ ý đã hiểu rõ.

Khi đang bưng trà bánh đi vào, Tứ a ka đang đứng ở bên cạnh giường tiếp chuyện cùng Khang Hi, ta vừa trông thấy hắn, vội vàng cúi đầu buông mắt mục chú xuống sàn nhà, trong mắt chua cay, chúng ta đã bao lâu rồi chưa được gặp nhau?

Lý Đức Toàn đem mọi thứ cất đặt ổn thỏa, hầu hạ Khang Hi dùng bữa, Khang Hi nói với Tứ a ka: "Ngươi cũng ngồi xuống dùng một ít đi, mới sáng đã đến đây thỉnh an, đứng bên ngoài đã lâu, hẳn là cũng đã đói bụng rồi." Tứ a ka vội vàng hành lễ, nửa ngồi xuống bên mép giường, tùy ý cầm lấy một miếng bánh để ăn.

Khang Hi năm sáu mươi mốt, ngày mười ba, bữa tối mới vừa dùng xong, Tứ a ka đến chúc ngủ ngon, Khang Hi thầm kín triệu kiến Tứ a ka, cho lui hết người xung quanh, chỉ giữ lại Lý Đức Toàn hầu hạ. Bọn Ngọc Đàn một dạng vẻ mặt trông như đã nhìn quen không cảm thấy có gì lạ lùng, ta lại đứng ngồi không yên.

Khi Tứ a ka đi ra, vẻ mặt đanh lại, cùng với ánh mắt ta khẽ chạm nhẹ trong giây lát, trong mắt tràn đầy bi thống tuyệt vọng, lòng ta như dao cắt. Khi nhìn lại, hắn đã khôi phục như thường, buông ánh mắt xuống, im lặng rời đi, nhưng những bước chân lại lộ vẻ lảo đảo. Khang Hi rốt cuộc đã nói với hắn điều gì?

Hắn vừa mới đi chưa được bao lâu, Đức Phi nương nương đến thăm Khang Hi, hai người một nằm một ngồi nhẹ nhẹ nói cười, chúng ta đứng bên ngoài chỉ nghe loáng thoáng có tiếng cười, còn lại không nghe thấy gì nữa. Ta trong lòng sốt ruột, liên tục nhìn quanh bên trong, khiến Lý Đức Toàn phải để ý vài lần, sau cùng dứt khoát nhẹ tiếng mắng: "Nhược Hi!", ta lúc này mới áp chế lo âu xuống, cúi đầu đứng yên.

Lý Đức Toàn dặn Vương Hỉ đợi ở bên ngoài cẩn thận nghe sai bảo, lôi ta đến một góc yên tĩnh, lớn tiếng quát: "Ngươi ở tại Hoán Y Cục giặt quần áo đem đầu óc tẩy cho ngốc luôn rồi sao? Bây giờ đây là cơ hội của ngươi, tự mình không nắm chắc, ngay cả ta có lòng cũng không thể giúp ngươi được!"

Ta vội quỳ xuống hướng về phía Lý Đức Toàn dập đầu, "Nô tỳ hiểu rõ ân đức Am Đạt đối với nô tỳ, nô tỳ không dám như thế nữa." Lời nói của hắn cũng nhẹ nhàng lại, nói: "Khó có thể gặp được người nào như ngươi ở trong cung này, lần này tuy là tự mình có chủ ý, nhưng lại là ân điển của vạn tuế gia, đừng lại đi những bước lầm lạc nữa." Ta dập đầu đáp lại.

Đức Phi nương nương mới vừa rời đi, Long Khoa Đa lại đến yết kiến, kỳ thật mấy ngày nay Long Khoa Đa đều đến, riêng ta có cảm giác mọi thứ sẽ kết thúc ngay trong ngày hôm nay.

Khi ta dâng trà cho Long Khoa Đa, Khang Hi nói: "Trẫm tuổi đã cao, gần đây cơ thể lại không được tốt,dự tính truyền Thập Tứ a ka Dận Trinh quay về kinh, lần này quay về, trẫm không dự dịnh lại để nó quay trở về trong quân, cho nên việc này không được phép khinh xuất, cần phải phái người nào ổn một chút đi thế chỗ. Ngày mai, trẫm định triệu tập chư vị đại thần thương nghị việc này, trong lòng ngươi có thể chọn được người thích hợp hay không?" Ta nắm chặt khay trà đang cầm bình tĩnh đặt ổn định, tay không còn chút sức lực nào, vộ vàng lui ra.

Trong lòng dằn vặt, đảo mắt nhìn quanh trên mặt đất, về mặt tình cảm hi vọng không nên như thế này, ta không nên vì Tứ a ka đau lòng, thất vọng, thống khổ;về mặt lý trí lại cảm thấy đây có lẽ phương pháp giải quyết tốt nhất, Thập Tứ a ka đăng cơ, có lẽ mọi người còn được sống. Khả năng ví như Thập Tứ a ka đăng cơ thì sẽ hạ thủ đối với Bát a ka, thực sự sẽ không có chuyện diệt trừ huynh đệ đối lập?

Đang tranh đấu thống khổ, bên ngoài hốt nhiên có tiếng kêu truyền đến, thoáng chốc trở nên rối loạn. Ta che miệng, bỗng nhiên thở nhẹ, lịch sử chung quy đi theo con đường đã định trước. Ta không biết bản thân nên vui hay nên đau, trong chốc lát, như ở trong mộng mới tỉnh dậy, vội vã chạy đi.

Khang Hi đang nằm trên giường, sắc mặt tím tái phình to, gấp rút thở, đầu vã đầy mồ hôi. Sau khi thái y tiến vào, Long Khoa Đa cùng Lý Đức Toàn hai mắt giao nhau, hắn ngay lập tức phái trọng binh bao vây Sướng

Xuân Viên, bất luận kẻ nào hắn không cho phép đều không được ra vào. Lại phái tùy tùng cầm lệnh bài thông báo truyền đi,cửu môn giới nghiêm, thân vương cùng hoàng tử không có sự cho phép nghiêm cấm tự mình ra vào.

Sau khi Lý Đức Toàn nghe xong, tựa hồ cảm thấy những việc Long Khoa Đa làm không thiên không lệch, hợp tình hợp lý, nhẹ gật đầu, sai bảo Vương Hỉ: "Dẫn người xem xét xung quanh, không để bất cứ kẻ nào tự mình rời khỏi, bất cứ kẻ nào đến gần, nếu có cưỡng lại, dùng gậy đánh chết ngay tại chỗ!" Vương Hỉ lập tức lĩnh mệnh đi, xung quanh thoáng chốc lại an tĩnh.

Ta lau mồ hôi cho Khang Hi, tâm trạng buồn bã, vị này một đế vương thiên cổ cuối cùng cũng đi đến ngày cuối cùng sinh mệnh đời mình. Ta ước đoán có thể nguyên nhân gây ra cái chết bất ngờ của Khang Hi, hẳn là các vấn đề liên quan đến bệnh tim. Tình hình bên ngoài rất giống với trường hợp như vậy.

Năm Khang Hi sáu mươi mốt, ngày mười ba, giờ Tuất,tại thư phòng Thanh Khê Sướng Xuân Viên, Khang Hi băng hà. Hưởng dương sáu mươi chín tuổi.

Tất cả người trong phòng ngơ ngác quỳ gối, luôn kịp thời đưa ra chủ ý như Lý Đức Toàn cũng mang một vẻ mặt ngỡ ngàng, Long Khoa Đa khóc nói với Lý Đức Toàn: "Hoàng thượng vừa mới nói với thần xong, muốn đưa chiếu thư truyền ngôi cho Tứ hoàng tử lại đột nhiên ngất đi." Nói xong khóc không thành tiếng. Sắc mặt Lý Đức Toàn một hồi trắng bạch, một hồi xanh ngắt, thần sắc là từ không có gì chuyển sang đau thương kinh hoàng. Một đám người quỳ trên mặt đất chỉ nghe văng vẳng tiếng khóc của Long Khoa Đa.

Không bao lâu, Tứ a ka dẫn người vào phòng, trong nháy mắt cả thân người Lý Đức Toàn không ngừng run lẩy bẩy. Cửu môn giới nghiêm, Sướng Xuân Viên dày đặc thị vệ, tình hình tin tức căn bản không thể nào lọt ra được bên ngoài, nhưng Tứ a ka lại có thể đơn giản đi vào. Hẳn là Lý Đức Toàn cũng đã minh bạch Long Khoa Đa nắm giữ trọng binh là để hỗ trợ cho ai, Tứ a ka hoàn toàn chiếm được tiên cơ. Lúc này các vị hoàng tử còn lại e là đã bị binh sĩ ngăn cản quẩn quanh ngoài cửa, thậm chí có khi còn đang kinh nghi bất định [*kinh ngạc khó hiểu*] không biết tình hình Khang Hi rốt cuộc ra sao. Tứ a ka đã đã nắm trong tay toàn bộ kinh thành.

Ta dõi theo hắn từ trong bóng đêm âm u từng bước từ tốn mà kiên định đi đến nơi tẩm cung đèn màu sáng rỡ, không rõ đang buồn hay đang vui: hắn ẩn nhẫn hơn chục năm dài mộng tưởng cuối cùng đã thành hiện thực, và số phận của những kẻ khác tất cũng đi theo quỹ đạo lịch sử từ từ chìm vào bóng đêm mờ mịt. Hắn đi đến cạnh giường Khang Hi, chậm rãi quỳ xuống, hai tay nắm lấy tay của Khang Hi, đầu kề sát vào lòng bàn tay Khang Hi, lặng im không lên tiếng, chỉ riêng bờ vai có hơi giật nhẹ.

Long Khoa Đa lau nước mắt đứng lên nói: "Trước khi hoàng thượng băng hà, đã trực tiếp nói với thần, "Hoàng tứ tử Dận Chân nhân phẩm đáng quý,bản thân thâm thúy, tất có thể kế thừa sự nghiệp đất nước, kế tục trẫm đăng cơ, chính là hoàng đế." " .Nói xong hướng về phía Tứ a ka ngả đầu bái lạy.

Toàn bộ người quỳ trong phòng nhìn về phía Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn sắc mặt trắng xanh, ngây người ngơ ngác, ta hít sâu, hướng về phía Tứ a ka liên tục khái đầu,miệng hô thánh an, Vương Hỉ cũng theo ta dập đầu. Trong thoáng chốc cả phòng dậy lên tiếng dập đầu, tiếng thỉnh an. Lý Đức Toàn đưa mắt chậm rãi đảo quanh khuôn mặt mọi người, sau cùng dừng lại ở ta và Vương Hỉ, ngoắc mắt nhìn chúng ta chằm chằm, thần sắc thê lương đau đớn, đột nhiên nhắm chặt hai mắt, phủ phục khái đầu.

Tứ a ka xoay người đứng lên, sau khi quét mắt nhìn một vòng, ánh mắt có hơi chững lại trên gương mặt ta, ra lệnh nói: "Đem từng người giam giữ, bất cứ kẻ nào cũng không được tự mình tiếp cận truyền tin tức ra ngoài."

Ta ngồi trên mặt đất, vùi đầu giữa gối, cơ thể co tròn. Như thế này cũng tốt, ta không cần tận mắt trông thấy hắn đăng cơ trước sau một màn đối chọi không nhân nhượng. Bát a ka cùng Cửu a ka khẳng định không phục, nhưng bọn họ ở kinh thành không binh không thế, một mình Long Khoa Đa đối phó với bọn họ cũng đã đủ. Quan trọng nhất là Long Khoa Đa có khẩu dụ của Khang Hi, lại thêm sự chứng minh của Lý Đức Toàn và Vương Hỉ, di chiếu một khi đã ban, trừ phi bọn họ muốn tạo phản, nếu không cũng không thể có sức xoay chuyển cục diện. Thập Tứ bên ngoài xa tại ngàn dặm, đến lúc biết tin Khang Hi băng hà cũng đã hơn mười ngày, kinh thành thế cục đã định,tứ a ka lấy hữu tâm tính với vô tâm, Thập Tứ gấp gáp ứng đối trong tình thế đã vô cùng khó khăn.

…

Ở trong căn phòng nhỏ này cũng đã bảy ngày, tâm tư ta luống cuống khó chịu, nghĩ đến kiếp sống giam cầm của Thập Tam, mới chính thức cảm nhận được nỗi khổ của việc mất đi tự do, ta chẳng qua chỉ mới chịu bảy ngày đã cảm thấy gần như ngã quỵ, của hắn là mười năm. Đồng thời lại càng cảm phục Lục Vu.

Thập Tam khẳng định đã được thả ra, nghĩ đến khi ta được gặp lại hắn, trong lòng thực sự dấy lên niềm vui thuần túy. Ta nhất định phải cùng hắn lại say một trận cho ra trò.

Cánh cửa "ken két" một tiếng, được đẩy ra, một tên thái giám tiến đến cười thỉnh an: "Cô cô, mời theo nô tài hồi cung." Ta lặng lẽ đứng lên, đi ra khỏi cánh cửa, ánh sáng mặt trời ấm áp thoáng chốc gột rửa toàn thân, thế mới biết được ánh sáng mặt trời quý báu ngần nào.

Ngồi trên xe ngựa, sau một lúc trầm mặc, ta vén rèm lên nói: "Ngươi vào đây ngồi, ta có điều muốn hỏi ngươi." Tên thái giám vội vàng bước lên, nửa ngồi nửa quỳ cúi đầu lặng lẽ chờ đợi. "Hoàng thượng đăng cơ chưa?" Hắn nói: "Hôm nay mới vừa tiến hành lễ đăng cơ. Tuyên bố sang năm là năm đầu Ung Chính." Ta do dự hỏi: "Bát bối lạc gia bọn họ…" Hắn ngẩng đầu cười nói: : "Chúc mừng cô cô! Hoàng thượng được mười bốn ngày thì gia phong cho Bát gia làm Thân vương, còn lệnh Bát vương gia và Thập Tam vương gia, Mã Tề đại nhân, Long Khoa Đa đại nhân, bốn người quản lý toàn bộ sự vụ. Cực kỳ coi trọng Bát gia."

Ta không dám suy nghĩ sâu xa, chỉ hỏi: "Thập Tam gia có khỏe không?" Hắn cười nói: "Hoàn toàn mạnh khỏe! Cô cô đợi thêm một lúc là đã có thể gặp rồi. Đã nhiều ngày nay, Bát vương gia, Thập Tam vương gia mỗi ngày đều cùng hoàng thượng nghị sự tại Dưỡng Tâm điện. Hoàng thượng đối đãi với Thập Tam gia rất

khác biệt, các vị gia vì kiêng húy với tên của hoàng thượng, đều phải sửa lại tên, duy chỉ có Thập Tam gia là hoàng thượng hạ chỉ không cho đổi tên, nhưng Thập Tam gia lại tự mình quỳ xin khước từ." Lòng ta tư vị khó phân biệt, ngồi lặng không nói gì. Từ nay về sau, Bát gia phải từ Dận Tự sửa thành Doãn Tự, Thập Tam gia phải đổi thành Doãn Tường, Thập Tứ gia lại vì phát âm hoàn toàn giống với Dận Chân mà cũng phải từ Dận Trinh sửa thành Doãn Đề. [*chữ Trinh 禎 gần với chữ Chân 禛 cả về âm đọc và tự dạng*]

Tử Cấm Thành trước kia rực trong sắc màu vàng đỏ, ngay lúc này lại ngập chìm một mảng trắng đen, rõ ràng ngả theo thế nhân, thế gian cũng đã đổi thay. Cỗ kiệu dừng lại trước Dưỡng Tâm điện, ta đứng trước Dưỡng Tâm điện, chân lại không có cách nào nhích nổi. Sau một lúc lâu, vẫn tiếp tục đứng yên bất động, thái giám đứng bên cạnh vẻ mặt sốt ruột, cũng không dám nhiều lời, chỉ im lặng chờ đợi.

Có cảm giác đầu gối bắt đầu đau, đứng không được, nhưng lại không muốn bước vào trong, bỏ đi vài bước nhặt lấy một tấm bàn sạch sẽ lót ngồi xuống. Thái giám không nhịn được nữa la lên: "Cô cô!",ta dựa đầu lên gối không màng đến.

Một đôi ủng đen dừng ngay trước mắt, tim đập mạnh tránh xa vài bước, ngẩng đầu lên nhìn,nhưng lại thoáng chốc sững sờ.

Thập Tam a ka nhợt nhạt cười nhìn ta, dáng hình gầy gò, tóc đã lấm tấm hoa râm, chân mày khóe mắt mang theo vài phần u uất, hai phần lãng tử của năm nào nay không còn sót lại chút gì. Ánh mắt không còn sóng sánh như nước mùa thu, ảm đạm tiều tụy, điều duy nhất còn giống với những năm trước kia chính là vài tia ấm áp vẫn còn ánh lên trong đó. Ta chậm rãi đứng lên, hắn tuổi nhỏ hơn so với Tứ a ka, nhưng xem ra giờ đây so với Tứ a ka già dặn đi rất nhiều, cả thân tựa ngọc đứng rạng rỡ dưới ánh mặt trời kia, dáng hình kiện khang kia, nam nhi phong tư làm đắm say lòng người kia nay đã chạy biến đi đâu hết rồi?

Hai người nhìn nhau cả buổi, hắn cười nói: " Hoàng huynh cho ta đến đón ngươi vào trong." Ta hai mắt rưng rưng, gật gật đầu, hắn đi phía trước, ta theo phía sau, mới vừa bước chân đến cửa điện, ta dừng lại nói: "Ta đã bảy ngày rồi chưa rửa mặt chải đầu, rối bù bẩn thỉu như thế này có phạm đến thánh nhan. Ta muốn đi rửa mặt chải đầu chút đã.". Hắn hơi trầm ngâm, nhẹ gật đầu.

Thái giám nói: "Cô cô trước tiên ở tại nơi này, nô tài đi sai người chuẩn bị nước nóng tắm gội." Ta coi qua gian phòng, tủ rương tại Hoán Y Cục đều đã dời qua bên đây. Hai cung nữ trẻ tuổi đang cầm quần áo đẩy cửa bước vào, "Nô tỳ Mai Hương, nô tỳ Cúc Vận, xin thỉnh an cô cô! Cô cô cát tường!" Ta lơ đãng nhìn các nàng ấy một hồi, đột nhiên kinh giác, tinh thần vẫn luôn ngơ ngẩn, rốt cuộc lại quên đi Ngọc Đàn, "Ngọc Đàn còn ở trong cung không?" Hai người cung kinh trả lời: "Dạ nô tỳ không biết ạ"

Ta hỏi: "Vương Hỉ thì sao?" Hai người nhìn nhau nói: "Vương công công vẫn còn ở đây ạ" Ta vội nói: "Phiền hai vị giúp ta gọi hắn đến đây." Hai người chần chừ một hồi, Mai Hương,người lớn tuổi hơn sau khi hướng về phía ta hành lễ, xoay người bước ra. Cúc Vận tiếp đến cười nói: "Cô cô trước tiên rửa mặt nhé!" Ta do dự gật đầu.

Đang trong lúc tắm, nghe Vương Hỉ ở bên ngoài phòng hỏi: "Tỷ tỷ tìm ta có chuyện gì vậy?" Ta hỏi: "Bây giờ ngươi làm việc ở đâu?" Vương Hỉ trả lời: " Được phân đến cung của hoàng hậu nương nương, nhưng vì người hầu ít ỏi, mấy ngày nay còn ở Dưỡng Tâm điện hầu hạ."

"Ngọc Đàn thì sao?" Hắn trả lời: "Ngọc Đàn đã qua tuổi xuất cung, hoàng thượng ban ân điển, đã xuất cung nhiều ngày nay rồi." "Để nàng ấy đến gặp ta một lần." Vương Hỉ nói: "Việc này ta không làm chủ được." Ta nói: "Được rồi, ngươi lui ra trước đi!"

Sau khi tắm gội xong, ngồi trên giường ôm đầu gối, Mai Hương nhẹ gõ cửa, "Cô cô!" Ta vội kéo chăn lại đảo mình nằm ngủ, Mai Hương đẩy cửa ló đầu vào nhìn thoáng qua, khẽ gọi: "Cô cô!" Trông thấy ta mê man ngủ ,nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa.

Ta mở to mắt trừng trừng nhìn lên đỉnh tấm màn,đờ người ra, ta sợ cái gì mới được chứ? Ta có thể trì hoãn được bao lâu nữa? Không được gặp thì lại ngóng trông, có thể gặp lại hận không thể trốn chạy. Vốn chỉ là nằm trên giường vờ ngủ, nhưng từ sau khi đến Sướng Xuân Viên vẫn chưa từng ngủ được một giấc an ổn, sau khi ngâm mình trong nước nóng, những mệt nhọc cũng dần buông lơi, dần chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cảm giác có người đang nhìn ta chằm chằm, lập tức tỉnh giấc trở lại. Tứ a ka, không, sau này phải gọi là hoàng đế mới đúng, Dận Chân tay khẽ mơn man trên gương mặt ta, "Đã thức dậy, vì sao còn giả vờ ngủ? Nàng định trốn đến khi nào hả?"

Từ từ mở mắt, trong phòng tối om, hắn ngồi một bên giường, gương mặt nhìn không rõ lắm, tựa hồ màn đêm đã cách trở mọi thứ, khiến ta có cảm giác an tâm.

"Cần thắp đèn không?" Ta vội nói: "Không cần!Ta thích như thế này." Dận Chân khẽ cười vài tiếng, cúi người ghé sát bên tai ta thầm thì: "Nàng thích cô nam quả nữ cùng ở trong phòng tối sao?" Ta nghiêng đầu tránh hắn, hỏi: "Bây giờ là mấy giờ rồi?" Hắn nói: "Đã qua giờ ăn tối rồi, nếu nàng đói bụng, thì bây giờ có thể truyền gọi." Ta nói: "Không thấy đói đâu! Đã bỏ lỡ, cũng không cần phải gấp."

Dận Chân khom người tháo giày, ta hoảng sợ vội kéo chăn đắp kín, toàn thân cứng đờ. Hắn vừa giận vừa cười, tóm lấy tấm chăn kéo ra nói: "Yên tâm! Chợt cảm thấy rất mệt mỏi,nằm nghỉ một lúc thôi!" Ta do dự, nới lỏng chăn, hắn giở chăn, nhẹ nhàng kéo ta ôm chặt vào trong lồng ngực.

Ta trầm mặc cả buổi, xoay người đối mặt với hắn. Trong bóng đêm ánh mắt hắn ấm áp thân thương,lòng ta cũng thấy nóng lên, không nén được đưa tay vòng qua giữ chặt hắn lại, chỗ tay chạm vào chỉ cảm thấy gầy thật gầy. Trong lòng chua xót, "Mấy ngày này có vất vả lắm không?" Hắn cười nói: "Cũng bình thường!"

Hai người lặng yên nằm ôm nhau, sau một lúc lâu, hắn mơ mơ màng màng nói: "Trẫm ngủ trước một lúc, nàng đói bụng thì gọi trẫm!" Vừa dứt lời, người đã chìm sâu trong giấc ngủ.

Ta nép trong lòng ngực hắn, chợt cảm giác được vị hạnh phúc trước nay chưa từng có,sâu tận đáy lòng vẫn mong mỏi giây phút này trôi qua thật chậm, chỉ hai người chúng ta, hai bên mãi mãi thuộc về nhau. Quá khứ đã là những ngày trước, tương lai cũng rất xa xôi, chúng ta chỉ sống cho khoảnh khắc này, không cần nghĩ đến tương lai đầy những muộn phiền.

Chưa đến một canh giờ, Dận Chân bỗng nhiên tỉnh giấc, hét lớn: "Nhược Hi!" Ta vội nói: "Ở đây mà!" Hắn thở dài nặng nề nói: "Ta cứ tưởng được ôm nàng cũng chỉ là một giấc mơ!" Cánh tay hắn bất ngờ tăng thêm lực siết chặt, ôm lấy ta gần như không thở nổi, "Tất cả đều đã là quá khứ, Thập Tam và nàng hãy ở bên cạnh ta!" Ta cũng siết chặt lấy hắn nói: "Chúng ta đều đang ở bên cạnh chàng!"

Dận Chân hỏi: "Trẫm…ta ngủ được bao lâu rồi?" Ta nói: "Ước chừng được một canh giờ." Hắn vội vàng xoay người ngồi dậy, "Nàng khẳng định đã đói cuồng lên rồi." Ta theo hắn ngồi dậy, "Chỉ đói có chút chút thôi à." Hắn một mặt đi giày một mặt kêu lên: "Cao Vô Dung!" bên ngoài một âm thanh lập tức đáp lại: "Có nô tài!" Ta lúc này mới kinh giác thì ra ngoài phòng vẫn luôn có người đứng canh. "Gọi ít cháo và thức ăn đến đây!" "Dạ!"

"Trẫm…ta còn có việc phải làm, nàng tự mình dùng bữa nhé!" Ta gật đầu. Hắn lặng lẽ nắm lấy tay của ta, buông ra, đứng dậy định đi. Ta kêu lên: "Tứ gia!" Vội vàng sửa lại, "Hoàng thượng!" Hắn xoay người lại nhìn ta, "Ta muốn được gặp Ngọc Đàn, ở trong cung mấy năm nay, chúng ta vẫn luôn nương tựa bầu bạn với nhau, giống như chị em ruột. Ngay cả sau khi ta đến Hoán Y Cục, nàng vẫn luôn tận lực quan tâm." Hắn có hơi trầm ngâm, ôn nhu nói: "Được!" Ta do dự lại nói: "Ta còn muốn gặp tỷ tỷ của ta." Hắn nói: "Hiện tại không tiện, tất cả mọi thứ trong cung đều phải chỉnh đốn, qua một thời gian sau khi mọi thứ ổn định, ta sẽ cho nàng ấy đến gặp nàng." Ta mừng rỡ nói: "Đa tạ!"

Hắn cúi người khẽ chạm vào khuôn mặt ta, nói: "Về sau ta muốn nàng mỗi ngày đều cười như thế này!" Trong lòng ta ấm áp, nắm tay hắn, tiến đến khẽ hôn lên bờ môi, hắn tức thì có chút xao động, cả cơ thể chợt cúi xuống, ta vội thúc hắn nói: "Không phải chàng có việc phải làm hay sao?"

Hắn hơi ngẩn ra, đứng dậy cười mắng: "Thật là cái người lằng nhằng!" Nói xong xoay người bước đi. Hắn mới vừa đi ra, Mai Hương đi vào hướng về phía ta thỉnh an, thắp sáng đèn.

Mai Hương hầu hạ dùng xong bữa, bóng đêm cũng đã sâu hút. Cúc Vận ở ngoài phòng nói: "Cô cô! Ngọc Đàn cô cô đến." Ta vội vàng ra nghênh đón, Ngọc Đàn sắc mặt tiều tụy hướng về phía ta thỉnh an. Ta lập tức đến nâng nàng dậy, kéo nàng vào phòng. Mai Hương hướng về phía ta hành lễ xong khép cửa lui đi.

Ta kéo Ngọc Đàn ngồi trên ghế, hỏi: "Có khỏe không?" Nàng ngơ ngẩn một lúc, sắc mạt tự dưng thay đổi, bỗng nhiên quỳ xuống ôm lấy chân ta cúi đầu nổi lên khóc. Ta vội vàng quỳ xuống, ôm nàng ghé vào tai nói: "Muội có điều gì ủy khuất cứ nói cho ta biết."

Nàng quẹt nước mắt, nói: "Muội không muốn xuất cung." Ta lấy khăn giúp nàng lau khô dòng nước mắt, "Ta cầu xin hoàng thượng ban thưởng cho muội rồi, sau khi muội xuất cung chắc chắn sẽ không phải chịu khổ cực." Nàng nói: "Mấy năm nay muội được ban thưởng nhiều rồi, tuy rằng không thể so với tỷ tỷ, nhưng để dưỡng lão cũng có thể đủ." Ta lặng im một lúc, hỏi: "Trong lòng muội có ý trung nhân nào không? Ta cầu

hoàng thượng chỉ hôn cho muội một hôn sự tốt nhé? Bây giờ tuổi muội dù không thể làm chính thất, nhưng hoàng thượng tự mình tứ hôn, sẽ không ai dám coi thường muội."

Thoáng chốc nước mắt của Ngọc Đàn như những giọt trân châu tuôn rơi. từng giọt từng giọt rơi xuống, lắc đầu khóc to: "Tỷ tỷ muội không muốn lập gia đình. Từ lúc vào cung muội đã không còn có ý niệm này trong đầu, mong muốn của muội cũng chỉ là người nhà được bình an. Em trai đều đã thành gia lập nghiệp, em dâu cũng chưa từng gặp qua, bây giờ quay về để làm gì đây? Còn không bằng ở lại trong cung, khi bọn họ nhắc tới có chị là ngự tiền phụng dưỡng, người bên ngoài đều sẽ nể mặt một chút, cuộc sống của bọn họ cũng thuận lợi, đó là toàn bộ nguyện vọng mà ta vào cung…. và lại ta sẵn lòng được ở bên tỷ tỷ.". Ta khẽ thở dài lẩm bẩm nói: " Người muốn ra thì không ra được, người có thể đi lại không muốn đi.". Ngọc Đàn khẽ năn nỉ:" Tỷ tỷ, người để ta ở lại đi! Để ta bầu bạn cùng tỷ tỷ."

Ta gật đầu nói:" Ta vẫn thầm mong ngươi có thể ở bên cùng ta mà! Trong cung này ta còn có thể tìm ai để trút bầu tâm sự đây? Có điều việc này ta không làm chủ được, chỉ có thể đi cầu Hoàng Thượng thôi.". Ngọc Đàn nín khóc rồi cười:" Tỷ tỷ đã đồng ý rồi, Hoàng Thượng nhất định sẽ nể mặt tỷ tỷ thôi". Ta kéo nàng đứng dậy:" Bản thân ta còn chưa nắm chắc, mà muội thì lại tràn đầy tự tin." Nàng cười mà không nói.

"Muội hiện tại đang ở đâu?" " Còn ở trong viện trước đây không?" "Lý am đạt đâu rồi ?" "Muội không nhìn thấy, có điều nghe nói đã được ra cung an dưỡng tuổi già." Hai người chuyện trò không ngớt, chẳng ngờ đã qua giờ Tý(*11h đêm đến 1h sáng*), Ngọc Đàn bèn đứng dậy xin ra về. Ta cười tiễn nàng ra khỏi phòng.

Nhìn tẩm cung vẫn tối đen như trước, lại thấy có ánh đèn hắt tới từ đông Noãn các bèn hỏi:" Mấy ngày nay Hoàng Thượng đều thức khuya như thế sao?". Mai Hương đáp:" Đều ở trong đông Noãn các xử lý công vụ, khi mệt thì liền ngủ luôn ở đó, vẫn chưa từng vào ngủ trong tẩm cung.".

Chỉ mới ngủ một giấc buổi chiều, trong lòng đã thấy nhớ hắn, cứ để ý tới động tĩnh bên ngoài, một đêm không ngủ, vậy mà mãi đến khi tiếng trống báo canh năm vang lên, thời gian lâm triều đã đến, người vẫn chưa quay về.

Vừa mặc quần áo xong, Mai Hương liền bưng chậu nước rửa mặt đi vào :" Hoàng Thượng đã vào triều rồi sao?". Mai Hương giúp ta xắn tay áo, vừa trả lời:" Đã đi rồi ạ".

Cho tới lúc hắn hạ triều, tập thơ Đường trong tay ta cũng đã đọc được hơn nửa. Ta đứng trong tây Noãn các, từ cửa sổ nhìn ra, Bát gia, Thập Tam gia, Trương Đình Ngọc đi theo đằng sau Dận Chân vào đại điện. Bảy năm không gặp Bát a ca, đột nhiên nhìn thấy, trong lòng bỗng có một cảm giác khó tả.

Năm tháng dần trôi, mỗi người đều có thêm vài phần tiều tuỵ khó cưỡng, vậy mà hắn thì như một kỳ tích, giống như là lá phong cuối thu, gió sương của tháng năm chỉ nhuộm cho hắn càng thêm hoàn mỹ. Bớt đi nét trong sáng của tuổi trẻ nhưng trung niên lại thêm vài phần trầm ổn. Phong tư không chê vào đâu được, khí độ ung dung vượt trội, Vậy mà vì sao vẫn cứ mong manh, gầy yếu như thế?

Đến tận lúc ăn tối, Mai Hương tới nói:" Hoàng Thượng gọi cô cô tới hầu hạ bữa tối". Ta đặt sách xuống rồi theo nàng bước đi, thuận miệng hỏi: "Hoàng Thượng đã thảo luận xong việc rồi sao?". Mai Hương trả lời: " Không biết ạ! Bát Vương gia cùng Trương đại nhân đều đã rời đi, Thập Tam vương gia vẫn ở lại".

Lúc ta tiến đến thỉnh an, Dận Chân cùng Thập Tam đang rửa tay, Cúc Vận bưng thau nước, Cao Vô Dung đang giúp Dận Chân xắn tay áo, hắn tỏ ý cho Cao Vô Dung lui ra rồi cười cười nhìn ta. Ta khẽ nhếch môi, tiến lên giúp hắn xắn tay áo, rồi hầu hạ hắn lau mặt rửa tay. Ta ở bên hoàn thành thì Thập Tam cũng đã xong.

Thái giám đã chuẩn bị đồ ăn xong xuôi, Dận Chân ngồi vào chỗ của mình rồi nói:" Thập Tam đệ, ngồi đi!". Thập Tam hành lễ tạ ơn rồi mới ngồi vào chỗ. Dận Chân căn dặn:" Cao Vô Dung ở lại hầu hạ, những người khác đều lui ra." . Đợi ngươi lui ra hết, liền sai Cao Vô Dung:" Lấy thêm ghế tới đây.". Cao Vô Dung vội đi lấy ghế tới, đặt ở bên cạnh hắn. Dận Chân nhìn ta đang đứng ở phía sau, ra hiệu cho ta ngồi xuống.

Hắn cười nhìn ta, rồi lại nhìn Thập Tam cười, than thở:" Rốt cuộc cũng có thể cùng nhau ăn cơm rồi.". Thập Tam khẽ mỉm cười nói:" Đa tạ hoàng huynh ban ân.". Ta nhíu mày nhìn Thập Tam. Hắn lại như chưa hề tỉnh giấc, nói xong liền cung kính cúi đầu ngồi đó.

Dận Chân nhìn xuống bàn, kéo lấy tay ta nói:" Đây đều là mấy món các ngươi thích ăn, ăn nhiều một chút đi." Nói xong gắp một đũa thức ăn vào bát cho Thập Tam, Thập Tam nhanh chóng đứng dậy tạ ơn.

Trong lòng cảm thấy buồn bực, cầm đũa gắp lấy món ăn mình thích rồi cúi đầu vào ăn. Mười năm xa cách,

lại không phải như trong tưởng tượng là nói cười rộn rã sau bao lâu xa cách. Dận Chân hết sức thân thiết, Thập Tam cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, bầu không khí liền trở nên có phần gượng gạo.

Khó chịu dùng xong bữa, Thập Tam xin cáo lui. Ta vẫn ngồi im trên ghế không hề động đậy, Dận Chân lôi kéo tay ta, kéo ta đứng dậy, đi tới ngồi xuống bên giường, Cao Vô Dung bưng trà tiến đến, hầu hạ Dận Chân xúc miệng, Dận Chân uống xong, tiện tay đưa cốc trà vẫn còn lưng cốc cho ta ,ta xúc miệng xong, Cao Vô Dung cúi đầu lẳng lặng lui ra.

Dận Chân cười hỏi:" Vẫn còn không vui sao?". "Tại sao lại như vậy ?" Ta rầu rĩ hỏi. Hắn than thở: "Từ lúc gặp ta, vẫn cứ cư xử như thế, một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không thiếu, mười phần cung kính.". Ta có phần bực bội, Thập Tam ca a vui cười không chịu trói buộc cũng sẽ không quay trở lại nữa sao? Hắn ôm ta dựa vào đầu vai hắn, nói:" Ta muốn những người khác đều tôn ta, kính ta, thậm chí sợ ta, riêng đệ ấy thì ta không muốn. Ta chỉ hy vọng làm tứ ca của đệ ấy, không hề là hoàng thượng, không phải là trẫm".

Ta trầm mặc một hồi, thở dài:" Cứ để từ từ đi! Thập Tam gia bị giam cầm mười năm, chịu khổ nhiều như vậy, vừa ra ngoài lại phải đối mặt với nhiều biến cố như vậy, tạm thời chỉ sợ chưa lấy lại được tinh thần."/ Hắn nói" Ta cũng nghĩ như thế, mặc kệ đệ ấy ngoài mặt thế nào, bên trong đệ ấy vẫn là người duy nhất mà ta có thể tin tưởng được trong triều như lúc trước."

Hai người ngồi tựa vào nhau, lẳng lặng ngồi, Ngoài mành Cao Vô Dung bẩm báo: " Hoàng Thượng, Hà Thái y đã truyền tới, đang ở tây Noãn các đợi ạ". Ta giật mình, vội vàng đứng vụt dậy hỏi:" Chàng khó chịu sao?". Hắn vừa đứng dậy, vừa nói:" Là tới khám bệnh cho nàng". Ta bước phía sau theo hắn đi ra, " Ta vẫn đang mạnh khoẻ, làm sao phải xem bệnh chứ?".

Nói xong hai người liền đi ra, ta cũng không nói nhiều, bước theo phía sau hắn, tiến vào phòng của ta. Dận Chân đi đến phía sau bình phong nói" Trẫm ở chỗ này nghe, ngươi đi truyền thái y tiến vào đi." Cao Vô Dung vội tiến tới hầu hạ hắn ngồi xuống, mới xoay người bước ra ngoài.

Dận Chân ở phía sau bình phong cười nói: " Y thuật của người này vô cùng tốt, khi ta đến GiangNamnăm đó, đã rất nổi danh trong dân gian. Nhưng là có chút ngốc, tính tình lại nóng nay,vào thái y viện ba bốn năm nhưng vẫn không được trọng dụng". Ta nói: "Rất nhiều việc chỉ người ngốc mới có thể chịu được như nghiên cứu trong cô đơn, nếu ngược lại chỉ sợ y thuật lại không thể đạt được trình độ như vậy, may mà hắn hiện tại đã gặp gỡ được Bá Nhạc." Dận Chân nhẹ gõ bình phong không nói gì.

Cao Vô Dung dẫn Hà thái y tiến vào, do dự không dám lấy ghế, ta đứng dậy khom người nói" Mời thái y ngồi". Cao Vô Dung lúc này mới lấy ghế đặt ở bên cạnh giường.

Thái y chú tâm bắt mạch, tay trái rồi chuyển qua tay phải, tay phải rồi đổi sang tay trái, vừa hỏi han hằng ngày có thoải mái hay không, sau một lúc lâu, vừa muốn nói, ta liền cướp lời: "Đừng nói với ta mấy cái tinh khí âm dương, cứ nói mấy cái mà ta nghe có thể hiểu được ấy." Hắn trầm ngâm một lúc mới nói " Xem mạch tượng thì là bệnh cũ năm xưa ,để tới bây giờ đã thành tích tụ lâu ngày khó mà chữa được." Sau bình phong có vài tiếng động rất nhỏ.

Cao Vô Dung liên hỏi:" Có thể nói rõ hơn được không?". Hà thái y nói" Trong lòng quanh năm ưu tư, tâm tư đè nén, ngũ tạng không thông, cứ thế dần dần toàn ngũ tạng bị tổn hại. Trong cơ thể lại có khí lạnh độc.". Ta nói :" Nhiều năm trước Lý thái y đã từng nói, xác thực như ngươi nói là bệnh cũ nhiều năm. Chỉ là ý sau thì vì sao lại nói thế?". Thái y nói:" Xem tay ngươi này, có thể thấy là quanh năm ngâm trong nước lạnh, nơi ở sinh hoạt hàng ngày cũng quá ẩm ướt, vốn là yếu ớt từ bên trong, khí huyết không đủ, ngũ tạng đã bị tổn hại, trải qua năm tháng, tự nhiên khí độc xâm nhập cơ thể.".

Ta cười nói:" Đâu kém đến như thế, ta cũng không có chỗ nào cảm giác không thoải mái cả." Hắn hỏi" Có phải gần hai ba năm nguyệt sự không đều không? Hoặc là nhiều tháng không đến , hoặc đến thì kéo dài mà không sạch." E ngại Dận Chân đang ở, ta có một chút xấu hổ, chỉ đành gật đầu. Hắn than thở" Vì sao không sớm mời người đến khám bệnh chứ?". Trong hoán y cục, nếu như không phải là bệnh nặng ở trên giường không dậy nổi, làm sao có khả năng mời đại phu đây?

Cao Vô Dung vội hỏi:" Bây giờ phải chữa trị thế nào mới tốt?". Hà thái y trầm ngâm không nói, sau một lúc mới mở lời:" Năm đó Lý thái y là nhân tài kiệt xuất trong thái y viện, vãn sinh tới muộn nên không có cơ hội để có thể được chỉ bảo vài điều. Lý thái y nếu từng khám cho, liệu có thể còn phương thuốc không? Cho ta xem qua xem sao, vừa biết được nguyên nhân, vừa biết để kê đơn.". Ta đứng dậy lấy từ trong rương ra phương thuốc mà năm đó Lý thái y kê cho.

Hắn như lấy được vật báu, vội vàng đón nhận chăm chú đọc, vừa nhìn vừa gật đầu, sau rồi thở dài một tiếng, nói" Nhiều năm như vậy, nếu như ngươi có thể tuân theo lời dặn của thầy thuốc, bệnh đã sớm khỏi rồi! Cho dù thầy thuốc tốt, mà gặp bệnh nhân không chịu nghe lời khuyên thì cũng không có cách nào để cho thuốc." Nói xong liền thu thập đồ đạc toan đi.

Cao Vô Dung vội vàng ngăn cản nói:" Sao lại khám bệnh xong mà đến đơn thuốc cũng không kê chứ?" Hà thái y nói" Kê hay không kê cũng có khác gì nhau, việc gì phải làm điều thừa?" Hai người giằng co không buông, ta thầm than, thật sự là có một chút ngốc nghếch. Với thân phận của Cao Vô Dung hôm nay, lại còn có người trước mặt hắn mà không buồn đếm xỉa nữa.

Dận Chân từ sau lưng tấm bình phong bước ra nói: "Trẫm bảo chứng nàng lần này nhất định tuân theo lời dặn của thái y." Hà thái ý ngớ ra trong giây lát, vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

Hà thái y lại nhẹ nhàng bắt mạch cho ta thêm lần nữa, đề bút kê đơn thuốc, một mặt nói: "Cũng như những gì Lý thái y đã kê từ năm trước, ta sẽ bổ sung thêm một ít nữa thôi. Cơ thể yếu ớt, không thể dùng thuốc quá mạnh, trong người chứa hàn độc, chỉ có thể từ từ dẫn đạo khơi thông. Trở lại với những thứ thuốc tốt này, hàng ngày đều phải dùng." Dận Chân hỏi: "Nếu tất cả đều tuân theo như chỉ dặn, có thể khỏi bệnh được không?"

Hà thái y chần chừ không nói, Dận Chân nói: "Cứ như lúc nãy khi trẫm còn ở phía sau tấm bình phong, có gì cứ nói thật." Hà thái y cúi đầu nói: "Xác thực như thần đã nói trước đó, là "tích trọng nan phản" [*bệnh tích lũy lâu ngày khó có thể điều trị*]. Bây giờ chỉ có thể điều trị chu đáo, sẽ không đến mức quá nghiêm trọng. Nếu tất cả đều làm theo điều thần đã kê, thần có thể đảm bảo mười năm không phải lo nghĩ."

Dận Chân lạnh lùng hỏi: "Còn sau đó thì sao?" Hà thái ý cúi đầu không lên tiếng,sau một lúc lâu mới nói: "Hiện tại hãy còn sớm để tính đến chuyện sau mười năm nữa, muốn biết mười năm sau như thế nào thì còn phải xem cách điều dưỡng ra sao."

Dận Chân lặng im không nói gì, Hà thái y và Cao Vô Dung đến thở mạnh cũng không dám, cúi đầu đứng căng cứng. Ta đưa tay nắm lấy tay hắn, hắn siết chặt lấy tay ta nói: "Các ngươi đều lui ra đi!" Hai người vội vàng lẳng lặng rời khỏi.

Hắn đứng dậy ôm ta vào lòng, siết chặt rồi thêm siết chặt mà ôm lấy, mãi thật lâu mới yếu ớt nói: "Đều là lỗi của ta." Ta lắc đầu nói: "Chàng không thể nhận hết về mình những chuyện đã qua, hôm nay tất cả đều bình an, cần gì phải lo sầu chuyện mười năm sau, những ngày ấy dù muốn hay không đều đã qua cả rồi?"

Hai người ôm nhau sau một lúc thật lâu, hắn buông ra hỏi: : "Nàng mệt chưa? Muốn nghỉ ngơi trước không?" Ta hỏi: "Chàng thì sao? Bao giờ thì chàng mới nghỉ ngơi đây?" Hắn nói: "Ta còn có công vụ cần xử lý." Ta nói: "Ta không muốn ngủ, muốn được ở bên chàng."

Hắn gật đầu, nắm tay ta đi đến Noãn các. Ngày đã nhá nhem tối, Cao Vô Dung trông thấy chúng ta đi ra, vội vàng cầm đèn lồng đi lên phía trước.

Dân Chân ngồi trước bàn tra duyệt văn kiện, ta tiện tay rút một quyển sách, tựa lưng vào ghế tùy ý lật ra đọc. Căn phòng tĩnh lặng, chỉ vọng mỗi âm thanh lật giở trang giấy của ta với hắn, khói xanh quấn quanh trên bếp lò, thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ, ta không khỏi hé miệng cười thầm, cảm giác được đây chính là hạnh phúc. Chúng ta đôi bên bầu bạn, hai người bên nhau.

Nghiêng đầu quan sát hắn, hắn đang chống đầu, lông mày nhíu chặt nhìn chằm chằm vào đống văn kiện. Ta chăm chú nhìn hắn một hồi lâu,hắn vẫn cứ cái dáng vẻ như trước kia, trong lòng buồn bã, nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới bên cạnh hắn, thò đầu vào nhìn.

Dận Chân nhích qua một bên, ta chen vào ngồi bên cạnh hắn. Hắn dụi dụi hai mắt nói: "Hai mắt đều xem đến hoa cả lên, nhưng vẫn có khoản ghi chép còn không rõ." Ta lật ra xem, nói: "Ghi chép rõ ràng tỉ mỉ như thế này rồi, mà chàng còn muốn nhìn kỹ nữa à?" Hắn tựa lưng vào ghế, thở dài: "Phải thật triệt để! Không biện pháp!Không nhìn kỹ, làm sao biết bạc bị rút ra từ nơi nào? Bị người nào lấy đi đích xác cần phải lấy trở về? Cả triều trên dưới, hết sạch không còn mấy người, trẫm nếu trong lòng không nhất thanh nhị sở [*mọi việc đều phải rõ ràng*], chỉ có thể ngồi yên để chúng lừa gạt!"

Ta nói: "Thập Tam gia đâu? Sao không giao lại cho hắn?" Dận Chân lắc đầu nói: "Đệ ấy cũng xem không ít hơn ta, hiện tại khẳng định cũng đang đau đầu dưới đèn!" Nói xong, hắn lại cúi xuống xem tiếp.

Ta rút một quyển bên cạnh tỉ mỉ xem xét, ,lúc này còn chưa có phương pháp ghi chép hai lần, đều là ghi chép một lần,sau khi xem cả buổi mới đại khái hiểu rõ ngọn nguồn một hạng thu chi, vả lại không có cách thức báo biểu rõ ràng, cũng khó có thể tổng hợp phân loại có hiệu quả, khiến người xem nặng đầu choáng váng, còn nắm bắt không đến được trọng điểm. Không khỏi thở dài: "Mấy thứ này thật là rối tung rối mù!"

Hắn nói: "Sổ sách này không phải người nào xem cũng hiểu được, năm ấy trẫm phải mất ít nhiều thời gian mới hiểu được." Ta dừng mắt ở đống sổ sách ngập bàn, hỏi: "Những quyển này có thể để ta xem qua được không?" Hắn kinh ngạc hỏi: "Nàng xem những thứ này để làm gì?" Ta cười nói: "Ta xem xem có thể hiểu hay

không hiểu."

Hắn khẽ lắc đầu nói: "Muốn thì xem đi! Chỉ có điều nghìn vạn lần không được làm mất, những bản này đều không có bản sao nào đâu." Ta gật đầu đồng ý, lại hỏi: "Chỉ chừng này thôi phải không?" Hắn nói: "Còn nhiều nữa! Chỉ đem ra có chút này thôi."

Nghe bên ngoài đã gõ ba tiếng trống canh, ta nói: "Nghỉ ngơi trước đã nhé! Canh năm phải thượng triều rồi mà!" Hắn nói: "Sao chỉ mới thoáng cái đã trễ như thế này? Nàng tự mình đi ngủ trước đi! Ta xem một hồi nữa rồi mới ngủ." Nói xong lại cúi đầu xem.

Ta đưa tay che lại sổ sách nói: "Từ lúc dọn vào Dưỡng Tâm điện đến giờ, chàng có từng thật sự ngủ được một giấc nào chưa? Hôm nay không được xem nữa!" Hắn chau mày nhìn ta, ta nhẹ giọng nói: "Ta cũng sẽ lại lo nghĩ không yên cho cơ thể chàng mà! Hôm nay thái y vừa mới dặn, không được âu sầu lo lắng nữa."

Chân mày hắn giãn ra, khép lại sổ sách, đỡ ta đứng dậy, Cao Vô Dung đang canh giữ bên ngoài vội vàng vén mành lên. Bên trong Tây Noãn Các các cung nữ thái giám đang làm việc nghe thấy tiếng đều vội vã chuẩn bị đồ dùng rửa mặt.

Hắn nghiêng đầu nói: "Nàng không cần phải hầu hạ ta, tự ta rửa mặt được rồi!" Ta gật đầu định chạy đi, hắn kéo lại thấp giọng nói: "Thu dọn xong hết thì nhẹ nhàng quay lại đây." Khuôn mặt ta bỗng chốc nóng bừng bừng, nhìn long sàng [*giường vua ngủ*] phía sau hắn, chợt sinh ra chua xót khổ sở, rút tay, chạy nhanh ra ngoài.

Ta vừa mới chuẩn bị đóng cửa tắt đèn, Dận Chân bên trong một lớp y phục, khoác áo bào bên ngoài đẩy cửa bước vào. Bỗng chốc toàn thân ta cứng ngắc, đứng ngơ ngác. Hắn đi đến gần, vuốt nhẹ gương mặt ta, nói: "Đừng hồi hộp! Ta chỉ muốn được nằm cùng với nàng." Ta đứng yên không động, hắn lôi ta đến bên giường nói: "Chúng ta đã phí hoài biết bao nhiêu thời gian rồi? Từ lúc ta đồng ý lấy nàng đến nay đã mười năm, ta bây giờ chỉ nghĩ cần phải tận dụng hết thời gian có thể để được bên nhau, ta sợ…" Vành mắt ta cay xót, vội nén nước mắt, gật đầu. Hắn tiện tay cất áo bào, đứng dậy thổi tắt đèn.

Hai người mặt đối mặt mà nằm, hắn cười nói: "Nàng sợ cái gì chứ? Ta hiện tại lòng có dư mà sức không đủ! Mệt chết được, còn kham nổi được cái gì. Yên tâm đi!" Ta không nén được cười rộ lên. Hắn cười day lên trán của ta búng một cái, nói: "Hiện tại nghe thì vui như thế, sau này chỉ sợ vì thế mà lại oán ta." Ta cáu lên nhéo hắn một cái: "Giỏi cho chàng nè!" Hắn cười nhẹ không nói.

Hai người im lặng một hồi, ta cầu khẩn: "Chàng đừng để Ngọc Đàn xuất cung có được không? Cho ta giữ lại bầu bạn." Hắn "uhm" một tiếng, nháy mắt đã chìm vào giấc ngủ. Ta chống đầu nhìn hắn, không nén được tiếng thở dài, trên bờ môi hắn khe khẽ áp nhẹ một nụ hôn, nằm xuống ngủ.

…

Cao Vô Dung thấp giọng kêu: "Hoàng thượng!" Ta vội vàng ngồi dậy khoác y phục, Dận Chân vẫn mê man ngủ chưa tỉnh, do dự một chút, lại đẩy đẩy hắn, "Sắp canh năm rồi!" Hắn nhíu mày rên "uhm" một tiếng, nhắm mắt lại thêm một lúc, bỗng chốc vùng lên ngồi dậy.

Ta đứng lên đi rửa mặt, sau khi dùng xong bữa sáng, hấp tấp đi đến Đông Noãn các . Vừa lúc Vương Hỉ đang trong phiên làm việc, trông thấy ta đi vào, chạy đến cười thỉnh an. Ta nói: "Cứ đi làm chuyện của ngươi đi!" Nói xong đi tới bàn giở xem sổ sách. Vương Hỉ vội vàng cản ta, ấp úng cười nói: "Tỷ tỷ, chưa có sự cho phép của hoàng thượng, bất cứ ai cũng không được tùy ý động vào" Ta ngước đầu nhìn hắn nói: "Ngươi xem ta là người không biết phép tắc hay sao? Hoàng thượng đã đồng ý cho ta xem rồi!" Hắn có phần khó xử nói: "Nhưng..nhưng hoàng thượng vẫn chưa…" Ta cười nói: "Không làm khó dễ ngươi nữa, đợi lúc hoàng thượng căn dặn ngươi, thì ta trở lại xem." Hắn vội vui vẻ xác nhận.

Vương Hỉ theo ta đi đến một hiên nhà ngồi xuống, vội pha trà cho ta, ta dõi theo hắn cả buổi, nhìn xem xung quanh không có ai,mới chậm rãi nói: "Ngươi đi theo hoàng thượng từ lúc nào vậy?" Vương Hỉ đặt trà trên bàn, nói: "Biết không lừa được tỷ tỷ mà, là chuyện xảy ra từ năm năm mươi hai.". Ta khẽ thở dài: "Lý Am Đạt khẳng định rất đau lòng!" Vẻ mặt hắn có phần trắng bệch, ta nói: "Không chỉ mình ngươi, còn có ta." Hắn cúi đầu xát tay không lên tiếng.

Ta nói: "Ngươi vẫn luôn bảo vệ ta, tại Hoán Y Cục âm thầm giúp ta thu xếp, cũng là vì Hoàng thượng giao phó hay sao?" Vương Hỉ nói: "Hoàng thượng năm ấy gặp nhiều bất tiện khó có thể ra mặt, thầm nghĩ tốt xấu gì ở trong cung ta cũng có vài tiếng nói, thì lệnh ta tìm đến Trương Thiên Anh, bạc đều là của hoàng thượng

đưa cho, ta chẳng qua chỉ là nhận cái danh nghĩa này thôi! Nhưng chính ta vẫn luôn sẵn lòng, cùng tỷ thời gian qua thân thiết, cũng không muốn tỷ tỷ phải chịu khổ cực."

Ta hỏi: "Ngươi là người một tay Lý Am Đạt chăm sóc dạy bảo, quyền lợi và tiền bạc e rằng không mua được ngươi,vậy thì vì cái gì?" Hắn nhỏ nhẻ nói: "Ta là người miền Nam, gia đình vốn nghèo, năm vào cung lại gặp lũ lụt, mắt thấy mọi người đều chết đói, cha mẹ không còn cách nào, buộc lòng nhờ người quen đưa ta vào cung, thầm nghĩ phải luôn tìm cho mình một con đường sống. Huynh đệ cả thảy sáu người nhưng hết chết đói rồi lại chết bệnh, về sau chỉ còn lại ta với Ngũ đệ. May mắn được sư phụ đề bạt, khi chức ta lớn hơn, cả nhà đều không phải lo ăn lo mặc nữa. Ngũ đệ tính khí ngóng nảy, vì con trai của tri huyện chòng ghẹo em dâu, giận dữ đến mức lỡ tay đánh đối phương chết mất. Phía bên kia muốn Ngũ đệ đền mạng, phán tội tử hình. Mặc dù ở trong cung ta chỉ có chức quan nhỏ, nhưng tỷ tỷ cũng biết tính khí sư phụ ta, quản thúc rất nghiêm, không hề nói chuyện cùng ta, huống hồ ta như núi cao nước xa ngay cả có lòng cũng không thể phụ giúp một tay, nhưng cha mẹ chỉ dựa vào Ngũ đệ phụng dưỡng chăm sóc, truyền lại hương hỏa. Về sau may mà có Lý đại nhân nghe nói việc này, phúc thẩm lại vụ án, nói "chòng ghẹo phụ nữ gia đình tử tế trước, lỡ tay đánh chết người sau, tuy là có tội, nhưng không xử chết." .Đánh Ngũ đệ một trận,phán tám năm hình ngục, một cái mạng coi như cũng còn giữ lại được."

Ta hỏi: "Lý đại nhân có phải là Lý Vệ không?" Vương Hỉ gật đầu xác nhận. Trong lòng ta thở dài, Lý Am Đạt khi đó còn phái Vương Hỉ dẫn người phong tỏa tin tức Sướng Xuân Viên. Ngoài có Long Khoa Đa, trong có Vương Hỉ, Dận Chân xem như thiên thời địa lợi đều chiếm được hết.

…

Sau khi Dận Chân hạ triều, cùng Bát gia, Thập Tam gia chúng nhân nghị sự trong điện. Cao Vô Dung đứng hầu bên ngoài, thấy ta hướng về phía hắn ngoắc ngoắc tay, vội vàng nghiêng đầu về phía tên thái giám bên cạnh căn dặn vài điều, rồi vội vã chạy sang. Ta nói: "Công công khi nào thì đem Ngọc Đàn chuyển trở lại đây?" Hắn cười nói: "Cô cô, người ở Dưỡng Tâm điện mặc dù trên danh nghĩa là ta điều phối, nhưng thực tế tất cả đều phải qua hoàng thượng gật đầu…" Ta ngắt lời: "Hoàng thượng đã đồng ý rồi."

Hắn cười nói: "Vậy thì tốt! Bây giờ người hầu ở Dưỡng Tâm điện vốn thiếu nhiều, nhưng ngự tiền thị phụng lại cần phải tay chân lanh lẹ, lại muốn tim mắt chân thật, cái gì nên nói thì nói, không nên nói thì một câu cũng không được nói, chớ phạm nhiều thiếu sót, nô tài cũng đang sầu muộn lo nghĩ. Ngọc Đàn có thể đến thì rất tốt." Ta nói: "Đa tạ công công!" Hắn một mặt cười nói: "Ta nên cám ơn cô cô mới phải." Một mặt cúi chào rút lui.

Vẫn mãi cố nhịn cho đến khi qua thời gian ăn tối, sắc trời nhá nhem, người nghị sự trong điện cũng đã tan.

Dận Chân đưa tay tùy ta giúp hắn xoắn tay áo, "Vì sao không tự dùng bữa trước đi?" Ta cười chưa lên tiếng, đang ở tại chậu nước, giúp hắn rửa tay, đột nhiên hắn nắm chặt tay ta, ta cố rút ra nhưng không thoát, Cúc Vận đứng bên cạnh bưng chậu nước cũng sớm giả vơ làm ngơ quay đầu. Hai má ta nóng bừng, trừng mắt với hắn, hắn trông thấy ta nóng nảy, mới cười ấm áp, nới lỏng tay ra.

Dùng xong bữa, Cao Vô Dung tiến vào bẩm báo: "Ngọc Đàn đã tới rồi, nô tài đến hỏi ý tứ hoàng thượng, cụ thể để nàng làm gì cho tốt?" Dận Chân chay mày, nhìn ta, ta cũng chau mày nhìn hắn. Hắn căn bản sẽ không nhớ đêm qua đã đồng ý với ta cái gì chứ?.

Hắn nhìn ta một hồi, xoay lại ra lệnh: "Lệnh cho nàng phụ trách phụng trà" Cao Vô Dung dập đầu đáp lại rồi lui đi. Ta nói: "Trách ta việc này ư, đêm qua trong lúc chàng mơ mơ màng màng đã "uhm" một tiếng đồng ý rồi mà,ta khi đó còn nghĩ chàng vẫn còn tỉnh táo nữa kia." Vẻ mặt hắn hòa hoãn, nói: "Thôi bỏ qua đi!"

Ta cúi đầu không nói gì, hắn hỏi : "Không vui sao?" Ta lắc đầu nói: "Chàng có cân nhắc của chàng, là ta mau vội mà làm quá lên thôi." Hắn hỏi: "Vậy nàng đang suy nghĩ điều gì?" Ta lặng thinh một hồi, ngước đầu nhìn hắn: "Ta cảm thán "hữu nhân lậu dạ cản khoa tràng, hữu nhân từ quan quy cố lý" [1]

Sắc mặt Dận Chân hốt chợt thay đổi, hai người lặng yên ngồi một một lúc lâu, hắn nói: "Ta tưởng rằng giờ đây nàng không còn coi Tử Cấm Thành là cái lồng giam rồi đấy chứ!" Ta nói: "Chỉ là ta sợ, rất sợ nơi này." Hắn cười thư thái, nói chắc chắn: "Có trẫm ở đây, nàng không cần phải sợ gì cả. Trẫm tuyệt không để nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất, lại nhận thêm chút khổ sở nào!" Hắn đã hiểu sai ý của ta, ta cười nắm lấy tay hắn, không nhiều lời nữa.

"Đúng rồi! Hôm nay ta đi xem sổ sách bị Vương Hỉ cản phải quay trở về. Dưỡng Tâm điện bây giờ phép tắc có thể so với Càn Thanh Cung của Thánh tổ gia trước kia nghiêm hơn là bao nhiêu đó." Hắn suy nghĩ một chút nói : "Ban ngày tẩm cung vắng để không, ta sai người đem sổ sách nàng muốn xem dọn qua đó, nàng ở bên đó xem! Việc này không nên phơi bày ra ngoài." Ta gật đầu đồng ý. Tuy chỉ là tra duyệt sổ sách, nhưng lại can dự đến hiềm nghi chính sự. Nếu không vì không muốn trông thấy hắn vất vả như thế, ta cũng tuyệt không muốn dính líu đến việc này.

Dận Chân cúi đầu lật xem sổ sách, chợt ngẩng đầu nhìn ta đang ngồi tựa trên giường, nhàn nhạt nói: "Trẫm đã lệnh cho Thập Tứ đệ quay về chịu tang, chiếu thư đi đã hai ba ngày hẳn là đã đến tay đệ ấy rồi."

Ta tay cầm cuốn sổ không động đậy, mắt chăm chăm xem, nhưng lòng dạ rối bời. Đã nhiều ngày nay ta vẫn luôn lảng tránh những suy nghĩ về Thập Tứ, kinh thành sớm đã đổi thay thiên hạ, nhưng hắn vẫn không biết Khang Hi đã qua đời, biết đâu vẫn đang uống rượu từ xa chúc Khang Hi thân thể an khang.

Ta nói: "Ta có chuyện này muốn hỏi chàng." Dận Chân chưa ngẩng đầu lên, vẫn nhìn vào tấu chương nói: "Hỏi đi!" "Chuyện hai con chim ưng chết là do chàng làm, đúng không?" Hắn đang đưa tay chấm mực, bỗng hơi chững lại, rồi lại bình thường như cũ, cầm bút lông đẩy đi đẩy lại trên nghiên mực, một mặt viết chữ, một mặt nói: "Vì sao nàng biết?"

Ta nhắm mắt lại nói: "Ngày ấy khi ta muốn đứng lên cầu xin, Vương Hỉ kéo ta lại, lúc đó còn cho là chỉ trùng hợp vậy thôi, nhưng hôm nay nghĩ lại,Vương Hỉ tuy thông minh, nhưng chỉ hai câu mà câu nào cũng đánh trúng điểm yếu, nếu không phải là người biết rõ ta chỉ sợ trong phút chốc không thể nói được những lời ấy, hắn không có được cái nhanh trí ấy đâu."

Dận Chân nói: "Nàng tuy thông minh, nhưng lại mềm lòng, khi bị kích động thì chỉ hành sự bằng cảm tình. Lão Bát là anh rể nàng, nàng một lần bị kích động khẳng định sẽ làm chuyện điên rồ, cho nên chỉ có thể để Vương Hỉ ở bên trông coi nàng." Ta cầm sổ sách, nghiêm mặt nói: "Lúc trước ta còn tưởng là Thập Tứ gia làm. Ta đoán Bát gia chỉ sợ cũng hoài nghi là Thập Tứ gia làm."

Ta hỏi: "Chàng làm thế nào mà đả động được mấy tên nô tài của Bát gia vậy?" Dận Chân vừa viết chữ vừa nhàn nhạt nói: "Là người hẳn sẽ có điểm yếu, không ngoài tham, hỉ, sân, si, nộ, hận, oán , chỉ cần quan sát kĩ tâm ý, từ từ dẫn dụ đi đến chỗ sợ hãi, cuối cùng đã có thể dùng người. Trẫm chỉ sai người tốn chút thời gian tìm lão thái giám tuổi đã già, người thường cứ cho là người trẻ tuổi sẽ dễ bị dụ dỗ, mà không biết người già trong lòng càng có nhiều quỷ ám."

Ta hỏi: "Vậy thì vì sao tất cả đều tự sát?" Dận Chân nói: "Nhược Hi, ta không muốn nàng biết những điều này." Ta nói: "Đây là những điều mà ta luôn thắc mắc trong lòng bấy lâu nay, nói cho ta biết đi." Hắn nói: "Thị vệ là bị thái giám hạ dược, giống như uống thuốc độc tự vẫn, kỳ thực chỉ có lão thái giám là treo cổ tự sát, ở trong mắt người ngoài, đều cho là vì sợ tội nên tự sát." Mạng người đúng là rẻ rúng như thế, ta không nên suy nghĩ sâu xa thêm nữa.

Ta yếu ớt hỏi: "Chàng không sợ Thánh tổ gia năm ấy không phải hồ đồ chấm dứt, mà là truy xét cho đến cùng hay sao?" Dận Chân dừng bút, liếc mắt nhìn ta nói: "

"Nàng cho là hoàng a mã âm thầm không truy xét sao? Trù tính hãm hại yêu cầu phải có nhân chứng vật chứng xác thực không dễ dàng gì, nhưng chuẩn bị một vụ án rắc rối không điểm thóp cũng không khó. Quả

thực ta cũng không ngờ đến hoàng a mã lại giải quyết dứt khoát như thế. Tình huống ngay lúc đó, thế cục càng loạn đối với ta càng có lợi, chỉ nghĩ đến mấy huynh đệ người nào cũng đều không tránh khỏi bị hoài nghi, nội bộ lão bát cũng khó tránh khỏi đôi bên ngờ vực, mục đích của ta coi như đã đạt được." Dận Chân im lặng một chút lại nói: "Năm ấy chứng kiến hoàng a mã làm như vậy, ngoài việc có hơi cảm thấy sợ hãi, ngược lại đã cho ta thấy rõ được rất nhiều điều."

Hắn cúi đầu lặng im duyệt tấu chương, ta lặng lẽ ngây người ra. Chỉ hai con chim ưng lập tức đã xoay chuyển cục diện chiếm thượng phong của Bát gia đảng. Lợi dụng sự chán ghét của của Khang Hi đối với tâm tư Bát gia mà đả kích Bát gia. Lại gieo vào lòng Bát gia mầm mống của sự hoài nghi, tuy vì kiêng kỵ Dận Chân,lại không thể không hỗ trợ Thập Tứ gia, nhưng trong lòng hắn lúc nào cũng tồn tại những hoài nghi kia, không thể toàn tâm toàn lực hỗ trợ Thập Tứ gia. Ta ở tại Hoán Y Cục không thể cụ thể hiểu rõ quá trình sau năm năm mươi tư Dận Chân tự mình cùng Thập Tứ âm thầm tranh chấp những gì, nhưng những rạn nứt giữa Thập Tứ gia cùng Bát gia trong lúc ấy khẳng định có lợi đối với Dận Chân. Biết đâu điều duy nhất mà Dận Chân tính toán là khiến cho Khang Hi đoạn tuyệt với Bát gia như thế, vậy mà sau cùng lại để cho Thập Tứ đại chiếm thế thượng phong.

Mãi thật lâu, hắn mới lên tiếng: "Đừng suy nghĩ nữa! Lời thái y dặn đã quên rồi sao? Cũng chính nàng đã đồng ý với ta, phải tuân theo lời dặn của thái y rồi mà." Ta vội vàng nén chặt lại tâm tư, đặt sổ sách xuống, tùy ý đi qua đi lại trong phòng.

Đến khi canh ba trống vang, hắn khuyên: "Nàng về nghỉ ngơi trước đi, hôm nay ta nhất định phải xem hết đống sổ sách này. Đợi xem xong thì mới đi ngủ." Ta đứng yên còn chưa di chuyển, hắn nói tiếp: "Bây giờ ta mới vừa đăng cơ, rất nhiều chuyện còn chưa đâu vào đâu cả, đợi đến lúc mọi việc đều ổn thỏa, sẽ không còn như thế này nữa." Ta thở dài, hiểu rõ đêm nay khuyên không nổi hắn, bản thân còn ở chỗ này chỉ khiến hắn thêm nóng ruột. Liền xoay người trở về phòng nghỉ ngơi.

…

Ta lánh mình trong tẩm cung của hắn, xem xét kỹ lưỡng sổ sách, càng xem đầu càng thêm to, đem những thứ này quy nạp chỉnh lý thật không phải việc đơn giản. Không có máy tính, ta lại nhiều năm rồi chưa làm, dù sao cũng may là năm ấy nhờ vào kiếm sống cũng có chút ít kỹ năng, từ từ nhớ lại cũng dần quen làm.

Trước tiên là tính toán đến những bản khai đơn giản rõ ràng, vẽ lại thành những bản vẽ nhỏ, dặn thái giám đem giấy lớn dựa vào mẫu mà tìm người vẽ lại cho chính xác. Tiếp đó là chỉnh lý tài liệu tình hình tài chính ban đầu, điền vào báo biểu.

Khoảng thời gian bận rộn có phần qua nhanh, như thường lệ khi cảm thấy cổ tê nhức, sống lưng đau nhói thì đứng dậy nghỉ ngơi, phát hiện ngày sớm đã qua từ lâu. Khi Dận Chân triệu ta dùng bữa tối, thì ta qua đấy mỗi món chỉ đụng đến mỗi ít. Nếu không triệu, thì bản thân tùy tiện ăn qua quýt, rồi lại tiếp tục vùi đầu làm việc.

Ban đêm bình thường là hắn tại Đông Noãn các bận rộn, ta ở tại tẩm cung của hắn bận rộn, có đôi lúc mệt mỏi vô cùng, lờ đờ bò đến giường thì lăn ra ngủ, dù sao hắn cũng rất ít khi trở về. Bản thân cảm giác như được trở lại với những năm làm kế toán bận bịu vào cuối tháng, một ngày chỉ ngủ bốn năm tiếng, cả đêm tăng ca. Tất cả đều phải dựa vào cà phê và thuốc lá làm tinh thần tỉnh táo, bây giờ chỉ có thể dựa vào trà. Có đôi khi trong miệng hoài niệm vô hạn mùi vị cà phê cùng khói thuốc.

"Cô cô, hoàng thượng muốn gặp người." Cao Vô Dung ở ngoài mành thấp giọng nói. Ta vội vàng gác bút, đứng lên xoay hông vài cái, rồi đi theo hắn. Trên đường trừ thị vệ ra, không còn có ai khác. Trong lòng thắc mắc nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

"Nàng lại tự làm khổ mình cái gì hả? Còn bận bịu hơn cả trẫm nữa?" Dận Chân trông thấy ta đi vào, đặt bút xuống, ra hiệu cho ta ngồi. Ta tựa đầu trên vai hắn nói: "Lát nữa chàng sẽ biết."

Tiện tay cầm lấy cuốn sổ hắn đang viết. Lệnh khắc mộ bia của A Linh A và Quỹ Tự đã sớm qua đời từ lâu, có những tuyên khắc tự dạng khác nhau "Không thần không đệ hung hãn tham lam tầm thường A Linh A chi mộ" , "Không trung không hiếu gian xảo thâm hiểm Quỹ Tự chi mộ" . Chỉ vì năm ấy A Linh A và Quỹ Tự cùng Bát gia trù tính hãm hại hắn, mười năm đã qua, mọi người đã chết, nhưng Dận Chân vẫn không thôi hận. Ta khẽ thở dài, buông cuốn sổ xuống.

Hắn vỗ nhẹ vào lưng ta nói: "Muốn làm khổ mình cái gì ta cũng không quản, nhưng mà phải chịu khó ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giấc." Ta nói: "Cùng thế nhé! Thế nhé! Đừng có chỉ nói mình ta, tự chàng cũng phải nhớ

kỹ đó." Hắn cười giận nói: "Trẫm cần phải quản cả thiên hạ, sao có thể vơ đũa cả nắm được?"

Ta cười nói: "Khi chàng muốn giở dáng vẻ hoàng thượng, thì cứ một tiếng "trẫm" hai tiếng "trẫm". Yên tâm! Ta sẽ luôn luôn ghi nhớ chàng chính là hoàng thượng! Không dám quên đâu." Hắn lặng một hồi, thở dài nói: "Bây giờ Thập Tam đệ vẫn luôn ghi nhớ ta là hoàng thượng, nàng cũng còn không quên được, ta muốn sau này nàng phải quên điều đó đi."

Ta nhìn hắn dịu dàng nói: "Chàng cứ xưng "ta" như trước đây, không cần cố ý xưng "trẫm", thì ta hiểu rõ. Cho dù chàng giờ đây không còn là Tứ a ka, Tứ vương gia, nhưng với ta chỉ mong muốn được coi chàng là Dận Chân mà thôi." Trong lòng đã sớm muốn gọi hằng trăm nghìn lần cái tên thân thiết này. Vẻ mặt hắn có hơi ngạc nhiên, khóe môi chậm rãi ẩn lấp một nụ cười, nhìn ta ấm áp.

Ta chợt cảm thấy cay xót, ôm lấy hắn lẩm bẩm: "Ta dù một chút cũng không muốn coi chàng là hoàng thượng, cứ xưng cô đạo quả [2], nhưng chàng lại chính là hoàng thượng, chàng nắm quyền sinh quyền sát trong tay!" Nói xong trong lòng càng lúc càng khó chịu, sợ hắn nghe ra được điều khác thường, vội thu lời nói về, chỉ lặng lẽ ôm hắn.

Hắn nói: "Chỉ có như vậy, ta mới có được những thứ mình muốn, bảo vệ được những người ta yêu! Không có quyền lực ta chỉ có thể mắt thấy mọi người bị thương, mà bất lực không làm gì được." Hai người lặng lẽ ôm nhau hồi lâu, hắn khẽ đặt lên trán ta một nụ hôn, nói : "Ta còn phải xem sổ sách." Ta đứng dậy cười nói: "Ta cũng phải đi làm chuyện của mình nữa." Hắn cười lắc đầu, đưa mắt dõi theo ta đang đi ra ngoài mành.

Ta chầm chậm đi ra khỏi cổng, thuận tiện căng giãn gân cốt một chút, Ngọc Đàn, Mai Hương,Cúc Vận cùng cung nữ thái giám hầu hạ trong Dưỡng Tâm điện lần lượt từ bên ngoài tiến đến, mỗi người mang theo vẻ mặt kinh sợ hốt hoảng. Ta kéo Ngọc Đàn vào phòng hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Ngọc Đàn cúi đầu nhìn chằm chằm vào nền nhà trước mắt hồi lâu mới nói: "Vừa nãy Cao công công lệnh cho bọn muội nhìn Hỉ Thước chịu phạt". Hỉ Thước cũng là một người hầu trong Dưỡng Tâm điện, ta hỏi: "Phạt là thế nào? Chuyện là sao?" Ngọc Đàn nói: "Nàng ta lén lút nói với Tề Phi nương nương về công việc hàng ngày của hoàng thượng ở Dưỡng Tâm điện. Không kể người hầu trong Dưỡng Tâm điện, hoàng thượng còn ra lệnh cho cung nữ thái giám trong cung Tề Phi nương nương đến quan sát." Ngọc Đàn dừng một chút mới nó: "Đánh chết!"

Ta hít một luồng khí lạnh, còn sống đánh cho đến chết! Như thế này thì hẳn không còn kẻ nào dám lén lút truyền tin tức, cũng không còn vị nương nương nào dám tự mình dò la cuộc sống sinh hoạt thường ngày của Dận Chân. Nắm chặt đôi bàn tay lạnh cóng của Ngọc Đàn, sau một lúc lâu mới hỏi: "Muội vẫn ổn chứ?" Ngọc Đàn gật đầu.

…

Ngày mười bảy, tháng mười hai, sau khi Khang Hi băng hà được một tháng bốn ngày, Thập Tứ phụng chiếu chỉ từ Tây Bắc trở về kinh thành chịu tang. Người còn chưa tới, tấu chương đã tới trước, hỏi: "Yết kiến tử cung trước, hay chúc mừng người đăng cơ trước?" Dận Chân khi ấy sắc mặt như thường, nhàn nhạt hạ chỉ nói: "Yết kiến tử cung trước" [3]

Khi Thập Tứ đến Thọ hoàng điện bái yết linh cữu Khang Hi, Dận Chân cũng theo sau mà đến. Chúng đại thần sớm đã quỳ rạp hô la đầy phòng, Thập Tứ lại đứng thẳng không quỳ. Hai huynh đệ cách xa đứng thẳng đưa mắt nhìn nhau, các vị đại thần ở một bên không ngớt sợ hãi, mỗi người đều dán đầu xuống mặt đất không dám hó hé. Ánh mặt trời đỏ như máu chiếu xuống hai huynh đệ thẳng đứng, thân ảnh hai người kéo dài đến vô tận.

---

1 Có người đêm khuya đến khoa trường, có người từ quan về quê cũ
Câu này từ "Nho lâm ngoại sử" hay còn gọi là "Chuyện làng nho" tiểu thuyết chương hồi của Ngô Kính Tử thời nhà Thanh]

2 Cô, quả: Trẫm, khiêm xưng của vua chúa.

3 Tử cung: quan tài của vua.

100

Sau đó Thập Tứ cũng không hành lễ quân thần với Dận Chân, quay về phía linh cữu của Khang Hy dập đầu chín lần, khóc thật to rồi bước đi trong nụ cười bi thương. Thị vệ ở bên tiến lên ngăn cản, Thập Tứ đá văng thị vệ ra, nhanh chóng rời đi, lưu lại cho mọi người một bóng lưng thê lương buồn bã, chầm chậm chìm vào ánh tà dương. Mọi người cúi đầu dán sát trên mặt đất, không hề nhúc nhích, Dận Chân đứng yên dưới ánh trời rực đỏ chói sáng, trên bậc thang của Thọ Hoàng điện hắt xuống một bóng đen khúc khuỷu nặng nề, dường như đã hoà trộn vào cột hành lang trong bóng tối.

Dận Chân lặng im với vẻ mặt lạnh lùng, sau khi chăm chú nhìn Thập Tứ rời đi, chính mình cũng hướng về phía linh cữu của Khang Hy dập đầu chín lần, lãnh đạm hạ lệnh cách đi tước vương của Thập Tứ, giáng xuống làm Cố Sơn Bối tử, bãi giá trở về Dưỡng Tâm điện. Sau khi trở về Dương Tâm điện liền cho mọi người lui hết, ngồi lặng một mình, Không nói không động, một buổi chiều cứ ngồi im như thế.

Cao Vô Dung ở bên tỷ mỷ thuật lại cho ta từ đầu đến cuối, lo lắng hỏi xem nên làm thế nào. Ta cúi đầu rồi miễn cưỡng nói: "Hoàng Thượng thầm nghĩ được yên lặng một mình, không có việc gì đâu."

Thời gian ăn tối đã qua thật lâu, ta hỏi Ngọc Đàn: " Hoàng Thượng đã truyền lệnh dâng cơm chưa?" Ngọc Đàn trả lời:" Đã truyền rồi, tâm tình của Hoàng Thượng tốt lắm, chọn không ít đồ ăn."

Dận Chân cho mọi người lui ra sau đó bưng bát ăn, vừa cười gắp thức ăn cho ta. Ta than thở: " Trong lòng khó chịu, cần gì phải cố bày ra bộ dạng này?Chỉ càng khiến lòng đau thêm thôi!". Hắn đặt bát xuống, im lặng nhìn ta. Sau một lúc lâu, lạnh lùng nói" Trẫm dù thế nào cũng không thể để bọn họ được như mong muốn! Bọn lão Cửu đang chờ nhìn trẫm mà chế nhạo, trẫm sẽ không tức giận đâu."

Ta đi tới bên hắn, cầm tay hắn nói" Đã là người chiến thắng rồi, có một số việc không cần phải so đo làm gì nữa." Hắn bỗng ôm ta vào lòng, ta giật mình còn chưa kịp kêu lên, đã bị đôi môi hắn ngăn cản lại.

Sau một lúc lâu, hắn vừa hôn nhẹ vành tai ta, vừa thì thầm" Giang sơn mỹ nhân trẫm đều có, quả thực không cần phải so đo cùng hắn." Ta đang trong cơn choáng váng, chợt tỉnh táo trở lại, vội vàng đẩy hắn ra.

Hắn kéo ta ngồi thẳng, ngón cái nhẹ nhàng xoa bờ môi ta nói "Vừa nãy ta…, có chút sưng, nàng có bị đau không?" Ta vừa định lắc đầu, Cao Vô Dung ở bên ngoài mành nói:" Thập Tam gia cầu kiến!".

Ta vụt đứng dậy từ trong lòng hắn, hai người rất ngạc nhiên nhìn nhau, muộn như vậy rồi còn có chuyện gì chứ? Hắn nói:" Mau tuyên". Thập Tam vội vã đi vào, vẻ mặt bàng hoàng bất an, sốt ruột không yên.

Dận Chân hỏi:" Có chuyện gì thế?" Thập Tam quỳ xuống rồi dập đầu, liên tục dập ba lạy nói" Thần đệ tới để cầu thánh chỉ. Không có thánh chỉ của Hoàng thượng, bất luận là vương công a ca nào cũng không được tuỳ ý ra vào Cửu môn, không được tự ý điều binh. Thần đệ khẩn cầu Hoàng thượng ân chuẩn cho thần dẫn người tìm kiếm Lục Vu."

Ta ngạc nhiên nói:" Lục Vu có chuyện gì vậy?" Thập Tam nắm chặt hai tay:" Nàng để lại thư nói rằng không thích sinh hoạt ở vương phủ, tính tình vốn hợp nơi thôn dã, trở về Giang Nam rồi, nói rằng ta không cần tới tìm nàng." Ta không thể tin tưởng, lắc đầu nói" Sao lại có thể như thế? Nàng không thể nào lại bỏ lại ngươi mà đi! Thừa Hoan thì sao?"

Thập Tam gượng cười:" Nàng nói có hoàng huynh cùng ngươi, còn có ta, Thừa Hoan tuyệt đối sẽ không uỷ khuất."

Thập Tam dập đầu hướng về phía Dận Chân, Dận Chân vội vàng cúi người nâng hắn dậy, nói:" Trẫm lập tức hạ chỉ phái người đuổi theo." Nói xong cao giọng gọi Cao Vô Dung, cho truyền Long Khoa Đa.

Thập Tam vội vội vàng vàng xông ra bên ngoài, ta vội kéo hắn lại nói:" Tìm người cũng phải có hình mẫu chứ! Ngươi có bức tranh nào của Lục Vu, mang đến đây cho hoạ sĩ chép lại, để người ta cầm đi tìm. " Thập Tam như vừa tỉnh mộng, liền nói" Đúng rồi, đúng rồi! Lúc ta bị giam cầm, đã vẽ không ít, ta đi lấy đây." Nói xong rồi vụt đi luôn.

Ta nhìn theo bóng lưng Thập Tam mới giật mình nhận thấy, tình cảm hắn dành cho Lục Vu đã vô cùng sâu đậm, ta chẳng bao giờ nhìn thấy một Thập Tam như thế, tâm trạng rối bời, bàng hoàng lo lắng. Dù cho năm đó đối mặt với cái bẫy công phu của Bát a ca hay khi sống kiếp giam lỏng dài đằng đẵng không có kỳ hạn, hắn vẫn ung dung như thường.

Dận Chân lạnh giọng sai Cao Vô Dung:" Phái người điều tra rõ ràng, vì sao Lục Vu đột nhiên rời khỏi Di Thân Vương phủ. Còn nữa, mặc kệ phát hiện bất luận chuyện gì đều phải bẩm báo cho trẫm đầu tiên.". Cao Vô Dung lập tức xoay người đi ra. (*Di Thân Vương là tước hiệu Ung Chính phong cho Thập Tam – Di là vui vẻ, sung sướng*)

Ta sốt ruột tới mức đi qua đi lại không ngừng trong phòng, Dận Chân than:" Nàng định giẫm nát sàn nhà hay sao vậy, dù có thế cũng không thể biến ra Lục Vu được đâu. Ăn tạm ít đồ trước đi!" Ta lắc đầu nói:" Không ăn nổi!" Hắn nâng đũa muốn ăn, thở dài, rồi lại hạ xuống, sai người tiến vào dọn.

Đã nửa đêm, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì. Ta nhìn Dận Chân nói:" Chàng đi ngủ đi! Ngày mai còn phải vào triều." Hắn buông tấu chương trên tay xuống, lặng im một lúc lâu, nói:" Hiện tại ta rất lo lắng. Chẳng bao giờ thấy Thập Tam đệ như vậy, năm đó khi hắn chỉ một mình đương đầu hổ dữ, đều vẫn có thể cười nhạt. Nhưng hôm nay nàng cũng thấy đấy, thất thố đến như vậy."

Ta cố cười nói:" Tìm được Lục Vu thì tốt rồi, mười năm bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, Lục Vu bản thân lại có tài mạo song toàn, tình ý đậm sâu cũng không có gì kỳ quái.". Hắn tựa lưng vào ghế, ngửa đầu,đặt tay ngang trán than thở:" Ta lo lắng chính là không tìm về được Lục Vu." Ta xua tay nói;" Sẽ không đâu! Khẳng định có thể tìm được." Hắn thở dài một tiếng:" Mong là ta nghĩ sai.".

Dận Chân lâm triều vừa mới về, ta liền xông tới hỏi:" Tìm được rồi chứ?" Hắn uể oải lắc đầu, ta vội vàng hầu hạ hắn ngồi xuống, lấy khăn tay thay hắn lau mặt. Hắn nhắm mắt lại nói:" Thập Tam đệ không lên triều! Nàng biết không, ta ngồi ở phía trên, nhìn xuống đám người đứng ở bên dưới, dường như mỗi người đều có ý đồ xấu, không một ai có thể tin cậy được, ta cứ suy nghĩ đến thực tâm của bọn họ đằng sau mỗi lớp mặt nạ. Nét mặt tỏ ra kính sợ trung thành liệu có mấy phần là thật? Lúc này ta mới thực sự hiểu được vì sao thiên tử đều là người cô đơn. Trước đây khi thấy Thập Tam đệ đứng ở nơi đó, ta chưa bao giờ có cảm giác này, cái cảm giác lẻ loi trơ trụi."

Ta cố nén nước mắt nói:" Đợi lúc tìm được Lục Vu thì tốt rồi:" Mắt hắn vẫn không mở, nói:" Nhược Hi, ôm ta!". Ta ngồi vào cạnh, dùng hết sức lực toàn thấy ôm chặt lấy hắn.

"Hoàng Thượng, Vương đại nhân cầu kiến!" Hắn mở mắt nói:" Có tin về Lục Vu rồi." Ta vội đứng dậy đi vào trong buồng, buông mành xuống.

Ta tựa vào cột trụ, người dần dần mềm nhuyễn ngồi trên mặt đất "… Thần chiếu theo bức hoạ đi dò la, có người gặp qua một người con gái mặc áo xanh đứng ở bên sông đón gió. Người nhìn thấy nói, vì có nhiều sương, không nhìn được rõ ràng dung mạo, nhưng là cảm thấy hết sức xinh đẹp, lúc đó bọn họ định tới gần nhìn rõ một phen, nhưng sợ đường đột mà do dự không tiến. Bởi vì người con gái đó kỳ lạ đến, đi cũng rất kỳ lạ, khi sương dày thì là đứng ở bờ sông, lúc sương tan đã chẳng thấy người đâu nữa. Thậm chí có người không biết nói đó là thần sông. Thần có xuôi theo bờ sông đi nghe ngóng, nhưng hoàn toàn không có tin tức. Sau rồi, sau rồi… Đột nhiên nghe nói có ngư dân vớt được thi thể một người con gái từ giữa sông, thần lập tức đi đến kiểm tra. Hình dáng tướng mạo đã không thể nhận rõ, nhưng trên cổ tay có đeo vòng ngọc giống hệt như trong bức tranh."

Không, đây không phải là sự thực, Lục Vu sao ngươi có thể tàn nhẫn như thế? Ngươi bảo Thập Tam phải làm sao để chịu nổi đả kích này đây? Đây không phải là sự thực! Còn có Thừa Hoan, năm đó khi chúng ta đặt tên như thế, chính là vì muốn để nàng hầu hạ dưới gối song thân. Ngươi làm như thế sau này nàng sẽ hầu hạ dưới gối cho ai đây?

"Việc này còn có ai biết không?" " Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần cẩn thận tuân theo ý chỉ của Hoàng Thượng, không dám kinh động đến bất luận người nào, ngay cả binh sĩ bên dưới thần đều chỉ sai bảo tiếp tục tìm kiếm. Thi thể thần đã phái người hoàn toàn không biết việc này trông coi cẩn thận."

"Làm tốt lắm! Việc này không được nói lại cho bất cứ ai, các ngươi cứ tiếp tục tìm kiếm, lui ra đi!"

101

"Nhược Hi! Nhược Hi! Ngẩng đầu lên nào!" Ta vùi đầu vào giữa gối, bàng hoàng ngơ ngác. Hắn ôm ta từ trên mặt đất đứng dậy, dìu đến ngồi trên giường, vỗ nhẹ vào lưng ta nói: "Người đau đớn nhất chính là Thập Tam đệ, chúng ta cần phải suy nghĩ nên làm gì vào lúc này."

Nước mắt ta lã chã rơi, ngước mặt nói: "Khẳng định chỉ là trùng hợp có người mang chiếc vòng tay giống thế thôi phải không?" Hắn lặng im không lên tiếng, sau một lúc lâu mới hỏi: "Nếu như đúng là Lục Vu, nàng dự định sẽ làm gì?" Ta lắc đầu nói: "Không phải!Cho dù Lục Vu có là vì bị phúc tấn Thập Tam nhạo báng gây khó dễ, nàng cũng không tự ti, tàn nhẫn đến mức tự quăng mình xuống sông đâu." Hắn xoay đầu ta lại nói: "Ta sẽ cho người đi điều tra rõ ràng rốt cuộc có đúng là Lục Vu hay không. Nhưng nàng không được như thế này, nàng đau khổ, có thể so với một phần vạn nỗi đau của Thập Tam đệ hay không? Hiện tại không phải là thời gian cho chúng ta bi thương."

Ta lau nước mắt gật đầu. Hắn hỏi: "Nếu như đúng là Lục Vu thì phải làm sao đây?" Ta vừa khóc vừa nghĩ một hồi rồi nói: "Không được để cho Thập Tam gia biết! Tâm trạng Thập Tam gia chỉ vừa mới buông lơi, còn chưa hết buồn đau vì chuyện Thánh tổ gia băng hà mà bình thường trở lại, nếu để hắn nhìn thấy thi thể khẳng định sẽ phát điên lên mất." Ta khóc nói: "Khuôn mặt còn khó nhận dạng, làm sao có thể chịu đựng nổi điều đó?" Hắn nói: "Ta cũng nghĩ như vậy. Trước mắt tuyệt đối không để cho đệ ấy biết."

Chưa đến bữa tối,thì nhận được tin tức xác định, thi thể khẳng định đúng là Lục Vu. Bản thân ta vẫn kiên cường bám với một tia hi vọng mỏng manh đến cuối cùng thì hoàn toàn vỡ nát. Dận Chân trầm ngâm cả buổi, dặn dò thu giữ thi thể đàng hoàng, chọn một nơi tốt an táng trọng thể. Lại phái người tìm người giả trang thành thân nhân đến nhận tử thi, bịa ra một câu chuyện hợp lí, cho ngư dân ven sông biết rõ, nhất thiết phải thiên y vô phùng. [1]

Ta ngồi trên giường ở trong phòng, thẫn thờ nghe, tâm trạng một cõi bi ai, Thập Tam gia, ngươi bây giờ còn đang chạy khắp nơi kiếm tìm hay sao? Chúng ta làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

…

Mười ngày trôi qua, Thập Tam vẫn kiên trì không ngừng tìm kiếm. Dận Chân và ta đều sầu tư trăm mối, nét mặt hắn vẫn bình thường, thanh lãnh đã thành quen, không nhìn ra có điểm khác biệt. Nhưng ta có muốn giấu cũng không giấu nổi.

Thập Tam không lâm triều, cả triều văn võ đều đoán không ra nguyên nhân, cân nhắc không ra Dận Chân vừa mới đăng cơ lại đang giở thêm trò gì mới, cử chỉ càng lúc càng cẩn thận dè dặt.

"Nhược Hi nàng đi thăm xem Thập Tam đệ thử đi!" Ta ngây người hồi lâu, lắc đầu. Dận Chân nói: "Chung quy cũng không thể mãi kiếm tìm như thế này được, Thập Tam đệ giờ đây mỗi ngày đều say như chết, nghe nói chỉ lẩm bẩm mỗi bốn chữ "đã tìm thấy chưa?". Ta không tiện qua đấy, nàng đi xem đệ ấy rốt cuộc ra sao rồi." Ta suy nghĩ một lúc, gật gật đầu.

Hắn sai người chuẩn bị xe ngựa thị vệ, gọi thị vệ riêng của hắn ra dặn đi dặn lại mãi, ta nói: "Phái một người lợi hại đi theo là đủ rồi." Hắn không đáp lại, vẫn phái theo tám người hộ tống. Trong lòng buồn sợ, triều đình bây giờ cục diện rốt cuộc như thế nào? Hắn không muốn để ta biết, ta cũng không muốn biết, nhưng chút việc nhỏ nhặt như thế này lại làm lộ ra đầu mối. Ít nhất hắn vẫn phải luôn luôn cảnh giác như thế này.

"Gia đang ở trong phòng, không cho phép bọn nô tài phiền nhiễu, vì vậy nô tài…" Ta gật đầu tỏ ý hiểu, phất tay cho hắn lui ra. Tự an định lại tinh thần, mới chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Khắp phòng nồng mặc mùi rượu và thuốc lá,cửa sổ tuy đóng chặt, mành rèm trùm kín mít, nhưng lại có vô số những ngọn nến được nhóm lên, lập lòe cháy sáng. Bốn bức tường ngập đầy những bức chân dung của Lục Vu. Thập Tam tóc xỏa rối bù,mang theo bầu rượu, vừa đối diện ngắm nhìn một bức chân dung trong số đó vừa uống rượu. Nghe có tiếng mở cửa, hờ hững ngoảnh đầu lại. Trông thấy ta, loáng thoáng có chút giật mình, nháy mắt lại bình thường, hững hờ quay đầu về.

Ta đóng cửa lại. Đến nhìn kỹ từng bức chân dung một, hoặc ngồi, hoặc đứng, hoặc cười, hoặc chau mày, bốn mùa đều có đủ, xem ngày đề ở lạc khoản đều là được vẽ vào khoảng thời gian mười năm giam cầm.[*Lạc khoản= phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ*]. Lục Vu, nàng ở dưới suối vàng có biết, có đang mỉm cười hay không? Thập Tam đối với nàng như nàng đối với hắn!

Trong đó một bức có cả hai người Lục Vu và Thập Tam đang ở bên nhau, nhìn kỹ bút pháp, Lục Vu hẳn là được Thập Tam vẽ, còn Thập Tam lại do chính tay Lục Vu vẽ. Ánh trăng cong cong một mảnh treo lửng lơ đầu cành liễu,Lục Vu dưới tàng cây ngồi gảy đàn, Thập Tam cách đó không xa đứng thổi sáo, hai người mặt mày ẩn tình, Lục Vu mang theo vài chút thẹn thùng, Thập Tam nét mặt ngập ánh hân hoan.

"Đây là họa lại ngày thành hôn của chúng ta. Ta cái gì cũng không thể cho nàng, chỉ có thể lấy trời đất làm mối, cây liễu làm chứng." Thập Tam đứng ở phía sau ta, ngưng mắt nhìn bức tranh, giọng điệu trầm thống. Ta nhìn chăm chăm Lục Vu ở giữa bức tranh, nói: "Lục Vu đã rất hạnh phúc. Đây là điều tốt nhất mà ngươi đem lại cho nàng. Ta tuy chỉ gặp qua nàng có một lần, nhưng vẫn cảm thấy nét mày nàng bao giờ cũng cũng khóa chặt vô hạn những sầu tư, nhưng ngươi hãy nhìn vào những bức tranh này xem, nàng cho dù có giận dữ dỗi hờn, cũng vẫn thật vui vẻ."

"Vì sao nàng ấy muốn bỏ đi? Chỉ đôi câu vài lời là đem chuyện mười năm xóa sạch tất cả ư? Vì sao? Dù cho ta có chỗ không phải, nhưng còn Thừa Hoan thì sao?" Thập Tam cầm bầu rượu, mạnh tay đập xuống dưới đất vỡ nát. Vì sao đây? Trong chốc lát hận, oán, đau thương, giận dữ chiếm trọn cõi lòng ta. Đi đến bên cạnh bàn, tiện tay cầm lấy bình rượu, trút vài hơi.

Ta một mặt uống rượu một mặt thổi tắt từng ngọn nến, nói: "Ta có chuyện này muốn nói cho ngươi, biết đâu ngươi nghe xong, có thể hiểu ra được đôi ít."

Thập Tam tùy ý dựa vào cột nhà, ngồi bệt dưới đất, cầm lấy tẩu thuốc trên bàn châm lửa trên ngọn nến cuối cùng, lặng lẽ rít một hơi. Ta nói: "Cho ta hít với!" Hắn bỏ tẩu thuốc ra ném sang cho ta. Ta tiện tay xé một mảnh giấy, cuộn lại thành điếu, cũng tiến đến châm lửa trên ngọn nến, rít sâu một hơi, mùi vị xa cách từ lâu, chậm rãi nhả ra. Thổi tắt nốt ngọn nến sau cùng.

Ta dựa vào bàn ngồi trên mặt đất,hít thuốc, giữa căn phòng tối đen, chỉ có ta cùng tẩu thuốc chớp sáng chớp tàn trong tay hắn. "Trước khi kể chuyện, ta có vài câu ngoài lề muốn nói. Ngươi cùng Lục Vu cố nhiên là phu thê tình thâm, nhưng các vị phúc tấn khác của ngươi cũng phải nhiều năm vất vả trông nom, một mình chăm sóc con cái, thật không dễ dàng gì trông ngóng đến ngày ngươi được thả ra, còn ngươi đối với các nàng ấy thì thế nào?" Một đốm lửa hồng trước mắt Thập Tam vừa mới lóe lên đã sớm tắt lụi.

Ta hít một hơi thuốc hỏi: "Lục Vu nguyên quán Ô Trình Chiết Giang, ngươi cũng biết đúng không?". Trong bóng đêm,tiếng nói của Thập Tam vọng đến yếu ớt: "Chỉ nghe nói nàng là người Giang Nam, vì nàng thân thế phiêu bạc, tự mình không muốn nhiều lời, ta không muốn chạm vào vết thương lòng nàng, cũng chưa bao giờ hỏi nhiều."

"Lục Vu nhiều năm về trước từng viết cho ta một bức thư . *"Tiện thiếp Lục Vu, người Ô Trình, tỉnh Chiết Giang.Vốn hệ khuê cát từ nhỏ, sinh ra trong gia đình lương thiện, khéo việc trong nhà; thường học thánh hiền,bầu bạn hinh hương. Tổ tiên cũng từng lầu cao liên uyển, vàng ngọc dát đường; liễu xanh phất nhẹ lan can, kênh hồng bao quanh nhà.Song đời người vô thường, mệnh tùy thế diễn ra, một khi mưa gió, lâu đài ập đổ!*" ". Đốm lửa hồng trong tay Thập Tam hốt chợt run rẩy, ta hít thở nhè nhẹ, bình ổn thanh âm, nói: "Ô Trình Chiết Giang là nơi mà vào thời điểm thánh tổ gia Khang Hi mới đăng cơ, đã từng phát sinh sự kiện vụ đại án chấn động cả nước, bởi khi Trang Thị tu đính Minh Sử tiếp tục dùng danh xưng và niên hiệu Minh triều cũ, phạm vào tội lớn tày trời,những người tham gia cùng Trang Thị chỉnh lý, sửa văn,viết lời tựa "Minh sử tập lược", cho đến những người thân thích, đều bị bắt giam, mỗi người bị bắt, là cả gia đình già trẻ, lớn bé, nam nữ, toàn bộ đều bị xiềng xích bỏ tù. Và những ai có liên quan đến việc viết chữ, in khắc, hiệu đính, in ấn, đóng sách, người mua sách,người trữ sách, thậm chí đến người chỉ mới lướt qua sách, ai ai cũng bị liên lụy. Lúc ấy có bảy mươi hai người bị giết, trong đó mười tám người xử tử lăng trì, lưu đày viễn xứ không ít hơn trăm người, bị liên lụy ngồi tù nhiều hơn hai nghìn người. Vì đó mà người cửa nát nhà tan, cốt nhục phiêu linh nhiều vô kể không đếm hết." Thập Tam lặng im không nói, trong bóng đêm chỉ có đốm lửa nhỏ trong tay hắn lấp lóe, bập bùng.

"Nàng theo ngươi chịu khổ mười năm, đấy là cái tình nàng dành cho ngươi, giờ đây nàng một mình đi xa, âu cũng vì toàn bộ hiếu tâm của nàng.Ngươi nếu thật yêu thương nàng, sẽ không bức nàng. Hãy để nàng ở tại vùng sông nước Giang Nam bình yên an lặng mà sống cuộc đời của mình nhé!"

Ta thuốc đã hít hết, ba bình rượu cũng đã uống cạn, mang theo sáu phần men say ngà, nửa ngâm nửa xướng:

Khứ dã chung tu khứ

Trụ dã như hà trụ!

Nhược đắc sơn hoa sáp mãn đầu

Mạc vấn nô quy xử [2]

Bỏ đi, đã đành là nên bỏ đi

Ở lại, biết phải ở làm sao

Giá được hái hoa núi dắt mái đầu

Cần chi phải hỏi thân này về đâu

……..Dận Tường, để nàng đi thôi!"

Đứng lên móc từ trong ngực lá thư năm ấy Lục Vu đưa cho ta, đặt lên bàn nói: "Cái này để lại cho ngươi." nói xong, ngả nghiêng đi ra khỏi phòng. Ta hỏi người hầu ở bên cạnh: "Thừa Hoan đâu rồi? Hãy để ta được gặp nó!"

"Cô cô mang con vào cung có được không?" Thừa Hoan đã gần năm tuổi co lại một góc trên giường chỉ lắc đầu. Duy nhất một lần nhìn thấy nó, nó còn được bọc kín trong tã lót, hôm nay đã là tiểu cô nương đẹp như tạc từ ngọc. Đích phúc tấn Thập Tam, Triệu Giai Thị thở dài: "Vốn mới từ bên hoàng thượng trở về, vừa mới cùng a mã ngạch nương quen thân được ít chút, thì Lục Vu lại bỏ đi, gia thì cứ luôn nhốt mình trong phòng uống rượu, nó thì mãi thế này." Ta tiến lên cười nói: "Vào cung có thể gặp được Hoằng Lịch ca ca, còn có Tứ bá phụ nữa cơ!" Nàng trừng mắt nhìn ta, bàn tay nhỏ xíu bịt mũi, giọng giòn tan nói: "Nàng cũng uống rượu!"

Ta vội lui ra sau vài bước, xấu hổ nhìn Thừa Hoan, nó nhíu mày lại hỏi: "Bá phụ và ca ca dọn đến ở trong cung khi nào chứ? Nàng chớ có gạt ta." Đầu ta vốn lơ lửng, bị nó làm cho càng choáng váng. Tiểu nha đầu này lớn lên so với Lục Vu có năm phần giống, nhưng tính nết thực sự khó chiều đây, "Ta mà lừa con ta chính là tiểu cẩu."

Nó chau mày quan sát xem xét ta một hồi, từ trên giường một phát đã vọt xuống mặt đất, "Chúng ta đi thôi! Nhưng mà nếu như không thấy được, ta sẽ mách bá phụ đánh nàng." Triệu Giai Thị buồn cười nhìn ta thông cảm, ta chỉ còn biết xoa xoa cái trán.

Ta dắt Thừa Hoan đi, Triệu Giai Thị một bên đưa tiễn, ta cung kính khước từ, nàng lại khăng khăng như vậy, nói: "Đây chỉ là chút tấm lòng của ta mà thôi," Ta nhìn nàng trong lòng dấy lên chua xót, nàng cũng xem như là điển hình hiền thê lương mẫu thời cổ đại, "Mấy năm nay ngươi chịu không ít khổ rồi!" Nàng thoáng cười nhẹ nói: "Sao so bằng gia và Lục Vu, ta còn được sống trong an nhàn sung sướng, cũng chỉ phải lo lắng đôi chút mà thôi!"

Hai người đang nói chuyện, trắc phúc tấn của Thập Tam Phú Sát Thị tiến lên thỉnh an Triệu Giai Thị. Ta vừa nhìn thấy nàng, trong mắt bốc hỏa, siết chặt lấy tay Thừa Hoan, Thừa Hoan "á á" kêu đau, quẳng tay ta ra.

Phú Sát Thị nhìn Thừa Hoan hỏi: "Thừa Hoan đây là đang đi đây vậy?" Ta khó nhẫn nại nổi, cười với Triệu Giai Thị nói: "Nô tỳ có chút chuyện muốn một mình nói với trắc phúc tấn." Triệu Giai Thị có hơi do dự, phất phất tay, để những người đi theo đều lui ra. Tự mình dắt Thừa Hoan lui ra một bên.

Ta ra lệnh cho mấy người thị vệ: "Đứng đợi một bên đi!". Bọn họ cũng vội vàng lui ra vài bước. Phú Sát Thị cười hỏi: "Không biết là nói cái gì, mà chúng ta phải lén lút nói thế này chứ?" Ta hỏi: "Ngươi rốt cuộc đã nói với Lục Vu những gì?" Sắc mặt nàng khẽ biến, vẫn gượng cười nói: "Mỗi ngày ta đều nói khá nhiều chuyện với Lục Vu! Chẳng rõ điều ngươi muốn hỏi là câu nào?"

Đang tức giận, vị rượu xộc lên trên đầu, ta tiến lên nắm chặt ve áo nàng nhẹ giọng quát: "Ngươi sau này bớt kiêu ngạo một chút, nếu còn dám giở trò gì với Thừa Hoan, ta sẽ không tha ngươi."

Triệu Giai Thị chạy lên trước,nắm chặt lấy tay ta nói: "Nhược Hi! Nàng ấy đích xác có sai, nhưng việc này hiện tại không nên làm lớn ra, để gia biết được khó có thể lường hết , biết đâu lại có người phải chết nữa." Trong lòng thở dài, thả tay. Chúng ta lúc nào cũng kiêng dè đi kiêng dè lại, bất kể oán hận đều phải kiềm nén, không còn như năm ấy gào thét một tiếng ,vung tay đánh đấm, không phải kiêng dè cái gì, yêu ghét phân minh.

Buông tay, dắt Thừa Hoan đi, Thừa Hoan tuy có chút cáu kỉnh, nhưng cực kì thông minh, trông thấy sắc mặt ta không tốt, lập tức ngoan ngoãn bước theo.

---

1 thiên y vô phùng: áo tiên không thấy vết chỉ khâu: ý nói không để lại bất kì dấu vết nào.

2 Khứ dã chung tu khứ
Trụ dã như hà trụ!
Nhược đắc sơn hoa sáp mãn đầu
Mạc vấn nô quy xử
4 câu trong Bài Từ Theo Điệu "Bốc Toán Tử"
Nghiêm Nhụy
(Toàn bài)
Bất thị ái phong trần,
Tự bị tiền duyên ngộ.
Hoa lạc hoa khai tự hữu thì,
Tổng lại đông quân chủ.
Khứ dã chung tu khứ,
Trú dã như hà trú?
Nhược đắc sơn hoa sáp mãn đầu,
Mạc vấn nô quy xứ!
Chẳng phải thích cuộc sống phong trần
Tựa như bị lỗi lầm tiền kiếp.
Hoa rơi, hoa nở tự có thời,
Đều do chúa xuân làm chủ
Bỏ đi, đã đành là nên bỏ đi
Ở lại, biết phải ở làm sao
Giá được hái hoa núi dắt mái đầu
Cần chi phải hỏi thân này về đâu
Bài thơ theo điệu "Bốc toán tử" này được sáng tác trong một hoàn cảnh đặc biệt.
Bấy giờ Nghiêm Nhụy đang làm doanh kỹ ở Thai Châu, viên quan tri châu ở đó là Đường Dữ Chính ra lệnh cho Nghiêm Nhụy làm một bài từ vịnh hoa bạch đào. Nghiêm Nhụy đâu dám chống lệnh. Nàng lập tức viết xong và ca một bài từ theo điệu "Như mộng lệnh". Đường Dữ Chính rất tán thưởng, ban tặng cho nàng rất nhiều. Đến đêm Thất tịch (07-07) Đường Dữ Chính mở tiệc trong phủ chiêu đãi bạn bè tân khách. Trong tiệc có một vị hào sĩ tên là Tạ Nguyên Khanh hâm mộ danh tiếng Nghiêm Nhụy lập tức làm một bài từ theo điệu "Thước kiều tiên", rất hợp với đêm hoan hội của Ngưu Lang, Chức Nữ, thể hiện rõ thông minh tài trí của nàng. Tạ Nguyên Khanh say mê nàng, liền giữ nàng ở nhà nửa năm, không tiếc tiền của tặng nàng. Nào ngờ sau đó nhà "đạo học" nổi tiếng của đời Tống là Chu Hy, làm quan khâm sai đến Thai Châu, muốn trai tìm tội lỗi của Đường Dữ Chính, chỉ trích họ Đường có quan hệ bất chính với doanh kỹ Nghiêm Nhụy và bắt Nghiêm Nhụy tống giam hai tháng. Nàng bị tra khảo chết đi sống lại nhưng không hề nói một điều gì tổn hại đến Đường Dữ Chính. Ít lâu sau, Chu Hy được đổi đi làm q uan nơi khác, Nhạc Lâm kế nhiệm. Ông này thông cảm với cảnh ngộ của Nghiêm Nhụy, nhân một buổi lễ, Nhạc Lâm ra lệnh cho Nghiêm Nhụy làm một bài Từ bày tỏ nỗi oan khuất của mình. Nghiêm Nhụy ứng khẩu ca luôn bài từ "Bốc toán tử" này. Nhạc Lâm lập tức ra lệnh cho nàng hoàn lương.
(Có thể, khi viết "Kim Vân Kiều truyện", Thanh Tâm Tài Nhân đã có căn cứ vào câu chuyện này để hư cấu nên việc xử vụ án Thúc Sinh – Thúy Kiều).

102

Thừa Hoan vừa thấy Dận Chân liền nhào tới, Dận Chân bèn hạ bút, ôm lấy Thừa Hoan, Ta cười nhìn Thừa Hoan quấn quýt bên người Dận Chân. Con cái của chính hắn nhìn thấy hắn đều là vô cùng cung kính, xem ra Thừa Hoan ở trong phủ Dận Chân đã hưởng hết yêu thương cưng chiều

Thừa Hoan thầm thì nói a mã trong vương phủ chỉ uống rượu không để ý tới nàng. Lại chỉ vào ta nói:" Nàng cũng uống say khướt, còn chút nữa là đánh nhau." Dận Chân nhíu mày liếc ta, dỗ dành Thừa Hoan một lúc, rồi sai thái giám đem Thừa Hoan tới chỗ Ô Lạt Na Lạp thị.

Hắn đi tới bên cạnh ta, than thở:" Rượu uống không ít, còn mùi thuốc này chẳng lẽ là Thập Tam đệ hút sao? Ta nói" Ta cũng hút một ít" Hắn nhìn ta lắc đầu không biết làm sao." Vừa thuốc lại vừa rượu, nàng như thế mà đi khuyên người ta sao?".

Ta khẽ gật đầu:" Hắn hẳn là sẽ không đi tìm Lục Vu nữa, không lâu nữa sẽ tốt thôi." Hắn giật mình nói:" Ta chỉ nhớ là cho nàng đi nói để đệ ấy thông thoáng một chút, không đến mức làm hại thân mình, nàng đã khuyên thế nào vậy?"

Ta thở dài nói" Ta nói dối vài câu." Hắn hỏi" Nói dối thế nào?" Ta nhìn hắn do dự chưa đáp, hắn ôm ta ngồi vào trên giường nói:" Mặc kệ là nói gì, ta sẽ không trách nàng ." Ta nói" Ta ám chỉ với Thập Tam gia, Lục Vu là con cháu của vụ "Minh sử án" bị nhà tan cửa nát." Nói xong mà trong lòng vẫn không yên , Văn tự ngục luôn luôn là cấm kỵ của Thanh triều.

Hắn lại chỉ bình tĩnh hỏi:" Nàng làm thế nào khiến cho Thập Tam đệ tin tưởng?".

Ta thoải mái nói ra" Thứ nhất ta vốn chưa bao giờ nói dối Thập Tam gia, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ tới ta lại đi dối trá với chuyện lớn như vậy. Lúc đó sợ hắn nhìn được sơ hở từ trên mặt ta, ta còn cố tình thổi tắt hết nến trong phòng. Thứ hai, năm đó khi Lục Vu xin ta giúp đỡ nàng, đã từng viết cho ta một phong thư, có đề cập đến nguyên quán của nàng ở Chiết Giang Ô Trình, gia đình hình như không giàu cũng chẳng nghèo. Ta đã sớm quên cái này, mang thư theo vốn định là lưu lại cho Thập Tam gia làm kỷ niệm, nhưng trên đường đi tới Di Thân Vương phủ lôi rađọc, lại vừa mới mấy ngày trước đây nhìn thấy biên bản vụ án năm đó, trong đầu đột nhiên nảy sinh ý nghĩ này, nghĩ lại dù sao cũng sẽ lừa gạt, cũng chẳng cần quan tâm lớn nhỏ gì, …" Ta bỗng che miệng nhìn Dận Chân

Dận Chân lập tức gọi người tiến vào, tỉ mỉ căn dặn, lại dặn đi dặn lại: "Tất cả phải âm thầm tiến hành, cần phải điều tra rõ ràng." Ta ngơ ngác hỏi" Lẽ nào lời nói bừa của ta lại là sự thực sao?" Hắn thản nhiên nói:" Hẳn là sẽ rất nhanh để biết đó có phải sự thật hay không."

Ta cúi đầu im lặng suy nghĩ, "Ta vẫn cứ nghĩ mãi, Phú Sát thị dù cho dùng ngôn ngữ nhục mạ Lục Vu, lại sử dụng thêm một chút thủ đoạn, nhưng Lục Vu sao có thể bị kích động như thế, cứ thế mà nảy sinh ý định muốn chết sao? Nhưng là nghĩ tới tình yêu càng sâu nặng lại càng suy tính thiệt hơn, lo được sợ mất, có khi hận không thể một đêm bạc đầu. Lục Vu trước đây nghĩ rằng chính mình không xứng với Thập Tam gia, Thập Tam gia địa vị ngày nay lại càng tôn quý, còn phải đối mặt với một đám phúc tấn xuất thân hiển quý, nàng là một người tâm cao khí ngạo, nhất thời không chịu nổi mà có ý muốn bỏ đi cũng là một khả năng, nhưng mà rời xa Thập Tam gia với nàng mà nói, so với cái chết thì có gì khác nhau đâu. Nhưng hôm nay xem ra… Đây chẳng qua cũng chỉ là dây dẫn mà thôi."

"Thập Tam đệ vừa mới dâng tấu chương thỉnh cầu sắc phong Lục Vu, ta còn chưa kịp đi tra xét tường tận thân thế của Lục Vu, nếu như dự đoán của nàng là thật, với xuất thân như vậy, đừng nói đến sắc phong, nếu như lan truyền ra bên ngoài, bị lão Cửu nắm được nhược điểm, khẳng định muốn làm to chuyện, mà với tính tình của Thập Tam đệ thì khẳng định sẽ không để cho Lục Vu chịu uỷ khuất, nếu có ngày xảy ra cục diện như vậy chỉ e là khó mà xử lý. Lục Vu…" Dận Chân than nhẹ một tiếng. " Thực sự là một người con gái hiếm thấy, Thập Tam đệ không sai khi yêu nàng. Chỉ là nàng hành xử quá cứng rắn, không hề lưu lại cho chính mình một đường lui."

Hoá ra không chỉ như ta tưởng tượng, Lục Vu còn có lo lắng tới cả vấn đề này, Thập Tam hắn chỉ sợ trong lòng cũng hiểu được vài phần đi! Lục Vu…

Dận Chân ngồi vào bên cạnh ta, nắm tay ta nói" Đừng nghĩ nữa, trong khoảng thời gian này, lòng nàng đủ mệt rồi, cho dù nói thật cũng được, nói dối cũng được, cũng đã khiến Thập Tam đệ hết hy vong, cái nàng cần quan tâm bây giờ chính là chăm sóc cho bản thân mình thật tốt đó!"

…

Nhìn vào tờ bảng biểu trước mặt, không nhịn được căng người vươn mạnh một cái. Hơn một tháng khổ cực, cuối cùng cũng đạt được chút kết quả. Kích động cuộn chặt lại tờ bảng biểu, chạy vội tới Đông Noãn các. Thấy tiểu thái giám đang nhìn mình, ta bèn mau chóng bước chậm lại, cưỡng chế hưng phấn, nhẹ nhàng đi vào,

Bên trong rèm che, Cao Vô DUng đang quỳ gối bên cạnh Dận Chân, hai tay cầm khay phượng bằng sơn khắc [1] màu đỏ , để qua đầu. Dận Chân nhẹ liếc mắt lật một thẻ bài, rồi lại tiếp tục quay về đọc tấu chương.

Dường như đang trong trời đông khắc nghiệt, lại đột nhiên rơi vào hầm băng, toàn thân bỗng nhiên lạnh lẽo, ta ôm ngực quay người đi ra. Nắm tờ bảng biểu trong lòng, ngơ ngác bước ra khỏi Dưỡng Tâm điện. Một màn này rốt cuộc đã diễn ra trước mắt ta. Đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng sao trong lòng vẫn thấy chua xót.

Ngọc Đàn từ phía sau bước lên hỏi " Tỷ tỷ, trời lạnh như thế này, sao ngay cả áo choàng cũng không mặc đã đi ra ngoài rồi?" Nói xong dắt ta quay về Dưỡng Tâm điện. Ta rụt tay về, nói" Ta không muốn trở lại đó." Nàng suy nghĩ rồi nói " Vậy qua bên chỗ muội đi! Bây giờ muội vẫn ở trong viện lúc trước." Ta vội vàng gật đầu.

Mãi cho đến buổi chiều, Ngọc Đàn thấy ta vẫn không có ý định đi, đành phải lôi chăn đệm ra sắp xếp chỗ cho ta ngủ cùng nàng. Chợt có tiếng đập cửa vang lên, Ngọc Đàn vội vàng đi mở cửa. Mai Hương tươi cười bước vào, hướng về phía ta thỉnh an nói:" Cao công công sai nô tỳ mang túi sưởi tới cho cô cô , dặn nô tỳ nói lại với cô cô cần phải giữ ấm đầu gối." Ta quay đầu không nói, Ngọc Đàn tiếp nhận, Mai Hương cúi chào rồi lui ra.

Ngọc Đàn đem túi sưởi nhét vào trong chăn ta, ta đá ra ngoài nói:"Ta không cần cái này." Ngọc Đàn cười, mạnh mẽ nhét vào bên cạnh đầu gối, nếu không giữ gìn cẩn thận, chịu khổ là chính mình mà thôi. Dù có tức giận, cũng không đáng phải lấy thân thể ra hành hạ." Ta hỏi" Là ai?" Ngọc Đàn sửng sốt một chút, mới đáp lại câu hỏi không đầu không cuối không rõ ý của ta," Niên phi nương nương."

Ngọc Đàn thay ta đắp lại chăn, lẳng lặng nằm xuống ngủ. Trong lòng khó chịu, một đêm vẫn miên man suy nghĩ, không có một chút buồn ngủ.

Hôm sau mãi tới lúc qua trưa, mới dần dứ lê lết về phía Dưỡng Tâm điện. Ngồi ngẩn ở trong phòng một lúc lâu, nhớ tới bảng biểu còn có chỗ chưa làm. Đứng dậy bước về hướng tẩm cung, đi tới cửa bước chân càng trở nên nặng nề, do dự một lát, cắn răng một cái mới bước vào. Cũng không nhìn đám sổ sáchđể trên kỷ án, tự tra tấn mình nhìn chằm chằm xuống giường.

Một tiếng khẽ thở dài từ phía sau, có cánh tay mạnh mẽ ôm choàng lấy ta, hắn cúi xuống bên tai ta hỏi" Ta nên vì nàng ghen mà vui mừng sao? Hay nên giận vì nàng hẹp hòi như vậy, tự làm mình phải khó chịu?" Ta lặng im không nói gì. Hắn cầm tay ta bước ra tẩm cung nói:" Thập Tam đệ đã vào triều." Ta gật đầu, hắn còn nói" Chuyện của Lục Vu xác thực như lời nàng."

Bước chân bỗng ngừng lại, lặng đi hỏi" Sắc mặt của Thập Tam gia thế nào?" Hắn nói:" Có vài phần tiều tuỵ, trong mắt tràn đầy đau xót, có điều không nhìn kỹ cũng không nhìn ra được."

Lúc bước qua phòng mình, ta nói:" Chờ một chút, ta có cái này cho chàng xem." Nói rồi cầm tờ bảng biểu đi ra. Hai người đi tới trước bàn, ta nói:" Chàng phải đáp ứng ta một việc, mới được xem." Hắn nói:" Ta đáp ứng." Ta nói:" Chàng không hỏi xem chuyện gì đã đáp ứng rồi sao? Không sợ không làm được à?" Hắn khẽ vuốt mặt ta nói:" Hôm nay mọi việc đều nhất định nghe theo nàng, không làm được cũng phải cố gắng mà làm." Ta cắn môi không nói, lặng im một lúc lâu mới mở lời:" Lúc ta giảng cho chàng, chỉ cho phép hỏi vấn đề liên quan, chỗ nào nhìn không hiểu, cái khác đừng hỏi làm gì, bởi vì có hỏi ta cũng không trả lời đâu." Hắn khó hiểu gật đầu.

Ta mở tờ bảng biểu cho hắn nhìn, đầu tiên giảng giải tường tận làm sao để ghi chép sổ sách, bên Nợ đại diện cho cái gì, bên Có đại diện cho cái gì, sau đó bắt đầu tỉ mỉ giảng cách thức xem bảng báo cáo như thế nào, làm sao thu được thông tin mình cần. Hắn càng nghe càng kinh ngạc, vài lần nhìn ta môi khẽ động, đều bị ta lắc đầu ngăn lại.

Đợi lúc xem tờ biểu mẫu xong, trời đã tối đen, hắn than thở:" Ghi chép như này, không chỉ rõ ràng sáng tỏ hơn, mà còn muốn cái gì lập tức có thể tìm được, lại dễ dàng phát hiện vấn đề." Ta cười nói" Chàng mới bắt đầu học, cho nên còn chậm, chờ lúc thành thạo, sẽ thấy rất nhanh. Bảng này chỉ cần người làm bảng làm

thật tốt, người xem sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian."

Hắn nhìn ta, vẻ mặt nghi hoặc, ta vội nói:" Chớ quên đã đồng ý với ta, không hỏi, chỉ dùng!" Hắn chằm chằm nhìn ta một lúc, cầm lấy tờ bảng cười hỏi:" Mấy ngày nay nàng bận bịu là vì cái này sao?" Ta gật đầu. Hắn nói:" sắp tới tìm cho nàng hai thái giám biết chữ, nàng dạy bọn họ quy cách, bảo bọn họ cách làm. Bản thân ngồi nhìn là được rồi."

"Ta nghĩ đem chuyển chỗ sổ sách này tới một phòng riêng, hoặc chàng cho ta một gian phòng ở Đông noãn các." Hắn thở dài nói:" Đem gian phòng bày thư hoạ ở Đông noãn các dọn dẹp cho nàng sử dụngđi, có điều với bên ngoài nàng chỉ cần nói ở đấy nghiên cứu tranh làđược." Ta gật đầu:" Ta hiểu, sẽ không cho người khác biết ta xem những thứ này."

---

1 Sơn khắc: là một loại thủ công mỹ nghệ đặc biệt, đầu tiên phủ một lớp sơn lên bề mặt của đồ đồng hoặc gỗ, sau khi khô sẽ khắc hoa văn lên. Sản phẩm nổi tiếng nhất là ở Bắc Kinh và Dương Châu, Trung Quốc).

103

Hôm nay là ngày cuối cùng năm Khang Hi sáu mươi mốt, ngày mai chính là năm đầu tiên Ung Chính. Dận Chân đặc biệt triệu Thập Tứ vào cung cùng đón năm mới với ngạch nương. Trước khi đi nhắc đi nhắc lại ta, ở yên tại Dưỡng Tâm điện, không được phép đến bất cứ nơi đâu. Bằng không lúc quay về mà không thấy ta, hắn khẳng định sẽ giận dỗi. Ta cười chấp thuận. Hắn vừa mới đi, nét cười trên gương mặt cũng lập tức lịm tắt, hắn tuyệt không muốn cho ta gặp Thập Tứ.

Ta ở Đông Noãn các, trong phòng tranh ngồi xem sổ sách, nghe tiếng động bên ngoài, vội vàng đứng dậy ra ngoài nghênh đón, một mặt thắc mắc không hiểu sao trở về nhanh như thế? Dận Chân sắc mặt thanh đạm, khóe miệng thậm chí còn hàm ẩn một nụ cười, nhưng ánh mắt lạnh băng. Ta hướng về phía Cao Vô Dung nháy mắt ra hiệu, hắn lập tức phất tay cho mọi người lui ra.

Dận Chân ngồi bắt chéo chân trên giường, lặng lẽ xuất thần. Ta đi ra ngoài mành, căn dặn Cao Vô Dung chuẩn bị đơn giản một ít rượu và thức nhắm. Rót cho hắn một chén rượu, tự mình cũng rót một chén. Hắn lặng lẽ cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch , ta lập tức lại rót đầy thêm cho hắn, hắn liên tục uống liền ba chén, mới ngừng lại, cầm đũa gắp một ít thức ăn.

Từ sau khi Khang Hi qua đời, hắn vẫn luôn chôn chặt mọi thứ. Ta cố ý chuốc say hắn, muốn hắn nương theo men say phát tiết một chút. Tửu lượng Dận Chân kém hơn ta rất nhiều, lặng lẽ bồi cho hắn uống liền ba bầu rượu, hắn đã tương đối say ngà. Đột nhiên Dận Chân đem chén ném xuống mặt đất, cầm lấy bầu rượu trực tiếp trút vài ngụm, "Nàng biết bây giờ ngoài Tử Cấm Thành đang bàn tán gì không? Nói trẫm bóp méo thánh chỉ, đoạt vị trí của lão Thập Tứ. Cho dù những người này có mưu tính, cố ý tuyên truyền tin đồn, bọn chúng cũng chỉ là hùa theo những lời nói hồ đồ.Nhưng hôm nay, ngạch nương lại cư nhiên ở trước mặt lão Thập Tứ chất vấn trẫm! Người cư nhiên chất vấn trẫm!" Dận Chân tựa như cười tựa như khóc.

"Ngay trước sự có mặt của trẫm, Người nói với Doãn Đề rằng hoàng a mã chỉ ưu tiên mình hắn. Nói chỉ cần trẫm một ngày còn làm làm hoàng thượng, Người sẽ tuyệt không làm thái hậu. Trẫm không cần sắc phong Người, xét thấy Người sau này không còn mặt mũi nào để đi gặp hoàng a mã ở dưới suối vàng nữa! Vì sao? Lẽ nào chỉ có Doãn Đề mới là con Người sinh ra thôi sao?"

Nói xong cầm bầu rượu lại ném xuống mặt đất, day lấy ta hỏi: "Nhược Hi, tương lai hoàng a mã sẽ không muốn nhìn thấy ta sao?" Ta ngồi bên cạnh hắn, ôm hắn nói: "Sẽ không đâu!" Hắn đẩy ta ra nói: "Nàng gạt ta! Người khác có khi còn hồ đồ! Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ nhất. Hoàng a mã sẽ không tha thứ cho ta! Sẽ không đâu!"

"Nàng có biết ngày hôm ấy,hoàng a mã trước khi ra đi đã âm thầm triệu kiến ta nói điều gì hay không? Hoàng a mã nói từ năm Khang Hi bốn mươi bảy đã bắt đầu một mực quan sát Thập Tứ đệ, khen Thập Tứ đệ trọng tình cảm huynh đệ, đối với người khác luôn chịu trách nhiệm, giải quyết công việc thưởng phạt phân minh, văn võ toàn tài, nếu lập Thập Tứ đệ làm thái tử tương lai không gặp phải cục diện huynh đệ tương tàn." Dận Chân cười nằm úp mặt trên bàn. Ta nhớ đến ánh mắt hắn ngày ấy, vô cùng đau đớn, hắn ngày ấy đang giữa muôn trùng tuyệt vọng làm sao có thể vân đạm phong khinh mà lắng nghe những câu nói này? [vân đạm phong khinh=nhẹ nhàng thanh thản]

Dận Chân nói: "Chỉ có điều may mà những câu nói này của hoàng a mã khiến ta trước đó cùng Long Khoa Đa có thể thương lượng, hai bên tâm lý đã có sự chuẩn bị, về sau mới không còn quá vội vàng." Trong lòng ta chớm lạnh, chuẩn bị? Bọn họ vốn từ đầu đã chuẩn bị cái gì chứ? Tức khắc xua tan đủ loại ý niệm trong đầu, không muốn đi sâu vào đó nữa. Dận Chân cười nói: "Hoàng a mã sẽ không tha thứ cho ta đâu!"

Ta chắc giọng nói: "Ta không hề gạt chàng! Thánh tổ gia khẳng định sẽ tha thứ! Điều thánh tử gia quan tâm chính là giang sơn Đại Thanh trường trì cửu an [ổn định hòa bình lâu dài], chỉ cần chàng cai trị giang sơn tốt, Người khẳng định sẽ tha thứ cho chàng!"

Dận Chân nằm úp mặt trên bàn, thì thào lẩm bẩm: "Hoàng a mã sẽ tha thứ cho ta, sẽ tha thứ, trẫm không làm sai, trẫm nhất định làm tốt hơn lão Thập Tứ!" Khuôn mặt ta dán tại lưng hắn nói: "Sẽ là như vậy! Nhất định sẽ là như vậy!"

Giọng khẽ gọi Cao Vô Dung tiến vào thu dọn, hắn trông thấy Dận Chân say ngủ trên giường, hỏi: "Có cần đưa hoàng thượng quay về tẩm cung không?" Ta nói: "Cứ để nghỉ ở chỗ này đi!" "Vậy nô tài gọi người đến hầu hạ!" Ta ngăn hắn lại nói: "Không cần! Ngươi ta là đủ rồi, giúp ta thêm chăn nệm nằm dưới đất, còn trà nước tự ta sẽ hầu hạ. Ngươi ở bên ngoài nghỉ ngơi, có việc ta sẽ gọi ngươi." Dận Chân bây giờ còn đang say khước, lại nói ngộ nhỡ nói ra điều gì, có người nghe thấy chỉ sợ tai họa sẽ xảy ra.

Nghe tiếng ngáy nhè nhẹ của Dận Chân, trong lòng ta buồn bã,năm ấy đi thăm quan Thanh Đông Lăng , hướng dẫn viên đã từng giảng giải: "Mồ mả của hoàng đế Đại Thanh phải thực hành theo qui thức "tử tùy phụ táng" [*con an táng theo cha*], "tổ bối diễn kế" [*tổ tiên kế thừa*], "chiêu mục chi chế". Đông Lăng an táng Thuận Trị, Khang Hi, Càn Long, nhưng Ung Chính lại làm cho người đời sau cảm thấy vô cùng khó hiểu, một mình an táng tại Thanh Tây Lăng.Như vậy xem ra khúc mắc sau cùng của hắn với Khang Hi vẫn chưa loại bỏ hết, cho dù hắn có đem hết toàn lực cai trị Đại Thanh thật tốt, nhưng vẫn không bao giờ dám đối mặt với Khang Hi.

Chiêu mục chi chế: Trong sách "Chu Lễ" có đoạn: "Tiên vương an táng chính giữa lấy chiêu mục đặt ở hai bên"

Chiêu mục ở thời phong kiến tức là chế độ tông pháp,qui định ở tông miếu và mộ địa theo trật tự thế hệ, thủy tổ ở chính giữa. Thế hệ thứ hai, thứ tư, thứ sáu ở bên trái thủy tổ, làm CHIÊU. Thế hệ thứ ba, thứ năm, thứ bảy ở bên phải, làm MỤC.

…

"Nhược Hi!" Dận Chân đưa tay nắm lấy tay ta. Ta cười nhìn hắn hỏi: "Tỉnh dậy rồi à?Có nhức đầu không?" Hắn cười nói: "Trước đây Thập Tam đệ khen nàng tửu lượng tốt, ta vẫn luôn không cho là vậy. Đêm qua cư nhiên lại bị nàng chuốc cho say khướt." Ta cười nói: "Phải nói là tửu lượng của chàng kém mới đúng."

Dận Chân cười không lên tiếng, nhìn ta hồi lâu, bỗng nhiên nói: "Đêm qua ai hầu hạ ta?" Ta nói: "Ta hầu hạ,khi ấy chỉ gọi Cao Vô Dung vào thu dọn sàn nhà." Hắn nhẹ bám lấy tay ta, trở người ngồi dậy. Hầu hắn rửa mặt, dùng xong bữa sáng. Hắn cười lấy ra từ trong ngăn tủ một cái hộp bé dài đưa cho ta, ta cười nói: "Quà năm mới à?" Nói xong mở hộp, thấy được vật trong ấy, tâm tình xao động. Ngày ấy, hắn hỏi ta vì sao không mang trâm, ta nói không cẩn thận làm vỡ, hắn cười cho qua, không lường trước việc hắn đã sai người chạm trổ một cái giống y vậy.

Dận Chân cầm cây trâm giúp ta cắm lên đầu, cười hỏi: "Có thích không?" Ta dùng sức gật đầu, đây vẫn luôn là sự nuối tiếc ẩn trong lòng, hôm nay đã được bù đắp.

Hai người lặng lẽ ôm nhau một hồi, hắn do dự nói: "Hôm nay là ngày đầu năm mới, ta muốn đi xem một chút Niên…." Ta gượng cười nói: "Đúng lúc ta có chút mệt mỏi, trở về ngủ một giấc nghỉ ngơi luôn." Xoay người muốn chạy. Hắm túm ta lại nói: "Nhược Hi!Thông cảm cho ta." Đầu ta chưa ngoảnh lại, hất khỏi tay hắn nói: "Ta đã rất cố gắng, lẽ nào chàng còn muốn ta mặt mày tươi tắn đưa tiễn chàng đi sao?". Nói xong, chạy nhanh đi.

Quay về phòng ngồi đờ đẫn, chợt nghe bên ngoài có tiếng thỉnh an, vội vàng hấp tấp mở cửa hướng về phía hoàng hậu thỉnh an, tâm trạng rất không thoải mái, thời gian qua hoàng hậu hành sự cẩn thận ổn thỏa, vô duyên vô cớ đến chỗ ta làm gì chứ? Hoàng hậu liền đi đến vài bước nâng ta đứng dậy, cười nói: "Nghe nói chân ngươi bất tiện, sau này không cần phải quỳ." Ta cúi đầu nói: "Nô tỳ không dám!"

Hoàng hậu cười nắm tay ta bước vào phòng, phất tay cho mọi người lui ra, lôi mạnh ta ngồi xuống bên nàng,nói: "Trông ngươi so với năm ấy gầy đi nhiều, thường ngày phải lưu ý thân thể nhiều vào." Ta yếu ớt cười gật đầu. Nàng cười nói: "Còn nhớ rõ năm ấy hoàng a mã lâm hạnh đến Viên Minh Viên không?" Ta cười gật đầu, nàng thở dài: "Mười năm rồi! Đó là lần thứ hai ta tỉ mỉ quan sát ngươi." Ta thoáng mỉm cười, cúi đầu ngồi im.

Hoàng hậu cười nói:" Ngươi không khó hiểu vì sao ư?" Ta ngẩng đầu nhìn nàng, nàng nói:" Năm năm mươi mốt, chuyện ngươi bị phạt quỳ ở trong cung lan truyền xôn xao, mọi người đều phỏng đoán rốt cuộc là đã gây ra chuyện gì. Sau đó trời liền đổ mưa lớn không ngừng, hoàng thượng vội vã vào cung, khi trở về toàn thân ướt đẫm, ta hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa thay quần áo, bữa tối người không ăn, cũng không ngủ được, vẫn đứng ở trước cửa sổ nhìn mưa, sau đó thì đi vào trong mưa, đứng dầm một đêm, ta lúc đó quỳ khóc khẩn cầu người vào nhà, Hoàng thượng chỉ thản nhiên sai người mang ta đi."

Ta kinh ngạc nhìn hoàng hậu, " Là Hoàng thượng để người tới nói cho ta biết những chuyện này sao?" Hoàng hậu lắc đầu nói:" Hoàng thượng đến cũng chỉ nói ngươi trong lòng không vui , bảo ta tới nói chuyện với ngươi một chút, đừng để ngươi một mình ở trong phòng suy nghĩ miên man. Những lời này là ta bứt rứt ở trong lòng từ lâu, hôm nay thực sự không nhịn được mới nói ra. Năm đó ta chỉ là nghi ngờ không chắc chắn, không đoán được là rốt cuộc vì ngươi hay vì Thập Tam đệ, hoặc là vì chuyện khác. Sau đó vào đêm trừ tịch, thấy Hoàng thượng đến một cái liếc mắt cũng không nhìn ngươi, ta mới hiểu được vài phần."

Đau khổ của hắn năm đó cũng không thể dùng lời nào để tả, Thập Tam bị giam cầm, ta bị phạt qùy, hắn lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn , hắn có thân phân tôn quý nhưng không có năng lực bảo hộ người chính mình quan tâm, có lẽ chỉ có cơn mưa lạnh giá kia mới có thể giảm bớt đau thương trong lòng hắn. Chút khó chịu tích tụ ở trong lòng ban sáng dần dần tan đi, lúc này chỉ còn lại cảm giác tiếc thương..

Hoàng hậu nói:" Ta nói những lời này chỉ mong có thể cho ngươi tâm tình thoải mái một chút, Hoàng thượng cũng sẽ không cần phải thêm lo lắng." Nói xong đứng dậy:" Ta biết ngươi không muốn gặp chúng ta, ta đi về đây."

Ta sửng sốt một chút , kêu lên :" Hoàng hậu nương nương." Nàng quay đầu lại nhìn ta, ta nói:" Ta không có ý cũng các ngươi tranh giành, cũng không phải tận lực nghĩ chuyện trừ bỏ ai, ta chỉ là có chút việc, ta… chính ta cũng rất dằn vặt cùng mâu thuẫn." Nàng cừoi gật đầu:" Ta hiểu, ta chú ý tới ngươi đã mười một năm, nếu không rõ ràng cung cách làm người của ngươi, hôm nay cũng sẽ không nói những lời này." Nói xong, dáng vẻ đoan trang bước đi

…

Còn vài ngày nữa là tới tết nguyên tiêu, năm trước lúc này mọi người trong cung đều bận rộn treo hoa đăng, chuẩn bị đón mừng ngày tết, năm nay vì còn đang trong kỳ tang, hoa đăng và pháo hoa đều không được ngắm.

Thừa Hoan mấy ngày nay đã thân thiết hơn với ta rất nhiều. đại khái là vì ta khá nuông chiều con bé. Những chuyện khác người không tuân thủ quy củ,ở chỗ ta đều được cười cho qua chuyện. Nàng leo cây, cung nữ thái giám theo hầu sốt ruột đến độ nhảy lên, ta thì lại vui vẻ ở bên ngắm nhìn, chỉ dặn nàng cẩn thận đừng ngã xuống. Nàng vén váy đuổi theo bắt chó,lão ma ma ở bên kêu quát nàng đứng lại ,ta lại vội vàng cho người dụ lão ma ma đi chỗ khác, kệ cho nàng một mình lăn lộn với chó con. Đánh nát ngọc như ý Dận Chân mới ban cho hoàng hậu, sợ đến mức trốn ở trên cây không chịu xuống, ta dạy nàng tự cấu chính mình đến phát khóc, rồi tới ôm chân hoàng hậu xin hoàng hậu trách phạt, Hoàng hậu đương nhiên là không có khả năng đánh nàng rồi, Thừa Hoàn lại lạo tức đến trước mặt Dận Chân nói Hoàng hậu đối xử với nàng tốt lắm, khen Hoàng hậu tới mức trên trời dưới đất không ai sánh bằng, Hoàng hậu thầm có chút không hài lòng cũng lập tức tiêu tan, thấy Thừa Hoan càng như thấy được bảo bối tâm can. Ba bận bốn lần, một con quỷ linh tinh như nàng cũng biết gây phiền toái xong thì tìm ai là tốt nhất, ai sẽ tốn tâm tư thay nàng giấu diếm, giúp nàng nói dối.

Dận Chân nói ta vài lần , nói ta không thể tuỳ ý để Thừa Hoan làm bậy như thế, nếu còn tiếp tục, nói không chừng một ngày nàng sẽ đem ngói của Dưỡng Tâm điện dỡ ra mất. Ta nói:" Vậy thì để người ta lợp lại đi!" Hắn nhìn ta một hồi, lắc đầu, không buồn nói thêm.

Thừa Hoan cũng ta ở bên nhìn tiểu thái giám giúp chúng ta quấn đèn lồng, rốt cuộc định làm thành đèn lồng hình thù thế nào, Thừa Hoan vẫn chưa quyết định xong, lúc thì nói muốn hình hoa sen, một lúc lại nói muốn hình Tôn hầu tử, hai người đang thầm thì bàn bạc, Ngọc Đàn sắc mặt khó coi vội vã chạy tới: "Tỷ tỷ Hoàng thượng múôn gặp người!" Ta dặn Thừa Hoan vài câu rồi cùng Ngọc Đàn rời đi.

"Có chuyện gì vậy?" Ngọc Đàn nói:" Tỷ tỷ đi sẽ biết thôi." Ta thầm khó hiểu, vội vàng bước nhanh hơn.

Tiến vào Dưỡng Tâm điện, thấy ngồi bên dưới không ngờ là Bát gia, trong lòng chợt kinh hãi. Dận Chân dù

không nói rõ, nhưng trong lòng cũng không mong muốn để ta nhìn thấy bọn Bát a ca, Thập a ca, vì thế vẫn hết sực tránh cho chúng ta gặp nhau. Nhưng sao lúc này lại gọi ta tới chứ?

Dận Chân cho ta đứng dậy, do dự một chút, nhìn Bát a ca nói:" Ngươi trực tiếp nói cho nàng đi!" Bát a ca sắc mặt tái nhợt, lông mày nhíu chặt lại, đôi môi bình thường luôn luôn mỉm cười giờ thì mím chặt lại, đã không còn một chút nào thong dong ưu nhã của lúc xưa, còn có thêm vài phần hoảng loạn đau xót.

Ta cắn chặt môi, hai tay nắm chặt lấy nhau, trong lòng trăm lần sợ hãi nhìn về phía hắn. Hắn thở sâu nói:" Nhược Lan muốn gặp muội!" Nước mắt ta lập tức trào ra, xoay người chạy ra khỏi cung. Dận Chân ở phía sau kêu lên:" Nàng có thể chạy nhanh hơn ngựa sao?"

Ta liền dừng lại, xoay người nhìn về phía Dận Chân, Bát a ca tiến lên nói:" Đã chuẩn bị ngựa xong rồi, chúng ta đi luôn thôi." Nói rồi dẫn đầu bước đi. Ta vội chạy theo phía sau.

Ta đi theo phía sau Bát a ca nhảy lên xe ngựa, trước sau xe đều có thị vệ. Bát a ca nhắm mắt lặng im ngồi đó. Ta bưng mặt khóc một hồi, ngẩng đầu hỏi:" Đã bao lâu rồi?" Hắn nói:" Từ ba ngày trước, trước đó vẫn hết thảy bình thường, đột nhiên thì ngã bệnh." Ta lau nước mắt hỏi:" Thái y nói thế nào?" Hắn cúi người, lấy tay che mặt, sau một lúc lâu, giọng nói đầy đau xót:" Năm đó sau khi đẻ non thân thể cũng chưa hoàn toàn bình phục, lại quanh năm uất ức, bên trong từ lâu đã là dầu hết đèn tắt, hiện tại, được một ngày thì biết một ngày."

Ta chẳng nhịn được nữa, nghiêng người tựa vào thành xe khóc lớn. Đi một đường,cũng khóc theo một đường, lúc xe ngựa dừng lại trước phủ , hắn nói:" Đừng khóc nữa, bây giờ nàng chỉ không yên lòng về muội, không nên để nàng lại lo lắng." Ta cố kìm nén đau thương, lau khô nước mắt, "Muội biết rồi."

Còn chưa bước tới phòng của tỷ tỷ, Xảo Tuệ đã chạy ra, quỳ dưới chân ta im lặng rơi lệ. Ta nâng nàng dậy, nước mắt lại muốn trào ra, mười tám năm không thấy, lúc gặp lại ai ngờ sẽ trong hoàn cảnh này chứ. Bát a ca đứng ở bên sai bảo nha đầu:" Đem nước tới hầu hạ cô nương rửa mặt."

Ta rửa mặt xong, lại thoa một chút son môi, tự nói với chính mình, đừng khiến tỷ tỷ không an lòng, làm cho nàng yên tâm rời đi thôi! Cố nặn ra một nụ cười, hỏi Bát a ca:" Thế này đã được chưa?" Hắn gật đầu nói:" Không tồi."

Ta thở sâu mấy cái, bước vào phòng tỷ tỷ. Phất tay cho nha đầu hầu hạ ở bên lui hết ra ngoài,quỳ xuống bên giường tỷ tỷ, cúi đầu khẽ gọi:" Tỷ tỷ", gọi vài tiếng sau nàng mới chậm rãi mở mắt, nhìn thấy là ta, thản nhiên cười nói:" Ta đang nằm mơ sao?" Ta cúi sát vào, kề sát mặt vào mặt nàng:" Không phải đâu."

Nàng cúi đầu thở dài nói:" Ta vừa mơ thấy ngạch nương." Ta theo ý hỏi nàng:" Ngạch nương nói gì vậy?" Nàng nói:" Ngạch nương chỉ cười, cười đẹp lắm, trước lúc sinh bệnh ngạch nương vẫn thường cười như vậy" Ta dựa đầu vào nàng nói:"Đúng là rất đẹp."

Nàng nói:" Lại bắt đầu nói nhảm, lúc ngạch nương đi ngươi mới sinh ra chưa được bao lâu, sao có thể nhớ kỹ dung mạo của ngạch nương chứ?" Ta cọ cọ mặt nàng:" Ngạch nương cũng sẽ không thiên vị, tỷ có thể mơ tới, muội đương nhiên cũng có thể mơ tới." Nàng cười nói:" Lên đây nằm cùng ta đi, ta có rất nhiều điều muốn nói với muội,"

Ta bèn cởi hài, nằm đến bên cạnh nàng. Nàng khẽ thở dài:" Ta biết là ta rất nhanh có thể gặp được ngạch nương rồi." Ta ôm nàng dằn giọng kêu:" Tỷ tỷ." Nàng thì thào hỏi:" Muội còn nhớ rõ Tây Bắc không?" Ta nói:" Nhớ kỹ chứ! Sao có thể quên được?"

Nàng nhắm mắt lại nói:" Ta vẫn không thích thành Bắc KInh, tuyệt đối không thích. Mỗi lần nhắm mắt lại, là có thể thấy sa mạc mênh mông ở Tây Bắc, màu bạc của nước băng tan bềnh bồng hiện ra dưới ánh mặt trời , còn có liễu bách thành hàng,có cả con lạc đà luôn luôn thích nhai váy ta,." Ta nói:" Còn có nhót đắng rõ là khó ăn mà nhìn thì không nhịn được lại muốn nhấm nháp. Nàng cười nói:" Đúng rồi! Ngửi hương thì thật mê người, không nhịn nổi muốn ăn, vậy mà một lần cho vào miệng liền thấy hối hận,mùi hương quấn mãi trong miệng khiến cho không ngửi thêm được bất cứ vị nào." Ta nói:" Muội còn nhớ tới nho ở đó."

Nàng cười nói:" Nho ở Bắc Kinh mà cũng gọi là nho sao? Vỏ dày còn chưa nói, độ ngọt cũng không đủ." Ta nói:" Đúng thế ! Nho ở chỗ chúng ta, vừa đưa vào trong miệng, chỉ khẽ nhấp mà miệng đã tràn đầy ngọt ngào. Vỏ cũng sớm đã tan ra rồi." Nói xong hai chị em khẽ cười rộ lên.

"Năm đó lúc ta rời đi, vẫn cho rằng mình còn có cơ hội quay lại, chẳng ngờ rằng lại là vĩnh biệt." Giọng nói đã

dần thêm phần bi ai:" Hơn hai mươi năm rồi." Ta ôm chặt lấy nàng, cố nén lệ rơi.

"Muội muội, đừng đau lòng. Kỳ thực ta lúc này rất hài lòng, thực sự rất hài lòng, ta sẽ có thể gặp được ngạch nương cùng Thanh Sơn rồi." Ta nói:" Thanh Sơn?" Lập tức hiểu ra đó là người mà bấy lâu nay tỷ tỷ vẫn đặt ở trong lòng. Nàng nghiêng đầu cười nhìn ta hỏi:" Muội còn nhớ tới huynh ấy không?" Ta vội đáp:" Muội nhớ chứ."

Tỷ tỷ mỉm cười nói:" Ta thật là ngốc, phàm đã gặp qua huynh ấy , có ai lại quên được cơ chứ? Ta cười nói:" Đúng vậy.!" Nàng khẽ thở dài, nhắm hai mắt lại.

Sau một lúc lâu, tự nhủ:" Ta biết lúc mới bắt đầu căn bản huynh ấy không muốn dạy ta cưỡi ngựa, chê ta yếu ớt, lại mau khóc, Nếu như không phải vì thân phận của ta, huynh ấy sớm đã không muốn nhận đồ đệ này rồi.". "Tỷ tỷ thích khóc, sao muội lại không biết chứ? Nàng mỉm cười nói :"Đúng vậy, chính bản thân ta cũng thấy lạ. Ngạch nương đi từ sớm. từ nhỏ ta vẫn luôn kiên cường, cũng không bao giờ tỏ ra yếu thế trước người khác. Vậy mà chẳng hiểu tại sao, thấy hắn nửa cười nửa không, thêm một chút đùa cợt nhìn ta vụng về cưỡi ngựa, nước mắt muốn nhịn cũng không nhịn được, chỉ thấy đầy uất ức trong lòng."

Ta càng thêm chua xót, cười nói" Huynh ấy lúc sau khẳng định không còn tiếp tục cười nhạo tỷ tỷ đi.!" Nàng cười nói:" Vậy thì muội lầm rồi! Huynh ấy có ngày nào là không cười ta chứ? Huynh ấy từ nhỏ lớn lên từ nơi đầu đường, chưa từng ỷ lại vào người khác, lại đọc được một chút sách, nói năng với người ta luôn không chút khoan dung, ăn nói thô lỗ hay nhã nhặn, thế nào thì huynh ấy cũng có thể xoi mói tìm lỗi."

"Vậy tỷ tỷ không giận sao?" Nàng khẽ mím môi cười, đến một lúc sau mới nói:" Sao có thể không giận chứ? Có điều huynh ấy nói, chính là thích nhìn bộ dạng ta lúc tức giận, nói rằng như thế mới sinh động toả hương, như là một cô nương đang tuổi thanh xuân, nói rằng mọi cử động bình thường của ta đều nhất nhất làm theo quy củ, giống như một người rối tinh xảo vậy."

Ta thấy nàng có vẻ mệt mỏi, vội hỏi:" Tỷ tỷ, cứ ngủ trước đi một lát nhé!" Nàng vội mở mắt nhìn ta nói:"Ta còn rất nhiều điều vẫn chưa nói mà! Ta đã giữ những lời này trong lòng rất nhiều năm, nói ra mới có thể thoải mái một chút." Ta cười nói:" Muội sẽ vẫn ở đây với tỷ, chờ tỷ tỉnh dậy, chúng ta lại tiếp tục nói ."

Nàng theo lời nhắm hai mắt lại, bỗng lại mở to:" Muội không cần hồi cung sao?" Ta nói:" Muội ở đây với tỷ tỷ, không quay về." Nàng nở nụ cười yếu ớt:"Chuyện không hợp quy củ như vậy, Hoàng thượng đều có thể đồng ý, ta cũng có thể yên tâm mà đi rồi." Ta cười nói:" Tỷ tỷ yên tâm, Hoàng thượng đối đãi rất tốt, sau này muội sẽ không còn chịu bất cứ khổ cực nào nữa đâu." Tỷ tỷ chăm chú nhìn ta một hồi, gật đầu , dần khép mắt lại.

105

Ta bước khẽ xuống giường, mở cửa, định tìm nha đầu chuẩn bị chút trà nóng. Bắt gặp Bát a ka đang cúi đầu đứng ngay dưới song cửa, thấy ta xuất hiện, vội vàng thay đổi sắc mặt, không nói lời nào, quay người hấp tấp rời đi. Ta cất bước định đuổi theo, nhưng rồi đứng khựng, ta có thể nói gì đây?Có những nỗi đau không phải chỉ cần mở lời là có thể an ủi được. Huống chi, sự an ủi của ta, đối với hắn mà nói e rằng căn bản chỉ là muối xát sâu vào vết thương lòng.

Xảo Tuệ ở phía sau thấp giọng nói: "Tiểu thư, nên dùng bữa tối đi ạ!". Ta lắc đầu, mắt hướng nhìn về phía tỷ tỷ không lên tiếng. Xảo Tuệ thấp giọng nói: "Đến lúc chủ tử tỉnh lại còn cần tiểu thư chăm sóc mà! Hay trước tiên tiểu thư lót dạ chút gì đi! Nếu không sẽ không còn hơi sức nào mà chăm sóc người khác được nữa?" Ta gật đầu, theo Xảo Tuệ đi ra,dặn đi dặn lại nha đầu,tỷ tỷ tỉnh dậy báo ngay cho ta biết.

Đang ngồi trên kháng nhìn bọn nha đầu bày sắp món ăn, rèm cửa hất lên, Thập a ka cùng Thập Tứ tiến vào. Bọn nha đầu vội vàng thỉnh an, ta ngây ngô nhìn bọn họ, đến lúc đầy tớ trong phòng đều lui ra hết, mới có phản ứng trở lại, nhảy xuống kháng thỉnh an.

Thập a ka nói: "Từ nay về sau ta phải đến Khách Nhĩ Khách rồi [1]. Lần đi nay e phải một năm rưỡi mới quay về, đến nói riêng với ngươi một tiếng." Ta ngước đầu muốn hỏi vì sao, nhưng lập tức cười trong chua chát, còn có thể vì sao, đương nhiên là vì Dận Chân đã hạ chỉ.

Thập Tứ sau khi vào phòng vẫn một mực im lặng nhìn ta, ta né tránh ánh mắt hắn. Mãi một lúc lâu hắn mới hỏi: "Người hiện tai có khỏe không?". Ta gật đầu không lên tiếng. Hắn nói: "Ngươi thế này không hiểu nổi cứ theo bên cạnh hắn tính toán chuyện gì? Hắn nếu thật muốn ngươi, nên sắc phong cho ngươi. Nếu không muốn ngươi, nên thả ngươi ra cung. Nhưng hiện tại ngươi đang tính toán cái gì? Nói ngươi là cung nữ đi, nhưng nghe nói Cao Vô Dung ở trước mặt ngươi đều có phần chỉ biết cúi đầu thưa đáp, nói ngươi là chủ tử đi, kiểu chủ tử như ngươi là sao đây chứ?"

Ta cúi đầu im lặng ngưng mắt nhìn bàn cơm, Thập Tứ thở dài nặng nề,nói: "Ta vĩnh viễn không có cách nào hiểu được trong lòng ngươi suy nghĩ những gì. Nữ nhân rất coi trọng danh phận, chỉ có ngươi là không hề để tâm."

Thập a ka nói: "Thập Tứ đệ, đừng nhiều lời nữa, ngươi còn ngại trong lòng nàng chưa đủ khổ sao?" Thập a ka giúp ta gắp thức ăn bỏ vào bát, "Ăn cơm trước đi!" Ta ăn một miếng,ăn như nhai sáp, khó có thể nuốt trôi, lại bỏ đũa xuống.

Thập Tứ nói: "Cửu ca tháng trước đã bị phái đi đóng ở Tây Ninh, Thập ca từ nay phải đi Mông Cổ, ta đoán rằng người kế tiếp sẽ là ta, không biết hắn dự tính thả ta ở nơi nào mới có thể làm hắn yên lòng. Nhược Hi, ngươi có nghĩ đến chuyện ra cung không?"

Ta cúi đầu không nói, Thập a ka nói: "Từ trước đến nay đây không phải là vấn đề nàng muốn hay không muốn, không chỉ mỗi nàng, ngay cả chúng ta, hiện tại có cái gì mà chính mình muốn thì làm, không muốn thì không làm đâu chứ?"

Thập Tứ nhích lại gần ta, đầu ghé sát vào một bên mặt ta, nhìn chằm chằm ta hỏi: "Nhược Hi, trong lòng ngươi rốt cuộc là muốn hay không muốn?" Ta nhíu mày lặng thinh cả buổi mới nói: "Ta không biết! Có đôi khi muốn, đôi lúc lại dứt bỏ không được."

Hắn ngồi thẳng dậy, cười lên vài tiếng, nói: "Ngươi không nỡ lòng nào bỏ hắn." Trong lòng chua xót khôn tả, một lời của Thập Tứ đánh trúng tâm sự giữa lòng ta.

"Tiểu thư, chủ tử đã thức dậy rồi." Tiểu nha đầu ở bên ngoài hét lớn. Ta vội vàng bước xuống kháng muốn đi, Thập Tứ túm ta đứng lại nói: "Nhược Hi!" Ta quay lại nhìn hắn, hắn hỏi: "Còn nhớ năm ấy tại Hoán Y Cục ta đã nói với ngươi những gì không?" Ta hỏi: "Nói gì?" Hắn cười chua chát lắc đầu, thở dài, buông tay, nói: "Không có gì, ngươi đi đi!"

Ta xem vẻ mặt hắn uất ức, có lòng hỏi rõ, nhưng lại lo lắng cho tỷ tỷ, do dự một lúc, vẫn là vội vã chạy ra khỏi phòng.

Vừa bước vào cửa, đã trông thấy tỷ tỷ ngồi trước bàn trang điểm, Xảo Tuệ đang chải tóc cho nàng. Vội tiến về phía trước hỏi: "Tỷ tỷ không nằm nghỉ ngơi à?" Tỷ tỷ cười chỉ vào mấy cây trâm, hỏi ta: "Muội nói mang cái nào trông đẹp nhất?" Ta quan sát kỹ tỷ tỷ một hồi, cầm lấy một cây ngọc trâm chất lượng bình thường,

kiểu dáng đơn giản, nói: "Cái này đẹp nhất, cùng với khuyên tai rất xứng đôi!"

Tỷ tỷ cười nói: "Bộ khuyên tai này là do Thanh Sơn tặng, chàng trông thấy ta đeo nó, khẳng định rất vui sướng." Ta một mặt giúp nàng cài trâm, một mặt gắng gượng cười nói: "Khẳng định rất vui sướng."

Xảo Tuệ mở hòm rương hỏi: "Chủ tử muốn mặc bộ y phục nào?" Tỷ tỷ dừng mắt nhìn chính mình trong gương,nói: "Bộ kỵ trang màu xanh nhạt nước hồ kia." [2]. Xảo Tuệ ngần ngừ nhìn về phía ta, ta gật đầu, nàng lấy y phục ra, hai người hầu hạ tỷ tỷ mặc vào.

Ta trông thấy tỷ tỷ đã mệt lả đi, khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, nằm nghỉ một lúc đi!" Tỷ tỷ lắc đầu, lệnh cho Xảo Tuệ: "Còn đôi ủng da hươu nữa." Xảo Tuệ vội vàng lấy đem đến, mang vào cho tỷ tỷ.

Tỷ tỷ dưới sự dìu đỡ của ta, đứng trước gương xoay qua xoay lại, hỏi: "Đẹp không?" Ta cùng Xảo Tuệ đều nói: "Đẹp lắm!". Dìu tỷ tỷ ngồi trở về trên giường, nàng dựa vào lòng ta, gương mặt lấp lánh vài tia cười, lặng lẽ xuất thần, lẩm bẩm nói: "Thanh Sơn dắt ta đi vào một sớm tinh mơ, cưỡi ngựa đón những tia nắng sớm mai, ánh sáng mặt trời khiến hai mắt ta nhắm nghiền, nhưng chàng lại đón nắng cất tiếng cười vang; ta thích nhất là ánh chiều tà tây hạ, ánh chiều tà trên vùng sa mạc đẹp đẽ lạ thường, nửa khoảnh trời đỏ au, chàng ngồi trên lưng ngựa ngắm nhìn ta, mái tóc khúc xạ ánh mặt trời, cả người dường như đang rực sáng trong ngọn lửa cháy bừng…"

Ta ôm chặt lấy tỷ tỷ, nàng nói: "Muội muội! Tỷ rất muốn được quay về, Thanh Sơn ở trên sa mạc nhất định đang đợi tỷ!" Ta thở sâu,kiên cường nén chặt dòng nước mắt, nói: "Huynh ấy khẳng định đang đợi tỷ." Tỷ tỷ cười vài tiếng thấp đến mức không thể nghe thấy, bỗng nhiên quay đầu nhìn ta nói: "Nhưng tỷ tỷ có chút sợ." Ta ôn nhu hỏi: "Sợ cái gì?" Tỷ tỷ nói: "Tỷ đã suốt đời làm người nhà Ái Tân Giác La, tỷ không muốn lại làm quỷ nhà bọn họ, tỷ sợ khi xuống dưới lòng đất, bọn họ không để cho tỷ đi tìm Thanh Sơn." Vừa nói, nước mắt tỷ tỷ giọt giọt tuôn rơi lã chã.

Đây cũng chính là nỗi sợ hãi của thím Tường Lâm [3], tỷ tỷ tin vào quỷ thần cho nên mới khao khát được thoát ly trong hạnh phúc, nhưng cũng vì tin vào quỷ thần cho nên mới sợ rằng hôn ước tại âm ty cũng có hiệu lực như trên cõi trần, huống gì là hôn ước của hoàng thất. Ta suy nghĩ một chút, ra hiệu Xảo Tuệ đến đỡ lấy tỷ tỷ, đứng dậy nói: "Tỷ tỷ, muội đi một lúc sẽ trở lại." Tỷ tỷ níu một góc áo ta, kinh sợ hỏi: "Muội muốn trở về cung sao?" Ta lắc đầu nói: "Muội ra ngoài đi đại tiện một chút, lập tức quay trở lại." Tỷ tỷ gật đầu thả lỏng tay.

Ta bước nhanh ra khỏi phòng, cản một người hầu lại hỏi, sau khi nắm rõ Bát gia đang ở tại thư phòng,vội vã chạy về hướng thư phòng. Thái giám canh cửa trông thấy ta vội vàng cao giọng thỉnh an, ta không để ý đến, chạy thẳng vào bên trong.

Bát a ka ngồi ở phía sau bàn, thấy ta,đang ở trên ghế cũng phải kinh ngạc đứng dậy, sắc mặt tức thì thảm đạm. Thập a ka cùng Thập Tứ cũng đứng lên chăm chăm nhìn ta, ta tiến lên vài bước, quỳ rạp xuống trước người Bát a ka, dập đầu lạy ba lạy. Vẻ mặt hắn có hơi trì hoãn,nghiêng người tránh sang một bên nói: "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Ta ngửa đầu nhìn hắn nói: "Cầu xin Vương gia hãy thôi tỷ tỷ." Thư phòng tức thì rơi vào khoảng không ngưng trệ, mãi một lúc lâu Bát a ka gương mặt thê lương, cười vài tiếng, ngồi trở lại ghế cười hỏi: "Đây là ý của Nhược Lan sao?"

Thập Tứ a ka nói: "Sắc phong phế trừ đều phải do hoàng thượng hạ chỉ, sao có thể nói thôi là thôi được?" Ta quỳ lết đến chân Bát a ka nói: "Về phía hoàng thượng ta sẽ đi cầu, nhưng lúc này ra vào cung phải mất một khoảng thời gian dài, chỉ có thể cầu Vương gia trước tiên chấp thuận." Bát a ka tựa người vào ghế, nửa nhắm mắt, cười rồi lại cười, nhưng không nói một lời.

Ta nhìn Bát a ka khẩn cầu: "Tỷ tỷ đã giam hãm mình trong phủ này cả một đời người rồi, giờ đây chỉ lo lắng mình ngay cả làm quỷ cũng sợ không có được tự do.Chàng vẫn luôn biết trong lòng tỷ tỷ căn bản vốn không có chỗ cho chàng, bọn họ âm dương cách trở đã hơn hai mươi năm, cầu xin chàng hãy cho tỷ tỷ tự do, để nàng an tâm đi tìm người thương trong lòng!" Bát a ka sắc mặt càng lúc càng thảm đạm, Thập a ka cùng Thập Tứ sắc mặt sững sờ, kinh ngạc hết nhìn ta rồi lại nhìn Bát a ka.

Thập a ka tiến lên dìu ta, "Nhược Hi, đứng dậy rồi hẵng nói, vương công hoàng tử bỏ phúc tấn không phải là chuyện đùa, cần phải để hoàng thượng trước tiên ân chuẩn đã mới được, bằng không chắc chắn sẽ bị nghị tội."

Ngoài cửa hốt chợt vọng đến vài tiếng cười giòn tan, Bát phúc tấn vén rèm bước vào, cười lạnh nói: "Nghị tội?Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ? [4]. Thật nếu có tâm định tội, cho dù không làm gì, cũng có thể có tội."

---

1 vùng phía Bắc Mông Cổ.

2 kỵ trang: quần áo mặc cưỡi ngựa.

3 thím Tường Lâm: nhân vật trong truyện ngắn**Lễ Cầu Phúc**của**Lỗ Tấn**
Thím Tường Lâm là một người phụ nữ bất hạnh nhất trên đời, thím phải đi làm thuê trong nhà Lỗ Tứ, nhưng được đối xử không giống với con người.
Cuộc đời thím là một chuỗi dài những bi kịch. Nỗi đau đớn dày vò bám riết thím ngay lúc gần cuối đời. Trước khi chết thím hỏi nhân vật tôi về thế giới bên kia: Con người ta chết rồi có còn linh hồn nữa không?Câu hỏi mang tính bi kịch nội tâm.Đó là sự dằn xé giữa muốn sống và muốn chết. Muốn chết để được gặp bé Mao con thím ở thế giới bên kia. Không muốn chết vì sợ cưa đôi thân xác cho người chồng mỗi người một nửa.

Những ai yêu thích Lỗ Tấn nên đọc qua truyện ngắn rất cảm động này.

4 Đã muốn vu oan thì không có chứng cứ nào không tìm ra.

Thập a ka cùng Thập Tứ a ka vội vàng thỉnh an, Bát phúc tấn chằm chằm nhìn ta quan sát vài lần, nhìn Bát a ka ôn nhu cầu nói: "Hãy tác thành cho Nhược Lan đi!" Nói xong, đi đến bên bàn, trải giấy nghiên mực, đưa bút lông cho Bát a ka.
Bát a ka thở sâu, nâng bút vung lên mà viết, viết xong đứng dậy lập tức đi ra khỏi thư phòng. Bát phúc tấn cẩn trọng đọc lại một lần, đưa cho ta vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, "Cầm lấy đi!" Ta tiếp nhận hưu thư [1], hướng về phía Bát phúc tấn dập đầu, "Tạ ơn phúc tấn!" Nàng cười khổ lắc đầu, lạnh lùng nói: "Ngươi không cần cảm tạ ta, ta chẳng qua chỉ vì mình. Ta suốt đời tâm tâm niệm niệm cùng nàng ấy phân tranh cao thấp, cũng không liệu được nàng căn bản không chút để tâm."
Nàng ngửa đầu, nhìn chăm chú trần nhà, mang theo tiếng khóc nghẹn ngào, cười nhạo nói: "Đây chẳng phải là trời cao đang chê cười hay sao?Ta rốt cuộc chỉ đấu đá với chính bản thân mình trọn một đời, ta không muốn lại cùng nàng ấy đến xuống đến lòng đất còn tranh chấp, nàng muốn chạy thoát, ta cầu còn không được, lòng tràn đầy vui sướng tiễn đưa!"Nói xong, nửa ngửa đầu, mỉm cười, bước nhanh ra khỏi phòng.
Ta cầm hưu thư, nước mắt nhỏ xuống, vì tỷ tỷ cũng là vì nàng. Nàng kiêu ngạo như vậy, cứ cho rằng ngửa đầu,là nước mắt không thể chảy nữa sao?
"Người viết thư Liêm Thân Vương Ái Tân Giác La,Doãn Tự, thời niên thiếu phụng chỉ lấy Mã Nhi Thái Thị làm vợ, sau khi xuất giá về nhà chồng, nhiều năm không thể sinh nở, chính hợp với thất xuất chi điều [2], nay lập hưu thư, tùy ý cho tái giá, cũng không phản đối.
Ngày mười ba, tháng một, năm đầu Ung Chính"
Ta ôm tỷ tỷ, đọc từng chữ từng chữ cho tỷ tỷ nghe, tỷ tỷ nghe xong vẻ mặt vừa vui sướng vừa khó tin, cầm tờ hưu thư tỉ mỉ xem xét lần nữa, hỏi: "Thực sự là Vương gia viết đây sao?" Ta nói: "Lẽ nào muội còn dám lừa gạt tỷ tỷ?"
Tỷ tỷ đem hưu thư áp chặt vào lòng ngực, khẽ nhoẻn miệng cười, thở dài: "Thanh Sơn,chàng có nhìn thấy không? Ta không còn là người nhà Ái Tân Giác La nữa, ta đang đi đến đó đây, ta muốn được nhìn thấy cây liễu hồng mà chúng ta vun trồng, còn muốn được uống vài ngụm nước tuyết tan trên núi, chúng ta cưỡi ngựa đi ngày……."
Thanh âm càng lúc càng nhỏ dần, đến cực điểm im ắng, tỷ tỷ thả tay vẫn luôn đặt nơi lồng ngực chầm chậm buông thõng, hưu thư khoan thai nhẹ rơi hạ trên mặt đất.
…
"Nhược Hi, nghe ta! Ngồi dậy húp chút cháo loãng." Ta nhắm nghiền mắt, có tai mà như không nghe thấy. Dận Chân thở dài nói: "Nhược Hi, ta biết nàng trong lòng khổ sở. Nhưng nàng cứ mãi thế này suốt ngày không nói một lời, tỷ tỷ nàng dưới đấttâmcó thể an sao?"
Trong lòng đau đớn quặn thắt không nguôi, mở to mắt nhìn hắn nói: "Chàng để ta tiễn tỷ tỷ quay về Tây Bắc có được không?" Hắn nói: "Nhược Hi, ta có thể đáp ứng chuyện gì của nàng đều đã đáp ứng rồi, nhưng chuyện này tuyệt đối không được." Ta nhắm mắt lại, không hề đếm xỉa đến hắn. Hắn nói: "Ta đã xóa tên tỷ tỷ nàng trong gia phả hoàng thất, cho phép đem linh cữu quay về Tây Bắc an táng. Ngay cả đối với a mã nàng cũng đã truyền khẩu dụ, lệnh cho ông ấy đem tỷ tỷ nàng cùng Thường Thanh Sơn bí mật hợp táng. Nhược Hi, điều ta có thể làm đều đã làm cả rồi!"
"Vì sao không thể cho ta đưa tiễn tỷ tỷ quay về chứ? Đây cũng không phải là việc gì đại sự." Dận Chân tĩnh mặc cả buổi, đầu kề sát mặt ta nói: "Vì ta sợ, ta sợ nàng đi Tây Bắc rồi, sẽ không chịu trở về nữa." Ta nghiêng mặt dừng ở ánh mắt hắn, "Ta hiểu rõ nàng cũng như tỷ tỷ mình, đều không thích Tử Cấm Thanh, ta sợ nàng trở lại nơi đó, một bầu khung cảnh trời đất mà nàng vẫn thường mơ tưởng, lòng sẽ không muốn quay về nữa. Nhược Hi, a mã nàng cùng bọn đệ đệ nhất định sẽ làm mọi việc chu toàn."
Trong mắt hắn mơ hồ ẩn chứa vài tia yếu đuối mong manh khiến ta phải nhè nhẹ gật đầu. Hắn vui vẻ lại hỏi: "Ngồi dậy ăn uống một chút." Ta bám víu cánh tay hắn ngồi dậy.
Ta hỏi: "Xảo Tuệ có khỏe không?" Dận Chân nói: "Thập Tam đệ làm việc, là làm hết sức mình, tâm tư chuẩn mực, thủ đoạn linh hoạt, không một kẽ hở để cho nước chảy nữa là." Ta nói: "Ta đương nhiên hiểu rõ Thập Tam ở trong phủ an trí thỏa đáng cho Xảo Tuệ, ta chỉ lo lắng cho tâm tình Xảo Tuệ. nàng với tỷ tỷ hai người cùng nhau lớn lên, gắn bó bầu bạn nhiều năm, tỷ tỷ đi rồi, nàng thoáng chốc đơn lẻ, phủ Bát gia không có lý gì để giữ lại, quay trở về bên a mã ta, bởi vì di nương, tự bản thân Xảo Tuệ cũng không muốn. Mất đi người thân lại đột ngột đến phủ Thập Tam gia xa lạ, đau thương cùng bàng hoàng chỉ sợ người ngoài cuộc hiểu sao cho thấu."
Hai người đang nói chuyện, Thừa Hoan ở ngoài mành ló đầu vào ngó nghiêng dò xét,chạy nhào đến. Ôm chân ta reo lên: "Cô cô, cô có khỏe lên chút nào không?" Tình cảm quyến luyến vui mừng thể hiện rõ trên gương mặt Thừa Hoan, trong lòng ta cũng thấy ấm áp, khẽ mỉm cười kéo nó ngồi vào ghế, "Khỏe hơn nhiều rồi!" Nó cong miệng nhìn Dận Chân nói: "Hoàng bá bá nhiều ngày nay không để con được gặp cô cô, nói cô cô trong lòng khổ sở, cần phải nghỉ dưỡng. Nhưng cô cô vừa thấy con thì liền cười lên đó sao."
Thừa Hoan vẻ mặt nịnh hót giúp ta gắp một đống thức ăn, hỏi: "Cô cô trông thấy Thừa Hoan sẽ không đau khổ nữa có phải không?" Nói xong, mở to mắt, vẻ mặt tha thiết mong chờ mà nhìn ta, ta cười gật đầu: "Được nhìn thấy Thừa Hoan sẽ không còn đau khổ nữa."
Thừa Hoan la lên một tiếng "wooa", nói với Dận Chân: "Hoàng bá bá có nghe thấy không? Sau này không

thể nào còn không cho con được gặp cô cô nữa." Dận Chân chăm chú nhìn chúng ta, cười gật đầu.
Có Thừa Hoan chọc đùa cho cười, nhẹ giọng nũng nịu, ta trong vô tri vô giác rốt cuộc ăn nhiều hơn trước đến hơn nửa bát cơm. Dận Chân vui sướng khen Thừa Hoan đôi câu, Thừa Hoan nghe xong càng làm bộ vẻ mặt mình là đáng yêu nhất trên trời dưới đất, tự cổ chí kim, ta cùng Dận Chân không nín được đều cười rộ lên.

---

1 thư ly dị.

2 Thất xuất chi điều: Bảy lý do để bỏ vợ [thời phong kiến Trung Hoa]

1. Không hiếu thuận với cha mẹ là trái ngược đạo đức.

2.Không có con là tuyệt thế tuyệt tôn.

3.Dâm loạn quan hệ nam nữ bất chính, loạn tộc

4.Đố kỵ rối loạn gia phong.

5. Mắc bệnh hiểm nghèo không thể cùng nhau chung sống hưng thịnh

6. Lắm điều ly thân.

7.Trộm cướp phản chính nghĩa.

Tắm rửa xong, mặc một bộ quần áo xanh nhạt, tay áo có thêu mấy đoá mộc lan bằng chỉ bạc, búi lại mái tóc rồi cầm trâm cài lên, đang cầm kéo cắt bấc nến thì Dận Chân vén rèm bước vào. Ta khó hiểu hỏi:" Xem xong tấu chương rồi sao?" Hắn khẽ cười nhìn ta, không nói gì. Ánh mắt dịu dàng như nước, tầng tầng lớp lớp, từng sợi từng sợi, quấn chặt ta vào trong tấm lưới của hắn. Tim bỗng trở nên loạn nhịp, kinh ngạc nhìn hắn, xoay mạnh ngừoi ra, giả như lơ đãng buông kéo xuống, trong lúc vô ý lại thoáng nhìn trong gương thấy mặt mình đã ửng hồng,

Hắn ôm ta từ phía sau, cúi đầu thì thầm bên tai ta: "Ta muốn nàng!", đầu óc thoáng trống rỗng, thân thể cứng đờ, toàn thân nhất thời bỗng lúc nóng lúc lãnh. Tay hắn lần đến bên dưới cánh tay ta, khẽ tháo móc áo, ta vụt xoay người, đối mặt nhìn hắn, hai tay chống vào phía trước ngực hắn, không ngừng thở dốc.

Hắn cau mày chăm chú nhìn ta một lát, bỗng nhiên cười nói:" Không phải sợ, chúng ta từ từ vậy, sẽ chờ tới lúc nàng cam tâm tình nguyện." Ta căng thẳng nhìn hắn.

Hắn cúi đầu trầm ngâm rồi hỏi:" Nhược Hi, còn nhớ rõ ước định của chúng ta lúc đó sao? Ngay thẳng thành thật với nhau!", Ta nghĩ đến rất nhiều năm trước, lúc hắn nhẹ như gío thoảng mây vờn nói "Muốn", trong lòng liền thấy ấm áp, mỉm cười gật đầu.

Hắn cũng cười nói;" Vậy nàng nói cho ta biết, ta phải làm thế nào mới có thể để nàng không kháng cự lại đây. Từ lúc nàng vào ở Dưỡng Tâm điện, ta vẫn có cảm giác nàng bài xích ta tiếp xúc gần gũi với nàng, cho nên cứ lần nữa chưa muốn cùng nàng, luôn nghĩ sẽ chờ tới lúc nàng chịu thân mật, không còn muốn xa lánh nữa. Có điều hôm qua khi thấy Thừa Hoan cùng nàng ở bên giúp nhau vui vẻ, thi ta không muốn đợi nữa, ta muốn nàng sinh con cho ta, ta muốn thấy nàng cùng bọn nhỏ ở bên nhau cười lớn, đó là mong mỏi tận đáy lòng ta."

Trong đầu trở nên hết sức rối bời, ta kháng cự bởi vị ta biết kết c ục của mỗi người sau này, cho dù hiện tại ngươi diụ dàng như thế, nhưng ta vẫn sợ phải đối mặt với ngươi tàn khốc ngày sau. Lý trí rõ ràng hiểu được có chuyện không thể dùng đúng sai để suy tính, nhưng khi nghĩ tới Bát a ca, tình cảm lại không thể nào tiếp nhận được. Im lặng một hồi, ta nói bướng;" Ta muốn làm hoàng hậu!" Hắn nhướng mày, nháy mắt lại giãn ra, thản nhiên nói:" Ngươi cố ý muốn làm ta tức giận sao?" Ta quay người lại, ngồi lên ghế nói:" Ta thực sự muốn làm hoàng hậu!" Hắn đi tới trước người ta:" Chuyện này ta không thể đồng ý, Hoàng hậu là người vợ kết tóc của ta, tính tình dịu hiền chính trực, hành sự chưa từng vượt quá khuôn phép, huống hồ lúc trước con nàng ấy chết non, đến nay vẫn không có con cái, ta không thể lại làm tổn thương đến nàng."

"Vậy từ nay chàng không được tiếp tục triệu Niên phi." Hắn thở sâu nói" Cái này ta cũng không thể đáp ứng, Nhược Hi, không nên hết sức gây khó dễ cho ta." Ta khẽ nghiêng cằm hỏi;" Vậy chàng có thể đồng ý với ta chuyện gì đây?"

Sắc mặt hắn không chút biểu cảm, chăm chăm nhìn ta một hồi, trong mắt dần có phần đau xót, chậm rãi cúi người ngồi xuống, hai tay giữ lấy tay tay áp chặt vào lòng bàn tay hắn, đầu dựa vào đầu gối ta, nói:" Nhược Hi, ta cho dù là cửu ngũ cao quý, nhưng ta cũng có rất nhiêu ràng buộc, không thể muốn gì làm nấy, nhiều lúc thậm chí ta cũng phải tàn nhẫn với chính bản thân mình, đôi khi ta tự hỏi mình rằng rốt cuộc là chính ta có gì đây ? Thập Tam đệ vì ta, chịu mười năm giam cầm, năm đó hắn một mình một ngươi có thể giết hổ, lúc này thì bệnh tật đầy người , tuổi tác nhỏ hơn ta, mà thân thể lại yếu hơn ta. Nàng cũng chẳng khá hơn đệ ấy, rất nhiều lúc ta cũng không dám nghĩ kỹ chuyện này, ta thực lòng rất sợ. Ta có cái gì nào? Hôm nay ta có toàn bộ thiên hạ, nhưng những thứ này căn bản nàng không chút coi trọng , thứ ta có thể cho nàng chỉ có trái tim ta, ta muốn nàng ở bên ta, trong Tử Cấm thành dường như rất đông người mà vẫn cô đơn này, có những chuyện có lẽ cả đời cũng không thể nói với ai, nàng lại có thể hiểu ."

Hắn ngẩng đầu nhìn ta nói:" Đến hôm nay ta vẫn không sắc phong nàng, chính vì muốn lúc nào cũng có thể thấy nàng. Một ngày có phong hào, nàng sẽ chuyển tới cung của chính mình, nếu ta muốn gặp nàng, còn phải chọn thẻ bài, sai thái giám tuyên triệu. Hôm nay chúng ta như vậy nhưng có thể ngày ngày gặp nhau. Nàng hiểu chứ?"

"Nếu nàng lo lắng ngày sau hậu cung có tranh chấp, ta có thể cam đoan với nàng, ta tuyệt đối sẽ không để chuyện ấy xảy ra." Ta cắn môi không nói, hắn vẫn chăm chú nhìn ta :"Đại Thanh từ trên xuống dưới mấy nghìn quan viên ta đều quản được, hậu cung chí có mấy vị tần phi ta chẳng lẽ không quản được sao? Tranh đoạt chốn hậu cung trong lịch sử , không ngoài mấy nguyên nhân, có phần bởi hoàng đế nhu nhược, không có năng lực trông coi, có lúc là vì tranh giành hậu cung vốn là thay cho tranh chấp lợi ích trong triều, , Hoàng đế đồng ý ngồi xem các nàng tranh giành lẫn nhau, kiềm chế lẫn nhau, có khi căn bản là lười không trông

coi. Nhưng ta khẳng định ta sẽ quản. Ta sai người đánh chết cung nữ, kỳ thực chính là giết gà doạ khỉ, mặc kệ là ai, nếu nghĩ ngầm thăm dò can thiệp chuyện của ta, ta tuyệt đối sẽ không nương tay.!"

"Nhược Hi, nàng vẫn còn muốn cự tuyệt ta sao?" Hắn ngửa đầu nhìn ta hỏi, sắc mặt ấm áp, đôi mắt chợt nhìn giống như đứa trẻ đang trong cơn bàng hoàng bất lực, ta bỗng thấy xót xa, trượt khỏi ghế, giang tay ôm lấy hắn.

Hắn khẽ cười vài tiếng, đột nhiên ôm lấy ta từ trên mặt đất , ta vừa căng thẳng, vừa xấu hổ, khẽ kêu lên: "Chàng sao phải nóng vội như vậy chứ? Ta còn chưa chuẩn bị tốt mà ." Hắn cười nói: "Nàng ư, lúc chuyện tới trước mắt thì nhanh trí có thừa, có điều nếu cứ bình lặng qua ngày thì sẽ do dự không thôi, không có quyết đoán, tối nay nàng đồng ý với ta, ai mà biết ngủ xong một giấc nàng lại chần chừ đổi ý thì sao. Ta cứ là " bẻ hoa đang nở trên cành" thì hơn!

Vừa nói đã đem ta đặt ở trên giường, ta vừa hồi hộp, vừa sợ hãi, còn có chút mơ hồ chờ mong, vài phần thẹn thùng, vài phần xấu hổ, không dám thở mạnh, chỉ đành nhắm chặt hai mắt, cảm giác hắn vừa hôn nhẹ vành tai ta, vừa cởi bỏ lớp áo bên ngoài….

(đúng là đêm xuân ngắn ngủi trong truyền thuyết)

…

Cái lạnh se sắt cũng đã rời đi, Viên Minh Viên ngập chìm trong sắc xanh dịu dàng, khắp chốn muôn hoa khoe sắc.Đám chim chóc bên ngoài cũng nỗ lực khoe tài, ríu rít hót vang không ngừng, mỗi thanh âm đều tràn ngập sắc xuân.

Ba người Dận Chân, Dận Tường cùng ta đang thong dong bước đi. Có lẽ là bởi tác động của ý xuân dào dạt trong vườn , khí sắc của Thập Tam xem ra rất tốt, miệng còn nở nụ cười, nói chuyện phiếm cùng Dận Chân. Dận Chân cũng vui vẻ khác thường, trong ánh mắt đong đầy ấm áp và trìu mến. Ta im lặng đi theo phía sau bọn họ , khi nghe tiếng hai người khẽ cười, trong lòng cũng có cảm giác ấm áp không nói nên lời.

Dận Chân chốc chốc lại quay đầu liếc nhìn ta, Thập Tam trông thấy có chút biến sắc,nhưngđã mau chóng giấuđi, quay ra nháy mắt cười với ta, rồi lại như cười như không nhìn ta cùng Dận Chân. Điệu cười quen thuộc ấy trong phút chốc khiến ta rưng rưng, nước mắt suýt nữa đã rơi xuống.

Tiếng trẻ con cười đùa vọng lại từ xa, xen lẫn trong đó có tiếng ca mơ hồ vang lên. Tiếng ca vui mừng vô cùng đơn thuần và trong sáng. Hai ngươi bọn họ không cưỡng được muốn tìm ra tiếng ca , ta lại chỉ cười không chút để ý.

Thập Tam lắng tai nghe rồi nói:" Bọn nhỏ này hát cái gì vậy? Nhạc điệu chưa từng nghe thấy." Dận Chân cười nói:" Có lẽ là bài mới rồi! Mấy bài chúng ta từng hát lúc nhỏ, đệ còn nhớ rõ không? Thập Tam cười nói:"Vẫn nhớ hết!" Dận Chân vô cùng ngạc nhiên nói:" Nhớ hết sao? Ta chỉ nhớ được hai ba bài thôi."

Ta háo hức nói:"Nhớ được bài nào thế? Hát lên nghe một chút đi." Vẻ mặt Dận Chân nhất thời có chút kỳ lạ, Thập Tam lấy tay che miệng, khẽ ho khan vài tiếng, cũng chẳng giấu được ý cười. . Ta cười nói:" Thập Tam gia, có chuyện gì vui sao, đừng chỉ biết một mình vui sướng như vậy chứ!

Thập Tam cười nhìn Dận Chân liếc mắt nói:" Ta không dám nói, ngươi nếu muốn biết, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện vậy." Dận Chân cười trách cứ: "Đây mà là không dám nói sao? Mau mau nói đi! Nói ở trước mặt, ta còn yên tâm một chút, nếu mà để lén lút không biết sẽ nói linh tinh gì nữa."

Giọng điệu Dận Chân tuy là án trách, nhưng lại biểu lộ trong lòng đang rất vui mừng. Thập Tam và hắnrốt cuộc lại bắt đầu trêu đùa với nhau giống như trước đây, Tuy chỉ là những lúc hết sức hiếm hoi, phần lớn thời gian Thập Tam vẫn giữ nghiêm quy củ, nhưng hắn đã rất thoả mãn. Vui mừng vì tinh thần của Thập Tam so với năm ngoái vừa mới được thả ra đã tốt hơn nhiều, vui mừng vì sâu tận đáy lòng của Thập Tam vẫn coi hắn là Tứ ca thân thiết, Tứ ca – không cần phải chú ý đến phép tắc.

Thập Tam cười nhìn ta nói:" Ngươi đã từng nghe thấy Hoành huynh hát chưa?" Ta lắc đầu, hắn gật đầu cười nói:"Ngươi nghĩ cách để cho Hoàng huynh hát cho ngươi nghe một lần sẽ biết, có điều chỉ e rất khó." Ta cười liếc nhìn vẻ mặt vẫn điềm nhiên như không của Dận Chân nói:" Có vẻ như sẽ không được dễ nghe cho lắm." Thập Tam than thở:" Aiz! không thể hình dung bằng dễ nghe hay không dễ nghe đâu, mà là…" nói xong, dừng lại, cười hì hi nhìn Dận Chân.

Dận Chân gượng cười hai tiếng, nóil" Đệ cứ nói tiếp đi!" Thập Tam hắng giọng rồi nói tiếp:" Vào sinh nhật của Hoàng a mã năm đó, khi ấy ta còn nhỏ, nhớ rằng Tam ca đàn được một bài nhạc ,Hoàng huynh vì hợp cảnh bèn trình diễn một khúc ca lấy lòng Hoàng a mã, kết quả huynh ấy vừa mở miệng, mấy đứa nhỏ chúng ta đều vội vàng bịt kín lỗ tai, Thập Tứ đệ thậm chí còn trốn luôn xuống gầm bàn. Mấy vị huynh trưởng ai cũng đều cau mày cố nhịn. Riêng chỉ có Hoàng a mã cười nghe huynh ấy hát hết bài. Huynh ấy vừa hát xong, khắp nơi tiếng vỗ tay vui mừng vang lên như sấm, chúng ta thậm chí gõ vào bàn để chúc mừng. Kỹ năng đánh đàn hoàn mỹ của Tam ca đêm đó cũng không khiến mọi người ra sức vỗ tay , cao giọng ủng hộ đến thế. Hoàng huynh đã độc chiếm ngội vị số một."

Ta che miệng nén tiếng cười lớn:" Thật như thế à, muốn tìm cơ hội để nghe thử xem sao quá." Thập Tam nói:" Từ đó về sau, hễ nghe thấy Hoàng huynh muốn hát, chúng ta lập tức vôi vàng chuồn êm, giờ nghĩ lại, nhiều năm như thế mới chỉ được nghe có một lần, thật sự là đáng tiếc. Hoàng huynh nếu lại bằng lòng ca hát, nhớ nói cho thần đệ một tiếng nhé." Dận Chân hờ hững đứng ở phía trước, chậm rãi bước đi. Ta quay sang nhìn Thập Tam, hai người nhìn nhau cười rộ lên.

Thừa Hoan ngồi trên đu dây, Hoàng Lịch đẩy nàng đung đưa, ở bên cạnh còn có mấy con em vương công đại thần cùng học với Hoàng Lịch, con trai Thập Tam Hoàng Thôn cùng mấy tiểu cách cách người chơi đu dây, ngươi ngồi vui đùa trên cỏ.

Ba người chúng ta nấp ở trong rừng cây nhìn lũ trẻ, một tiểu cung nữ diện mạo thanh tú vừa lúc từ phía bên đi ngang qua, quay lại thỉnh an đám trẻ rồi lui đi, Hoàng Lịch mải nhìn theo bóng nàng rời đi, nhất thời đã quên đẩy Thừa Hoan, Thừa Hoan quỷ quyệt quay đầu lại nhìn Hoàng Lịch, rồi lại ló đầu nhìn theo tiểu cung nữ vừa đi xa, "ha ha" – tiếng cười mỗi lúc một lớn. Trong chốc lát tất cả mọi người đều cười vang.

TA mỉm cười nghĩ, Hoàng Lịch tháng tám năm nay cũng đã mười hai tuổi, ở trong mắt người xưa cũng đã tới lúc có thể nói chuyện yêu đương. Thập Tam than thở:"Năm nào chúng ta còn ngồi trên đu dây, mà nay tóc đều đã chuyển bạc. nhìn bọn chúng bất chợt lại nhớ đến chính mình khi xưa." Ta cười nhìn Thập Tam nói:" Vậy phải chăng Thập Tam gia phong lưu phóng khoáng của chúng ta cũng từng ngây ngốc nhìn theo bóng lưng thiếu nữ nào?" Thập Tam nhẹ cười , chăm chú nhìn bọn nhỏ chơi đùa.

Hoàng Lịch có chút xấu hổ, tức giận nhìn đám nhỏ, Thừa Hoan nhảy xuống đu dây, chống nạnh ngẩng đầu nhìn Hoàng Lịch, dẫn đầu cao giọng hát lên:

Trên cây đa bên hồ nước, Ve sầu kêu ve ve gọi hè

Trên đu dây ở trong vườn, chỉ có chú bướm nhỏ bay vờn

Thầy giáo trong phòng học miệng vẫn đang ra sức nói ríu rít không ngừng.

Cùng đợi tan học, cùng đợi tan học, đợi đến lúc nô đùa

Tử cấm thành bên ngoài cái gì cũng có, chỉ là không thể tùy ý ra cung

Quan Vũ và Tần quỳnh , rốt cuộc ai lợi hại hơn đây

Tiểu cung nữ mà hôm qua vừa gặp , sao còn chưa đi qua trước cửa sổ của ta?

Lịch sử thầy giáo dạy, quyển sách rách nát cầm trong tay, cảm thấy thật mơ hồ khó hiểu.

Luôn phải chờ lúc a mã hỏi , mới biết được bài tập mới chỉ làm một chút

Luôn phải chờ lúc kiểm tra xong, mới biết, sách cần đọc lại chưa hề đọc.

Một tấc thời gian một tấc vàng, thầy giáo nói rằng một tấc vàng không mua được một tấc thời giian

Một ngày rồi một ngày, một năm lại một năm, thời gian thật lâu làm sao.

Chuồn chuồn bay lượn dưới nắng, hồ sen xanh mướt một vùng.

Tử Cấm Thành dù mỹ lệ, vẫn thua xa cầu vồng phía chân trời

Bao giờ mới có thể lớn giống như các ca ca, có thể cưới vợ nạp thiếp ung dung tự tại

Hy vọng mau tan học, hy vọng được ra cung, hy vọng thành ngươi lớn.

Một ngày rồi một ngày, một năm lại một năm, hy vọng thành người lớn [1]

Dận Chân, Thập Tam đều vô cùng kinh ngạc, tức cừơi không biết nói gì nhìn ta, Thập Tam than thở:" Ta phải suy nghĩ việc dẫn Thừa Hoan về thôi, cứ tiếp tục để nó theo người làm loạn như thế này, không biết còn có thể gây ra chuyện gì nữa? Nó rốt cuộc có hiểu được chính mình đang hát cái gì sao ?" Ta cười nói:" " Chờ đến lúc thực sự hiểu biết, sẽ không còn có thể hát lên thanh âm véo von vui vẻ như vậy đâu."

Dận Chân tỏ ý chán nản, trách mắng:" Thầy giáo miệng vẫn đang ra sức nói ríu rít không ngừng? Quyển sách rách nát cầm trong tay? Cưới vợ nạp thiếp ung dung tự tại? Nàng còn dạy bọn chúng cái gì nữa thế? Ta cười run, nghiêng đầu nói:" Cũng không dạy cái gì, chỉ là hát mấy bài, kể vài câu chuyện xưa thôi!"

Thập Tam vội đỡ lấy cái trán bóng bẩy của mình nói:" Chút nữa phải hỏi Thừa Hoan rõ ràng xem , chuyện xưa của ngươi chỉ e không phải là "Khổng Dung nhường lê" [2] "Tư Mã Quang đập chum." [3] rồi." Ta cười cười không đáp. Dận Chân trầm ngâm nghe hát, trong mắt chợt có một tia không vui, nhìn ta hờ hững nói:" Tử Cấm Thành dù mỹ lệ, vẫn thua xa cầu vồng phía chân trời. Hy vọng được ra cung."

Thập Tam lảng đi:" Chúng ta đi thôi! Đợi khi bị bọn nhỏ thấy,có khi lại làm cho bọn chúng mất hứng." Dận Chân khẽ gật đầu, Thập Tam cất bước rời đi, Dận Chân vẫn không động đậy, kéo tay ta lại rồi bình tĩnh nhìn ta. Ta cười nắm tay hắn nói:" Chàng cần gì phải so đo thế chứ? Chỉ là một câu hát mà thôi!" Nói xong nhìn theo bóng lưng Thập Tam quay lại phía chúng ta, kiễng chân lên, nhanh như chớp hôn lên môi hắn, rồi đứng về chỗ cũ như chưa hề có việc gì.

Hắn vội vàng đảo mắt về hướng lũ trẻ đang chơi đùa, phát hiện không có ai chú ý, mới vừa giận vừa cười nhìn ta, dưới cổ đã đỏ bừng, cười liếc hắn. Hắn cúi đầu khẽ nói bằng giọng điệu vô cùng ám muội:" Đêm nay chúng ta tiếp tục tính toán nợ nần.!" Vừa mới tỏ vẻ kiêu ngạo được một chút thoáng chốc tan thành mây khói, hất tay hắn ra, bước nhanh đuổi theo Thập Tam, chỉ nghe thấy tiếng cười của hắn khẽ vọng từ phía sau:" Nàng ấy à! Lúc nào cũng như hổ giấy vậy, đâm một nhát đã hỏng rồi! Chỉ được cái màu sắc sặc sỡ loè người, thật sự muốn động đao thương với nàng, nàng liền…."

Thập Tam đã ở gần ngay trước mắt, ta vừa thẹn thùng vừa hồi hộp, quay đầu lại trừng mắt nhin hắn, hắn lắc đầu cừơi, không nói thêm nữa.

---

1 Bài Thừa Hoan hát được nhại theo bài : **童年** – Tuổi thơ :
Trên cây đa bên hồ nước, ve sầu kêu ve ve gọi hè
Trên xích đu ở sân chơi, chỉ có chú bướm nhỏ bay vờn
Trên bảng đen thầy giáo cầm phấn vẫn đang ra sức viết bài
cùng đợi tan học, cùng đợi ra về, thuở ấu thơ chờ đợi được chơi đùa
Bên trong nhà ăn cái gì cũng có, chỉ là trong túi không có một đồng
Gia Cát Tử Lang và bè đảng ma quỷ, rốt cuộc ai sẽ là người cướp được thanh bảo kiếm kia.
Cô bé ở lớp bên kia, sao còn không đi qua trước cửa sổ của tôi
đồ ăn vặt trong miệng, truyện tranh cầm trong tay, thời thờ ấu có mối tình đầu.
Không ai biết tại sao mặt trời luôn lặn ở sau núi
Không ai nói cho tôi ở trên núi có thần tiên hay không
Rất nhiều ngày tôi cứ ngẩn ngơ nhìn bầu trời
Vô cùng hiếu kỳ, vô cùng mơ mộng, tuổi thơ lẻ loi như thế
Luôn chờ đến lúc gần đi ngủ, mới nhớ ra bài tập mới làm một chút
Luôn chờ tới sau khi thi xong, mới nhớ đến sách cần đọc còn chưa hề đọc
Một tấc thời gian một tấc vàng, thầy giáo nói rằng một tấc vàng không mua được một tấc thời gian
Một ngày rồi một ngày, một năm lại một năm, thời thơ ấu mơ mơ màng màng
Một ngày rồi một ngày, một năm lại một năm, thời thơ ấu hy vọng được lớn lên

2 "Khổng Dung nhường lê": Khổng Dung (153-208) người thời Đông Hán giữ một chức quan to trong triều đình. Thuở nhỏ, lúc Khổng Dung mới được bốn tuổi, có người khách đến nhà biếu một giỏ lê. Người lớn trong nhà bèn bảo Khổng Dung tự chọn lấy cho mình một quả. Cậu bé Khổng Dung liền chọn một quả nhỏ nhất trong giỏ. Người khách lấy làm lạ, bèn hỏi: "Sao cậu không lấy quả lớn mà lại lấy quả nhỏ vậy?". Khổng Dung đáp: "Thưa, vì cháu nhỏ hơn các anh cháu nên cháu lấy quả nhỏ nhất; và vì cháu lớn hơn em cháu nên cháu nhường em quả lớn hơn". Khổng Dung mới có bốn tuổi mà đã có được phong cách khiêm nhường, thương yêu anh em, đức hạnh như vậy không phải là trẻ em nào cũng có được. Tiếng thơm ấy

lưu truyền thiên cổ, bởi vậy mới có câu rằng: "Dung tứ tuế, năng nhường lê" nghĩa rằng "Khổng Dung mới bốn tuổi đã biết nhường trái lê". Trải qua hàng ngàn năm, câu chuyện "Khổng Dung nhường lê" đã trở thành bài học luân lý cho giới trẻ Trung Quốc.

3 "Tư Mã Quang đập chum": Tư Mã Quang ra đời năm 1019 trong một gia đình quan lại đời Tống, từ bé tiếp nhận giáo dục hệ thống, sớm đã thể hiện tư chất thông minh. Trong dân gian, câu chuyện "Tư Mã Quang đập vỡ vại nước" lưu truyền rộng rãi.Chuyện kể rằng, thuở nhỏ, Tư Mã Quang cùng mấy người bạn chơi ở sân nhà, trong sân nhà có một vại lớn chứa đầy nước, một người bạn leo lên mép vại, không cẩn thận bị rơi vào vại, mấy người bạn khác hoảng hốt lo sợ, chỉ có Tư Mã Quang là bình tĩnh, thông minh khuân một hòn đá lớn đập vỡ vại nước. Câu chuyện này được nghệ nhân dân gian vẽ thành "Tranh trẻ đập vại", sau đó câu chuyện này trở thành một bài học trong Sách vỡ lòng cho nhi đồng.

108

Thừa Hoan đào bùn đắp thành, trên váy đã sớm loang lổ mấy vết bẩn, ngay đến trên mặt cũng có vài chỗ bùn đen đọng lại, nghiêng đầu nhìn ta đang ngồi dưới tàng cây hỏi:" Cô cô, nàng công chúa mà cô cô nói sẽ ngủ ở nơi này chờ người ta đến cứu sao?" Ta thờ ơ liếc mắt, gật đầu, lại cúi đầu ngồi ngây ra.

Nghe thấy Thừa Hoan hoảng hốt kêu một tiếng " a mã", ngẩng đầu nhìn qua. Thập Tam yên lặng nhìn Thừa Hoan, Thừa Hoan đứng ở trên vũng bùn, bất an giấu vội tay ra đằng sau, ta thầm than, Dận Chân lạnh lùng làm cho bọn nhỏ đều phải sợ hãi, thì Thừa Hoan lại luôn nhào vào trong lòng, còn Thập Tam – người mà tất cả mọi người đều không sợ, Thừa Hoan cứ vừa thấy là dường như lại biến thành người khác vậy.

Thập Tam chăm chú nhìn Thừa Hoan, trong mắt chợt hiện lên chút bi ai, sắc mặt có phần buồn bã, Thừa Hoan chạy đến bên người ta, lấp vào phía sau, gọi:" Cô cô!" Ta nhìn nàng cười nói:" Quay về tìm nhũ mẫu rửa mặt đi, thay chiếc váy khác nữa." Thừa Hoan vui vẻ, lén nhìn Thập Tam không có bất kỳ phản ứng gì, nhanh chân chạy vụt đi.

Ta nói:" Thừa Hoan trước nay vẫn không được ở bên cạnh ngươi, cảm thấy xa lạ cũng là chuyện đương nhiên, Chẳng bằng ngươi đón con bé về phủ, qua một thời gian, cha con quen thân, tự nhiên sẽ thân thiết thôi." Thập Tam cúi đầu im lặng một lúc thật lâu, nói:" Không cần đâu, ta sợ ta dù có đón con bé về phủ, cũng không dám ngày ngày đối diện với nó." Ta chỉ biết thở dài, Thừa Hoan có mấy phần giống Lục Vu, Thập Tam yêu càng sâu, trái lại sẽ càng đau đớn.

Thập Tam lặng im một lúc, sắc mặt lại tỏ ra như bình thường, tuỳ ý ngồi xuống bên canh ta, nhìn trên người ta mấy dấu tay Thừa Hoan vô ý để lại, cười nói:" Ngươi thực sự kiên nhẫn với trẻ con đến mức kinh ngạc," Ta than thở:" Đây là thời điểm bọn nhỏ vô ưu vô lự nhất, ta muốn cho bọn chúng được vui vẻ. Sau này lớn rồi, các loại phép tắc nhất định đều phải tuân theo, các loại phiền não cũng theo nhau mà tới. Thân là người của Hoàng gia sau này còn có rất nhiều bất đắc dĩ, ta tình nguyện cho bọn nhỏ hiện tại có được một quãng thời gian vui vẻ thuần khiết..

Thập Tam nói:"Thừa Hoan hiện tại có Hoàng huynh, có chúng ta che chở, nhưng chúng ta không thể bảo hộ nó cả đời, Xem tính cách của nó, ở trong gia đình bình thường thì cũng không có vấn đề gì, nhưng với hoàng gia chúng ta, ta lo lắng tương lai nó gây hoạ lúc nào không biết." Ta yên lặng suy nghĩ mới nói:" Ta hiểu ý của ngươi, nhưng chính bởi chúng ta đều qúa giữ nghiêm quy củ rồi, mới càng muốn cho Thừa Hoan có thể sống dễ chịu một chút. Nhưng mà ngươi yên tâm, trong lòng ta đã có suy tính rồi."

Thập Tam khẽ thở dài không nói. Ta nghiêng đầu nhìn hắn:" Lúc ngươi còn trẻ, vẫn luôn tự nhiên thoải mái không chịu theo khuôn phép. Năm đó người trong Tử Cấm Thành ai chẳng biết Thập Tam gia cùng thường dân, nhã kỹ, nâng rượu luận bàn phong lưu? Lúc còn chưa quen ta, đã có thể bắt ta đi, suốt đêm không về. Hôm nay chính mình muốn tuân theo quy củ cũng không nói, lại còn lo lắng con gái không đủ khuôn phép nữa." Thập Tam chống đầu, lặng im một lúc, nói:" Ta chỉ mong nó trọn đời bình an, không cần trải qua những đau khổ như chúng ta. Thà rằng nó cứ bình thường một chút, ngu dốt một chút."

Ta thở dài, ôm lấy đầu gối, nói:" Thừa Hoan mặc dù thích chơi đùa càn quấy, nhưng rất thông minh lanh lợi, lại rất biết cách làm người ta vui lòng, khiến cho Hoàng hậu nương nương cùng Hi quý phi nương nương vô cùng yêu mến, Ta mặc dù chiều con bé, nhưng đạo lý nên dạy thì cũng vẫn phải dạy." Thập Tam gật đầu, nói thêm:" Thừa Hoan trước đây mặc dù thường cùng Hoàng Lịch chơi đùa, nhưng không hề gần gũi giống như hiện tại, bây giờ không những thân thiết với Hoàng Lịch, đến cả Hi quý phi nương nương cũng thân mật đến thế."

Ta khẽ cười không nói, một người là Hoàng đế tương lai, một người là Thái hậu tương lai, ta đương nhiên là lúc nào cũng sẽ nhắc nhở Thừa Hoan cố gắng lấy lòng rồi, cảm tình phải bồi dưỡng từ nhỏ mới tốt.

Hai người đều ngồi suy nghĩ ngây ra, Thập Tam hỏi:" Vừa nãy ta đến, đứng một lát ngươi cũng không hề phát giác. Thừa Hoan gọi, ngươi mới giật mình nhận ra. Suy nghĩ chuyện gì thế? Ta gượng cười:" Suy nghĩ gì đâu, chỉ là nhất thời thất thần thôi."

Thập Tam buông mắt nhìn chăm chăm xuống đất nói:" Ngươi là vì chuyện Hoàng huynh mệnh Thập Tứ đệ trông giữ hoàng lăng sao?" Ta không trả lời. Thập Tam nói:" Kỳ thực rời xa kinh thành đối với đệ ấy có lẽ là chuyện tốt." Ta vùi đầu xuống hỏi:" Ngươi thật sự nghĩ như thế sao?"

Thập Tam nói:" Quả thực là như thế! Ta thậm chí tình nguyện cùng hắn trao đổi cũng được! Hoàng huynh để đệ ấy lưu lại Tuân Hoá trông coi hoàng lăng , chỉ không cho đệ ấy tuỳ ý rời đi, cũng không phải là giam cầm.

Ăn,mặc, ở , đi lại mặc dù không thể so với chốn kinh thành, nhưng là tuyệt đối không chênh lệch là bao." Ta cúi đầu nói:" Ngươi khác hắn, nếu ngươi thực sự không phải là người duy nhất hoàng thượng hoàn toàn tin tưởng, lúc này lại bốn bề khó khăn, ngươi chỉ sợ đã sớm rong chơi ở Ngũ hồ rồi. Nhưng hắn thì chí lớn chưa thành, từ chỉ huy ngàn quân, là đại tướng quân rong ruổi Tây Bắc lại thành kẻ nhàn hạ trông coi lăng mộ, trong lòng u uất thì phong cảnh Tuân Hoá dù có tươi đẹp nhường nào cũng chẳng thể nguôi được."

Thập Tam nói:" Hoàng huynh vẫn hết sức không cho ngươi biết chuyện triều đình, đặc biệt những việc liên quan đến bọn Bát ca, Thập ca, chính là không muốn ngươi hao tổn tâm trí. Nghe Hoàng huynh nói, ngươi hôm nay ngày ngày đều phải uống thuốc điều trị, nếu lại vị việc này tổn hại tinh thần, chẳng phải khiến công sức của Hoàng huynh thành công cốc sao? Huống hồ cũng vẫn là anh em, tốt xấu thế nào, quá nhất cũng là giam cầm." Thập Tam khẽ cười rồi nói:" Kỳ thực một mình bị giam cầm ở nơi sơn minh thuỷ tú, cũng coi như đang ẩn cư rời xa thế tục vậy."

"Hiện tại trong lòng Hoàng huynh cũng tuyệt đối không vui vẻ gì, Thái hậu vì Thập Tứ đệ, không buồn nói một câu với Hoàng huynh, cũng cấm người khác xưng nàng là thái hậu. Hiện tại bệnh tình trầm trọng, nhưng tâm tâm niệm niệm vẫn chỉ là Thập Tứ đệ.. Nhưng Hoàng huynh hiện tại đang thi hành chính sách mới, vốn bị phản đối rất nhiều,chỉ hoàn toàn dựa vào thái độ cứng rằn để thi hành ,nếu như Thập Tứ đệ ở lại kinh thành, ngươi cũng biết tính tình của hắn rồi, một chút thể diện cũng không để cho Hoàng huynh, trước mặt bá quan đều có thể đối mặt với Hoàng huynh, uy nghi của Hoàng huynh để ở đâu chứ? Lại làm sao cho chúng thần phục theo? Nếu bị người ta cố tình lợi dụng gây xích mích, hậu quả càng khó liệu. Nhược Hi, việc này ngươi cũng bất lực thôi, ngươi buông tay đi!"

Ngả đầu nằm trên đầu gối im lặng không đáp, Thập Tam dõi mắt nhìn về nơi xa, cũng lặng lẽ xuất thần.

…

Ung Chính nguyên niên ngày hai mươi ba tháng năm.

Nhân Thọ Hoàng Thái hậu Ô Nhã thị qua đời, đến chết cũng không tiếp nhận phong hào Thái hậu mà Dận Chân sắc phong. Thậm chí trong khoảnh khắc cuối cùng nhắm mắt lại, vẫn hờ hững với tiếng gọi "ngạch nương" của Dận Chân. Khi bà vĩnh viễn khép hai mắt lại, Dận Chân thét lệnh mọi người lui ta, một mình một người thằng gối quỳ trước giường bà hai canh giờ, sắc mặt trầm tĩnh, không buồn không giận.

Hoàng hậu không biết làm thế nào, sai Cao Vô Dung gọi ta qua, ta tiến đến hành lễ, Hoàng hậu vôi vàng nâng ta dậy hỏi:" Ngươi có cách nào không?" Ta đứng ngoài cửa sổ ngắm nhìn bóng lưng đang tràn đầy bi phẫn kia, sau một lúc lâu hỏi:" Thập Tứ gia đã đến chưa?" Hoàng hậu nói:" Còn chưa đến, chắc phải tầm chiêu tối mới tới nơi."

Trong lòng bỗng thấy bực bội, nhìn Dận Chân vừa thấy xót thương mà vừa oán giận, Thập Tứ không thể gặp mặt Khang Hy lần cuối, hôm nay lại không thể đến kịp gặp được Ngạch nương trước lúc người ra đi. Hắn là Hoàng thượng. hôm nay tất cả mọi người đều vì hắn mà lo lắng, còn Thập Tứ thì sao? Thập Tứ đau đớn thì ai quan tâm? Ngạch nương bởi vì nhớ mình mà triền miên giường bệnh, hắn cũng không thể ở bên làm tròn đạo hiếu, ngay cả gặp mặt hỏi han an ủi cũng không thể, bây giờ khi chạy vội về, lại chỉ có thể đối mặt với thi thể lạnh giá không còn hơi thở. Đau thương làm sao có thể nói? Bi ai làm sao có thể kể đây?

Lãnh đạm nói với hoàng hậu:" Nô tỳ cũng không có cách nào." Nói xong hành lễ với Hoàng hậu xin lui, Hoàng hậu sắc mặt hơi kinh ngạc nhưng cũng để ta rời đi.

Thập Tứ đến nơi lúc buổi tối, guỳ gối trước giường Thái hậu, lặng im không nói gì, quỳ liên một đêm, đến buổi sáng khi Dận Chân sai người khâm liệm thi thể, Thập Tứ đột nhiên phát điên ngăn cản đám người động vào thi hài của ngạch nương. Dận chân sai người đè Thập Tứ xuống, Thập Tứ mới bắt đầu khóc lớn, đau thương gào khóc rung động cung điện, ta đứng cách xa ngoài cung Thái Hậu, đều nghe thấy tiếng khóc xé gan xé ruột của hắn. Dựa vào cột hành lang, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Ba mẹ con họ, rốt cuộc ai đúng ai sai? Tại sao kết cục lại là cả ba người đều bị thương tổn ?

Sau rồi tiếng khóc bỗng nhiên ngưng bặt, cung nhân kêu to truyền thái y, hoá ra Thập Tứ đã khóc đến ngất đi. Một Thập Tứ thân mình luôn vô cùng khoẻ mạnh bởi vì ngạch nương qua đời mà ốm liệt giường, một trận ốm kéo dài đến hơn một tháng, tận đến khi quay về Tuân Hoá, Thập Tứ vẫn cần người đỡ. Thập Tứ bi thương không biết trút vào đâu, dường như chỉ có thể dùng bệnh tật để phát tiết.

Dận Chân thượng triều hạ triều vẻ mặt vẫn lãnh đạm như thường, tựa như đau thương của hắn đã qua lâu rồi. Nhưng đêm khuya một mình yên lặng, trong lúc hắn phê duyệt tấu chương, sẽ chợt ngơ ngẩn đờ người

ra, sắc mặt trầm lắng, nắm chặt lấy bút trong tay, gân xanh nổi lên . Chờ ở lúc không người biết, hắn mới thoáng cho phép lộ ra đau thương .

Sâu trong đáy lòng có chút trách móc hắn, vào lúc ấy cũng dần dao động. Đặt quyển sách xuống bàn, đi tới bên người rồi nhẹ nắm lấy tay hắn, lấy bút lông ra, Hai người yên lặng nhìn nhau một hồi, vùng lông mày nhíu chặt kia ẩn giấu bao nhiêu đau xót trong lòng chứ? Duỗi tay nhẹ nhàng xoa lên lông mày của hắn.

Hắn không nói gì, ôm ta vào trong lòng, hai người im lặng ôm nhau. Trong bóng đêm đen đặc dài đằng đẵng, dưới ánh nến chập chờn, bóng hai người ôm nhau chiếu lên màn lụa mỏng nơi cửa sổ.

…

"Các cách cách khác cũng không tặng quà Hoàng Lịch ca ca, sao lại bắt con tặng?" Thừa Hoan vân vê quần áo trên người ,hỏi:. Ta nói:" Sau này con sẽ hiểu" Thừa Hoan dán vào người ta cười hì hì nói:" Cô cô à, người hiện tại nói luôn cho con biết đi!" Ta nhìn Thừa Hoan, thở dài, ôm nàng vào trong lòng, Thừa Hoan lẳng lặng ôm cổ ta, sau một lúc lâu nói bên tai ta:" Con thích cô cô ôm con".

Ta cười vỗ lưng nó nói:" Phần lớn những lời đường mật của ngươi hình như là đều do ta dạy đúng không? Dùng với ta không có hiệu quả đâu." Vốn tưởng sau khi nói xong, với tính tình của Thừa Hoan nhất định sẽ lắc đầu ỉ ôi, nhưng nó chỉ lẳng lặng ghé đầu vào vai ta lặng im, ta khó hiểu đẩy nó ra, xem xét vẻ mặt của nó, nó gắt gao ôm không rời,êm ái nói:" Cô cô, con nói thật mà, con thích Hoàng bá bá cùng cô cô ôm. Thừa Hoan có thể cảm thấy được cô cô bởi vì Thừa Hoan là Thừa Hoan mà ôm Thừa Hoan."

Ta ôm nàng lắc lắc nói:" Người đang nói nhịu đấy à?" Thừa Hoan thơm lên má ta rồi cười:" Cô cô lại giả ngốc rồi , Hoàng bá bá nói quả không sai." Nói xong cúi đầu, dán vào bên tai ta nói:" Con biết có rất nhiều người vì Hoàng bá bá mới ôm Thừa Hoan, đương nhiên cũng là bởi Thừa Hoan đáng yêu. Nhưng cô cô thì cho dù Thừa Hoan bẩn hay không bẩn, nghịch ngợm hay không nghịch ngợm cũng bằng lòng ôm Thừa Hoan."

Ta im lặng một lát, không biết nên buồn hay vui, Thừa Hoan mới chừng đó, trong lòng cũng đã bắt đầu mơ hồ hiểu được cung đình rồi, nhưng chuyện này có lẽ cũng tốt, hiểu được sẽ không làm ra chuyện hồ đồ.

Thừa Hoan vẫn dính ở trên người ta, không chịu đứng dậy, ta nhìn Thập Tam đang vén rèm bước vào nói:" A mã con tới kìa" Chớp mắt Thừa Hoan đã đứng thẳng người dậy, quay về phía Thập Tam thỉnh an, Ta chống đầu cười rộ lên, Thập Tam vẻ mặt phức tạp cũng nhìn Thừa Hoan một lúc, cũng gượng cười theo. Thập Tam nhanh chóng chạy vội.

Ta nhìn theo bóng lưng Thừa Hoan rời đi, cười to nói:" Thập Tam gia năm đó mị lực không người cản nổi, bây giờ có tiểu cô nương nhìn thấy thì chuồn mất, vội vàng chỉ e không kịp trốn !" Thập Tam cười khổ nói:" Chuyện như vậy, ngươi cũng có thể cười trên nỗi đau của người khác được sao ? Ta nén cười:" Con bé lớn hơn chút nữa sẽ hiểu thôi, chúng ta cưng chiều nó như thế cũng là vì ngươi yêu nó."

Thập Tam cười nhạt lắc đầu, bỏ qua đề tài này, hỏi:" Thừa Hoan học đàn tranh thế nào rồi?" Ta lắc đầu nói:" "Khó lắm! Con bé thấy các cách khác không học cái này, nên bản thân cũng không chịu học." Thập Tam thoáng im lặng , hơi có phần buồn bã, nói:" Mọi chuyện đều có thể chiều nó, nhưng đàn tranh nhất định phải học cho thạo, ta không muốn sau này đàn mà ngạch nương con bé để lại cho nó, nó cũng không biết đàn," Ta gật đầu nói:" Được! Chính là phải đánh vào tay nó, ta cũng nhất định ép nó học thành tài."

Hai người đang ngồi tán gẫu thì thái giám vội vã bước vào, nhìn thấy ta cùng Thập Tam bèn bước lên phía trước thỉnh an, ta cũng liền đứng dậy, " Thập Tam gia cát tường! Cô cô cát tường! Hoàng thượng nói:" Thập Tam đệ nếu còn chưa ra cung, vậy cùng nhau dùng bữa tối đi!" " Thập Tam nói đồng ý rồi cho thái giám đi trước. Hai người chúng ta chậm rãi đi sau.

"Đợi lúc dùng bữa, ngươi vẫn cứ định Hoàng thượng gắp cho ngươi đồ ăn một lần, ngươi liền đứng dậy tạ ơn một lần sao?" Ta ngó sang Thập Tam hỏi. Thập Tam cười khẽ :" Nhược Hi, Hôm nay Hoàng huynh dù sao cũng là hoàng đế ,chúng ta đã không chỉ là quan hệ Tứ ca và Thập Tam đệ như trước nữa, chúng ta còn là quân thần, Có điều ta sẽ tự có chừng mực không làm mếch lòng Hoàng huynh . Năm ngoái vì nhất thời phải đối mặt với nhiều biến cố nên đã không biết cư xử sao cho hợp lòng ."

Ta lắc đầu nói:" Nhưng Hoàng huynh của ngươi không hy vọng ngươi xem hắn là Hoàng đế." Thập Tam đứng lại, nhìn ta chằm chằm, trầm ngâm một lúc, quan sát bốn phía rồi mới nói:" Nhược Hi, nếu một người có một ngày ngồi lên vị trí kia, mặc kệ hắn muốn hay không, chung quy hắn vẫn phải một mình một người ở trên cao chót vót đối mặt với cô đơn cùng tôn vinh, tiếp nhận vạn người quỳ lạy, lâu ngày, hắn sẽ thành quen, cũng sẽ vô thức mà quen với quyền lực tuyệt đối, uy nghi tuyệt đối mà vị trí này mang đến, sẽ dần dần không dễ dàng tha thứ cho người khác đi quá giới hạn."

Ta lắc đầu nói:" Sẽ không đâu, hắn sẽ không như vậy" Thập Tam nói:" Đường Thái Tông lấy thiện đãi công thần, nghe theo khuyên can lưu danh sử sách, cũng còn giận dữ nói rằng:" Sớm muộn một ngày muốn giết Nguy Trưng." [1] Nếu không có Trưởng Tôn Hoàng hậu khuyên ngăn, hậu quả đã khó liệu. Từ xưa tâm tư đế vương đã khó dò xét, rất nhiều chuyện nhất thời nói ra, rồi sau hắn ta sẽ hối tiệc, nhưng lời nói tựa vàng, nói ra rồi há còn có thể rút lại sao?"

Ta nhìn Thập Tam không nói, Thập Tam tiếp lời:" Nhược HI, Ngươi phải học được tiếp nhận đi, việc này không hề có chỗ nào mâu thuẫn. Hôm nay ta vẫn coi huynh ấy là Tứ ca mà ta kính yêu nhất, nhưng hơn hết là Hoàng đế toàn thiên hạ, ta là thần tử của huynh ấy. Ta vừa dùng tấm lòng của một đệ đệ tôn kính huynh ấy, càng cần dùng thêm tâm tư của thần tử trung thành với huynh ấy."

Ta lắc đầu, bước nhanh chạy đi:" Nếu hắn sẽ đau lòng nếu biết như thế." Thập Tam vượt lên từ phía sau, nói:" Trong lòng Hoàng huynh hiện giờ tất cả đều rõ ràng, người không rõ là ngươi mà thôi." Ta nghiêng đầu nhìn Thập Tam, Thập Tam cười khổ nhìn ta nói:" Nhược Hi, ngươi vì sao luôn luôn sợ tương lai, cự tuyệt thay đổi? Dường như luôn luôn hy vọng có thể bảo vệ được cho mọi thứ trước mắt, không muốn tiếp tục đi tới phía trước, phía trước thật sự đáng sợ đến thế sao? Nhưng là…" Hắn than thở:" Hoàng huynh cũng lo lắng cho ngươi ,lo sợ ngươi thay đổi. Hôm nay ta nói những lời này, cũng không biết là đúng hay sai, nhưng ta thực sự lo cho ngươi, lo rằng ngươi có một ngày không còn có thể trốn được trong thế giới mà hoành huynh cùng chính ngươi dựng nên nữa."

…

Xoa nhẹ huyệt Thái Dương, đặt quyển sổ ghi chép trên tay xuống , chậm rãi bước ra Noãn các, Bắc Kinh tháng chín, bầu trời sáng trong như vừa được gột rửa, trông lên cảm thấy vô cùng thoải mái. Ta mỉm cười, dựa vào cột trụ hành lang, lẳng lặng nhìn về phía sâu thẳm của bầu trời.

Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân vội vã, một thái giám chạy đến Noãn các, thò đầu nói với các cung nữ thái giam đang trực bên trong :" Hoàng Thượng sắp đến rồi, hôm nay cần chú tâm một chút." Ta vẫn ngồi phía sau côt trụ, trong lòng rất ngạc nhiên, nhìn điệu bộ này, lẽ nào có chuyện gì khiến Dận Chân tâm tình không vui sao?

Suy xét một hồi nhưng không có chút manh mối, việc triều đình lúc này ta cũng chỉ biết vài chuyện đại sự, các chuyện khác ta cũng lười để ý, cũng không thể nào biết được chuyện gì. Đang âm thầm suy nghĩ, Dận Chân đã quay về, phía sau còn có Thập Tam đi theo. Ta bước ra từ sau cột, cúi người thỉnh an, Dận Chân vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, nhìn không ra điểm nào hờn giận, vẻ mặt Thập Tam cũng thản nhiên, nháy mắt nhìn chăm chăm vào ta, rồi lại chuyển hướng nhìn.

Hai người kẻ trước người sau bước vào đại điện, ta chậm rãi đi vào Dưỡng Tâm điện. Tìm một góc có thể nhìn thấy được cửa vào Dưỡng Tâm điện rồi ngồi xuống, bắt đầu ngẩn ra.

"Thập Tam gia!" Thập Tam lên tiếng quay lại, thấy là ta, cười nói:" Ta có một số việc cần ra cung gấp, có cái gì trở về nói sau nhé" Nói rồi liền cất bước đi. Ta chạy đến trước người hắn ngăn lại, nhìn hắn hỏi:" Có

chuyện gì xảy ra thế?"

Thập Tam nhíu mày nhìn ta một lúc nói:" BIết càng nhiều càng phiền, không bằng đơn giản là chuyện gì cũng không biết" Ta cố chấp giương mắt nhìn hắn. Sau một lúc, hắn khẽ thở dài, buông mắt nhìn xuống đất, nói:" Hoàng huynh hôm nay trách mắng Bát ca."

Ta khó hiểu suy nghĩ, không phải Ung Chính bốn năm Duẫn Tự mới bị giam cầm rồi mất sao? Ta vẫn trốn tránh, không muôn nghĩ đến chuyện gì, hôm nay rốt cuộc trong đầu lại hiện ra .

Thập Tam đợi một lúc, thấy ta ngơ ngác, khẽ thở dài:" Nhược Hi, đừng suy nghĩ nữa, việc này ngươi bất lực thôi." Ta nói:" Tại sao quở trách Bát gia?" Thập Tam nói:" Hôm nay Hoàng huynh dâng thần bài của Hoàng a mã lên Thái miếu, lúc vào phòng nghỉ , bởi vì trong phòng đều là đồ mới làm, cho nên mùi hương rất nồng. Việc chuẩn bị là do Công bộ phụ trách, Bát ca vừa mới quản lý sự vụ của Công bộ, Hoàng huynh nhất thời bị tức giận liền răn dạy Bát ca."

Ta im lặng một lát hỏi:" Chỉ là răn dạy thôi sao?" Thập Tam do dự nói:" Còn hạ chỉ lệnh cho Bát ca cùng Công bộ thị lang, lang trung, quỳ trước thái miếu một đêm." Ta xoay người bước về hướng Dưỡng Tâm điện, Thập Tam tóm ta lại, "Ngươi múôn làm gì chứ? Đi cầu xin sao? Ta có thể cầu cũng đều đã cầu rồi, có thể nói cũng đều đã nói rồi."

Ta hỏi:" Lẽ nào chỉ có thể đứng nhìn thôi sao?" Thập Tam than thở:" Hôm nay những đại thần mở lời cầu xin đều bị quở trách, ta đành lén nói hộ ở đằng sau với Hoàng huynh, Hoàng huynh chỉ yên lặng nghe, ta nói cả một hồi, Hoàng huynh chỉ thản nhiên nói một câu" Ý chỉ đã ban, không có lý nào lại thu về" rồi tỏ ý không muốn nói tiếp. Ngươi đi cầu xin lẽ nào sẽ có kết quả tốt hơn ta sao?"

Ta nói:" Phải thử một lần mới biết được!" Thập Tam nói:" Ta có lời muốn nói với ngươi." Nói rồi bắt đầu bước đi, đến chỗ không người, hắn cúi đầu trầm ngâm một lúc, nói:" Nhược Hi, Hoàng huynh mặc dù không sắc phong cho ngươi, chỉ lấy danh nghĩa cung nữ lưu lại Dưỡng Tâm điện, nhưng người sáng ruốt đều hiểu được rằng ngươi đã là người của Hoàng thượng. Năm đó ra còn lo lắng rằng ngươi không toàn tâm toàn ý với Hoàng huynh, nhưng hôm nay theo ta thấy, tình cảm ngươi dành cho Hoàng huynh tuyệt đối không ít hơn tình cảm Hoàng huynh dành cho ngươi. Đã như vậy rồi, ngươi thực sự quên Bát a ca đi!"

Ta hỏi:" Nếu ngươi ở vào hoàn cảnh của ta, đối mặt với chuyện này, ngươi vẫn có thể coi đó là người lạ, chảng hề quan tâm sao? Chuyện mà chính ngươi còn không làm được, sao còn yêu cầu ta?"

Thập Tam nói:" Ta biết chuyện này rất khó, nhưng tình hình lúc này là thế nào chứ ? Trước đây bát ca còn là anh rể của ngươi, nhưng bây giơ hai người chẳng còn quan hệ nào nữa, nếu ngươi vẫn luôn nghĩ đến bát ca, một ngày Hoàng huynh biết chuyện của ngươi và Bát ca lúc trước, ngươi sẽ hại Bát ca đó?"

Ta đau khổ nói:" Năm đó ngươi còn khuyên ta có thể nói thẳng việc này với Hoàng thượng, ngươi nói :" Ngươi đã nghĩ Tứ ca là ngươi quá hẹp hòi rồi! Tá Ưng có thể bao dung Mẫn Mẫn, Tứ Ca chẳng lẽ không thể bao dung ngươi? Thập Tam nhất nhất thời kinh ngạc , sau một lúc lâu nói:" Đây là lời ta nói lúc trước? Ngươi vẫn còn nhớ rõ à! Đã cách mười một năm, trong lúc đó đã xảy ra bao nhiêu chuyện? Chúng ta không còn là chúng ta của lúc đó, hôm nay là Hoàng huynh, mà không phải Tứ ca!"

Ta thì thào hỏi:" Dận Tường , ta nên làm gì bây giơ.?" Thập Tam thở dài nói:"Ngươi nếu thực sự muốn tốt cho Bát a ca, hãy quên đi thôi. Bằng không để Hoàng huynh phát giác ra điều gì, có lòng nghi hoặc, thì sớm muộn Hoàng huynh sẽ biết thôi, đến lúc đó chỉ sợ Hoàng huynh càng hận Bát ca."

Ta khom người ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm mặt, vì sao lại như vậy? Thập Tam lặng lẽ ngồi bên, thật lâu mới khẽ nói:" Một đời người , ngắn ngủi được vài chục năm , nhưng đau khổ nhiều, sung sướng ít! Chuyện không bằng lòng có đến tám chín phần!" Ta chậm rãi đứng dậy, đờ đẫn nhìn Thập Tam hồi lâu, xoay người rời đi, chỉ nghe từ phía sau có một tiếng thở dài thật dài.

…

Ta quỳ gối trước tượng phật, chăm chú nhìn lên nụ cười của Phật, người rốt cuộc biết cái gì? ,Những lời răn của Phật ngươi đọc được mà hoàn toàn không làm được sao?

"Sao hôm nay đột nhiên lại đến bái phật? Ngày xưa cũng có thấy thắp hương bái Phật đâu?" Dận Chân ở phía sau hỏi:. Ta lại cúi đầu, buông mắt nhìn xúông mặt đất. Dận Chân tiến lên thắp ba nén hương:" Nghe thái giám nói nàng đã ở chỗ này quỳ hai canh giờ, bữa tối cũng không ăn. Đầu gối nàng sao có thể chịu

được lâu đến thế chứ, mau đứng lên thôi."

Hắn lẳng lặng chờ một lúc, thấy ta vẫn quỳ như cũ, không có bất kỳ phản ứng gì, ,một mặt đưa tay nâng ta dậy, vừa nói:" Thành tâm không phải ở việc này, đứng lên đi!" ta giãy tay hắn, qùy không động đậy.

Hắn đứng yên một hồi hỏi:" Nàng biết hết rồi sao? Ai nói cho nàng chuyện này?" Qua một lúc, hắn lại nói:" Người ở Dưỡng Tâm điện biết chuyện này tuyệt không dám truyền lại cho nàng hay, xem ra chỉ có Thập Tam đệ không giấu nổi nàng, nói cho nàng rồi."

Ta nhìn vào tượng phật hỏi:" Dận Chân,ta chưa từng đọc qua kinh Phật, biết cũng chỉ là nghe đến, nhưng Phật luôn dạy người ta bỏ xuống đấy sao? Tham sân hận oán đều là khổ, nháy mắt phôi pha, hoa thơm thoáng chốc, nhanh chóng đã qua vài chục năm, có gì mà cứ phải nhớ mãi không quên.?

Dận Chân thản nhiên nói*:" Nếu lìa xa nhân của sắc, sắc pháp không thể có, nếu lìa bỏ sắc pháp, sắc của nhân cũng không." nói xong xoay người đi ra."* [2]

Đầu gối lại lên cơn đau cũ, đau buốt như bị kim đâm. Tháng chín trời đêm đã có phần lạnh lẽo, nhớ đến tuổi của bát gia hiện giờ, cùng với khí lạnh toả lên từ sàn đá, lòng càng thêm đau đớn. Thân thể hắn vẫn luôn gầy yếu, làm sao mà chịu được đây?

Ánh sáng từ cây nến đỏ cẩm trên giá đồng sọi rọi cả căn phòng, giọt nến chảy dọc xuống dưới, chưa kịp lăn xa đã đông lại , tầng tầng lớp lớp, một đám đỏ tươi, dáng vẻ dữ tợn, khiến cho nhìn nước mắt của ngọn nến mà có chút hoảng sợ

Rèm được kéo mạnh lên, Dận Chân tiến đến, gằn giọng hỏi:" Nàng định quỳ suốt một đêm sao? Nàng muốn cùng hắn chịu khổ phải không?" Ta trong lòng ngập tràn đau khổ, nếu như không cho ta trút ra, ta thực sự còn có thể làm gì đây?"

Dận Chân nói:" Trẫm lệnh cho nàng đứng lên!" Ta quay đầu nhìn hắn. Dận Chân chỉ mặc một chiếc áo mỏng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng, hài đi lộn xộn, hiển nhiên là vừa mới bước xuống giường. Ta hỏi:" Người dùng thân phận hoàng thượng để hạ chỉ sao?" Hắn nói:" Đúng! Trẫm mệnh cho nàng đứng dậy!" Ta nhìn hắn dập đầu nói:" Nô tỳ tuân chỉ!"

Lúc đứng dậy, đầu gối đã tê dại, khó có thể đứng thẳng, thân thể như sắp đổ xuống, hắn vội vàng kéo ta lại, ta giãy tay hắn vịn vào bàn đứng dậy, tập tễnh bước đi. Chỉ nghe phía sau có tiếng lư hương rơi xuống đất.

---

1 Nguỵ Trưng: từng làm Gián nghị đại phụ dưới thời Đường Thái Tông với nhiệm vụ can gián vua không mắc phải những quyết định sai lầm. Sự thẳng thắn và sáng suốt của Nguỵ Trưng đã trở nên nổi tiếng trong sử sách và ông được coi là vị gián quan nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc. Nguỵ Trưng còn là một nhà sử học có tiếng đầu thời nhà Đường.

2 Nếu lìa xa nhân của sắc, sắc pháp không thể có, nếu lìa bỏ sắc pháp, sắc của nhân cũng không." nói xong xoay người đi ra."
"Nhược ly ư sắc nhân. Sắc tắc bất khả đắc. Nhược đương ly ư sắc. Sắc nhân bất khả đắc" – Trung luận
Nếu như tách rời nhân thì không có quả – chúng có mối quan hệ biện chứng với nhau, hai thứ không thể tách rời nhân tất thành quả, cho nên nói toàn bộ nhân là quả, quả có là bởi nhân, cho nên quả cũng là nhân.

110

Ta đứng trước cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn bóng đêm đang mờ dần, sao trời cũng từ từ biến mất và trời bắt đầu sáng . Mai Hương ở bên ngoài khẽ gọi:" Cô cô!" Ta nói vọng ra:" Ta muốn ở một mình, đừng đến làm phiền ta." Ngoài cửa có vài tiếng động nhỏ vang lên sau rồi cũng lại trở về yên lặng

Mặt trời từ từ lên cao, ta mệt mỏi dựa vào song cửa, nhìn bóng nắng sáng chói lưu lại trên mặt đất rồi tự hỏi, ta rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Ta sau này nên làm gì đây?

Cửa bị đẩy mạnh vài cái, nhưng bởi vì bên trong đã chốt lại nên cũng không thể mở được. Dận Chân nói:" Mở cửa ra!" Ta tiến lên mở cửa, lại tập tễnh bước từng bước trở về đứng bên song cửa. Dận Chân nhìn chằm chằm ta lạnh lùng nói:" Không cho nàng quỳ, nàng bèn đứng, Nàng có còn muốn dùng đến đôi chân của mình nữa không thế?" Ta dựa đầu vào thanh cửa không trả lời.

Hắn im lặng một lúc, hờ hững nói:" Trẫm đã cho hắn trở về phủ rồi." Nói xong liền bước đi luôn. Ta vừa buồn vừa vui, khom người chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, vịn vào góc bàn rồi ngồi xuống, cơn đau từ đầu gối lại nhói lên, chỉ đành ngồi đó khẽ kêu rên.

…

Từ sau ngày Bát gia bị phạt qùy, Dận Chân không hề để ý đến ta, trong lòng ta thì lo sợ khi nghĩ đến kết cục của tương lai, nên cũng chỉ mong được yên lặng một mình. Bởi vì đầu gối bị đau, di chuyển bất tiện, cả ngày có khi cứ ngồi im ở trong phòng.

Tháng mười ở Thanh Hải biên giới phía tây lại có La Bộc Tạng Đan phản loạn, Thanh Hải vốn đã được ổn định từ tay Thập Tứ gia, vậy mà tình hình thoáng chốc lại rối loạn. Dận Chân ra lệnh cho Niên Canh Nghiêu làm Phủ Viễn đại tướng quân, đóng quân tại Tây Ninh chỉ huy dẹp loạn. Quốc khố vốn không sung túc, lúc này vì cung cấp lương thảo cho chiến sự của Tây Bắc, lại còn phải đối mặt với thiên tai ở các nơi, trong Dưỡng Tâm điện luôn luôn triệu tập đại thần, tiếng nói không ngớt.

Dận Chân từ lúc đăng cơ đến nay, vẫn rất ít khi lật thẻ truyền phi tần,bình thường cũng thỉnh thoảng mới triệu Niên phi một lần, Nhưng tháng mười lại liên tiếp lật thẻ bài của Niên phi ba ngày. Với Niên Canh Nghiêu, càng thêm ưu đãi, trong khu vực Niên Canh Nghiêu cai quản,chuyện phân công quan viên văn võ lớn nhỏ đều theo ý của Niên Canh Nghiêu. Thậm chí phân công quan viên ở các vùng khác cũng liên tiếp trưng cầu ý kiến của Niên Canh Nghiêu. Còn với người nhà của Niên Canh Nghiêu thì quan tâm vô cùng ân cần, Niên Canh Nghiêu có tật ở cổ tay, cánh tay rồi vợ con bị bệnh, Dận Chân đều luôn hỏi thăm, ban tặng thuốc. Còn với tình hình, thể trạng của người cha già của Niên Canh Nghiêu ở kinh, Dận Chân cũng thường xuyên thông báo cho hắn biết. Ngoài có Đại tướng quân, trong có sủng phi ,bộ tộc Niên thị trong triều quyền thế cường thịnh, ngay cả Thập Tam cũng tận lực lảng tránh có bất cứ xung đột gì với "Niên đảng".

Và tương phản với chuyện đó là chính là a mã ta cùng đám đệ đệ từ nơi đã ăn sâu cắm rễ là Tây Bắc được điều động đến chốn Tây Nam xa lạ , từ quan võ chuyển sang làm quan văn, nhàn nhã sống qua ngày.

Dận Chân triệu Niên phi ngày thứ nhất, ta liền chuyển đến ở cùng Ngọc Đàn,thấy Dận Chân không có bất luận phản ứng gì, việc sắp xếp vào ở căn phòng lúc trước cứ thế tiến hành. Ngọc Đàn giúp ta bố trí ổn thoả lại phòng ở, nước mắt bỗng cứ thế tuôn rơi khi ta vào nhìn, "cảnh còn người mất" hoá ra là như này đây.

Ngọc Đàn vội hỏi:" Tỷ tỷ, đều là ta không tốt. Ta vốn định cố gắng bố trí giống với của phòng ở tỷ tỷ trước đây để tỷ tỷ cảm thấy dễ chịu ,không ngờ là lại làm cho tỷ tỷ đau lòng. Ta đi bày biện lại vậy." Ta lắc đầu nói:" Không, ta rất thích." Ngọc Đàn lẳng lặng ngồi cùng ta, sau một lúc lâu nói" Ta thật sự hy vọng cuộc sống vĩnh viễn cứ bình an như thế này. Chờ đến lúc già đi, chúng ta có thể ngồi phơi nắng dưới tàng quế hoa."

Ở tiểu viện hơn mười ngày, Ngọc Đàn vài lần gợi chuyện nhắc đến Hoàng thượng, đều bị ta chuyển chủ đề. Ngọc Đàn thấy ta không muốn biết bất luận chuyện gì, vì thế liền ngoan ngoãn không nhắc đến nữa.

Ngọc Đàn phải luân phiên trực ban, Thừa Hoan có bài tập phải làm, phần lớn thời gian ta sẽ ngồi thơ thẩn một mình.Mấy ngày gần đây thời tiết khô ráo, ánh nắng ấm áp, đầu gối cũng bớt đau dần. Yên lặng đã lâu giờ lại muốn di chuyển, thường thường một mình tản bộ, mệt mỏi sẽ lại tìm một chỗ ngồi phơi nắng.

"Giống như một con mèo vậy, có vẻ như rất là thoải mái." Thập Tam cười nói. Ta mở to nhìn Thập Tam khẽ cười. Thập Tam kéo vạt áo ngồi lại bên ta, vươn vai một cái rồi nói "Kiếp phù du trộm được nửa ngày nhàn." [1] Ta cười rồi nhắm hai mắt lại.

Sau một hồi lâu, nghe thấy Thập Tam thở dài một tiếng, nhìn hắn sắc mặt có chút buồn rầu, bèn trêu đùa:" Có phải Thập Tam gia vì thất sủng mà lo lắng không ?" Thập Tam nhíu mày nói:" Ngươi mà cũng đi nghe chuyện vớ vẩn này?" Ta cười nói:" Ta thật sự không muốn nghe, nhưng người nói thì nhiều, cứ tự nhiên mà truyền vào tai thôi, không muốn nghe cũng phải nghe." Thập Tam chỉ khẽ cười, không đáp lại. Ta hỏi:" Ngươi thực sự bất hoà với Niên Canh Nghiêu sao?" Thập Tam liếc mắt nhìn xung quanh, thản nhiên nói:" Là hắn bất hoà với ta, Hắn vẫn đi theo Hoành huynh, hôm nay được hưởng ân sủng đều là khổ cực tự mình đạt được. Ta thì ngồi không mười năm, mà hết thảy lại dễ dàng có trong tay, hắn không phục cũng là bình thường."

Ta hì hì cười nhìn hắn, Thập Tam cười mắng:" Ngươi thì hình như lại không chút quan tâm đến chuyện nhà của mình nhỉ?" ta ngừng cười, nói:" Ta thấy a mã cùng đệ đệ như vậy cũng rất tốt, a mã tuổi tác đã cao, nhàn nhã dưỡng lão cũng có gì không tốt đâu? Rời xa kinh thành, trong tay không có quyền, không làm chuyện gì cũng sẽ không làm sai gì, cho dù có người muốn tìm hiềm khích cũng khó! Niên đại tướng quân thích chiếm hết thượng phong thì cứ để cho hắn đi chiếm đi!" Thập Tam cười yếu ớt, nói:" Nhược Hi, ngươi luôn luôn không làm ta thất vọng, không ngờ ngươi liếc mắt đã hiểu được khổ tâm của hoàng huynh." Lắc đầu thở dài , lại nói:" Trăng đầy lại khuyết, thịnh cực ắt suy. Nếu cao đến không thể cao được nữa, cũng chỉ có thể đi xuống mà thôi." Ta nhìn Thập Tam thán phục. Ta vì biết kết cục, nên tỉnh táo, nhưng hắn lại sớm đã dự đoán được tương lai của Niên Canh Nghiêu, Di Thân vương có thể vẫn được Ung Chính vô cùng nể trọng, đương nhiên là bởi tình cảm huynh đệ từ nhỏ, nhưng có lẽ một phần cũng bởi sự tỉnh táo cẩn thận và nhạy cảm với chính trị của hắn

Thập Tam che mặt cười nói:" Đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, Hoàng huynh nhìn thấy sẽ ghen tỵ đó!" Ta đang cười bỗng thấy khó chịu. Thập Tam than :"Hai người muốn giận nhau đến lúc nào đây?" Ta nói:" Ta không giận, ta chỉ nghĩ cứ như thế này cũng rất tốt, vì ta vốn là người thích yên tĩnh ." Thập Tam than thở:" Nhược Hi! Sao ngươi cứ bướng bỉnh mãi như thế? Ta càng khuyên ngươi, thì ngươi càng lại thêm cố chấp."

Ta hỏi:" Ngươi đến thương thuyết à? Muốn ta đi cầu xin hắn tha thứ sao?" Thập Tam nói" Ta cũng không biết ta đang làm gì.. Ngươi không làm gì sai, hoàng huynh cũng không làm gì sai, các ngươi có lập trường của riêng mình. Ta chỉ là …ai! Ta không biết nữa!" Thập Tam thở dài, im lặng.

Trầm mặc một hồi , hắn nói:" Hoàng huynh cũng không nhắc đến ngươi, cũng không có bất luận kẻ nào dám nhắc đến ngươi, Nhưng nhiều ngày như vậy, trán chưa hề giãn ra, cũng không hề mỉm cười. Trước đây việc triều đình bao nhiêu cũng không tỏ ra rầu rĩ, khi hạ triều quay về Dưỡng Tâm điện, huynh ấy sẽ luôn thấy thoải mái, hôm nay sắc mặt lại không có một chút ấm áp. Đám người hầu hạ ở ngự tiền luôn trong tình trạng nơm nớp lo sợ, đều tưởng bởi vì chiến sự Tây Bắc. Lại không biết đó chỉ là một nửa nguyên nhân."

Ta lẳng lặng ngồi cùng Thập Tam, ánh mắt hắn vẫn dõi về phương xa. Dường như nhìn được đến vùng sông nước Giang Nam trong tưởng tượng, lẩm bẩm nói:" Giữa chúng ta có một tràng máu huyết của bao người ngăn cách không thể tránh được, các ngươi vì sao không thể thoải mái mà ở bên nhau chứ? Thế sự đã đủ đau khổ, vì sao phải khiến chính mình cũng thống khổ như vậy?" Hắn nghiêng đầu nhìn về phía ta nói:" Nhược Hi, phóng túng một chút, làm cho chính mình hạnh phúc đi"

Ta đứng dậy, chậm rãi đứng lên, Thập Tam thấy ta khom người xoa nhẹ đầu gối, vội đứng lên hỏi:" Lại đau rồi sao?" Ta lắc đầu nói:" Không sao đâu." Hắn liền tỏ ra buồn bã:" Thừa Hoan sau này nếu không hiếu thuận với ngươi, ta nhất định không tha cho nàng." Ta cười nói:" Yên tâm! Buổi tối khi Ngọc Đàn giúp ta bóp chân, Thừa Hoan luôn ở bên cạnh nói chuyện giúp ta đỡ buồn. Thực sự là "thừa hoan dưới gối" mà."

Thập Tam bước chậm lại, từ từ cùng ta quay về." Trước khi chia tay hắn nhìn ta muốn nói lại thôi, cuối cùng khe khẽ thở dài quay đi.

Vừa dùng xong bữa tối không lâu, Cao Vô Dung vội vã chạy đến, hành lễ nói:" Vạn tuế gia lệnh cho ta đến tiếp cô cô quay về." Ta cầm tách trà không động đậy, nói:" Ta ở đây rất tốt." Cao Vô Dung quỳ xuống cầu xin:" Cô cô cứ cho là tội nghiệp nô tài, cùng nô tài trở về đi." Nói xong dập đầu liền mấy cái. Ta đứng dậy, nghiêng người tránh ra nói:" Ngươi mau đứng lên đi! Ta không nhận nổi, ta theo ngươi đi là được ." Hắn vừa đứng dậy, vừa nói:" Biết là cô cô thương xót đám nô tài chúng ta mà."

Ta bước ra cửa trước, Cao Vô Dung vội chạy vài bước, nhạt lên đèn lồng trên mặt đất, đi trước dẫn đường, tới cửa phòng ta, khẽ nói:" Vạn tuế gia ở bên trong ạ!" Nóng rồi nghiêng người đứng im ở một bên.

Ta lẳng lặng đứng một lát mới đẩy cửa bước vào. Mặc một chiếc áo ngủ, nằm nghiêng trên giường đọc sách, Dận Chân đặt sách xuống nhìn ta. Chúng ta nhìn nhau một lát, ta chỉ thấy khoé mắt cay cay, vội vàng đưa

tay lên gạt đi. Hắn đi đến trước mặt ta, giang tay ôm lấy ta, ta gỡ tay hắn ra rồi đi đến ngồi xuống bên giường.

Dận Chân trở về giường ngồi cùng ta , "Vậy mà nói không giận?" Ta nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào bức tranh phong cảnh trên bình phong nói:" Thập Tam gia lại bán đứng ta!" Dận Chân khẽ cười nói:" Hắn ở giữa chúng ta cũng rất khổ sở, không phải ta cũng bị hắn bán sao?" nói rồi ôm ta, đầu dựa vào vai ta rồi khẽ nói bên tai:" Cho dù có giận, nhiều ngày như thế cũng nên hết rồi chứ?"

Ta giãy vài cái, chưa thoát ra, nhớ đến lời Thập Tam cảm thán" Vì sao các ngươi không thoải mái mà ở bên nhau?", oán khí cũng tan dần, chỉ còn đau thương ở lại. Dận Chân thấy ta để mặc hắn ôm, không nói không động, hỏi:" Vẫn còn giận sao chứ?" Ta nói:" Là ta giận hay là chàng giận đây? Chàng mới là người không nói chuyện với ta trước, gặp hay không gặp cũng thế còn gì."

Dận Chân im lặng nói:" Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa." Ta yên lặng không nói, thân thể lại từ từ dựa vào lòng hắn. Hắn cười cúi đầu hôn ta, ta vô thức nghiêng mặt tránh ra. Hắn sửng sốt, rồi đứng dậy, khẽ xoa nhẹ mặt ta nói:" Trong lòng vẫn cứ không thoải mái" Ta ngồi dậy từ trong lòng hắn, tiện tay cầm chiếc gối, xoay người nằm xuống nhắm mắt muốn ngủ.

Dận Chân thay ta cởi giày, lại cầm tấm chăn đắp lên, nói:" Hiện tại trời vẫn lạnh, lại chỉ mặc như vậy mà ngủ, cẩn thận cảm lạnh đó! Một đám ý nghĩ của nàng nếu nghĩ thêm cho thân thể của mình nhiều hơn một chút, cũng sẽ không cần ta phải lo lắng thêm thế này." Nói xong, thổi tắt đèn, đẩy ta dịch sang một chút, để hắn chiếm được một góc gối của ta, hắn cũng nằm xuống theo.

Hai người im lặng nằm, hắn ôm lấy ta, vừa lần cởi khuy áo, vừa nói:"Không nhớ ta sao? Ta thì vẫn luôn nhớ nàng!" Ta đẩy tay hắn ra, nói:" Muốn thì đi tìm…." Trong lòng cảm thấy khó chịu, xê dịch người ra, tách xa khỏi hắn một chút, cũng không cần gối đầu, lẳng lặng nằm không. Trong bóng tối, tất cả vui cười miễn cưỡng cười mọi ngày liền dỡ xuống, từng giọt từng giọtn nước mặt cứ thế rơi xuống.

Dận Chân ôm mạnh ta về đặt vào gối, lại thay ta lau nước mắt. Ta ôm hắn, nức nở khóc lớn hơn. Hắn để ta khóc một lát rồi mới dỗ :" Được rồi, khóc nữa sẽ không tốt cho cơ thể đâu." Nước mắt ta vẫn không ngừng rơi. Hắn than thở: "Nhược nhi ngoan, Hi nhi ngoan, nghe lời nhé, đừng khóc nữa."

Hắn thấy ta vẫn cứ rơi lệ, bất đắc dĩ nói:" Ta lần đầu tiên dỗ người, nhưng hình như càng dỗ càng làm người ta đau lòng rồi. Thế này đi! Nếu như nàng không khóc nữa, ta sẽ làm chuyện mấy lần nàng yêu cầu nhưng ta vẫn chưa đáp ứng được không." Ta nghẹn ngào nói:" Ai cần chứ?"

Hắn im lặng một hồii, lấy giọng rồi khẽ hát lên:

Tên là Chính Tắc, tự là Linh Quân.

Trong ta đã mười phần lộng lẫy,

Chải chuốt càng thêm nẩy xinh tươi.

Sói ngàn nhài bãi khoác ngoài,

Tết lan thu lại làm đai đeo thường.

Sợ chẳng kịp ta càng mê mải,

Tuổi xanh nào có đợi gì ai.

Mộc lan sớm cắt trên đồi,

Đông thanh chiều hái bên ngoài bến sông.

Ngày tháng vút đi không trở lại,

Vừa xuân qua đã lại thu sang.

Đoái trông cỏ áy cây vàng,

Sợ con người đẹp muộn màng lỡ duyên!

Tuổi đang trẻ nết quen càn rỡ,

Thế mà không đổi sửa cho đành.

Ngựa hay cưỡi lấy, đi nhanh,

Lại đây ta chỉ cho mình đường quang. [2]

Ta ngừng khóc, đầu dán vào dưới cằm hắn, chăm chú nghe.

Hắn bỗng ngưng lại, ta hỏi:" Sao không hát nữa vậy?" Tắn bèn hỏi:" Ta hát nghe được chứ?" Ta mỉm cười không nói:" Hắn đẩy nhẹ một cái hỏi:" Mau nói thật đi." Ta chống đầu " Sau này nếu như chàng căm hận đại thần nào, nhất thời không tìm được cách trị hắn, có thể gọi hắn tới để nghe chàng hát cũng được." Hắn ngây ra một lúc, khẽ nhéo vào vai ta, cười vang:" Một chút thể diện cũng không cho ta, Ta thấy nàng chăm chú còn tưởng rằng lâu không hát, so với trước đây đã tốt hơn nhiều rồi! Nếu không hay, sao nàng lại không che lỗ tai, thậm chí còn chăm chú đến thế chứ?" Ta chậm rãi nói:"*Đời người khổ kể làm sao xiết! Đành than dài gạt vết lệ hoen. Hám vui bọn chúng không biết sợ, Đường tối tăm hiểm trở xiết bao. Xe loan e lúc đổ nhào, Phải rằng ta sợ thiệt vào đến thân*!"

Nhớ đến hắn gần đây vừa mới ban chỉ huỷ bỏ tiện tịch. Tiện tịch chính là "dân đen" không thuộc loại sĩ nông công thương, đời đời truyền lại, không được cải biến. Bọn họ không thể đi học thi cử, cũng không thể có chức tước. Chủ yếu có dân không nghề nghiệp ở Chiết Glang, kỹ nữ ở Thiểm Tây, kỹ nữ ở Bắc Kinh, dân thuyền chài ở Quảng Đông. Dân không nghề nghiệp ở Thiệu Hưng, truyền rằng là đời sau của tội nhân đời Tống Nguyên. Đàn ông thì bắt ếch nhái , bán nước, đàn bà làm mai mối, bán ngọc, còn cả mại dâm, ai cũng đều làm việc rẻ mạt. Kỹ nữ thiểm tây là Minh Yến vương Chu Lệ khởi binh lật đổ chính quyền của cháu Kiến Văn đế sau đó đem vợ con của quan viên kiên trì ủng hộ Kiến Văn đế phạt nhập giáo phường, làm kỹ nữ cho quan lại, mại dâm, chúc rượu, chịu đủ hà hiếp. Người hầu , đầy tớ ở An Huy so với kỹ nữ, dân không nghề càng thêm bi thảm. Nếu như trong thôn có hai họ, tất cả họ này đều là người hầu , đầy tớ, của họ kia, giống như nô lệ, chỉ cần có điểm không vừa lòng, người người đều có thể đánh chửi. Vùng duyên hải ven sông ở Quảng Đông có các hộ dân thuyền chài, lấy thuyền làm nhà, bắt cá làm nghiệp, sinh hoạt phiêu bạt bất định, không được lên bờ ở lại. Số phận bi thảm của con cháu sau này của những người này ở trong tay Dận Chân đã có hồi kết, hắn huỷ bỏ tiện tịch, cho làm dân thường, đem những người đã từng là "dân đen" này trở thành những hộ dân bình thường. Truyền thống ác độc mấy trăm năm truyền lại ở trong tay hắn nay đã thành một dấu chấm hết

:"Đời người khổ kể làm sao xiết! Đành than dài gạt vết lệ hoen." Từ góc nhìn của Hoàng đế mà nói, Dận Chân tuyệt đối là một người quan tâm đến khó khăn của dân chúng, thực sự là một vị hoàng đế tốt làm việc vì trăm họ!

Trong bóng tối, chỉ nhìn thấy đôi mắt hắn đang chăm chăm nhìn ta, sau một lúc lâu hắn nói:" Nàng không phải không thích đọc những thứ "hề, hồ, chi" này sao? Sao lại đi học thuộc thứ khó hiểu như "Ly tao" chứ?" Ta nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:" Chàng thích mộc lan như vậy, tặng trâm, hoa tai đều dũa thành hình mộc lan, ta còn khó hiểu tại sao chàng sao lại thích mộc lanđến thế nha?" Hắn hỏi:" Học thuộc lúc nào thế?" Ta bĩu môi cười nói:" Không nói cho chàng! Nói cho chàng, chàng sẽ lại đắc ý cho xem."

---

1 Đăng Sơn - Lý Thiệp
Chung nhật hôn hôn túy mộng gian
Hốt văn xuân tận cưỡng đăng sơn
Nhân qua trúc viện phùng tăng thoại
Hựu đắc phù sinh bán nhật gian
Dịch nghĩa
Lên núi
cả ngày mơ màng trong cơn say
chợt nghe người ta nói xuân tàn, ta gượng lên núi
nhân lúc đi ngang viện trúc, gặp sư đứng lại chuyện trò
thế là ta lại được nửa ngày an nhàn trong kiếp ngắn ngủi này

2 Trích Ly Tao – Khuất Nguyên, đoạn trênđều phần dịch thơ của Nhượng Tống
….Danh dư viết Chính Tắc hề,
Tự dư viết Linh Quân

Phân ngô ký hữu thử nội mỹ hề,
Hựu trùng chi dĩ tu năng.
Hỗ giang ly dữ tịch chi hề,
Nhẫn thu lan dĩ vi bội.
Cốt dư nhược tương bất cập hề,
Khủng niên tuế chi bất ngô dữ.
Triệu khiên tì chi Mộc lan hề,
Tịch lãm châu chi túc mụ.
Nhật nguyệt hốt kỳ bất yêm hề,
Xuân dữ thu kỳ đại tự.
Duy thảo mộc chi linh lạc hề,
Khủng mỹ nhân chi trì mộ.
Bất phủ tráng nhi khí uế hề,
Hà bất cải hồ thử độ?
Thừa kỳ ký dĩ trì sính hề,….

Hắn cầm lấy tay ta khẽ hôn, nắm chặt nói:" Ta biết nàng sẽ hiểu mà." Hai người lặng yên nhìn nhau, chút tình cảm mềm yếu lại dâng lên trong lòng, chậm rãi cúi đầu vô cùng dịu dàng hôn lên môi hắn. quấn quýt lấy nhau, triền miên không rời . Hắn khẽ kêu với giọng vui sướng , muốn xoay người đặt ta xuống, ta dán người vào hắn, đè lại, khẽ cắn vành tai hắn nói:" lần này để ta!" Nói rồi ,nhẹ nhàng giúp hắn cởi quần áo, khẽ hôn nhẹ dọc theo cổ xuống phía dưới, bàn tay chậm rãi chuyển tới bên dưới của hắn, cơ thể hắn căng thẳng, thì thào nói."Nhược Hi , có nàng là may mắn của ta, ông trời đối với ta thật tốt."

…

Lúc ta bưng trà đi vào, Dận Chân cùng Thập Tam đang xem bản đồ. Thập Tam nhìn thấy là ta, liếc mắt nhìn sang Dận Chân đang cúi đầu ngắm bản đồ, rồi nhìn ta cười cười. Ta trừng mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng đặt trà lên trên bàn.

Dận Chận thuận tay nhấc cốc trà lên, ngẩng đầu định nói với Thập Tam, nhìn thấy ta, mỉm cười, vừa dõi mắt nhìn ta vừa nhấp trà. Chuyện hôm qua chợt hiện ra trong đầu, mặt ta đỏ ửng, tránh khỏi tầm nhìn của hắn, mang trà đặt trước mặt Thập Tam.

Dận Chân đặt tách trà xuống, vừa xoa vai phải vừa nói:" Nói đi nói lại vẫn là bạc, các chuyện khác đều có thể tạm ngừng lại một thời gian, chuyện lương thảo thì tuyệt đối không thể trì hoãn." Thập Tam gật đầu nói vâng, nhìn vai phải của Dận Chân nói:" Thần đệ thấy hôm nay hoàng huynh lâm triều vẫn cứ xoa vai mãi, chẳng lẽ là không khoẻ sao?"

Ta đang muốn xoay người đi ra ngoài, nghe được Thập Tam nói, vội vàng dừng bước chân. Dận Chân phớt lờ nói:" Không có gì." Thập Tam nói:" Cứ để cho thái y tới xem một chút đi!" Dận Chân khẽ liếc ta nói:" Không cần đâu." Thập Tam nhìn về phía ta, ta nói:" Cứ phải kiểm tra một chút xem sao! Còn có rất nhiều tấu chương đang chờ phê chuẩn mà. Trị sớm mới không để lỡ việc." Nói xong không đợi hắn đồng ý,liền bước nhanh ra, sai Cao Vô Dung đứng bên ngoài đi truyền thái y.

Dận Chân kêu một tiếng "Nhược Hi" chưa kịp ngăn cản, có chút cười nhạo rồi lắc đầu. Ta nhất thời không rõ hắn tại sao lại có ý đùa cợt, khó hiểu nhìn hắn. Hắn cũng không để ý đến nữa, nghiêng đầu nói với Thập Tam nên phái ai đi áp tải lương thảo, tình hình thời tiết có thể xảy ra trên đường đi.

Bởi vì muốn nghe thái y nói có việc gì không, nên vẫn đứng nguyên như cũ không động. Không đến một lúc, thái y vội vã chạy đến. Dận Chân như muốn cười, liếc mắt nhìn ta, nói:" Nếu đã tới thì truyền vào đi!"

Thái y xem xét kỹ càng một hồi, khom người trả lời:" Không có việc gì ạ, dán vài miếng thuốc cao là sẽ đỡ dần thôi. Có vẻ như lúc Hoàng thượng ngủ, tư thế không thích hợp, vai bị đè không hề cử động khá lâu." Ta đứng ở bên nghe ngóng mặt thoáng chốc đã nóng bừng, cả đêm qua đều là gối lên tay hắn để ngủ. Dận Chân cười cười nhìn ta, nhẹ giọng cho thái y lui ra. Thập Tam thấy vẻ mặt ta, lập tức hiểu ta, sắc mặt lập tức có phần xấu hổ, rồi lại mỉm cười, vội vàng nâng chung trà lên, ngồi ngay ngắn cúi đầu phẩm trà.

Ta nhún người cúi đầu bước nhanh ra. "Cẩn thận" Tiếng Dận Chân vừa vàng lên, người ta đã va vào bình hoa trên giá gỗ, cái giá thoáng rung chuyển, chiếc bình rơi xuống đất vỡ tan, Phần lớn nước trong bình cùng với hoa trút hết lên người ta.

Dận Chân thấy vẻ mặt ta xấu hổ, quần áo ẩm ướt, trên mặt còn có vài cánh hoa đọng lại, chống đầu cười vang. Thập Tam cố nhịn một lúc, nhưng rồi cũng cười to lên. Ta vừa thẹn vừa giận lườm bọn họ, vội vã chạy ra bên ngoài, Rồi lại xô phải Cao Vô Dung đang đứng bên ngoài cửa ngóng vào khi vừa nghe thấy tiếng bình hoa rơi vỡ. Cao Vô Dung giật mình, vội vàng quỳ xuống dập đầu, ta chẳng buồn để ý, chạy nhanh ra khỏi đó. Phía sau lại vang lên một trận cười lớn.

…

Tuy rằng Tây Bắc có chiến sự, nhưng bởi vì vẫn có tin chiến thắng liên tiếp báo về, hơn nữa đây là năm đầu tiên chính thức chúc mừng năm mới sau khi Dận Chân lên ngôi, cho nên trong cung nơi nơi hoan hỉ, chuẩn bị chúc mừng Ung Chính năm thứ hai sắp đến.

Ta kéo chặt chiếc áo choàng gấm, vừa nói vừa khoa tay múa chân dạy Thừa Hoan đắp người tuyết. Phía

sau có người kêu lên:" Nhược Hi!" Ta nghe tiếng nói xa lạ, bèn quay đầu nhìn lại. Rất nhiều năm chưa từng gặp qua nàng ấy – Thập phúc tấn, mặc một chiếc áo choàng đỏ thẫm đứng ở phía sau. Thừa Hoan tiến lên thỉnh an, nàng cho Thừa Hoan đứng lên, nhìn ta mỉm cười nói:" Thật là ngươi à! Đã nhiều năm rồi không gặp ngươi."

Ta ngây người một hồi mới nói:" Ừ. Ngươi khoẻ không?" Nàng gật đầu nói:" Tất cả đều khoẻ." Ta nhìn Thừa Hoan nói:" Nếu con không sợ lạnh thì cứ chơi một mình một lúc nữa nhé, nếu lạnh thì đi về trước đi. Cô cô sẽ về muộn một chút." Thừa Hoan gật đầu,

Ta đi tới bên cạnh Thập phúc tấn, hai người đạp tuyết chậm rãi bước đi. Nàng nói:" Ngươi hôm nay dường như càng gầy phải không." Ta nói :" Kỳ thực trước đây cũng gầy, nhưng ngươi không thấy thôi, giờ tuổi cũng đã lớn, tuy trông có vẻ tiều tuỵ nhưng thực ra vẫn rất khoẻ." Thập phúc tấn lắc đầu nói:" Ta không phải có ý này. Bảy tám năm không gặp, vừa rồi đứng trong tuyết ta vừa thấy ngươi ,nhưng không dám lên tiếng, sợ ngươi sẽ tựa như tuyết tan vào hư không. Đẹp thì đẹp, nhưng quá lạnh lẽo." Ta nói:" Có lẽ bởi vì chiếc áo choàng hôm nay, màu quá lạnh nên cảm giác thế chăng."

Thập phúc tấn nhìn áo choàng của ta nói:" Màu sắc là vốn có rồi. Càng là trời tuyết, mới càng phải mặc màu sắc đậm một chút." Ta im lặng một lúc mới hỏi:" Thập gia ở Mông Cổ có khoẻ không?" Thập phúc tấn liếc mắt nhìn ta nói:" Ngươi không biết sao? Gia hiện tại ở Trương gia khẩu." Ta vui mừng hỏi:" Thật sao? Vậy là không phải có thể được sum họp vào năm mới rồi sao?"

Thập phúc tấn nhìn kỹ sắc mặt ta, tựa như đang kiểm tra xem ta đang nói thật hay đùa, sau một lúc mới hờ hững nói:" Có lẽ thế." Ta thấy vẻ mặt nàng có dấu chút thê lương, trong lòng bỗng thấy bất an, bình tĩnh hỏi:" Có chuyện gì xảy ra à?"

Thập phúc tấn đáp:"Không có gì." Ta dừng bước, đứng che phía trước nàng :" Nói cho ta biết đi!" Thập phúc tấn nói:" Nhược Hi, ngươi nếu đã cái gì cũng không biết, vậy thì vĩnh viễn cũng không cần phải biết làm gì. Vì sao vừa không muốn đối mặt với hiện thực, vừa không thể quên đi quá khứ?" Ta bọc lại áo choàng nói:" Có phải rất buồn cười hay không?" Thập phúc tấn lắc đầu, nắm tay ta bước vào trong đình ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm vào mặt đất một hồi lâu mới nói:"Mấy ngày trước gia từ Đà la miếu ở biên ngoại ngồi xe đi đến Trương Gia Khẩu, Hoàng thượng hạ chỉ cho quan Tổng binh Hứa Quốc Qúê " Không cần để ý đến thân phận của hắn, đám thuộc hạ bên dưới ít người có năng lực, trao đổi với dân chúng nhất định sẽ có tranh chấp, ngươi vừa gây khó dễ, vừa dâng tấu bẩm báo, nhất định tìm ra vài chuyện, không thể để cho một chút thể diện."

Ta yên lặng nhìn chăm chăm vào trời tuyết trắng xoá, vẫn cho rằng mọi thứ có lẽ sẽ không phát triển như lịch sử mà ta vẫn biết, vẫn cho rằng Ung Chính năm thứ tư đau khổ mới thực sự đến, vẫn cho rằng còn có thể tranh thủ được vài năm vui vẻ, tự dỗ mình rằng vẫn còn rất xa xôi. Vì sao tất cả không phải thế chứ? "Thập gia hôm nay vẫn ở Trương Gia Khẩu sao?"

Thập phúc tấn gật đầu, đứng dậy đi tới bên cạnh cột đình, ngắm Tử Cẩm thành trang nghiêm trong tuyết, buồn bã nói:" Mấy ngày nay nước mắt ta vẫn không ngừng rơi, đầu tháng Hoàng thượng thu hồi tước An thân vương. Hoàng thượng đã nói, ông ngoại lúc còn sống thì " mưu mô bất chính " , " ỷ thế trưởng bối , từng xúc phạm tiên hoàng" lại khiển trách các cậu ta " đấu đá lẫn nhau, buông thả dựa dẫm. " Hạ chỉ " Tước hiệu An thân Vương không cho phép kế tục, thuộc hạ đầy tớ đã nhận, đều thu về, chia cho Liêm thân vương, Di thân vương." nhưng vừa mới hạ chỉ vài ngày, lại tìm ra lỗi của Bát gia, đem đầy tớ ban cho Bát gia thu hồi, đưa cho Thập Tam gia."

"Tỷ Tỷ cũng Bát gia bây giờ hơi một chút sẽ làm ra việc sai. Mọi việc đều có thể tìm được chỗ không phải. Tháng trước Phó đô thống Kỳ Nhĩ Tát tấu rằng tang sự của người Mãn châu chưa từng làm xa hoa lãng phí. Hoàng thượng lại trách cứ Bát gia. Nói là " Ngày trước Liêm thân vương Duẫn tự làm tang ma cho mẫu phi, gia tăng nghi thức tế lễ , đốt đồ đạc cúng bằng ngọc trai,, vàng bạc, tận diệt sản nghiệp, làm người khác trợ giúp nửa năm trời," Quở trách bát gia " Làm việc chuyên môn giả dối , không tẫn hiếu với cha mẹ lúc còn sống, còn muốn mượn cớ cha mẹ qua đời để che đậy ." Lương phi nương nương đã qua đời bao lâu rồi chứ? Tròn mười hai năm, đều bị lôi ra để trách mắng."

Ta đi tới bên nàng, cầm tay nàng, nàng quay về cầm tay ta nói:" Hôm qua ta thấy bực bội, chạy đi tìm tỷ tỷ. Tỷ tỷ còn mắng ta một trận, hôm nay ta đã nghĩ thông rồi. Tỷ tỷ nói:" Từ xưa thắng làm vua thua làm giặc, sao phải oán hận?" còn nói chúng ta đã sinh ra ở gia đình đế vương, thường ngày hưởng thụ tôn sùng mà người thường khổng thể có được, nay tự nhiên cũng sẽ phải chịu những đau khổ mà người thường không phải nhận. Thay vì khóc sướt mướt qua ngày, sao không thoải mái đón nhận, được một ngày vui vẻ một ngày. Sau cùng nếu thực sự là " Một thân này đến cuối, khó tránh được một ngày", bị giam cầm thì sẽ cùng

gia chịu giam cầm, bị chém đầu vậy thì cùng nhau đi lên đoạn đầu đài, đời này tranh đoạt cũng đã tranh đoạt rồi, cười cũng đã cười rồi, còn có gì phải hối tiếc chứ?"

Khoé mắt cay cay, nước mắt suýt nữa lăn xuống, vội vàng nén lại," Không rời không bỏ, bên nhau trọn đời, Bát gia, thập gia có các ngươi làm bạn, là may mắn trong cuộc đời này." Thập phúc tấn nhìn về phía xa, tâm tình ngẩn ngơ, dịu dàng mỉm cười nói:" Không, có thể gả cho chàng, là may mắn của ta." Ta nghiêng đầu nhìn sang một bên, lão thập à lão thập, có người vợ như vậy, sau này cho dù có bao gian nan, cũng sẽ có người nắm tay cùng bước.

Hai người đứng bên nhau, dõi mắt nhìn vào trời đất hư không, Cao Vô Dung từ xa đang chạy vội đến. Thập phúc tấn nghiêng đầu khẽ nói:" Không yên tâm như thế sao? Chạy vội đến như vậy, Quả đúng như lời tỷ tỷ nói! Người khác đều nói Hoàng Thượng mặc dù giữ ngươi ở bên, nhưng cũng không ban cho phong hào, lại cách chức của a mã đệ đệ ngươi, đối xử với ngươi cũng không quá quan tâm, nhưng tỷ tỷ lại nói người mà Hoàng thượng coi trọng nhất là ngươi, thế nên càng căng thẳng, càng thêm cẩn thận, e sợ làm tổn thương đến ngươi."

Cao Vô Dung cúi người thỉnh an Thập phúc tấn, Thập phúc tấn cho hắn đứng dậy rồi quay về phía ta gật đầu, xoay người bước đi. Ta đứng nhìn mãi cho tới khi bóng dáng đỏ tươi xinh đẹp đó dần xa trong màn tuyết. Cao Vô Dung khẽ gọi:" Cô cô" Ta quay người cất bước đi, Cao Vô Dung vội vàng đi theo phía sau.

Lúc đi vào, Dận Chân đang cúi đầu phê tấu chương, nghe tiếng động, không có bất cứ phản ứng gì, vẫn cầm bút tốc ký. Ta đứng yên nhìn hắn, hắn phê tấu chương trong tay xong, lật tìm từ trong một đám tấu chương ra một bản ném ở trên bàn nói:" Tự xem đi!" nói xong cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Ta đi qua cầm lấy sổ con trên bàn, Hứa Quốc Quế tấu rằng :"Lính Bát Kỳ của Đôn Quận vương Duẫn Thị Ngã là Trang Nhi, Vương Quốc Tân quấy rối dân bản địa,trêu ghẹo phụ nữ, vũ nhục đánh lại quan binh, đã giam lại canh giữ." Ở giữa còn tỉ mỉ tấu thêm các hành vi xấu xa, Dận Chân phê bằng mực đỏ :" Rất tốt, như thế mới là làm tròn chức trách."

Ta đặt tấu chương xuống, im lặng hồi lâu mới nói: "Chàng đã quyết tâm đối phó bọn họ. Từ từ làm thế lực của bọn họ tan rã, cài người thăm dò bọn họ, từng chút bức bách bọn họ. Trước kia bọn họ chưa từng gặp qua chuyện như vậy, đường đường hoàng thất tôn quý, nhưng nay lại bị kẻ nào cũng có thể dâng tấu, một quan lại địa phương cũng dám lên mặt . Lỗ mãng kích động như Thập gia kiểu gì cũng sẽ không chịu được chuyện này, dẫn tới không kìm chế được hành động; Cương quyết như Cửu gia cũng khẳng định không cam lòng để mặc cho người khác định đoạt, ngươi càng ép, hắn càng nghĩ trăm mưu nghìn kế để phản kháng, thế nên càng tìm được lỗi sai để trách phạt; lúc này Bát gia dù cho có thận trọng bao nhiêu, cũng đều đã vô dụng, bởi vì bất cứ sai lầm nào của hai vị đệ đệ này đều là do hắn xui khiến, là lỗi của hắn."

Dận Chân buông bút xuống nhìn ta, ta nói: "Bát gia đã sớm buông tha vọng tưởng với ngôi vị hoàng đế, vì sao chàng không thể buông tha hắn?" Dận Chân nói: "Hắn buông tha là bởi vì năm đó hắn không thể không buông tha. Hôm nay ở bên ngoài có Nga giương giương mắt hổ, Tây Bắc có Chuẩn Cát Nhĩ, đến nay chiến sự vẫn không ngừng, bên trong có Đài Loan,khởi nghĩa mặc dù đã được bình định, nhưng dư âm vẫn còn đó, các thế lực phản Thanh của người Hán cũng rục rịch ngóc đầu dậy, quan lại trong triều rối loạn, tham ô vơ vét của cải đã thành phong trào."

"Trẫm vừa mới đăng cơ, tháng một năm nay liền ban ra mười một đạo chỉ dụ, khuyên bảo quan viên văn võ các cấp: không được lén lút hối lộ, mọi cách vơ vét tài sản, quan không nghiêm khiến dân chịu khổ. Tháng hai lệnh đem các quan viên làm thâm hụt thuế ruộng lập tức cách chức truy thu tang vật, không được tiếp tục giữ lại. Tháng ba lệnh cho các tỉnh đốc, phủ báo cáo tính danh của các thương nhân với các bộ, cấm chỉ quan viên khi đi công vụ dung túng cho thuộc hạ yêu sách địa phương. Kho của hộ bộ thiếu hụt hơn hai trăm năm mươi vạn lượng bạc, lệnh cho các quan viên đã từng quản lý bổ sung, các quan lại bị cách chức xét nhà tới hơn mười người, có rất nhiều người là quan tam phẩm trở nên. Chính bởi một chút xử trí này, trong triều trên dưới đã có rất nhiều người bất mãn với trẫm, đều ngầm trông cậy vào tài cán của "Bát gia đảng" năm đó vì bọn họ ra mặt. Nếu trẫm không thường xuyên rung cây doạ khỉ, những thế lực phản đối này gắn kết lại một chỗ, loạn trong giặc ngoài tụ lại ,giang sơn Đại Thanh có thể chịu được sao."

Ta nhìn hắn, lắc đầu nói: "Chàng nói đều có lý, nhưng có thật chỉ là rung cây doạ khỉ thôi sao?"

Hắn cúi đầu im lặng rồi kéo tay của ta nói: "Thập Tam đệ bị giam cầm mười năm, đó là mười năm trời tươi đẹp của một chàng trai đó! Việc này tạm thời không nói đến , nàng hãy nhìn thân thể bây giờ của đệ ấy xem ? Khí trời chuyển lạnh liền ho khan không ngừng, các đốt ngón tay cũng bị phong thấp hành hạ. Cách dăm ba bữa lại phải phải uống thuốc."

"Còn nàng? Ngày ngày thuốc không rời người, trời lạnh nếu không lưu ý đầu gối liền đau đớn nửa bước khó đi. Nhìn lại tay nàng xem, năm đó bàn tay trắng nõn mềm mại, giờ đây đầy vết chai sần, mỗi lần ta nắm tay nàng liền cảm thấy đau lòng, hận chính mình bất lực, để cho nàng chịu nhiều khổ cực như vậy. Tất cả những thứ này nếu không có lão Bát, có thể xảy ra sao? Nàng một mực nhớ đến hắn là tỷ phu của nàng, nhưng hắn đối xử với nàng như thế nào chứ? Thái y nói: "chỉ có thể kéo dài thêm mười năm không hơn", nàng năm nay đã bao nhiêu rồi, ba mươi hai tuổi. Nếu không có hắn, thân thể của nàng làm sao lại đến mức như bây giờ? Nhược Hi, nàng có biết khi nghe thái y nói thế nỗi hận trong lòng ta nhiều đến mức nào không? Mỗi giây mỗi phút e rằng đều là hận."

Ta nắm tay hắn cầu khẩn nói: "Việc này chỉ là vấn đề lập trường, không phải là lỗi của hắn. Ta không oán hận, ta nghĩ Thập Tam gia cũng sẽ không oán hận. Nếu mỗi người chúng ta đều không so đo, chàng cũng không cần tính toán được không?"

Hắn nhìn ta nói: "Nhược Hi, ta không muốn nàng quan tâm những việc này, nhưng bọn họ lại muốn lôi kéo nàng vào. Nàng thương tiếc bọn họ, nhưng phúc tấn của lão Thập có chút nào lo lắng tới thân thể của nàng?"

Ta nắm tay của hắn áp vào má nói: "Nàng ấy cũng đã hết cách rồi." Dận Chân trầm mặc nói: "Chuyện trong triều khó nói trước, ta chỉ có thể đáp ứng nàng không thương tổn đến tính mệnh của bọn họ thôi."

Ta thầm thở ra, mơ hồ nảy sinh một cảm giác hy vọng, cảm giác được lịch sử có thể có chút thay đổi, ít nhất không cần tàn khốc như thế, nhìn hắn cảm kích nói: "Đa tạ."

Dận Chân có vẻ mỏi mệt nói: "Ta còn muốn phê duyệt tấu chương, nàng có thể ở đây với ta không?" Ta gật đầu, kéo ghế ngồi vào kế bên.

Mấy ngày nay trời nắng đẹp , tuyết đã sớm tan đi, ta thích nhất ở giữa buổi trưa tản bộ dưới ánh mặt trời, có thể cảm nhận được cái lạnh trong lòng đều bị sự ấm áp của nắng trời làm tan biến.

Cứ lang thang bước đi, lúc vô ý phát giác cảnh trí chung quanh rất quen thuộc, ngắm nhìn hành lang nơi mái hiên gần đó trong lòng bỗng có cảm giác khó tả. Đứng yên một lúc lâu, từ từ đi lại.

Còn chưa tới trước cửa viện, đã nghe thấy tiếng giặt giũ quần áo bên trong. Ta thoáng do dự, cuối cùng cũng bước vào cửa viện. Trong sân một nhóm cô gái đang giặt quần áo lục tục ngẩng đầu nhìn ta, sắc mặt phức tạp, có kinh dị, có cực kỳ hâm mộ, có ghen ghét, có sợ hãi. Đột nhiên tất cả như bừng tỉnh, mỗi người vội vàng đứng lên thỉnh an: "Cô cô cát tường!" .

Trong lòng có chút hối hận vì đã bước vào, nhưng nếu đã tới, cũng không thể lập tức bỏ đi, cười nói: "Các ngươi không cần đa lễ, đều đứng dậy đi!"

Mọi người đứng lên, cùng yên lặng, trong viện người tuy nhiều, lại yên tĩnh không chút tiếng động. Quan sát một vòng xung quanh, tất cả đều vẫn như vậy, trên mặt đất là những thùng chất cao quần áo, áo quần cũng tràn đầy trên cả dây phơi .

Nhìn sắc mặt cẩn trọng cùng e ngại, không ai dám nói, ta tìm cách hỏi han: "Trương công công đâu?" Hai người sắc mặt trắng nhợt, sau một lúc lâu ngập ngừng nói: "Đã xuất cung rồi ạ."

Thái giám không như cung nữ, nếu không có sai lầm gì lớn đều là ở trong cung cả đời, đến khi lớn tuổi mới có thể xuất cung dưỡng lão. Xuất cung sớm như thế,nếu bên người không có tiền bạc, người chung quanh sẽ xem thường những người không ra nam chẳng phải nữ như bọn họ, cuộc sống khẳng định sẽ rất quẫn bách chán nản. Nghĩ đến liền hoảng hốt,có ý hỏi tiếp, nhưng nhìn vẻ mặt sợ hãi của các nàng, dù không muốn cũng đành cố nén một đống suy nghĩ trong lòng, tùy ý nói: "Không quấy rầy các ngươi làm việc , sau này rãnh rỗi sẽ trở lại thăm các ngươi." Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng đã tự nhủ rằng đây là lần cuối cùng bước chân vào sân này. Ta đã không thuộc về nơi này, trở lại chỉ khiến cho các nàng không thoải mái mà thôi.

Sau khi trở về phòng tuy rằng không muốn suy nghĩ nữa, nhưng vẫn luôn mơ hồ không yên, suy nghĩ một lúc, quyết định đi tìm Vương Hỉ. Vừa tới bên ngoài phòng hắn, nghe được bên trong loáng thoáng có tiếng khóc. Lắng nghe một hồi, vội vàng gõ cửa. Tiếng khóc tức thì tắt hẳn, sau một lúc lâu Vương Hỉ mới mở cửa.

Ta hỏi: "Ngươi khóc cái gì?"

Vương Hỉ liền cười nói: "Tỷ tỷ sợ là nghe lầm, không có ai khóc cả." Ta gật đầu, đẩy hắn ra bước vào phòng. Trong phòng ở trên bàn có bày mấy đĩa trái cây cùng điểm tâm, mặc dù không nhìn thấy bát hương,nhưng mùi hương vẫn còn phảng phất.

Ta tỉ mỉ quan sát đồ cúng trên bàn, hỏi: "Ngươi đang cúng ai thế?"

Vương Hỉ nói: "Có ai đâu, chỉ là tuỳ ý bày mấy đĩa trái cây bánh ngọt ra mà thôi."

Ta nghiêng đầu nhìn hắn không nói. Hắn cúi đầu nhìn đất, nói: "Là cúng người ấy, hôm nay là ngày giỗ của người ấy."

Nước mắt Vương Hỉ chầm chậm rơi xuống. Ta nhìn hắn không ngừng rơi lệ, chút hi vọng còn sót lại trong đầu cũng tan theo, chỉ còn bi thương dâng đầy trong lòng, nước mắt cũng theo nhau rơi xuống. Ta tựa vào bàn khóc hồi lâu, cố nén bi thương, nói: "Đem bát hương bày ra đây đi! Cho ta được thắp hương cho Am đạt một lần !"

Vương Hỉ cầm một lư hương bằng cỡ nắm tay đi ra. Ta vừa thấy bát hương này, nước mắt vừa mới cố gắng kìm nén lại lăn xuống. Vương Hỉ khóc ròng nói: "Đều là ta không phải, sư phó ngày xưa đối xử với ta như con ruột của người, vậy mà ta ngay cả ngày giỗ của sư phó cũng không dám công khai cúng giỗ, đến bát hương cũng không dám dùng. Chỉ có thể dùng thứ ngày thường đuổi muỗi thay thế."

Ta vừa khóc vừa châm hương, vái ba cái trước bàn, lại tiếp tục khóc một hồi. Vương Hỉ quỳ một bên cũng chỉ biết rơi lệ.

Ta hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vương Hỉ cúi đầu gạt lệ, không nói một lời. Ta nói: "Chuyện đã tới hôm nay, còn có cái gì mà phải giấu diếm nữa? Mười ba tuổi ta đã vào cung, sinh hoạt bên người Lý am đạt, Am đạt luôn đối xử tốt với ta, đến lúc cuối cũng vẫn còn tìm cách để ta có thể quay lại bên thánh tổ gia. Vậy mà ta cái gì cũng không biết, ngươi làm như thế ta có thể thấy thanh thản hay sao?"

Vương Hỉ lẳng lặng ngẩn người, đột nhiên hạ quyết tâm, gạt nước mắt, bước tới mở cửa nhìn ra ngoài thăm dò một chút, rồi trở lại bên cạnh ta, cúi đầu nói vào tai ta: "Sư phó mất vào ngày này năm ngoái."

Ta nói: "Đó là chuyện lúc Ung Chính tháng một năm đầu,ước chừng cách thánh tổ gia băng hà mới hơn một tháng. Ta nghe Ngọc Đàn nói, am đạt được xuất cung dưỡng lão, chẳng lẽ đã phát sinh chuyện gì sau khi xuất cung?"

Nước mắt Vương Hỉ lại rơi, ghìm giọng khẽ nói: "Tất cả mọi người cho là sư phó đã xuất cung dưỡng lão, thực tế sư phó đã sớm uống thuốc độc tự vận, xác chết đã đem đi hoả thiêu rồi." Thoáng chốc ở trong đầu như nghe thấy một tiếng nổ lớn, trống rỗng, chỉ có con tim đang đập mạnh, sau một lúc lâu,mới run run hỏi: "Tại sao?" Vương Hỉ cúi đầu rơi lệ, không nói tiếp..

Cơ thể chậm rãi trượt xuống đất, nước mắt như những hạt châu không ngừng lăn xuống, trong lòng lạnh băng. Tại sao? Còn có thể là tại sao đây? Lý Đức Toàn đi theo Khang Hi bên người đã mấy chục năm, trên đời này còn có ai biết được tâm tư Khang Hi rõ hơn ông ta. Cuộc nói chuyện lúc trước khi Khang Hi rời đi và Tứ A Ca ngày đó, ông ta cũng có mặt. Ông ta biết được quá nhiều, hơn nữa lại đều là chuyện không nên biết. Chỉ cần bất cứ một câu nói của ông ta cũng có thể làm dẫn đến sóng to gió lớn Dận Chân làm sao có khả năng cho phép ông ta sống đây? Là ta đã quá ngây thơ, đã quên mất lòng dạ đế vương.

Khóc hồi lâu, lau khô nước mắt, chậm rãi đứng lên, từ từ đi tới cửa trước, kéo cửa mở ra, chợt nhớ ra mục đích tới đây, xoay người đóng cửa lại, hỏi: "Trương Thiên Anh cũng đã chết sao?"

Vương Hỉ sắc mặt thoáng trở nên trắng bệch, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: "Lúc xuất cung còn chưa chết, hiện tại không rõ ràng lắm, có lẽ so với chết cũng không khác là bao."

Tay vịn lên cửa hỏi: "Như vậy là có ý gì?"

Vương Hỉ run run nói: "Ta nghe nói, hắn bị cắt đầu lưỡi, băm nát hai tay , đuổi ra khỏi cung."

Ta nắm chặt lấy cửa, tựa người vào khung cửa khom người nôn mửa, Vương Hỉ vội vàng chạy tới bên người thay ta đấm lưng. Dạ dày đau thắt đem toàn bộ cơm trưa ói ra ngoài, dạ dày với miệng chỉ còn là nước chua.

Vương Hỉ nhìn thấy ta không ói nữa, liền rót trà lại đây cho ta súc miệng, nói: "Tỷ tỷ trở về gọi thái y xem qua đi nhé!"

Ta xua tay, uống ngụm trà nóng ngăn chặn vị chua, nói "Lúc trước cảm thấy trong lòng khó chịu, giờ nôn hết ra là tốt rồi." Nói xong đưa cốc trà đưa trả cho vương hỉ định quay về.

Vương Hỉ nói: "Để ta đưa tỷ tỷ trở về." Ta nói: "Không cần, chúng ta sau này cũng nên cách xa tránh bị nghi ngờ. Ta thì không sao nhưng cũng không thể dẫn đến phiền phức cho ngươi được." Nói xong, lảo đảo bước đi về.

…

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy, cứ không gõ cửa liền vào phòng ta như vậy trừ Dận Chân ra không còn ai khác. Trong lòng trăm nghìn cảm xúc, nhưng cũng không thể hiện ra mặt chỉ có thể nhắm mắt nằm bất động. Dận Chân đi tới bên giường cúi người nói: "Sao sớm như vậy liền đi nằm rồi? Bữa tối ăn cũng không nhiều lắm, không thoải mái sao?" Vừa nói vừa định đốt đèn, ta vội nói: "Không cần đốt đèn."

Dận Chân khẽ cười nói: "Thích bóng tối sao."

Hắn ngồi xuống cạnh giường, hỏi: "Có ổn không?"

Ta nói: "Vẫn khoẻ mà! Chỉ là xế chiều ăn mấy khối điểm tâm, buổi tối không muốn ăn cơm nữa."

Hắn nói: "Vậy thì đừng nằm nữa, ngồi dậy nói chuyện một chút, đầy bụng mà nằm, chốc nữa lại khó chịu đó."

Ta theo lời hắn ngồi lên, hắn giúp ta kê đệm, để ta dựa vào cho thoải mái, bản thân cũng tựa vào, hai người câu được câu mất nói những chuyện vu vơ. Ta gắng gượng nói chuyện cùng hắn, mấy lần không nhịn được định hỏi hắn, nhưng vì lo lắng cho Vương Hỉ, cuối cùng vẫn là nhịn xuống,

Bởi vì biết được một phần lịch sử, biết được Ung Chính đối xử khắc nghiệt với người trong Bát A Ca đảng, nhưng trừ những cái đó ra, hắn là người yêu quý ta, là Dận Chân sẽ không thương tổn ta. Hắn cho dù hành sự cực đoan cũng đơn giản là do yêu hận quá mãnh liệt, muốn bảo vệ bọn ta. Nhưng hiện tại đột nhiên phát hiện, trong lòng ta lại bắt đầu có vài phần sợ hãi hắn. Ta dè dặt đáp lời, không dám đốt đèn, sợ hãi hắn nhìn ra khác thường của ta. Lúc này mới chân chính hiểu được cảm giác của Thập Tam, với Thập Tam mà nói, hắn hôm nay đầu tiên là Hoàng thượng, sau đó mới là Tứ ca, cho nên thận trọng từ lời nói đến hành động là điều không thể thiếu. Mà tối nay ngay cả ta cũng bắt đầu tỉ mỉ suy nghĩ khi nói mỗi một câu, cẩn thận che dấu đi nội tâm của bản thân, đã vậy còn muốn tỏ ra bình thản như thường.

Dận Chân nhận thấy trong lúc ta nói chuyện có vẻ không tập trung, hỏi: "Làm sao mà mệt mỏi đến vậy?"

Ta cười nói: "Người ta vốn là muốn ngủ, lại bị chàng cố kéo dậy, có thể không mệt mỏi sao?"

Hắn cười: "Ta cố ý dẹp mọi chuyện qua một bên để đến nói chuyện với nàng, đã không cảm kích, ngược lại còn oán giận ta. Được rồi, không làm phiền nàng nữa, ta trở về phê duyệt tấu chương, nàng nghỉ tiếp đi!" Nói xong đứng dậy bước đi.

Trong bóng đêm ta ngồi lẳng lặng thật lâu, nghe có tiếng gõ canh ba từ đằng xa liền đắp chăn nằm xuống, nhưng vẫn không cách nào ngủ được, lăn qua lộn lại, nước mắt lại chảy xuống.

…

Từ sau khi biết được chuyện của Lý am đạt cùng Trương Thiên Anh từ Vương Hỉ, cả ngày ta chỉ ru rú ở trong phòng, đọc sách, viết thiếp, cố gắng quên đi thế giới bên ngoài. Hôm nay ngắm thiếp đều là Dận Chân viết, ta bắt chước chữ viết của hắn cũng giống được bốn năm phần.

Chiến sự Tây Bắc đã tới thời khắc cuối cùng quyết định thắng bại. Dưỡng Tâm điện thường xuyên ánh nến sáng rọi suốt đêm, toàn bộ sự chú ý của Dận Chân đều đặt ở cuộc chiến tranh nơi xa này Ngày mùng tám tháng hai, Niên Canh Nghiêu hạ lệnh chư tướng phân ra từng đạo quân xâm nhập, thẳng tiến sào huyệt. Bất ngờ bị tấn công mãnh liệt, phản quân quá kinh hãi , không còn lực chống cự, lập tức sụp đổ. Thanh quân toàn thắng.

Tin chiến thắng truyền đến, Dận Chân đại hỉ, đặc biệt ban thưởng cho Niên Canh Nghiêu thăng chức Nhất Đẳng Công. Ngoài ra, còn ban thưởng thêm chức Tử tước, do nhi tử Niên Bân của Niên Canh Nghiêu kế tục, đến cả cha của Niên Canh Nghiêu là Niên Hà Linh đều được phong làm Nhất Đẳng Công, còn thêm cả hàm Thái Phó. Niên thị một nhà được thánh sủng như mặt trời giữa trưa.

Lúc chiều dùng bữa, Dận Chân nhịn không được vẫn còn đàm luận chiến dịch đạt được toàn thắng. Ta thầm cười nhạo trong lòng, tập trung toàn bộ nhân lực vật lực của Đại Thanh đi đánh trận này, có được uy nghi của quân đội Đại Thanh do Thập Tứ gây dựng ở Tây Bắc lúc trước, quân phản loạn của La Bộc Tàng Đan chuẩn bị không đủ, khởi sự trong lúc kinh hoảng, lại lấy nơi chật hẹp nhỏ bé đối kháng lại Đại Thanh đất đai ngàn dặm , Niên Canh Nghiêu chỉ cần có được một chút mưu trí là có thể thắng được rồi.

Thập Tam thấy ta nhếch môi cười châm biếm, nhìn ta lắc đầu, ta nhìn Thập Tam cau mày cười một tiếng, Dận Chân thấy vẻ mặt của ta cùng Thập Tam, lắc đầu cười gượng, ngừng lời, không hề đàm luận cuộc chiến Tây Bắc đã qua nữa.

113

Ta đang ngồi trong phòng luyện thư pháp, Thừa Hoan chạy vọt vào, nháy mắt đã bổ nhào lên người ta, bút lông trong tay rung rung, trang giấy liền bị nhoè nhoẹt. Ta vừa đẩy con bé ra, vừa cười nói:" Sao mà lại hốt hoảng thế?" Thừa Hoan trừng lớn hai mắt nói:" Cô cô , bọn họ đang chưng người."

Ta nói:" Cái gì? chỉnh người á?" Thừa Hoan ra sức gật đầu:" Bọn họ không chịu nói cho con biết, nhưng bị con nghe lén được, Hoàng bá bá lệnh cho thái giám cung nữ các cung hầu hạ gần đó đều đến xem. Cô cô, chưng người là thế nào ạ? Giống như đồ ăn cô cô mang con đi ngự thiện phòng ăn ấy ạ, chưng giống như hấp bánh bao ấy saoạ?"

Ta vội đứng dậy, kinh hãi hỏi :" Con nói cái gì? Hấp người?" Nói đến hai chữ đó thì cảm tháy trong dạ dày có cái gì đang trồi lên, vội vàng cố nén lại. Thừa Hoan nói :" Hấp người đó ạ" Ta hỏi:" Con còn nghe được cái gì nữa? Là ai?" Thừa Hoan lắc đầu nói:" Chỉ thế thôi ạ." Nhớ đến Vương Hỉ, trong lòng sợ hãi, lập tức chạy vụt ra ngoài cửa, Thừa Hoan bám lấy ta định đi theo, ta vội nói:" Con không được đi đâu hết, ngồi yên trong phòng đợi ta về." Thừa Hoan thấy ta vẻ mặt nghiêm nghị, đành phải đứng đó cong môi gật đầu.

Ta chạy vội ra khỏi phòng, thái giám cung nữ mọi ngày trông coi ở ngoài Dưỡng Tâm điện giờ cũng không thấy, chung quanh chỉ có thị vệ đứng yên canh giữ. Cao Vô Dung không biết lẩn ở đâu bỗng vụt hiện ra chặn ta lại, nói:" Cô cô đi đâu thế ạ?" Ta càng thêm sợ hãi, chạy vượt qua người hắn, hắn vội vàng túm ta lại :" Nô tài vừa thấy Thừa Hoan cách cách tới, Cô cô sao lại không ở bên với Thừa Hoan cách cách ạ?" Trong lòng sốt ruột, giật mạnh tay hắn ra, quát mắng:" Cẩu nô tài, đến ta cũng dám lôi kéo, người có mấy cái đầu."" Hắn vội vàng quỳ xuống dập đầu, ta lập tức chạy vội đi. Hắn ở phía sau chạy đuổi theo, lại không dám chạm vào ta, chỉ liên tục mở miệng van nài.

Trái tim ta như có cảm giác sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực, từng cơn khó chịu cứ thay nhau ùa đến, điên cuồng chạy đến phòng xử phạt.

Còn chưa đến nơi, đã ngửi thấy một mùi vừa chua vừa thối tràn ngập trong không khí, một thứ mùi làm người ta phải buồn nôn. Nhìn phía trước các cung nữ thái giám cùng chưởng sự thái giám của các cung có máu mặt trong Tử Cấm Thành đang đứng chen chúc, ai nấy mặt mũi trắng bệch, toàn thân run run, có người nằm xỉu trên mặt đất, có người khom lưng nôn mửa.

Khi nhìn thấy một chiếc vò lớn được đặt trên ngọn lửa, dạ dày nhộn nhạo, cũng không nhịn được ngồi xổm xuống nôn thốc nôn tháo, nôn đến lúc dạ dày chỉ còn nước chua, không còn gì nôn để nôn nữa, mới cố mở mắt ra nhìn xung quanh, không dám nhìn vào chiếc vò lớn trong sân, chỉ lướt qua đám người quanh đó, chợt thấy Vương Hỉ nước mắt ròng ròng, nằm vật trên đất, con tim vẫn trong tình trạng bị nắm chặt giờ mới tạm buông lỏng .

Không còn dũng khí để tiếp tục nhìn tiếp, quay đầu bước đi, hai chân mềm nhũn,chút nữa sẽ ngã xấp xuống. Vẫn đứng ở một bên, Cao Vô Dung sắc mặt trắng bệch bước lên phía trước nâng ta. Ta mượn lực tay hắn đứng lên, hắn cầu xin:" Cô cô cứ vịn vào tay nô tài để quay về đi!" Ta có ý tự đi, nhưng đầu váng mắt hoa không thể đi nổi, chỉ dành dựa vào tay hắn đi về.

Ta run run gượng hỏi:" Là ai?" Cao Vô Dung một hồi không đáp, sợ hãi, bi ai, phẫn nộ trong lòng phút chốc không khống chế được, lớn tiếng quát:" Nói! Ta không thấy được, chẳng lẽ còn muốn ta quay lại hỏi sao?" Cao Vô Dung toàn thân run run nói:" Cô cô, ngươi tha cho nô tài đi! Nếu bị Hoàng thượng biết, nô tài chết không có chỗ chôn mất." Ta lo sợ không yên, buông tay hắn ra rồi thất tha thất thểu quay lại.

Cao Vô Dung chạy đến quỳ gối trước mặt ta khóc ròng nói:" Cô cô quay về đi mà!" Ta không để ý đến, lướt qua hắn mà đi. Cao Vô Dung quỳ đến trước người ta ngăn lại, vừa dập đầu vừa khóc, nói:" Là Ngọc Đàn ạ." Đầu như vừa bị một cây búa lớn đập vào, đau nhức truyền đến tâm can, chằm chằm nhìn về chiếc vò ở đằng xa,cất tiếng nói mà giống như lệ quỷ đang gào khóc :" Ai cơ?" Cao Vô Dung dán đầu xuống mặt đất nói:" Ngọc Đàn ạ!" Toàn thân như bị lửa đốt, tinh thần trong khoảnh khắc đã chìm vào bóng tối.

…

Cảm giác có người đang khẽ vuốt mặt ta, từng chút từng chút hết sức dịu dàng, mơ hồ nghĩ đến chính mình vẫn còn là một đứa nhỏ được nuông chiều chăm chút, mọi việc đều được như ý, không nén nổi lẩm bẩm:" mẹ ơi, mẹ ơi.".

Trong lòng vô cùng vui mừng mở mắt ra, lại là khuôn mặt Dận Chân vừa nôn nóng vừa mừng rỡ. Trong nháy

mắt như đã trải qua mấy trăm năm, ta sửng sốt hỏi:" Làm sao thế?" vừa nói ra lời, khung cảnh trước lúc ngất đi bỗng ùa về, dạ dày lại khó chịu, mà không có gì để nôn, chỉ thể ghé đầu vào giương nôn khan.

Dận Chân ôm lấy ta, vỗ nhẹ lưng, ta muốn đẩy hắn ra, mà toàn thân lại mềm nhũn, không có chút lực nào, ta khóc nói:" Đi đi, ta không muốn nhìn thấy chàng nữa." Vẻ mặt lạnh lùng của hắn còn có phần đau xót, nắm chặt lấy tay ta đang đẩy cánh tay hắn, ta nói:" Tại sao? Sao chàng lại muốn làm thế?"

Dận Chân cố gắng ôm ta vào trong lòng nói:" Nhược Hi, chúng ta có con rồi." Tiếng khóc bị ách lại trong họng, ngẩng đầu nhìn hắn, hắn gật đầu nói:" Thái y vừa mới xem mạch, đã được một tháng rồi." Nói xong khẽ hôn lên mặt ta, dịu dàng nói:" Chúng ta đã có con rồi."

Ta không có một chút vui mừng, trong lòng vừa yêu vừa hận hắn, nhìn hắn một hồi không động đậy, hắn che mắt ta lại, nói:" Nhược Hi, đừng nhìn ta như thế, Nàng không vui sao? Chúng ta đã hy vọng từ rất lâu mà." Bi thương khó nhịn nổi, cúi người gào khóc." Dận Chân, ta hận chàng! Ta hận chàng! Ta hận chàng!" Hắn cứng người, vỗ nhẹ lưng ta," Ta biết! Nhược Hi, ta làm như vậy cũng đều có nguyên nhân. Trước mắt nàng cứ bồi bổ thân thể cho khoẻ lại đã, sau đó ta sẽ giải thích cho nàng biết." Ta khóc nói:" Đó là muội muội của ta đó ! Là muội muội của ta đó!"

Dận Chân che miệng ta lại, nói:" Nhược Hi, nàng coi cô ta là muội muội, nhưng cô ta chưa từng coi nàng là tỷ tỷ. Không phải là ta đã không cho cô ta cơ hội." Ta cố hết sức giãy tay hắn ra, trong lúc giãy dụa, trước mắt như chuyển thành màu đen. toàn thân phút chốc trở nên mềm yếu. Hắn vội vàng đỡ lấy ta, ta vừa thở hổn hển, vừa cố gượng đẩy hắn ra.

Hắn nói:" Nàng không muốn thấy ta, ta đi. Nhưng nàng dù sao cũng phải nhớ chú ý đến con của chúng ta." Nói rồi kêu Mai Hương Cúc Vận tiến vào hầu hạ. Bản thân thì đứng đó nhìn chằm chằm ta, ta nhắm mắt yên lặng, hắn xoay người chậm rãi rời đi.

Trong lúc choáng váng nặng nề dường như đã mơ rất nhiều, nói mơ không ngừng, lung tung lẫn lộn, nhiều năm như vậy, lại giống như chớp mắt, nhưng lại đau khổ dằng dặc

Một ngày xuân, Ngọc Đàn ngồi trên giường thay ta thêu khăn, ta thì ngồi bên đọc sách, ngẫu nhiên có tiếng cười giòn tan, ngân nga ở trong phòng, hoà tan trong cô đơn lạnh lẽo khó khăn của Tử Cấm Thành.

Mỗi một lần ta bị bệnh đều là ngươi chăm sóc, khăn đắp được liên tục thay, thuốc bưng đến bên giường. Lần ấy muôn phần nguy hiểm , khi mà không còn ý chí muốn sống, là ngươi ở bên giường cả đêm ca hát, mãi đến khi ta tỉnh ra mới thôi.

Ở Hoán y cục lao dịch hèn hạ, ngươi không rời không bỏ, hao tổn tâm tư bảo vệ. Tình cảm tỷ muội đã gần hai mươi năm, ở nơi cung đình lạnh lẽo này vẫn luôn có được chút tình ấm áp làm bạn .

Ta cho rằng bằng vào tình yêu của hắn có thể bảo hộ ngươi, có thể làm cho ngươi không bị tổn thương trong Tử cấm Thành này, cũng không ngờ là hắn lại đối với ngươi như vậy.

Ngọc Đàn, từ nay về sau, chút ấm áp mờ nhạt cuối cùng ở Tử Cấm Thành cũng đã không còn nữa rồi.

Mai Hương đánh thức ta dậy, mang khăn cho ta lau mặt, mới nhận ra nước mắt đã dàn rụa đầy mặt từ trong mơ.

Trời vừa mới sáng, liền sai Mai Hương đi gọi Vương Hỉ tới gặp ta, Mai Hương do dự cúi đầu đáp vâng rồi hành lễ lui ra.

Chờ không bao lâu, Vương Hỉ vội vã chạy đến, bước đi loạng choạng, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt thâm quầng, đã tận mắt trông thấy toàn bộ quá trình, hiển nhiên chịu kích động không nhỏ. Mai Hương Cúc Vận mặc dù gương mặt cũng sưng phù, nhưng dù sao cũng không phải có tình cảm gì với Ngọc Đàn, chỉ vì đang sợ hãi cho chính bản thân mình mà thôi.

Mai Hương đứng ở bên, ta nói: "Ra ngoài đi!" Nàng chần chừ một lúc mới bước ra ngoài. Ta kêu Vương Hỉ ngồi xuống,Vương Hỉ cung kính đứng bên giường, chỉ chỉ phía ngoài rèm, ta làm khẩu hình không ra tiếng: "Ta cố ý." Vương Hỉ chợt hiểu ra, vội nói: "Nô tài không dám ngồi, tỷ tỷ có việc gì sai bảo ạ !"

Ta cân nhắc một hồi, cố gắng đè nén bi thương trong lòng hỏi: "Ngọc Đàn ngày đó… ngày đó… rốt cuộc thế nào?" Vương Hỉ hai mắt rưng rưng, da mặt run rẩy, giọng nói vẫn bình tĩnh đáp: "Đi rất nhanh, không có đau đớn." Nói xong nước mắt Vương Hỉ không ngừng rơi xuống, hắn lập tức dùng tay áo lau vội đi.

Ta ôm ngực hỏi: "Trước khi đi nàng có di ngôn gì không?" Một mặt Vương Hỉ quay đầu nhìn xung quanh, nhanh chóng móc ra từ trong ngực một miếng vải nhét vào dưới tấm đệm mà ta đang ngồi, một mặt nói: "Luôn khẽ mỉm cười, không nói một lời."

Ta dùng ánh mắt hỏi hắn, nhưng miệng lại hói: "Ngươi ổn chứ?" Vương Hỉ nhét mảnh vải vào kẽ đệm mà lại làm bộ dáng như đột nhiên phát hiện mảnh vải từ đó, một mặt trả lời: "Nô tài mạnh khoẻ."

Nói xong hai người yên lặng nhìn nhau, Vương Hỉ nói: "Tỷ tỷ nếu không có gì sai bảo, nô tài xin được cáo lui." Nói xong không chờ ta trả lời, đã vội vã đi ra ngoài. Ta muốn gọi hắn lại, nhưng rồi lại thôi.

Trong tay cầm mảnh vải Vương Hỉ mang đến, ngắn ngủn vài chữ nhưng mỗi chữ lại như từng nhát dao cứa vào lòng ta:" Xin tỷ tỷ che chở cho người nhà của ta được bình yên. Ngọc Đàn tự biết đại nạn đã đến, vẫn hy vọng có thể có một ngày chính miệng giải thích cho tỷ tỷ rõ ràng mọi chuyện, nhưng giờ đây đã không còn cơ hội, vội vã mà đi, không được tỏ rõ lòng mình, rồi lại thấy nói gì cũng đều dư thừa, tỷ tỷ nhất định có thể hiểu được lòng muội. Một kẻ ngu dại trong chốn hồng trần này! Ngọc Đàn không hối! Không oán! Tỷ tỷ chớ đau lòng!"

Trong đầu tựa như có thể tưởng tượng ra ngày đó Ngọc Đàn trong lúc cấp bách, trốn ở một góc tường, xé từ y phục xuống một mảnh vải, cắn nát ngón trỏ, vội vã viết ra, nhét vào trong phòng Vương Hỉ, rồi không bao lâu sau đã bị người bắt đi.

Ngọc Đàn luôn nói với ta rằng nàng chưa bao giờ đọc qua sách vở, chỉ biết được sơ sài vài chữ, nhưng hôm nay đọc thư nàng để lại, chữ viết mặc dù vội vã, cũng là chuẩn mực của tiểu thư khuê các. Nếu không phải nhiều năm khổ luyện cùng đọc hết thi từ bách gia tuyệt đối không thể có được ý niệm trầm tĩnh như thế . Ngọc Đàn, rốt cuộc muội còn có bao nhiêu chuyện giấu ta đây?

Mai Hương đứng bên ngoài khẽ gọi: "Cô cô, Thập Tam gia muốn gặp người." Ta gật đầu, Mai Hương nói: "Mời Thập Tam gia vào ạ!" Thập Tam chậm rãi bước vào, Mai Hương hướng về phía hắn thỉnh an, kê ghế mời Thập Tam ngồi rồi lẳng lặng lui ra.

Thập Tam tỷ mỷ nhìn sắc mặt của ta nói: "Thân thể của ngươi vốn đã không tốt, giờ đây lại đang mang thai, sao còn có thể chịu được việc ngươi cứ giày vò bản thân chứ? Chẳng lẽ ngươi vì hận hoàng huynh liền hận luôn cả đứa nhỏ sao?" Ta nói: "Ta không có." Thập Tam nói: "Nếu như đã nói không có thì nên điều dưỡng cho tốt. Thứ nhất người hiện tại là lần đầu tiên mang thai vốn đã hung hiểm, hai là thân thể ngươi đang có bệnh, lại vừa động thai khí. Hà thái y vì ngươi, luôn luôn mặt co mày cáu, có khổ mà không dám than. Hoàng huynh cũng luôn lo lắng cho ngươi, còn ngươi thì lại hoàn toàn không thương mình.Hoàng huynh vì sợ ngươi bất an, không muốn nói với ngươi những điều này, ta vốn cũng chỉ nghĩ khuyên ngươi hãy suy nghĩ thoáng một chút, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng của ngươi như thế này, cơn giận tự nhiên mà đến. Giờ ngươi dứt khoát lựa chọn rõ ràng đi, nếu còn muốn đứa nhỏ này, liền cùng thái y phối hợp một chút."

Ta sững sờ hồi lâu, ai oán nói: "Ta sẽ cố hết sức. Nhưng là khó nhịn được đau lòng , ngươi có thể chỉ ta

cách nào khiến lòng không còn đau nữa không? Muội muội của mình chết thảm trong tay người mình yêu, ngươi có phương pháp náo giúp ta hóa giải ái hận vướng mắc trong lòng không?" Thập Tam cúi đầu im lặng một lúc mới nói: "Có lẽ sự thật sẽ làm cho ngươi thấy dễ chịu một chút, nhưng cũng có thể càng làm cho ngươi thêm khó chịu." Ta cười khổ: "Nói cho ta biết đi!"

Thập Tam khẽ thở dài: "Hoàng huynh cử Cửu ca đi Tây Ninh, nghiêm cấm bọn họ truyền tin cho nhau, nhưng Cửu ca vẫn luôn tìm mọi biện pháp, thậm chí bản thân tự soạn ra mật mã lợi dụng đủ loại người để liên lạc với kinh thành. Ngọc Đàn là cơ sở ngầm mà Cửu ca cài bên người hoàng huynh, vẫn luôn tiết lộ hành tung của hoàng huynh ra ngoài. Hoàng huynh vì ngươi vẫn không nghiêm khắc trừng phạt nàng, mấy lần nói bóng nói gió cảnh cáo nàng, nhưng nàng vẫn không có chút nào hối cải, lần này chọc giận hoàng huynh là bởi vì Cửu ca xúi giục Hoàng Thời tranh ngôi thái tử,chuẩn bị không ít chuyện nhằm chia rẻ, gây xích mích tình phụ tử giữa hoàng huynh và Hoằng Thời; còn ra lệnh cho Ngọc Đàn nghĩ cách lợi dụng mối quan hệ sâu xa giữa ngươi cùng Bát ca, Thập ca, Thập Tứ đệ để chia rẻ tình cảm của ngươi cùng hoàng huynh, hai chuyện đó đều phạm vào tối kỵ của hoàng huynh, khiến hoàng huynh không thể nhịn được phải dùng cực hình, cũng là làm một cảnh cáo nghiêm khắc với Cửu ca."

Đầu óc ta trở nên hỗn loạn không rõ ràng, cảm thấy tất cả đều rất hoang đường, đồng thời dường như lại vô cùng hợp tình hợp lý. Từng chi tiết đột nhiên hiện ra trong đầu, hoá ra vị công tử trong đêm tuyết lớn đã cứu cả nhà Ngọc Đàn ấy là Cửu a ca, kết cục rõ ràng là Ngọc Đàn đã lừa ta, không phải chỉ là gặp mặt một lần, mà là từ đó về sau Cửu A Ca đối với gia đình của nàng vẫn bí mật chăm sóc, sau này tiến cung làm cung nữ, hẳn là đã tận lực an bài. Khó trách Thập Tứ hoàn toàn không kiêng kị Ngọc Đàn, ta cứ tưởng bởi vì hắn biết tình cảm tốt đẹp giữa ta và Ngọc Đàn, thì ra còn có lý do khác. Vậy thì Ngọc Đàn, muội rốt cuộc đối với ta là chân tình hay giả ý? Hình ảnh Ngọc Đàn cười,rồi nhăn mày, bi thương lại vui vẻ rất nhanh vụt qua trong đầu ta, ta bất chợt cười một tiếng, có chút giả dối nào trong đó sao. Tình thế khó xử của nàng ở trong cung, mỗi bước đi đều phải suy tính sợ là cũng không kém ta, chuyện cũ của nàng và Cửu a ca rốt cuộc là như thế nào? Ta chỉ biết bắt đầu cùng kết thúc, nhưng không biết quá trình, sự bất đắc dĩ, thống khổ cùng tuyệt vọng trong lòng nàng có lẽ so với ta còn nhiều hơn.

Thập Tam thấy ta cười nhạt, kinh ngạc hỏi: "Nhược Hi, ngươi không tức giận sao?" Ta lắc đầu nói: "Ngọc Đàn coi ta như tỷ tỷ, tình cảm đối với ta tuyệt đối không thể giả được. Còn những cái khác, ai mà không có vài chuyện bất đắc dĩ không thể tránh được chứ? Nếu ta muốn oán, chỉ có thể oán ông trời quá tàn khốc thôi."

Thập Tam nhìn ta nói: "Ngươi luôn luôn sẵn lòng tha thứ, luôn luôn mong muốn nhớ kỹ những điều tốt đẹp."

Ta cúi đầu im lặng một lúc, thản nhiên nói: "Hoàng thượng vốn có thể ngăn chặn tất cả mọi chuyện, nhưng hắn cũng không ngăn lại." Thập Tam vội la lên: "Hoàng thượng vốn có ý cho Ngọc Đàn xuất cung. Khi Ngọc Đàn vừa tới hầu hạ, Hoàng thượng liền ra lệnh cho Cao Vô Dung nhắc lại cho mọi người hình phạt nghiêm khắc phải nhận khi làm trái quy củ của Dưỡng Tâm điện, sau này lúc đánh chết cung nữ tự ý truyền lời, cũng đặc biệt để cho Ngọc Đàn cùng mọi người đứng nhìn, lấy đó làm cảnh báo."

Ta lắc đầu: "Lúc dự định cho Ngọc Đàn xuất cung, thực ra là lúc ấy nghĩ thế thôi, đương nhiên cũng bởi vì nếu tất cả cung nữ của Càn Thanh cung đều thả ra, cũng không có đạo lý gì lưu lại Ngọc Đàn đã sớm qua tuổi xuất cung. Sau đại khái có lẽ bởi vì Cửu A Ca không muốn buông tha cho quân cờ Ngọc Đàn này, Ngọc Đàn tới cầu xin ta, lúc ấy Hoàng thượng hoàn toàn có thể lập tức nói rõ ràng với ta, sau đó trực tiếp lệnh Ngọc Đàn xuất cung, ta cũng không có lý do gì để phản đối. Nhưng Hoàng thượng không làm như thế, mà là xuôi dòng đẩy thuyền, cho Ngọc Đàn một lý do để lưu lại. Dù sao nếu tiễn Ngọc Đàn đi, sẽ không biết bọn Cửu gia bọn còn nghĩ được thủ đoạn gì, không bằng lưu lại một người ngươi đã biết là gian tế ở bên. Mỗi hành động làm ra, nếu muốn để cho Cửu gia biết đến, liền cố ý khiến Ngọc Đàn biết, không muốn cho biết, Ngọc Đàn tuyệt đối cũng sẽ không biết được. Còn có thể lợi dụng ngược Ngọc Đàn theo dõi hướng đi của Cửu gia, thậm chí có thể lợi dụng Ngọc Đàn cho Cửu gia nhận được tin tức sai lầm."

Thập Tam thở dài nói: "Ta biết không cách nào làm cho ngươi hết giận, nhưng hoàng huynh cũng từng thực sự hy vọng Ngọc Đàn có thể thay đổi, huynh ấy tuyệt đối không muốn làm tổn thương ngươi. Hơn nữa trong cung vốn quy định cung nữ phạm tội có thể liên luỵ đến người nhà, cũng bởi vì ngươi cầu xin mà không truy cứu nữa. Lần này nếu không phải có ý định quá đáng với ngươi, hoàng huynh cũng không đến mức căm giận Ngọc Đàn đến thế. Duy nhất có một việc Hoàng huynh đã sai đó là đã đánh giá thấp tình cảm của ngươi cùng Ngọc Đàn."

Ta cười khổ nói: "Ngọc Đàn là bị Cửu gia cùng Hoàng thượng hợp lực bức tử, mà ta là đồng lõa." Thập Tam nói: "Ta biết ngươi vì Ngọc Đàn mà khổ sở, dù vậy ngươi cũng không thể đem tất cả đổ cho bản thân rồi tự trách được."

Ta bước đến ngồi xuống tháp, lẩm bẩm: "Thập Tam gia, ngươi hẳn cũng đã biết trong thời gian qua ta đã trải qua những gì mà phải không? Tỷ tỷ bỏ ta đi, nhưng là nàng mỉm cười mà đi. Ta tuy khó vượt qua, rồi nghĩ đến một đời thê lương mà nàng sống, lại thấy đó cũng có thể là một loại giải thoát. Lý am đạt chết như thế nào, chỉ sợ ngươi đã sớm biết. Ngọc Đàn đối với ta mà nói, chính là như muội muội ruột thịt, cho dù có tội, tại sao hắn lại muốn dùng cực hình như thế? Còn có những người không liên quan, Trương Thiên Anh tuy có sai lầm, nhưng tội không đến mức ấy. Còn có bao nhiêu chuyện mà ta không biết? Ta đối với cái cung đình hôm nay này ngoại trừ e ngại cũng là lo sợ, nó như một quái vật, không ngừng nuốt người ta vào."

Thập Tam còn muốn nói nữa, ta phất tay hạ màn nói: "Ta muốn nghỉ ngơi." Thập Tam trầm mặc ngồi một lúc, khẽ thở dài, rồi đi.

"Tiểu thư!" Ta mở choàng mắt, "Xảo Tuệ?" Xảo Tuệ quỳ tại bên giường nói: "Tiểu thư, là ta!" Ta lập tức ngồi dậy đẩy nàng nói: "Đi ra ngoài! Nơi này không thể ở lại." Xảo Tuệ kêu lên: "Tiểu thư, là Hoàng thượng lệnh cho ta tiến cung hầu hạ người." Ta khóc ròng: "Ta biết là Hoàng thượng lệnh cho ngươi tới, mới muốn để cho ngươi mau đi."

Xảo Tuệ ngồi xuống, ôm ta hỏi: "Rốt cuộc là làm sao thế này? Ta nghe Cao công công nói tiểu thư có thai. Sao lại chẳng biết yêu quý bản thân mình chứ? Có tâm sự gì liền nói cho ta biết, ta từ nhỏ hầu hạ chủ tử, có thể nói đã nhìn người lớn lên, thật lòng mà nói, trong lòng ta đã coi chủ tử như tỷ tỷ, coi tiểu thư như muội tử rồi."

Ta nghĩ đến tỷ tỷ, liền khóc lớn trong lòng nàng. Xảo Tuệ nói: "Dù có chuyện gì thương tâm cũng không quan trọng bằng đứa nhỏ nếu chủ tử thấy người như vậy khẳng định sẽ đau lòng đó . Tiểu thư đã từng đáp ứng chủ tử nhất định sẽ chăm sóc chính mình rồi mà."

Đang khóc, Thừa Hoan ở một bên kêu lên: "Cô cô!" Ta vội vàng lau khô nước mắt trong vòng tay Xảo Tuệ , nhìn về phía Thừa Hoan: "Con đến lúc nào thế?"Thừa Hoan nói: "Cô cô, con kể chuyện cười cho người nghe nhé?" Ta nói: "Hôm khác hãy kể!" Thừa Hoan lại nói: "Vậy con hát cho cô cô nghe." Ta sờ đầu của nàng nói: "Để hôm khác đi! Hôm nay ta không muốn nghe."

Thừa Hoan bò lên giường, đưa tay trái của nàng cho ta sờ, trên ba đầu ngón tay hiện lên nhiều vết trầy đã đóng màng: "Cô cô, con luyện đàn rất siêng năng." Ta vuốt những vết trầy của nàng gật đầu nói: "Chờ ngươi đàn tốt, A mã ngươi khẳng định rất vui vẻ." Thừa Hoan hỏi: "Cô cô, người không vui sao?" Ta gượng miệng cười, nói: "Vui chứ, ta cũng rất vui."

Thừa Hoan nghiêng đầu nhìn ta hồi lâu nói: "Cô cô, con nghe Hoàng bá bá nói người sẽ sinh cho con một đệ đệ phải không." Ta cúi đầu, Thừa Hoan nói: "Vậy cô cô đừng khóc nữa, người lại khóc, tiểu đệ đệ cũng sẽ khóc đó." Ta nghiêng đầu cố nén nước mắt, Xảo Tuệ vội nói: "Tiểu thư muốn nằm nữa không?" Ta lắc đầu.

Xảo Tuệ cười: "Vậy đứng lên đi! Nằm cả ngày cũng không tốt. Đã lâu không được hầu hạ tiểu thư rồi, hôm nay để nô tỳ hầu hạ tiểu thư rửa mặt!" Thừa Hoan nghe xong, liền nhảy xuống đất. Xảo Tuệ đỡ ta ngồi dậy.

Xảo Tuệ cùng Thừa Hoan cố ép, miễn cưỡng ăn được nửa bát cháo loãng, một ít măng sợi, Xảo Tuệ vẫn không hài lòng, lải nhải: "Người lớn bị đói cũng không sao, sao lại để đứa nhỏ bị đói chứ?" Còn Mai Hương đã cười đến tận chân mày, kích động thu dọn bát đĩa đi ra ngoài.

…

Được Xảo Tuệ tỉ mỉ chiếu cố, tinh thần mặc dù vẫn vậy, nhưng thân thể đã tốt lên rất nhiều. Thừa Hoan cười nói muốn gảy cho ta nghe một khúc đàn gần đây luyện được tốt, khó có lúc con bé chịu tĩnh tâm học đàn, lại là vì giúp ta vui vẻ, không muốn làm con bé mất hứng, gật đầu đồng ý. Nàng kéo ta đi vào phòng khách, đúng lúc Thập Tam chắp tay đứng bên cửa sổ, suy nghĩ xuất thần, nét mặt đều đang nhớ nhung, nụ cười hờ hững tràn đầy mệt mỏi. Hắn đứng ngay ở nơi sáng nhất ở trong phòng, thế nhưng toàn thân tản ra một sự vắng vẻ quạnh quẽ không thể nói lên lời, tựa như ánh mặt trời chiếu tới hắn đều tự động lẩn đi vậy.

Thập Tam hơi nghiêng đầu, nét tương tư lập tức được che dấu, vẻ mệt mỏi cũng biến mất, chỉ còn lại một Di Thân vương hành sự ổn trọng. Hắn cười ấm áp hỏi: "Tới lâu chưa?" Ta nói: "Vừa mới tới." Tùy ý tìm cái ghế gần nhất ngồi xuống, Thập Tam ngồi đối diện, quan sát ta vài lần, hỏi: "Thân thể khoẻ hơn chưa?" Ta gật đầu. Hắn lặng im rồi nói: "Thân thể là quan trọng nhất." Ta cố cười, nhìn về phía Thừa Hoan.

115

Thừa Hoan đang cố đeo móng gảy vào tay, một lúc lâu vẫn chưa đeo xong,ta nói:" Qua đây nào" Con bé bèn cầm móng gảy chạy tới, ta giúp con bé đeo cho chặt, nó cười chạy về bên cạnh đàn. Thập Tam cười nói:" Không biết sau này ngươi sẽ cưng chiều Hoan hơn, hay là tiểu muội muội của Thừa Hoan hơn đây." Ta nghiêng đầu cười hỏi:" Ngươi nghĩ là con gái sao?"

Thập Tam ngẩn ngơ nói:" Lòng ta mong đó là một bé gái." Ta nói :" Ta cũng mong là con gái." Hai người hiểu nhau cười , ta đang muốn nói tiếp, liếc thấy Dận Chân đang tiến đến, vội vàng ngừng lại, quay đầu đi, Thập Tam lập tức đứng dậy xoay người thỉnh an. Xảo Tuệ cùng Thừa Hoan đều hành lễ. Ta cũng đứng dậy nói:"" Hoàng Thượng thánh an!" Dận Chân cười cho mọi người ngồi xuống, rồi ngồi xuống ghế trên ở bên cạnh Thập Tam. Ta đứng im không động đậy, nói:" Nô tỳ không dám!" Dận Chân nhìn chằm chằm ta không nói, Thập Tam nhìn ta lại nhìn Dận Chân khó xử. Thừa Hoan bỗng gọi to :" Cô cô , người có muốn nghe Thừa Hoan đàn không vậy?" Thừa Hoan dường như có phần không yên lòng, mở to mắt nhìn ta, ta vội cười nói :" Nghe chứ!? Nói rồi vội vàng ngồi xuống, Thập Tam cũng thở phào, theo ta ngồi xuống,

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thừa Hoan nghiêm lại, ngồi ngay ngắn, tay phải khẽ hất lên, tay trái thì đánh xuống, tiếng đàn linh động vang lên trong phòng, ra là " *Quy khứ lai* " [1].

Âm "chuỷ" [2] làm chính , nhịp điệu chậm rãi , thể hiện hình ảnh "*Thuyền phơi phới nhẹ đưa, gió hiu hiu thổi áo* ". Giai điệu nhanh dần, vui buồn đan xen : " *Ra lối nhỏ đến vườn hoang, tùng cúc vẫn còn đây.Dắt con vào nhà, có rượu đầy ly. Cầm bình, chén tự chuốc, ngắm cây, sân mặt vui* ."

Tốc độ nhanh dần, cường độ âm thanh không ngừng mạnh lên, tình cảm càng lúc càng mãnh liệt :"*Mây vô tâm bay ra hang núi, chim bay mỏi biết quay trở về" "Giàu sang chẳng phải điều ta nguyện, chốn đế hương không thể ước ao." " Hãy thuận theo sự biến hoá của âm dương mà về chốn tận cùng, vui mệnh trời, còn nghi ngờ chi* ? " Tiếng đàn lên cao trào đột nhiên ngừng lại, khúc nhạc dạo cuối vang âm du dương. Thừa Hoan khẽ nhấn hai tay, toàn bộ điệu nhạc kết thúc ở âm "Cung". Dư âm réo rắt, ý vị sâu xa

Ta hồi tưởng trong đầu :"*Chưa thực đi xa trên đường mê, thấy hôm nay đúng còn hôm qua sai., thấy hôm nay đúng còn hôm qua sai., thấy hôm nay đúng còn hôm qua sai...*"

Dận Chân kêu lên :" Nhược Hi! Thập Tam đệ!" Ta bấy giờ mới bừng tỉnh, Thập Tam thì vẻ mặt vẫn mê man còn có chút mất mát, sắc mặt hốt hoảng. Ta và Thập Tam lặng lẽ nhìn nhau, trong mắt hai người đều có vài phần u buồn. Dận Chân lại nói:" Nhược Hi! Thập Tam đệ!" Thập Tam vội đứng lên nói:" Có thần đệ!" Dận Chân phất phất tay ra hiệu cho hắn ngồi xuống, nhìn Thừa Hoan nói:" Ai chọn cho con khúc nhạc này thế?"

Thừa Hoan chớp mắt liên hồi, nhìn chúng ta một lượt, cong môi nói:" Con tự chọn đó, khúc này nghe rất êm tai, Con đàn không hay sao?" Ta nói:" Đâu có, đàn rất hay, chính vì quá hay, chúng ta mới nghe đến nhập thần đó chứ." Thừa Hoan nửa tin nửa ngờ nhìn Thập Tam hỏi:" Cô cô nói thế có đúng không ạ?" Thập Tam khẽ cười nói:" Cô cô ngươi nuông chiều ngươo, trong mắt nàng ngươi làm gì chả tốt. Ý cảnh khúc nhạc chưa thể hiện được, nhưng không ngờ ngươi lại có thể đàn thuần thục như vậy,thế là cũng giỏi rồi." Thừa Hoan mặc dù sợ Thập Tam, cũng rất tin tưởng lời Thập Tam nói. Nghe xong bèn vui mừng quay sang Dận Chân hỏi:" Hoàng bá bá không thích ạ?" Dận Chân gượng cười nói:" Thích!" Thừa Hoan mừng rỡ chạy đến bên cạnh Dận Chân, nũng nịu nói:" Con nghe các ca ca nói, Hoàng bá bá rất thích thú vui điền viên, khúc nhạc này hình như cũng có nói về vấn đề này đúng không."

Ta nghe đến đó , thực sự không nhịn được, cười " Phù" một tiếng. Thập Tam cúi đầu cung kính ngồi. Dận Chân thấy ta cười, cũng cười theo, ôm Thừa Hoan vào lòng vui vẻ nói:" Hôm nay phải thưởng cho ngươi mới được." Ta bèn ngừng cười, nghiêng đầu qua chỗ khác.

Thập Tam ngồi một lúc, đứng dậy hành lễ cáo lui với Dận Chân, nắm tay Thừa Hoan bước ra ngoài, Xảo Tuệ cũng lui ra, ta cũng đứng dậy hành lễ với Dận Chân xin cáo lui. Hắn đứng lên nói:" Sau này không cần phải hành lễ, lúc này còn có thai, mọi việc không cần câu nệ ."

Ta xoay người muốn đi ra, hắn bèn lôi ta lại, ta kiên quyết vung tay vài cái, nhưng không giẫy được khỏi tay hắn, "Buông" Dận Chân kéo ta vào lòng, ép chặt ta, nói:" Hơn mười ngày không thấy, giận dữ đến mấy cũng nên nguôi rồi chứ. Nàng không muốn gặp ta, nhưng đứa nhỏ nói không chừng đang muốn gặp a mã đấy!"

Ta đẩy hắn ra, nhưng đẩy không lại, hắn nói:" Bây giờ đã có thai, cần nhanh chóng sắc phong cho nàng thôi. Muốn bàn với nàng xem nàng muốn danh hào gì." Ta cứng đờ người, ngừng giẫy dụa, lặng lẽ một hồi lâu nói:" Ta không muốn phong hào gì hết." Hắn mềm giọng nói:" Chuyện nàng có thai, hiện tai mới vài người

biết, đến Thừa Hoan ta cũng tỉ mỉ dặn dò không được nói với bất luận kẻ nào. Nhưng thêm một vài tháng nữa, cơ thể sẽ lộ dần, Nàng không muốn làm phi tử của ta, nhưng đứa nhỏ vẫn phải có a mã chứ. Lẽ nào nàng chịu được việc đứa nhỏ bị người ta cười nhạo sao?"

Ta buột miệng :" Chàng cho ta ra cung đi! Chúng ta ở ngoài cung, tự nhiên sẽ không có người cười nó." Dận Chân sắc mặt trắng nhợt, hay tay càng ép chặt, ép ta dính sát vào người hắn, nói:" Nhược Hi, ta sẽ không để nàng cùng con xa rời ta đâu. Nàng có nghĩ cũng đừng nghĩ đến chuyện đó ."

Đầu ta bị hắn ấn trên vai, Dận Chân cúi đầu hỏi:" Hiện tại với ta nàng chỉ còn hận thôi sao?" Ta nghe trong giọng hắn có phần thê lương trước giờ chưa từng có, trong lòng cũng thấy chua xót, nước mắt từ hai má rơi dần xuống áo hắn :" Ta cũng hy vong ta chỉ có hận chàng, nhưng ta không làm được. Thậm chí dù ta nghĩ hận chàng, lại vẫn không hận nổi. Ta chỉ là sợ hoàng cung này, sợ vị hoàng đế ấy, hắn nhẫn tâm như thế, nhẫn tâm đến mức làm người ta sợ hãi."

Dận Chân nâng ta dậy, rút khăn tay của ta giúp ta lau mặt, vừa nói:" Đừng khóc nữa, có mang mà khóc không tốt với con đâu. Nhược Hi , ta là Dận Chân của nàng, nhưng ta cũng là Hoàng đế của Tử Cấm Thành này, hoàng đế của cả Đại Thanh. rất nhiều chuyện là ta bất đắc dĩ."

Ta lắc đầu, đẩy tay hắn ra nói:" Rất nhiều chuyện là bất đắc dĩ, nhưng cũng có thể nếu đổi lại là người khác, hắn sẽ không làm như thế, chàng luôn lựa chọn cách thức cực đoan nhất, vừa làm tổn thương người tổn thương chính mình? Vì sao? Vì sao phải oán hận mãnh liệt đến thế? " Hắn lặng im không nói gì, ta khẽ thở dài, xoay người bước đi.

…

Xảo Tuệ ngồi trên giường cúi đầu cắt quần áo, ta ngồi ở bên nghiêng người qua nhìn hồi lâu nói:" Ngươi từ đâu tìm đến nhiều quần áo trẻ em dùng rồi như thế. Quá lãng phí mấy thứ này, quần áo đang nguyên vẹn lại bị cắt thành từng mảnh nhỏ." Xảo Tuệ ngừng tay , nói:" Là cố ý nhờ Cao công công hỗ trợ tìm đến, Đây là quần áo của tròn một trăm nhà có đứâ nhỏ khoẻ mạnh. Muốn làm cho tiểu cách cách một bộ " Quần áo trăm nhà"."

Ta lắc đầu cười, Xảo Tuệ nói:" Tiểu thư chưa từng nghe qua " Mặc quần áo trăm nhà, sống thọ bảy mươi bảy" sao? ta cố ý dặn tìm nhiều nhà của mấy họ " Lưu" "Trần " Trình ", mượn nhiều chút may mắn của " Lưu" ,"Trầm", "Thành" để bảo hộ tiểu cách cách." Xảo Tuệ cầm lấy một bộ quần áo xanh ngọc vừa cắt vừa nói " đứa nhỏ dễ bị giật mình nhất , "Lam" nghe gần giống "Lan"(ngăn cản), có lẽ sẽ ngăn cản được những thứ không tốt."

Ta chăm chú nhìn Xảo Tuệ bận rộn, ngạch nương của Nhược Hi bởi vì sinh Nhược Hi rồi ốm bệnh qua đời, tỷ tỷ vì sợ hãi quá độ không chỉ không giữ được đứa nhỏ, chính mình cũng nuôi mầm bệnh. Mà Xảo Tuệ lại là người đều đã chứng kiến mọi việc xảy ra, vì thế bóng ma tâm lý trong nàng vô cùng lớn, nàng đem tình yêu cùng lo lắng cho đứa bẻ kia của tỷ tỷ truyền hết cho đứa nhỏ của ta, mượn phương thức này ngăn trở lo lắng của chính mình. Vốn muốn bảo nàng không nên phí công làm mấy thứ này,nhưng hiểu ra suy tư của nàng, thôi thì tuỳ nàng đi!

Thừa Hoan từ bên ngoài chạy sầm sập vào, đá giầy rồi nhảy vội lên giường, Xảo Tuệ la :" Cách cách của ta ơi, người từ từ một chút chứ, làm xáo trộn hết mấy mảnh vải của ta rồi." Thừa Hoan cười hì hì tựa vào bên ta hỏi:" Làm quần áo cho đệ đệ ạ?" Ta cười gật đầu.

Thừa Hoan nhìn mấy mảnh vải sặc sỡ trong tay Xảo Tuệ, tỏ ra thích thú, muốn tới gần nhìn cho kỹ. Ta giữ nàng lại nói:" Ngồi yên một lát, ta có lời muốn hỏi con." Nói xong kêu Xảo Tuệ một tiếng, nháy mắt với nàng. Xảo Tuệ vội buông kéo xuống, bước xuống giường ra canh ở ngoài rèm.

" Bài nhạc mấy hôm trước là ai giúp con chọn?" Thừa Hoan nghiêng đầu vẻ mặt khó hiểu nói:" Chính là con tự chọn đó!" Ta gõ trán nàng, nói:" Bản lĩnh nói sạo của của con là ta dạy đó, còn đinh giả bộ trước mặt ta nữa sao?" Nàng cười "haha" " Con đang xem có thể lừa được cô cô hay. không, nếu lừa được cô cô, thì ai cũng có thể gạt được rồi."

Ta cười nói:" Con cùng đừng quên, câu quan trọng nhất mà ta đã nói với con, càng phải từ người không lừa ai bao giơ đến khi thực sự lừa người mới có thể nói dối thấu trời. Nói dối nhiều, dù có làm trò nữa, cũng không ai tin đâu. Con hiện tại còn dựa vào tuổi nhỏ, mọi người đều cho là con ngây thơ hồn nhiên. Hơn nữa, ta chỉ kêu con đi lấy lòng Hoàng hậu và quý phi, cũng không bảo con giả dối lừa gạt." Thừa Hoan cười hì hì nói:" Con biết mà, con cũng rất ít nói dối mà."

Ta hỏi:" Rốt cuộc là có chuyện gì?" Thừa Hoan nói:" Tiểu cung nữ Nhuế Nhi hầu hạ con giúp con chọn đó. Nàng nói trừ cô cô ra không thể để bất kỳ ai biết, bằng không nàng khẳng định sẽ chết." Ta nhíu mày nói " Sao con lại để cung nữ bên người điều khiển như vậy? Lẽ nào đạo lý trước kia ta nói cho con đều là vứt đi sao?" Thừa Hoan nói:" Nhuế Nhi bảo đảm với con là khúc nhạc ấy cô cô nhất định thích nghe. Hơn nữa tuyệt đối sẽ không trách con." Ta hỏi:" Nàng còn nói gì nữa ?" Thừa Hoan nói:" Nàng nói: nếu như cô cô hỏi, cứ nói:" *Chỉ cần bằng lòng dứt bỏ, nhị thất nhất định sẽ làm theo mong muốn*" [3]

Ta dường như đã hiểu được vì sao Dận Chân nghiêm khắc với thái giám cung nữ như vậy. Phạt nặng răn đe rồi thanh lọc đến như vậy, bên người Thừa Hoan cũng còn có người của bọn họ, với Dận Chân mà nói, những người này đều là nguy hiểm tiềm ẩn, không dùng thủ đoạn khác thường, thì khó mà trấn áp được bọn họ. Hoàng cung vốn là nơi tàn khốc, một khi đã bị cuốn vào chuyện tranh giành quyền lợi thì chuyện tàn khốc càng nhiều, các triều đại cũng đều trải qua tình huống tương tự, cũng không phải chỉ có mình Dận Chân là như thế. Nhưng nghĩ đến Ngọc Đàn, thì không thể kìm được cơn đau, việc không liên quan đến mình, lý trí đều có thể hiểu rõ, nhưng khi là người thân liên quan đến mình, thì khó mà có thể tiếp nhận được.

Ta ngây người một hồi, nhìn chằm chằm Thừa Hoan nghiêm túc nói :" Nhớ kỹ, chuyện này chưa bao giờ xảy ra, chưa hề!" Thừa Hoan nghiêm trang gật đầu. Ta nghĩ rồi nói: "Tìm một sai lầm rồi đem Nhuế Nhi đẩy ra ngoài đi, biếm đi làm việc nặng, quét rác, giặt quần áo đều được." Thừa Hoan hỏi:" Tại sao ạ? Con rất thích nàng mà." Ta nói. " Chính vì thích, nên mới làm như thế, Không còn giá trị để lợi dụng, nàng mới có thể yên ổn đến lúc ra cung." Thừa Hoan nửa hiểu nửa không nhưng cũng gật đầu.

Sau một hồi lâu, lòng mới dần bình ổn lại, gọi Xảo Tuệ tiến vào. Xảo Tuệ tiếp tục làm quần áo, Thừa Hoan ở bên cũng tìm kéo đến, cắt tới cắt lui nghịch phá Xảo Tuệ, Xảo Tuệ vừa tức vừa cười, nhanh chóng đem đồ đã cắt xong dấu vội đi, lại hấp tấp gom vội chỗ quần áo đã cắt cất đi, khiến cho Thừa Hoan ở bên cạnh không còn làm được gì. Ta thấy hai nàng giằng qua giật lại, ở bên cười xem trò vui. Ta nhẹ nhàng xoa nhẹ vùng bụng còn chưa có bất cứ thay đổi, từ tận đáy lòng bắt đầu mong chờ một tiểu cô nương sinh ra , và sau đó chúng ta cũng sẽ sống một cuộc sống vui vẻ như thế.

Cao Vô Dung ở bên ngoài rèm kêu lên :" Cô cô!" Xảo Tuệ lập tức xuống giường, đứng ở bên cạnh, ta ngồi thẳng người dậy, nói:" Vào đi!" Cao Vô Dung tiến đến hướng về phía Thừa Hoan thỉnh an, hành lễ với ta , sau đó hai tay nâng tờ đơn ra nói:" Đây là Hoàng thượng mệnh cho nô tài đưa cô cô ạ." Ta thờ ơ hỏi:" Cái gì vậy?" Cao Vô Dung đáp:" Nô tài không biết."

Ta nhíu mày nhìn hắn không động đậy, Xảo Tuệ bước tới, cầm nhét vào trong tay ta. Cao Vô Dung cảm kích nhìn Xảo Tuệ, rồi hành lễ cáo lui với ta và Thừa Hoan. Xảo Tuệ bỏ giầy, ngồi lên giường. vừa nói:" Mặc kệ chuyện gì, cứ xem đi đã, Hơn nữa, dù cho ngài ấy có yêu người sủng người, cũng vẫn là Hoàng thượng. tiểu thư sao lại có thể ở trước mặt kẻ dưới làm Hoàng thượng mất mặt như thế chứ?" Ta im lặng, cười mỉa nói:" Ngươi nói đúng, ta thực ra vẫn đang dựa vào sủng ái của hắn."

Nói xong, mở tờ đơn trong tay ra nhìn, vừa mới lướt qua, liền lập tức ném lên bàn, Xảo Tuệ hỏi:" Sao thế?" Ta lãnh đạm nói:""Hoàng thượng nghĩ đến mấy cái phong hào, bảo ta chọn một cái." Xảo Tuệ trầm mặc rồi nói:" Tiểu thư việc này không kéo dài được…" Ta cắt đứt lời Xảo Tuệ, nhìn Thừa Hoan nói:" Con thích nghịch kim chỉ như vậy, lúc nào đó tìm cho con người dạy thêu thùa đi." Thừa Hoan đang cúi đầu may vá một bó vải, lắc đầu nói:" Con không cần học đâu! Nghịch là một chuyện, để nó thành bài tập phải làm lại là một chuyện ."

Xảo Tuệ ở bên muốn nói lại thôi, thấy ta cứ mải nói cùng THừa Hoan,khẽ thở dài, tiếp tục cầm kim chỉ bắt đầu may quần áo.

…

Cao Vô Dung tới ba bốn lần hỏi ta câu trả lời, Xảo Tuệ mỗi lần đều phải giúp ta nói lấy lệ:"Còn chưa nghĩ kỹ, đợi thêm mấy ngày nữa." Hắn vừa đi, Xảo Tuệ lại thống thiết khuyên bảo, nói từ đứa nhỏ đến a ma ta, ngạch nương đã mất của ta, cuối cùng lại còn đem tỷ tỷ nói ra. Ta chỉ có thể đồng ý với nàng ta sẽ xem kỹ, Sau đó thì vẫn luôn kháng cự lại, chần chừ không muốn nhìn, trong lòng nghĩ đến có phong hào này có nghĩa là từ nay về sau ta sẽ vĩnh viện cùng với Tử Cấm thành buộc lại một chỗ, Tuy rằng biết đây là tất nhiên, nhưng tâm lý vẫn không tiếp nhận nổi.

Xảo Tuệ ngồi ở bên giường cả buổi vẫn không nhúc nhích, ta lay nàng mấy lần, nàng cũng không đáp lại. Ta đặt quyển sách trên tay xuống, nói:" Đừng không vui thế nữa, đem qua đây đi, giờ ta xem được chưa." Xảo Tuệ vẫn ngồi im không động đậy.

---

1 Quy khứ lai (Hãyđi về đi)– Đào Uyên Minh.
Mấy câu in nghiêng là phần dịch nghĩa của Trần Trọng San.

2 Âm "chuỷ" (một trong 5 âm thời cổ tương đương với số 5 trong giản phổ)
Ngũ âm gồm Cung, Thương, Đốc, Chủy, Vũ hay phiên âm nôm là Hò, Sự, Sang, Xê, Cống.

3 nhị thất nhất định sẽ làm theo mong muốn: nhị thất = Mười bốn.

Ta thẳng người dậy. đẩy nàng một cái:" Suy nghĩ chuyện gì thế?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn ta chưa nói, qua một lúc mới đáp :" Không có chuyện gì." Nói rồi đứng dậy đi ra. Ta liền gọi lại:" Quay lại đây. có việc thì nói rõ ràng, một mình suy nghĩ không bằng hai người, dù sao cùng nhau thương lượng vẫn hơn chứ."

Xảo Tuệ đứng một lúc, đi tới vén rèm cửa lên thoáng nhìn, xoay người lại đến bên ta, cúi đầu khẽ nói:" Bát phúc tấn muốn gặp tiểu thư một lần."

Chỉ cần đang ở Tử Cấm Thành, thì tuyệt đối sẽ không có ngày an tĩnh, ta cười khổ nói:" Chuyện của tỷ tỷ chúng ta vẫn nợ còn nợ nàng."

Xảo Tuệ nói:" Ta cũng nghĩ như thế , huống chi nhiều năm như vậy, nàng cũng tính là nửa chủ tử của ta, thực sự không thể không giúp nàng truyền lời." Ta nói:" Gặp thì gặp đi! Nhưng nếu như bị Hoàng Thượng biết, tất cả đều là chủ ý của mình ta, là ta tự mình muốn gặp Bát phúc tấn đó." Xảo Tuệ gật đầu mà có vài phần sợ hãi bất an.

Ta khẽ nắm tay an ủi Xảo Tuệ, nhớ đến Ngọc Đàn, trong lòng mơ hồ quặn đau, thầm hạ quyết tâm trừ phi ta chết, bằng không tuyệt đối sẽ không để cho ngươi bị thương tổn, Xảo Tuệ.

Xảo Tuệ đỡ ta dạo bước trong ngự hoa viên, ta cười nói:" Lúc này mới có mấy tháng, bụng cũng chưa lộ ra, ta tự đi một mình được mà." Xảo Tuệ nói: "Hôm nay tiểu thư là người có hai, có ta dìu sẽ an tâm hơn." Ta không thế kêu nàng buông tay, đành tuỳ nàng bước đi.

Bát phúc tấn đi đến trước mặt, Xảo Tuệ liền thỉnh an nàng, ta muốn hành lễ với nàng, nàng nghiêng người qua một bên thản nhiên nói:" Mặc dù còn không công khai, nhưng dù sao cũng là người của Hoàng thượng, ta không dám nhận lễ của ngươi." Sắc mặt Xảo Tuệ đỏ bừng, vội la lên:"" Hoàng thượng sẽ sắc phong tiểu thư." Ta cười liếc mắt nhìn Xảo Tuệ,, ta cũng chưa có ý gì, nàng lại thay ta xấu hổ nữa. Cầm tay nàng, ý bảo nàng qua một bên đứng trông coi.

Ta cười nhìn Bát phúc tấn hỏi:" Có chuyện gì vậy?" Bát phúc tấn khẽ nhếch miệng cười:" Mấy ngày trước Hoàng Thượng giáng chỉ quở trách gia, đem chuyện Thập đệ lưu lại ở Trương Gia khẩu đổ cho gia xúi giục." Ta trầm ngâm một lúc, hỏi lại:" Chẳng lẽ không đúng sao?"

Bát phúc tấn cười nhìn ta nói:" Việc này đúng là không hoàn toàn là chủ ý của Thập đệ, mặc dù bởi vì cẩu nô tài Hứa Quốc Quế cố ý gây sự, Thập đệ có chống lại hắn,nhưng còn không đến mực lưu lại lâu như vậy, mà đó cũng không phải chủ ý của gia. Gia bây giờ đối với việc này đều hờ hững, lên lên xuống xuống hết thảy đều không để ở trong lòng, nói Hoàng Thượng lệnh cho người làm việc gì người đều làm, muốn cách tước giam cầm cũng tuỳ Hoàng Thượng, thậm chí cũng khuyên Cửu đệ không nên tiếp tục đối nghịch với hoàng thượng, việc đã đến nước này, còn gì để mà tranh giành đây? Nhưng dù như vậy, Hoàng thượng vẫn không chịu buông tha gia" Ta tức giận hỏi:" Ngươi vì sao phải làm thế này? Không biết rằng sẽ làm cho Hoàng thượng tức giận sao?"

Bát phúc tấn lạnh giọng "Hừ" một tiếng nói:" Hoàng thượng từng bước dò xét chúng ta, chèn ép chúng ta, chúng ta lần nữa lui nhường, Hoàng thượng lại vẫn được một tấc lại muốn tiến một thước, như vậy không bằng nhìn xem hắn có rốt cuộc có thể tàn nhẫn đến mức nào." Ta nhìn nàng nghiêm mặt nói: Nếu như người trông chờ nhìn đến một hoàng đế sẽ nương tay vì bình luận của sử quan cùng đánh giá của hậu thế , thì ngươi sai lầm rồi. Nếu như ngươi làm thế, chỉ là vị để hắn chịu danh đày đoạ huynh đệ, thì cái giá phải trả cũng quá lớn đấy. Danh tiếng trong sử sách đương nhiên là quan trọng,nhưng làm sao so được với sinh mệnh của bản thân mình chứ?"

Bát phúc tấn ngửa đầu , nhìn bầu trời nói:" Hoàng Thượng đã triệt để huỷ đi một đời của gia, Thánh tổ hoàng đế bắt đầu, hắn thì làm cho tệ hại hơn. Tất cả tấu chương đều qua tay hắn tra duyệt tiêu huỷ, chúng thần trong triều phỏng đoán tâm ý của hắn mà khắp nơi tìm lỗi, động một chút là vạch tội, có thì không ngại nói lớn một chút, không có cũng có thể thành lời đồn vu vơ. Tóm lại, nửa đời gian lao vất vả, nhưng lại thành không có một chỗ đúng, với Đại Thanh thì chưa hề làm được việc gì có công,"

Bát phúc tấn lắc đầu cười nói:" Ngươi nếu đã cho rằng ta trông chờ vào sử quan cho chúng ta một đoạn thi phị, thì sách vở ta đây đọc từ nhỏ đến giờ chẳng phải là uổng phí sao?. Xuân Thu có Đổng Hồ [1] viết thật, Tư Mã Thiên bút sử thiên cổ có tác phẩm thiên cổ, Ban Cố [2] Phạm Diệp [3] mặc dù không sánh được cũng nói ngay làm thật, Trần Thọ [4] dù có lòng hướng Nguỵ, nhưng chưa từng trái lương tâm lược bỏ. Nhưng từ Đường Thái tông Lý Thế Dân lên ngôi, lịch sử liền thành lịch sử của thiên tử, có thể tùy ý viết bừa, bóp méo.

Chính sử liên quan Sự biến Huyền Vũ môn , lại chỉ có đám người Phòng Huyền Linh [5] chỉnh sửa biên soạn " Quốc sử" " Cao tổ thực lục" Cùng " Thái tổ thực lục", sau đó đám chính sử "Đường thư" trước sau đều lấy tài liệu từ những cái này. Ta nắm đó tỉ mỉ đọc qua đoạn sử này, thậm chí từ những chuyện lịch sử chưa được kiểm chứng cũng không tìm được bất kỳ điều gì bất lợi cho Lý Thế Dận. Phải thực sự thán phục Thái Tông cùng với sử quan có tâm tư kín đáo.BIến Huyền Vũ môn lại bị vẽ thành Lý Thê Dân không ngừng nhường nhịn, nhưng huynh đệ luôn muốn giết ông ta, ông ta rơi vào đường cùng liền tuỳ cơ hành động, để bôi đen đối phương, vẽ ra một đoạn tình tiết hoang đường như vậy: Lý Thế Dân đi đến Hồng môn yến, uống rượu độc của huynh đệ nhưng chưa chết, chỉ là "thổ huyết thành đấu" [6], nhưng một Lý Thế Dân " thổ huyết thành đấu" , hai ba ngày sau lại ở trước Huyền Vũ môn sinh khí dồi dào, kéo cung bắn chết huynh trưởng Lý Kiến Thành. Nếu như sự thật lịch sử là thật, ta chỉ có thể cảm thán Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát vì chỉ một giọt của độc dược thượng hạng cung đình cũng đủ chết thì không dùng, hành động quan trọng như vậy mà lại chỉ dùng hàng lậu đầu đường, có lẽ thực sự Lý Thế Dân là rồng trời hoá thân thể chất dị thường, "thổ huyết thành đấu" mà không chết, còn có thể bố trí xếp đặt kế hoạch giết chết huynh đệ"

Ta nghe xong chỉ biết yên lặng không nói được gì, Bát phúc tấn che miệng cười:" Nếu như thật sự có thuốc trường sinh bất lão, ta thật sự muốn biết Ung Chính của chúng ta hôm nay sẽ làm sao để giải thích tất cả mọi việc hắn làm ra. Chúng ta sẽ bị nói là âm hiểm ác độc đến mức nào, gây trở ngại tâm nguyện một lòng vì thiên hạ của hắn như thế nào mà phải trừng trị chúng ta,"

Sau một hồi lâu, ta chầm chậm nói:" Khuyết điểm không thể che lấp được ưu điểm, Thái Tông mặc dù ở chuyện đó có sai nhưng vẫn là người khai sáng ra Trinh Quan thịnh thế, Hoàng thượng sau này cũng sẽ như vậy. Nhưng nếu trong lòng ngươi nếu không phải vì chuyện ấy, sao còn muốn để Thập gia lưu lại không về."

Bát phúc tấn ngừng cười, nói:" Chỉ có hắn được cho gián điệp dò xét chúng ta, chúng ta lại không thể biết được một chút hắn rốt cuộc định xử trí chúng ta thế nào sao? Nếu như thực sự dự định giam cầm chúng ta đến chết, vậy thì sao không sớm tuyên chỉ, cho chúng ta được thoải mái, tội gì chơi trò mèo vờn chuột? Nếu như không có gia dửng dưng siêu thoát, ta đã sớm bị làm cho phát điên rồi. Ngươi căn bản không biết ngày ngày sống dưới cảnh ngộ đao treo lơ lửng trên đầu, hiểu rõ con đao ấy sớm muộn sẽ rơi xuống, ngày ngày vẫn đều suy nghĩ đến rốt cuộc bao giờ nó mới rơi. Trước đây còn sợ hãi, hiện tại ta đã nghĩ nó sớm rơi xuống cũng là một loại giải thoát."

Mèo vờn chuột? Sống dưới lưỡi đao? Trong đầu ta hết sức hỗn loạn, im lặng nói:" Ngươi nếu không phải bảo ta vì Thập gia cầu xin, vậy rốt cuộc muốn nói chuyện gì?" Bát phúc tấn cừoi dài nhìn ta nói:" Ta đã nghe được từ Cửu đệ một chuyện rất đáng ngạc nhiên." Trong lòng liền thắt lại, chẳng nhẽ Cửu gia nghe nói chuyện Ngọc Đàn mà thương cảm , lại có một chút thương xót sao?

Bát phúc tấn nói:" Hoàng thượng hận chúng ta như vậ, trừ việc tranh chấp ngôi vị hoàng đế ra, còn có một nguyên nhân trong yếu đại khái chính bởi vì năm đó gia trù tính hắn không thành, lại khiến Thập Tam đệ bị giam cầm, để hắn sau đó nhiều năm dè dặt từng chút một, nhưng ngươi thông minh như thế, có nghĩ đến vì sao gia lại đột nhiên gây khó dễ với người đang hợp tác thân cận như thế không? Muốn nói chỉ vì ngôi vị hoàng đế, đều là người làm việc kín đáo, sao gia không nhắm vào tam ca chứ?

Ta căng thẳng, nàng cho rằng Bát gia vì tình yêu nam nữ đối phó Tứ gia sao? Nhưng nhìn kỹ sắc mặt nàng không giống thế, hơn nữa năm đó ván cờ kia không phải chỉ bố trí mới hai ba năm, lúc đó ta còn về phe tứ gia. Ta lãnh đạm hỏi:" Vì sao? " Nàng cười nói: "Chuyện này buồn cười chính là ở chỗ này, nghe Cửu đệ nói,năm đó có người không ngừng cố ý nhắc nhở gia lưu tâm Tứ vương gia, còn nói thêm một chuỗi tên người, gia mặc dù nửa tin nửa ngờ nhưng để không có sai lầm nào lại lựa chọn việc bày bố để đối phó.Như thế mà nói chính là Hoàng thượng dường như đã hận sai người , Thập Tam đệ chịu khổ mười năm cũng không thể hoàn toàn đổ cho gia, người khởi xướng ai ngờ là người khác chứ."

Bụng dưới nhanh chóng quặn đau, dường như dưới đất bằng là một khoảng không, bên dưới chính là vực sâu muôn trượng, thâm sâu không thấy đáy, thân thể run run, lắc lư sắp ngã, Bát phúc tấn đỡ ta, cười nói:" Ngươi đoán Hoàng thượng biết chuyện này xong, rốt cuộc là thương tâm nhiều hơn, hay phẫn nộ nhiều hơn?" Ta đẩy nàng ra, đỡ lấy thân cây bên cạnh, Bát phúc tấn đứng bênh cạnh ta nói:" Ngươi là theo bối lặc phủ vào cung, lại nhận ân huệ của gia nhiều năm như vậy, hắn muốn để ngươi cùng chúng ta không chút quan hệ, nào có dễ dàng như thế? Được rồi! Cửu đệ muốn ta chuyển với ngươi một câu." Chúng ta nếu có phải chịu đau khổ mười phần, cũng nhất định phải để các ngươi phải chịu năm phần." Nói xong không buồn để ý đến ta, nghênh ngang bỏ đi.

Xảo Tuệ nửa ôm nửa đỡ ta, vừa khóc vừa nói:" Tiểu thư, sao sắc mặt người lại tái nhợt như vậy, người khó chịu ở đâu sao? Chúng ta gọi Thái y đến nhé." Ta lắc đầu, ý bảo nàng về trước đi.

Khi vào phòng, ngưỡng cửa dù không cao, ta lại đến cả sức lực bước qua cũng không có, vướng chân ở bậc, suýt nữa là té sấp xuống. Xảo Tuệ ôm chặt lấy ta, sắc mặt trắng bệch. Xảo Tuệ dìu ta ngồi xuống giường, đưa ta uống ly trà nóng rồi hỏi: "Tiểu thư, ta cho người đi mời thái y nhé?" Ta nhắm mắt lắc đầu, ngũ tạng như bị thiêu cháy, tuyệt vọng cùng hổ thẹn dâng trào khắp người, ép tới mức ta không thể thở nổi. Ta vẫn luôn lo lắng đến kết cục của bát gia, lại không ngờ tới kết cục này dĩ nhiên lại là chính mình một tay thúc đẩy, nếu như không có ta, có lẽ hắn sẽ không thiết kế đối phó Tứ gia, có lẽ tất cả đã khác. Thập Tam nhiều năm chịu khổ như vậy, lại do ta một tay tạo thành. còn có Lục Vu, nếu như không phải ta, Thập Tam sẽ không bị giam cầm, Lục Vu sẽ không cùng Thập Tam một chỗ như thế, nàng sẽ vĩnh viễn ở phía xa lặng yên nhìn Thập Tam. cuối cùng cũng không phải vì tình thế khó xử mà nhảy sông tự sát. Bao năm nay, rốt cuộc ta đã làm gì vậy?

Xảo Tuệ khóc lóc nói: "Phúc tấn rốt cuộc nói gì đó? Tiểu thư, người nếu như khổ sở thì hãy khóc đi. Người không nên hù doạ Xảo Tuệ, Ta đi mời thái y thì hơn." Ta nói:" Xảo Tuệ, ngươi cứ để ta ngồi yên một chút được không. Bệnh của ta Thái y không chữa được đâu." Xảo Tuệ cố nén khóc, ngồi lại phía sau giường.

Trong phòng tối dần, Mai Hương tiến đến hỏi bữa tối ăn gì, Xảo Tuệ châm đèn, năn nỉ:" Tiểu thư, người dùng bữa đi đã." Xảo Tuệ cầu xin vài lần, thấy ta không nói không động, vụt quỳ xuống giường ra sức dập đầu, khóc cầu nói:" Tiểu thư, van người đó. Năm đó chủ tử cũng không nói lời nào, không động đậy không ăn bất cứ cái gì như thế này, tiểu thư, chuyện lớn đến mấy cũng không so được với đứa nhỏ, Xảo Tuệ van người đó!"

Mai Hương thấy tình hình không bình thường, vội lui ra ngoài. Ta cố sức gượng dậy nói:" Xảo Tuệ, không phải ta không muốn ăn, mà là ta thực sự không ăn nổi. Vậy đi, ngươi cứ truyền bữa , ta sẽ cố gắng ăn vậy." Vừa mới dứt lời, người chẳng còn chút sức nào, lại rơi xuống giường. Xảo Tuệ nước mắt đầy mặt, gương mặt đều đỏ bừng, vội vàng chạy ra ngoài rèm sai người.

Bữa tối thì chưa đến nhưng Thập Tam lại tới. Mai Hương tiến vào nói:" Thập Tam gia đến xem cô cô." Ta vụt kéo chăn, lui người vào trong giường, trầm giọng nói… " Đã nói ta ngủ rồi." Mai Hương cúi đầu yên lặng rời khỏi.

Thập Tam vén rèm bước vào, cười nói:" Ta không ngờ cũng có một ngày bị ngươi đóng cửa không tiếp. Hoàng huynh có lẽ sẽ không nghĩ chỉ có chính mình bị mất mặt nữa rồi." Ta trở mình, mặt xoay vào tường để ngủ.

Thập Tam đứng yên một lúc hỏi Xảo Tụê:" Có chuyện gì thế?" Xảo Tuệ còn chưa trả lời, nước mắt đã rơi trước, khóc một hồi nhưng khống nói một lời. Thập Tam nói:" Nhược Hi, ta nếu có làm chuyện gì sai, ngươi cứ nói thẳng cho ta biết, Giữa chúng ta còn có chuyện gì không thể nói ra được chứ?"

Ta run run, trong lòng như có dao cắt, xoay người cố gượng dậy, Xảo Tuệ vội cầm gối đầu cho ta dựa vào. Ta nhìn Xảo Tuệ phất phất tay, nàng hành lễ với Thập Tam rồi lui ra.

"Không phải là ngươi làm sai, mà là ta, là ta!" Thập Tam hởi sửng sốt, cầm ghế lại bên giường hỏi:" Nói rõ xem nào?" Ta chăm chú nhìn Thập Tam,, thân thể gầy yếu, một chút tóc hoa râm, tang thương thấy được nơi chân mày, khoé mắt liền cay cay, nước mắt cứ thế tuôn tơi, Thập Tam nói:" Nhược Hi, rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Ngươi như thế này lại cùng lúc làm khổ ba ngừoi ,một người là người rất yêu ngươi , một người là con của ngươi, ngươi sao có thể nhẫn tâm thế chứ:?"

Ta nói:" Hôm nay ta gặp Bát phúc tấn." Thập Tam căng thẳng hỏi:" Nàng nói cái gì thế?" Ta lau nước mắt nói:" Nàng thay Cửu gia nói một câu:" Chúng ta nếu có phải chịu đau khổ mười phần, cũng nhất định phải để các ngươi phải chịu năm phần" Thập Tam im lặng một lúc hỏi:" Chuyện của ngươi cùng Bát ca , Cửu ca có biết hay không?" Ta gật đầu:" Biết rõ nhất là Thập Tứ gia, nhưng đoán là Bát gia cũng không giấu Cửu gia. Chỉ có Thập gia suy nghĩ đơn giản là không biết rõ, nhưng chắc cũng có thể biết vài phần."

Thập Tam do dự một lát, rũ đầu xuống hỏi:" Năm đó ngươi và Bát ca rốt cuộc đến mức nào? Liệu có… liệu có gần gũi về thê xác không?" Ta ngây người,hình ảnh trên thảo nguyên nắm tay đi dạo, ôm ,hôn môi lướt qua trong đầu, trong lòng càng thêm giá lạnh, miệng vẫn không cam tâm nói:" Chuyện này rất quan trọng sao?"

---

1 **Đổng Hồ** là quan Thái Sử (quan viết sử) của nước Tấn, đời vua Tấn Linh Công thời Xuân Thu. Họ Đổng chép sử rất vô tư, sự thật ra sao thì chép y như vậy, không sợ sự đe dọa của bạo quyền, nên được Khổng Tử khen là: Cổ chi lương sử.

2 **Ban Cố (32 – 92)** , là sử gia nổi tiếng Trung Quốc trong thế kỷ 1. Ông được biết đến nhờ sách *Hán thư* do gia đình ông viết ra.

3 **Phạm Diệp**) (398 – 445), là nhà chính trị, nhà sử học, nhà văn thời Lưu Tống Nam Triều (Trung Quốc), tác giả bộ chính sử Hậu Hán thư.

4 **Trần Thọ** (233- 297),trước làm quan cho nhà Thục Hán, sau khi Thục Hán diệt vong sang làm quan cho nhà Tây Tấn là tác giả của bộ chính sử Tam quốc chí, Trần Thọ là quan nhà Tấn, do đó phải lấy triều đại đã nhường ngôi cho Tấn là Tào Ngụy làm chính thống.

5 **Phòng Huyền Linh** (579–648) làm chức quan Tư mã, Tể tướng và Tể phụ vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là **Lương Văn Chiêu công**. Ông là chủ biên của Tấn thư – một trong 24 bộ chính sử Trung Hoa.

6 Đấu : đơn vị đo lường cổ : 1 đấu = 10 lít.

Thập Tam thất sắc, ngẩng đầu nói: " Việc này bọn họ không dám làm bừa, chọc giận hoàng huynh, đầu tiên không may chính là Bát ca, không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ sẽ không lôi chuyện này ra gây thương tổn hoàng huynh. Huống hồ theo ta đoán, đây khẳng định là chủ ý của Cửu ca, lấy tính cách của Bát ca, tuyệt đối không đáp ứng hắn ta làm như vậy. Ta có thể đi tìm Bát ca nói chuyện một chút. Nếu như chỉ là vì chuyện ấy thi tạm thời ngươi không cần lo lắng, cứ để cho ta xử lý đi."

Sóng trước chưa tan sóng sau đã đến, nước mắt ta không ngừng rơi xuống gối, Thập Tam, ta không xứng để được ngươi quan tâm như vậy! Chợt thấy dưới thân đau đớn, trước mắt tối sầm, toàn thân vô lực ngã quỵ xuống giường, Thập Tam kinh hãi, lay gọi ta:" Nhược Hi! Nhược HI!? vừa thét lớn với bên ngoài:" Mau truyền thái y."

Xảo Tuệ chạy vội vào, nhào tới bên giường, sắc mặt tái nhợt, hét thảm một tiếng :" Không!" Lập tức quỳ xuống, liều mạng dập đầu khóc van:" Bồ Tát van cầu người ! Người đã mang đứa nhỏ của chủ tử đi rồi, hãy bỏ qua cho tiểu thư đi! Xảo Tuệ sẵn lòng chịu bất cứ cực khổ gì, từ nay ngày ngày trai giới, ngày ngày thắp hương," Thập Tam sắc mặt tái đi, không ngừng cao giọng gọi Thái y.

Ta cố há miệng, nhưng chỉ thể thở dốc, sau một lúc mới có thể khóc nói:" Đứa bé có lẽ không thể giữ được rồi!" Thập Tam giật chăn ra, cả chiếc váy đã bị nhuộm đỏ rực , hai tay hắn run run, rống lên :" Thái y đâu ?"

Còn chưa dứt lời, Dận Chân cùng thái y đã theo nhau đi ớên, Thập Tam vội vàng đứng tránh ra, Dận Chân ôm ta giận dữ hỏi Thập Tam:" Chuyện gì đây? Bảo ngươi tới khuyên người, ngươi đã khuyên thành thế này sao?" Không chờ Thập Tam trả lời, liền nhìn Hà thái y nói:" Mặc kệ người làm cái gì, muốn cái gì, nhất định không thể có việc." Thái y bắt mạch xong, sắc mặt trắch bệnh, tay run rẩy. Dận Chân gằn từng chữ:" Người lớn và đứa nhỏ đều phải bình yên, bằng không cho các ngươi cùng tuẫn táng theo.!" Rồi quay qua nói với Thập Tam :" Trẫm nhất thời sốt ruột, với…" Thập Tam vội nói:" Đệ hiểu !" Thập Tam nhấn mạnh dùng "đệ" mà không dùng " thần đệ" . Dận Chân gật đầu một cái, cũng không nhiều lời, hai người đều chăm chăm quan sát thái y.

Hà Thái y giọng nói run run sai người đi đun thuốc, nói xong lập tức hướng về phía Dận Chân không ngừng dập đầu nói:" Thần chỉ có thể hết sức cứu người lớn." Chút sức lực ta gắng gượng cũng đã cạn, ngay tức khắc liền chìm vào hôn mê.

Bãi có mênh mông xanh biếc,dưới bầu trời xanh thẳm, chẳng biết từ đâu bay tới thật nhiều bong bóng đẹp tuyệt, bởi vì phản chiếu ánh nắng sáng chói, nên cũng giống như cầu vồng rực rỡ , tươi đẹp đến chói mắt , ở mỗi bên trong bong bóng đều có một cầu vồng con con lấp lánh. Bầu trời , mặt đất, bồng bềnh phiêu dạt, như mộng như ảo, ta tươi cười đuổi theo những bong bóng rực rỡ, chỉ nhảy một cái. vậy mà cũng bay lên, thân thể cũng nhẹ bay giống như những bong bóng đẹp đẽ này , ta cười lớn chơi đùa với đám bong bóng xung quanh, bọn chúng thật sự rất ranh mãnh, ta đuổi thì chúng chạy, ta ngừng chúng lại tới dụ dỗ. Tiếng cười ngân vang giữa trời đất,

Thời gian tựa như vĩnh viễn ngừng lại ở khoảnh khắc này, không có bắt đầu chẳng thấy kết thúc, đùa mệt thì dựa vào bong bóng mà ngủ, khi tỉnh ngủ , ở trên bong bóng rực rỡ bay qua bay lại, nhảy lên trượt xuống, sinh mệnh của ta tựa như đã bắt đầu như thế, cũng sẽ kết thúc như vậy.

Tiếng cười bỗng nghiên nghẹn lại trong họng, bóng bóng đang cùng ta chơi đùa dưới ánh nắng từng cái từng cái vỡ tan. ta kinh hoàng sợ hãi khi chứng kiến những bóng bóng vẫn làm bạn cùng ta từ lúc ta xuất hiện ở nơi này đều bị huỷ diệt, từng cầu vồng lấp lánh trong nháy mắt đều bỏ ta mà đi, ta gọi bọn chúng khản cổ, nhưng chúng vẫn từ từ vỡ oà trong tay ta, chỉ còn lại chút bọt nước ẩm ướt trên tay, hai tay cứ mãi run run, ánh nắng vốn ấm áp êm dịu trở nên băng giá vô tình, thân thể ta đau nhức, từ vô hình có vài bàn tay to lôi kéo thân thể ta theo đủ mọi hướng, ta tựa như cũng lập tức tan ra giống như bong bong vậy. Khi bong bóng cuối cùng tan vỡ trên tay ta , ta kêu thảm một tiếng, thân thể từ không trung rơi xuống.

"Tỉnh rồi! Tỉnh rồi!" Cảm giác có một người nhào tới trước giường, vừa muốn chạm vào ta, người đang ở trên giường ta ngăn cản nói:" Hoàng thượng, không thể đụng vào!". Trên người càng lúc càng thấy đau đớn, bóng người trước mặt cũng ngày càng rõ rệt. Ta nhìn Dận Chân, giấc mộng Nam Kha [1], đến khi gặp lại. khuôn mặt người đã nhuốm bụi trần, tóc mai đượm bạc. Hai người yên lặng nhìn nhau, trong mắt cả hai đều vô hạn tiếc thương đau xót.

Hà Thái y đặt huân hương trên gối ta, Dận Chân vừa muốn mở miệng, Hà thái y nói:" Hoàng thượng!" Dận Chân vội vàng ngừng lại, ta chăm chăm nhìn hắn một hồi, mệt nhọc chán nản đến cùng cực, hai mắt nhắm

lại, trong làn khí êm dịu của hương an thần, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Mê mê tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh mê mê, tất cả hình ảnh dường như đều là mộng ảo. Mãi cho đến lúc trong đầu dần dần tỉnh táo hết thảy, sợ hãi thoáng chốc đã ùa tới, đột nhiên mở mắt gọi to:" Xảo Tuệ!" Bên cạnh lập tức có người đáp:" Có nô tỳ!" Ta thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xảo Tuệ mừng rỡ nói:" Tiểu thư thực sự đã tỉnh rồi!" Ta thấy khuôn mặt Xảo Tuệ vô cùng tiều tuỵ, nói :" Làm khổ ngươi rồi!: Xảo Tuệ chưa nói gì, nước mắt đã tuôn trào, lau vội nước mắt nói:" Xảo Tuệ ngu ngốc gây ra sai lầm nghiêm trọng, có chết vạn lần cũng không đền nổi. Chỉ vì không yên tâm về tiểu thư, nếu không đã sớm nên đi gặp phu nhân, chủ tử tạ tội rồi!"

Ta vội ra hiệu cho nàng đừng nói nữa, Xảo Tuệ khẽ nói:" Mai Hương cùng Cúc Vận đang đun thuốc! Hoàng Thượng đã sớm vào triều, Trong thời gian này Hoàng Thượng trừ lúc lên triều, đều vẫn ở chỗ này trông nom, tối đến cũng nghỉ ngơi ở bên này" Ta thất thần một lúc hỏi:" Buổi tôi ta mơ mơ màng màng muốn uống nước. là ai hầu hạ ?" Xảo Tuệ nói:" Chúng ta đều ở bên ngoài trông giữ, bên trong chỉ có Hoàng thượng."

Ta hỏi:" Hoàng Thượng có truy cứu việc này không?" Khuôn mặt Xảo Tuệ vừa hận vừa sợ, cúi đầu nói:" Không biết".Ta nói:" Ta bên người chỉ còn mình ngươi là người thân thiết, lẽ nào từ nay về sau đến ngươi cũng muốn nói dối lừa gạt ta? Ta giữ ngươi ở bên mình còn có ý nghĩa gì chứ?"

Xảo Tuệ khóc lóc nói:" Ta giúp phúc tấn truyền lời, đã hại chết tiểu cách cách, ta…" Ta cố nén đau thương, vội che miệng nàng nói:" Không liên quan đến chuyện của ngươi, rất nhiều việc cuối cùng cũng không trốn được, không có nhân làm sao có quả? Ngươi không rõ phức tạp ở bên trong, thế nên đừng tự trách mình nữa, kỳ thực ngươi không có bất cứ liên quan gì hết." Xảo Tuệ lau nước mắt nói:" Bệnh tình của tiểu thư vẫn không tốt, bao tâm tư của Hoàng thượng đều đặt vào tiểu thư. Ta không nhìn ra tâm tư của Hoàng thượng, chính hoàng thượng cũng không đề cập đến chuyện đứa nhỏ, xung quanh cũng không ai dám nói. Ta từng nghe Thập Tam gia khuyên Hoàng thượng, nếu như trong lòng khó chịu thì cứ trút hết ra, Hoàng thượng lại nói mình vẫn ổn. Thập Tam gia còn từng hỏi qua ta, ta nói ta cũng không biết lúc ấy Phúc tấn cùng tiểu thư nói cái gì, Thập Tam gia chỉ dặn ta sau này không được có bất cứ liên hệ gì với Bát phúc tân, những cái khác cũng không hề nói."

"Hoàng thượng biết ta đã gặp Bát phúc tấn sao?" Xảo Tuệ còn chưa trả lời, chợt nghe thấy tiếng bước chân, vội thấp giọng nói:" Ta không biết." Vừa dứt lời, Mai Hương cùng Cúc Vận một người nâng bàn gỗ tiến vào, thấy ta tỉnh, đều vui mừng hoan hỉ, vừa thỉnh an vừa nói:" Hà thái y nói cô cô hôm nay sẽ tỉnh lại, sai chúng ta chuẩn bị đồ ăn cho tốt, thực sự là thần y."

Cúc Vận nửa quỳ ở bên giường hầu hạ ta dùng bữa, trên bát canh có mấy đài sen xanh nhạt được làm rất khéo đang lững lờ trôi, ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, ăn thì mềm nhuyễn ngọt dịu, liền muốn ăn thêm mấy miếng, ba người ngồi vây ở bên giường đều vui ra mặt.

Dùng xong bữa rồi uống thuốc, để Xảo Tuệ cùng Mai Hương giúp ta lau người một chút , hết thảy xong xuôi, cảm giác được thân thể thoải mái hơn không ít. Hai người đang bận thu dọn, Dận Chân bước vào, Xảo Tuệ Mai Hương liền thỉnh an, Dận Chân cũng không hề để ý, chỉ chăm chưm nhìn ta , hai người khẽ liếc nhìn nhau, cúi đầu lẳng lặng lui ra.

Ta nhìn hắn mỉm cười, hắn bước nhanh vài bước ngồi xuống bên giường ôm lấy ta: "Chỉ mới hơn mười ngày, lại tưởng như mấy kiếp chưa hề trông thấy." Hai người ôm nhau một hồi lâu, ta nói: "Xin lỗi! Ta biết chàng rất hy vọng vào đứa bé này." Trên mặt hắn thoáng hiện lên chút đau đớn, nhìn lại chỉ thấy đang mỉm cười: "Không sao đâu, thân thể nàng là quan trọng nhất."

Ta nhìn hắn, đứa bé ấy ,nếu lớn lên, sẽ giống như hắn nhiều hơn một chút, hay là giống ta hơn? Nếu là con gái , giống hắn thì sẽ có dáng vẻ thế nào nhỉ? Thế nhưng chung quy là vẫn không thấy được rồi … Bi thương dâng tràn trong lòng: "Đứa nhỏ đều là tiên tử bị đày xuống phàm trần, trời cao không muốn con của chúng ta tới trần thế trải qua đủ loại trắc trở, nên mới lại đem nàng mang về rồi. Hiện giờ nàng đang bay trên một áng mây ngũ sắc,, có thần tiên muông thú vờn quanh, một nơi có trăm hoa khoe sắc, rất vui vẻ." Dận Chân cứng người lại, giọng nói lại vẫn dịu dàng như cũ: "Ừ! Đứa nhỏ sẽ rất vui vẻ.!"

"Không nên oán hận bất cứ ai được không? Chuyện này nếu có sai, cũng là do ta sai" .Dận Chân nâng ta dậy, giúp ta gỡ những sợi tóc mai đang rối lại với nhau: "Giờ đây chuyện quan trọng nhất của nàng chính là bồi bổ cho mình khoẻ lại. Nếu như nàng vẫn còn bận tâm đến những người hoặc việc không liên quan nữa, ta sẽ thực sự tức giận đấy!" Giọng hắn ôn hòa, nhưng ở sâu trong đáy mắt, lại đang cho thấy cơn tức giận cùng với sự băng giá đến ghê người. Trong lòng ta run cầm cập , trong đầu nhanh chóng vớ được câu nói

"Thiên tử tức giận, trăm vạn xác người, máu chảy ngàn dặm." đã suýt nói ra, may mà cố nhịn được.

Ta chỉ biết sơ lược về kết cục của mấy người Bát A Ca, Thập A Ca, Thập Tứ A Ca, nhưng kết cục từng phúc tấn của bọn họ thì một chút ấn tượng cũng không có, dù sao phụ nữ ở cổ đại cũng chỉ là người khuất dưới cái bóng của người khác, đến cả tên mình cũng sẽ không được lưu lại trong gia phả, chỉ được ghi sơ lược bằng một danh xưng "X thị" nào đó mà thôi . Với tình nghĩa sâu nặng của Bát phúc tấn đối với Bát A Ca, nàng sẽ phải đối mặt với kết cục cuối cùng thế nào đây ? Trong lòng chợt nghĩ đến mấy chữ "cùng chết mà thôi".

Dận Chân cười nói: "Hôm nay trời nắng đẹp, ta mang nàng ra bên ngoài đi dạo một chút."

Ta gật đầu nói: "Ta cũng rất muốn ra bên ngoài một lát, ở mãi trong phòng, không bệnh cũng thành ra bị bệnh. Chỉ là ta đi không được nhiều. Chàng cho người mang hai chiếc ghế mây đặt ngoài sân đi, chúng ta ra bên ngoài ngồi một chút vậy!". Dận Chân kêu lên: "Cao Vô Dung!"

Cao Vô Dung đáp lời sau đó đẩy một cái xe lăn được làm bằng gỗ đàn hương có điêu khắc hoa văn, bên trên đã đặt một tấm đệm mềm, chỗ tay vịn còn cố ý dùng vải mềm thêu hoa bọc lại. Ta khen: "Thật tinh xảo!" Dận Chân vừa ôm lấy ta đặt lên xe lăn, vừa nói: "Vì tốt nên mới được dùng. Có thoải mái hay không? Chỗ nào không ổn sẽ cho sửa lại."

Dận Chân tuỳ ý đẩy ta đi , vừa lúc Đinh Hương nở hoa ,mùi hương từ xa đã có thể ngửi thấy được, ta cười nói: "Năm nay ta lại để lỡ mất mùa hoa rồi, thời gian này năm ngoái… đang vội vàng hái hoa đó!". Mới nói được một nửa, đã nghĩ đến Ngọc Đàn khi đó cùng ta hái hoa phơi khô, cố gắng nén lại thanh âm mới dùng tiếp giọng điệu như cũ để nói cho hết lời.

Dận Chân đưa ta đến dưới tàng cây Đinh Hương, cười nói: "Hoa tàn vẫn có thể nở lại, sang năm lại tiếp tục hái vậy!" Ta đứng dậy từ trên ghế, đi vài bước, nhặt lấy một chuỗi Đinh Hương màu tím, đưa tới chóp mũi ngửi một lúc, sau đó lại nghiêng người đặt đưới mũi Dận Chân, hắn cười nói: "Rất thơm!" Vừa nói vừa cầm lấy chuỗi hoa từ trong tay của ta, quấn vài vòng trên búi tóc của ta, cắm thật chắc: "Như vậy chỉ cần ta khẽ cúi đầu là có thể ngửi được rồi."

Ta nâng tay áo lên nghe vậy liền buông xuống, cười nói: "Mùi thuốc trên người sẽ át hết hương hoa thôi." Dận Chân đặt đầu xuống vai ta nói: "Ta chỉ cảm thấy được mùi thuốc cùng hương hoa hoà vào nhau càng thơm hơn mà thôi.".Ta muốn đẩy hắn ra, nhưng chưa kịp làm, ngược lại bị hắn ôm càng chặt, hắn hôn từng chút từng chút ở quanh cổ, rồi nói: " Vẫn là nàng thơm nhất!".

Dận Chân ngày xưa cũng thích chọc ghẹo ta, nhưng chưa bao giờ lại có hành động như thế này ở bên ngoài, ta quýnh lên muốn đẩy ra nhưng lại đẩy không nổi, đành đưa tay đến chỗ nhột dưới cánh tay của hắn, vừa nói: "Còn không buông ra sao?Bị người ta thấy bây giờ!". Dận Chân cười lớn, dùng tay cù lại ta: "Người sợ buồn nhất mà cũng dám dùng trò này, cũng không sợ dẫn lửa tự thiêu sao?"

Bị cù vài cái, ta cười đến mệt lử nằm yên trong lòng hắn, chỉ biết một mặt thở, một mặt năn nhỉ: "Chàng chính là Hoàng thượng đó, hôm nay lại chẳng ra thể thống gì cả." Dận Chân nhìn ta có phần hụt hơi, không dám tiếp tục cù ta, nửa nằm nửa ngồi đỡ ta nói: "Hoàng đế thì không thể cùng phi tử đùa giỡn thân mật sao? Hơn nữa, có bọn Cao Vô Dung coi chừng bốn phía, ai dám tới nhìn lén chứ?"

Câu cuối hắn nói gì ta cũng không nghe rõ, chỉ có câu đầu tiên cứ quanh quẩn không ngừng trong đầu. Dận Chân nhìn thấy ta đột nhiên không cười nữa, thản nhiên nói: "Ta đã sai người chuẩn bị lễ sắc phong, chờ thân thể nàng khoẻ lên một chút, liền cử hành." Ta gượng cười nói: "Trước kia không phải chàng không hy vọng để ta thụ phong sao? Sau này là bởi vì con, nhưng đứa bé… , hiện tại cũng không cần thế."

Dận Chân chăm chú nhìn ta một lúc, nói: "Trước kia ta không có sợ hãi như bây giờ. Mặc kệ nàng đồng ý hay không, lần này cũng không để cho nàng trì hoãn nữa."

---

1 Câu thành ngữ "Giấc mộng Nam Kha" được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một việc không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó.

"Tiểu thư, người đang nghĩ chuyện gì thế? Nửa ngày cũng cứ mãi ngồi trơ ra như vậy." Ta nhìn Xảo Tuệ lắc đầu, Bây giờ ta không hiểu được suy nghĩ của Dận Chân dù chỉ một chút, khó biết được lúc nào hắn mừng giận. Vốn nghĩ rằng chuyện đứa nhỏ, hắn nhất định sẽ rất giận dữ, trong lòng cũng đã chuẩn bị hết thảy dù cho có bất cứ chuyện gì cũng phải bảo vệ Xảo Tuệ, nhưng hắn lại không có một tia động tĩnh, Những người biết việc này vốn không nhiều lắm, hiện tại càng không có một ai dám nhắc đến, đến cả Thừa Hoan cũng hẳn là đã được dặn dò qua, không từng hỏi bất luận chuyện gì liên quan đến "đệ đệ". Dường như chuyện có đứa bé chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi chẳng còn gì lưu lại.

"Xảo Tuệ, chúng ta ra ngoài dạo một chút đi." Ta không muốn tiếp tục suy nghĩ, muốn cho lòng mình nhanh chóng thoát ra khỏi đống rối ren. Xảo Tuệ cười nói:" Sắp tới giờ dùng bữa rồi, không bằng chờ đến lúc ăn xong, ta cùng tiểu thư tản bộ vậy." Ta vừa ngồi dậy từ trên giường vừa nói:" Cứ đi một lúc rồi tính sau." Xảo Tuệ vội vã giúp ta đi giày, tiện tay cầm một chiếc áo choàng xanh nhạt, trên áo có một gốc hồng mai được in nhuộm bằng bút pháp thuỷ mặc.

Xảo Tuệ đỡ ta thong dong đi một lúc, vốn tưởng rằng gió nhẹ hoảng hôn tháng tư có thể cho tâm hồn mình khoan khoái hpn, nhưng trong lòng càng lúc càng thấy không yên,, tựa như trong gió chiều hiu hiu thổi tất cả đến chỉ là sợ hãi. Đột nhiên xoay người quay về hướng Dưỡng Tâm điện. Xảo Tuệ nói:" Không bằng nghỉ ngơi một lúc rồi hãy trở về ."

Ta nói:" Ta không mệt lắm mà." Xảo Tuệ cũng không nhiều lời, bước nhanh theo ta. Cao Vô Dung canh giữ ở bên ngoài Đông noãn các thấy ta liền hành lễ thỉnh an, bên trong mơ hồ truyền đến tiếng nói, ta khẽ hỏi:" Ai ở bên trong vậy?" Cao Vô Dung trả lời:" Thập Tam gia. Có cần nô tài bẩm báo không ạ?" Ta đang muốn gật đầu, giọng nói từ bên trong đột ngột lớn lên.

Dận Chân nói:" Lão Bát còn chưa tuân chỉ sao?" Thập Tam nói:" Vẫn chưa! Hoàng Huynh , Bát phúc tấn mặc dù có tội, nhưng dù sao cũng được Hoàng a mã năm đó sắc phong, hơn nữa ở bên Bát ca nhiều năm lại có Hoằng vượng, liệu có thể đổi sang hình phạt khác được không?" Dận Chân nói:" Ý trẫm đã quyết. Đệ đi xem xem lão Bát có tuân chỉ hay không đi?" Thập Tam kêu lên một tiếng:" Hoàng huynh" Dận Chân cũng không nói thêm nữa. Tiếng nói lại dần dần thấp xuống.

Ta nhìn Cao Vô Dung lắc đầu nói: "Hoàng thượng cùng Thập Tam gia đang nghị sự, ta sẽ không đi vào quấy rầy nữa." Nói xong xoay người bước đi. Đợi đến khi đi ra rồi, bàn tay mới không ngừng run run, Xảo Tuệ cuống lên:" Tiểu thư chúng ta quay về nghỉ ngơi đi!: Ta giữ tay nàng, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Hai người lẳng lặng đứng từ một nơi bí mật gần đó, sắc trời đã tối đen, Thập Tam cúi đầu, lê bước chân đi ra. Bởi vì hắn khắp người bị phong thấp, khớp xương thường xuyên chịu đau nhức. Dận Chân đặc biệt cho phép kiệu của hắn tuỳ ý tiến cung. Ta khẽ dặn Xảo Tuệ:" Ngươi đi về trước đi, ta muốn nói cùng Thập Tam gia mấy lời" Xảo Tuệ do dự một lúc mới gật đầu.

Thập Tam gia" Thập Tam đang muốn lên kiệu, nhìn thấy ta ở phía sau, vội bước lại nói:" Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi chứ, đứng ở chỗ này để bị trúng gió hay sao?" Ta hỏi:" Hoàng thượng hạ chỉ gì vậy?" Thập Tam im lặng một lúc nói:" Lệnh cho Bát ca bỏ vợ." Ta che miệng kinh hãi kêu lên:" Không!" Nắm chặt tay Thập Tam hỏi:"Bát ca đã làm rồi sao?" Thập Tam nói:" Hôm qua mới hạ chỉ, hôm nay ta tiến cung thì Bát ca còn chưa tuân chỉ. Hiện tại thì không biết ."

Ta lập tức bước về hưỡng Dưỡng Tâm điện, bước được vài bước, lại quay về phía Thập Tam :" Không thể để Bát gia bỏ Bát phúc tấn, sẽ có người chết đó. Ngươi đi ngăn cản Bát gia, ta đi cầu xin Hoàng thượng." Nói xong xoay người bước đi, đi được vài bước, lại quay lại nói:" Không được . Nếu Bát gia ý chí đã quyết. hắn sẽ tuyệt đối không để ý đến ngươi, có khi còn cho rằng ngươi là " mèo giả từ bi khóc chuột." Đem ta ra cung đi."

Thập Tam trợn tròn mắt:" Ngươi làm sao có thể ra cung chứ?" Ta không đợi hắn trả lời, đã bước vào trong kiệu," Đầu tiên, kiệu của ngươi rất lớn, ngồi hai người cũng không có vấn đề. Thứ hai, nếu thực sự bị người ta tra hỏi, trên người ta có ngọc bài của Hoàng thượng, trước đây cũng từng ra cung, hơn nữa có Thập Tam gia, đệ đệ được hoàng thượng vô cùng sủng ái ở bên, lừa dối đám thị vệ tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì ."

Thập Tam đứng ở bên ngoài kiệu vẫn không nhúc nhích, chỉ chằm chằm nhìn ta, ta nhíu mày nói:" Thập Tam gia là quyết định vứt ta xuống kiệu sao? Năm đó cùng ôm nhau cưỡi chung một ngựa, hôm nay thì kiệu lớn như vậy cũng không dám cùng ngồi sao?" Thập Tam bỗng lắc đầu cười rộ lên." Cùng ngươi điên rồ thêm lần nữa vậy! Cùng lắm là bị Hoàng huynh trách phạt.!" Nói rồi bước vào trong kiệu.

Ta nhìn Thập Tam cười nói:" Ngươi giục bọn họ đi,phải đi nhanh một chút." Thập Tam bèn căn dặn cho người hầu mau chạy, lại xoa dịu ta nói:" Ra cung, chúng ta liền đổi xe ngựa, sẽ tới kịp thôi." Ta nói:" Ngày hôm nay thần trí ta vẫn không yên, lúc này lại càng thêm lo lắng." Thập Tam yên lặng một hồi, nói:" Không có việc gì đâu. Đến thái tử bị phế còn có thể phục lập, cho dù thực sự bị bỏ, cũng còn có cơ hội để xoay chuyển." Ta lắc đầu nói:" Ngươi không biết tình cảm mà Bát phúc tấn giành cho Bát ca, huống hồ tính tình nàng lại cương liệt. bất cứ việc gì cũng theo hướng cực đoan." Nói rồi che miệng không muốn nghĩ nữa.

Cỗ kiệu thuận lợi ra cung, xe ngựa phi nước đại chạy tới Liêm thân vương phủ, Thập Tam đỡ ta xúông xe, gã sai vặt ở bên đã sớm bước lên gõ cửa. " Vương gia nhà ta cầu kiến." Thị vệ đứng canh dập đầu hành lễ với Thập Tam, vẻ mặt đau buồn đáp lời" Hôm nay Vương gia đã sớm dặn rằng, ai cũng không gặp, Vương gia trở về đi ạ."

Ta không chờ Thập Tam trả lời. lướt qua thị vệ đi vào, thị vệ muốn ngăn lại , Thập Tam cũng bước theo vào, vừa quát lớn," Ngu ngốc! Chúng ta mà ngươi cũng dám chặn sao" Thị vệ e ngại oai phong của Thập Tam,biết không dễ ngăn trở, đám người đồng loạt quỳ xuống che trước mặt chúng ta nói:" Chủ tử có dặn dò, chúng nô tài phải nghe theo, nếu Vương gia kiên quyết muốn vào, tiểu nhân cũng không dám ngăn Vương gia kim ngọc chi khu, nhưng lại không thể làm tròn phận sự, cũng chỉ còn con đường tự sát mà thôi." Ta nhìn Thập Tam. sững sờ đứng trước cửa.

Đã sớm có người chạy đi thông báo cho quản sự, Lý Phúc nhanh chóng chạy đến, thấy ta liền giật mình, nhìn ta cùng Thập Tam hành lễ, rồi quay qua phía Thập Tam lãnh đạm nói:" Gia trong người khó chịu, thực sự không muốn gặp khách." Ta nói:" Dẫn chúng ta vào đi, nếu gia trách tội, ta sẽ chịu trách nhiệm." Lý Phúc trầm ngâm một hồi, gương mặt cứng ngắc gật đầu, vung tay, đi trước dẫn đường.

Ta vội vã hỏi:" Bát gia đã tuân chỉ chưa?" Lý Phúc run run người, sau một lúc lâu mới run giọng nói:" Gia đã làm theo ý chỉ."

Ta sợ hãi kêu một tiếng " không" , bỏ chạy về phía trước. Lý Phúc thấy ta như vậy. vẻ mặt cũng trở nên hoảng hốt, chạy nhanh đi lên. Đầu gối bỗng thấy hết sức đau đớn, bước chân lảo đảo, Thập Tam ở bên vội giang tay đỡ lấy.Hắn mặc dù khá hơn ta một chút, nhưng bước đi cũng xiêu vẹo, ta và hắn nhìn nhau, hai người gượng cười một tiếng.

Lý Phúc đứng trước cửa nói vào:"Vương gia, Thập Tam gia cùng Nhược Hi cô nương cầu kiến." Trong phòng tối om, không có một chút tiếng động . Lý Phúc lại lặp lại một lần, bên trong mới truyền đến một giọng nói lạnh lùng lắp bắp không thành tiếng:" Ai cũng không gặp, bảo bọn họ đi đi!"

Lý Phúc khó xử nhìn về phía ta. Ta vừa đẩy hắn ra, rồi đẩy cửa tiến vào, mùi rượi ngột ngạt xộc thẳng vào mũi. Duẫn Tự ngồi lặng ở trên ghế bất động, quát to:" Cút đi!"

Ánh trăng tràn vào theo cửa lớn , nghiêng nghiêng chiếu lên người hắn, trên bàn bầu rượu được vứt ngổn ngang dưới ánh sáng lạnh lẽo, nhưng đều chẳng bằng được khuôn mặt lạnh lùng của hắn lúc này. Một người người luôn luôn dịu dàng như ngọc ấm, dưới ánh trắng tối nay lại như hàn ngọc ngàn năm, rét lạnh toả ra bốn phía.

Hắn uống một ngụm rượu nói: "Các ngươi rốt cuộc còn muốn thế nào đây? Là dự định tối nay phải lấy tính mạng của ta mới an tâm sao? Chỉ cần Hoàng thượng cho phép, ta cầu còn không được ấy chứ!" Thập Tam cúi đầu lặng im không nói. Ta chợt thấy cái lạnh như đang chạy thẳng vào trong người, túm chặt áo choàng, "Ngươi không thể bỏ phúc tấn."

Duẫn Tự ném một cuốn tranh vứt dưới chân ta, ta nhặt lên, liền dựa vào ánh trăng chăm chú đọc.

"Liêm Thân Vương Duẫn Tự thực sự gây ra rất nhiều tội, trẫm kế vị tới nay với Duẫn Tự không chuyện gì không phải giăn dạy, xui khiến Đôn Quận vương Duẫn Thị Ngã lưu lại Trương gia khẩu, từ năm ngoái đến nay vẫn không về. Bộ binh tham tấu Duẫn Thị Ngã , phụng chỉ phái tới Mông Cổ, nhưng không chịu đi đến đó, lại lưu lại Trương gia khẩu. Trẫm tấn phong Duẫn Tự làm thân vương, nhà vợ y tới chúc mừng, y nói: "Mừng gì mà mừng, không biết ngày nào rơi đầu" . Lời này là cớ làm sao, ý này thế nào? Những việc Duẫn Tự xem ra do bị vợ y xui khiến mà ra. Trẫm nhiều lần nghiêm khắc răn dạy vợ Duẫn Tự, lại lệnh cho hoàng hậu ra mặt khuyên bảo cô ta, hãy khuyên can chồng mình cảm kích ân huệ của trẫm, dốc sức phục vụ. Nhiều lần khuyên bảo mà vợ chồng Duẫn Tự không hề biết ý cảm kích.

Những điều xấu y làm đã rõ ràng, vợ của Duẫn Tự cũng không thể ở lại trong nhà y. Ta chiếu theo lệ cũ của tổ tiên,vợ của Tín Quận vương Ngạo Trát làm nhục Kỳ vương, Thánh tổ hoàng đế từng ra lệnh đuổi về nhà mẹ đẻ, phúc tấn Lễ vương tàn khắc, Thái tổ Cao hoàng đế đặc biệt sai Vương đem cô ta xử tử.

Nay hạ chỉ cho Duẫn Tự, bỏ vợ, đuổi về nhà mẹ đẻ, Cũng hạ chỉ cho nhà mẹ đẻ, chuẩn bị gian phòng riêng cấp cho lưu lại, nghiêm khắc trông coi, không thể cho phép thư từ qua lại ,nếu có chuyện truyền tin cho nhau, tất nhiên người truyền tin bị tử hình, nhà mẹ đẻ một người không tha. Về sau, Duẫn Tự nếu biết sửa chữa lỗi lầm, thành thực làm việc, Trẫm tất sẽ gia ân. Nếu bởi vì vợ y bị đuổi về mà có lòng oán giận, cố ý mượn cớ ốm bệnh không chịu ra ngoài, vợ y sẽ bị xử tử, con y cũng chịu trọng tội."

Tay ta không ngừng run lên, đi tới trước mặt hắn hỏi: "Phúc tấn đã đi rồi sao?" Duẫn Tự nhìn ta: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì đây? Lão Thập Tam đã tới tìm ta, ta đã nói qua, tuyệt đối không có ý để Cửu đệ cùng Minh Tuệ làm bậy. Tại sao kết quả vẫn là thế này chứ?"

Ta nói: "Hiện tại không phải là lúc nói cái này, ngươi cần nhanh chóng đi tìm phúc tấn quay về, nếu không sẽ xảy có chuyện đó." Hắn cười lạnh nói: "Xảy ra chuyện gì đây? Ngươi không thấy trên thánh chỉ viết: "Không cho phép thư từ qua lại "sao? Nếu lại thêm một cái tội danh kháng chỉ, Minh Tuệ, Hoàng Vượng sẽ thế nào đây? Ta không muốn gặp các ngươi, đứng để ta phải đuổi các ngươi ra ngoài."

Ta còn chưa kịp nói tiếp, hắn đã gọi người vào đưa chúng ta đi, Thập Tam vội đứng chắn bảo hộ ta. Ta trong cơn giận dữ cầm lấy bầu rượu trên bàn hắt lên trên mặt Duẫn Tự, trong nháy mắt đó mọi âm thanh hỗn loạn đột nhiên đều trở nên yên tĩnh, tất cả đều tỏ ra khó tin nhìn ta.

Ta quát: "Ngươi là kẻ đần độn, hay là kẻ ngu vậy? Làm vợ chồng với phúc tấn nhiều năm như thế, tình ý nàng dành cho ngươi, rốt cuộc là ngươi có hiểu không vậy?" Duẫn Tự thoắt đứng lên, trên mặt dính đầy những giọt rượu trong suốt được phản chiếu dưới ánh trăng, hai tay hắn nắm lại đang không ngừng run lên, cười khổ nói: "Lúc nguy nan cận kề cái chết , chỉ có nàng ngày đêm trông giữ ở bên, lúc mọi người đều rời bỏ ta, chỉ có nàng hết lòng khuyên giải. Khi ta tranh đấu, thì nàng hết sức hỗ trợ ta, khi ta buông xuôi hết thảy, nàng cũng đồng ý tán thành. Bên người đã có minh châu, vậy mà lại tìm kiếm khắp nơi. Không sai! Ta chính là kẻ ngu ! Là đồ đần độn ! Người người đều nói Thập đệ khờ dại, nhưng hắn đã sớm hiểu được đạo lý ấy, còn ta thì đến lúc mất đi mới hiểu được. Thiên hạ ai có thể ngu xuẩn hơn ta đây? Năm đó hao tổn tâm cơ phải có nàng, nhưng lại vẫn chưa từng thực sự quý trọng nàng. Ta chỉ để ý đến bề ngoài quyền mưu tính toán của nàng, cũng không hiểu được bên trong nàng cũng muôn vàn ấm áp."

Duẫn Tự nhắm mắt thở dài, đau xót nói tiếp: "Ta cứ nghĩ dù ta có hiểu muộn nhưng cuối cùng cũng không phải là quá trễ, ta sẽ dùng toàn bộ quãng đời còn lại bù đắp cho nàng, nhưng tại sao ông trời lại tàn nhẫn như ? Ta cứ lần nữa nhún nhường, Hoàng thượng lại càng thêm bức bách, ta cho rằng chỉ cần dè dặt, cẩn thận thì có thể đổi được một cuộc sống yên ổn, nhưng hôm nay mới hiểu được, căn bản là không thể! Kết cục của ta đã sớm được định rồi!"

Ta khóc lóc nói: "Ngươi nếu đã rõ sao còn không hiểu lòng của nàng chứ? Ngươi cho là để nàng rời đi, là cách làm tốt nhất sao, không muốn để nàng theo ngươi hứng chịu kết cục thảm khốc. Nhưng ngươi có biết hay không? Nàng căn bản không sợ bị giam cầm, không sợ chết, nàng cái gì cũng không sợ, nàng chỉ sợ ngươi sẽ không cần nàng nữa! Ngươi nói sẽ cho nàng tất cả, nhưng sao ngươi có thể để chính mình nhẫn tâm cướp đi tất cả của nàng chứ?"

Sắc mặt Duẫn Tự đột nhiên tái nhợt,rồi bỗng đá lăn bàn ra, đẩy ta sang một bên, hướng ra phía ngoài cuống cuồng lao đi. Ta cùng Thập Tam theo sát phía sau hắn. Hắn vọt tới cửa, thấy xe ngựa đang đậu, tiện tay rút bội đao từ trên người thị vệ chặt đứt dây cương, lên ngựa phi như bay.

Thập Tam cũng làm y như vậy, cũng chặt đứt dây cương rồi leo lên ngựa, đồng thời đem ta kéo lên cùng đi, phi đuổi theo phía sau Duẫn Tự.

Ta tựa vào trong lòng Thập Tam, nước mắt không ngừng rơi. Hắn cho rằng như vậy là tốt cho nàng, để nàng không phải đi theo hắn chịu tội; nàng mặc dù ngàn lần không muốn, cũng không thể nói rõ, bởi vì đó sẽ khiến hắn kháng chỉ, nàng không muốn lại để hắn vì mình mà gánh chịu tội danh. Ông trời vì sao đối bọn họ tàn nhẫn như thế ?

Người còn tới được phủ A Phụ, đã mơ hồ nhìn thấy ánh hồng khác thường, Thập Tam đột ngột run người, ta hốt hoảng hỏi: "Cái gì vậy?" Thập Tam không đáp, chỉ vội vã ghìm cương ngựa, đỡ ta xuống. Bát A Ca đã sớm không quan tâm chạy vọt vào.

Phủ A Phụ đang loạn như ong vỡ tổ, mỗi người vội vàng dập lửa, không ai để ý đến chúng ta. Bát A Ca đã sớm không thấy bóng dáng, trong lòng ta lại chợt thấy vô cùng lạnh lẽo, hai chân không ngừng run run, Thập Tam đỡ ta, hai người hướng về phía ánh lửa chạy tới.

"Minh — Tuệ —!" Như con sói đơn độc bi thương vì mất bạn tình, tiếng la thê lương đau đớn, hoà theo lửa cháy hừng hực, xông thẳng lên chín tầng mây, chất vấn trời đất bất nhân.

Duẫn Tự đang bị ba người giữ lại, nhưng vẫn giãy dụa không ngừng, hai tay tuyệt vọng vươn về hình bóng đơn bạc trong ánh lửa cách đó không xa. Bóng dáng xinh đẹp kia đang treo giữa không trung trong ánh lửa hừng hực như Phượng Hoàng phun lửa, cực kỳ đẹp mắt, đâm thẳng vào trong mắt khiến cho vô cùng đau đớn.

Tiếng gió gào thét như lụa xé, ngọn lửa bí mật nương theo tiếng gió vui mừng tràn ra, châm biếm người đời ngốc ngếch. Hình bóng kia càng lúc càng mờ nhạt, từ từ hoà tan vào trong ánh đỏ chói rọi, trước mắt chỉ còn lại một vũng máu tươi nóng rực đang chuyển động. Duẫn Tự ngừng giãy dụa, thân thể như đóng băng, không hề nhúc nhích, ánh lửa hắt lên khuôn mặt trắng bệch của hắn lộ ra ánh hồng yêu dị, ở sâu trong hai tròng mắt thâm trầm ấy cũng là một màu đỏ máu. Chỉ có tà áo đang lay động theo gió là còn mang theo chút sức sống. Ba người ngăn hắn đều sợ hãi lùi lại vài bước.

Nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, dưới ánh lửa chiếu rọi ,từng giọt từng giọt đều phản chiếu sắc hồng, giống như huyết châu rơi vào trong lòng. Ta kinh hãi chăm chú nhìn Duẫn Tự, hắn bước một bước tới gần ngọn lửa, những người bên cạnh sợ hãi vì thần sắc của hắn, không người nào dám động đậy. Hắn càng ngày càng đến gần ngọn lửa, áo choàng trên người bị hơi nóng thổi tới, "phần phật" thành tiếng.

Đột nhiên ta giật mình tỉnh lại, vọt tới trước người hắn ngăn lại. Thoáng chốc như ngã vào trong nham thạch nóng chảy, bên trong nhưng lại lạnh băng. Ánh mắt Duẫn Tự không di chuyển, nhìn chăm chú ánh lửa phía trước, tùy ý đẩy ta một cái, ta lảo đảo ngã vào trong lòng Thập Tam vừa chạy tới. Mọi người chung quanh nhanh chóng phản ứng lại, kêu lên sợ hãi rồi tiến lên ôm lấy Duẫn Tự, kéo hắn lui về phía sau.

Duẫn Tự oán hận nhìn ta rống lên hỏi: "Nàng cũng chỉ nói với ngươi mấy câu, cũng không tổn thương gì tới ngươi, bây giờ ngươi đã vừa lòng chưa?" Ta cứng đờ người, Thập Tam ôm lấy ta nhìn Duẫn Tự quát: "Không có tổn thương? Ngươi có biết hay không bởi vì mấy lời của phúc tấn, Nhược Hi đã không còn đứa bé. Hơn nữa cả đời này cũng không có khả năng có con nữa! Đau khổ của nàng, các ngươi có thể cảm thông sao?"

Duẫn Tự ngửa mặt lên trời đau đớn rống lên một tiếng, quát to: "Buông!" Đám người đang giằng co, Thập Tam giận dữ nói: "Buông hắn ra! Cứ để hắn đi, lưu lại Hoằng Vượng sống chết không hay, để xem hắn làm thế nào ăn nói với Bát tẩu." Duẫn Tự khựng người lại, si ngốc nhìn lửa đang cháy trước mặt, những người ngăn hắn do dự một lúc rồi đều lui lại.

Ánh lửa tắt dần, Duẫn Tự nghiêng người nói với ca ca của Minh Tuệ căn dặn: "Ở đây ta phải nhờ ngươi rồi!" Ca ca của Minh Tuệ cố sức gật đầu. Duẫn Tự xoay người tập tễnh bước ra ngoài.

Ta cùng Thập Tam vừa ra khỏi hậu viện, đã thấy Cao Vô Dung dẫn người đang chờ bên ngoài. Thập Tam giúp ta lên xe ngựa, ta ngồi yên một hồi lâu hỏi: "Rốt cuộc thì ta đã làm gì vậy?" Thập Tam vỗ vai ta: "Không liên quan đến ngươi." Ta nói: "Sau này ta cũng không thể có con ư?" Thập Tam ngây người một hồi, sắc mặt bi ai, gật đầu: "Hoàng huynh sợ ngươi không chịu được, chuyện này chỉ có thái y cùng chúng ta biết." Hắn còn muốn an ủi ta, ta thản nhiên nói: "Không có gì mà không chịu được, ta vốn cũng không muốn lại có lại con. Để nó ở trong Tử Cấm thành này chịu giày vò sao?"

Cửa cung hiện ra trước mắt, ta nói: "Lần này làm liên lụy ngươi rồi!" Thập Tam vẫn đang sững sờ, một hồi lâu mới nói: "Ta chưa bao giờ ngờ tới Bát ca cùng Bát tẩu lại thành như vậy -."

Ta đờ đẫn: "Trước kia cho là sống là gian nan,muốn chết là rất dễ dàng, không ngờ cả chết cũng đều khó khăn như vậy. Không thể mong cùng sống , cùng chết cũng vô duyên, trong khoảnh khắc phúc tấn đốt rèm trướng, treo cổ tự vẫn rốt cuộc là có bao nhiêu oán hận đây?"

Thập Tam nhìn ta muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng khẽ thở dài: "Nhược Hi, ngươi là một người rất cổ quái, người con gái khác nếu biết bản thân không thể có con, chỉ sợ khó có thể chịu đựng được kích động, mà ngươi lại thờ ơ. Nhưng ngươi cũng không thể bởi vì bản thân mình không sao, liền bỏ qua tâm tình của hoàng huynh. Lúc ấy ngươi hôn mê không tỉnh, nên không thấy thần sắc hoàng huynh khi nghe được những lời của thái y. Đó là cảm giác thương tâm đau đớn tuyệt vọng khắc cốt ghi xương. Dù ta hy vọng hoàng huynh có thể buông tha Bát tẩu, nhưng vì chuyện của ngươi hoàn toàn có thể hiểu được tại sao huynh ấy làm như vậy. Mâu thuẫn giữa Hoàng huynh cùng Bát ca, Cửu ca, Thập ca là mâu thuẫn của triều đình, là chiến tranh của đàn ông, hoàng huynh hết sức ngăn cách ngươi ở bên ngoài mọi việc, nhưng bọn họ hết lần này đến lần khác cứ muốn đem ngươi kéo vào, lần này hoàng huynh tức giận cũng là có tình có lý. Huống chi hoàng huynh chỉ lệnh cho Bát ca bỏ vợ , hoàng huynh cũng tuyệt đối không ngờ đến lại có kết cục như vậy."

120

Ngồi dựa vào thùng xe ngơ ngác, ta nghe giọng mình dường như từ một nơi rất xa rất xa bay tới, ở một khoảng không xa xăm, có phần tức giận, " Chúng ta chưa từng sai, vậy rốt cuộc là ai sai?" Thập Tam lặng im thật lâu nói:" Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm." [1]

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Cao Vô Dung đỡ ta xuống xe. Thập Tam bước đằng sau ta cùng bước vào Noãn các. Dận Chân đang dùng bữa một mình, thái giám hầu hạ ở hai bên thấy chúng ta bước vào, đều vội vàng khom người lặng lẽ rời khỏi. Thập Tam hướng về phía Dận Chân thỉnh an, Dận Chân lãnh đạm nói:" Các ngươi chạy loạn khắp nơi như vậy, sợ là chưa có thời gian dùng bữa, ngồi xuống ăn luôn đi!" . Thập Tam khẽ đáp:" Vâng" rồi ngồi xuống, thấy ta vẫn đứng nguyên như cũ không động đậy, nhíu mày liếc ta.

Ta đi tới ngồi vào bàn, Cao Vô Dung dọn bát đũa ra, cầm đũa nhìn chằm chằm một bàn đầy đồ ăn nhưng ta lại không hề muốn ăn chút nào, do dự một lúc, đặt đũa xuống nói:" Ta không ăn nổi." Dận Chân không để ý đến ta, chỉ nhìn Thập Tam nói:" Trẫm đã phái người truyền chỉ:" tước bỏ tước vị của Đôn Quận vương Duẫn Thị Ngã, triệu hồi kinh sư, vĩnh viễn giam cầm."

Chiếc đũa trong tay Thập Tam run lên, hướng mắt nhìn về phía ta. Ta ngồi im không động, trong đầu thì rối như tơ vò, lịch sử của ta sai rồi sao? Hay là chính lịch sử sai rồi? Ta vẫn cho rằng Bát a ca, Cửu a ca cùng Thập a ca đều là Ung Chính năm thứ tư mới gặp nạn, nhưng hiện tại mới là Ung Chính năm thứ hai? Càng hỗn loạn càng không thể nhớ nổi bất luận chuyện gì về Thập a ca, bóng dáng của hắn chỉ lờ mờ ẩn hiện phía sau của Bát a ca và Thập Tứ a ca.

Ta cúi đầu cười khổ rồi nhìn Cao Vô Dung sai bảo:" Đi lấy bầu rượu lại đây." Cao Vô Dung khẽ liếc nhìn Dận Chân, lại mau chóng cúi đầu bước đi.

Ta cười rót hai chén rượu, nhìn Thập Tam nói:" Không biết sau này ngươi có còn sẵn lòng muốn tiếp tục cùng ta uống rượu không, hôm nay có thể cùng ta uống một chén được chứ?" Thập Tam ngạc nhiên, ta nâng cốc đặt xuống trước mặt hắn nói:" Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta uống rượu sao? Chúng ta cũng coi như kết duyên nhờ rượu." Nói xong uống cạn luôn chén đó, Thập Tam mỉm cười gật đầu nói:" Nhớ chứ! Chưa từng gặp người con gái nào có tửu lượng tốt như thế, có thể khiến ta say bảy phần." Nói xong cũng uống cạn chén rượu, ta nói:" Hôm nay duyên phận có lẽ cũng theo rượu mà kết thúc."

Nói xong không để ý tới hắn nữa, nhìn về Dận Chân vẫn đang lẳng lặng nhìn chúng ta, " Ngươi vẫn tưởng Bát phúc tấn hại chết con của chúng ta sao, kỳ thực không phải đâu. Là chính ta đó." Ta nghiêng đầu cười suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói:" Phải nói từ đâu nhỉ? Đây là việc từ bao lâu rồi ?Chắc là Khang Hi năm bốn mươi tám đó? Có một ngày ta gặp Bát bối lặc gia, năm đó vẫn là tỷ phu của ta, nói cho hắn mấy câu, nói cho hắn cần phải đề phòng Tứ vương gia nhiều hơn, còn có đám người Long Khoa Đa, Niên Canh Nghiêu nữa."

Thập Tam sắc mặt trắng bệch quát lớn nói: "Nhược Hi. cầu xin là cầu xin, không phải mọi việc đều do bản thân mình gây ra. Làm như thế cũng có ích gì chứ. Năm bốn mươi tám làm sao mà ngươi có thể biết được những việc này?" Ta cắn môi nhìn khuôn mặt lạnh băng, ngồi yên không động đậy của Dận Chân nói:" Việc này là sự thật, Cửu a ca, Thập Tứ a ca, đều biết, phái người hỏi là có thể biết ngay."

Ta quay sang nhìn Thập Tam nói:" Xin lỗi! Người hại ngươi bị nhốt mười năm , lại chính là tri kỷ mà ngươi thẳng thắn thành tâm đối đãi. Nếu không có ta nhắc nhở cảnh cáo Bát a ca, Bát gia sẽ không bố trí đối phó Tứ gia, cũng sẽ không liên luỵ đến ngươi." Nói rồi dù đã cố nén nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, ta nghiêng đầu lau đi, cúi đầu yên tĩnh một lúc, nói với Dận Chân:" Thập Tam gia chịu khổ chịu tội là một tay ta gây ra, thân thể của ta cũng bị trừng phạt đúng tội, con cũng là do chính ta hại mà mất. Bao năm nay ngươi căn bản là đã hận sai người rồi…"

"Câm miệng!" Dận Chân gầm lên một tiếng, nắm tay đặt ở trên bàn gân xanh hằn rõ, hắn gắt gao nhìn chằm chằm lấy ta nói:" Ngươi đi ra ngoài! Ta không muốn gặp lại ngươi!" Thập Tam kêu lên:" Hoàng huynh!" Dận Chân đột nhiên đem bát đĩa trước mặt hất xuống, bực tức hét lên:" Cút ra ngoài!"

Ta hướng về phía hắn hành lễ, xoay người bước nhanh ra. Đứng ở bên ngoài phòng, tay ôm ngực, trong lòng đau đớn khó mà bước nổi, giống như vừa bị một mũi đao đâm xuyên qua ngực, lấy tay kiểm tra thì lại không thấy máu. Ta nghi hoặc một hồi, cười mỉa , hoá ra trái tim bị lấy đi rồi, thảo nào cảm thấy trong lồng ngực như bị ai đó cầm mất vật gì..

Trong đêm tối, ta u mê đứng đó, rốt cuộc ta nên đi đâu đây? Nhà của ta ở nơi nào vậy? Ai cũng đều có nhà, nhà của ta ở đâu? Cha, mẹ, tỷ tỷ, tỷ tỷ! Ta thì thào trong miệng. vừa xoay người tìm kiếm khắp xung quanh.

Tìm mãi tìm mãi, mà ngoại trừ bóng tối vẫn chỉ là đêm đen, trong lòng càng trở nên hốt hoảng, tỷ tỷ, người ở nơi đâu? " Tiểu thư!" Xảo Tuệ nhào đến chỗ ta, khẽ ôm lấy ta dịu dàng nói:" Chúng ta đi về đi." Ta nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên nói:" Sao trông ngươi không giống như lúc trước vậy? Tỷ tỷ đâu rồi? Ta muốn đi tìm tỷ tỷ?" Xảo Tuệ nói:" Chủ tử đang ở trong phòng chờ người mà! Chỉ cần đi cùng ta về là gặp được chủ tử thôi." Nói rồi dìu ta bước đi. Ta vô cùng vui mừng, như thể từ trong đêm khuya tối bưng bỗng nhiên bắt được một ánh đèn.

Ta thấy Mai Hương đứng cầm đèn lồng ở phía trước nói:" Đông Vân đâu? Sao lại đổi nha đầu rồi?" Xảo Tuệ nói:" Đông Vân đã lập gia đình rồi, đây là người mới tới." Ta bước theo Xảo Tuệ vào cửa, ánh sáng chói loà toả ra từ ngọn nến. dường như có tia chớp xẹt qua, trong lòng đột nhiên hiểu ra, thì ra ta chẳng có gì hết, không có tỷ tỷ, không có Ngọc Đàn, không có con, không có bạn, không có Dận Chân, ta chỉ còn hai bàn tay trắng mà thôi! Đốm lửa heo hắt trong đầu nháy mắt đã phụt tắt, sức lực toàn thân cũng chẳng còn, thân thể mềm nhũn, ngất đi trong tay Xảo Tuệ.

…

Ta cảm giác cơ thể mình nhẹ bay như lông vũ vậy, trôi dạt giữa một dòng sông tối om, không còn đau đớn, không có vui buồn. Để mặc cho con sóng tuỳ ý đưa đẩy, nhưng vẫn cứ có một giọng nói cố chấp gọi ta, không ngừng gọi " Nhược Hi" không ngừng nói:" Chúng ta mãi là bạn." Trong mơ hồ ta hiểu được mình không thể cứ thế mà đi, ta muốn xác nhận một chút.

"Nhược Hi!" Ta yếu ớt mở miệng, mấp mãy mãi mà chẳng thành lời. Thập Tam nắm chặt tay ta nói:" Sao ngươi lại ngốc như vậy chứ? Một ngày là tri kỷ, cả đời là tri kỷ! Những việc này cũng không phải lỗi của ngươi, ta không hề trách ngươi chút nào hết, nếu thật sự có oán hận, cũng chỉ oán tạo hoá trêu ngươi mà thôi."

Nước mắt cứ thế tuôn rơi, Thập Tam lấy khăn tay cố gắng giúp ta lau nước mắt:" Đồng ý với ta, ngươi sẽ không bỏ đi, sẽ không buông tay! Nhược Hi! Ta chẳng thể chịu được mất mát hơn nữa." Ta mấp máy môi, một chút thanh âm cũng không thành tiếng, mồ hôi đã toát ra không ngừng. Thập Tam vội nói:" Đừng vội, có gì sau này nói cũng được mà. Ngươi đã sốt cao vài ngày rồi, giọng nói e là phải thêm mấy ngày nữa mới bình thường trở lại."

Ta run run khoa tay, Thập Tam đưa tay tới, khẽ đỡ lấy tay ta, ta dùng ngón trỏ viết lên tay hắn:" Thực sự vui vẻ!" Thập Tam gât đầu nói:" Ta vẫn luôn vui mừng vì được kết bạn với ngươi." Ta khẽ nhếch bờ môi, nhưng thực sự không cười nổi, tiếp tục viết:" Thập Tứ,bằng lòng." Chỉ vài chữ, mà đã phải dùng hết sức để viết ra.

Thập Tam sửng sốt một chút, khẽ thì thầm vào tai ta hỏi:" Chuyển lời cho Thập Tứ đệ, ngươi bằng lòng?" Ta cố sức gật đầu xuống. Thập Tam lẳng lặng nhìn ta một hồi, rồi như đã quyết tâm, khẽ hỏi:" Nếu như ta làm theo, ngươi đồng ý với ta tuyệt đối sẽ không mặc kệ chính mình nữa chứ?" Ta lại cố gật đầu, lấy tay làm thành một động tác như một con chim đang bay lượn.

Khoé mắt Thập Tam rưng rưng, gật đầu nói:" Ta sẽ mau chóng nói cho Thập Tứ đệ biết." Ta dùng mắt biểu thị biết ơn với hắn, hắn nói:" Ngươi nghỉ ngơi đi!" Ta quét mắt nhìn xung quanh, chỉ có Xảo Tuệ đứng yên ở bên rèm, Ta từ từ nhắm mắt lại, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Mê man chẳng phân biệt được ngày đêm, có lúc tỉnh lại thì thấy trong phòng sang trưng, có lúc lại thấy trước mắt tối đen. Luôn cố gắng gượng, nỗ lực nhìn rõ những người xung quanh, có lúc là Xảo Tuệ, có lúc là Mai Hươnng, có lúc là Cúc Vận, chưa từng thấy hắn. Tỉnh tảo trong phút chốc, lại tiếp tục ngủ, tỉnh rồi lại ngủ, cứ thế miên man.

Không biết đã qua bao nhiêu ngày đêm, rốt cuộc cũng có thể nói được , câu đầu tiên ta nói là kêu Cúc Vận mở cửa sổ, Cúc Vận khuyên nhủ:" Cô cô cơ thể không khoẻ, chỉ sợ là không chịu được gió." Ta bình tình nhìn chằm chằm vào cửa sổ,Xảo Tuệ vội vàng chạy đi mở. Ta nhìn về phía bầu trời xanh lam có mây trắng nhẹ bay xa xa, đấy mới là chỗ của ta, Tử Cấm Thành dù có không người cũng không phải nhà của ta.

Xảo Tuệ, Cúc Vận khom người thỉnh an nói:" Thập Tam gia cát tường!" Thập Tam chạy qua rèm chạy vào, phất tay cho bọn Xảo Tuệ Cúc Vận lui ra, nóng nảy nói:" Không ngờ Thập Tứ đệ có thánh chỉ của Hoàng a mã trong tay! Hiên tại văn võ bá quan trong triều đều đã biết năm đó Hoàng a mã đã có chỉ tứ hôn cho Thập Tứ đệ và ngươi. Chỉ cần Thập Tứ đệ muốn, có thể tuỳ ý công bố thánh chỉ cưới ngươi ! Hoàng huynh chỉ sợ lập tức sẽ tới, ngươi mau mau nghĩ cách đáp lời đi."

Thảo nào Thập Tứ dám nói có thể mang ta ra cung, ta ngây người hồi lâu mới hỏi:" Thánh tổ hoàng đế ban chỉ cho Thập Tứ gia lúc nào vậy?" Thập Tam nói:" Khang Hy tháng mười một năm sáu." Ta bỗng nhớ tới lời Thập Tứ nói năm đó ở Hoán y cục:" Hoàng a mã nói ta lập được công lớn, hỏi ta muốn ban thưởng cái gì, ta lại tiếp tục cầu hôn với Hoàng a mã, cầu người rằng tứ hôn chính là ban thưởng cho ta, cầu người niệm tình ngươi nhiều năm hầu hạ như vậy, tha cho ngươi, cho dù có sai, nhiều năm chịu khổ như vậy cũng đã đủ rồi." Khẽ cười nói:" Đây là một phần mà Thánh tổ hoàng đế ban thưởng cho việc Thập Tứ gia lập chiến công ở Tây Bắc."

Thập ta sốt ruột nói:" Sao ngươi không tỏ ra sợ hãi chút nào thế? Ngươi có biết rằng ở trên triều khi Hoàng huynh nhân được thánh chỉ, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch không còn chút máu, vậy mà miệng còn muốn cười hỏi bách quan bên dưới xem xét việc này."

Hắn còn chưa dứt lời, ta chỉ chỉ cho hắn nhìn ra bên ngoài, Thập Tam vội quay đầu lại thỉnh an, Dận Chân đứng yên bên ngoài rèm, bị che bởi một viên ngọc lưu ly xanh biếc,ta không nhìn rõ được mặt hắn, chỉ có ánh nhìn lạnh lùng hướng về phía ta. Sau một hồi lâu hắn mới đưa tay đẩy rèm lên, trong mắt có phần hận, oán, còn cả không thể tin tưởng. ta đau đớn, không dám nhìn hắn, quay qua phía cửa dổ, trong lòng không ngừng lẩm bẩm :" Yêu nhau thì dễ, bên nhau mới khó, không bằng trở về, không bằng trở về."

Chỉ nghe vài tiếng" răng rắc" của hạt châu vỡ tan vang giòn bên tai. Không cùng mức độ,có tiếng ồn ào như mưa rơi, có tiếng khẽ khàng như thầm thì. Huyên náo thì thầm xen lẫn, từng chuỗi từng chuỗi theo nhau rơi xuống. Sau một lúc lâu đều yên lặng như tờ, chỉ còn lại hạt châu cô đơn trên đất.

Dận Chân đứng bên cạnh rèm châu vừa bị huỷ, trong tay lại nắm vài đoạn rèm. Tiếng vang vui thích vừa nãy càng làm tăng thêm tình cảnh đè nén giống như chết chóc lúc này. Dận Chân cầm trong tay mảnh rèm tiện tay ném xuống trên đất, lại làm cho lạo xạo vài tiếng, mang đến hạt châu vương đầy sàn.

Hắn bỗng cười lớn, tựa vào cánh cửa cười nghiêng ngả, sau một lúc lâu mới ngừng lại, vẫn mang theo giọng cười hỏi:" Ngươi bao nhiêu năm nay rốt cuộc làm được cái gì đây? Nếu phải gả cho lão Thập Tứ, năm đó cần gì phải kháng chỉ? Vừa làm cho ta không cần phí công, chính mình cũng không cần chịu nhiều khốn khổ đến thế?"

Thập Tam vấn cúi đầu đứng yên ở bên đột nhiên thốt lên:" Kháng chỉ?" Dận Chân cười chỉ tay về phía ta, nhìn Thập Tam nói:" Ta vẫn chưa nói với ngươi, nàng bị Hoàng a mã phạt đến Hoán Y cục chính là bởi vì không chịu gả chi lão Thập Tứ." Thập Tam nhìn ta, trong mắt vừa là kính nể vừa là thương xót đan xen.

Ta cúi đầu tựa vào giường vẫn không nhúc nhích, Dận Chân bước lên vài bước ngồi ở bên giường ta, nâng mặt ta lên nói:" Trẫm đã lệnh cho lão Bát bỏ phúc tấn, cũng có thể làm cho lão Thập Tứ không cưới được ngươi." Ta khẽ nở nụ cười:" Tội danh không tuân di chiếu thì không giống nhau, nếu người khác nhìn thấy lập tức có thể lấy cớ, ngươi đã có thể không đem di chiếu để vào mắt, vậy thì di chiếu khác cũng có thể…" Thập Tam ngăn cản nói:" Nhược Hi!" Ta vội ngừng lại, đem ý " bóp méo làm trái" giữ ở trong miệng, nhưng nét cười bên môi Dận Chân thì đã biến mất.

Ta khẽ thở dài nói:" Từ xưa hoàng đế sợ nhất ý chỉ của mình không được tôn trọng, nếu như hôm nay ngươi ngang nhiên không tuân theo chiếu thư của Thánh tổ hoàng đế,, vậy con cháu tương lai sẽ có lệ để noi theo,sẽ đặt gia pháp tổ tông ở nơi nào? Trước mắt còn có miệng lưỡi của bá quan văn võ trong triều?" Dận Chân nhìn ta chằm chằm cười khẽ:" Trí thông minh cùng khả năng tranh luận của ngươi đều dùng để làm tổn thương ta sao? Ánh mắt hắn như kiếm sắc, đâm vào trong lòng ta, đau đớn khó tả, ta xoay người nói:" Chúng ta đến bây giờ vẫn luôn làm tổn thương lẫn nhau. Năm đó khi ở Hoán y cục, mặc dù cách tầng tầng lớp lớp cung tường. với ngươi ta vẫn luôn tràn đầy tình yêu, ngưỡng mô và nhung nhớ, hôm nay mặc dù ngày ngày gặp nhau, ta lại dần dần sợ hãi ngươi, thậm chí nhiều khi ta nghĩ… nghĩ đến… ta sẽ hận ngươi.. Ngươi bây giờ cũngđang rất hận ta, Ta không muốn đến một ngày hai chúng ta cuối cùng chỉ còn lại căm hận cùng chán ghét. ta không thể nghĩ nếu ngày đó đến thì ta phải làm thế nào để đối mặt, cho nên mới muốn rời đi. Dận Chân, để ta đi đi!"

Dận Chân trầm mặc một lát, nói:" Nếu như ngươi bằng lòng, chúng ta có thể trở về như trước." Ta lắc đầu nói:" Không ai có thể trở về như trước nữa, Ngọc Đàn đã chết, con cũng không còn, Thập Tam gia bị nhốt mười năm, ngươi từ năm thứ năm mươi một đến nay cẩn trọng từng chút, những ngày nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, những việc này đều chắn ở giữa chúng ta, chúng ta không có thể coi như chưa từng xảy ra việc gì, hơn nữa ta vĩnh viễn không có khả năng không hề quan tâm đến đám Bát gia, ta không làm được!"

Dận Chân im lặng ngồi một lúc rồi đứng dậy bước đi, bóng dáng hắn thẳng tắp bước qua bức rèm đổ nát. một hồi leng keng vang lên, tiếng chưa ngừng mà bóng người đã mất.

Thập Tam nhìn thẳng vào ta hồi lâu, ta nói :"Ngươi đi theo hắn đi!"Thập Tam khẽ thở dài, ngồi co lại trên ghế nói:" Hoàng huynh hiện tại khẳng định không muốn gặp ta, lần này người có thể thay ngươi truyền tin cho Thập Tứ đệ, trừ ta ra không còn ai khắc, Hoàng huynh dù chưa truy cứu, nhưng trong lòng nhất định đang rất giận ta."

Ta nói :" XIn lỗi!" Thập Tam cười khổ nói:" Nếu ta biết Thập Tứ đệ có trong tay thánh chỉ tứ hôn, e là sẽ không dễ dàng đồng ý với ngươi như vậy." Ta nói:" Chính ta cũng không ngờ tới, ta cho rằng hắn có thể có ý chỉ cho phép ta ra cung, hiện tại mới biết thì ra chỉ là ta lầm tưởng mà thôi."

Thập Tam đứng thẳng người lên, vui mừng nói:" Ngươi không muốn gả cho Thập Tứ đệ ư? Chỉ cần ngươi không muốn, việc này còn có thể cứu vãn được." Ta im lặng trong thoáng chốc nói " Ta không muốn gả cho hắn, nhưng nếu như vậy mà ta có thể ra cung, ta sẵn sàng chọn cách này. Huống chi, đây chỉ là một việc trên danh nghĩa mà thôi." Thập Tam thở dài, rơi lại vào trong ghế, lẩm bẩm tự nói: "cái mớ bát nháo này là sao chứ!"

---

1 "*Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu*" trích từ Đạo đức kinh chương thứ năm, ý là: trời đất không có lòng nhân từ, không có nhân ái, đối vạn vật tựa như đối chó rơm như nhau, mặc cho vạn vật tự sinh tự diệt.
sô cẩu – chó rơm : Những con chó kết bằng rơm khi chưa bày để cúng thì được cất kỹ trong rương hoặc giỏ, bao bằng gấm vóc, khi cúng xong rồi, người ta liệng chúng ra đường, người đi đường giẫm lên đầu, lên cổ chúng hoặc lượm về để nhóm lửa. (Nguyễn Hiến Lê, Lão Tử -Đạo đức kinh, Văn Hoá, tr. 171).

121

Mấy ngày sau vẫn không thấy động tĩnh gì từ phía Dận Chân. Lúc Thập Tam đến thăm ta, ta hỏi hắn:" Hoàng thượng rốt cuộc muốn thế nào đây?" Thập Tam than thở:" Ta cũng không biết. Dù sao đây là bắt huynh ấy chắp tay đem người phụ nữ của mình đưa cho người ta, hoàng huynh sao có thể chịu được chứ?" Nói xong lại thở dài một lúc mới rời đi.

Hà thái y mỗi ngày đều tới bắt mạch theo thường lệ. Hôm nay hắn khám xong, cười nói:" Tốt hơn rồi, dùng thêm vài thang thuốc nữa, là có thể ngừng uống được rồi." Nói rồi muốn đứng dậy cáo lui. Ta ra hiệu cho Xảo Tuệ đang đứng bên đi ra ngoài, nhìn Hà thái y nói:" Rốt cuộc tình hình của ta bây giờ đã đến mức nào rồi?" Hà thái y nói:" Sắp khỏi rồi. Sau này hằng ngày chỉ cần điều dưỡng bồi bổ thôi."

Ta nói:" Ta không hỏi bệnh lần này, ta muốn biết rốt cuộc ta còn bao nhiêu thời gian?" Hà thái y trầm ngâm không đáp,ta nói tiếp:" Làm ơn nói cho ta biết sự thật đi! Bệnh nhân có quyền biết bệnh tình của chính mình, thầy thuốc cũng có trách nhiệm nói sự thật cho bệnh nhân."

Hà Thái y khẽ thở dài nói:" Đã quen biết nhau hơn năm rồi, ta cũng hiểu cô cô không phải như những người trong hồng trần, chỉ e từ lâu đã thờ ơ với chuyện sống chết. Cô cô còn nhớ rõ lần đầu tiên bắt mạch ta đã nói gì không? Nếu làm theo lời dặn, có thể duy trì mười năm không ngại." Ta gật đầu, Hà thái y nói tiếp:" Hôm nay đã qua hơn một năm, vốn là còn lại hơn tám năm nữa. Nhưng hôm nay ta chỉ có thể nói nếu như tất cả đều tốt, cũng chỉ có thể còn ba bốn năm nữa mà thôi."Sau khi nói xong liền cúi đầu xuống.

Ta cười nói:" Hà thái y không cần phải thế. Ta thực sự không phải là bệnh nhân ngoan. Việc này hoàng thượng cũng biết chứ?" Hà thái y nói:" Hoàng thượng chưa từng hỏi chuyện này, ta cũng … ta cũng không dám nói."

Ta cười nói:" Một năm này thực sự phải cảm ơn Hà thái y cẩn thận điều trị, nếu không có thái y, ta chỉ sợ…" Hà thái y đứng dậy hành lễ nói:" Là bổn phận của người làm nghề y, chỉ hận chính mình y thuật thấp kém, không đủ để chữa trị cho cô cô." Ta lắc đầu, Hà Thái y hành lễ rồi cáo lui.

Mai Hương cùng Cúc Vân nhìn ta đều có phần kì quái, Xảo Tuệ cong môi thầm thì:" Bọn họ làm sao vậy?" Ta uống cạn chén thuốc trong tay nói:" Ngươi không hỏi xem có chuyện gì xảy ra sao" Xảo Tuệ đưa chén trà cho ta súc miệng nói:" Có gì hay mà hỏi chứ? Nếu không có tiểu thư, trong cung này ta đến một ngày cũng không sống được. Tiểu thư cũng chủ tử đều thích tự tại giống nhau, đương nhiên vẫn là ra cung tốt hơn. Tối hôm khi ta tìm được tiểu thư, suýt nữa bị tiểu thư hù chết, mặt trắng bệch, hai mắt vô hồn, miệng không ngừng gọi:" Tỷ tỷ" đi tới đi lui lại vòng một vòng trên mặt đất. Sau đó , Hà thái y đến xem tiểu thư, chỉ than thở:" Bệnh có tốt hay không, là nằm ở tâm lý của nàng . Nàng nếu không muốn tốt, chính là Hoa Đà Biển Thước tái sinh, cũng bất lực."ta lúc đó chỉ biết khóc, mà tiểu thư lại chỉ ngủ mê mệt, sau rồi Thập Tam gia tới, tiểu thư bấy giờ mới dần dần khoẻ lên." Xảo Tuệ nói, giọng nói đã có phần nức nở, nàng chỉ ra trời xanh bên ngoài cửa sổ nói" Tiểu thư không muốn lại ra khỏi cung tường của Tử Cấm Thành ngắm những cái này sao."

Ta ôm Xảo Tuệ nói:" Mấy ngày nay khiến ngươi chịu khổ rồi! Từ lúc theo ta đều là những ngày phải nơm nớp lo sợ, từ xưa đến giờ e là cũng chưa từng bị như thế!" Xảo Tuệ lắc đầu nói:" Những ngày thế này tiểu thư lại đã một mình vượt qua hơn hai mươi năm, Xảo Tuệ vào rồi, mới chính thức hiểu được đau khổ mấy năm nay tiểu thư phải chịu, Chỉ cần tiểu thư cảm thấy tốt, ta thế nào cũng được thôi ." Ta gật đầu.

Còn chưa nói hết, Dận Chân từ bên ngoài xem bước nhanh vào, Xảo Tuệ vừa muốn thỉnh an, Dận Chân vẻ mặt bình tĩnh không biểu hiện gì, nhưng miệng thì hét lên:" Cút ra ngoài!" Xảo Tuệ kinh sợ, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía ta, ta nhìn nàng gật đầu, tỏ ý cho nàng nhanh nhanh đi ra ngoài.

Dận Chân nhìn chằm chằm vào ta, huyệt Thái Dương giật mạnh, sau một hồi mới gằn từng chữ nói:" Trẫm rốt cuộc hiểu được ngươi vì sao không bỏ mặc được lão Bát rồi! Hiểu được ngươi vì sao bảo hắn đề phòng ta, hiểu được ngươi vì sao khi hắn bị phạt quỳ ở thái miếu, ngươi cũng quỳ theo ở phật đường, hiểu được trẫm làm tổn thương đến hắn một lần, ngươi sẽ làm tổn thương trẫm."

Ta nhìn vào đôi mắt thâm sâu lạnh lùng của Dận Chân, cuối cùng hắn cũng đã biết rồi:" Cửu gia nói thế sao?" Dận Chân nói:" Trẫm mong là lần này là lão Cửu làm biết bao, nhưng không phải! Là lão Bát chính miệng nói cho trẫm. Hắn nói từng chữ từng chữ cho trẫm biết, Hắn dạy ngươi cưỡi ngựa, hắn tặng ngươi hoa nhài, vòng tay ngươi mang bên người từ lúc tiến cung cũng là đồ hắn tặng, các ngươi ở thảo nguyên nắm tay ngắm sao, cùng nhau ngắm trăng, hắn từng ôm ngươi, hôn ngươi, các ngươi từng có hẹn ước " Tử sinh khiết khoát, dữ tử thành thuyết, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão." hừ "Tử sinh khiết khoát, dữ tử thành thuyết; chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão . . ." "

Ta vội nói:" Đừng nói nữa, không cần nói nữa." Dận Chân cúi người xuống, nhìn chằm chằm vào ta nói:"Đừng nói nữa sao? Lúc lão Bát tỉ mỉ kể lại cho ta những chuyện này ,trong lòng ta cũng không ngừng nói câu này, nhưng ta chỉ có thể vờ như không có việc gì mà tiếp tục nghe, ta cảm thấy thế nào? ta có cảm giác gì đây?"

Hắn nâng đầu ta lên: " Nhìn ta đi! Nhược Hi, ngươi giấu ta quá tốt đấy! Vì sao còn muốn để hắn tìm ta nói những việc này Để lão Bát từng đao từng đao đâm vào lòng ta, mà ta chỉ có thể mỉm cười ngồi đó để mặc hắn cứ đâm từng đao xuống. Vì sao năm đó ngươi không nói cho ta biết, còn cố ý ngầm thừa nhận việc ta hiểu lầm Thập Tứ và ngươi? Vì sao? Thì ra từ đầu đến cuối đều là lão Bát!" Định bất phụ tương tư ý"."

Hắn cầm lấy tay ta đặt trên ngực hắn" Ngươi biết nó đau đớn thế nào không? Ngươi để lão Bát thương tổn ta như vậy, sao ngươi có thể nhẫn tâm đến như thế chứ?"

Nước mắt cứ rơi xuống, con tim như tan vỡ thành từng mảnh, muốn ôm hắn, những hắn đẩy ta ra, đi xa vài bước nói:""Không cho phép ngươi động vào trẫm! Từ hôm nay trở đi, trẫm vĩnh viễn không muốn gặp lại ngươi, bọn họ đừng hòng tiếp tục làm tổn thương trẫm!" nói xong, thoáng cái đã lảo đảo bước đi.

Ta nhảy xuống giường, chạy chân trần bước theo, bàn tay vừa mới chạm vào ống tay áo hắn, rồi lại do dự dừng lại, tay ao hắn cứ thế lướt qua ta, ta dựa vào khung cửa, nhìn theo bóng hắn đi xa, thân mình chẳng còn khung xươngđể chốngđỡ, ngã lăn trên đất. Nếu ta quyết định phải rời đi, đây có lẽ là kết cục tốt nhất, từ nay về sau hắn không cần nhớ thương, trong lòng sẽ không còn có ta, không yêu sẽ không đau!

Trong miệng không ngừng thì thào "*Từ ái dục sinh lo, từ ái dục sinh sợ, xa lìa hết ái dục chẳng còn lo sợ gì? Thế nên chớ đắm yêu, vì đắm yêu biệt ly là khổ, nếu không còn niệm yêu ghét, thì không còn gì ràng buộc.*" [1]

Không ngừng nhắc đi nhắc lại với chính mình, chỉ có như vậy mới ngăn cản chính mỉnh đuổi theo, mới có thể để bản thân chìm trong đau đớn khôn cùng mà lập tức tan biến.

"*Thế nên chớ đắm yêu, vì đắm yêu – biệt ly là khổ, nếu không còn niệm yêu ghét, thì không còn gì ràng buộc."*

…

"Tiểu thư mọi thứ đều sắp xếp xong rồi. Người còn muốn kiểm tra lại không?" ta hơi nghiêng người xuống dưới, những thứ ta thực sự muốn mang đi đều để trong bọc hành trang rồi, những cái khác cũng chỉ là vật ngoài thân, có hoặc không có cũng chẳng sao. Xảo Tuệ nói:" Ta kêu đám thái giam đem mấy thứ này đặt lên xe nhé!" Ta gật đầu. Hai người thái giám tiến tới cầm đồ, phát hiện chỉ có một cái rương chẳng to chẳng nhỏ, đều sửng sốt, một người lớn tuổi cười cười hỏi:" Phúc tấn chỉ có mấy thứ này muốn mang đi thôi a" Xảo tuệ nói:" Chỉ có thế này thôi!" Hai người đem đồ ra ngoài, vừa nói với thái giám đứng bên ngoài:" Tan đi! Chỉ có chừng này thôi."

Thừa Hoan chỉ vào mấy thứ xung quanh nói:" Những thứ này đều cho con hết sao ạ?" Ta cười nói:" Nếu như con muốn thì để lại, Nếu không muốn, xử lý thế nào cũng được."

Thập Tam tiến lên, yên lặng quan sát căn phòng một lần, rồi lại quay lại nhìn bên người ta, Ta đứng dậy nói:" Có thể đi rồi!" Thập Tam gật đầu, đi trước ra ngoài.

Thái giám ở xung quanh thắp đèn lồng, ta nắm tay Thừa Hoan, Xảo tuệ ôm bọc hành trang, yên lặng bước đi ở đằng sau Thập Tam. Đi đến bên xe ngựa, Thừa Hoan bước nhanh muốn lên xe, Thập Tam ngăn con bé lại nói:" A mã và cô cô còn muốn nói chuyện, con cùng Xảo Tuệ ngồi qua xe bên kia đi, chút nữa sẽ cho con sang." Thừa Hoan ngúng nguẩy, nhìn ta liếc mắt, thấy ta sẽ không giúp nàng, đành gật đầu, bước nhanh về phía một chiếc xe ngựa khác.

Ta xoay người nhìn một vòng Tử Cấm Thành vẫn đang chìm trong đêm đen, tròn mười chín năm, sinh mệnh của ta ở cổ đại vẫn bị nó giữ lấy. Vốn tưởng rằng ngày rời đi, ta hắn là vô cùng vui vẻ, nhưng hiện tại mới biết,không hề có một chút vui sướng. Ánh mắt hướng về phía Dưỡng Tâm điện, trong lòng nhói đau, xoay giật người lại bước lên xe ngựa.

Thập Tam nói :" Đi thôi!" Bánh xe cứ lăn đều , ta cách hắn càng ngày càng xa, trong lòng thầm nguyện cầu:" Cho ta được gặp ngươi một lần, một lần thôi." Nhưng phía sau chỉ có cái lạnh băng của tường đỏ, ngói lưu ly, lan can cẩm thạch cùng đêm đen vắng lặng.

Tử Cấm Thành từ từ khuất vào trong bóng đêm, ta nghiêng người nhìn ra bên ngoài. Thập Tam khẽ túm lấy ta nói:" Bên ngoài gió mạnh,hứng gío lâu không tốt đâu." Ta cố gắng nhìn thật kỹ Tử Cấm Thành mờ dần trong đêm, từ từ quay người lại, Thập Tam nhìn ta một hồi, than thở:"Ngươi không quên được hoàng huynh." Ta nhìn hắn không nói.

Thập Tam im lặng rồi lại nói:" Ta nghĩ đến hai người có thể bên nhau đến già. Mà không phải giống ta và Lục Vu – tương vong vu giang hồ." Ta nói: Giữa chúng ta bây giờ đã có rất nhiều mạng người ngăn trở, lúc nếu như không rời đi, có thể còn không ngừng gia tăng, ta không có cách nào đối mặt nổi."

Thập Tam nghiêng người lấy một bầu rượu cùng hai chén nhỏ, lắc lắc trước mặt ta, ta hỏi:" Sao không chuẩn bị chén to hơn? Ngươi không phải thấy khó chịu nhất khi phải cầm chén nhỏ mà uống sao?" Thập Tam cười nói:" Tuổi tác không tha ai! Hôm nay cũng chỉ cần uống một chút là được. Ngươi sau này cũng nên uống ít một chút, một hai chén để hoạt huyết, nhiều hơn sợ là cơ thể ngươi không chịu nổi. "

Ta gật đầu , cầm lấy chén rượu từ tay Thập Tam rồi khẽ chạm, ngẩng cổ lên, uống cạn một hơi. Thập Tam cười mắng:" Mới nói xong, đã uống như thế rồi!" Ta ngắm nghía bầu rượu không đáp, trong lòng rất muốn uống say một trận, nhưng chỉ có thể cố nén.

Thập Tam khẽ nhấp chén rượu, ta nói:" Ngươi nhớ chú ý sức khoẻ của mình." Thập Tam ừ khẽ, Từ lần đầu tiên gặp nhau trong phủ Bối lặc đến lúc sắp phải chia tay này, vậy mà đã là hai mươi năm dài đằng đẵng, từng hình ảnh lướt qua trong đầu, ngàn lời muốn nói, vậy mà không thể ra khỏi miêng, cuối cùng chỉ nói:" Bị ngươi ép mang ra phủ Thập gia là việc vui mừng nhất đời này của ta." Thập Tam dịu dàng nhìn ta nói:" Cũng là chuyện mà đời nay ta hài lòng nhất."

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, thị vệ kêu lên: " Thập Tam gia!" Thập Tam kinh ngạc vén rèm xe lên, thò người ra ngoài, vừa hỏi:" Sao lại.." thì đã ngưng bặt, chỉ bình tĩnh nhìn ra bên ngoài. Ta khó hiểu vén rèm cửa sổ, thoáng chốc đã ngây người. Bát a ca Duẫn tự mặc một bộ trường bào xanh trúc dẫn ngựa đứng ở ven đường, lẳng lặng nhìn ta. Dưới tia nắng ban mai dịu nhẹ, tay áo theo gío khẽ lay động ánh lên sắc vàng nhàn nhạt.

Mãi đến khi Thập Tam nhảy xuống xe, thỉnh an nói:" Bát ca sao lại ở đây?" , ta mới có phản ứng. Duẫn Tự thản nhiên đáp lời:" Ta đến tiễn Nhược Hi." Thập Tam thản nhiên nói:" Không dám làm phiền Bát ca.! Chúng ta cũng mau đi rồi, Bát ca trở về đi thôi."

Ta nhảy xúông xe nhìn Thập Tam cười, đi thẳng tới chỗ Bát a ca Duẫn Tự. Phía sau có tiếng Thập Tam thở dài, cho mọi người tản ra.

Hai người yên lặng nhìn nhau một hồi, ta chỉnh lại y phục, hướng về phía hắn hành lễ nói :" Cảm ơn" Khuôn mặt vẫn không có biểu tình gì của hắn bỗng nở nụ cười:" Ta có mục đích của mình thôi." Ta nói:" Nếu như không phải muốn giúp ta rời đi, người vĩnh viễn không cần phải làm thế."

Hắn nói:" Suối nước nóng ở Tuân Hoá rất tốt, với tật ở chân của ngươi cũng có ích, phong cảnh lại đẹp, Thập Tứ đệ khẳng định sẽ đối xử tốt với ngươi, chỉ mong ngươi đối xử tốt với chính mình. Nếu đã quyết định rời đi, nên chặt đứt hết thảy. " *Đã thuộc về quá khứ, ví như hôm qua mất đi , là thuộc về sau này, ví như hôm nay sinh ra*."

Ta lặng im thoáng gật đầu, : "Ngừơi có gì muốn ta nói với Thập Tứ gia không?" Bát a ca Duẫn Tự chỉ cười khẽ:"Cuộc đời này cũng đã hết, không còn gì để nói nữa." Ta nói:" Người hãy tự chăm sóc cho chính mình." Hắn khẽ híp mắt nhìn về phía mặt trời mọc:" Tâm tư của ta ngươi đại khái đã hiểu, nếu hiểu, tức là có thể lý giải, cũng không cần thiết thương cảm."

Hắn nhìn ta, đưa tay khẽ vỗ đầu ta nói:" Đi thôi!" Ta dõi mắt nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích, trong lòng hiểu được đây là lần cuối trong đời này chúng ta có thể gặp nhau. Khi chàng trai mặc áo bào xanh nhạt, mặt như quan ngọc bước nhanh từ ngoài phòng vào năm đó, ta làm sao sẽ nghĩ được giữa chúng ta còn có một câu chuyện lúc sau. Chuyện cũ năm xưa không ngừng ùa về, cố nén nước mắt hành lễ với hắn, xoay người bước đi, đi được vài bước, lại bỗng xoay người chạy lại tới trước người hắn, ôm lấy hắn, nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi.

Hắn thoáng đờ người ra, từ từ đưa tay ôm lấy ta, yên lặng ôm ta một lúc, vỗ nịe lưng ta nói:" Quên Tử Cấm Thành, quên chúng ta đi!" Nói xong đẩy ta ra, rút khăn tay từ bên người ta ra giúp ta lau nước mắt cười nói, : "Làm tân nương phải có bộ dạng của tân nương chứ, sao lại khóc lóc sướt mướt thế này? Mau đi nhanh lên,

Thập Tam đệ sắp không nhịn được nữa rồi, hôm nay hắn là một "con hổ cười", thực sự chọc giận hắn sẽ có chút phiền phức."

Ta gật đầu, hai người yên lặng nhìn nhau, Thập Tam ở phía sau kêu lên:" Nhược Hi!" Ta nhìn Bát a ca cười, hắn gật đầu với ta, ta xoay người chạy trở về, vội vã nhảy lên xe ngựa, kêu lên:" Đi thôi!"

Ôm đầu cuộn tròn người lại ngồi im một hồi, đột nhiên cơ thể cảm thấy run run hoảng sợ, vội vàng vén rèm nhìn ra cửa sổ, ló thân ra nhìn về phía sau, một người một ngựa đứng ở khoảng không mù mịt ven đường, thân ảnh đã nhạt nhoà, chỉ thấy một hình bóng tràn đầy bi thương hiu quạnh. Cách xa như vậy, mà vẫn khiến người ta thấy đau xót.

Rốt cục cũng khuất khỏi tầm mắt, ta vẫn ngây ngốc nhìn thêm một lúc mới lùi vào trong xe. Sắc mặt Thập Tam rất là khó coi, trừng mắt nhìn ta nói:" Sao ngươi lại giống như tượng đất vậy, không tỏ ra tức giận chút nào hết.?Ta vẫn luôn đề phòng Cửu gia, nhưng ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ tới hắn lại có thể tự mình chạy đến trước mặt hoàng huynh, tỷ mỉ nói cho hoàng huynh biết chuyện của ngươi và hắn lúc trước, lại không đề cập một chữ đến việc ngươi cùng hắn chia tay, Hắn dù hận hoàng huynh, nhưng cũng nên nhớ đến ngươi vài phần."

Ta im lặng một chút nói:" Hắn làm như thế, chỉ là để ép Hoàng thượng buông tay, để cho ta ra cung. Khiến hoàng thượng tổn thương là để tác động thêm, hắn cũng không phải vì cố ý tổn thương hoàng thượng mà làm thế." Thập Tam ngẩn ra, khẽ thở dài:" Xem ra ta vẫn chưa nhìn lầm Bát ca ."

Xe ngựa từ từ dừng lại, ngoài xe thị vệ khẽ nói:" Gia phải trở về thôi." Thập Tam chưa di chuyển, ta gượng cười nói:" Tiễn người ngàn dặn, đến lúc từ biệt cũng vẫn phải từ biệt!" Thập Tam cười khổ lắc đầu nói:" Ngày xưa cười người giống nữ nhi, hôm nay mới biết nỗi khổ tiễn biệt ." Nói rồi nhảy xuống xe, đưa tay dìu ta xuống.

Thừa Hoan đã sớm đợi ở bên xe, thấy ta xuống xe, nhào tới, ôm chặt lấy ta. Thập ta căn dặn:" Thừa Hoan, lạy cô cô ba lạy." Thừa Hoan bèn quỳ xuống, hướng về phía ta hành đại lễ. Ta ngồi xuống, ôm nàng vào lòng, gắt gao ôm chặt hồi lâu nói:" Nhớ kỹ lời cô cô lúc trước dặn ngươi rồi chứ." Thừa Hoan gật đầu. Lại ở bên tai nàng khẽ nói:" Chớ quên ngày hai mươi hai tháng mười hai hàng năm phải bái tế vị cô cô ấy, nhưng trừ Hoàng bá bá , ai cũng không thể cho biết." Thừa Hoan nước mắt lưng tròng, chỉ biết cắn môi đáp ứng.

Ta buông tay nàng cười nhìn Thập Tam nói:" Quay về đi thôi!" Thập Tam gật đầu, người lại không hề di chuyển. Ta bỗng thấy chua xót, ôm lấy Thập Tam nói:" Chia ly từ đây, bảo trọng." Thập Tam hết sức ôm lấy ta: " Hoa cỏ sang năm lại tươi mới, bạn cũ lại chẳng giống như xưa." Ta nói "*Đã là tri kỷ trong đời , Cách ngăn trời biển như ngồi gần nhau.*" [2]

Thập Tam thở dài nói:" Đi thôi" Ta cười nhìn hắn gật đầu, lại bế Thừa Hoan xuống, xoay người bước lên xe, màn xe vừa hạ xuống , nước mắt cũng lăn dài trên má. Xảo Tuệ chưa nói một lời, chỉ đưa khăn tay qua cho ta. Xe ngựa từ từ lăn bánh, chỉ nghe Thừa Hoan khóc nói theo:" Cô cô, trở về thăm Thừa Hoan!"

Ta khó lòng khống chế được, vùi đầu vào trong lòng Xảo Tuệ nức nở khóc lên.

---

1 Từ ái dục sinh lo, từ ái dục sinh sợ, xa lìa hết ái dục chẳng còn lo sợ gì? Thế nên chớ đắm yêu, vì đắm yêu biệt ly là khổ, nếu không còn niệm yêu ghét, thì không còn gì ràng buộc – câu thứ 211 và 216 trong Kinh Pháp Cú.

2 Đã là tri kỷ trong đời , Cách ngăn trời biển như ngồi gần nhau : Đỗ thiếu phủ chi nhậm Thục Xuyên –Bản dịch của Song Nguyễn Hàn Tú.

Chẳng biết Xảo Tuệ tìm từ nơi nào ra một tấm khăn voan đỏ thẫm đưa cho ta, Ta cười nói:" Làm gì vậy?" Xảo Tuệ nghiêm giọng trách:" Làm gì là sao? Ngoài việc làm tân nương ra thì còn có thể làm gì đây?" Ta đẩy lại cho nàng nói:" Chúng ta coi như là bị đuổi ra khỏi Tử Cấm Thành đó, lúc này cũng chỉ mong muốn có một nơi yên thân ,lại chỉ có hai người chúng ta cùng với đám thị vệ hộ tống bên ngoài, Thập Tứ gia còn đang bị giam lỏng, hà tất phải bày vẽ?" Xảo Tuệ tức giận nói:" Đây là ngày trọng đại của tiểu thư, sao đến cả khăn voan cũng không có chứ?".

Ta chỉ cười nhìn nàng, còn với việc nàng đưa tới khăn voan thì coi như không thấy. Xe ngựa chưa dừng lại, đã nghe có tiếng cổ nhạc vang lên, ta chợt sửng sốt, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, ngoài phủ giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng bao bọc.

Ta gượng cười , không nhìn thêm nữa. Xảo Tuệ tỏ ý hài lòng, cười nói:" Không uổng tiểu thư thân thiết với Thập Tứ gia từ nhỏ." Ta thở dài, cầm lấy khăn voan trong tay Xảo Tuệ, che lên trên đầu. Xảo Tuệ vừa mới giúp ta chỉnh lại, đã có người vén rèm đỡ ta xuống xe.

Ta nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, mặc cho người ta an bài, nhưng kỳ quái chính là không hề làm bất cứ lễ nghi gì, đã bị người ta trực tiếp đưa vào động phòng. Khi chỉ có một mình Xảo Tuệ, ta túm khăn voan kéo xuống, quan sát xung quanh. Xảo Tuệ vội la lên:" Phải đợi Thập Tứ gia vào vén khăn chứ ạ."

Ta liếc nhìn nàng, tỏ ý bảo nàng chớ có lên tiếng, hỏi" Ngươi không cảm thấy kì quái sao? Bên trong phủ dường như tràn đầy vui mừng, nhưng lại không giống như là làm lễ cưới. " Xảo Tụê bĩu môi nói:" Ta cũng đang khó hiểu đây! Sao không phải Thập Tứ gia dẫn tiểu thư tiến vào chứ? Hơn nữa đến giờ cũng không thấy bóng dáng của Thập Tứ gia, phí công ta vừa mới khen ngài ấy!"

Ngoài cửa vang đến tiếng cười của Thập Tứ :" Ngươi khen gì ta thế?" Xảo Tuệ hốt hoảng muốn che khăn voan cho ta, bị ta kéo xuống, Thập Tứ đã đẩy cửa bước vào, Xảo Tuệ vội vàng thỉnh an Thập Tứ. Thập Tứ nhìn qua tấm khăn đỏ trên tay Xảo Tuệ, cười rồi chăm chăm nhìn ta.

Ta hành lễ với hắn, hắn hỏi:" Mệt không?" Ta lắc đầu. Thập Tứ đỡ ta ngồi xuống, cười nhìn Xảo Tuệ hỏi:" Vẫn chưa trả lời ta, ngươi vừa rồi khen ta chuyện gì?" Ta nhìn chằm chằm Xảo Tuệ ra hiệu cho nàng chớ có lắm lời, Xảo Tuệ vẫn bĩu môi, không nhìn ta mà cứ nhìn xuống đất nói:" Nô tỳ lúc trước thấy không khí ngoài phủ rất vui mừng, còn nói không uổng công Tiểu thư thân với gia từ nhỏ. nhưng lúc này …" Xảo Tuệ phẫn nộ nhìn gian phòng nói:" Lúc này đến cả một chữ hỉ cũng không có."

Ta trừng mắt nhìn Xảo Tuệ rồi quay qua Thập Tứ than phiền:" Đây là người ở bên cùng ta lớn lên từ nhỏ,nha đầu hư hỏng này vậy mà còn lớn tuổi hơn ta nữađấy." Thập Tứ ngiêng đầu cười rộ lên:" Cũng là ngươi dạy mà, nghe Thập ca nói, lúc ngươi chưa đến bối lặc phủ, Xảo Tuệ rất ngoan ngoãn! Ai ngờ sau khi theo ngươi thì miệng lưỡi giảo hoạt, đến cả Thập ca cũng dám chọc."

Xảo Tuệ cúi đầu đứng yên không nói, Thập Tứ khẽ mỉm cười nói:" Hoàng thượng hạ chỉ, không cho phép làm lễ đại hôn, Bố trí bên trong phủ không được dínhđến chữ hỉ" Xảo Tuệ ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn ta, lại vội vàng cúi đầu. Trong lòng bỗng có cảm giác khó tả, chỉ cười khẽ:" Vậy sao xung quanh còn giăng đèn kết hoa, thổi nhạc vang vọng đến thế?" Thập Tứ cười nói:" Không muốn ngươi tháy quá vắng lặng, bèn dưới danh nghĩa làm sinh nhật cho ngươi mà bài trí như thế."

Ta lắc đầu cười nói:" Ta vốn không để ý đến cái này. Ngươi hà tất làm trái ý hắn chứ? không đồng ý thì không đồng ý, việc gì phải làm cho mọi chuyện loạn lên, rồi lại khiến người ta nói này nọ, lại thêm một chuyện.": Thập Tứ gượng cười không nói, sau một lúc mới hỏi:" Muốn ra ngoài gặp mọi người sao?" Ta lắc đầu nói:" Ta muốn rửa mặt một chút, trước hết cứ nghỉ ngơi đã."

Thập Tứ nói:" Vậy cũng tốt." Nói rồi đứng dậy bước ra ngoài, ta đưa hắn tới cửa, hắn nói:" Biết ngươi thích yên tĩnh, ở đây rất gần thư phòng, thường ngày cũng ít có người lui tới. Ngoại trừ mấy người chuyên phụ trách quét tước, nha đầu chăm hoa cỏ , chỉ có một đại a đầu Trầm Hương đến làm bạn với Xảo Tụê . Nếu có yêu cầu gì, ta lại tạm thời chưa đến , cứ trực tiếp đến tìm ta, hoặc kêu Trầm Hương đi tìm quản gia là được." Ta cười gật đầu. Thập Tứ lại đứng một chút, mới chậm rãi bước đi.

Một cô gái mười tám mười chín tuổi mặt trái xoan mắt to tròn dẫn hai người vú già bưng nước đi vào. phía sau có hai tiểu nha đàu , trong tay đang cầm một ít đồ lặt vặt. Cô gái đi đầu chưa nói chỉ cười, thỉnh an ta nói:" Phúc tấn cát tường!" Chưa thích ứng được chuyện xưng hô này, ta ngây ra một lúc mới nói:" Trầm Hương phải không? đứng lên đi!". Trầm Hương gật đầu nói vâng, lại nhìn Xảo Tuệ hành lễ nói:" Vị này chính

là Xảo Tuệ cô cô ạ? Nô tỳ Trầm Hương, sau này có chỗ nào hầu hạ chủ tử không chu toàn, mong cô cô chỉ bảo?" Xảo Tuệ Nghiêng người tránh lễ của nàng, rồi tới nâng nàng dậy, Vừa giúp ta thay trang phục, vừa cười nói:" Thập Tứ gia tìm ở đâu được một nha đầu khôn lanh như vậy nhỉ? Nụ cười ngọt ngào như mật vậy."

Trầm Hương cười nói:" Đa tạ cô cô khen ngợi, Gia chính là thấy nô tỳ hay cười, mới cố ý để nô tỳ tới hầu hạ chủ tử, giúp cho chủ tử cười nhiều hơn ạ." Vừa nói, vừa cầm giỏ trúc mang tới thùng tắm rắc hoa đinh hương. Xảo Tuệ cười hỏi:" Đây cũng là Thập Tứ gia căn dặn à?" Trầm Hương nói:" Vâng ! Gia nói chủ tử thích dùng thêm cánh hoa khi tắm, nô tỳ đã cố ý chuẩn bị rồi." Xảo Tuệ khẽ đẩy ta nói:" Phúc tấn có nghe thấy không vậy."

Ta đứng dậy nói:" Cứ gọi tiểu thư như trước là được rồi." Trầm Hương đem bày các thứ ở xung quanh thùng tắm xong, ngọt ngào cười nói:" Còn có chỗ nào không như ý, chủ tử cứ sai bảo, nô tỳ vẫn đứng ở bên ngoài hầu hạ." Nói xong hành lễ, rồi dẫn người lui ra ngoài. Xảo Tuệ than thở:" Đến cả việc người tắm rửa không thích có người ở bên cạnh cũng biết nữa . Được rồi, ta cũng ra ngoài đây." Nói rồi đóng cửa đi ra.

Ta nhắm mắt lặng im ngồi trong bồn tắm, khẽ xoa nhẹ đôi bông tai mộc lan . Sau một lúc lâu, mới chợt bừng tỉnh, vội vã tắm cho xong. Rồi kêu Trầm hương chuẩn bị nước nóng để Xảo Tuệ cũng đi tắm một chút. Xảo Tuệ cười dặn dò Trầm Hưpng vài câu rồi xoay người đi.

Ta đang ngồi trên giường, chậm rãi mở ra bọc hành trang vẫn kêu Xảo Tuệ cầm bên người. hai bộ quần áo cũ, một hộp trang sức, một xếp bản chữ mẫu, cùng với một mũi tên bạch vũ được bọc trong vải đỏ. Lẳng lặng ngắm một hồi, lại bọc lại như cũ, đứng dậy tìm một chỗ để cất. Trầm Hương bước lên phía trước, thay ta mở cửa tủ để xếp đồ.

Khi sắp đi ngủ Xảo Tuệ kêu Trầm Hương đi nghỉ trước, ngồi ở mép giường hỏi:" Tiểu thư người cũng không phải thực sự gả cho Thập Tứ gia phải không? ta nói :" Ừ!" Xảo Tuệ ngồi buồn không nói, ta cầm tay nàng nói:"" Xin lỗi, ta biết ngươi mong chờ ta có thể thực sự gả cho người ta, sống một cuộc sống tốt đẹp mỹ mãn. Nhưng ta không làm được." Xảo Tuệ hỏi:" Hoàng Thượng có biết không? Thập Tứ gia có biết không?" Ta im lặng một chút nói:" Có lẽ là Hoàng thượng hiểu, có lẽ không hiểu, kệ hắn nghĩ ta thế nào cũng được. Thập Tứ gia hẳn là hiểu được."

Xảo Tuệ than thở:" Chỉ cần tiểu thư thực sự cảm thấy vui vẻ là được rồi." Ta nói:" Cảm ơn." Xảo Tuệ cười nói:" Người ngủ đi thôi!" nói rồi giúp ta kéo chăn, buông màn, tắt đèn, đóng cửa quay ra.

…

Cả đêm không sao ngủ được, khi trời vừa sáng ta cũng chỉ vừa chợp mắt một chút, ngày mới bắt đầu lại sợ phải tỉnh dậy. Trong nháy mắt khi tỉnh lại, nhất thời hoảng hốt, vẫn còn cho rằng mình đang ở trong Tử Cám Thành , ý nghĩ đầu tiên lại là: Hắn vào triều rồi sao? Đêm qua xem tấu chương có muộn không? Bao lâu mới đi nghỉ vậy? Một lúc lâu mới nhớ ra, phút chốc cảm thấy bản thân vô cùng mệt mỏi, chúng ta đều đã xa nhau nghìn trùng rồi. Nước mắt cứ rơi không ngừng trên gối.

Xảo Tuệ ở bên ngoài khẽ kêu:" Tiểu thư!" Ta vội vàng lau nước mắt ngồi dậy:"Ta tỉnh rồi, vào đi!" Xảo Tuệ cũng Trầm Hương đang cầm chậu rửa mặt bước đến. Xảo Tuệ lục hòm tìm một bộ Mãn phục đỏ tươi cho ta, vừa hầu hạ ta mặc quần áo, vừa nói:" Hôm nay phải trang điểm kỹ càng một chút, theo quy củ đi qua dập đầu dâng trà thỉnh an cho đích phúc tấn." Ta cười nói ừ. Xảo Tuệ nhìn Trầm Hương, thấy nàng cúi đầu đang làm việc, kín đáo nói với ta:" Có vẻ như đích phúc tấn sẽ không làm khó dễ tiểu thư, tối qua là ngày đầu tiên tiểu thư vào cửa, Thập Tứ gia lại chỉ đến nhìn tiểu thư một chút à." Ta vừa cười vừa tức, vờ giận véo Xảo Tuệ một cái,nói:" Ngươi càng ngày càng tuỳ tiện. Ở trong cung cũng không thấy ngươi bừa bãi như thế này." Xảo Tuệ cười hì hì nói:" Trong cung có thể so với ở đây sao? Người có bộp chộp mấy thì vào trong cung cũng phải biết cẩn trọng thôi."

Chuẩn bị hết thảy, bảo Trầm Hương dẫn ta đi về hướng sảnh chính. Thập Tứ cùng mấy phúc tấn đều đang ngồi đó rồi, tất cả đều là người quen, cũng không cảm thấy xa lạ , chỉ là có chút xấu hổ mà thôi, dù sao cũng không nghĩ tới có một ngày lại cùng bọn họ sống chung một nhà. Ta hướng về phía đích phúc tấn của Thập Tứ Hoàn Nhan thị quỳ lạy, lại dâng trà quá đầu, hướng về phía Hoàn Nhan thị nói:" Nhược Hi cung thỉnh phúc tấn dùng trà." Nàng cười tiếp nhận khẽ nhấp trà rồi nói:" Sau này là người một nhà rồi, gọi ta tỷ tỷ là được." Lại chỉ sang chiếc ghế bên cạnh nói:" Ngồi đi!" Ta khom người nói:" Tạ ơn đích phúc tấn." Nàng sửng sốt, ta cũng không tiếp tục để ý đến nàng tự ngồi xuống. Lại có hai vị trắc phúc tấn cùng thứ phúc tấn tới hành lễ, lạo nhạo một hồi, cuối cùng cũng đều tự ngồi vào chỗ của mình, Thập Tứ khẽ liếc mắt nhìn ta, nói:" Truyền cơm đi!"

Ta tuỳ ý ăn mấy miếng rồi hạ đũa, lẳng lặng nhìn mọi người dùng cơm, bộ dạng tỏ ra vô cùng buồn chán. Thập Tứ hỏi:" Vậy là đủ rồi sao?" Ta khẽ gật đầu, hắn chăm chú nhìn ta trong phút chốc rồi nói:" Vậy ngươi về trước đi!" Tất cả mọi người trên bàn đều giật mình. Ta hành lễ với hắn và đích phúc tấn xong rồi xoay người bước đi.

Trầm Hương vẫn luôn mỉm cười thì giờ đã tái mặt, cúi đầu bước theo phía sau yên lăng đi. Xảo Tuệ đi được một chút, thấy xung quanh không có người, hỏi:" Tiểu thư, tinh tình của người so với lúc xưa sao khác nhau quá vậy? ! Người không nhận tình cảm của đích phúc tấn thì cũng thôi, nhưng sao đến việc không có quy củ như này người cũng đều làm vậy? Có lý nào khi gia cùng đích phúc tấn chưa dùng xong bữa mà người lại đi trước chứ?, ta lớn như vậy mà đây là lần đầu tiên gặp được đấy."

Ta nói:" Các loại lễ nghi cũng đã làm chán rồi, sau này "đức hạnh" của ta chính là như này! Ngươi sớm chuẩn bị tâm lý cho tốt đi. Ta không có ý định làm người một nhà với các nàng, cũng không có ý định cùng các nàng trình diễn bức tranh tỷ muội vui đùa. Một mình ta sống qua ngày là được, không có tinh lực để diễn trò với bất cứ ai đâu." Xảo Tuệ ngây người một lúc lâu than thở:" Cũng tốt! Trong cung chịu đủ rồi, giờ đây cứ thoải mái đi thôi!"

Ta cười ôm Xảo Tuệ nói:" Vẫn là Xảo Tuệ tốt nhất mà!" Xảo Tuệ đẩy ta nói:" Người cảm ơn Thập Tứ giá ấy! Ngài ấy rõ ràng tỏ ý để mặc người mà." Ta nở nụ cười nói:" ĐÍch phúc tấn phẩm cách cũng không xấu, trong lòng dù khó chịu, có lẽ cũng nhất định rất coi thường ta, cô lập ta, mọi chuyện cho ta làm người ngoài cuộc. Nhưng đấy chính là điều ta mong muốn, mấy người bên dưới dù có gây chuyện gì cũng không liên quan, sau này chúng ta cứ đóng cửa sống qua ngày là được!" Xảo Tuệ cười nói:" Nói như thế,chiêu hôm nay tiểu thư làm hay thật, một bước vào một bước ra, đã giải quyết gọn toàn bộ chuyện sau này rồi." Ta cười nhìn Xảo Tuệ nháy mắt:" Ai có thể chịu đựng được việc trường kỳ kháng chiến với các nàng chứ?"

"Tiểu thư, đừng luyện nữa! Cũng không đi thi trạng nguyên, viết chữ đẹp đến mấy cũng có ích gì đâu chứ! Ra xem Trầm Hương và ta đá cầu đi mà !." Xảo Tuệ ở ngoài cửa gọi vào. ta nói:" Rồi rồi, ngươi cứ chơi đi!"

Nhìn chữ viết của mình, lại nhìn sang chữ mẫu, lắc đầu than thở:" Khó thấy tinh tuý, cũng chỉ là bắt chước mà thôi." . Những bảng chữ mẫu này trước đây đều là của Dận Chân viết, sau này sẽ không bao giờ có nữa rồi, ngây người một lúc, lắc đầu cười, đem bảng mẫu cất đi, lại đem mẫu mình đã viết tốt nhất đặt vào một bên ở trong hòm, chỉ hai ba thang cũng đã xếp được một chồng rồi.

Nghiêng người dựa vào khung cửa ngắm Trầm Hương đang đá một quả cầu ngũ sắc vô cùng điêu luyện, Xảo Tuệ cười nói:" Chúng ta năm đó thực sự không thể so với nàng." Ta mỉm cười, chuyện ở Bối lặc phủ, đã xa xôi như là kiếp trước vậy.

Mãi Xảo Tuệ mới phát hiện Thập Tứ đang đứng ở ngoài sân, hai ngươi vội vàng thu cầu, thỉnh an Thập Tứ. Ta cười hỏi;" Đến cũng không vào trong, đứng dưới trời hè như vậy để phơi nắng sao?" Thập Tứ cười đi tới dưới giàn hoa tử đẳng ngồi xuống, ta cũng qua ngồi ở một bên. Hắn đặt một phong thư lên bàn, nhắm mắt khẽ đung đưa ghế dựa, bộ dáng ra chiều rất thoải mái. Trầm Hương đem trà đặt lên bàn, lặng lẽ lui xuống.

Ta cầm lấy thư, là thư Mẫn Mẫn gửi cho ta. Ở trong thâm cung nhiều năm chưa từng có liên lạc, bỗng dưng nhìn thấy thư của nàng, trong lòng chợt thấy ấm áp, đại thảo nguyên vẫn còn có một người bạn lo lắng cho ta.

Thập Tứ nghiêng đâu cười hỏi:" Cả ngày cứ ru rú ở trong viện, không buồn sao?" Ta nói:" Không buồn" Hắn cười khẽ, nói:" Năm đó có người chạy loạn khắp bối lặc phủ chơi đùa, quay đầu ngắm mặt hồ không ngừng cảm thán nhàm chán nay đâu mất rồi? Ta cười đáp:" Ngươi già rồi! Khi một người bắt đầu hồi tưởng quá khứ chứng tỏ người đó đã già rồi." Thập Tứ cười cầm lấy quạt tròn mỹ nhân trên bàn ngắm nghía:" Ta cả ngày chẳng có việc gì, không thể làm gì hơn là ngồi nhớ lại quá khứ." Nụ cười trên môi bỗng thêm phần chua xót, tài hoa đầy mình lại không có chỗ thi triển, từng rong ruổi Tây Bắc giờ đây ngồi buồn trông lăng, đời người chìm nổi đến thế sao?

Than thở trong lòng, không muốn lại tiếp tục nghĩ ngợi, cúi đầu đọc thư. Nàng kể lại tỷ mỉ sự tình sau khi chia tay, cũng đã có hai con trai rồi, trong thư tất cả đều là tốt đẹp, hạnh phúc mỹ mãn. Cuối cùng căn dặn ta :" Tỷ tỷ, mặc kệ người đã đừng trải qua chuyện gì, đều quên hết đi thôi! Thập Tứ gia là người đáng quý trọng, cho dù hắn không phải là ánh trăng hay ngôi sao của người đi nữa,nhưng ngoài trăng cùng sao thì sẽ không còn cảnh vật nào khác ư? Hiện giờ tuổi cũng đã lớn, mới biết năm tháng qua mau, chỉ mong tỷ tỷ có thể có được hạnh phúc."

Ta chậm rãi gấp thư lại, Thập Tứ cười hỏi:" Có định hồi âm không?" Ta gật đầu, hắn sai Trầm Hương đem giấy và bút mực mang ra. Ta trầm tư suy nghĩ một lúc, những chuyện đã qua không đáng phải nói, đặt bút viết" Ta sống trong thế giới của chính mình, hạnh phúc nằm ngay trong từng ký ức. Nhiều năm như vậy, chưa bao giờ tâm tình ta từng bình yên thoải mái như vậy, như cá uống nước, nóng lạnh tự mình hay. Chớ lo lắng cho ta…".

Thập Tứ lẳng lẳng ngồi một hồi, nhận lại thư, đứng dậy đi. Dưới ánh nắng nóng bỏng , dù có ngồi phơi nắng cũng không làm tiêu tan được cảm giác lạnh lẽo. Ta cười yếuớt, xoay quạt tròn, Trầm Hượng lẳng lặng đem trà cụ trên bàn cất đi.

Mọi người trong viện đã quen với việc Thập Tứ mỗi ngaỳ đều tới, nhưng chỉ ngồi một lúc, nói bâng đùa vài câu rồi đi. Lúc mới đầu khi Thập Tứ đến, Trầm Hưpng đều âm thầm chuẩn bị sẵn sàng cho việc ngủ lại, kết quả là mỗi lần đều thất bại. Lúc đó Trầm Hương còn buồn bực, không rõ rốt cuộc ta là được sủng hay không được sủng. Nói là không sủng, Thập Tứ ngày ngày đều tới, còn nếu nói là sủng ai ta, lại chưa từng ngủ lại. Lâu rồi, Trầm Hương thấy ta cùng Xảo Tuệ đều thản nhiên, cũng không tỏ ra buồn chán hay kỳ quái nữa.

Trần thế tựa như đã bỏ quên ta, ta cũng không chút khách khí lãng quên nó, mỗi ngày chỉ luyện chữ, ngồi ở trong sân ngắm mây tan rồi lại hợp, hoa nở hoa tàn, khi thì cùng Xảo Tuệ với Trầm Hương trò chuyện vài câu,

Đã không còn bị ngoại cảnh cách trở, trong lòng ta chỉ còn có Dận Chân cùng ta, ta cùng Dận Chân, Ta ích kỷ quên đi hết thảy những người khác, chỉ để lại tất cả có liên quan đến ta và hắn. Lần đầu tiên không có bất cứ ai có thể quấy rầy hắn và ta, lần đầu tiên ta không có bất cứ băn khoăn nào mà yêu hắn.

Ham mê ta hưởng thụ nhất chính là châm một cây hương, pha một bình trà, nhắm mắt ngồi tưởng nhớ từng chút từng chút kỷ niệm của ta cùng hắn. Một nụ cười, một câu châm chọc , một tiếng thở dài đều có thể lặp đi lặp lại, hình bóng của hắn trong đầu ta càng thêm rõ rệt. Khi hoa tử đằng vừa nở, thì hồi ức vương quanh khóm hoa xanh tím; dưới ánh trăng bao la, hồi ức phủ thêm một tầng khói vàng nhạt, giữa đêm khuya vắng vẻ, hồi ức bầu bạn cùng hương hoa huệ nồng nàn.

Tương tư giống như cỏ dại đều sinh trưởng rất tốt, ta lại đem toàn bộ tình cảm của mình dồn vào nét bút. Khi trận hoa tuyết đầu mùa rơi, một hòm đựng bản thảo luyện chữ đã xếp được hơn phân nửa.

…

Tiếng đàn lại vang lên , Xảo Tuệ cười nói:" Thập Tứ gia lại đang luyện kiếm rồi." Ta chăm chú lắng nghe một lúc, quá tĩnh lại nhớ động,bỗng nhiên hăng hái muốn đi xem Thập Tứ luyện kiếm. Sân của ta ở gần với thư phòng của hắn, nhưng vẫn chưa từng qua đó, Nói là thư phòng, kỳ thực nghe Trầm Hương nói coi như là nơi luyện công.

Trong đình sáu góc, thị thiếp của Thập Tứ Ngô Thị mặc áo choàng tuyết điêu đang gảy đàn. Trên mặt đất tuyết vẫn đọng dày, Thập Tứ lại ở trần, múa kiếm luyện võ. Ta không nhìn ra chiêu thức gì, chỉ cảm thấy Thập Tứ xuất kiếm càng lúc càng nhanh, Ngô thị hết sức muốn đuổi kịp tiết tấu của Thập Tứ, nhưng lại luôn trật nhịp, càng nhanh càng loạn, một tiếng kêu chói tai, dây đàn đã đứt, Trường kiếm trong tay Thập Tứ dời tay hướng thẳng phía trước, cắm vào một cây mai vừa nở hoa ở đằng xa. Hồng mai tới tấp rơi xuống, ánh đỏ điểm trên nền tuyết trắng điểm mới đẹp làm sao.

Ngô thị vội đứng dậy hướng về phía Thập Tứ xin lỗi , Thập Tứ khoát tay, ngắm nhìn thanh kiếm trên cây mai nói" Không liên quan đến ngươi." Nói rồi nhìn về chỗ cột hành lang nơi ta lấp ló, quát lớn:" Ai lén lút ở đó? Ra đây!" Ta cười đi ra bên cạnh cây mai, nhìn Thập Tứ hỏi:" Giận đến thế sao? Trời đông tuyết phủ như này cũng không làm giảm nhiệt ư?".

Ngô thị vội hành lễ với ta, ta cười bảo nàng đứng lên. Nàng lại quay sang Thập Tứ hành lễ, mang đàn lui đi. Thập Tứ đi tới hỏi:" Sao lại trốn ở sau cột làm gì? Muốn nhìn thì cứ thoải mái đứng ở đình mà nhìn, chẳng phải tốt hơn sao?" Ta thấy trên mặt hắn mồ hôi đang không ngừng lăn xuống, rút khăn tay ra đưa hắn. Thập Tứ lại không đón lấy, chỉ đưa thân để cổ lại gần, ta cười giúp hắn lau đi, vừa cười vừa giúp hắn lau mồ hôi. Ta nói:" Nhanh mặc quần áo vào đi! Trời lạnh như thế này, lại mới ra mồ hôi, cẩn thận bị cảm lạnh đó". Thập Tứ cầm tay ta hỏi:" Hai chúng ta ai lạnh hơn?" Lòng bàn tay hắn nóng rực, trái lại tay ta lại lạnh lẽo. Ta cười nói:" Là ta lạnh hơn được chưa! Nhưng cũng phải mau mặc quần áo vào đi thôi!" Thập Tứ cúi đầu xoa tay cho ta, hai tay nắm chặt truyền hơi ấm cho tay ta.

Ta cười nói:" Vào nhà đi!Đứng ở trong tuyết nửa ngày rồi, cơ thể cũng nhiễm lạnh rồi đó" Thập Tứ cười gật đầu, vẫn chưa từng buông tay ta ra, nắm tay ta bước về hướng thư phòng. Ta thấy vẻ mặt hắn thản nhiên, cũng không đành tỏ ra quá ngại ngủng, bèn mặc hắn cầm tay bước vào phòng.

Thập Tứ bước vào trong nhà liền buông tay, sai người hầu đem một lò sưởi nhỏ cho ta giữ ấm tay, mình thì khoác thêm quần áo ngồi xúống bên cạnh lò sưởi.

Ta cởi áo choàng ra rồi ngồi xuống, đến bên cạnh hắn hỏi:" Ở kinh thành có chuyện gì sao?" Thập Tứ bỗng nhiên cười rộ lên, cười hết cơn mới chậm rãi nói:" La tự ta ngốc nghếch, Hoàng thượng không trách mắng chúng ta trong lòng sao có thể thoái mái được? Luôn phải tìm được một tội nào đó ra mà mắng chủi, cảnh cáo quần thần không nên làm việc ngông cuồng, trong lòng mới yên tâm. Không chỉ có chúng ta lại còn thêm Niên Canh Nghiêu nữa làm sao mà chẳng không yên lòng. Hắn mắng chúng ta kết đảng, nhưng "Niên đảng" này không phải chính hắn dung túng mà thành sao?"

Ta yên lặng ngây ra một lúc, hỏi:" Bát gia gần đây thế nào?" Thập Tứ nhíu mày nói:" Mắng chửi càng ngày càng hung hãn, nhưng ta thấy theo tác phong làm việc luôn cẩn thận của Bát ca, giống như là cố ý để lại sai lầm cho hắn mắng chửi. Chúng ta cũng đã lâu chưa từng gửi tin cho nhau, không thể đoán được tâm tư của Bát ca." Ta nói:" Trước khi đến đây, ta gặp Bát gia ở trên đường. Hắn … Hắn đã quá mệt mỏi, thầm nghĩ rời đi, bây giờ chỉ còn ràng buộc bởi Hoàng Vượng."

Thập Tứ cười lớn:" Rời đi? Hoàng thượng nếu có thể thả huynh ấy đi, huynh ấy đã sớm đi rồi. Nhưng Hoàng thượng hết lần này đến lần khác lại phong chức tước cho huynh ấy, giao việc cho huynh ấy làm, luôn luôn tìm cách để nhục mạ huynh ấy. Thậm chí lấy Bát tẩu cùng Hoàng Vượng ra uy hiếp, " Cố ý mượn cớ ốm đau không chịu ra ngoài, chắc chắn vợ y sẽ bị xử tử, con y cũng chịu trọng tội.", " Cố ý mượn cớ ốm đau không chịu ra ngoài, chắc chắn vợ y sẽ bị xử tử, con y cũng chịu trọng tội." Thập Tứ nói xong còn cười nhạt vài

tiếng. Ta khẽ nói:" Rời đi tìm Bát phúc tấn."

Thập Tứ hốt hoảng bật dậy:" Ngươi nói cái gì?" Ta cúi đầu không nói, Thập Tứ sau một hồi lâu lại chậm rãi ngồi xuống. " Ngươi có vẻ đã nhìn thấu." ta ngẩng đầu chậm rãi cười nói:" Bây giờ ta mới hiểu được cái chết đôi khi là một loại giải thoát. Ta chỉ không hiểu được việc hắn vẫn còn đang chịu khổ."

Thập Tứ ngồi ngẩn ngơ hồi lâu mới đứng dậy đi tới bên bàn, đặt bút xuống viết, viết xong lập tức gọi người đến dặn :" Dâng cho Hoàng Thượng.".

Ta hỏi:" Chuyện gì vậy?" Tâm tình hắn có vẻ đột nhiên thay đổi, cười vang , nói:" Ta không thể tức giận một mình nha, ta viết vài câu thơ chọc tức hắn." Ta nói:" Sao lại như trẻ con vậy? Thơ gì thế?" Thập Tứ cười ngâm nga:

" Ngẩng đầu ta muốn hỏi Thương quân. hoạ nhiều, phúc thiện e không thực.

Dự Nhượng nuốt than mà chết , Tần Cối rốt cuộc lại chết già

Lưu Bang vô lại làm chủ Vị Ương, Hạng Võ anh hùng tự sát Cai Hạ.

Xưa nay hào kiệt không được thoả sức tung hoành, than thở trông lăng giấu lòng mình."

Thập Tứ đang so sánh Dận Chân với Tần Cối, Lưu Bang, chính mình thì "không được hết sức tung hoành" , Hào Kiệt không được hết sức tung hoành, Hào kiệt. Thập Tứ đắc ý vô cùng nhìn ta cười hỏi:" Có thể khiến hắn tức giận nửa ngày không nhỉ?" Ta chỉ thấy tức cười, than thở:" Hai bên cùng giận, Ngày có lẽ trôi qua cũng không đến mức nhàm chán đâu."

"Tiểu thư, ngày mai là sinh nhật của phúc tấn, người có đi hay không? Nếu đi thì phải chuẩn bị lễ vật." Ta suy nghĩ một lúc, nói: "Là lễ mừng sinh nhật, quà mừng đương nhiên cần phải tặng, đi đến ngồi một chút vậy!" Xảo Tuệ gật đầu hỏi: "Tặng cái gì bây giờ?" Ta cười nói: " Ngươi xem ở trong tráp gỗ lim kia ấy, lấy thứ trông đáng giá là được." Xảo Tuệ liền xoay người đứng lên.

Ta nhìn về phía phúc tấn cười hành lễ chúc thọ, hai tay dâng lên quà mừng. Phúc tấn đang được mọi người vây chung quanh lúc ấy cũng rất vui mừng. Trên đài tiếng chiêng trống huyên náo, dưới đài mọi người trò chuyện rôm rả cả sảnh đường.

Ta ngồi được một lát, đang muốn tìm cớ xin cáo lui với phúc tấn , vở diễn trên đài chợt thay đổi. Ma cô một tiếng "Vâng theo ý chỉ của thần", cánh tay áo phất ra rồi thu lại, mặt nhìn thẳng phúc tấn hát:

"Tiệc chúc thọ bày ra náo nhiệt biết bao

Tranh nhau ngắm thọ tinh vinh quang

…

Hương sinh nhật lan toả, nến sinh nhật đong đưa

Chén ngọc kính rượu tăng tuổi thọ

Đào trường thọ bày trên khay vàng

Mong rằng Phúc như Đông Hải,thọ tựa Nam Sơn…"

Ra là vở "Ma Cô hiến thọ", trong lòng có chút bâng khuâng. Trong nháy mắt thời gian ở giây phút khúc ca vang lên đã quay ngược về quá khứ. Hào hứng muốn học từ khúc, ở nhà thuỷ tạ hát vì Thập A Ca, tiếng trêu đùa của Thập Tam, Thập Tứ. Lúc đó chúng ta vẫn chưa từng biết đến cảm giác thực sự của cái gọi là lo âu sầu não. Vô thức nhìn về phía Thập Tứ, chỉ nhìn thấy ở đối diện là một đôi mắt sâu đen thăm thẳm. . Trong chớp mắt dường như chúng ta đã vượt ra một không gian chỉ có hai người. Yên lặng nhìn nhau hồi lâu, sau đó đều hướng mắt lên trên đài

"…

Tiệc mừng thọ người người vui cười

…"

Ta lặng lẽ rời đi, Xảo Tuệ khẽ nói: "Dù gì cũng phải hành lễ cáo lui với phúc tấn đi chứ!" Ta giả như không nghe thấy,bước đi vội vã. Xảo Tuệ cũng không nhiều lời nữa, theo ta quay về. Đứng ở cửa viện. nhìn vào căn phòng tối như mực, trong lòng than thầm, khi đẩy cửa vào sẽ chẳng còn trông thấy tỷ tỷ nữa rồi.

Xảo Tuệ bước vào thắp đèn, ta ngồi ở trên ghế không nhúc nhích, cứ miên man suy nghĩ. Xảo Tuệ hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy?" Ta nói: "Ta muốn yên tĩnh một mình, ngươi không cần để để ý tới ta." Vừa dứt lời, Thập Tứ đã bước vào phòng sai Xảo Tuệ: "Đem một ít rượu lại đây."

Thập Tứ ngồi xuống chiếc giường mà buổi tối hàng ngày ta ngồi đọc sách tự rót rồi uống một mình, một câu cũng không nói. Vốn đã ngà ngà say, lúc này lại không ngừng uống thêm, chẳng bao lâu sau đã mê man không rõ trời đất. Uống liên tục hết ba bầu rượu, lại vẫn kêu Xảo Tuệ đi lấy thêm. Xảo Tuệ nháy mắt cho ta ra hiệu muốn ta lên tiếng khuyên can, ta lắc đầu, ý bảo nàng cứ đi lấy như hắn sai.

Thập Tứ đột nhiên hỏi: "Nhược Hi, khi Hoàng a mã băng hà, ngươi ở ngay bên cạnh, Hoàng a mã thực sự … thực sự truyền ngôi cho lão Tứ sao?"

Trong lòng chợt hốt hoảng ,nhưng vẫn lãnh đạm cười, nói: "Những lời hồ đồ của kẻ khác ngươi cũng cho là thật sao?" Thập Tứ cầm chén rượu, không hề chớp mắt cũng không quay hướng khác chỉ chăm chú nhìn ta: "Lời kẻ khác nói ta tất nhiên sẽ không quan tâm, nhưng Ngạch nương nói với ta, Hoàng a mã chính miệng nói với nàng vừa ý chính là .. là ta ."

Ta khẽ thở dài, vẻ mặt thản nhiên nhìn hắn nói: "Thập Tứ gia, những lời đại bất kính như thế người cũng nói sao. Nương nương đối với ngươi như thế nào, đối xử Hoàng thượng thì ra sao, ngươi trong lòng hẳn là biết. Trong lòng nương nương chỉ luôn quan tâm một mình ngươi, có khả năng là đã hiểu sai ý của thánh tổ gia . Rốt cuộc thánh tổ gia nói với nương nương điều gì, ta không biết, ta chỉ biết thánh tổ gia đích thực là truyền ngôi cho Hoàng thượng."

Thập Tứ nhìn sâu vào mắt ta, một hồi lâu đột nhiên uống một ngụm rượu rồi nói: "Ta tin ngươi!"

Ta cúi mắt nhìn xuống đất, hổ thẹn và thương cảm khiến trong lòng nhói lên từng cơn. Thập Tứ cười thê lương nói: "Ta rốt cục cũng cởi bỏ được nỗi băn khoăn này , từ nay về sau hắn làm hoàng đế của hắn, ta làm kẻ nhàn rỗi của ta!"

Ném chén rượu, nằm ở trên giường, Thập Tứ chậm rãi hát:

Tuổi trai hào hiệp. Kinh đô kết bạn hùng. Lòng thẳng rộng. Đầu tóc dựng. Bàn luận chung. Sống chết cùng, Lời hứa ngàn vàng trọng. Bậc cao dũng. Vẻ hào phóng. Sang võng lọng. Cương buông lỏng. Ruổi cửa đông. Rượu nốc hàng vò. Sắc xuân tràn trên cóng.Hút tựa vòi rồng. Thư nhàn dong chim, chó.Cung vẽ cài tên lông. Hang cáo sạch không.Thú lạ lùng.

Như giấc mộng hoàng lương . Rời Đan Phượng, Trăng chung bóng. Cánh buồm dong. Bọn tuỳ tùng. Bận rối tung. Sống cũi lồng. Sổ sách chồng. Quân vũ biền xúm đứng. Lo thô vụng. Lỡ lập công. Trống giặc dóng. Nước sôi động. Già đau lòng. Không được mời ra trận, Trói quân thù càn lỗng, Lưỡi kiếm hờn vung.Giận rong chơi non nước,Tay gảy phím tơ đồng, Dõi mắt ngóng chim hồng. [1]

Giọng hát càng lúc càng nhỏ dần, nhìn sang đã thấy thiếp đi tự lúc nào. Ta đứng lên đi tới bên giường. thấy khóe mắt Thập Tứ ươn ướt, không biết bởi rượu hay bởi nước mắt. Dùng khăn tay giúp hắn lau khô, đi lấy chăn bông đắp cho hắn thì nghe thấy Thập Tứ lẩm bẩm nói: "Hoàng a mã, tại sao? Ta đã làm sai chuyện gì sao? …"

Nắm chặt khăn tay, nói thầm với Thập Tứ nói: "Xin lỗi!"

Xoay người khẽ nói với Xảo Tuệ đang đứng thu dọn : "Đêm khuya rồi, cứ để vậy rồi đi nghỉ ngơi đi! Những thứ này ngày mai hẵng dọn."

Ta cùng Xảo Tuệ đem bình phong đặt ngay trước giường,rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Trong đầu cứ vô thức lẩm nhẩm : "Không được mời ra trận, Trói quân thù càn lỗng, Lưỡi kiếm hờn vung.". Một đêm khó ngủ, chỉ biết thở dài một tiếng: "Thú lạ lùng"!

Ngoài cửa sổ vẫn còn tối, nghe thấy tiếng Thập Tứ muốn uống trà, ta vội choàng áo khoác ngồi dậy, rót một cốc trà cho hắn. Hắn mơ mơ màng màng cầm lấy chén trà trong tay ta uống cạn, rồi lại nằm xuống. Ta vừa trở lại bên giường, hắn đột nhiên cười rộ lên: "Ta say đến mức hồ đồ rồi, cứ tưởng là đang nằm mơ, thế nhưng thực sự là ngươi rót trà cho ta uống." Ta nói: "Trời còn chưa sáng, ngủ tiếp một lát đi!"

Qua một hồi lâu lại nghe tiếng hắn khe khẽ hỏi: "Ngủ rồi sao?" Ta nói: "Vẫn chưa!". Hắn hỏi: "Đến bây giờ vẫn còn ngủ ít như vậy sao?" Ta nói: "Ừ!"

Hắn nói: "Trước kia không rõ vì sao ban đêm ngươi lại ngủ không ngon, giờ mới hiểu được. Lúc còn ở Tây bắc,vừa đặt xuống gối là đã có thể ngủ, vẫn luôn phải nhờ thị vệ gọi mới có thể tỉnh dậy. Khi tỉnh thì lại cảm thấy sao vừa mới ngủ mà trời đã sáng nhanh như vậy. Bây giờ không chỉ thấy khó ngủ, lại còn luôn nằm mơ, một đêm tỉnh giấc mấy lần, thường xuyên cảm giác bản thân đã ngủ rất lâu, vậy mà trời vẫn tối đen như trước."

Mở mắt chăm chú nhìn lên đỉnh màn không nói, trong mộng ngoài mộng, khó mà nói hết thê lương. Thập Tứ hỏi: "Ngươi còn nhớ lần đầu tiên gặp ta là lúc nào không?" Trầm ngâm suy nghĩ một chút, nói: "Hình như là ở trong một mái đình.". Thập Tứ khẽ ngâm: "T*rở lại Xương Môn khác trước kia. Cùng đi lại sao chẳng cùng về! Cây ngô đồng chết nửa sau sương lạnh ...*" Ta tiếp lời: "*Bay lẻ uyên ương mất bạn thề. Cỏ trên bãi. Sương vừa khô Mồ mới quê xưa lòng não nề ...*" [2] Thầm than trong lòng, tỷ tỷ cuối cùng cũng coi như được đền bù ước nguyện.

Thập Tứ nói: "Ngày đó nhìn thấy ngươi mới nhỏ như vậy mà đã đọc bài từ thương nhớ vợ mất, nét mặt thống khổ cũng không phải loại "*Vì câu thơ phú gượng nói sầu*" [3], lộ rõ trong lòng đang sầu não. Lúc đó còn chưa biết chuyện của tỷ tỷ ngươi, khi gặp Bát ca, liền đem chuyện này kể lại cho Bát ca nghe, bây giờ nghĩ

lại, khi Bát ca khẽ giọng ngâm lại câu "đầu bạch uyên ương mất bạn thề" lúc ấy tâm tình mới thê lương làm sao."

Ngoài cửa sắc trời đã dần sáng, hai người yên lặng không ra tiếng . Thập Tứ đột nhiên cười nói: "Năm đó ngươi đã đáp ứng sẽ hát tặng ta một khúc hát vào sinh nhật! Đến giờ vẫn còn chưa làm đó." Ta cười: "Năm đó còn là tiểu nha đầu không hiểu chuyện, bị Thập Tứ gia nói vài câu hù doạ, sao dám không đáp ứng chứ ?"

Thập Tứ cũng cười: "Ngươi đừng điêu ngoa! Ta mới nói hai câu, Thập ca đã tỏ vẻ không thích. Lại thêm khí thế như muốn đánh nhau của ngươi, ta còn có thể làm cho ngươi sợ sao?"

Ta nằm trên gối chỉ biết cười, Thập Tứ cũng cười ha hả không ngừng: "Ngươi không thấy được bộ dáng của mình khi được Thập Tam ca kéo lên thế nào đâu, khi ấy không để ý, sau nhớ lại rồi tự cười một hồi, trang sức trên đầu thì xiêu xiêu vẹo vẹo, búi tóc tán loạn, tóc tai dính bết trên mặt, như một con gà rơi xuống nước vậy, thế mà lại vẫn còn tự cho rằng mình là cọp cơ đấy."

Trong phòng càng lúc càng sáng, dưới ánh nắng sớm rực rỡ, hai người đều cất tiếng cười to. Thập Tứ cười hỏi: "Nghe Thập ca nói rằng từng bị lừa phải đáp ứng làm một chuyện cho người,Thập ca đã thực hiện chưa vậy?" .Sửng sốt hồi lâu, chợt nhớ ra, cười nói: "Ta đã sớm quên rồi!" .Thập Tứ khẽ thở dài: "Vậy thì chỉ sợ cả đời này cũng không làm được! Việc ngươi đồng ý với ta khi nào mới thực hiện đây?" Ta nói: "Thập Tứ gia có lệnh, sao dám không tuân, năm nay sinh nhật đã qua rồi, đợi tới sang năm nhất định sẽ hát nhé. Nhưng đến lúc đó không cho phép ngươi chê đâu đó!"

Từ đó về sau, cứ cách một thời gian Thập Tứ sẽ đến phòng ta nghỉ tạm trên giường. Hai người cách nhau một bình phong nói liên miên không hết chuyện, có đôi khi hồi nhớ lại chuyện lúc trước, hai người khi buồn khi vui; có đôi khi hắn sẽ nói cho biết ta phong thổ ở Tây bắc, ta nghe hết sức chăm chú, cũng thường kể cho hắn biết về Tây bắc trong trí nhớ của ta, hắn cũng sẽ chuyên chú lắng nghe. Nói đến dưa và trái cây của Tây Bắc, hai người đều thèm ăn đến chảy nước miếng, tiếc nuối nói đến những thứ được vận chuyển tới không thể nào sánh được với việc nếm lúc vừa chín thì hái xuống, mùi vị kém xa. Ta sẽ cười hỏi hắn: " Người dân Tây bắc thuần phác, con gái tính tình sôi nổi hào phóng, có cô gái nào tặng ngươi trái cây không vậy? Cả hẹn hò dưới trăng nữa?" Thập Tứ cười đến không thể khép miệng: "Ta mong như vậy còn chả được,nếu có nhất định cũng sẽ là một giai thoại phong lưu, còn có thể mượn cái này để lưu danh sử sách. Đáng tiếc không biết vì sao, cô nương vừa thấy ta liền cười khúc khích, rồi quay người chạy mất. Ngược lại các đại hán râu mép lởm chởm không ngừng lôi kéo ta đi uống rượu, ta chỉ có thể trơ mắt nhìn đám cấp dưới từng người từng người cười đùa cùng các cô nương, có khổ mà không biết nói cùng ai đó!".Ta cười mệt đến mức phải xoa ngực cho dịu cơn đau.

---

1 Lục Châu ca đầu - Hạ Chú – Phần dịch thơ của Nguyễn Xuân Tảo.

2 Giá cô thiên Hạ Chú – bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo
Đây là một bài từ sáng tác thương nhớ người vợ đã mất. Vợ chồng tác giả từng sống ở Tô Châu sau rồi người vợ mất ở đó , trở về chốn cũ, nhớ tới người vợ đã mất, nhớ nhung khôn nguôi, bèn viết lên bài thơ này.

3 Thái tang tử - Tân Khí Tật
Nguyên văn
Niên thiếu bất thức sầu tư vị, ái thượng tầng lâu. Ái thượng tầng lâu, vi phú tân từ cường thuyết sầu.
Nhi kim thức tẫn sầu tư vị, dục thuyết hoàn hưu. Dục thuyết hoàn hưu, khước đạo thiên lương hảo cá thu
Văn dịch
Người đang còn trẻ thì không rõ cảm giác ưu sầu , thích đăng cao nhìn về nơi xa. Thích đăng cao nhìn về nơi xa, vì ngâm phú tân từ mà miễn cưỡng nói sầu.
Mà hiện tại nếm hết cảm giác ưu sầu muốn nói rồi lại không nói gì. Muốn nói mà không nói gì, lại chỉ nói: "Mùa thu mát mẻ làm sao!"

Thập Tứ hễ nhắc đến Tây Bắc thì rất hào hứng, cứ huyên thuyên mãi không ngừng. Một chuyện nhỏ như hạt đậu qua miệng hắn cũng thành cả giai thoại, khiến ta chỉ biết ôm bụng cười lăn trên giường. Bóng đêm tịch mịch nhờ có tiếng cười khúc khích của hai người mà êm ái trôi qua.
Trầm Hương chẳng biết rõ nội tình, lại lấy làm vui mừng khấp khởi, khẽ khều Xảo Tuệ: "Chúng ta chắc là sắp được chăm tiểu chủ tử rồi phải không?" Xảo Tuệ thoáng chốc tái mặt, nạt ngay: "Chớ có nói lung tung, cẩn thận bị tát miệng bây giờ!" Ta bình thản ngăn nàng: "Xảo Tuệ!", rồi nhẹ giọng an ủi Trầm Hương, "Đừng để tâm, Xảo Tuệ nhất thời buột miệng thôi!" Trầm Hương bị dọa xanh mặt, rụt rè lí nhí nói: "Nô tỳ không dám nữa", từ đó cũng hiểu ra con cái là một đề tài cấm kỵ.
Xảo Tuệ lát sau lại đưa đẩy với ta, không ngừng tán dương Thập Tứ khéo kể chuyện, nói một hồi giọng điệu thật sự như muốn khuyên ta sinh con. Ta vốn không muốn khiến nàng thêm áy náy, nên chuyện không thể có con nữa chưa hề hé răng kể một lời, đành mỉm cười bảo: "Chuyện của ta, trong lòng ta tự biết. Chúng ta không phải đã nhất trí rồi sao? Ta chỉ cần được vui vẻ an nhàn thôi." Xảo Tuệ nghe xong cau mày nhưng không nói thêm gì nữa.
Hoa mai vừa rụng hết, có vài cành hạnh hoa sốt ruột, đã nở sáng rực dưới màn mưa. Cánh hoa trắng nõn khoe nhị vàng nhạt, êm dịu lại tươi mát. Có lẽ là nhờ nguồn nước nóng, không khí ấm áp, vài gốc hạnh hoa ven hồ nở đặc biệt đẹp mắt hơn. Dòng nước xuân vẫn còn vương khí lạnh nên mới chỉ âm ấm, soi sắc hoa tuyết ven bờ, trong mưa bụi bảng lảng tựa như đang được phủ một tầng lụa mỏng, ý xuân tràn trề.
Xảo Tuệ vừa mở ô che cho ta ngắm hoa vừa nằn nì: "Tiểu thư, gần đây tinh thần của người kém trước rất nhiều, không đứng lâu trong mưa được đâu, quay về nghỉ ngơi đi! Hoa tàn rồi còn có thể nở lại mà." ta thở dài thầm than: "Năm năm tháng tháng hoa chẳng đổi, tháng tháng năm năm người khác rồi" [1]. nhưng vẫn cười đáp: "Đi thôi!"
Ta vào phòng lại bảo Xảo Tuệ mài mực, tập trung luyện vài trang giấy, nỗi nhớ trong lòng mới dần nguôi. Tay giữ bình thuốc hít, mình đắp một tấm chăn mỏng, người cứ thế lặng yên ngắm nhìn mưa khói mịt mờ ngoài ô cửa. Ngày đó mưa còn lớn hơn bây giờ nhiều, hắn – giữa gió mưa vần vũ – một thân áo choàng đen lừng lững đi tới, không biết tự lúc nào đã gỡ được rất nhiều khúc mắc trong lòng ta. Những chi tiết tưởng như đã nhạt nhòa theo màn mưa hôm đó giờ từng chi tiết một lại hiển hiện rõ ràng trong hồi ức. Ta thậm chí mường tượng được cả từng nét hoa văn trên cổ tay áo hắn, lấp ló sau tấm áo choàng trĩu nước.
Mân mê bình thuốc đang cầm trên tay, ta không nhịn được cười rộ một tràng. Tiếng cười chưa dứt, tâm tình lại chợt như mưa bụi ngoài cửa , mê man lạc vào làn sương. Ba con chó nhỏ đánh nhau, một đã qua đời, một bị giam cầm, một lại ở chỗ này ngồi yên chờ hoa rụng.
"Chủ tử" Trầm Hương khẽ lay ta nói "Chủ tử mệt mỏi thì lên giường nghỉ tạm đi ạ! Người đứng đầu gió thế này, dễ cảm lạnh lắm!". Ta lắc đầu nói: " Ta không mệt". Trầm Hương nhìn ta trù trừ, muốn nói lại thôi. Ta cười bảo nàng: "Có chuyện gì cứ nói thẳng đi!" Trầm Hương ngần ngừ nói: "Có nên mời thầy thuốc tới khám một chút không ạ? Nô tỳ thấy chủ tử gần đây thường xuyên ngủ gật, có lúc mới nói xong, vừa quay đầu người đã ngủ rồi. Nô tỳ nghe nói… nghe nói có thai thì hay buồn ngủ."
Ta khẽ cười nói: "Ta biết ngươi quan tâm ta, nhưng thôi chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi." Trầm Hương vội đáp: "Vâng, nô tỳ hiểu rồi ạ."
Xảo Tuệ dựng ô lại ngoài cửa, cầm một cành hạnh hoa lớn bước vào. Trầm Hương xởi lởi khen mấy lời rồi vội vàng đi tìm bình đựng. Ta quở: "Cần gì phải thế? Lại còn cất công đi thêm chuyến nữa!" Xảo Tuệ cười nói: "Ta thấy tiểu thư thích nên bẻ một cành mang về cho người ngắm. Đỡ phải dầm mưa xem hoa." Trong đầu lại thoắt hiện về bóng hình một cô gái tay cầm hạnh hoa dịu dàng cười, ta vội lắc đầu xua đi, chuyên tâm nhìn Xảo Tuệ cùng Trầm Hương cắm hoa.
Người ta càng lúc càng mệt mỏi. Buổi tối cứ chập chờn lúc tỉnh lúc mơ đến tận bình minh, ban ngày thì lại vật vờ, có khi đang nói đó quay đi đã ngủ mất, chính mình cũng không rõ, đến Thập Tứ cũng nhận thấy khác thường, vội sai mời thầy thuốc tới. Ta cứ lần lữa mấy bận, cuối cùng không thể lay chuyển được hắn, mới đành để cho thầy thuốc tới khám.
Ba bốn thầy thuốc lần lượt tới đi, đều phán như nhau: "Dầu hết đèn tắt." Thập Tứ lúc đầu kinh sợ, không thể tin là thật, cuối cùng chỉ đành đau xót tiếc thương. Xảo Tuệ vừa quay lưng về ta lén lau nước mắt, xoay đầu lại liền cố nặn một nụ cười tươi. Ta nắm tay Xảo Tuệ, thấy áy náy vô cùng, nàng ngày trước tiễn tỷ tỷ, hôm nay lại phải nhìn ta ra đi, đau đớn không phải chỉ một lần.
Tay ta ngày càng yếu đi, mỗi bữa chẳng luyện được mấy chữ. Nỗi tương tư thành không nơi gởi gắm, từ trong lồng ngực lan chảy toàn thân, ngày ngày đêm đêm, tâm tâm niệm niệm đều trôi về người đó. Xa hắn rồi mới biết trên người mình chỉ còn toàn dấu vết của hắn, chữ viết ra là chữ hắn, trà uống là thứ hắn thích, đồ sứ dùng là kiểu hắn ưa, thích hoa mà hắn yêu, ghét nắng gay gắt, thích mưa lâm thâm…
Trong ánh sáng tinh mơ, giữa làn sương trắng xóa, Dận Chân một thân trường bào đen tuyền, đứng trên đỉnh núi phóng mắt xuống cả Tử Cấm Thành. Ta mừng rỡ, chạy vội đến chỗ hắn, vừa chạy vừa không ngừng gọi lớn: "Dận Chân"… Hắn vẫn không quay đầu lại, còn ta thì chạy thế nào cũng không thể tới gần được, mãi chỉ đối diện một bóng lưng lạnh lùng cô độc.
Ta nửa nôn nóng nửa buồn bã, không biết làm sao . Xảo Tuệ khẽ lay ta tỉnh lại, vừa lau mặt cho ta, vừa hỏi: "Gặp ác mộng sao?"

"Khởi từ tham ái sinh ra
Sinh lo, sinh sợ khó mà tránh đi
Khi mà tham ái xa lìa
Chẳng còn lo sợ chút gì nữa đâu.
Đừng yêu đến độ say mê
Kẻo khi ly biệt não nề héo hon
Nếu mà yêu ghét không còn
Chẳng chi ràng buộc, tâm hồn thảnh thơi" [2]
Ta vốn nghĩ từ bỏ yêu thương có thể tìm được thanh thản, chẳng lẽ lại sai sao? Cớ gì từ bỏ rồi lòng lại càng sinh ra quyến luyến nhiều hơn. Là tiếc nuối ư? Cuối cùng chỉ thấy tấc lòng xáo loạn không lúc nào yên.
Ta ngơ ngẩn hồi lâu, mới gọi người mài mực. Xảo Tuệ cười khuyên: "Hôm nay đừng luyện nữa, chờ mai khoẻ hơn hãy lại viết ." Ta nói cần thảo một phong thư, giục nàng nhanh chuẩn bị giấy mực.
Trầm Hương đỡ ta đứng dậy. Ta yên lặng suy nghĩ một lúc, cầm bút bắt đầu viết, ngừng rồi lại viết, viết rồi lại ngừng, hơn nửa ngày mới xong. Thư rằng:
"Dận Chân: Đời người như mộng, biến đổi khôn lường. Đúng đúng sai sai, ân ân oán oán, đến cuối cũng chỉ còn lại tháng năm im lìm, nước trôi mải miết mà thôi. Có chăng tận cùng vấn vương sót lại, là chút tình si chấp niệm! Ngày người đạm nhiên nói ra một chữ "Muốn", là ngày chạm tới chìa khoá mở tim ta. Lúc người dang tay ném ô đứng cạnh ta dưới gió mưa vần vũ, một nỗi đau cùng chia, hai tâm tình cùng chịu, trái tim ta vốn đã rộng mở vì người. Khoảnh khắc người vì ta lấy chính lưng mình làm bia đỡ tiễn, ta đã biết rằng cả đời này chẳng thể quên người được nữa. Sau dù có bao nhiêu dùng dằng dây dưa, cũng chỉ là càng lún càng sâu, vốn không cách chi thoát được.
"Nói đến đó rồi, chàng thật còn phải hỏi ta với Bát gia thế nào chăng?
Vì yêu mà giận, vì yêu mà hận, vì yêu mà khờ, vì yêu mà chấp. Rời xa rồi mới thấy, giận khờ hận chấp, tấc tấc đều hoá thành nỗi nhớ tương tư. Chẳng biết chàng lúc này, có còn oán ta hận ta, buồn ta giận ta? Dưới bóng tử đằng, trăng lạnh gió nhẹ, mượn giấy và bút, muốn nói rằng Nhược Hi trong lòng không có hoàng thượng, chẳng có Tứ a ka, nhất nhất chỉ có một người, Dận Chân mà thôi.
Cùng nhớ cùng trông cùng chẳng thấy
Nặng lòng chi quạnh quẽ tơ chùng
Giấy hồng chữ nhỏ thương mờ lệ
Khúc Lan đêm sâu có trùng phùng
Ngày ngày mong chàng tới [3]
Nhược Hi."
Ta cẩn thận đọc bức thư mấy lượt, phong lại, đề mấy chữ ngoài: "Hoàng thượng thân khải" [4]

---

1 Niên niên tuế tuế hoa tương tự

Tuế tuế niên niên nhân bất đồng

Bạch đầu ông vịnh - Lưu Hy Di

2 Kinh pháp cú – 210,216- Bản dịch của Tâm Minh Ngô Tằng Giao.

3 Bạc tình chuyển thị đa tình luy, khúc khúc nhu tràng toái. Hồng tiên hướng bích tự mô hồ, khúc lan thâm xử trọng tương kiến – nằm trong bài Khúc Lan thâm xứ trọng tương kiến và **Thu tịch tín bộ** của Nạp Lan Tĩnh Đức, đều nói về nỗi nhớ người xưa.

4 Thân khải: tự mở.

Ta cẩn thận đọc bức thư mấy lượt, phong lại, đề mấy chữ ngoài: "Hoàng thượng thân khải" rồi mới để cho Xảo Tuệ và Trầm Hương dìu đi nghỉ, vẫn không quên dặn hai nàng mời Thập Tứ tới. Lời còn chưa dứt hắn đã vén rèm bước vào, Xảo Tuệ cùng Trầm Hương bèn lui đi.

Thập Tứ ngồi ở mép giường, dịu dàng cười hỏi: "Hôm nay có muốn ăn gì đặc biệt không? Ta nói: "Không có, món gì nhẹ nhàng là được rồi." Thập Tứ khẽ bảo: "Không phải ngươi nói lúc nhỏ thích ăn "Lạc Thập hồng" của Dương Quan sao? Ta đã sai người đi mua rồi. À, ta còn cho người đi mời nhạc công biết đàn Hồ Tây Tháp Nhĩ [1] nữa. Chắc sáng mai là tới thôi, đến lúc đó ngươi muốn nghe gì cứ bảo hắn đánh cho ngươi nghe là được."

Ta cười cảm kích, nhẹ tay rút bức thư dưới gối lên đặt vào tay hắn: "Phiền gia đem cái này dâng lên Hoàng Thượng." Nụ cười trên môi Thập Tứ thoáng chốc như đông cứng lại, trong khoảnh khắc lặng im nhìn sững ta rồi buông gọn: "Được!". Ta nắm tay hắn khẩn khoản nài: "Phải nhanh nhé!" Thập Tứ gật đầu bảo "Vốn sẵn có tấu chương cần trình ngày mai, thư này chỉ cần ghép chung vào là được." Hắn nói xong lập tức quày quả đứng dậy bước ra ngoài.

Ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nhẩm tính thời gian. Nơi này cách kinh thành cùng lắm hai trăm năm mươi dặm, thúc ngựa phi nhanh thì mất chừng sáu canh giờ. Nếu lập tức đi ngay, ban đêm đã có thể đến rồi. Cứ tính dư dả một chút, muộn nhất cũng chỉ ngày mai thôi. Hắn từng hạ chỉ không được trì hoãn hoặc chậm trễ việc dâng tấu chương , vậy ngày mai hoặc ngày sau nữa là thấy thư rồi. Đi đường mất tầm một ngày nữa, vị chi trong ba ngày là hắn đã ở đây. Ba ngày!

Sáng sớm ngày thứ tư, ta khăng khăng bảo Xảo Tuệ mặc cho mình bộ áo cũ, rồi từ đó cứ thế ngẩn người đăm đắm vọng ra cửa sổ, trong lòng thấp thỏm không yên. Ngay cả Thập Tứ đến thăm, cũng bị ta tìm cớ muốn nghỉ ngơi đuổi về.

Mặt trời dần lên cao, lên đến đỉnh, rồi lại ngả về tây, lòng người cứ theo đó mà dần ảm đạm. Đến lúc tia nắng cuối cùng cũng chẳng vấn vương được nữa, cả người ta dường như đã chìm hẳn vào bóng đêm.

Xảo Tuệ thấy ta cứ mãi nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ không nói năng gì, dịu giọng hỏi: " Tiểu thư đang đợi Hoàng thượng sao?" Ta lẩm bẩm một mình: "Chàng không chịu gặp ta, không chịu tha thứ cho ta mà. Chàng thật hận ta đến thế, ngay cả một lần cuối cũng chẳng đến gặp sao? Không! Chỉ sợ rằng chàng cả hận cũng chẳng còn hận nữa, trong lòng đã chẳng còn ta, không quan tâm gì nữa cả"

Xảo Tuệ vội ngăn ta lại, vừa chậm những giọt nước mắt lăn dài của ta, vừa dịu dàng nói: "Chắc là có chuyện gì trì hoãn thôi. Quốc gia đại sự mà, rất khó nói, nhiều việc vướng bận mà. Hoàng thượng lẽ nào không muốn gặp tiểu thư được." Ta như người đi đêm bắt được một tia le lói, nắm chặt tay Xảo Tuệ hỏi: "Hắn sẽ vẫn đến, đúng không?" Xảo Tuệ ra sức gật đầu: "Sẽ đến, nhất định đến."

Lại một ngày đằng đẵng trông chờ. Từng phút từng giây sao lại trôi chậm đến thế, ta cứ muốn đuổi thời gian đi, trôi nhanh … nhanh chút đi chứ, để hắn hiện ra. Nhưng rồi lại cảm thấy thời gian dường như đã qua quá nhanh rồi, hắn còn chưa xuất hiện mà, sao đã lại xế chiều được? Chậm một chút, chậm chút nữa nào, để hắn hiện ra đi.

Hy vọng nhen nhóm thắp lên, rồi lại theo ánh chiều tà tàn mất. Ta thở một hơi nặng nề "Hắn sẽ không tới!", nhưng sâu trong lòng vẫn âm ỉ chờ trông. Ngày thứ ba ta hững hờ tựa cửa, làm như không hề để ý, nhưng nỗi chờ mong vẫn cào xé trong lòng. Lúc mặt trời ngả dạng về Tây, ta cười đắng nhìn Xảo Tuệ buông dài: "Hắn không tới rồi." Xảo Tuệ ôm ta, nước mắt tuôn đầm đìa xuống vạt áo.

Hồng trần này ta không lưu luyến được nữa rồi, phải giao phó hậu sự thôi . Ta mỉm cười bảo Xảo Tuệ : "Có vài việc phải cậy nhờ ngươi, ngươi nhất định phải ghi nhớ đây!" Xảo Tuệ lệ rơi lã chã, xua tay: "Sau này hãy nói, hôm nay tiểu thư cứ đi nghỉ ngơi trước đã!". Ta lắc đầu, bắt đầu dặn dò Xảo Tuệ từng việc một, lại đem chuyện Lục Vu kể hết cho nàng. Xảo Tuệ nức nở gật đầu.Cuối cùng Xảo Tuệ khóc hỏi: "Nếu như Thập Tam gia cũng không đến thì biết làm sao?" Ta cười nói: "Thập Tam gia nhất định sẽ đến".

…

Lâu rồi ta mới có một giấc ngủ sâu, mở mắt ra trời đã sáng. Xảo Tuệ nhìn ta ngủ được say sưa,, trán khẽ giãn ra rất nhiều, dịu giọng hỏi ta muốn mặc gì. Ta bảo: "Bộ màu xanh nhạt, cổ tay có thêu hoa mộc lan ấy." Xảo Tuệ theo lời hầu hạ ta mặc áo, lại thêm lược giắt trâm cài, chọn một đôi khuyên tai. Ta nhìn kỹ dáng

mình trong gương, hai má gầy xọp làm cho mắt hốc hác khác thường, làn da tái nhợt, khiến đôi mắt đã tối càng thêm tối. Xảo Tuệ thấy ta cau mày, vội bồi thêm chút son, nhưng cũng không khá hơn là bao.

Ta cười nói: "Thôi được rồi." lại dựa vào vai nàng nhắm hờ lại. Xảo Tuệ cùng Trầm Hương đỡ ta đến trên giường nằm, ta chỉ cảm thấy mệt mỏi, mơ mơ hồ hồ lại ngủ thiếp đi.

Đang mê mê tỉnh tỉnh chợt cảm thấy bàn tay ai trìu mến vuốt mặt, dịu dàng tiếc thương, ta giật mình mừng rỡ, thốt lên: "Dận Chân, chàng đến rồi à?" Thập Tứ ngây người đáp: "Ừ, ta đến rồi" Là Dận Trinh Duẫn Đề, chứ không phải Dận Chân. Niềm vui vỡ mất, chỉ có bi thương lại tràn về.

Thập Tứ cười hỏi: "Nhạc công đàn Hồ Tây Tháp Nhĩ đến được mấy ngày rồi, có muốn nghe không?" Ta nghĩ rồi nói: "Dìu ta ra ngoài chút nhé, hạnh hoa đã rụng rồi sao?" Thập Tứ bèn sai người dùng võng khiêng ta ra ngoài.

Mặt trời mùa xuân tháng ba ấm áp dịu dàng, nhưng ta chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh. Thập Tứ ở bên vừa đi vừa đưa chuyện "Hạnh hoa dù đã rụng rồi nhưng hoa đào lại vừa mới nở ." Ta nhìn theo tay hắn chỉ. Một vườn đào đỏ tươi rựa rỡ như mây như gấm, , hiên ngang nghênh gió, căng tràn nhựa sống.

Người hầu đã sớm trải thảm trên cỏ, Thập Tứ ôm ta ngồi xuống, để ta dựa vào người hắn, lẳng lặng ngắm hoa đào : "Đẹp chứ?"

Ta nhẹ giọng nói: "Cỏ dại xanh biêng biếc, đào hoa đỏ hây hây." [2] Nói xong càng cảm thấy lạnh, Thập Tứ ôm ta vào lòng hỏi : "Lạnh sao?" Ta khẽ gật đầu.

Tiếng đàn Hồ Tây Nhĩ Tháp không biết từ đâu vọng tới, giọng hát của người con trai xa xăm văng vẳng, da diết nỉ non. Ta lắng nghe rồi bảo: "Không giống tiếng Duy Ngô Nhĩ lắm." Thập Tứ nói: "Lạ nhỉ! Lại là một khúc ca Tây Tạng, Đạt Lai Lạt Ma đời thứ sáu Thương Ương Gia Thố viết."

Ta khẽ nói: "Ta muốn nhờ ngươi một việc, nhất định phải đồng ý nha!" Thập Tứ không chút do đã bằng lòng. Ta chậm rãi nói: "Ta không muốn ngửi mùi khó chịu đâu, sau khi ta chết, đem hoả táng ngay đi, rồi chờ một ngày lộng gió thả ta về…" Lời chưa dứt Thập Tứ đã vội che miệng ta: "Ngươi nói gì vậy? Muốn để xương cốt hóa thành tro bụi sau". Ta thở hổn hển, mỉm cười nói: "Không phải. Ta vốn luôn hy vọng có thể tự do tự tại ngao du khắp nơi, đời này kiếp này lại giam chân tại Tử Cấm Thành. Chết rồi, ta không muốn phải chịu bất cứ ràng buộc nào nữa. Trôi theo làn gió mới vui sướng biết bao! Chôn ở dưới đất có gì tốt chứ? Tối đen, lại còn bị sâu cắn." Thập Tứ lại che miệng ta, không cho ta nói tiếp.

Chuyện này vốn là cấm kỵ của người xưa, ta nháy mắt ý rằng sẽ không nói nữa , Thập Tứ mới buông tay "Đây là tâm nguyện của ta, đồng ý với ta đi!" Thập Tứ trầm mặc hồi lâu, đành thở dài nói: "Ta đồng ý!"

Ta gượng nói xong, đã không còn chút sức lực nào, lẳng lặng nhìn hoa đào trên đỉnh đầu. Thập Tứ hỏi: "Nhược Hi, nếu có kiếp sau, ngươi có còn nhớ ta không?" Hoa đào trước mắt ngày càng mờ nhạt, dần dần trôi thành một làn sương hồng phấn, càng bay càng xa, chỉ một dáng lưng cô đơn lạnh lùng tuyệt không ngoảnh đầu là càng lúc càng hiện rõ. Ta mơ hồ nói:" Ta sẽ xin Mạnh Bà vài bát canh, để quên hết các ngươi, quên sạch sẽ. Duẫn Đề, hãy vui vẻ mà sống, quên tất cả đi , quên đi thôi…"

Vừa lúc đó một trận gió vô tình thổi qua, hoa đào rơi lả tả, tựa như một cơn mưa hồng đang rơi, vương khắp người Nhược Hi,từng chấm đỏ rực điểm xuyết trên nền áo xanh nhạt. Dưới trời hoa tung bay, Duẫn Đề ngồi lặng lúc lâu, bỗng ghì chặt lấy Nhược Hi. Đầu áp trên búi tóc nàng, nước mắt người lăn dài đậu xuống khoé mắt Nhược Hi, long lanh nửa rớt nửa không, cứ như mắt nàng đang thật ngấn lệ.

Khúc ca Tây Tạng bỗng réo rắt ngân lên, vang vọng giữa rừng hoa đào:

Không gặp thì sẽ không yêu.

Chi bằng không biết, chẳng cần tương tư .

Bộ Bộ Kinh Tâm - Lời cuối

Tháng năm năm Ung Chính thứ hai.

Dận Chân vừa đọc tới câu "… Mã Nhi Thái thị đội khăn đỏ vào phủ…" đã nhíu mày lại, muốn vò nát ngay tờ mật tấu trong tay, nhưng cố dằn lòng, đọc xuống tiếp phía dưới "… Mã Nhi Thái thị chỉ xưng đích phúc tấn Hoàn Nhan thị là "Đích phúc tấn", không chịu gọi "tỷ tỷ", không để ý quy củ, trong bữa ăn dám đứng lên rời khỏi đầu tiên, làm cho các phúc tấn còn lại rất bất mãn…" . Trán của Dận Chân lại giãn ra, trong mắt thấp thoáng tia cười.

Chỉ một chút nghi lễ xã giao ngoài mặt nàng ta cũng không chịu làm , rõ ràng là không nghĩ gì tới Thập Tứ, nếu không sẽ không thẳng mặt làm hắn khó xử như vậy.

Tháng Giêng năm Ung Chính thứ ba.

Vài cây hoa mai trong vườn Viên Minh vừa hé nở, hương mai thoang thoảng tỏa đến tận thư phòng. Dận Chân hừ một tiếng ném mạnh phong thư đang cầm trong tay xuống bàn, nhìn Dận Tường đang ngồi ở dưới cười lạnh bảo: "Đệ đến mà xem này!"

Dận Tường cung kính tiến lên, nhặt tờ giấy đọc kỹ: "… Lưu Bang vô lại làm chủ Vị Ương, Hạng Võ anh hùng tự sát Cai Hạ. Vẫn biết xưa nay hào kiệt không được thỏa sức tung hoành, chỉ có thể nén lòng ngồi trông lăng."

Dận Tường trong lòng thấy rất buồn cười nhưng ngoài mặt vẫn phải cố giữ nét nghiêm trang, chỉ biết than thầm hai người này đúng là cùng một mẹ sinh ra mà, đã tức giận lên thì mở miệng là không buông tha ai hết. Vẫn còn loay hoay nghĩ cách vuốt giận thì giật mình nhận ra sắc mặt Dận Chân đang dần đanh lại, tờ mật tấu mới vừa đọc xong đã bị vò nát trong tay. Dận Tường băn khoăn khó hiểu, nếu chỉ vì Duẫn Đề thì đâu đến nỗi như vậy, nhưng chuyện chưa rõ nông sâu thế nào, không dám tùy tiện mở miệng khuyên bảo, đành lẳng lặng đứng yên.

"Lúc đệ khuyên trẫm buông tay cho nàng rời đi, chẳng phải đã bảo nàng và Thập Tứ đệ chẳng qua là chỉ là trên danh nghĩa thôi sao?" Dận Chân nói rồi ném mảnh giấy nhàu nát tới trước mặt Dận Tường. Dận Tường vội vàng mở ra đọc, tờ mật tấu tỉ mỉ kể chuyện Trắc phúc tấn Duẫn Đề Mã Nhi Thái thị ngắm Duẫn Đề múa kiếm, thay Duẫn Đề lau mồ hôi, Duẫn Đề xoa tay nàng sưởi ấm, hai người nói nói cười cười, nắm tay nhau mà đi, không kiêng kỵ gì ánh mắt người đời.

Dận Tường nghĩ đi nghĩ lại lúc lâu mới thận trọng mở lời: "Thứ nhất, Nhược Hi từ nhỏ vốn đã không để tâm lắm đến chuyện giữ khoảng cách nam nữ, nàng ta càng đạm nhiên bình thản càng chứng tỏ chẳng có tình ý gì. Hơn nữa, người viết thật ra cũng không biết hai người rốt cuộc nói gì với nhau, chẳng qua loáng thoáng nghe được tiếng cười, xa xa nhìn thấy vài cử chỉ. Nhiều chuyện ở ngoài nhìn vào tưởng như rất thân mật, nhưng chính người trong cuộc vốn lại chẳng có tâm ý sâu xa gì."

Tháng hai năm Ung Chính thứ ba.

Dận Chân đứng dưới mái hiên đắm mình nhìn màn mưa ào ào trút nước, toàn thân bất động, nước mưa theo gió tạt vào người hắn, dần dần nửa thân trường bào ướt đẫm. Cao Vô Dung nhỏ giọng khuyên can vài lần, Dận Chân chẳng ừ hữ lấy một lời, Cao Vô Dung không dám khuyên nữa, nhưng vẫn sợ bị hoàng hậu quở trách, sốt ruột không yên. Nhược Hi cô cô mà còn ở đây, mấy chuyện thế này đã được giải quyết dễ dàng rồi.

Dận Chân đứng sững thật lâu, dằn vặt miên man, trong đầu chỉ nghe ong ong một câu duy nhất : "Thập Tứ gia Duẫn Đề qua đêm trong phòng Trắc phúc tấn Mã Nhi Thái thị, thỉnh thoảng lại nghe vẳng ra tiếng bật cười vui vẻ." Hốt nhiên Dận Chân xoay người đi thẳng vào phòng, nhặt bút hạ một mật chỉ : "Từ nay về sau, trừ việc chính của Duẫn Đề, bất kỳ chuyện gì liên quan đến Trắc phúc tấn Mã Nhi Thái thị tuyệt đối không được tấu nữa."

Ngày Mười ba tháng ba năm Ung Chính thứ ba.

Duẫn Đề cầm thư bước vào phòng, lòng khó xử nực cười. Bốn chữ nằm ngay ngắn trên phong thư rõ ràng do chính tay trắc phúc tấn của hắn viết ra, vậy mà so với thủ bút của lão Tứ lại giống y như đúc, có dùng đánh tráo cũng chẳng ai nhận ra. Chuyện này nếu truyền về kinh thành, chẳng phải lại thành một giai thoại để người đời cười chê sao. Hắn khẽ thở dài, với tay lấy một phong thư khổ lớn hơn, đặt bút đề mấy chữ "

Hoàng thượng thân khải" bên ngoài, rồi mới bỏ thư riêng vào trong. Sau khi gom đủ tấu chương cần trình mới để kèm bức thư vào, đem ra đưa cho thị vệ dặn: "Mau chóng đưa đến kinh thành."

Ngày Mười bốn tháng ba năm Ung Chính thứ ba.

Dận Chân chỉ rút tấu chương ra xem, thư của Duẫn Đề vừa tiện tay cầm lấy, nhìn thoáng qua đã vứt sang một bên. Không biết gã này lại viết vớ vẩn gì tới chọc tức mình, dạo này triều đình rối loạn đã đủ phiền lắm rồi, thật chẳng còn lòng dạ nào mà lý gì tới gã.

Ngày hai mươi mốt tháng ba năm Ung Chính thứ ba.

"Hôm qua Trắc phúc tấn Duẫn Đề Mã Nhi Thái thị qua đời . Hoàng Thượng từng quở mắng Liêm Thân Vương tội dùng vàng bạc, ngọc trai hoả táng cho mẹ, quá xa hoa lãng phí. Ngày hai mươi mốt tháng mười Ung chính nguyên niên cũng đã hạ chỉ rằng: "Sau này nghiêm cấm Bát kỳ tổ chức tang sự rình rang, mổ nhiều lợn dê, tiệc tùng linh đình, kẻ nào bất tuân đều bị hỏi tội." Thần thấy Duẫn Đề lo tang ma rất xa hoa lãng phí, đặc biệt tham tấu lên Hoàng Thượng…" Dận Chân thoáng chốc như bị sét đánh, bút lông trong tay rơi tuột xuống tấu chương.

Duẫn Tường vừa bước qua cửa chuẩn bị thỉnh an, nhìn thấy cảnh đó không khỏi kinh hãi, hoàng huynh mất tự chủ như vậy là chuyện xưa nay chưa gặp bao giờ, vội vàng hỏi ngay: "Hoàng huynh, xảy ra chuyện gì vậy?" Dận Chân ánh mắt bình tĩnh không đổi, nhưng hồi lâu vẫn không nói một lời, chỉ có cơ thể dường như đang run rẩy.

Dận Tường liền bưng chén trà nóng trên bàn đưa cho Dận Chân, cố khuyên "Hoàng huynh, uống ngụm trà trước đi." Hắn vừa nói vừa liếc mắt qua tấu chương trên bàn, giữa nét mực loang lổ, một hàng chữ ngay ngắn đập ngay vào mắt Dận Tường ,"…… Mã Nhĩ thái thị hôm qua qua đời……" . Tim bỗng đập loạn vài nhịp, người run bắn, chung trà trong tay rơi liền xuống đất.

Dận Chân như giật mình bừng tỉnh, bật người khỏi ghế, lẩm bẩm không ngừng:"Trẫm không tin, trẫm không tin đến cuối cùng nàng vẫn hận trẫm như thế." Hắn vừa nói xong liền tỉnh ngộ, đứng lên lục lọi giá sách. Giữa ngổn ngang tấu chương, bắt được bức thư trên đề vuông vức "Hoàng Thượng thân khải" của Duẫn Đề, Dận Chân tay run run lần mở. Bên trong vừa vặn có một phong thư khác, bốn chữ "Hoàng Thượng thân khải" đập ngay vào mắt, nét chữ không thể nào quen hơn được nữa, Dận Chân vừa nhìn thấy, mắt lập tức tối sầm, thân thể lảo đảo, Dận Tường vội vàng đỡ lấy. Hắn vừa nhìn đến phong thư trong tay hoàng huynh thì cảm thấy trước mắt mình cũng chỉ còn lại sương mù.

Đêm ngày hai mươi mốt tháng ba Ung chính năm thứ hai

Trong sân im ắng, chỉ có vài ánh nến yếu ớt mơ hồ lay động, Duẫn Đề chẳng biết đang ở góc nào. Thị vệ dẫn đường cung kính thấp giọng nói với Dận Tường: "Chỉ một mình gia túc trực bên linh cữu, gia nói phúc tấn ưa yên tĩnh, không …". Dận Chân cải trang tùy tùng, mờ mờ thân ảnh sau lưng Dận Tường lạnh lùng nạt ngay:" Câm miệng! Ở đây không có phúc tấn." Thị vệ lập tức run rẩy, không rõ vì sao tuỳ tùng của Thập Tam gia so với chủ càng uy thế bội phần, toàn thân tỏa ra lãnh khí khiến người run sợ. Gã không dám nấn ná trong khoảng sân âm u tối tăm ấy nữa, liền nhanh chóng hành lễ cáo lui với Dận Tường.

Duẫn Đề ngồi bệt trong góc nhà, vừa nghe văng vẳng tiếng, tim lập tức nhói lên, nắm chặt chiếc trâm vẫn cầm trên tay nhét vào trong ngực, cầm lấy bầu rượu uống một ngụm lớn rồi vỗ về chiếc bình trong lòng. Nhược Hi, cuối cùng hắn cũng tới rồi đây!

Dận Chân sững người nhìn tấm trướng trắng toát ở linh đường, lặng yên hồi lâu không nhúc nhích gì. Dận Tường cũng bần thần nhớ lại, lần trước chia tay còn cho rằng ngày nào đó được đến thăm nàng, vẫn còn cơ hội gặp lại, ai ngờ thật sự đã là vĩnh biệt. Vừa nghĩ đến đã không kìm được chua xót , lại chợt nhớ ra lúc này người đau lòng nhất không phải mình, liền cố trấn tĩnh nhẹ giọng nói: "Tứ ca, chúng ta vào thôi!" Dận Chân khẽ gật đầu, bước vào trong.

Linh đường trống trải, chỉ có duy nhất một bài vị, không hề thấy quan tài. Dận Chân ngạc nhiên, trong lòng lại khấp khởi một tia hy vọng, biết đâu nàng không hề mất, chỉ là…chỉ là… Nghĩ đến đây, vội quay đầu quanh quất tìm, quát to:" Duẫn Đề, ra đây gặp trẫm!"

Duẫn Đề lẳng lặng nhìn Dận Chân đang đứng bên cây nến trắng, hững hờ đáp: "Ta ở đây." Dận Chân, Dận Tường quay lại, chợt thấy một cái bóng lờ mờ ngồi thu lu trong bóng tối. Dận Tường hỏi: "Thập Tứ đệ, sao không thấy quan tài, chỉ có bài vị thôi vậy?" Duẫn Đề đứng dậy bước tới bàn, đem bình sứ vẫn ôm trong lòng

đặt vào phía sau bài vị bảo: " Nhược Hi ở đây."

Dận Chân trong một thoáng dường như không theo kịp Duẫn Đề đang nói gì, vừa ngộ ra, khí giận phừng phừng phát tác, lòng đau xé, lại thêm mệt mỏi vì thúc ngựa đường dài, thân người lảo đảo muốn ngã, Dận Tường vội vàng đỡ lấy, hỏi: "Thập Tứ đệ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?". Duẫn Đề thản nhiên đáp: "Chuyện gì ư? Ta đem thi thể Nhược Hi hoả táng rồi!". Dận Chân vừa đau vừa giận, giơ tay chực tát Duẫn Đề. Dận Tường vội vàng giữ lại, cố khuyên: "Hoàng huynh, người bình tĩnh một chút, Thập Tứ đệ tuyệt đối sẽ không làm thế với Nhược Hi, hỏi rõ ràng chút đã."

Duẫn Đề cười nhạt mấy tiếng nói: "Giờ ngươi mới nổi nóng thì ích gì? Sao không chịu đến sớm hơn chút? Ngươi có biết Nhược Hi mỏi mắt trông chờ cả mấy ngày không? Bây giờ còn làm ra bộ dạng này cho ai xem nữa?" Dận Chân mắng: "Chuyện tốt này cũng do ngươi mà ra, còn dám trách trẫm sao?"

Dận Tường phân trần: "Vì trên thư là chữ của đệ, hoàng huynh tưởng đệ lại viết thư tới khiêu khích, cho nên để qua một bên chưa kịp xem tới." Duẫn Đề sắc mặt tái đi, ngây người một lúc lại nói: "Cho dù thư không đọc được, nhưng phủ này khắp nơi không phải đều có tai mắt của ngươi sao, chuyện của Nhược Hy chẳng lẽ không ai trình báo lại?"

Dận Chân mắt như lửa đỏ thiêu đốt gằm gằm nhìn Duẫn Đề không nói, Dận Tường chỉ đành trách hận: "Đệ cố ý bày nhiều trò như vậy khiến hoàng huynh không muốn nghe tấu những chuyện liên quan đến Nhược Hi nữa, đệ còn dám hỏi lại sao?"

Sắc mặt Duẫn Đề thoạt xanh thoạt trắng, lẩm nhẩm: "Thì ra là thế!" rồi đổ nhào tới trước bài vị của Nhược Hi khóc lớn: "Ta không cố ý làm thế, ta không phải cố ý làm ngươi phải thương tâm thất vọng. Lần đó dưới tàng hoa mai, đúng là ta cố ý dụ ngươi tỏ ra thân mật cho người nhìn trộm trong rừng xem, chỉ vì trong lòng bị ức chế, muốn chọc giận hoàng huynh. Nhưng những chuyện sau này không phải ta sắp xếp, ta thật tình thích trò chuyện cùng ngươi, cứ như thời gian quay ngược về những ngày xưa, trong lòng bình thản, mới được một giấc ngủ ngon. Chúng ta tuy cách một bức bình phong, ngươi lẳng lặng ngủ lúc nào không biết, ta vẫn thấy…"

Dận Chân quát lên: "Câm miệng!" Dận Tường tràn ngập bi ai, đưa mắt nhìn bài vị Nhược Hi, trời xanh sao lại trêu người như vậy? Ngay cả muốn hận cũng không biết phải hận ai. "Sao đệ lại phải … phải làm thế với Nhược Hi chứ? Làm cho hoàng huynh muốn nhìn nàng lần cuối cũng không được". Duẫn Đề nói: "Là chính Nhược Hi yêu cầu như vậy, nàng khẩn khoản nài đệ, nói đệ chờ một ngày gió, thả nàng theo gió trôi đi, như vậy nàng mới được tự do. Nàng nói không muốn nghe mùi khó chịu, không muốn nằm yên dưới đất tối đen, sợ sẽ bị … sẽ bị sâu cắn.".

Dận Chân, Dận Tường hai người sửng sốt. Dận Tường cố nén bi thương gượng nói "Lời lẽ cổ quái nhưng lý sự giỏi như vậy, đúng là chỉ có Nhược Hi nghĩ ra rồi." Dận Chân đăm đăm nhìn bài vị Nhược Hi, rồi khẽ đưa tay chạm vào bình cốt, vừa chạm tới đã thấy lạnh lẽo thấu xương, lập tức phải rụt tay về, có thể đau đến thế sao?

Một lúc lâu sau hắn mới kiềm chế được tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve bình sứ, nước mắt ngân ngấn trong đáy khẽ khàng chảy xuống, lòng dường như đã bị xét nát, chẳng còn biết đau đớn là gì, chỉ biết từ nay về sau, tim đã chẳng còn nguyên vẹn nữa, tận cùng chỉ là một khoảng trống không.

Dận Chân bỗng ôm lấy bình sứ nói: "Chúng ta đi". Duẫn Đề bước dài tới ngăn ngay phía trước: "Bây giờ Nhược Hi đã là trắc phúc tấn của ta, ngươi không thể mang nàng đi." Dận Chân thản nhiên nói: "Có phải phúc tấn của ngươi hay không, là do trẫm định đoạt. Không tới phiên ngươi lên tiếng. Trẫm vốn không cho ghi lại tên Nhược Hi trong phả hệ. Hai người cũng chưa từng được làm lễ cưới xin chính thức." Duẫn Đề tức giận thét lên: "Hoàng a mã mất, ta không được gặp người lần cuối. Ngạch nương đi ta cũng không được giã biệt một lần. Hôm nay ngay cả phúc tấn của ta, ngươi cũng muốn mang đi, ngươi khinh người quá rồi đấy!"

Dận Chân cười khẩy nói: "Thì khinh ngươi đó, đã sao nào?" Duẫn Đề tức giận đến mức hai tay run rẩy, Dận Tường vội nói:" Thập Tứ đệ, thông cảm cho tâm tình hoàng huynh bây giờ đi. Huống hồ ta nghĩ Nhược Hi nhất định nguyện ý đi cùng Hoàng huynh." Duẫn Đề cười lớn nói: "Nực cười! Nếu nàng nguyện ý, sao ngày đó còn nhất quyết đòi ra cung chứ?"

Xảo Tuệ chẳng biết đã đứng tựa cửa tự lúc nào, bỗng buồn bã cất tiếng: "Thập Tứ gia, người để Hoàng Thượng mang tiểu thư đi đi! Tiểu thư bằng lòng mà!" Nói đoạn nhìn Dận Chân hành lễ thỉnh an, nhẹ tiếng: "Xin hoàng thượng theo nô tỳ qua đây một chút."

Dận Chân bước đi rồi, Dận Tường nhìn vẻ hoang mang của Duẫn Đề trầm giọng bảo: "Nếu đệ thực sự coi Nhược Hi là bạn, thôi đừng cãi vã với hoàng huynh nữa, nhất là ngay trước mặt nàng. Cả đời này nàng đã phải ở thế khó xử, đau khổ tột cùng, chẳng qua đều là vì Bát ca, vì các ngươi cả. Hôm nay người cũng đã đi rồi, đệ vẫn còn muốn nàng chẳng được an lòng sao?" Duẫn Đề trầm mặc một hồi, khẽ gật đầu, Dận Tường nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn rồi xoay người bước theo Dận Chân.

Xảo Tuệ chỉ vào chiếc ghế mây dưới gốc tử đằng trong sân nói: " Tiểu thư thích nhất ngồi ở chỗ này trầm tư, có thể lặng yên cả ngày không nói lời nào." Bước vào nhà lại đưa tay về phía bàn đọc sách bảo: "Tiểu thư mỗi ngày đều luyện chữ rất lâu, mải miết đến khi tay không còn chút sức lực nào nữa mới thôi ." Nói rồi liền mở chiếc thùng lớn bên cạnh ra "Đây là tất cả những gì tiểu thư chính tay luyện viết."

Dận Chân cẩn thận đặt bình cốt ôm chặt trong lòng lên bàn, nhẹ cầm một trang soi qua ánh nến chậm rãi nhìn, tất cả đều giống hệt bút tích của mình, nhưng dường như phải lại dường như không, nét nét tràn ngập tương tư, chữ chữ chứa chan tình ý, nàng đem hết thương nhớ triền miên gửi vào đầu bút.

Dận Tường thoáng nhìn một trang đã không nén được tiếng thở dài, cả một hòm lớn đầy … vì sao cứ nhất quyết rời đi rồi mới chịu nhận ra mình vốn yêu đến không thể từ bỏ được.

Xảo Tuệ mang một gói đồ ra, thẫn thờ nói: "Tiểu thư chưa dặn nô tỳ những vật này phải xử lý thế nào. Nô tỳ vốn định giữ nó, nhưng bây giờ thấy trao lại Hoàng Thượng có lẽ tốt hơn."

Dận Chân lần giở, một gói đỏ nhỏ dài nằm ngay ngắn bên hộp nữ trang, hắn nhẹ tay mở ra thì thấy mũi tên bạch vũ, thân tiễn bóng loáng trơn nhẵn, tựa như đã hưởng qua ngàn vạn lần vuốt ve. Dận Chân thoáng chút ngạc nhiên, bỗng nhớ ra, lòng vốn tưởng chẳng còn cảm giác gì nữa, trong khoảnh khắc lại giật mình đau đến thấu xương, cả người chẳng còn chút sức lực, co người chìm sâu trong ghế. Dận Chân nắm chặt mũi tên trong tay hỏi "Trước khi đi nàng có nhắn lại gì không?" Xảo Tuệ trả lời: " Không nhắn gì với Hoàng thượng ạ." Dận Chân thở dài một tiếng, nước mắt trong lòng đã chực trào dâng nơi khoé mắt, đành quay mặt xua tay bảo: "Mọi người ra ngoài trước đi, trẫm muốn được yên tĩnh ngồi với Nhược Hi một lát."

Duẫn Tường cùng Xảo Tuệ nhanh chóng bước ra, Xảo Tuệ khẽ nói với Dận Tường : "Thập Tam gia, tiểu thư có cái này gửi người," Hai người bước vào phòng của Xảo Tuệ, Xảo Tuệ thắp đèn, đem một phong thư và mảnh vải cất trong người ra đưa cho Dận Tường. Dận Tường càng xem càng cau mày lại, xem xong thì ngây người lúc lâu, đem thư để lên ngọn lửa đốt đi. Hắn cầm mảnh vải trong tay nhìn thoáng qua, lại khẽ thở dài, cất vào trong lòng.

Xảo tuệ mang chiếc hộp gỗ lim ra, "Tiểu thư không để lại tiền bạc gì nhiều, mấy thứ này bảo ta chia một nửa cho Vương Hỉ Vương công công, nhưng…" Dận Tường nói: "Nhược Hi vừa rời khỏi không bao lâu, Vương Hỉ đã trượt chân chết đuối dưới sông, tiền tài này hắn không dùng được nữa rồi." Xảo Tuệ thoáng sửng sốt, tiếp lời: "Tiểu thư lúc đó vừa nói xong, đã thở dài than Vương Hỉ là người thông minh, những thứ này có lẽ không dùng được rồi, chuyển cho cha mẹ và đệ đệ hắn vậy!". Dận Tường gật đầu, "Hoàng huynh đã ban thưởng cho người nhà Vương Hỉ rồi."

Dận Tường nhìn Xảo Tuệ nhẹ hỏi: "Sau này ngươi có tính toán gì chưa?" Xảo Tuệ nói: "Chủ tử cùng tiểu thư đều để lại không ít đồ cho nô tỳ, tiểu thư nói, tùy ý nô tỳ. Nhưng nô tỳ muốn hầu hạ Thừa Hoan cách cách, Tiểu thư có để lại một miếng ngọc bội cho cách cách." Dận Tường gật đầu nói: "Ta vốn cũng muốn đưa ngươi về phủ, nhưng sợ ngươi không thuận lòng. Nay ngươi đã muốn như vậy thì thật tốt. Ta đón Thừa Hoan về, cũng không sợ thiếu người quản thúc nó."

Tháng ba năm Ung Chính thứ tư.

Duẫn Tự, Duẫn Đường bị lột bỏ tông tịch, con cháu không được mang họ hoàng thất, phụ nữ trong nhà đều bị thu hồi phẩm vị. Đô thống chính Lam kỳ Âm Đức đem danh sách đổi tên của Duẫn Tự, Duẫn Đường tấu lên. Chỉ dụ hạ xuống là "Các ngươi nhân tiện phát công văn cho Sở Tông, tên của Duẫn Đường cùng con y để y tự sửa, tên của Duẫn tự cùng con cũng để y tự đổi". Ngày mười hai cùng tháng, Duẫn Tự sửa tên thành " A Kỳ Na" ý là "cá nằm trên thớt", sửa tên con Hoàng Vượng thành "Bồ Tát Bảo", khẩn cầu Ung Chính có thể giống như Bồ Tát đại từ đại bi, miễn cho Hoàng Vượng tội chết. Duẫn Đường cương quyết không chịu đổi tên, ngày mười bốn tháng năm, Ung Chính đổi tên cho Duẫn Đường thành "Tắc Tư Hắc" ý là " Quỷ đáng ghét."

Tháng tám năm Ung Chính thứ tư

Chư vương, bối lặc, bối tử, công, văn võ đại thần Mãn Hán , cùng nhau dâng tấu "A kỳ na" Duẫn Tự bốn

mươi tội trạng, nghị tấu " Tắc tư hắc" Duẫn Đường hai mươi tám tội trạng, nghị tấu Duẫn Đề mười bốn tội trạng. Chư Vương đại thần muốn đem A Kỳ Na, Tắc Tư Hắc, Duẫn Đề lập tức xử tử, làm gương cho thần tử muôn đời.

Dận Chân lệnh cho Tắc Tư Hắc về kinh chịu tội, Duẫn Đường trên đường vẫn cười cười nói nói, mặt không đổi sắc. Dận Chân giận dữ, lệnh phải gia tăng trông giữ, nghiêm mật canh gác.

Duẫn Đường bị giam giữ trong phòng nhỏ, bốn phía tường cao. Duẫn Đường vừa vào phòng, cửa lập tức bị đóng chặt, ăn uống sinh hoạt đều ở bên trong, bốn bề quanh viện đều có binh lính ngày đêm canh gác. Đồ ăn nước uống hàng ngày của Duẫn Đường trong lúc giam cầm đều cấp theo lệ cho phạm nhân.

Duẫn Đường ngồi trong gian phòng tối om, tóc tai bù xù cười hỏi:" Thập Tam đệ không ở kinh thành hưởng phúc, chạy tới đây làm gì thế?" Cửu gia ngày xưa sống trong nhung lụa, giờ đây sắc mặt bủng beo, trong phòng sực mùi khai thối, chỉ có khóe mày kiệt ngạo là không hề thay đổi. Duẫn Tường tự nhiên cũng mềm lòng bớt, giọng bình đạm nói: " Ta được người nhờ cậy đem đồ tới cho Cửu ca."

Duẫn Đề lặng im nhìn chiếc lọ nhỏ đang được tuồn qua khe cửa. Duẫn Tường nói: "Hạc Đỉnh Hồng." Duẫn Đề sửng sốt, vội đưa tay nhận lấy, "Tại sao? Cuối cùng Hoàng thượng cũng hành hạ đủ rồi sao? Rốt cuộc cũng chịu cho chúng ta giải thoát rồi ư?" Duẫn Tường nói: "Hoàng Huynh sao có thể dễ dàng tha thứ cho ngươi như vậy. Không có ngươi, Hoàng Thời cùng Hoàng huynh sao lại dẫn đến kết cục cha con chia cắt? Ngọc Đàn sao lại chết? Con của Nhược Hi sao có thể mất đây? Nàng tại sao phải lựa chọn rời xa Hoàng huynh … để rồi cuối cùng vĩnh viễn chia lìa. Mười phần đau khổ nhất định phải cho chúng ta gánh bớt năm, ngươi làm được rồi đấy!"

Duẫn Đường cười tung chiếc lọ trong tay, nói: " Vậy ngươi vì ai mà đến đây?" Duẫn Tường nói: "Nhược Hi nhờ ta". Duẫn Đường ngây người một chút hỏi: "Nàng ta mất bao lâu rồi?" Duẫn Tường nói "Nàng nói làm như vậy chỉ vì muội muội mình, ngươi có thể tiếp tục ghét nàng như trước. Ngươi nếu bằng lòng nhận chút ân tình này của Ngọc Đàn thì cầm lấy, bằng không cứ trả lại cho ta."

Duẫn Đường bỗng thấy nhói lòng, xưa nay đàn bà đối với hắn cũng chỉ có hai tác dụng. Một là dùng để ấm giường, lúc nào cần đến thì dùng, không thì phủi tay bỏ; hai là công cụ lung lạc lòng người, thăm dò tin tức. Phàm những gì đám đàn bà này nghĩ, hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Chỉ có Ngọc Đàn, hắn tựa như hiểu lại như không hiểu, cũng có thể là trong lòng vốn không muốn biết.

Tiểu a đầu gầy guộc khẳng khiu giữa lúc băng tuyết trắng xóa một trời, cho dù bị roi da đánh đến loang lổ máu vẫn chẳng chịu buông tay; thiếu nữ thanh tú đang cầm bút chợt bị mình ôm vào lòng, sợ đến mức cả người run rẩy; cuối cùng lại là người cung nữ trong góc tối tường cung yên lặng chăm chú dõi theo mình.

Gã trầm tư một lúc rồi khẽ nói: "Ta nhận". Duẫn Tường ném một mảnh vải qua song cười, liếc mắt nhìn Duẫn Đường nói: "Chia ly từ đây!"

Duẫn Đường chờ tiếng bước chân Dận Tường khuất xa hẳn mới từ từ ngồi xuống nhặt mảnh vải lên "Ngọc Đàn không hối, không oán". Không hối! Không oán! Rốt cuộc nàng vì sao đến cuối cùng vẫn chẳng hận ta? Vì cái gì? Duẫn Đường đứng lên cười khổ, Nhược Hi – ngươi không hổ là người đàn bà của lão Tứ, so với hắn còn ngoan độc hơn nhiều! Hắn chỉ có thể tra tấn thân xác chúng ta, ta cười ngạo chống đỡ, bất quá đến chết là cùng. Nhưng ngươi lại làm cho ta ngay cả chết đi cũng không thể được an tâm, tận sâu cõi lòng mang theo đầy hối hận thương tiếc.

Ngày hai mươi bảy tháng tam, Dận Đường mất, hưởng dương bốn mươi ba tuổi.

Tháng chín năm Ung chính thứ tư

Duẫn Tự mân mê chiếc bình sứ trong tay, nhếch môi hỏi: "Giờ đệ còn dám giúp chúng ta nữa, không sợ hoàng thượng sẽ trách phạt à?" Duẫn Tường cười nhạt đáp: "Có gì đệ sẽ bảo với hoàng huynh đây là dặn dò của Nhược Hi trước lúc lâm chung, huynh ấy cho dù có giận có tức bao nhiêu cũng sẽ nuốt lại vào lòng. Nhược Hi đêm đêm ngày ngày ngóng trông được gặp hoàng huynh lần cuối, vậy mà người cũng chẳng đến được cùng nàng, từ đó về sau mọi chuyện đều cẩn thận dặn lòng tuyệt đối không được để nàng thất vọng lần nữa.

Duẫn Tự lặng người hồi lâu nhẹ giọng nói: "Ta đi rồi, nếu như giữ được toàn thây, xin đệ mang tro của Minh Tuệ về chôn cùng chỗ với ta, còn nếu như xương cốt cũng tán thành phấn bụi, đành nhờ đệ trộn chung tro cốt của chúng ta cùng theo gió thả đi vậy. Lúc còn sống ta chưa được cùng nàng ngày ngày kề cận, chỉ

mong chết rồi có thể làm tròn nguyện ước của nàng." Duẫn Tường lòng chợt chua xót, chỉ biết gật mạnh đầu.

Duẫn Tự do dự mở lời: "Hoàng Vượng…" Duẫn Tường chắc giọng nói: "Hoàng Huynh sẽ không giáng tội cho Hoàng Vượng đâu." Cân nhắc một lát lại trấn an "Bát ca xin yên tâm, ngày nào đệ còn ở đây, nhất định sẽ không để nó gặp chuyện gì"

Duẫn Tự khẽ rằng: "Thập Tam đệ thay ta lo liệu mọi đường, kiếp này không còn gì báo đáp được nữa", dứt lời liền sửa lại trường bào, quỳ xuống xá Duẫn Tường một vái dài , Duẫn Tường ngoài song cửa giật mình cuống cuồng ngăn: "Bát ca, đệ không nhận nổi đâu!"

Duẫn Tự lạy xong xoay mình lại ngồi, mắt nhìn thẳng góc tường, đầu không ngoảnh lại. Tóc xả dài không rối một sợi, dáng lưng hao gầy mà thẳng tắp. Duẫn Tường sững người nhìn một lúc lâu, lại lẳng lặng cúi đầu thi lễ với Duẫn Tự rồi xoay người rời đi.

Ngày mười bốn tháng chín, Duẫn Tự mất, năm đó bốn mươi sáu tuổi.

Tháng năm năm Ung Chính thứ tám.

Di Thân Vương Duẫn Tường qua đời, Dận Chân hạ chỉ khôi phục nguyên danh Dận Tường, liệt kê công đức suốt đời của Duẫn Tường, nhập hưởng Thái Miếu, phong thụy hào là Hiền, thêm tám chữ " Trung kính thẳng trực cần thận liêm minh" (trung thành, kính trọng, thành thật, chính trực, cần mẫn, thận trọng, liêm khiết, sáng suốt) phía trước, lại dùng dinh thự đất phong của chính mình góp lại xây lăng mộ cho Duẫn Tường.

Ba mươi tháng chạp năm Ung Chính thứ tám.

Tia nắng chếch dần về phía tây, mặt trời đã lặn một nửa nấp sau những áng mây, luồng sáng rực rỡ cuối cùng ánh lên từng đám mây chiều, tựa như vàng kim nóng chảy, làm cho một khoảng trời hoá thành biển lửa. Ánh đỏ lung linh lại lướt qua trập trùng mái ngói lưu ly của Tử Cấm Thành, xua sắc vàng bắn ra rực rỡ chói mắt. Tử Cấm Thành trang nghiêm chìm trong ánh vàng son lộng lẫy, giống như do trời đất tạo thành, mỹ lệ không gì sánh được.

Dận Chân đứng trên đỉnh Cảnh Sơn, đắm mình trong ánh nắng ấm áp dịu nhẹ, thấy toàn bộ Tử Cấm Thành trải rộng dưới chân mình, nhưng sâu trong đáy mắt ấy chỉ còn lại hư không quạnh quẽ, tựa như bầu trời hoang mạc: xa xôi, tịch mịch.

Yêu cùng hận đều đã rời đi, chỉ còn lại hắn.

Chú:

Tháng mười một Ung Chính mười ba, Dận Chân băng hà, thọ năm mươi tám tuổi. Miếu hiệu Thế tông (tên hiệu khắc trên bài vị là Thế Tông), tháng ba năm Càn Long thứ hai, an táng tại Thanh Tây Lăng.

Con thứ mười của Thánh Tổ Duẫn Thị Ngã, năm Càn Long thứ hai, được thả, phong làm Phụ Quốc công, Năm Càn Long thứ sáu, mất, hạ chỉ tế táng theo phẩm cấp bối tử.

Con thứ mười bốn của Thánh Tổ Duẫn Đề giam lỏng trong Thọ Hoàng điện, năm Càn Long thứ mười hai, được thả, năm Càn Long mười ba, tấn làm Tuân Quận vương, mất năm Càn Long hai mươi.

Bộ Bộ Kinh Tâm – cố sự đại khái

Đồng Hoa

Nữ nhân vật chính Nhược Hi đúng là hình mẫu cho giới tri thức trẻ ở đô thị hiện đại, tình cảm được đặt lên mức cao nhất song lại vô cùng lý trí,một mặt là liều lĩnh bất cần, một mặt lại ham sống sợ chết, mâu thuẫn mà thất thường, thiện lương mà hời hợt, khát khao tình yêu rồi lại hoài nghi tình yêu. Đó là sự tổng hợp của hình thái xã hội hiện đại đã tạo nên những mâu thuẫn đối lập nhau, một nửa thiên sứ, một nửa ma quỷ. Sống trong cục diện "cửu vương đoạt đích" giữa chốn cung đình phong ba bão táp, mà lại dựa vào linh hồn của người hiện đại để tự bảo vệ lấy mình, giữ trọn tình yêu đối với một người mà lại phải đau khổ giãy dụa đến thế.

Đây là một bộ tiểu thuyết ngôn tình, nhưng không chỉ có mỗi tình yêu, còn có tình huynh đệ, tình phụ tử, tình bằng hữu, tất cả đan cài vào nhau mà nối móc tạo nên võng lưới trần tục, Nhược Hi chính là đang trong tấm lưới ấy vùng giẫy để chống cự và thỏa hiệp cùng một lúc. Mỗi người đều có trong mình những tư tâm dục vọng. Có người vì dục vọng trước mắt mà bỏ rơi tình cảm, có người giữa phong ba sóng gió trái lại tình cảm càng thêm thuần khiết, đều là hoàn cảnh bên ngoài chi phối đến sự lựa chọn của cá nhân, nhưng mỗi người đều có quyền quyết định con đường tương lai mình sẽ đi.

Đây cũng là giải thích cho cái giá của sự trưởng thành, sau khi đã nếm lấy kinh nghiệm tình đời tiếc rằng tránh sao khỏi tang thương mất mát . Ai không nguyện sống đời tự do thoải mái? Ai không nguyện sống đời chân thực tự nhiên? Ai không nguyện có được người thành tâm thành ý yêu thương mình và mình thành tâm thành ý yêu thương người ấy? Nhưng hoàn cảnh lại khiến cho mỗi người nhất thiết phải thỏa hiệp! Nhưng kỳ thực phía sau sự thỏa hiệp đó còn là một tấm lòng "xích tử chi tâm" (tấm lòng trẻ thơ) [3], bên ngoài khôn khéo nhưng tận đáy lòng không phải lúc nào cũng nguyên tắc và hành sự theo kiểu nước chảy bèo trôi. Trưởng thành đúng là đau đớn, nhưng nhất thiết phải trưởng thành. Cũng bởi không muốn mình tổn thương và làm thương tổn đến người yêu mình.

Tình yêu của Nhược Hi. Tính từ cuộc đời cổ đại lần đầu là yêu Bát a ka, về sau tình thế bắt buộc mà lựa chọn Tứ a ka. Ở đây xin trích dẫn một bình luận của bạn đọc giải thích một chút về hai mối tình này: có bạn đọc nói là "Sinh mệnh Nhược Hi như đóa hồng trắng, gả cho Bát a ka dịu dàng nho nhã, dần dà lâu ngày,bề ngoài với cuộc sống tình nồng sẽ kết đọng **một chén tinh hoa** [4], Tứ gia lại là **"Sàng tiền minh nguyệt quang"** (Ánh trăng rọi đầu giường) [5], gả cho một người lạnh lùng cô ngạo như Tứ Vương gia, bề ngoài với cuộc sống vô vị nhạt nhẽo hết thảy lại dễ hóa thành nỗi cô quạnh cam chịu, Bát a ka trên lồng ngực cũng là mang một khối **tương tư đậu** [6] đó thôi."

Có độc giả lại nói Nhược Hi sau cùng có lẽ sẽ gả cho Tứ a ka, nhưng đối với Bát a ka thì đúng là "Không đối trước sơn trung tinh oánh cao sĩ tuyết, chung bất vong thế ngoại tiên xu tịch mịch lâm" [7](Ẩn sĩ nép mình ở núi tuyết trong suốt, cuối cùng vẫn không quên được đời thần tiên ngoài rừng tĩnh mịch). "Bất kể nàng muốn gả cho ai, có lẽ nàng đối với người đó đều có chút cảm giác rung động, nhưng người luôn nép mình dịu dàng một góc trong con tim nàng, bao giờ cũng là Dận Tự. Đến một ngày nào đó nàng kết hôn sinh tử, tuổi ngày càng già đi, rất sâu của những hồi ức xa xôi còn đọng lại, vẫn luôn hiện hữu bóng hình một thân áo trắng, lặng im nhìn nàng mỉm cười, đó vẫn là Dận Tự"

Cũng có độc giả cho rằng "Nhược Hi cùng Bát gia và Tứ gia, rất giống với Scarlett O"Hara cùng Ashley Wilkes và Rhett Butler (Cuốn theo chiều gió) [8]. Nhiều người ở trong lòng như vậy, duy chỉ có Tứ gia vẫn luôn thấu rõ tâm tư của nàng. Tứ gia hiểu rõ nàng muốn cái gì, hiểu rõ nàng sợ cái gì, hiểu rõ nàng quan tâm cái gì. Tứ gia hiểu nàng ích kỉ bao nhiêu, hiểu nàng thực tế bao nhiêu, hiểu nàng tính toán bao nhiêu, mà vẫn yêu thích nàng,thấu hiểu cho nàng. Bởi rằng, bọn họ vốn cùng một loại, là hai con người tương tự nhau."

Kỳ thực tôi đối với hai mối tình này mà nói, trong lòng thầm nghĩ giải thích đã không còn quan trọng, tôi chỉ viết nên một câu chuyện, độc giả là người tự kết hợp những kinh nghiệm từng trải ở cuộc đời để khi lần thứ hai đọc nó có thể họa màu trong tâm trí của mình đối lại có thể nói mới là thêm hai phần sáng rõ tình cảm!

Văn chương tịnh không hoàn toàn chỉ tập trung vào nữ nhi tình trường (kỳ thực giữa hoàn cảnh như vậy làm sao có khả năng chỉ luôn luôn ngươi nặng tình ta nặng tình, ân ân ái ái mãi cho được? Dạng như vậy chính là sự biến đổi không tưởng rồi!). Mà ở cung đình đấu đá, huynh đệ tương tàn, còn có Nhược Hi vì bảo toàn bản thân mà luôn lo nghĩ. Những điều như thế này mới được gọi là bộ bộ kinh tâm. (từng bước kinh tâm).

Về các bằng hữu văn chương dưới đây đã đề xuất ý kiến, nếu như là đơn giản dễ dàng tôi sẽ kịp thời xử lý phổ biến lại , nhưng lại có chút liên quan khá lớn, sợ rằng phải đợi sau khi văn chương kết thúc mới có thể sửa chữa. Thực ra tôi vẫn luôn có ý nghĩ một lần chỉnh sửa lại tất cả, nhưng bây giờ tạm thời không có tinh

lực để sữa chữa phần đầu, điển hình là tâm có dư, mà lực vẫn chưa đủ.

Xin cám ơn!

---

1 Loại đàn cổ của Duy Ngô Nhĩ.

2 Võng xuyên biệt nghiệp – Vương Duy, Đinh Vũ Ngọc dịch.

3 **Xích tử chi tâm** : Tấm lòng trẻ thơ
Thành ngữ "Xích tử chi tâm" xuất xứ từ Mạnh tử, tức là tâm hồn ngây thơ trong sáng của trẻ thơ, nói trắng ra là những tâm hồn trong sáng như nhiên, chưa có tạp niệm, không phân biệt so đo của người lớn đa sự.

4 **Chén tinh hoa** : Gốc: Nhất oản thủy
Thảo dược của Vùng Thiểm Tây, Cam Túc, Tứ Xuyên_ Trung Quốc.

5 **Sàng tiền minh nguyệt quang**: Trong bài **Tĩnh Dạ Tứ** của Lý Bạch
Tĩnh dạ tứ
Nguyên văn
Sàng tiền minh nguyệt quang
Nghi thị địa thượng sương,
Cử đầu vọng minh nguyệt
Đê đầu tư cố hương
Nỗi nhớ trong đêm vắng
(Người dịch: Tương Như)
Đầu giường ánh trăng rọi,
Mặt đất như phủ sương.
Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,
Cúi đầu nhớ cố hương.

6 **Tương tư đậu** : Còn gọi là hạt tương tư
Hạt tương tư có tên khoa học là hạt cườm đỏ.người Trung Quốc gọi nó là hạt hồng đậu,gọi nôm na là đậu đỏ
Theo truyền thuyết, hạt tương tư trở thành tín vật của tình yêu bắt nguồn từ câu chuyện tình chung thủy: "Ngày xưa, có đôi vợ chồng vừa lấy nhau thì người chồng phải tòng quân đi chinh chiến chốn sa trường. Người vợ ngày ngày đứng tựa cửa mỏi mắt mong đợi chồng về. Cô càng mòn mỏi đợi chờ thì bóng dáng người chồng càng chẳng thấy đâu. Cứ như vậy, người thiếu phụ chờ đợi và hy vọng trong những giọt nước mắt. Cho đến khi những giọt lệ của cô trở thành những giọt máu nhỏ xuống đất. Từ mảnh đất ấy, cây hồng đậu được sinh ra"
Hồng đậu được sinh ra từ nỗi khổ tương tư, từ những nhớ thương khôn xiết. Nhưng nỗi nhớ tương tư cũng là dư vị đẹp mà chỉ có những người yêu nhau sâu sắc và chân thành mới có được. Cũng từ đó, Hồng đậu trở thành tín vật tình yêu của người Trung Quốc. Sau này Hồng đậu càng nổi tiếng hơn nữa nhờ bài thơ "**Tương tư**" của nhà thơ Vương Duy (701 – 761) đời Đường
Hồng đậu sinh nam quốc
Xuân lai phát kỷ chi
Nguyện quân đa thái biệt
Thử vật tối tương tư.
Tương tư (Người dịch: Hải Đà)
Nước nam sinh đậu đỏ
Xuân về nở cành xinh
Chàng ơi hái nhiều nhé
Nhớ nhau tha thiết tình

7 **Không đối trước sơn trung tinh oánh cao sĩ tuyết**
Chung bất vong thế ngoại tiên xu tịch mịch lâm
2 câu thơ trong bài **Chung Thân Ngộ** của **Tào Tuyết Cần "Hồng Lâu Mộng Thập Tứ khúc"**
Lỡ nhau suốt đời(Người dịch:nhóm Vũ Bội Hoàng)
Ai rằng vàng ngọc duyên ưa,
Ta quên cây, đá, thề xưa được nào
Trơ trơ rừng tuyết trên cao
Ngoài đời, rừng vắng khuây sao được nàng
Cuộc đời ngán nỗi tang thương
Đẹp không hoàn đẹp, lời càng đúng thay
Dù cho án đặt ngang mày
Cuối cùng vẫn thấy lòng này băn khoăn.

8 **Cuốn theo chiều gió**: tác giả Mỹ Margaret Mitchell